Giới thiệu Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc

Tác giả: *Nhu Nạo Khinh Mạn*

Thể loại: *Trùng sinh, báo thù, cung+ gia đấu, trạch đấu, 3s, nam thâm tình, sạch nữ cường*

Editor: *Hoasenxanh 162 hay còn gọi là Sen*

Nguồn raw: *http://www.19lou.tw/html/1/1188/*

Độ dài: *143 chương*

Giới thiệu:

Thẩm Mẫu Đơn kiếp trước tính tình đơn thuần, tâm địa tốt đến không nỗi không đành lòng giẫm lên một ngọn cỏ ngọn cây, thật đúng là tâm địa Bồ Tát.

Cùng quân tử khiêm tốn trong miệng thế nhân kết thành phu thê, lại không nghĩ tới sau khi thành thân lại phát hiện ra quân tử khiêm tốn này lại chính là ngụy quân tử...

Đã sớm cùng khuê mật tốt nhất của mình cùng chung một chỗ, cố gắng phá hoại gian tình của hai người nhưng kết cục lại bị hai người họ hại chết.

Linh hồn nàng phiêu du trong không gian chứng kiến đệ đệ vì báo thù cho nàng mà nhận lấy kết cục bi thảm,rồi lại chứng kiến kết cục tốt đẹp của ngụy quân tử cùng ngụy khuê mật kia.

Chứng kiến quá nhiều dương mưu âm mưu, chứng kiến hết thảy âm mưu giảo hoạt gian trá ghê tởm của thế gian,...

Cứ tưởng rằng sẽ sống tiếp như vậy , nàng lại được trọng sinh trở về thời điểm phụ thân khoẻ mạnh, đệ đệ còn nhỏ tuổi, nàng còn chưa có gả cho ngụy quân tử kia...

Chỉ là trọng sinh một lần này nàng có thể thoát khỏi vận mệnh kiếp trước hay không? Trở thành quốc sắc danh chấn kinh thành.....

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Gian phòng bên bàn trang điểm , Thẩm Mẫu Đơn cầm trong tay mi thạch, quay về gương đồng cẩn thận vẽ một đôi lông mày tinh tế, nhìn thấy phía trên lông mày bên phải là một vết sẹo chỉ rộng một tấc, ngón tay vẽ lông mày dừng một chút, nhẹ nhàng thả mi thạch trong tay ra, ngón tay trỏ vuốt lên vết sẹo đỏ sậm xấu xí kia, nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì, viền mắt có chút ửng đỏ.

Nàng nhẹ nhàng nhíu mày, dùng ngón tay trỏ vuốt ve vết sẹo xấu xí kia. Lúc đang vuốt ve, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nói mềm mại vang lên, "Đại nãi nãi, đại gia nói, ngài nếu đã rửa mặt xong đi lên thư phòng ngài ấy một chuyến, đại gia có chuyện tìm ngài."

Thẩm Mẫu Đơn vội vàng đem tóc mái che đi lông mày cùng vết sẹo xấu xíkia , quay đầu hướng phía phía sau cửa phòng nói :"Thanh Trúc, ngươi đi nói với đại gia một tiếng, ta lập tức sẽ đến."

"Vâng, đại nãi nãi." Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân của Thanh Trúc dần xa.

Thẩm Mẫu Đơn quay về gương đồng soi mấy lần, nhìn thấy tóc trên trán đã đem vết sẹo kia che xong lúc này mới đứng dậy sửa sang lại xiêm y, ôm lấy hộp cơm trên bàn, mở cửa đi đến thư phòng. Vòng qua mấy tầng sân, đi tới Tây Viện có chút hẻo lánh trong phủ , phu quân thông minh hiếu học, thời điểm ở thư phòng đọc sách nghĩ chuyện phải thật yên tĩnh, vì lẽ đó thư phòng thiết lập tại Tây viện trong phủ. Mấy ngày nay phu quân vì lo nghĩ cho cả phủ sau này vẫn ăn ngủ không yên, mấy ngày nay vẫn ở trong thư phòng hàng đêm. Thẩm Mẫu Đơn nâng hộp cơm trong tay vẫn còn ấm, thầm nghĩhai ngày trước lúc nhìn thấy phu quân,thấy phu quân đã gầy gò không ít, sau này nhất định phải làm cho phu quân ăn nhiều một chút mới tốt.

Đi tới Tây viện hẻo lánh, Thẩm Mẫu Đơn mơ hồ nhìn thấy trong một sân rừng cây, đây là một sân rất nhỏ, bên trong cũng bất quá chỉ có ba gian phòng, một gian là thư phòng của phu quân, một gian phòng phu quân ngày thường dùng để nghỉ ngơi, một gian khác là của nha hoàn. Trong ngày thường bên người phu quân cũng chỉ có nha đầu Thanh Trúc , Thanh Trúc là nha đầu chuyên hầu hạ phu quân đọc sách, thường ngày đều là ở tiểu viện, vì lẽ đó Thẩm Mẫu Đơn gả vào La gia đã một năm đối với Thanh Trúc vẫn không thể nào quen thuộc.

Bước nhẹ chân xuyên qua rừng cây đi vào ngôi nhà nhỏ bên trong, ngày thường Thanh Trúc đều an tĩnh chờ ở trong nhà nay lại nhìn thấy, Thẩm Mẫu

Đơn cũng không suy nghĩ nhiều, mang theo hộp cơm bước lên bậc thang đi dưới mái hiên, đang muốn gõ cửa, bên trong truyền tới một giọng nữ mềm mại quen thuộc:

"La đại ca, ô ô ô. . . . . Trước đó vài ngày kinh nguyệt không đều, trong lòng sầu lo vạn phần, mấy ngày trước tìm Lang trung chẩn mạch, nhưng không nghĩ. . . . Nhưng không nghĩ là mang thai. La đại ca, bây giờ. . .Bây giờ muội không còn mặt mũi nhìn người, nên làm thế nào đây, ô ô ô. . . . . ."

Tay Thẩm Mẫu Đơn giơ giữa không trung, trên mặt thoáng qua một tia nghi hoặc, đây không phải thanh âm của Nguyệt Nhi sao? Nơi này là thư phòng của phu quân, Nguyệt nhi sao lại ở chỗ này?

Giọng nữ mềm mại bên trong không phải ai khác, là bằng hữu tốt từ nhỏ đến lớn của nàng Diêu Nguyệt, giao tình của hai người đã gần mười năm, sau khi nàng quen biết La Nam, sau đó là tháng ngày ba người quen biết, giao tình Nguyệt nhivới La Nam rất tốt, hai người cũng vẫn luôn là huynh muội, Thẩm Mẫu Đơn trong lòng cũng là vui mừng vạn phần, dù sao cả hai đều là người mà nàng yêu quý.

Sau khi thành thân cùng La Nam, Nguyệt nhi cũng thường xuyên đến La phủ hỏi thăm nàng cùng La Nam, chỉ là chưa từng một mình tới thư phòng của La Nam,đây là chuyện gì đây? Thẩm Mẫu Đơn bỗng nhiên lại nhớ tới vừa nãy bạn tốt nói kinh nguyệt tắt hẳn, mời Lang trung bắt mạch là mang thai. Nguyệt Nhi có bầu? Nhưng là, Nguyệt Nhi chưa kết hôn, còn nữa chuyện như vậy sao sẽ báo cho phu quân của mình?

Chả lẽ. . . . . .sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn tái nhợt, môi run lên, tay trái hơi run run, nàng thu tay trái, ôm chặt lấy hộp cơm đang toả ra hơi ấmtrong lòng , chỉ cảm thấy hơi nóng đemtâm nàng hun đến nóng bỏng, đau đớn, hô hấp có chút dừng lại. Sắc mặt nàng trắng bệch nghe thanh âm La Nam bên trong vang lên "Nguyệt Nhi, nàng làm sao lại bất cẩn như vậy ? Mỗi lần không phải đều dặn nàng nhất định phải uống canh sao? Hôm nay là lúc mấu chốt La phủ một bước lên mây, thời điểm như thế này ta căn bản không thể cưới vợ bé hoặc là đuổi Mẫu Đơn cưới nàng vào cửa. Nếu không. . . . . Nếu không trước hết phá thai đi, nàng chờ ta một năm, ta chắc chắn sẽ cưới nàng vào cửa ."

Bên trong lại vang lên tiếng khóc của Diêu Nguyệt , tựa hồ muốn nói cái gì đó, chỉ là Thẩm Mẫu Đơn nghe không nổi nữa, nàng chỉ cảm thấy lỗ tai vang lên ong ong, trong đầu trống rỗng, toàn thân phát lạnh, cũng không còn khí lực đi nắm chặt hộp cơmtrong lòng, khí lực toàn thân trong một khắc bị :rút đi hết. Nàng cảm thấy ầm một tiếng đồ vật đập vào bàn chân, thứ chất lỏng ấm áp kia bắn tung tóe khắp trên bàn chân. Nàng cúi đầu, sững sờđến nhìn cháođổ đầy đất. . . . . .

Bên trong phònghai người nghe thấy âm thanh ngoài cửa, sắc mặt biến đổi lớn. La Nam nhanh chóng đi đến phòng cạnh cửa, kéo cửa ra, liền nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn mặt xám ngắt, hắn nhíu mày lại, không kiên nhẫnđưa tay kéo Thẩm Mẫu Đơn vào phòng.

Nhìn Thẩm Mẫu Đơn mặt cắt không còn giọt máu,trên mặtDiêu Nguyệt thoáng qua qua một tia hoảng loạn, kinh hoàng luống cuống quay đầu nhìn La Nam.

La Nam cố gắng đè xuống tức giận trong lòng, bây giờ là thời khắc mấu chốt hắn nổi bật hơn mọi người , hắn tuyệt đối không thể phạm sai lầm lúc này , vì lẽ đó nhất định phải trước tiên dỗ Mẫu Đơn, đè xuống sự thiếu kiên nhẫn trong lòng, hắn đưa tay nắm chặt tay Thẩm Mẫu Đơn, ôn nhu nói: "Mẫu Đơn, sao nàng lại tới đây? Cũng không để Thanh Trúc thông báo một tiếng."

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn La Nam, trong mắt bất an, sợ hãi, luống cuống cùng tuyệt vọng đan xen vào nhau, nàng đột nhiên bắt được tay hắn,khàn giọng nói: "Ngươi. . . . . Các ngươi. . . . . Tại sao phải đối xử với ta như vậy? Ta đến cùng đã làm sai điều gì?"

La Nam đang muốn khuyên bảo, bên cạnh là Diêu Nguyệt sắc mặt bất an, liền nhào tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn quỳ xuống, lệ tuôn như suối, "Mẫu Đơn, xin lỗi, xin lỗi, đều là lỗi tại ta, nhưng là ta là thật sự yêu La đại ca, ta cũng không muốn biến thành như vậy, ta cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy. . . . . Nhưng ta đã mang thai hài tử của La đại ca, ta. . . . . Ta thật sự là không có cách nào, Mẫu Đan, xin lỗi, van cầutác thành cho ta cùng La đại ca đi."

"Hức. . . . . ." Thẩm Mẫu Đơn nấc lên tựa như khóc tựa như cười, "Tác thành các người? Các người. . . . . Các người. . . . . Ta coi các người là người thân yêu nhất, các người. . . . . ." Nàng nói qua một hồi rốt cuộc nói không được nữa, cả người run rẩy, nàng chưa từng có nghĩ tới có một ngày nam nhân nàng yêu nhất sẽ cùng với nàng bạn thân tốt nhất chốn khuê phòng ở cùng nhau, thậm chí. . . . . Thậm chí trong việc này, nàng không hiểu nàng móc tim móc phổi đối với bọn họ vì sao lại đổi lấy phản bội.

Nước mắt Diêu Nguyệtrơi trên mặt đất, nàng ngẩng đầu bi thương nhìn Thẩm Mẫu Đơn, quỳ rạp trên mặt đất rồi đi tới ôm lấy chân Thẩm Mẫu Đơn, "Mẫu Đơn, Mẫu Đan, xin lỗi,. . . . . Ngươi đối với ta như vậy tốt, van cầu ngươi tác thành cho ta có được hay không. . . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn giờ khắc này không có nửa phần khí lực, nào chịu nổi cái ôm của Diêu Nguyệt, chỉ cảm thấy mất thăng bằng, thân thể nghiêng ngã xuống phía cạnh bàn ,sau cùng nàng chỉ ý thức đau đớn cùng với tiếng thét chói tai của Diêu Nguyệt.

~~

Thẩm Mẫu Đơn không biết lúc nào mình tỉnh lại , loại tỉnh lại này cùng thường ngày có chút không giống nhau lắm, dường như không có thân thể giống như vậy, cái gì đều không cảm giác được, không cảm giác được đau đớn, không cảm giác được tim đập, thân thể nhẹ nhàng . Bên tai truyền đến thanh âm hốt hoảng của Diêu Nguyệt"Ô ô ô. . . . . La đại ca, ta hại chết Mẫu Đơn rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. . . . . ."

Nàng nương theo âm thanh nhìn sang, Diêu Nguyệt run rẩy trốn ở phía sau La Nam, La Nam cau mày, trên khuôn mặt dễ nhìn không che dấu được buồn bực,tầm mắt hai ngườiđều tụ tập trên đất trên người cô gái mặc quần áo màu vàng nhạt , nữ tử nằm trong vũng máu. Nhìn dung nhan cô gái kia, Thẩm Mẫu Đơn bỗng nhiên liền ngây ngẩn cả người, nhịn không được run rẩy, cô gái nằm trên đất kia rõ ràng chính là nàng. Có thể. . . . . Nhưng vì cái gì nàng còn có thể nhìn thấy thân thể của chính mình?

Nàng chết rồi, nàng dĩ nhiên là chết rồi, bây giờ bất quá chỉ là một phần hồn phách bồng bềnh trên không mà thôi, Thẩm Mẫu Đơn vô số lần nhích lại gần cơ thể của mình, ngón tay xuyên thấu thân thể của chính mình, nàng rốt cuộc hiểu rõ là thế nào một chuyện.

Nàng cũng không tiếp tục giãy dụa, lẳng lặng nhìn thân thể của chính mình, nghe La Nam để Diêu Nguyệt đi về trước, nghe tiếng bước chân Diêu Nguyệt rời đi , nhìn La Nam sửa sang lại quần áo, hoang mang ra ngoài gọi người, nhìn thư phòng nho nhỏ một đám đông người tràn vào, nhìn bố chồng mẹ chồng la hét xúi quẩy, nhìn người khác di chuyển thân thể của nàng, dọn dẹp vết máu trên đất .

Nhìn thân thể của nàng bị cho vào quan tài, chôn cất, nhìn tiểu đệ cùng cha khác mẹ thương tâm gần chếtkhóc rống.

Nhìn La Nam an ủi Diêu Nguyệt, phá thai nhi trong bụng nàng ta , nhìn Diêu nhi tuy rằng bất mãn, thế nhưng bởi vì hắn cam kết rất vui mừng uống thuốc, phá thai.

Nhìn La Nam từng bước một một bước lên mây, cưới vợ sinh con, nạp Diêu Nguyệt làm thiếp thất.

Nhìn tiểu đệ tới cửa tra hỏi hai người, lại bị hạ nhân La gia đuổi ra khỏi cửa, nhìn tiểu đệ lần lượt tới cửa, mãi đến tận cuối cùng trong ngõ hẻm âm u bị người ta cắt đứt chân, ở trong ngõ hẻm lạnh giá một đêm, bị đông cứng chết.

Nhìn triều đạihưng suy, nhìn cải triều hoán đại, nhìn thiên hạ từng ngày từng ngàythay đổi, nhìn khói thuốc súng, chiến loạn, cách mạng, cải cách, từng toà từng toà phế tích trở thành tòa lầu cao lớn, nhìn thế gian này tang thương biến đổi lớn, nhìn hết thảy dương mưu âm mưu , nhạm hiểm buồn nôn, giảo hoạt gian trá của thế gian này .

Nàng từ lúc mới bắt đầu hồn bay phách lạc đến cuối cùng tê dại không có cảm giác nào, nàng thậm chí không biết mình đến cùng tại thế gian phiêu đãng bao nhiêu năm, đã sớm không có cảm giác nào, thậm chí cũng không biết tất cả là chuyện gì xảy ra, nàng coi chính mình sắp sửa vĩnh viễn, vĩnh viễn như thế bồng bềnh,phiêu du nhưng đột nhiên cảm giác trong đầu truyền đến từng trậnđau nhức, ý thức rơi vào trong bóng tối.

Nàng nghĩ, trước những kia trí nhớ mơ hồ,người mơ hồ , tình thân mơ hồ , tất cả những gì chứng kiến đến tột cùng là thật hay giả, kỳ thực, hết thảy tất cả bất quá là một giấc mơ của nàng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thẩm Mẫu Đơn lại mơ tới một khắc sắp chết đó , Diêu Nguyệt ôm chặt hai chân nàng,dùng lực thật lớn, thân thể tiều tụy của nàng do không chịu nổi mà hướng phía góc bàn ngã xuống, lông mày truyền tới một trận đau nhức, cùng với vẻ mặt giải thoát của La đại gia. Thẩm Mẫu Đơn ôm chặt ngực, mồ hôi đầm đìa từ trên giường ngồi dậy, trong căn phòng mờ tối, vẻ mặt của nàng mờ mịt không rõ, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở gấp gáp.

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu nhìn về phía cửa, ngoài cửa sổ chân trời nổi lên tia sáng màu bạc, bên trong phòng mơ hồ có chút ánh sáng. Thẩm Mẫu Đơn mê man nhìn trang trí bên trong phòng, gian phòng tuy rằng không lớn, nhưng rất sẽ sạch sẽ, trang trí bên trong vẫn tính là tinh xảo, đây chính là khuê phòng của nàng mười mấy năm trước? Thời gian trôi qua quá lâu, Thẩm Mẫu Đơn thực sự có chút không nhớ rõ, tỉnh lại mấy ngày nay nàng vẫn luôn mê mang, không hiểu rốt cuộc mọi chuyện ra sao, tuy rằng ký ức mơ hồ, thế nhưng nàng nhớ rất rõ ràng, nàng đã chết, bị bạn tốt của mình hại chết, tình cảnh trước khi chết mấy ngày nay đều xuất hiện trong giấc mộng của nàng ——

Thẩm Mẫu Đơn giơ tay mê man sờ sờ bị lông mày, luôn cảm thấy có chuyện gì đó bị nàng cho vào quên lãng .

Thẩm Mẫu Đơn ngồi ở đầu giường nghĩ đến hồi lâu cũng không nhớ ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trong đầu là một mảnh ký ức hỗn loạn, đã sắp giờ mão, nàng cũng không ngủ được, đứng dậy xuống giường, ngoài cửa lập tức vang lên tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, người đã tỉnh rồi?"

Thẩm Mẫu Đơn ừ một tiếng, "Tỉnh rồi, em mau vào đi."

Tư Cúc là nha hoàn của nàng.

Thẩm gia tổng cộng ba chi, cha nàng Thẩm Thiên Nguyên là con thứ của chi thứ ba trên còn có hai con vợ cả chi nhất cùng chi thứ hai, tổ tiên Thẩm gia cũng làm quan , sau đó liền dần dần sa sút, nói trắng ra là, bây giờ Thẩm gia chính là một nhà nghèo xuống dốc.

Bây giờ chủ nhà vẫn là tổ mẫu cùng tổ phụ của Thẩm Mẫu Đơn, cha nàng là con thứ, nên cũng không được lão thái thái ưa thích, phân cho bọn họ một sân hẻo lánh, một nha đầu hầu hạ là Tư Cúc, gã sai vặt Lục nhi, còn một người khác là Lão Bà Tử, bà lão này nói là hầu hạ các nàng, chẳng bằng nói là dùng để theo dõi thay lão thái thái , bởi vậy cha nàng nói không dùng được bà lão tử này.

Tư Cúc đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn đang ngồi bên mép giường, trên người chỉ khoác một cái áo mỏng manh , bưng chậu gỗ trong tay đặt xuống bên cạnh giá gỗ, đi tới đem áo mặc thêm vào cho nàng, "Tiểu thư, người vừa mới khỏi phong hàn, không chịu nổi khí lạnh, sáng sớm khí trời vẫn rất lạnh, người nên đem xiêm y mặc vào.Bếp lò trên bếp đang đun thuốc, nô tỳ trước tiên hầu hạ ngươi rửa mặt, đem thuốc bưng lên, uống thuốc xong, tiểu thư hẳn là có thể khỏi hẳn."

Từ khi tỉnh lại mấy ngày trước đây, Thẩm Mẫu Đơn liền ngã bệnh, nằm trên giường mấy ngày, uống mấy ngày thuốc, cho đến hôm nay thân thể mới xem như là tốt lên một chút, nàng gật gật đầu, đè lại tay Tư Cúc, "Ta tự mình đi, em đem thuốc bưng lại đây là được, đúng rồi, cha cùng tiểu đệ đã dậy chưa?"

Tư Cúc cười nói: "Tam lão gia đã thức dậy, đang trong thư phòng, Hoán thiếu gia còn chưa rời giường."

Nhìn Tư Cúc ra ngoài, Thẩm Mẫu Đơn mặc xiêm y, rửa mặt, mới vừa hết bận,một lúc sau Tư Cúc đã bưng chén thuốc cùng một đĩa mứt nhỏ đến.Mắt Thẩm Mẫu Đơn nhìn đĩa mứt nhỏ trên bàn, trong lòng có chút ê ẩm, mứt này là mấy ngày trước đây nàng sinh bệnh cha đi mua về. Bọn họ chỉ là con thứ, tháng ngày này sống rất là khổ sở,tiền bạc trong tay cũng không có nhiều, cha thường ngày bớt ăn bớt mặc, nhưng đối với nàng cùng đệ đệ vô cùng tốt , biết nàng từ nhỏ đã sợ uống thuốc, lập tức đi mua mứt tốt nhất về cho nàng ăn.

Nghĩ tới kiếp trước cha cuối cùng rơi vào cảnh tuổi già cô đơn không nơi nương tựa, Thẩm Mẫu Đơn liền cảm thấy ngực đau đớn , nàng cũng minh bạch, mặc kệ bao lâu, đã trải qua việc gì, phần tình thân này vẫn luôn chôn nơi sâu nhất trong tâm nàng,vừa chạm vào, liền cảm thấy đau xót.

"Tiểu thư, mau uống thuốc đi."

Thẩm Mẫu Đơn tiếp nhận chén thuốc,cầm chén uống từng ngụm từng ngụm, không có chút dừng lại, thả chén xuống, miệng đắng ngắt. Nghĩ tới tháng ngày không thấy ánh mặt trời(ý chị bảo tháng ngày chị làm cô hồn ấy ạ) Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy sống trên đời là một sự hưởng thụ, chí ít mình còn tồn tại thế gian này .

"Tiểu thư, người thật là lợi hại, uống thuốc đắng như vậy lông mày cũng không nhíu một cái, có muốn ăn hay không viên mứt?" Tư Cúc cầm mứt trong tay đưa tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, trong lòng cũng có một tia nghi hoặc, tiểu thư từ mấy ngày trước sinh bệnh dường như biến thành người khác vậy, nàng từ nhỏ đã theo tiểu thư, tiểu thư ngày thường sinh bệnh sợ nhất là uống thuốc, một chén thuốc thường có thể kéo dài tận nửa khắc mới uống xong, uống một hớp còn nhất định phải ăn một viên mứt. Nhưng hôm nay tiểu thư lại có thể lông mày cũng không nhíu một cái đem một chén thuốc uống hết một hơi.

Thẩm Mẫu Đơn cầm viên mứt để vào trong miệng, mùi vị cay đắng trong miệng lập tức bị mùi vị thơm ngọt của mứt ép xuống.

Tư Cúc nghĩ hay là tiểu thư hiểu chuyện hơn trước, liền không nghĩ nhiều gì nữa, liếc nhìn đĩa mứt nhỏ trong tay, hỏi, "Tiểu thư, có muốn ăn nhiều hơn mấy viên không?"

Thẩm Mẫu Đơn lắc đầu, "Không cần, chờ A Hoán tỉnh rồi,mang đĩa mứt này mang cho cho đệ ấy đi."

Sau khi Tư Cúc bưng chén thuốc cùng mứt rời khỏi đây, Thẩm Mẫu Đơn nâng một quyển sách ngồi trên giường trúc cạnh cửa sổ, nhìn một hồi lâu sách vẫn còn dừng lại ở một trang, hiển nhiên tâm tư cũng không đặt trên sách. Qua một hồi lâu, nàng mới lộ ra một nụ cười, trong lòng suy nghĩ, cha cùng em trai vẫn còn sống, thật là tốt, mà nàng cũng vẫn chưa có gả cho La đại gia, tuy nói hai người đã đính hôn, nhưng còn một năm, nàng sẽ tìm tới cơ hội giải trừ hôn ước.

Nghĩ một hồi, Thẩm Mẫu Đơn tâm dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu nghiền ngẫm đọc quyển sách trên tay, một lát sau Tư Cúc ở bên ngoài gõ cửa, "Tiểu thư, đã chuẩn bị tốt điểm tâm rồi, người mau đi dùng cơm, Tam lão gia cùng Hoán thiếu gia cũng đã đến."

Thẩm Mẫu Đơn để sách xuống, đứng dậy đi mở cửa, theo Tư Cúc đi tới đại sảnh, cha Thẩm Thiên Nguyên cùng đệ đệ Thẩm Hoán đã ngồi vào bàn, Thẩm Hoán thấy nàng vẫy vẫy tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn là không che dấu được ý cười, "Tỷ tỷ, mau tới đây ngồi xuống."

Thẩm Mẫu Đơn bước nhanh tới bên cạnh Thẩm Hoán ngồi xuống, đối diện Thẩm Thiên Nguyên cười "Cha. . . . . ." Lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Hoán, dịu dàng kêu một tiếng A Hoán.

"Tỷ tỷ, mau uống cháo." Thẩm Hoán nói qua đem một bát cháo trắng hầm nhừ tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn , Thẩm Mẫu Đơn nhìn chén kia cháo trắng kia, trong lòng càng chua xót, cha tình nguyện một mình ở bên ngoài khổ cực kiếm tiền, nhưng xưa nay không hà khắc nàng cùng A Hoán về chuyện ăn uống.

Ba người ăn xong điểm tâm, Tư Cúc thu dọn bàn, ba người nói chuyện, Thẩm Thiên Nguyên từ trong lồng ngực móc ra một bọc vải bông, mở ra, bên trong là cây trâm vàng có tua rua, hình hoa mai, tua rua bằng vàng rất đẹp, ở giữa nạmmột viên trân châu không lớn lắm, hình thức tinh xảo. Thẩm Thiên Nguyên đem cây trâm đưa cho Thẩm Mẫu Đơn, cười nói: "Ngày mai chính là lễ cập kê của Mẫu Đơn, đây là cha tặng lễ vật cho con ."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn cây trâm trước mắt, lúc này mới nhớ tới trước đây cha nàng Thượng Nhất Thế cũng đưa cho nàng một cái cây trâm như vậy, cây trâm này là do cha làm ra , trên đời gần như không tồn tại cây thứ hai. Cập kê ngày đó nàng mang theo, nghĩ cho La Nam xem, sau đó có chuyện xảy ra.Diêu Nguyệt nhìn trúng cây trâm này, cầu nàng đưa cho nàng ta, nàng thấy vậy liền đưa cho Diêu Nguyệt, sau đó hai người cùng đi gặp La đại gia, La gia đại gia khen Diêu Nguyệt mang cây trâm đẹp đẽ hào phóng. Nghĩ tới đây, Thẩm Mẫu Đơn nở nụ cười tự giễu.

"Tỷ tỷ, cha đưa cho tỷ lễ vật, tỷ còn không mau mau nhận lấy,A Hoán

cũng có lễ vật cho tỷ."

Thẩm Hoán Hoán nhìn Thẩm Mẫu Đơn có chút thất thần , Thẩm Mẫu

Đơn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên nở nụ cười, tiếp nhận cây trâm trong tay ông, "Cảm tạ cha, cây trâm này thật là đẹp mắt, nhất định là cha tự

mình làm, con nhất định sẽ bảo quản tổ."

Thẩm Thiên Nguyên cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, bảo quản làm cái gì, ngày

mai chính là lễ cập kê của con,trang phục đã chuẩn bị tốt, mang cây trâm này đi theo Nguyệt Nhi chơi vui một ngày." Diêu Nguyệt là khuê mật của

Thẩm Mẫu Đơn từ nhỏ, thường xuyên đến Thẩm gia tìm Thẩm Mẫu

Đơn, Thẩm Thiên Nguyên đối với Diêu Nguyệt cũng coi như là quen thuộc.

Nụ cười của Thẩm Mẫu Đơn trở nên cứng ngắc, bất quá vẫn gật đầu, nàng nghe Tư Cúc nói qua lúc nàng sinh bệnhmấy ngày nay Diêu Nguyệt mỗi ngày đều đến thăm, có điều nàng cũng không muốn thấy mặt Diêu Nguyệt, vì thế ra lệnh cho Tư Cúc .

"Tiểu thư, tiểu thư Nguyệt Nhi lại tới, hôm nay thân người đã tốt hơn, tiểu thư có muốn để Nguyệt Nhi tiểu thư đi vào không?" Tư Cúc cũng

không biết tâm tư tiểu thư, chỉ cho rằng tiểu thư không muốn đem phong hàn lây cho bạn tốt, lúc này mới không cho bạn tốt tới cửa .

Thẩm Mẫu Đơn suy nghĩ một chút liền gật đầu, "Được, em dẫn nàng đi khuê phòng của ta đi." Nói qua lại quay đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán nói: "Cha, A Hoán,con trở về phòng trước , chờ. . . . . Chờ nàng đi rồi tỷ lại tìm A Hoán."

Thẩm Hoán cười nói: "Tỷ tỷ mau đi đi, không nên để Nguyệt Nhi tỷ tỷ chờ."

Thẩm Mẫu Đơn bước chân hơi ngưng lại, liền đi về khuê phòng của mình, trở về phòng, nàng đem cây trâm cha đưa cẩn thận dùng vải bố gói kỹ đặt ở trong rương, lúc này mới ngồi xuống, chờ Diêu Nguyệt đến.

Rất nhanh, Diêu Nguyệt được Tư Cúcdẫn tới khuê phòng, Tư Cúc cười nói: "Nguyệt Nhi tiểu thư người theo cùng tiểu thư tán gẫu, nô tỳ đi chuẩn bị trà." Dứt lời, ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Mẫu Đơn cùng Diêu Nguyệt.

Diêu Nguyệt cạnh Thẩm Mẫu Đơn ngồi xuống, cười nói: "Mẫu Đơn, mấy ngày nay không thấy tỷ, đúng rồi, tỷ hôm nay có thể ra ngoài sao? Chúng ta cùng đi gặp La đại ca đi."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Mười năm là bằng hữu tốt, nhìn thấy của nàng câu đầu tiên nói

không phải quan tâm, mà lại là năn nỉ nàng cùng đi xem vị hôn phu với nàng

ta. Thẩm Mẫu Đơn hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy trên mặt Diêu Nguyệt

không che dấu được hưng phấn và vui mừng, da thịt trắng nõn, đôi mắt long

lanh, môi anh đào no đủ, hai gò má hơi ửng hồng,bộ dáng biểu tình đi gặp

tình lang ,Thẩm Mẫu Đơn thầm thở dài một hơi, đời trước nàng đến cùng có bao nhiêu ngu xuẩn, mới có thể nìn chuyện thực rõ ràng ngay trước mắt lại mù như không thấy, cũng may bây giờ nàng chưa có gả cho La Nam, hết thảy vẫn còn có cơ hội. . . . . .

Không nghe thấy Thẩm Mẫu Đơn đáp lại, Diêu Nguyệt quay đầu nhìn về phía

nàng, nhìn thấy trên mặt Thẩm Mẫu Đơn có chút hờ hững, Diêu Nguyệt ngẩn ra, tâm trạng có chút bất an, "Mẫu Đơn, tỷ. . . . . tỷ nhìn muội như vậy là có ý gì?"

Thẩm Mẫu Đơn thu lại vẻ mặt, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lại nhìn về phía Diêu Nguyệt vẻ mặt trước sau như một tràn đầy ôn nhu cùng bao dung, cười nói: "Nguyệt Nhi, tỷ đang nhiễm phong hàn, thân thể còn chưa khỏe, chỉ sợ là không thể ra khỏi cửa rồi."

"A" Diêu Nguyệt a một tiếng, tựa hồ lúc này mới nhớ tới bằng hữu của mình đang cảm phong hàn, nàng cười cười xin lỗi Thẩm Mẫu Đơn "Mẫu Đơn, tỷ bị cảm phong hàn đã đỡ hơn chút nào chưa? Nhìn xem muội đây là quên mất, vừa nhìn thấy tỷ liền cao hứng, muội tưởng tỷ đã khỏi bệnh, Mẫu Đơn tỷ sẽ không vì vậy mà trách muội chứ?"

Thẩm Mẫu Đơn cười "Sẽ không."

Đang nói, Tư Cúc bưng trà vào phòng, đem trà,điểm tâm để ở trên bàn sau đó liền lui ra ngoài, Diêu Nguyệt nhấp một ngụm trà, nghiêng đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn cúi đầu, lại hỏi, "Mẫu Đơn, mấyj ngày nay tỷ ngã bệnh, La đại ca có tới thăm tỷ không?"

Thẩm Mẫu Đơn lắc đầu, "Mấy ngày nay vẫn ngủ mê man, La đại ca cũng không có tới thăm." Nói lời này nói ra, nàng vẫn cúi thấp đầu, tuy rằng đã nhiều năm như vậy, nhưng nhìn thấy cái người hại chết nàng này: ngụy khuê mật, lòng nàng vẫn rối loạn như cũ,không thể nào bình tĩnh lại được.

Diêu Nguyệt căn bản không có chú ý tới Thẩm Mẫu Đơn, tâm tư toàn bộ đều đặt trên người La Nam, nghe thấy vậy, tâm không khỏi có chút thất vọng, nhưng trong lòng mơ hồ có chút cao hứng, Mẫu Đơn bị bệnh, La đại ca không tới thăm, có phải là La đại ca cũng chẳng có bao nhiêu cảm tình đối với Mẫu Đơn không? Nhưng Mẫu Đơn không muốn đi tìm La đại ca, La đại ca lại không tới thăm Mẫu Đơn, cũng mấy ngày nay nàng chưa thấy La đại ca rồi, bây giờ thực sự cảm thấy rất nhớ, nàng lại ngẩng đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn một chút, thăm dò nói: "Mẫu Đơn, có phải là tin tỷ sinh bệnh La đại ca còn chưa biết? Nếu không tỷ phái người đi thông báo với La đại ca một tiếng, La đại ca biết tỷ sinh bệnh nhất định sẽ tới thăm."

Còn không muốn từ bỏ? Vẫn khao khát muốn nhìn thấy La Nam sao ? Thẩm Mẫu Đơn cúi đầu nở nụ cười trào phúng, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, ánh mắt mềm nhẹ "Không cần, thân thể tỷ tốt hơn rồi, ngày mai là có thể ra ngoài đi lại, bây giờ lại đi quấy rầy La đại ca chỉ sợ là không được tốt ."

Diêu Nguyệt biết rõ tính tình Mẫu Đơn, biết chuyện gì nàng ta cũng đều

chiều theo theo ý nàng, vì thế lại khuyên nhiều lần, khiến nàng ta đi

thông báo cho La Nam, Thẩm Mẫu Đơn từ chối, Diêu Nguyệt cuối cùng tức giận rời đi. (Con mụ Diêu này không biết là đi thăm bệnh hay đi dụ trai nữa. Bó tay)

Thẩm Mẫu Đơn ngồi trong phòng một lúc rồi đi tìm Thẩm Hoán, lúc tới Thẩm Hoán vẫn đang đọc sách, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn đến liền để quyển sách trên tay xuống, kéo tay Thẩm Mẫu Đơn ngồi xuống, cười híp mắt lấy từ trong rương gỗ phía dưới bàn học ra ra một món đồ đưa cho Thẩm Mẫu Đơn, "Tỷ tỷ, đây là lễ vật đệ dùng bạc tích cóp bấy lâu nay mới mua được, mong là.tỷ tỷ không ghét bỏ."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn lễ vật trong tay, là một khối ngọc bội hình tròn, cũng

không được tốt lắm, nàng nắm chặt khối ngọc bội trong tay, trong lòng cảm thấy ấm áp, cẩn thận cầm lấy ngọc bội, nàng cười nói: "Cảm ơn A Hoán, ngọc bội này tỷ rất thích, nhất định sẽ đeo." Nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt A Hoán, Thẩm Mẫu Đơn lại nghĩ tới đệ đệ chỉ vì đòi lại công đạo cho mình, lại nhớ đến kết cục bi thảm bị chặt đứt hai chân, chết rét trong đêm đông giá lạnh, mắt không khỏi đau xót, lòng bàn tay vô thức nắm chặt, lần này nàng nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ của kiếp trước, nhất định sẽ để đệ đệ khoẻ mạnh sống tốt.

"Tỷ tỷ, Nguyệt Nhi tỷ tỷ đi chưa?" Bên tai truyền đến âm thanh của Thẩm Hoán.

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu, cười nhạt,thần sắc có chút phức tạp, "Đã trở về"

Nói xong nhìn về phía bàn học của Thẩm Hoán, mắt đặt trên một quyển sách đang mở, Thẩm Mẫu Đơn mở ra nhìn thoáng qua , phát hiện ra là Luận Ngữ nói :

"A Hoán cần phải cố gắng nỗ lực, ba tháng sau chính là kì thi nho sinh, mới có khả năng báo hiếu cha mẹ." Thời đại này muốn trở thành quan lại có hai phương pháp,một là vượt qua ba kì thi trở thành Trạng nguyên, hai là

được quý nhân để ý. (Đây là do em nghĩ thôi ạ vì raw nói là Hiếu Liêm kì

thi gì gì đấy rồi phải vượt qua ba kì thi nên em nghĩ là thi Hương, Hội,

Đình như ở nước ta. Ai biết xin chỉ ạ)hai là được quý nhân giúp đỡ.

Thẩm Hoán nghe vậy, gật gật đầu, "Tỷ tỷ yên tâm, đệ nhất định sẽ cố gắng ."

~~

Sáng sớm hôm sau Thẩm Mẫu Đơn đã tỉnh lại, Tư Cúc nhìn tiểu thư tỉnh dậy,

lập tức chuẩn bị nước nóng hầu Thẩm Mẫu Đơn rửa mặt, chờ Mẫu Đơn rửa mặt xong, Tư Cúc đem xiêm y hôm nay Thẩm Mẫu Đơn phải mặc chuẩn bị thỏa đáng, áo Chức Cẩm màu vàng thêu chỉ bạc, váy dài Hải Đường màu hồng. Cả hai kiện xiêm y đều là đồ mới, là Thẩm Thiên Nguyên vì ngày lễ cập kê của con gái mà chuẩn bị chu đáo .

Tư Cúc thấy tiểu thư nhìn xiêm y đến ngẩn người, không khỏi nở nụ

cười, "Tiểu thư, hôm nay là ngày cập kê của người, nô tỳ giúp người chải tóc

cài trâm, đem đồ mới mặc vào."

Thẩm Mẫu Đơn cười, ngồi trước gương đồng, tùy ý để Tư Cúc nhẹ nhàng gỡ búi tóc sừng trâu của nàng. Thẩm Thiên Nguyên chưa bao giờ để nàng cùng Thẩm Hoán chịu ủy khuất, vì lẽ đó phương diện ăn uống đều rất tốt, da Thẩm Mẫu Đơn trắng nõn, mái tóc dài mượt đen bóng, khi Tư Cúc đổi từ

Song Bình vấn đổi thành Tùy Vân vấn, tóc mai trên trán toàn bộ đều được chải lên, lộ ra cái trán tron bóng, ngũ quan đầy đặn, đoan chính, hai mắt sáng sủa, mũi dọc dừa mảnh mai cùng miệng anh đào chúm chím, cả người dường như hoàn toàn khác trước, quyến rũ diễm lệ, khiến người ta không dời được mắt.

Tư Cúc tựa hồ cũng không nghĩ tới tiểu thư để lộ trán ra sẽ xinh đẹp như vậy, sửng sốt một hồi lâu mới thì thào nói:"Tiểu thư, người thật xinh đẹp."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn mình trong gương so với trước kia hoàn toàn khác nhau, trong lòng bỗng nhiên liền nhớ ra chuyện nàng đã quên nàng sờ sờ lông mày bên phải, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, phong tình vạn chủng.

Đầu tiên,Tư Cúc hưng phấn mặc cho nàng xiêm y mới, "Tiểu thư, ngươi như vậy thật là đẹp, Nguyệt Nhi tiểu thư cũng không đẹp bằng người. . . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn mình trong gương đồng có chút xa lạ, lấy ra cây trâm cha đưa đặt dưới đáy hòm nhẹ nhàng cắm lên đầu, đeo ngọc bội A Hoán tặng thắt bên hông.

Sáng sớm A Hoán cùng cha ăn điểm tâm, nhìn thấy Mẫu Đơn xinh đẹp, xuất trần,viền mắt Thẩm Thiên Nguyên đỏ hồng, có cảm giác con gái Thẩm gia đã trưởng thành, Thẩm Hoán ngược lại gào to tỷ tỷ thật xinh đẹp.

Mới vừa ăn xong điểm tâm, Diêu Nguyệt đã tới, Thẩm Mẫu Đơn để Tư Cúc đưa Diêu Nguyệt vào trong phòng, nhìn lên thấy Mẫu Đơn, Diêu Nguyệt giống như như bị sét đánh, trợn mắt há mồm nhìn Thẩm Mẫu Đơn, nàng thậm chí không thể tin vào mắt mình, giơ tay dụi mắt,

Run run chỉ Thẩm Mẫu Đơn, “Mẫu… Mẫu đơn, tỷ... Tỷ bộ dáng này…” Thanh âm nàng ta có chút khiếp sợ.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn nàng ôn nhu nở nụ cười, "Nguyệt Nhi, làm sao vậy? Dáng dấp của tỷ không dễ nhìn sao? Tỷ ngược lại thấy rất hài lòng ."

Diêu Nguyệt đè xuống hoảng loạn cùng ghen tỵ trong lòng, khóe miệng nở nụ cười trông còn khó coi hơn so với khóc"Không, tỷ. . . . . Tỷ như vậy rất là ưa nhìn."

Nàng xưa nay không nghĩ tới Thẩm Mẫu Đơn lại xinh đẹp như vậy, nếu như La đại ca nhìn thấy như vậy Mẫu Đơn. . . . . .

Diêu Nguyệt trong lòng hoảng sợ, không được —— nhất định không thể để cho La đại ca nhìn thấy Mẫu Đơn như vậy .

Thẩm Mẫu Đơn nhìn vẻ mặt Diêu Nguyệt nhanh chóng chuyển, cười cười, theo thói quen đưa tay sờ lông mày bên phải, nói: "Nguyệt Nhi, hôm nay là ngày tỷ cập kê, tỷ dự định đi gặp La đại ca, muội có muốn cùng đi không?"

Diêu Nguyệt ngẩng đầu a một tiếng, che giấu nói: "Mẫu Đơn, hiện giờ còn sớm, đợi chút nữa đi." Dứt lời, lại chú ý tới cây trâm trên đầu Mẫu Đơn, "Mẫu Đơn, cây trâm này thật là rất khác biệt, có thể lấy xuống cho muội nhìn một cái không?"

Thẩm Mẫu Đơn nghe vậy, đem cây trâm lấy xuống đưa cho Diêu Nguyệt, "Đây là lễ vật cập kê mà cha tỷ đưa, là ông tự tay làm ."

Diêu Nguyệt tiếp nhận nhìn cây trâm, cây trâm tuy rằng không phải rất quý giá, nhưng nhìn ra người chế cây trâm tốn rất nhiều tâm tư,cây trâm xem ra nhẵn nhụi, tinh xảo, đẹp đẽ, là nữ nhân mắt đều sẽ không nhịn được lưu luyến, thích thú.

Nàng xem một hồi lâu mới mắt mắt cây trâm mặt , nhìn Thẩm Mẫu Đơn cười "Mẫu Đơn, cây trâm này thật là đẹp, muội rất thích." Thời điểm Mẫu Đơn có món đồ gì, chỉ cần nói câu thật xinh đẹp thật tốt nàng thích, Mẫu Đơn nhất định sẽ đem đồ vật đó đưa cho nàng ta, vì lẽ đó lần này khẳng định lần này cũng thế.

"Diêu Nguyệt cây trâm này , tỷ cũng rất thích."

Nụ cười trên mặt Diêu Nguyệt cứng lại, suy nghĩ một chút, thăm dò nói: "Mẫu Đơn, cây trâm này là Thẩm cha đưa cho tỷ, nhưng muội thực sự rất thích, nếu không để Thẩm cha làm một cái khác đưa cho tỷ, cây trâm này đưa cho muội có được không?"

Thật không biết xấu hổ, thầm nghĩ kiếp trước mình cũng thật là ngu xuẩn. Trên mặt Thẩm Mẫu Đơn nở nụ cười bất biến, "Nguyệt Nhi, xin lỗi, đây là lễ vật cha tặng cho tỷ, vì thế không thể cho muội."

"A, không sao là muội đường đột."trên mặt Diêu Nguyệt thoáng qua một tia lúng túng, trong lòng nghi ngờ, vì sao Mẫu Đơn biến thành người khác? Chẳng lẽ là phát hiện ra quan hệ của nàng cùng La đại ca sao? Có điều đâ là chuyện tốt, nếu là Mẫu Đơn biết chuyện của bọn họ, nàng cùng La đại ca cũng không phải lén lén lút lút nữa.

Mới vừa sửa lại chap hôm qua Sen edit xong vội quá nên đăng luôn bằng ĐT nên thiếu một đoạn, các bạn đọc lại chương này nha, mong các bạn thông cảm Sen hơi hậu đậu nên thiếu chuong.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong lòng Diêu Nguyệt vẫn thấp thỏm, không yên, nàng tuy rằng cùng La đại ca có tình cảm, nhưng Mẫu Đơn cũng là bằng hữu tốt mười năm của nàng, nếu Mẫu Đơn biết chuyện của nàng cùng La đại ca, nàng cảm giác mình sẽ không còn mặt mũi nào đứng trước Mẫu Đơn, nhưng là tình cảm không phải là chuyện mình có thể khống chế, mỗi ngày đều muốn gặp hắn, nhìn thấy hắn tim lại nhảy nhót mặt ngượng ngùng. . . . . Nếu Mẫu Đơn biết được, nàng sẽ cầu xin nàng(Mẫu Đơn) tha thứ, nàng nhất định sẽ tha thứ chứ ? Diêu Nguyệt lo lắng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn dung mạo diễm lệ, trong lòng lại ê ẩm, thầm nói dáng dấp kia của Thẩm Mẫu Đơn nhất định không thể cho La đại ca nhìn thấy.

Thẩm Mẫu Đơn cầm cây trâm trong tay cài vào tóc, bưng ly trà trên bàn uống một hớp, đặt ly trà xuống,theo thói quen lại sờ sờ lông mày bên phải.

Diêu Nguyệt nhìn thấy Mẫu Đơn, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, cảm thấy trong phòng ngột ngạt, khó chịu không có chỗ cho nàng ta phát tiết, không khỏi có chút buồn bực nói, "Mẫu Đơn, trong phòng này có chút buồn, chúng ta ra bên ngoài viện đi dạo một chút đi."

Thẩm Mẫu Đơn suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý, đứng dậy đi đến cửa phòng, phía sau Diêu Nguyệt cũng đứng dậy đi theo sau nàng ra ngoài .

Từ phía sau nhìn thấy mái tóc đen tuyền của Thẩm mẫu Đơn,cần cổ trắng nõn, bờ vai non mịn, trắng ngần, sau lớp áo, Diêu Nguyệt cảm thấy trong lòng càng ngày càng khó chịu, hỏa khí phát tiết ở trong lòng càng ngày càng nhiều. Nhìn Thẩm Mẫu Đơn bước ra khỏi cửa, còn có hòn đá đạp chân cạnh ngưỡng cửa , Diêu Nguyệt cảm thấy tim nhảy loạn trong lòng,một ý nghĩ bắt đầu nảy sinh, ý nghĩ này vừa nảy ra,nàng thần xui quỷ khiến kêu a một tiếng, thân thể lảo đảo ngã, hai tay từ sau lưng đẩy Mẫu Đơn đang đi phía trước.

Nhưng Diêu Nguyệt không nghĩ tới chính là, bước chân Mẫu Đơn đột nhiên nhanh hơn, lập tức liền bước nhanh ra khỏi ngưỡng cửa, bản thân nàng không có lực chống đỡ thân thể bắt đầu lảo đảo loạng choạng, cả người thẳng tắp té xuống thềm cửa.

Phía trên đầu vang lên tiếng Thẩm Mẫu Đơn sợ hãi kê lên, "Nguyệt Nhi, muội làm sao vậy? Tư Cúc, Tư Cúc, mau tới đây. . . . . ."

Diêu Nguyệt chỉ cảm thấy cả khuôn mặt đều đau xót, lỗ mũi có cái gì đó ồ ạt chảy ra, đầu cũng bị va đến nỗi ong ong, nàng ngay cả mình lúc nào được đỡ lên cũng không biết. Được đỡ vào trong phòng,lúc chờ đại phu đến, Diêu Nguyệt từ trong gương đồng nhìn thấy chính mình cả người đầy máu, lập tức không chịu nổi khóc rống lên.

Lục nhi đi mời đại phu, Tư Cúc đi chuẩn bị nước nóng, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán nghe vậy cũng đều tới, nhìn thấy Diêu Nguyệt cả mặt đầy máu

cũng sợ hết hồn, Thẩm Thiên Nguyên ngẩng đầu hỏi Mẫu Đơn, "Mẫu Đơn, chuyện

này là làm sao ?"

Thẩm Mẫu Đơn tỏ vẻ sợ hãi không thôi nói "Cha, vừa nãy Nguyệt Nhi kêu trong

phòng buồn chán, muốn ra ngoài đi dạo một chút, không nghĩ tới đi tới ngưỡng cửa đột nhiên kêu lên, chờ con quay đầu nhìn lại muội ấy đã ngã ở bậc cửa, con định đi dìu muội ấy nhưng không kịp rồi."

Diêu Nguyệt sợ đến không được, bụm mặt khóc lóc, vai cũng không ngừng run rẩy. Tư Cúc rất nhanh bưng nước nóng lại , để Diêu Nguyệt buông hai tay ra, lau máu trên mặt nàng ta.

Đại phu rất nhanh đã tới, thay Diêu Nguyệt băng bó vết thương, chẩn

mạch, "Tiểu thư không có việc gì, máu mũi đã ngừng lại, vết thương

trên trán bôi thuốc mỡ mấy ngày là có thể khỏi."

Diêu Nguyệt kinh hoảng nói: "Đại phu, ta. . . . . Vết thương trên trán ta

có để lại vết sẹo không?"

Đại phu có chút khó khăn, "Tiểu thư vết thương trên trán có chút sâu, cái

này lão phu cũng không dám kết luận liệu sẽ có lưu lại vết sẹo hay không. Tiểu

thư nếu lo lắng có thể đi Hồi Xuân Đường mua một bình ngọc cơ cao, thuốc cao này khôi phục vết thương rất tốt."

Đại phu rời đi, Thẩm Thiên Nguyên vội vã ra ngoài, Thẩm Hoán an ủi Diêu Nguyệt vài câu cũng rời đi. Thẩm Mẫu Đơn ngồi đối diện Diêu Nguyệt, sững sờ

nhìn vết thương trên trán ả, cảm thấy có chút đáng tiếc, vết thương này so với vết thương kiếp trước của nàng đỡ hơn nhiều lắm, kiếp trước khuê hữu ở sau lưng đẩy mình một cái,lông mày bên phải vừa vặn dập đầu vào hòn đá nhọn cạnh cửa, cũng bởi vì vậy lông mày bên phải của nàng lưu lại một vết sẹo xấu xí không thể tả, chỉ có thể để tóc mái trước trán che lại.

Kỳ thực chuyện này từ lúc nàng trọng sinh trở về vẫn chưa nhớ ra, thời gian trôi qua quá lâu, rất nhiều chuyện nàng có chút mơ hồ, không nhớ rõ việc này là do sáng sớm sờ lông mày nhìn trong gương hoàn toàn không thấy vết sẹo khác mới nhớ tới chuyện này, dù sao nguyên nhân Diêu Nguyệt ở sau lưng đẩy nàng chính là nàng ghen ghét dung mạo của mình, chỉ là trải nghiệm này kém xa khi chết của nàng nhiều lắm, gặp quá nhiều sự việc so với chuyện này còn nghiêm

trọng hơn, vì lẽ đó cũng là dần dần đem vết sẹo trên trán quên mất.

Thẩm Mẫu Đơn cẩn thận hồi tưởng lại chuyện ngày đó, ngày đó nàng cập

kê, búi tóc đẹp đẽ , mặc vào xiêm y xinh đẹp, cùng đợi Diêu Nguyệt, sau đó dự định cùng với nàng đi gặp La Nam . Diêu Nguyệt đến, trong mắt ả là hoảng sợ cùng kinh ngạc, sau đó lại nhìn trúng cây trâm của nàng,muốn xin nàng cây trâm. Sau đó nói là trong phòng buồn chán muốn đi ra ngoài một chút, thất thanh rít gào, sau lưng truyền đến tiếng xô đẩy, nàng té xuống. Sau đó mời đại phu, băng bó vết thương, vì che chắn vết thương nàng chải lại kiểu tóc thường ngày, che lại cái trán trơn bóng, rồi bôi thuốc cao vào vết thương, khó mà tin nổi nhất chính là nàng dĩ nhiên mang vết thương trên đầu theo Diêu Nguyệt đi gặp La Nam.

Sau khi nhìn thấy La Nam, La Nam khen Diêu Nguyệt cài cây trâm thật đẹp, lại quay đầu miễn cưỡng khen nàng vài câu, rõ ràng là hắn ta không kiên nhẫn với nàng như vậy, lúc trước nàng lại không hiểu. Thẩm Mẫu Đơn nghĩ tới

đây nở nụ cười, lúc trước nàng quả thật là quá ngu.

Diêu Nguyệt nghẹn ngào nuốt tiếng khóc cũng là lúc Thẩm Mẫu Đơn tỉnh táo trở lại, nàng lại nhìn chằm chằm vết thương trên trán Diêu Nguyệt mấy lần, lúc này mới kêu Tư Cúc vào, thấp giọng ở bên tai nàng nói rồi vài câu gì đó, Tư Cúc liền đi ra cửa. Thẩm Mẫu Đơn an ủi Diêu Nguyệt một lúc, sự an ủi của nàng khiến trong lòng Diêu Nguyệt dễ chịu đi rất nhiều, mãi đến khi Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy sắp tới thời điểm Tư Cúc về mới nói với Diêu Nguyệt : "Nguyệt Nhi, vừa nãy đại phu nói muội nên đi Hồi Xuân đường mua một bình ngọc cơ cao, muội mau đi đi, tỷ nghe nói ngọc cơ cao của Hồi Xuân đường trị thương rất tốt,chắc dùng thuốc cao kia, vết thương của muội sẽ không lưu lại sẹo." (Thẩm tỷ à sao tỷ quảng cáo thuốc cao này giống như Dermatix ultra đang quảng cáo trên TV vậy)

"Mẫu Đơn, tỷ cùng đi với muội chứ." Diêu Nguyệt lôi kéo ống tay áo Thẩm Mẫu Đơn khẩn cầu.

Thẩm Mẫu Đơn khó xửnhìn Diêu Nguyệt một chút, "Nguyệt Nhi, xin lỗi, dường như bệnh phong hàn của tỷ vẫn chưa khỏi hẳn, hiện tại đầu lại có chút đau, chỉ sợ là không thể bồi muội đi."

Diêu Nguyệt bất đắc dĩ, cuối cùng đi ra cửa.

Rất nhanh, Tư Cúc đã quay về, cầm trong tay một bình nhỏ, nàng nhìn xung quanh thấy không có ai mới lên tiếng "Tiểu thư,tiểu thưNguyệt Nhi về rồi sao?Bình ngọc cơ cao mua cho tiểu thư Nguyệt Nhi phải làm sao bây giờ?"

Thẩm Mẫu Đơn nói: "Giữ lại đi, sau này mình bị thương liền dùng. Đúng rồi, Tư Cúc, tỷ hiện tại rất muốn ăn bánh ngọt của cửa hàng Hồng Đậu phố Tây, bây giờ em đi mua một ít về đi, à còn giấy viết của A Hoán sắp hết rồi , em kêu Lục nhi đi mua đi."

Còn về phần Lão Bà Tử, chỉ sợ hiện tại cũng không biết đang ở nơi nào, cũng không cần phái bà ta đi.

Tư Cúc cùng Lục nhi rất nhanh ra cửa, Thẩm Mẫu Đơn nắm trong tay bình ngọc cơ cao , nở nụ cười quỷ dị.

~~

Diêu Nguyệt đi từ cửa sau Thẩm gia đến thẳng đến Hồi Xuân đường, trong lòng nàng vừa vội vừa giận, làm sao cũng không nghĩ đến nhất thời ghen tỵ lại trộm gà không được lại mất nắm thóc. Đi nửa canh giờ rốt cục cũng tới Hồi Xuân đường, mua ngọc cơ cao xong trở về, nhưng không nghĩ mới từ Hồi Xuân đường đi ra, một bóng người thẳng tắp va vào nàng, né không kịp,ngọc cơ cao trong tay bị văng ra ngoài, rơi trên mặt đất cách đó không xa , bờ vai của nàng cũng bị va đến đau đớn .

Diêu Nguyệt nổi giận đùng đùngngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là một người đội bố lạp, mặc quần áo vải thô, vóc người to khỏe, nàng không nhịn được hét lên một tiếng, "Ngươi va vào ta làm cái gì!"

"Xin lỗi." Người kia nói, âm thanh khàn khàn thô ráp, nói xong đi mấy bước đem ngọc cơ cao trên đất nhặt lên, cầm ngọc cơ cao trong tay đưa cho nàng, "Tiểu thư,tại hạ lỗ mãng, thực sự là xin lỗi."

Diêu Nguyệt trừng người này một chút, đưa tay tiếp nhận ngọc cơ cao người này đưa tới , nhìn người này mặc vải thô, nàng không nhịn được nhíu mày, nhìn bóng lưng người nọ rời đi , mơ hồcảm thấy này có chút bóng lưng tráng kiện này xem ra có chút không khỏe.

Mãi đến tận người kia biến mất ở chỗ ngoặt, Diêu Nguyệt mới thu hồi ánh mắt, nắm chặt ngọc cơ cao trong tay đi về.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Mẫu Đơn trở về phòng gỡ mũ trên trên đầu xuống , cởi quần áo vải thô cùng đệm trên người được buộc bằng sợi dây đay ra , lộ ra dáng người mảnh khảnh cùng eo thon tinh tế, hơi gió lạnh làm nàng không nhịn được nổi da gà, nàng đưa tay vuốt ve trên cánh tay, từ trên bình phong lấy xuống quần áo, mặc áo Chức Cẩm thêu chỉ bạc cùng váy Hải Đường Hồng vào, rồi ngồi trước gương đồng sửa sang lạitóc mai hơi có chút rối, lúc này mới nhìn về phía ngọc cơ cao trên bàn trang điểm nở nụ cười nhạt, trong lòng suy nghĩ, Nguyệt Nhi a, kiếp trước cô hại tôi, lần này tôi cũng sẽ cho cô nếm thử cảm giác này ra làm sao.

Đem ngọc cơ cao cất đi, ngoài cửa liền vang lên tiếng Tư Cúc " Tiểu thư, Hồng Đậu cao đã mua về rồi." Nói xong đã cầm Hồng Đậu cao đi vào, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn đang ngồi trong phòng, Tư Cúc đi tới phía bàn cầm Hồng Đậu cao trong tay mở ra "Tiểu thư, vẫn đang nóng, người mau nếm thử xem."

Thẩm Mẫu Đơn cầm lên một khối Hồng Đậu cao cho vào trong miệng, thơm mềm ngọt, mùi vị rất tốt, nhìn Hồng Đậu cao trên bàn, Mẫu Đơn trầm tư, bây giờ trọng sinh một lần, giải trừ hôn ước với La Nam là chuyện sớm muộn, thế nhưng nên giải trừ làm sao để không bị tổn hại danh tiếng Thẩm gia , A Hoán còn muốn nâng Hiếu Liêm (Theo Sen lục tìm trên baike từ này nghĩa là nho sinh được người bề trên tiến cử làm quan ấy ạ), tuyệt đối không thể liên lụy đến A Hoán. Mặt khác sau khi giải trừ hôn ước ,địa vị ở Thẩm gia cũng rất không ổn, đến lúc đó hôn phối của nàng tổ mẫu có quyền làm chủ, dù sao Thẩm gia không có ở riêng, sau đó nàng nên làm gì để tự vệ? Còn có thu nhập của tam phòng rất là ít ỏi, dựa vào một mình cha nhất định là không được, ngày sau chỗ cần dùng tiền bạc còn có rất nhiều, nên làm gì để kiếm lời chút tiền bạc.

"Tiểu thư, người đã khỏi phong hàn rồi, có muốn đi tìm La đại gia không ?" Tư Cúc biết tiểu thư rất thích La đại gia, nếu không phải nhiễm phong hàn thì tiểu thư cũng sẽ mỗi ngày đều sẽ đi gặp La đại gia một lần .

Dân phong ở đây rất cởi mở, nữ tử chưa kết hôn cũng có thể ra ngoài đi lại , cùng nam tử nói chuyện cũng không tính cái gì, càng không cần phải nói là hai người có hôn ước, vì lẽ đó trong mắt Tư Cúc Mẫu Đơn và La Nam mỗi ngày hẹn gặp nhau là chuyện rất bình thường.

Thẩm Mẫu Đơn lắc lắc đầu "Không đi." Nàng bây giờ căn bản không tâm tư đi gặp La Nam, đợi nàng nghĩ ra một lý do từ hôn hợp lý lúc đó gặp lại nhau cũng không muộn.

Nhưng Thẩm Mẫu Đơn không nghĩ đến chính là, nàng không đi gặp La Nam, La Nam nhưng lại tới gặp nàng, ước chừng qua buổi trưa Lục nhi đến thông báo, nói là La đại gia đến, Thẩm Mẫu Đơn phất phất tay, "Không gặp,nói ta nhiễm phong hàn chưa khỏi, bảo hắn trở về đi." Nàng sợ bây giờ mình thấy hắn sẽ không kìm nén được phẫn nộ cùng thù hận trong lòng mà làm ra chuyện không cách nào cứu vãn được.

Tư Cúc kinh ngạc nhìn Thẩm Mẫu Đơn, "Tiểu thư, người. . . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn cũng không giải thích gì, Lục nhi đang chuẩn bị đi ra ngoài thông báo một tiếng, ngoài cửa vang lên âm thanh hơi thiếu kiên nhẫn "Mẫu Đơn, nàng làm cái gì vậy? Ngay cả ta cũng không chịu gặp? Hay là sáng sớm nàng làm liên lụy đến Nguyệt Nhi khiến nàng ấy bị thương, vì thế lúc này mới không mặt mũi nào gặp người khác sao?"

Liên lụy khiến Nguyệt Nhi bị thương? Cho nên nói ngày hôm nay hai người này nên gặp mặt, sau đó Diêu Nguyệt đem toàn bộ nước bẩn giội đến trên người nàng? Thẩm Mẫu Đơn không nhịn được cười, nguyên lai chuyện sáng sớm đổi thuốc cao nàng còn cảm thấy có chút áy náy , hiện tại thật đúng là một chút cảm giác hổ thẹn cũng theo câu nói này mà biến mất, Diêu Nguyệt a, đây thật là đáng đời cô.

Mặt Tư Cúc cùng Lục nhi đều lộ vẻ kinh ngạc, Tư Cúc sợ Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy thương tâm, nghiêng đầu nhỏ giọng lẩm bẩm một câu với Lục nhi "La đại gia nói cái gì vậy, Nguyệt Nhi tiểu thư rõ ràng là tự ngã , làm sao cóthể trách đếntrên đầu tiểu thư nhà chúng ta được. Ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy được nha"

La Nam nói xong bước chân đã đi vào trong phòng, thời điểm nhìn thấy nữ tử diễm lệngồi giữa phòng bỗng nhiên liền ngây ngẩn cả người, "Nàng là. . . . . Mẫu Đơn?" Hình dáng kia thật không ngờ sau khi Mẫu Đơn chải tóc lên lộ ra cái trán trắng nõn trơn bóng no đủ sẽ đẹp như vậy. . . . . Diễm lệ, sáng rỡ, khiến người ta không đành lòng dời mắt, La Nam cảm giác tim mình đập nhanh hơn rất nhiều nhịp, tất cả máu nóng toàn bộ hướng về đỉnh đầu, cơ thể hắn không nhịn được khô nóng, vẻ bực mình khi nãy cũng đổi thành nhu tình, "Mẫu Đơn, nàng như vậy thật xinh đẹp."

Nhìn người trước mắt mặc một thân thanh y thêu chỉ vàng, có vẻ phong độ phiêu dật, trong đầu Thẩm Mẫu Đơn lại xuất hiện hình ảnh chính mình nằm trong vũng máu nhưng trên mặt nam nhân này lại xuất hiện vẻ không kiên nhẫn cùng lạnh lùng, còn có A Hoán bị người chặt đứt hai chân ở trong ngõ hẻm âm u chết bị đông sống mà chết , nàng chỉ cảm thấy có một mùi máu tanh hướng cổ họng tuôn tới, gắt gao siết chặt nắm đấm lúc này mới đè xuống mùi máu tanh nơi cổ họng .

Niệm vài câu Tĩnh Tâm chú Thẩm Mẫu Đơn mới đè xuống được sự phẫn nộ cùng thù hận trong lòng , trong lòng cũng bình tĩnh lại, nàng ngẩng đầu nhìn La Nam, "La. . . . . Đại ca, cám ơn huynh đã khen ngợi."

La Nam hiểu ý nở nụ cười, quên mất chuyện hôm nay vì sao tới tìm nàng là để chất vấn chuyện nàng liên lụy Nguyệt Nhi bị thương, nhanh chân đi đến ngồi xuống cạnh Thẩm Mẫu Đơn, "Mẫu Đơn, nàng sao hôm nay lại nghĩ đến thay đổi kiểu tóc vậy?"

Tư Cúc ở một bên không nhịn được nói "Đại gia, tiểu thư nhà ta giờ đã cập kê, vì đó mới búi tóc. Đúng rồi, đại gia, sáng ra là tiểu thư Nguyệt Nhi tự mình ngã, tiểu thư nhà ta đi phía trước, Nguyệt Nhi tiểu thư đi theo sau, cùng tiểu thư nhà ta không có nửa phần quan hệ, ngài vừa nãy nói tiểu thư nhà ta như vậy, tiểu thư nhà ta khẳng định là sẽ rất thương tâm ."

Trên mặt La Nam thoáng qua một tia lúng túng, nhưng chỉ là thoáng qua, hắn nhìn Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Mẫu Đơn xin lỗi, là ta nghe lời Nguyệt Nhi nói mà trách nàng, ta không nên nghe một phía vừa nãy trách nhầm nàng." Mẫu Đơn yêu hắn như thế, khẳng định sẽ không trách cứ hắn .

Thẩm Mẫu Đơn a một tiếng, mày liễu nhíu lại, "La đại ca, trời vừa sáng huynh liền thăm Nguyệt Nhi sao?"

Tư Cúc cùng Lục nhi bên cạnh nghe tiểu thư nói như thế mới phát giác ra chuyện này có chút không thoả đáng, La đại ca là chồng chưa cưới của tiểu thư, vì sao trước hết đến thăm không phải là tiểu thư, mà là Nguyệt Nhi tiểu thư ? Hai người nghi hoặc nhìn về phía La Nam.

La Nam giật mình, hiển nhiên không ngờ tới Mẫu Đơn mở miệng sẽ là nói câu này, vội vàng nghĩ ra một lý do gượng ép "Ta nghĩ mấy ngày nay nàng không đi tìm ta, nghĩ hôm nay nàng sẽ ở cùng Nguyệt Nhi , lúc này mới đi tìm Nguyệt Nhi muội muội." Hắn nói rồi đưa hai tay tới định nắm chặt tay Mẫu Đơn đang đặt trên bàn, cũng không biết Mẫu Đơn vô tình hay là cố ý, giơ tay lấy ly trà trên bàn nhấp một ngụm thời điểm La Nam giơ hai tay ra phút chốc thành vồ hụt, La Nam cũng không để ý, thu tay về "Mẫu Đơn, nàng có thể tha thứ cho ta có được hay không?"

Thẩm Mẫu Đơn không nói lời nào, gật đầu, bây giờ nàng không có chứng cứ chứng minh La Nam cùng Diêu Nguyệt ở cùng một chỗ, vì lẽ đó chi bằng coi như không biết gì để đôi cẩu nam nữ hai người qua lại một chỗ khăng khít hơn mới mau tìm được chứng cứ .

Quả nhiên, vẫn là Mẫu Đơn trước đây, vẫn yêu mình hắn, câu hỏi hắn trước đi tìm Nguyệt Nhi chỉ sợ cũng là vô tâm đi.

Nghiêng đầu nhìn dung mạo diễm lệ của Mẫu Đơn, trong lòng La Nam cảm khái, Mẫu Đơn trổ mã càng ngày càng xinh đẹp, mặc dù chỉ là tiểu thư chi thứ ba Thẩm gia, nhưng Thẩm gia ở lâm sông Hoài này cũng coi như là thế gia trăm năm , lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, cưới Thẩm Mẫu Đơn dù sao cũng tốt hơn cưới Nguyệt Nhi rất nhiều. Nguyệt Nhi chỉ là con gái thương gia, gia sản bạc vạn, ngày sau chiếm được thân thể nàng, về sau nạp nàng làm thiếp thị là được.

Bây giờ nhìn dung mạo Mẫu Đơn —— La Nam nhớ tới mấy nho sinh bằng hữu của hắn, nếu bọn họ thấy Mẫu Đơn chắc chắn sẽ ước ao được như hắn , nữ

nhân từ nhỏ không phải là vật trang sức tùy thân của nam nhân, lấy ra để làm vật khoe khoang sao, sau này tụ hội có thể mang theo Mẫu Đơn cùng đi. Nghĩ tới đây, La Nam không khỏi nhìn Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Mẫu Đơn, ta cùng với mấy vị thân hữu sẽ đi ly giang, nàng có muốn đi cùng ta không?" (😒😒😒Thằng tra La Nam kia nhá dám biểu bà là vật trang sức sao,bà đấm chết mi. Chị em mau vô chà đạp nó)

Thẩm Mẫu Đơn nào có thể không biết La Nam nhắc tới chuyện gì, chợt nắm chặt quyền, qua nửa ngày mới nói: "La đại ca, ta bị phong hàn chưa khỏe, nếu là lại đi ly giang nhiều gió, chỉ sợ phong hàn sẽ lại nặng thêm, tiếc không thể bồi La đại ca được."

La Nam có chút tiếc nuối, nhìn đôi mắt đen láy, da trắng hơn tuyết của nàng, một nữ tử thanh lệ tuyệt sắc như vậy khiến trong lòng hắn ngứa ngáy khó chịu, nhưng có Tư Cúc đứng một bên, hắn cũng không tiện làm động tác khác thường gì trước đây hắn đối với Mẫu Đơn không có hứng thú, đối với nàng từ trước tới nay vẫn luôn giả bộ là chính nhân quân tử quy củ, mặc thước bây giờ nhìn nữ tử này trổ mã thật là xinh đẹp, quyến rũ câu đi tâm hắn, thật muốn ngay lập tức sẽ đem nàng đặt dưới thân nếm thử tư vị của nàng.

Nói chuyện phiếm với Thẩm Mẫu Đơn vài câu, nghĩ buổi tối còn muốn cùng

bạn tốt ly giang (du ngoạn sông nước ấy ạ), hắn đứng dậy cáo từ, lúc đi tựa hồ nghĩ đến cái gì đó gỡ xuống ngọc bội mang theo bên người đưa cho Thẩm Mẫu

Đơn, cười nói: "Mẫu Đơn, hôm nay là ngày nàng cập kê, ngọc bội này vẫn đi theo ta mười mấy năm, nay đưa cho nàng làm lễ vật, hi vọng nàng thích."

Thẩm Mẫu Đơn nghe hắn nói lời này cảm thấy buồn nôn vạn phần, sao có thể nhận lễ vật của hắn, liền từ chối. La Nam cố ý muốn đem ngọc bội kia đưa cho nàng, cuối cùng mạnh mẽ nhét vào trong tay nàng, nhanh chóng rời đi.

Thẩm Mẫu Đơn vừa ý vuốt ngọc bội trong tay, lẩm bẩm nói:"Đều nói nam nhân yêu nhất vẫn là da thịt mỹ nhân, quả thực không sai. . . . . ."

Tư Cúc tiến tới, cười nói: "Tiểu thư, ngài nói thầm cái gì đó."

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cây hoa quế trong viện "Không có gì." Cầm ngọc bội trong tay ném cho Tư Cúc, "Tìm miếng vải bọc lại đặt dưới đáy hòm đi." Chờ sau này tìm cơ hội bán đi là được rồi.

La Nam nói tới chuyện này làm cho Thẩm Mẫu Đơn nhớ tới kiếp trước, nàng mang theo khuôn mặt bị thương theo Diêu Nguyệt cùng La Nam cùng đi ly giang, lên thuyền nàng sợ hãi, rụt rè lại bị say sóng nên nhận hết khi dễ của mấy vị bạn tốt của hắn, cũng làm cho La Nam không có chút mặt mũi, sau đó La Nam đối với nàng càng không có được sắc mặt tốt. Hơn nữa vì nàng rời nhà đi ly giang cùng La Nam, bỏ lỡ gia yến mỗi tháng một lần của Thẩm gia làm cho tổ mẫu càng thêm ghét nàng. Nghĩ đến gia yến, Thẩm Mẫu Đơn bỗng nhiên nói: "Tư Cúc, giúp ta chải đầu đi, bỏ toàn toàn bộ tóc mái xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

"Tiểu thư, buổi tối là gia yến,người đã xinh đẹp như vậy rồi, cần gì phải hạ hết tóc mái xuống." Tư Cúc có chút không hiểu, tiểu thư xuất chúng như vậy , vì sao còn muốn đem tóc mai chải hết xuống.

Thẩm Mẫu Đơn tự nhiên không thể nói cho Tư Cúc việc nàng muốn giải trừ hôn ước với La Nam, nếu để dung mạo như thế này xuất hiện trước mặt người nhà họ Thẩm, ngày sau bọn họ có thể vì lợi ích Thẩm gia đem nàng gả cho một người quyền quý làm thiếp, nàng không muốn vừa rời khỏihang sói liền chui vào hang hổ, tự nhiên muốn có thời gian chuẩn bị trước .

Nếu như có thể ở riêng hẳn là không sao, nhưng Thẩm Mẫu Đơn biết rằng mình không có khả năng ở riêng.

Thẩm Mẫu Đơn kiên trì, Tư Cúc cũng chỉ được một lần nữa thay nàng chải tóc, chải xuống tất cả tóc mái che lại cái trán. Vì thế diễm lệ cũng chỉ còn lại một nửa. Tư Cúc nhìn thấy dung mạo tiểu thư , âm thầm lấy làm kỳ lạ, rõ ràng vẫn là cặp mắt kia, sống mũi thẳng tắp, môi anh đào đỏ thẫm, nhưng khi che lại cái trán, dường như biến thành một người khác, ngược lại cũng không phải nói bình thường,tiểu thư vẫn xinh đẹp, chỉ là không còn cảm giác kinh diễm như trước.

Chải xong, cha cùng A Hoán cũng chưa về nhà, Thẩm Mẫu Đơn cầm một quyển sách ngồi cạnh cửa sổ trên giường trúc xem, đợi đến giờ Thân, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán về nhà, Thẩm Mẫu Đơn ra ngoài nghênh đón, vui vẻ cười nói: "Cha, A Hoán hai người đã về, con đi nấu nước trà, cha mau vào đi uống một chút, A Hoán tỷ đã chuẩn bị cho đệ một ít trà táo đỏ, đệ cũng uống một ít đi."

Ba người cười nói tiến vào phòng, hai người cũng đều chú ý tới Thẩm Mẫu Đơn đã che trán lại, liền hỏi nguyên nhân, Mẫu Đơn chỉ nói không quen thuộc, hai người cũng không nói gì. Trở về phòng, mới vừa uống ngụm trà, vị Vũ ma ma kia thường không thấy bóng dáng liền tiến đến, trước mặt ba người phúc phúc thân thể, "Tam lão gia, tứ tiểu thư, Cửu thiếu gia, lão thái thái cho nô tì tới thông báo một tiếng, gia yến sắp bắt đầu, Tam lão gia, tiểu thư cùng thiếu gia nếu là không có việc gì nên qua đó một chút."

Thẩm Mẫu Đơn ở Thẩm gia đứng hàng thứ tư, Thẩm Hoán đứng hàng thứ chín.

Thẩm Thiên Nguyên nhìn Vũ má má cười ôn hòa "Đa tạ nương, ta cùng Mẫu Đơn, Hoán Nhi sẽ qua bây giờ."

Vũ ma ma phúc phúc thân thể liền lui xuống.

Ba người lúc này mới đồng thời đi đến đại phòng Thẩm gia, chủ Thẩm gia là chi thứ nhất cũng là đại phòng, vì thế gia yến đều tổ chức tại đó .

Thẩm gia tổng cộng có ba phòng, đại phòng Thẩm Hồng Anh, đại phu nhân Lã thị, dưới gối có hai nam một nữ, Thẩm Oánh đứng thứ nhất, đã gả vào Nghiêm gia, Thẩm Khánh Đông đứng thứ hai, đã lấy vợ là Lý thị, Thẩm Khánh Năm đứng thứ bảy. Thẩm Hồng Anh còn có một thị thiếp là Phương di nương, dưới có một thứ nữ là Thẩm Nhan Dung, đứng thứ sáu.

Nhị phòng Thẩm Hồng Thụy, Nhị phu nhân Du thị, dưới có một nam hai nữ, Thẩm Phương Hoa đứng thứ ba, Thẩm Phương Lan đứng thứ năm, Thẩm Phương Thần đứng thứ tám.

Tam phòng là Thẩm Thiên Nguyên, lấy vợ là Miêu thị, lúc sinh Thẩm Hoán khó sinh mà chết, Thẩm Mẫu Đơn ở Thẩm gia đứng thứ tư, Thẩm Hoán đứng thứ chín, có thể nói người Thẩm gia mạch này thịnh vượng.

Nghĩ đến mẫu thân khó sinh mà chết, Thẩm Mẫu Đơn trong lòng bi thương, thương tâm lúc mẫu thân rời đi, ngoại tổ phụ đã tỏ rõ thái độ. Miêu gia là thương gia, mẫu thân cũng chỉ là thứ nữ, có điều cha cùng mẫu thân rất yêu nhau, mẫu thân sau khi qua đời, Miêu gia lập tức phái người đem đồ cưới của mẫu thân lấy hết về, bởi vì chuyện này, tổ mẫu đối với cha càng thêm không thích, cũng càng xem thường tam phòng bọn họ. Nghĩ đến sau này muốn tìm lý do để lão thái thái yêu thích mình, Thẩm Mẫu Đơn không nhịn được day trán.

Động tác này trùng hợp bị Thẩm Thiên Nguyên nhìn thấy, cười nói: "Mẫu Đơn thấy thế nào? Vẫn chưa khỏi phong hàn sao, đầu vẫn đau ư?"

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu lại cười nói: "Cha, con không sao ."

Nói rồi đi tới ngoài sân đại phòng, lập tức có một nha đầu dẫn ba người đi vào, thời điểm đi vào người của Thẩm gia đã đến gần như đông đủ, ngồi đầy trong đại sảnh, ...người ngồi trên ghế thượng vị là Thẩm lão thái thái cùng Thẩm lão thái gia, Thẩm lão thái thái nhìn thấy ba người, lông mày lập tức nhíu lại, "Giờ đã là giờ gì rồi, sao giờ mới tới? Muốn để cả nhà chờ các người sao."

Thẩm Mẫu Đơn nghiêng đầu là có thể nhìn thấy trên mặt cha mang ý cười nhàn nhạt, ôn hòa hữu lễ, A Hoán tỏ ý không phục, Mẫu Đơn cũng biết vì sao A Hoán không phục, bởi vì gia yến mỗi tháng đều do Vũ ma ma thông báo, mỗi lần thông báo bọn họ đều nhanh tới, lão thái thái lại oán giận bọn họ đến chậm. Bọn họ cũng sợ lão thái thái oán giận, có lần không cần Vũ ma ma thông báo đã đến sớm, lão thái thái lại trách bọn họ không có quy củ, người chưa thông báo đã vội vội vàng vàng chạy đến, còn ra thể thống gì. Nói chung, chính là cố ý muốn gây sự với bọn họ. Kỳ thực, Thẩm Mẫu Đơn cũng hiểu tâm tư lão thái thái, dù sao cha không phải từ trong bụng lão thái thái đi ra.

Thẩm lão thái gia cảm thấy ông đối xử không tốt khiến con thứ từ nhỏ đã thua thiệt nhiều, bởi vậy lão thái thái vừa mở miệng làm khó dễ, Lão Thái Gia ngay lập tức đã tới giải vây "Được rồi, được rồi, nếu không phải Vũ ma ma thông báo muộn, bọn họ làm sao dám tới chậm —— các người đều mau mau ngồi xuống đi." Sau một câu nói là đúng Thẩm Thiên Nguyên bọn họ mở miệng nói.

Thẩm lão thái thái không thể không cho Lão Thái Gia mặt mũi nên không nói thêm gì nữa.

Gia yến là chia làm hai bàn , trưởng bối một bàn, còn lại là hậu bối, Thẩm Mẫu Đơn này bối phận tổng cộng có mười người, giờ khắc này đang ngồi một vòng vây quanh bàn.

Nói đến, Thẩm gia ngoại trừ lão thái thái không ưa tam phòng bọn họ,người đại phòng cùng nhị phòng đối với bọn họ cũng không có địch ý, chỉ có thể coi là lạnh nhạt, chủ yếu vẫn là bởi vì nguyên nhân tính tình Thẩm Thiên Nguyên hiền lành cho nên người phòng lớn cùng chi thứ hai cảm thấy ông không có chút uy hiếp, cho nên mọi người xung quanh đối với nàng cùng A Hoán cũng không có địch ý.

Ngày thường gia yến chỉ có chín người ,đại tiểu thư xuất giá Thẩm Oánh rất ít khi trở về, nhưng hôm nay lại trở về, chỉ là —— Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn Thẩm Oánh một chút, sắc mặt nàng vô cùng tiều tụy, mắt thâm quầng, hiển nhiên là mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt.

Tam tiểu thư chi thứ hai Thẩm Phương Hoa nhìn Thẩm Oánh, "Đại tỷ, tỷ không sao chứ? Tỷ nhìn rất là tiều tụy, có chuyện gì phiền lòng sao?"

Thẩm Oánh cười cười lắc đầu, "Tỷ không sao, chỉ là gần đây trong cửa hàng có một số việc nên hơi bận, vì thế mới mệt mỏi một chút, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe thôi."

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn nàng một chút, không nói gì, lẳng lặng nhìn món ăn trước mặt.

Thẩm gia tiểu thư, ngoại trừ đại tiểu thư đã xuất giá Thẩm Oánh,trong nhà chỉ còn lại Tam tiểu thư Thẩm Phương Hoa, tứ tiểu thư Thẩm Mẫu Đơn, ngũ tiểu thư Thẩm Phương Lan, lục tiểu thư Thẩm Nhan Dung.

Ngũ tiểu thư Thẩm Phương Lan cùng nhị thiếu gia Thẩm Khánh Đông cùng vợ Lý thị cũng khuyên Thẩm Oánh nghỉ ngơi thật tốt, chỉ có Thẩm Mẫu Đơn lục tiểu thư Thẩm Nhan Dung đại phòng không có tiếp lời, Thẩm Nhan Dung là bởi vì được Phương di nương nuôi dưỡng quá tốt nên cao ngạo, không coi ai ra gì, ngày thường cũng không chủ động tìm mấy chị em nói chuyện, Thẩm Mẫu Đơn không nói lời nào là bởi vì nàng biết Thẩm Oánh tại sao lại tiều tụy như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mấy tiểu thư người vợ cũng không biết chuyện Thẩm Oánh, chỉ biết nguyên nhân là do nàng thực sự vì chuyện cửa hàng nên quá mức mệt mỏi, khuyên bảo một hồi lâu liền tán gẫu sang chuyện khác. Một bữa cơm, Thẩm Mẫu Đơn cũng không nói bao nhiêu câu, đợi sau bữa cơm, người một nhà ngồi ở trong sảnh nói chuyện, căn bản đều là lão thái thái nói, mọi người lắng nghe, lão thái thái đối với người đại phòng cùng nhị phòng đều là vẻ mặt ôn hòa, từ đầu đến cuối đều không để ý tới tam phòng, Thẩm Mẫu Đơn không đáng kể, ngồi bên cạnh A Hoán nghe lão thái thái chậm rãi âm thanh, Thẩm Thiên Nguyên mỉm cười nhìn lão thái thái.

Thẩm Mẫu Đơn một bên nghe lời của lão thái thái, một bên hồi tưởng đến tình hình Thẩm gia bây giờ, đại bá Thẩm Hồng Anh hôm nay là lâm sông Hoài khiến sử (quan chép sử hay gọi là sử quan ấy ạ) chức quan không cao, cũng rất thanh nhàn, bổng lộc tự nhiên cũng không cao. Thẩm gia ở lâm sông Hoài có không ít cửa hàng cùng trang viên, bây giờ những cửa hàng cùng trang viên này đều ở trong tay lão thái thái cùng Lão Thái Gia, trong tay đại phu nhân Lã thị, Nhị phu nhân Du thị cũng đều có một ít cửa hàng trang viên cùng điền sản trong tay, về phần tamphòng bọn họ, không có bất cứ thứ gì, chỉ có toà nhà nhỏ ở Thẩm gia, chi phí sinh hoạt trong nhà cũng là do cha kiếm lời từ bên ngoài . Bất quá tam phòng bọn họ cũng không có dị nghị gì, những thứ này vốn không thuộc về bọn họ. Bây giờ chuyện Thẩm Mẫu Đơn lo lắng là, đại bá Thẩm Hồng Anh căn bản không thỏa mãn với chức quan bây giờ, luôn ham muốn trèo lên trên, cũng bởi vì thế, cuối cùng liên lụy mấy chục người Thẩm gia từ trên xuống dưới, cuối cùngcha cũng bị liên lụy theo. . . . . Người có tham vọng lớn vốn là chuyện không sai, chỉ trách đứng sai chỗ.

Thẩm Mẫu Đơn hồi tưởng lại chuyện xảy ra ở đời trước khi nàng chết, nàng chết rồi, A Hoán chạy đi chất vấn La Nam, sau khi bị chặt đứt hai chân trong ngõ hẻm bị đông chết, từ đó cha trong một đêm đầu bạc trắng, thất bại hoàn toàn, khi đó nàng chỉ có thể bồi ở bên người cha nhưng không thể làm được chuyện gì, tựa như lúc nàng trơ mắt nhìn A Hoán dần dần chết đi trong ngõ nhỏ lạnh lẽo ấy, cũng chỉ có thể bất lực.Nàng khi đó cả ngày phiêu du bên cạnh cha, chuyện gì bên ngoài cũng không rõ, mãi đến ngày, rất nhiều quan binh xông vào nhà, đem mấy chục người Thẩm gia từ trên xuống dưới toàn bộ bắt đi, bao gồm cả cha. Quan binh nói người nhà họ Thẩm phạm tội, toàn bộ đày đi biên cương. Lập tức đem toàn bộ người nhà họ Thẩm giải vào đại lao, nàng cư nhiên cũng đi theo, rồi từ trong miệng đại bá biết được Thẩm gia bọn họ không có phạm tội, mà là Yến vương kế vị, (Nam chính là đây) muốn chặt đứt toàn bộ vây cánh của Tuyên đế . Khi đó Thẩm Mẫu Đơn tuy rằng một mực Thẩm trạch bồi hồi, đối với chuyện bên ngoài cũng biết đôi chút . . . . . Nàng gả vào La phủ là lúc, thái tử Vệ Tuyên kế vị trở thành Tuyên đế, nhưng không nghĩ rằng Tuyên đế ngu ngốc, làm cho dân chúng lầm than, Yến vương thấy thế liền mưu phản, sau đó là chiến tranh liên miên, đến khi nàng chết đi, Yến Vương thắng Lợi, thuận lợi kế vị, sau khi tuyên đế diệt vong vây cánh tự nhiên cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, lúc trước đại bá chọn tuyên đế, lúc ấy mới liên lụy toàn gia Thẩm gia.

Nàng nhớ tới lúc trước thời điểm phiêu du trong đại lao, lão thái thái chỉ tiếc mài sắt không thành nói: "Lão đại, con làm sao hồ đồ như vậy, Tuyên đế ngu ngốc, dân tâm chắc chắn sẽ mất, Yến vương kế vị chính là thuận theo.ý dân, con. . . . . Con hồ đồ gì vậy, vì sao phải cùng lẫn lộn vào, nếu bây giờ vẫn làm khiến sử, bây giờ Thẩm gia chúng ta cũng sẽ không gặp phải đại họa này"

Thẩm Hồng Anh ôm đầu ngồi vào một góc trong phòng giam, thanh âm khàn khàn, "Nương, con bất quá là muốn trèo cao , một khiến sử nho nhỏ như con, làm sao có thể trèo cao đến vậy, ban đầu con nghĩ nếu theo tuyên đế, nếu tuyên đế đạt được thắng lợi, Thẩm gia chính là hưởng vinh hoa phú quý cùng quyền thế bất tận, lại nói, Tuyên đế mới thật sự là Thiên tử danh chính ngôn thuận."

Lão thái thái mắng: "Con thực sự vẫn hồ đồ, Yến vương thì làm sao? Yến vương cũng là họ Vệ , cùng là hoàng tử, so với Tuyên đế ngu ngốc kia, Yến vương trái lại càng biết dùng nhân tâm, Con. . . . . .Con làm sao có thể nghĩ ra một lựa chọn như thế !"

Ngày hôm sau, người nhà họ Thẩm toàn bộ bị đày đibiên cương, thân thể cha từ khi nàng cùng A Hoán chết không còn sức chống đỡ càng thêm suy yếu , làm sao có thể trải qua nỗi khổ lặn lội đường xa này, cuối cùng chết trên đường, thậm chí ngay cả thi thể cũng không được bảo toàn, rơi vào cảnh vứt bên vệ đường bị chó hoang tha đi .

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thẩm Mẫu Đơn tối sầm, nàng bây giờ cũng có thể đoán ra vì sao đại bá bất quá chỉ là khiến sử nho nhỏ, cuối cùng kết cục nhưng lại thê thảm như vậy, liên luỵ toàn gia, nguyên nhân bất quá là bởi vì lâm sông Hoài là đất phong của Yến vương, trên đất phong của chính mình mà quan lại lại giúp đỡ Tuyên đế ngu ngốc kia, yến vương nhất định là sẽ không tha thứ.

Nghĩ đến yến vương kế vị, sau khi Đại Lực cải cách, nước giàu binh mạnh, dân phong vật phụ, Thẩm Mẫu Đơn không khỏi thở dài, việc này cũng không thể trách trên đầu Yến vương dù sao cũng là đại bá chọn sai, hơn nữa Yến vương là thật tâm là vì dân. Bất quá bây giờ Tuyên đế vẫn chưa có kế vị, vẫn là thái tử, Yến vương vẫn vẫn là Yến vương, đại bá bây giờ nên cũng chưa làm ra lựa chọn như vậy, đại bá lúc trước lựa chọn như vậy hẳn là vì sau này thái tử thuận lợi kế vị, mà bây giờ thời gian thái tử kế vị còn có một năm rưỡi, cũng không biết đến lúc đó có thể khuyên bảo đại bá hay không.

Thẩm Mẫu Đơn một mực nghĩ đến. chuyện xưa, không ngờ lão thái thái đột nhiên nói, "Ta vừa sai nha hoàn đặt một chiếc thuyền bên ly sông Lâm, vừa vặn đại nha đầu cũng trở về thăm nhà, chi bằng bậy giờ các con ra ngoài du ngoạn một chút, đừng có suốt ngày ở nhà. . . . . ." Lão thái thái nói rồi nhìn Thẩm Mẫu Đơn cùng Thẩm Hoán một chút, " Cả ba người cũng đi đi, ta cùng lão đại lão nhị sẽ không đi tham gia náo nhiệt."

Tự nhiên không có người có phản đối, buổi tối náo nhiệt như vậy, mọi người cũng đều không muốn ở trong nhà, chỉ có điều Thẩm Mẫu Đơn đối với ly giang lại chẳng có hứng thú, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt Thẩm Hoán tràn đầy mong mỏi, háo hức Thẩm Mẫu Đơn cũng chỉ có thể cùng đi với Thẩm Hoán, Thẩm Thiên Nguyên ở phía sau dặn, "Mẫu Đơn, chăm sóc A Hoán cho tốt."

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu lại cười nói: "Cha, con hiểu."

Một nhóm mười người, nha hoàn cùng gã sai vặt không có đi theo, chỉ chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, nữ quyến ngồi một chiếc xe, nam nhân chiếc còn lại, hai chiếc xe ngựa một trước một sauđi tới ly giang. Dọc đường đi, Thẩm Oánh cũng không nói nhiều, cũng không hứng thú, mấy tiểu thư líu ríu cười nói, xem ra đối với lần ly giang này rất là vui mừng. Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn Thẩm Oánh đối diện, sau đó lại yên lặng cụp mắt.

Lâm sông Hoài bất quá là cũng là một huyện lớn , người sống ở đây cũng không ít hơn một châu, chủ yếu cũng là bởi vì sông Trường Giang chảy qua lâm sông Hoài, hơn nữa lâm sông Hoài phong cảnh tú lệ, khí hậu thích hợp.

Ly giang toàn bộ dài hai ngàn năm trăm km, mở đầu Kim Lăng, chưa đến Thường Châu, qua hơn hai mươi châu quận huyện. Ban đêm mùa hè, ly giang thường sáng rực rỡ, tất cả mặt sông đều là thuyền hoa đăng, không ít lão gia phu nhân, thiếu gia tiểu thư nho sinh đều thích ở trên thuyền ngâm thơ đối câu, ngắm nhìn phong cảnh, thưởng thức rượu ngon.

Đợi nhóm tiểu thư thiếu gia Thẩm gia đi tới bờ sông, trên sông đã đèn đuốc sáng rực, vài vị cô nương ở trên xe tỏ vẻ hưng phấn, đợi đến khi tất cả đều xuống xe, nhị nãi nãi Lý thị dặn hai người chăn ngựa đến đón đúng giờ, Thẩm Hoán cũng đi tới phía Thẩm Mẫu Đơn.

Nhị phu nhân Lý thị dẫn mọi người đi đến một chiếc thuyền phía bờ sông, tất cả đều lần lượt lên thuyền, Thẩm Mẫu Đơn tìm vị trí ngồi xuống, Thẩm Hoán lần đầu tiên lên thuyền, có vẻ hưng phấn, nằm nhoài mạn thuyền trên chung quanh quên , nhị gia Thẩm Khánh Đông, Thất thiếu gia Thẩm Khánh Năm, Bát thiếu gia Thẩm Phương Thần cũng không muốn ngồi trong khoang thuyền, đều ở bên ngoài thổi tiêu, uống chút rượu, tình cờ làm trên một bài thơ, Thẩm Hoán cũng tham dự.

Mấy tiểu thư ở trong khoang thuyền cười nói, một hồi liền cảm thấy buồnchán, Ngũ tiểu thư Thẩm Phương Lan cười nói: "Trong khoang thuyền này có chút oi bức, chúng ta đi ra ngoài hóng gió một chút,xem các đại ca, đệ đệ làm thơ ra sao?"

Tam tiểu thư Thẩm Phương Hoa cười nói: "Tự nhiên là vô cùng tốt ."

Thẩm Mẫu Đơn cũng đáp một tiếng được, Thẩm Nhan Dung không nói lời nào, xem ra cũng không muốn ngồi chờ ở trong khoang thuyền, chỉ có Thẩm Oánh sắc mặt còn rất tiều tụy, ngồi tựa trên ghế mây không muốn đứng dậy, "Tam muội muội, Ngũ muội muội, các ngươi đi chơi đi, ta sẽ không đi ra ngoài."

Hai tiểu thư nhìn thấy nàng thật sự là không thoải mái, cũng không cưỡng cầu, cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, mấy người khác lục tục ra khoang tàu.

Trong khoang thuyền rất nhanh chỉ còn lại một mình Thẩm Oánh, nàng lẳng lặngtừ trên cửa ngóng về nơi đèn đuốc sáng choang xa xăm kia, trong lòng cảm thấy thê lương, nghĩ tới chuyện trong nhà không nhịn được đỏ mắt, nghe tiếng đệ đệ muội muội cười vui vẻ bên ngoài, lại cố gắng đem toàn bộ nước mắt nuốt xuống.

Một người ở trong khoang tàu cảm giác thực sự không dễ chịu, có người nói chuyện có thể tốt hơn một chút, Thẩm Oánh không thể kiên trì được nữa, kéo thân thể mệt mỏi đứng dậy đi về bên ngoài, bên tai là tiếng Ngũ muội Phương Lan cười vui vẻ . Nghe thấy tiếng cười của em họ, Thẩm Oánh cũng cười,trong mấy muội muội, tính tình Phương Lan hoạt bát, nghe thấy tiếng cười của nàng trong lòng nàng cũng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Thẩm Phương Lan cũng nhìn thấy Thẩm Oánh từ khoang tàu đi ra, lập tức vẫy vẫy tay, vui vẻ nói: "Đại tỷ, tỷ mau tới đây nhìn xem, chiếc thuyền kia thật là tốt, có thể nghe thấy tiếng người hát khúc thổi tiêu. . . . . ."

Thẩm Oánh cười híp mắt tiêu sái, nhìn về vị trí ngón tay Phương Lan chỉ, cười nói: "Quả thật là đẹp." Ban đêm từng chiếc từng chiếcthuyền , đèn đuốc sáng trưng, xa xa một chiếc thuyền trên không biết làm cái gì, ánh đèn hiện lên đủ mọi màu sắc sặc sỡ, rất là đẹp đẽ.

Chiếc thuyền kia ngày càng tới gần, người nhà họ Thẩm nhìn thấy một đôi nam nữ tựa sát vào nhau trên mũi thuyền , nữ tử đang ngâm nga Tiểu Khúc, nam tử vì nàng thổi tiêu đệm nhạc .

Thẩm Mẫu Đơn nhìn một đôi nam nữ cách mũi tàu không xa , ngẩn ra, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Oánh, đáy lòng thở dài. Thuyềntới gần, người nhà họ Thẩm cũng nhìn rõ ràng một nam một nữ kia trên mũi tàu kia , Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy tiếng Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan hít thở mạnh, còn có Thẩm Nhan Dung chi hừ lạnh một tiếng .

Một nam một nữ đối diện mũi thuyền kia người nhà họ Thẩm đều biết, nam nhân là phu quân Thẩm Oánh ,nhị gia Nghiêm gia Nghiêm Nhân Tu, nữ tử là khuê mật tốt của Thẩm Oánh: Đặng Nghiên Thu, hai người bây giờ như keo sơn rúc vào nhau. Thẩm Oánh cũng nhìn thấy tình cảnh này , vẻ kiên cường ngoài cũng không chống cự nổi nữa nổi nữa, nước mắt tí tách rơi xuống.

"Đại. . . . . Đại tỷ, chuyện gì thế này?" Thẩm Phương Lan kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Thẩm Oánh, phát hiện mặt nàng đầy nước mắt rốt cục ý thức được chuyện gì xảy ra, không tiếp tục hỏi nữa, quay đầu hung tợn nhìn về phía đôi nam nữ đứng trên mũi thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nghiêm gia cùng Thẩm gia xem như là môn đăng hộ đối, Nghiêm Nhân Tu là nhị gia con vợ cả Thẩm gia, ba năm trước cưới Thẩm Oánh, hai người ban

đầu là lưỡng tình tương duyệt tình nguyện kết làm vợ chồng , Nghiêm Nhân Tu lúc chưa thành hôn không có một phòng thiếp thất nào, sau khi kết hôn lại

chưa từng cưới vợ bé, đối xử với Thẩm Oánh cũng rất tốt lúc Thẩm Mẫu Đơn gặp hai vợ chồng họ, khi đó Nghiêm Nhân Tu cũng thật sự yêu Thẩm Oánh, chỉ là bây giờ —— nhìn đôi nam nữ trên thuyền, Thẩm Mẫu Đơn không nhịn được nở nụ cười trào phúng.

"Nghiêm Nhân Tu, ngươi. . . . . người như ngươi xứng đáng Đại tỷ của ta sao!" Thẩm Phương Lan nhìn đôi nam nữ trên mũi tàu đối diện, giận không có chỗ phát tiết, không nhịn được nhìn về phía đối diện kêu lên. Người nhà họ Thẩm đều rất phẫn nộ, vốn nam nhân tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, nhưng nam nhân cùng tỷ muội tốt của vợ gian díu với nhau, khiến người ta càng thêm khinh bỉ xem thường .

Thẩm Nhan Dung đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, "Xưa nay bạc hạnh nam nhi bối, nhiều phụ giai nhân ý." ý là nam nhân xưa nay phụ bạc, phụ lòng ý giai nhân

Người nhà họ Thẩm không nói gì, nhưng đều phóng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nghiêm Nhân Tu cùng Đặng Nghiên Thu. Hai người lúc này mới chú ý tới người nhà họ Thẩm, đều cả kinh.

Thẩm Oánh nước mắt như mưa, nhớ tới mấy ngày trước ở Nghiêm gia phát hiện ra gian tình của hai người, hai người rốt cục cũng thừa nhận, nàng còn nhớ tới lời nói của Nghiêm Nhân Tu lúc đó "Oánh nhi, xin lỗi, ta cùng với Nghiên Thu đều là tình nguyện, hơn nữa. . . . . Nghiên Thu mang thai con của ta, Oánh nhi thật xin lỗi, ta. . . . . Ta nghĩ sẽ cưới Nghiên Thu làm bình thê." Khi đó nàng nghe xong lời này, sắc mặt trắng bệch. Đúng vậy, nàng không thể sinh con cho Nghiêm gia, Nghiêm gia không hưu nàng đã là quá tốt. Nghĩ tới đây, sắc mặt Thẩm Oánh tái nhợt đi mấy phần.

Nghiêm Nhân Tu đứng trên thuyền, người cũng như tên, nhìn rất tao nhã, thân hình thon dài, Đặng Nghiên Thu tựa vào lông ngực hắn càng toát lên vẻ kiều mị sinh động, đúng là một đôi bích nhân.

Nghiêm Nhân Tu không nghĩ tới tại chỗ này lại tình cờ gặp Thẩm Oánh, trong lòng hắn cảm thấy có chút hổ thẹn , dù sao dây dưa với Nghiên Thu đã là không phải với Thẩm Oánh , nhưng. . . . . Oánh nhi không thể mang thai, tất cả chỉ vì một lần hắn say rượu tình mê ý loạn lên giường cùng Nghiên Thu,một lần thành quen sau đó lại lên giường với Nghiên Thu nhiều lần, Nghiên Thu ở trên giường rất nhiệt tình phóng đãng, hoàn toàn khác Thẩm Oánh e lệ, rụt rè, gò bó, hắn ngược lại thích Nghiên Thu, huống chi Nghiên Thu mấy ngày trước đây còn báo với hắn nàng mang thai, mẫu thân khỏi nói rất cao hứng, bây giờ cũng chỉ có thể đem Nghiên Thu cưới vào cửa. Nhìn Thẩm Oánh trước mắt khóc đến thương tâm,Nghiêm Nhân Tu thầm thở dài, mở miệng nói: "Oánh nhi, xin lỗi, không nghĩ hôm nay nàng lại đi du sông. . . . . ."

Thẩm Phương Lan không đợi hắn nói xong, hung dữ trừng Đặng Nghiên Thu trong ngực hắn, giận nói: "Nghiêm Nhân Tu, ngươi đến đây có ý gì, chẳ lẽ muốn nhục mạ Đại tỷ của ta sao?"

Nghiêm Nhân Tu há hốc miệng, còn chưa nói gì, Thẩm Oánh đã kéo tay

Thẩm Phương Lan, thê lương nói: "Ngũ muội, đừng nói nữa , đều là lỗi của tỷ, là tỷ không thể sinh cho Nghiêm gia một đứa bé, không thể để phu quân không có hương hỏa về sau được . . . . . ." Thanh âm nàng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chìm dần, người không thể kiên trì được nữa, lảo đảo trở về khoang tàu, một câu cũng không nói.

Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan Lý thị nhìn bóng lưng lảo đảo của Thẩm Oánh hơi do dự rồi cũng đi vào theo, Thẩm Nhan Dung cũng nhấc chân đi vào. Thẩm Mẫu Đơ đứng ở mũi tàu nhìn chằm chằm hai người đối diện, nàng nhớ thời điểm phiêu du bồng bềnh từng nghe qua một câu nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng lén. La Nam cũng như vậy, Nghiêm Nhân Tu cũng là như thế, trong lòng mất mát, nam nhân đều là như thế sao? Có điều —— nàng nhìn

chằm chằm cái bụng to ra của Đặng Nghiên Thu nở nụ cười nhạt.

Nghiêm Nhân Tu cũng không muốn tiếp tục đứng ở đây bị người ta liếc mắt xem thường, chắp tay bái biệt Thẩm Khánh Đông, "Khánh Đông,huynh trước hết đi trước, sáng sớm ngày mai huynh sẽ đi Thẩm phủ đón Oánh nhi hồi phủ ."

Thẩm Khánh Đông lạnh lùng nhìn Nghiêm Nhân Tu, nửa ngày mới nói một câu :"Cút đi."

Chờ thuyền đối diện rời đi, Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan, Lý thị cùng Thẩm Nhan Dung cũng đi ra, sắc mặt sa sầm, Thẩm Khánh Đông

quay đầu lại hỏi: "Đại tỷ thế nào rồi?"

Thẩm Phương Hoa lắc lắc đầu, "Đại tỷ khóc không dứt rất thương tâm, bảo chúng ta đi ra, nàng cần tĩnh tâm suy nghĩ."

Thẩm Khánh Đông không nói gì, trong lòng người nhà họ Thẩm đều có chút ảo não đứng đầu thuyền nhìn chằm chằm xa xa. Thẩm Mẫu Đơn đứng một hồi liền đứng dậy vào trong khoang thuyền, Thẩm Phương Hoa há hốc, rốt cục vẫn không nói gì.

Thẩm Mẫu Đơn tiến vào khoang tàu ,Thẩm Oánh đang cuộn người trên

ghế mây, vùi đầu trong gối, Thẩm Mẫu Đơn không nghe thấy âm

thanh, chỉ nhìn thấy bả vai nàng run rẩy biết nàng vẫn đang khóc.

"Đại tỷ, tỷ sau này dự định làm sao?" Thẩm Mẫu Đơn ở bên cạnh ngồi

xuống, mở miệng hỏi.

Thẩm Oánh ngẩng đầu, phát hiện là Tứ muội thiện tâm nhất trong nhómtỷ muội , nàng chậm rãi lắc lắc đầu, khàn giọng nói, "Tỷ cũng không biết, Tứ muội, tỷ hiện tại chỉ muốn ở một mình. . . . . ."

Mẫu Đơn không có nghe theo lời Thẩm Oánh mà rời đi, mà lẳng lặng nhìn nàng, đời trước kết cục của đại tỷ cũng rất là thê thảm không kém gì nàng, Nghiêm Nhân Tu cưới Đặng Nghiên Thu làm bình thê vào cửa, đại tỷ liền vẫn suy sụp, sau đó thân thể càng ngày càng kém, không bao lâu ngày đại tỷ chết đi, cùng ngày đó Đặng Nghiên Thu thuận lợi trở thành chính thê, sinh hài tử thuận lợi trở thành con trai trưởng.

Khi đó nàng quá đau lòng chuyện A Hoán, cũng không hoài nghi gì, bây giờ nhớ lại thực sự là khả nghi vô cùng, thân thể đại tỷ vẫn rất tốt, hơn nữa cũng không phải chuyện gì quá nghiêm trọng gây ra tâm bệnh, chuyện bị bệnh bỏ mình xác thực có chút kỳ lạ.

Hơn nữa Thẩm Mẫu Đơn hoài nghi chính là, cái thai trong bụng Đặng Nghiên Thu rốt cuộc là của ai, nàng nhớ từng nghe đại tỷ nói, Đặng Nghiên Thu đã có chồng chưa cưới , chỉ có điều nhà chồng chưa cưới đắc tội người quyền thế, trong một đêm bị ép rời khỏi lâm sông Hoài, cũng giải trừ hôn ước với Đặng Nghiên Thu, sau đó Đặng Nghiên Thuc cùng Nghiêm Nhân Tu ở cùng một chỗ. Làm cho nàng khả nghi chính là, kiếp trước con Đặng Nghiên Thu cũng không phải đủ tháng sanh ra, mà là trước hai tháng, bên ngoài nói là ngã động thai khí.

Nhưng, Nghiêm Nhân Tu chỉ có một đứa bé này,sau khi Thẩm Oánh qua đời, mấy nha hoàn thông phòng hoặc là thiếp thất mới nạp, trừ Đặng Nghiên Thu ra không có một người nào mang thai.

Thẩm Mẫu Đơn suy nghĩ một chút nói "Đại tỷ, tỷ gả vào Nghiêm gia ba năm chưa mang thai, Đại bá mẫu có thể mời đại phu thăm bệnh cho tỷ mà ?"

Thẩm Oánh đỏ mắt, nghe thấy lời này trong lòng khó chịu nhưng vẫn gật đầu một cái, "Mẫu thân mời đại phu rồi, đại phu thân thể tỷ cũng không quá lo ngại. Không thể mang thai, có lẽ là thời cơ chưa tới đi."

Thẩm Mẫu Đơn lại hỏi, "Đại tỷ, vậy mấy thiếp thất trong nhà một năm nay vẫn tiếp tục uống thuốc tránh thai? Nên mới không mang thai sao?"

"Không có." Thẩm Oánh chậm rãi lắc lắc đầu, "Gả vào Nghiêm gia ba năm, năm thứ nhất không mang thai, mẹ chồng liền làm chủ cho mấy thiếp thất ngừng uống thuốc tránh thai . . . . ." Thẩm Oánh không phải kẻ ngốc , nghe thấy Thẩm Mẫu Đơn hỏi như vậy, lại một hồi tưởng lại ba năm nay nàng cùng mấy thiếp thất đều không mang thai, kinh ngạc trong lòng vạn phần, cũng đã hiểu ý tứ của Tứ muội, khiếp sợ nhìn Thẩm Mẫu Đơn, "Tứ. . . . . Muội muội, muội. . . . . Ý của muội là. . . . . ." Ở trong mắt nàng phu quân chính là trời , nàng chưa từng hoài nghi mình không thể mang thai, là bởi vì liên quan tới phu quân, nhưng, Đặng Nghiên Thu không phải mang thai sao? Vậy hẳn là không phải phu quân có vấn đề chứ? Nghi vấn trong lòng nàng càng dâng cao.

Thẩm Mẫu Đơn cười cợt "Ai có thể bảo đảm đứa bé kia thực sự là nhị gia Nghiêm gia ? Đại tỷ chỉ cần trở lại xin mời đại phu cho bắt mạch cho nhị gia liền biết đứa nhỏ này rốt cuộc có phải là nghiêm nhị gia hay không . Nếu như. . . . . Thực sự là của nhị gia ,để tất cả mọi người tin tưởng cái bụng nàng ta mang không phải nhị gia đó là." Đối với anh rể mà xưng hô như thế, nàng không có đặt ở anh rể Nghiêm Nhân Tu này ở trong lòng.

Thẩm Oánh sững sờ nhìn Tứ muội muội trước mặt, trong lòng chấn động cơ hồ làm nàng quên đi nỗi bi thống trong lòng , nàng lúng túng nói: "Cái gì gọi là để tất cả mọi người tin tưởng nhi tử không phải nhị gia đó là. . . . . ."

"Làm hỏng thanh danh của nàng ta ." Thẩm Mẫu Đơn từng chữ từng chữ nói, "Biện pháp đơn giản nhất đó chính là, khiến mọi người thấy cảnh nàng ta tằng tịu với nam nhân khác, sau đó lời đồn chắc chắn sẽ nổi lên tứ phía, coi như đứa bé trong bụng của nàng thực sự là của Nghiêm nhị gia ,thì Nghiêm nhị gia cũng sẽ không tin. Đặng gia bất quá chỉ là hộ thương hộ nhỏ,muội tin tưởng Thẩm gia gia giải quyết Đặng Nghiên Thu hẳn là chuyện rất dễ dàng." Đặng gia chỉ có Đặng Nghiên Thu cùng mẫu thân nàng ta trông coi một tiệm tạp hóa nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, bị từ hôn, Đặng Nghiên Thu tự nhiên là muốn bám chặt lấy nam nhân, tốt nhất nam nhân có quyền thế, nàng dựa vào sự tín nhiệm của tỷ đối với nàng, quyến rũ phu quân bằng hữu. Nếu không phải vậy tại sao một nữ nhân lại cùng phu quân của bằng hữu ở cùng một chỗ?

Ánh mắt Thẩm Oánh ngưng đọng, lẩm bẩm, "Nếu như vậy, nàng. . . . . Nàng chẳng phải là cả đời sẽ bị hủy sao." Thẩm Oánh nhìn Thẩm Mẫu Đơn, cuối cùng do dự trước ý kiến của nàng, thật biện pháp ác độc a, mặc kệ biện pháp này có thành công hay không, chờ Đặng Nghiên Thu chỉ có con đường vạn kiếp bất phục. Tứ muội muội tâm địa tốt đến không đành lòng đạp lên từng cọng cây ngọn cỏ kia tại sao lại nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như vậy ?

Thẩm Mẫu Đơn đẩy rèm cửa sổ ra nhìn bên ngoài một mảnh đèn đuốc sáng trưng bình thản nói: "Đại tỷ vì sao không suy nghĩ một chút nàng cũng phá huỷ cả đời đại tỷ, nếu thật là nàng trở thành bình thê Nghiêm nhị gia, con trai của nàng chỉ có có thể là thứ tử. Đến lúc đó, đại tỷ sẽ là vật cản đường , vì hài tử, nàng. . . . . Làm chuyện gì đều có thể làm đi."

Thẩm Oánh sững sờ, Đúng vậy a, rõ ràng là nàng trước tiên phá huỷ chính mình , bởi vì chuyện này, nàng liền trở thành lâm sông Hoàichuyện cười, móc tim móc phổi đối xử thật là tốt hữu, thậm chí dẫn kiến cho phu quân, nhưng không nghĩ này một dẫn nhưng dẫn tới phu quântrên giường, nên có bao nhiêu người chuyện cười nàng a. Đặng Nghiên Thu, ta bắt ngươi đích thân người giống nhưđối xử, ngươi nhưng đối xử với ta như thế, việc đã đến nước này, nhưng chớ có trách ta lòng dạ độc ác.

Nhìn thấy đại tỷ dần dần thông tỏ, Thẩm Mẫu Đơn liền yên tâm che mành lại, cũng che lại cảnh đẹp bên ngoài. Nàng đứng dậy, nhìn Thẩm Oánh một chút, nhẹ giọng nói: "Đại tỷ, muội đi ra ngoài." Dứt lời,liền đẩy mành đi ra ngoài.

Thẩm Oánh ở trên ghế mây ngồi không bao lâu cũng đứng dậy đi ra ngoài, chỉ là lần này trên mặt mặt đã tốt hơn rất nhiều, Thẩm Phương Lan nhìn Thẩm Oánh đi ra, tiến lên ôm lấy cánh tay của nàng, dịu dàng nói: "Đại tỷ, tứ tỷ cùng tỷ ở trong khoang thuyền nói gì vậy, vừa nãy muội hỏi tứ tỷ, tỷ cái gì cũng không nói."

Thẩm Oánh nhìn Thẩm Mẫu Đơn, quay đầu lại nắm tay Thẩm Phương Lan, cười nói: "Tứ tỷ khuyên ta bớt đau buồn, bây giờ tâm tình của ta cũng khá lên rất nhiều." Nàng đương nhiên sẽ không đem chủ ý của Tứ muội nói cho những người khác.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn về núi cao trong bóng tối phía xa xa, trong lòng không nhịn được thở dài, nàng rốt cục vẫn không thể ngồi yên, nhìn thấy đại tỷ gặp phải tình huống tương tự như.nàng, nhìn thấy Đặng Nghiên Thu nàng liền nghĩ đến Diêu Nguyệt, nàng không có cách nào không để ý đến, nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như vậy. Có điều, đây cũng là kết cục các nàng đáng phải nhận.

Người nhà họ Thẩm đều rất quan tâm đến cảm thụ của Thẩm Oánh, sau khi vẫn chưa từng ở đề cập tới chuyện Nghiêm gia nhị gia cùng Đặng Nghiên Thu. Anh chị em ngắm nhìn phong cảnh, ngâm thơ đối câu, thưởng thức rượu ngon. Bên này ấm áp, cách đó không xa lại đột nhiên truyền đến tiếng lao xao, còn kèm theo tiếng kêu gào ầm ĩ "Có người rơi xuống sông , có một hài tử rơi xuống sông rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thẩm Mẫu Đơn theo tiếng kêu nhìn sang, trên mặt sông tuy rằng đèn đuốc sáng trưng, trên mặt nước vẫn có chút u tối, lúc ẩn lúc hiện chỉ có thể nhìn thấy một bóng người không lớn nổi trên mặt nước. Trong nháy mắt, trên một chiếc thuyền lớn năm, sáu người cao lớn lập tức nhảy bơi tới cạnh bóng dáng nho nhỏ kia, kỹ năng bơi của mấy người hình như không được tốt, còn chưa bơi tới cứu đứa bé, nó đã hôn mê bất tỉnh, cánh tay nhỏ đang vùng vẫy dần dần chìm trong làn nước tối thui, trên mặt nước cũng không nhìn thấy bóng hình đứa bé kia nữa.

Mẫu Đơn hô hấp hơi ngừng lại, bây giờ là ban đêm, tầm nhìn bên dưới làn nước sẽ càng thêm thấp, hài tử chìm dưới sông sẽ càng khó cứu , nhìn kỹ năng bơi của những người kia, Thẩm Mẫu Đơn không chút do dự, từ mũi tàu nhảy xuống, phía sau vang lên tiếng kinh hô thất thanh của người nhà họ Thẩm.

Thẩm Oánh nhìn Mẫu Đơn bơi về phía đứa bé kia biến mất nói: "Đừng lo lắng, kỹ năng bơi của Tứ muội tốt nhất trong số chúng ta, Tứ muội sẽ không có việc gì." Trong lòng lại thầm nói, Tứ muội vẫn là Tứ muội tâm địa thiện lương trước đây, không biết Tứ muội đã xảy ra chuyện gì, để Tứ muội thuần khiết lương thiện lại nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như thế?

Thẩm Mẫu Đơn rất nhanh đã bơi tới chỗ hài tử chìm xuống , ngụp lặn trong nước, thân thể chìm xuống dưới. Hai tay không ngừng mò mẫm bốn phía, chỉ chốc lát đã chìm đến đáy, nàng cũng tìm thấy thân thể nho nhỏ kia, nàng lập tức ôm thân

thể nho nhỏ bơi lên. Chờ nàng ôm hài tử trồi trên mặt nước, thuyền lớn buông một sợi dây thừng, Thẩm Mẫu Đơn đem dây thừng buộc vào bên hông, ôm chặt hài tử, dây thừng cũng được lôi lên.

Chờ hai người được lôi lên thuyền, Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới phát hiện người đứng trên mũi tàu, là một nam nhân cao lớn, ngược sáng, trong bóng tối nhìn không rõ mặt hắn. Nam nhân cao lớn lập tức sẽ tiếp nhận lấy hài tử trong tay nàng, ôm hài tử vào trong khoang tàu.

Thẩm Mẫu Đơn biết mình hiện tại khẳng định là rất chật vật, cả người ướt nhẹp, y phục dính sát vào người, đường cong lộ ra, nàng hướng về phía này nam nhân sắp tiến vào khoang tàu nói: " Thỉnh cầu cho ta mượn một bộ y phục."

Bóng người nam nhân co rút một trận, ngay lập tức sẽ ôm hài tử vào khoang tàu, thanh âm trầm thấp bình tĩnh truyền đến, " Mang một bộ y phục cho nàng ."

Rất nhanh có nha hoàn cầm một cái áo choàng tới, Thẩm Mẫu Đơn lập tức đem áo choàng quấn trên người, nghĩđến tình cảnh của đứa bé kia, do dự một chút cũng tiến vào trong khoang thuyền, mới vừa vào liền nghe thấy tiếng nói trầm thấp bình tĩnh kia "Lập tức lên bờ đi mời đại phu, nếu Tử An xảy ra chuyện. . . . .

." Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, nam nhân ngẩng đầu nhìn Thẩm

Mẫu Đơn, đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh kia rơi vào trong mắt Thẩm Mẫu Đơn.

Ánh mắt của hắn xa cách mà lạnh lùng, không có tình người, Thẩm Mẫu Đơn không do dự nửa phần, sải bước đi qua, " Cho ta xem thử có thể cứu hắn tỉnh lại hay không, chỉ sợ đến lúc đại phu đến hài tử rất có thể sẽ không chờ được ."

Nam nhân kia chần chờ chốc lát, phất phất tay, người trong khoang thuyền lập tức đi ra ngoài, toàn bộ khoang tàu chỉ còn lại ba người bọn họ.

Thẩm Mẫu Đơn ngồi xổm người xuống mới nhìn rõ ràng đó là một hài tử rất đẹp(tiểu soái ca a), khoảng năm, sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn xám ngắt, đôi môi có chút thâm tím. Nàng không có chút do dự, ôm lấy hài tử để hắn nằm sấp trên đùi mình, thả chân xuống, lại dùng tay vỗ lưng, vỗ không đến một lúc miệng mũi hài tử tuôn ra cơ man nào là nước. Thẩm Mẫu Đơn nhìn thấy hài tử còn chưa tỉnh lại liền thả hắn nằm xuống đất, ngẩng đầu hướng về phía này nam nhân kia nói: "Hỗ trợ mở miệng hắn ra, sau đó hà hơi thổi ngạt." Nói xong nàng đặt hai tay ấn trước ngực hài tử.

Nam nhân chần chờ trong chốc lát, rồi làm theo yêu cầu của nàng.

Thẩm Mẫu Đơn một bên chỉ đạo , một bên ấn ngực hài tử, không tới một lúc, hài tử kia liền ho khan. Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới mỉm cười, nàng không nghĩ tới phiêu du nhiều năm như vậy, học được biện pháp kì quái này dĩ nhiên cứu được một đứa bé, nàng mơ hồ nhớ tới cái biện pháp này ở thế giới kia gọi là dùng ngoại lực tác động mà nhân viên cứu hộ hay dùng. Bồng bềnh rất nhiều năm cũng học được không ít chuyện, biết không ít chuyện mới lạ, cho nên nói nàng cũng không phải hỏng đầu a.

Nam nhân nhìn thấy hài tử tỉnh lại, trên mặt lạnh lùng rốt cục cũng mỉm cười, hắn đem hài tử bế lên, đi tới bên giường mới nhẹ nhàng thả xuống, "Tử An, cháu không sao chứ." thanh âm mềm nhẹ đi mấy phần.

Tiểu Nam lắc đầu, thều thào nói: "Thúc thúc yên tâm, cháu không sao." Lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn, cười nói: "Là tỷ tỷ đã cứu ta sao? Đa tạ tỷ tỷ."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn Tiểu Nam cười "Là tiểu thiếu gia phúc lớn mạng lớn."

Đang nói, đã có nha hoàn nâng xiêm y sạch đi tới được gọi là Tử Bảo An bên người Tiểu Nam Hài, nam nhân cúi đầu sờ sờ hài tử ướt nhẹp "Tử An trước tiên thay xiêm y, thúc thúc đi vào thăm cháu sau" Nói rồi sải bước đi ra ngoài, Thẩm Mẫu Đơn cũng đi theo ra.

Thuyền ở ngoài, vừa nãy nhìn thấy người mặc hắc y kia giờ đã không thấy, trên mũi thuyền chỉ còn lại hắn. Trước mắt nàng là bóng lưng cao to kiên cường,nam nhân tuấn mỹ nhưng lạnh lùng.Hắn đưa lưng về phía ánh sáng, vẫn không nhìn rõ vẻ mặt lúc này của hắn, Thẩm Mẫu Đơn nhìn thấy thuyền Thẩm gia, mở miệng nói: "Tiểu thiếu gia đã không sao rồi ta trước hết nên cáo từ." Dứt lời, nhảy xuống dự định rời đi.

"Chờ chút" Giọng nói trầm thấp ở sau lưng vang lên, Thẩm Mẫu Đơn xoay

người lại nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân không nói gì thêm, chỉ là cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng, mái tóc đen của nàng ướt nhẹp, hạt nước tí tách rơi xuống, trước trán vẫn còn vương lại tóc mai vì thế mà ướt nhẹp ,có thể nhìn thấy trán trơn bóng, cả người không có chút chật vật, kiều diễm ướt át. Nam nhân kia nhìn nàng một hồi, đứng ở đầu thuyền vẫy vẫy tay thanh niên kia, người kia lập tức đi tới, nam nhân nói nhỏ bên tai hắn mấy câu, người kia cung kính đáp một tiếng, trở về khoang tàu. Không tới một lúc đi ra, cầm trong tay một hộp gấm chạm trổ tinh mỹ, thanh niên đem hộp gấm đưa cho Thẩm Mẫu Đơn, "Chủ nhân của ta cám ơn tiểu thư có ân cứu mạng tiểu thiếu gia."

Thẩm Mẫu Đơn nhận hộp gấm, nhìn nam tử nói câu cáo từ liền quay người rời đi, về tới thuyền Thẩm gia, Thẩm Hoán lập tức tiến lên vội vã hỏi, "Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?"

Thẩm Mẫu Đơn cười nói "Tỷ không sao, đừng lo lắng."

Thẩm Mẫu Đơn trên người ướt nhẹp, Thẩm Hoán lập tức kinh hô: "Tỷ, trên người tỷ vẫn ướt, mau đi vào thay y phục đi, phong hàn mới khỏi , cũng đừng để bị nhiễm lại."

Thẩm Mẫu Đơn vào khoang tàu thay xiêm y, người nhà họ Thẩm lại sợ vừa nãy Thẩm Mẫu Đơn nhảy xuống nước lại bị nhiễm phong hàn, lập tức lái thuyền trở về bờ, đoàn người ngồi xe ngựa trở về Thẩm phủ.

Sau khi trở về, Thẩm Mẫu Đơn quả nhiên vẫn không thể nào tránh khỏi phong hàn, nguyên bản nàng đã gần tốt.Ngày hôm sau dậy sớm liền phát

hiện mình lại bị bệnh.

Lần này phong hàn thậm chí con nghiêm trọng hơn so với mấy ngày trước đây, ở nhà dưỡng bệnh chừng mười ngày, uống mười ngày thuốc mới tốt hơn đôi chút.Cũng trong khoảng thời gian này, mỗi ngày La Nam đều tới Thẩm phủ thăm nàng, có điều nàng toàn lấy lý do thân thể không thoải mái làm cớ tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10

Sáng sớm ngày thứ hai Thẩm Oánh đã được Nghiêm Nhân Tu đón về Nghiêm phủ, nhìn mẹ chồng kỳ quái châm biếm cùng Đặng Nghiên Thu tỉnh táo giả ý nói khiêm, trong lòng nàng cực kỳ bình tĩnh. Nghiêm Nhân Tu hổ thẹn đối với nàng, buổi tối nghỉ ở phòng của nàng, cự tuyệt yêu cầu dai dẳng hắn, Thẩm Oánh đưa lưng về phía hắn rất nhanh đã ngủ, nghe thấy tiếng thở dài của hắn. Nửa đêm giờ tý, Thẩm Oánh mở mắt ra, nhìn nam nhân bên cạnh ngủ say một lúc lâu lúc mới xuống giường, mở cửa ra.

Ngày hôm sau sau khi đứng lên Nghiêm Nhân Tu ho khan, Thẩm Oánh bình tĩnh nói: "Nhị gia, có thể là do ngày hôm qua chàng ở trên thuyền hứng gió nhiễm phải phong hàn, để thiếp đi mời đại phu đến xem bệnh cho nhị gia."

Nghiêm Nhân Tu nhớ tới sự tình ngày hôm qua có chút lúng túng, cũng không từ chối, đại phu rất nhanh đã tới,chẩn mạch cho Nghiêm Nhân Tu, viết

mấy phương thuốc trị phong hàn mới rời đi. Thẩm Oánh đứng ở trong viện nhìn bóng đại phu dần dần biến mất sau hòn giả sơn thì cúi đầu thở dài. Đại phu đi rồi không bao lâu lại gặp phải Nghiêm phu nhân Trương thị.

Trương thị nghe tin nhi tử nhiễm phong hàn lúc này mới vội vã chạy tới, nhìn thấy đại phu rời đi, vội vã tiến lên nói: "Đại phu, con trai của ta không có sao chứ?"

"Bệnh tình của Nhị gia không đáng lo ngại, chỉ là. . . . . ." Đại phu muốn nói lại thôi,nhìn Trương thị một chút, "Phu nhân, có mấy lời này lão phu cũng không biết có nên nói hay không."

Trương thị sợ hết hồn, còn tưởng rằng con trai của chính mình xảy ra chuyện gì, sắc mặt trắng bệch, "Đại phu. . . . . .Mau nói, con trai của ta đến cùng là bị làmsao?"

Đại phu lúc này mới trầm giọng nói: "Thái thái, lão phu mới vừa chẩn mạch cho Nhị gia, Nhị gia thận suy, bệnh tình như vậy rất khó thụ thai, trước nhị gia cùng nhị nãi nãi kết hôn ba năm cũng không có việc vui truyền đến. . . . . Xin thứ cho lão phu nói thẳng , lão phu cũng đã xem qua mạch nhị thiếu phu nhân,thân thể nhị thiếu phu nhân rất khỏe mạnh. . . . . ."

Lời này của đại phu ý tứ rõ ràng, sắc mặt Trương thị biến đổi, thân thể lảo đảo, phải nhờ Đại Nha hoàn đỡ lấy. bàn tay Trương thị run rẩy nhớ tới hai năm qua nàng đã cho nhóm thiếp thất ngừng uống thuốc tránh thai, nhưng lại không có bất kỳ người nào có tin vui, chẳng lẽ thực sự là bởi vì Nhân Tu , không thể, không thể nào. . . . . .

Đại phu lại nói: "Phu nhân có thể mời Hứa đại phu chuyên về phụ khoa đến bắt mạch cho Đặng cô nương, có thể xác định Đặng cô nương mang thai mấy tháng liền rõ ràng." Dứt lời, cũng không quay đầu lại rời đi. Chuyện Nghiêm Nhân Tu cùng Đặng Nghiên Thu, tằng tịu với nhau hay ra vào Nghiêm phủ đại phu đã sớm rõ ràng.

Trương thị run rẩy nói: "Đi. . . . . Nhanh đi mời Hứa đại phu tới!"

~~

Nghiêm Nhân Tu đang ở trong sân Đặng Nghiên Thu bồi nàng nói chuyện, nhìn thấy mẹ mình mang theo một ông già lại đây, đang muốn mở miệng hỏi, Trương thị lạnh mặt chỉ vào Đặng Nghiên Thu nói: "Kính xin Hứa đại phu bắt mạch cho nàng, xem thai nhi trong bụng nàng rốt cuộc là được mấy tháng!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đặng Nghiên Thu trắng bệch như giấy, nàng theo bản năng liền núp sau lưng Nghiêm Nhân Tu, Trương thị nhìn phản ứng của nàng liền biết đứa bé trong bụng của nàng có khả năng không là của Nhân Tu, tức giận chỉ vào Đặng Nghiên Thu mắng: "Ngươi còn trốn sao, ta xem ngươi sau này còn trốn làm sao."

Đặng Nghiên Thu tự nhiên là không thoát được một khắc đó bị đại phu nắm chặt tay, nàng liền biết đời này mình coi như xong.

Tiếng Đại phu vang lên bên tai mấy người" Mang thai đã ba tháng, ..."

Nghiêm Nhân Tu có chút không hiểu "Cái gì? Mang thai ba tháng?"

Trương thị để Đại Nha hoàn dẫn Hứa đại phu đi, lại cho tất cả bọn nha hoàn bên người lui ra ngoài, Trương thị cắn răng nghiến lợi đi tới chỗ Đặng Nghien Thu đã sắp muốn ngất đi, một cái tát vung lên trên mặt nàng ta, quay đầu nói với Nghiêm Nhân Tu, "Cái gì! Con nói là nó cái gì, nàng đã mang thai ba tháng, con ở cùng với nàng ta mới có hai tháng, nàng làm sao có thể mang thai ba tháng được ?"

Nghiêm Nhân Tu đầu óc trống rỗng, khuôn mặt tuấn tú khiếp sợ, hắn chỉ vào Đặng Nghiên Thu, ngón tay run run, "Mẫu thân. . . . . Mẫu thân nóila sự thật thật?"

Đặng Nghiên Thu rơi nước mắt thê lươngnhìn Nghiêm Nhân Tu, "Nhị gia, ngài. . . . . Ngài không phải nói yêu Nghiên Thu nhất sao, ngài tha thứ cho Nghiên Thu lần này. . . . . ." Không chờ nàng nói hết câu, Nghiêm Nhân Tu giận dữ công tâm đã phun ra một ngụm máu, ngã xuống . . . . .

~~~

Thẩm Mẫu Đơn nằm trên giường nghỉ ngơi nửa tháng cũng không biết chuyện xảy ra ở Nghiêm gia, nửa tháng này nàng cũng chỉ ở nhà dưỡng bệnh, cách sự việc nhảy sông chuyện cứu người được nửa tháng. Nàng lúc ấy không có cách nào, mấy người ... kia nhảy xuống cứu người vừa nhìn kỹ năng bơi liền biết không phải tốt, chỉ sợ không phải người lâm sông Hoài, lâm sông Hoài dựa vào chủ yếu là sông nước, kỹ năng bơi của người nơi đây đều rất tốt, hơn nữa đứa bé kia nếu trì hoãn một thời gian nữa chỉ sợ khó cứu được, nàng không có suy nghĩ nhiều, chỉ dựa theo bản năng liền nhảy xuống.

Nghĩ đến việc cứu hài tử, Thẩm Mẫu Đơn liền nhớ tới nam nhân kia,

hắn khẳng định không phải người lâm sông Hoài, khí thế trên người hắn rất lớn, thân phận chỉ sợ là bất phàm, ở lâm sông Hoài nàng còn chưa từng nghe nói qua. Lại nghĩ tới lúc nàng muốn rời thuyền lúc nam nhân saithủ hạ đưa hộp gấm cho nàng, sau khi trở về hộp gấm kia nàng đặt ở đáy hòm. Đứng dậy đem hộp gấm dưới đáy hòm lấy ra, hộp gấm sử dụng tốt nhất khắc thành , mặt trên điêu khắc hoa văn. Nàng mở hộp gấm, trong hộp gấm đặt một tờ ngân phiếu, còn có một viên trân châu to bằng nắm đấm trẻ con. Viên trân châu trơn bóng, no đủ, tản ra hào quang.

Thẩm Mẫu Đơn trong lòng cả kinh, nàng không nghĩ đến người kia sẽ đưa cho nàng vật tạ lễ nặng như vậy, viên trân châu này vừa nhìn cũng không phải là thứ phẩm, giá trị liên thành. Trong hộp gấm ngoại trừ ngân phiếu cùng viên cực phẩm trân châu này còn có mười mấy viên trân châu nhỏ, mỗi viên đều tản ra hào quang lóng lánh, cũng đều cực kỳ quý hiếm .
~~~

Thẩm Mẫu Đơn trong nháy mắt cảm thấy nàng đang ôm một củ khoai lang

nóng bỏng tay, trân châu trong này giá trị sợ là đều vượt qua vạn lượng, nam nhân kia rốt cuộc là người như thế nào? Nàng bất quá là thuận lợi ra tay cứu giúp,lại cho nàng hậu lễ nặng như vậy. Nàng lại mở tờ ngân phiếu liếc mắt nhìn, năm trăm lạng bạc. Nàng suy nghĩ một chút, đem ngân phiếu toàn bộ lấy hết, còn lại trân châu nàng không có ở liếc mắt nhìn, đóng lại hộp gấm, lại đặt xuống đáy hòm, chỉ là lần này nàng khóa thêm một cái khóa lớn. Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn cái hòm, thầm nói, nếu lần sau gặp mặt người kia, nhất định phải đem trân châu này trả lại. Chỉ là ngân phiếu nàng xác thực cần, sợ là đem ngân phiếu trả lại

người kia sẽ không nhận, đưa lễ vật dày như vậy, chính là không muốn nợ ân tình của nàng mà thôi.

Nhìn tờ ngân phiếu trong tay, những ngày qua nàng mặc dù có lòng thay cha phân ưu kiếm lời chút bạc, nhưng vẫn hữu tâm vô lực, trong nhà căn bản không có dư thừa bạc để nàng điều động, bây giờ nắm chặt trong tay năm trăm lạng bạc nàng nhất định phải sử dụng cho tốt. Chỉ là làm sao sử dụng cho tốt? Nàng chỉ biết này vị trí chỗ có không ít mỏ vàng, mỏ đồng, mỏ than đá , chỉ là nàng không khai thác được, hơn nữa bây giờ mọi người không biết lợi ích của than đá , như vậy cũng tốt so với việc nàng biết vị trí bảo tàng, nhưng không có đầy đủ nhân lực tài lực thế lực đi đào những kho báu này, những thứ này khẳng định không cần suy nghĩ. Còn lại kiếm tiền bình thường đều dựa trên phương diện ăn mặc, Thẩm Mẫu Đơn suy tính rất nhiều cuối cùng dự định bắt tay từ phương diện này, nàng biết sau này xu thế ăn mặc, nữ nhân thích chưng diện, đối với đồ vật đẹp đẽ đều từ chối không được.

Nếu đã quyết định, còn lại chính là lên kế hoạch tỉ mỉ, cái này không thể vội vàng được, hơn nữa nàng muốn kiếm bạc chủ yếu chính là tăng thu giảm chi, tỷ như nàng muốn làm xiêm y tự nhiên là không thể mua vải vóc ở lâm sông Hoài , mà phải đi nơi sản xuất tơ lụa là Lương phủ, nếu là muốn làm áo khoác lông, không phải đi mua lông trong cửa hàng, mà phải trực tiếp đi thu mua trong nhà người miền núi , mặt khác nếu nàng mở cửa hàng tuyệt đối không thể để cho người nhà họ Thẩm biết, dù sao bây giờ không ở riêng, vì lẽ đó, hết thảy tất cả kế hoạch đều phải tỉ mỉ bố trí thật tốt.

Trong lòng có chủ ý, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng nhẹ nhõm không ít, đang muốn ra ngoài nhìn xem có cửa hàng thích hợp hay không, ngoài cửa Tư Cúcliền tiến đến thông báo "Tiểu thư, La đại gia chờ ở ngoài cửa ,người có muốn gặp hắn không ? Tiểu thư, nô tỳ tuy không biết người cùng La gia đại gia đã xảy ra chuyện gì , nhưng mấy ngày nay La gia đại gia đều ngày ngày chờở bên ngoài. . . . . Bệnh phong hàn của người đã tốt hơn nhiều, có muốn gặp hắn không?" Công tử anh tuấn bày ra một bộ dáng si tình đã thu mua được tiểu nha đầu, tiểu nha đầu liền cảm thấy chủ tử nhà mình thực tốt số, tình cờ gặp được chồng chưa cưới tốt như vậy .

Thẩm Mẫu Đơn căn bản không muốn gặp La Nam dối trá kia , nhìn thấy Tư Cúc, nàng cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ là tùy ý khoát tay áo một cái, "Không gặp, ngươi bảo hắn trở về đi."

Tư Cúc trung thành nhất tự nhiên vẫn là nghe theo ý tiểu thư, nghe Thẩm Mẫu Đơn vừa nói như thế, ngay lập tức đi cự tuyệt La Nam.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

La Nam phong độ nhìn Tư Cúc cười "Vậy ngày mai ta trở lại thăm nàng, ngươi mau trở lại chăm sóc tiểu thư của ngươi đi." Nói xong, quay người rời đi, chỉ là sau khi xoay người,sắc mặt đen như than.

La Nam đi rồi, Thẩm Mẫu Đơn định ra ngoài đi dạo lâm sông Hoài, nhìn xem có cửa hàng thích hợp hay không.

Trên chợ náo nhiệt đi một vòng, tuy có bán cửa hàng, nhưng giá cả rất đắt, đa số đều là ước chừng hai trăm lạng nếu muốn mua lại cửa hàng , còn lại bạc đi Lương phủ mua vải vóc cái gì nhất định là không còn nhiều,có chút túng quẫn. Ở lâm sông Hoài tìm một vòng, Thẩm Mẫu Đơn cũng không tìm được cửa hàng giá rẻ, liền dự định trở về cùng phụ thân thương lượng..

Lúc trở về nhớ tới A Hoán mấy ngày nay bởi vì kỳ thi nho sinh rất mệt mỏi, liền dự định mua một ít nguyên liệu nấu ăn làm một bát canh cho đệ ấy ăn bổ não, đi mua não heo cùng tuỷ sống, nhớ tới trong nhà không có cẩu kỷ tử, liền tiện đường đi Hồi Xuân đường mua một ít về.

Mới vừa đi tới cửa Hồi Xuân đường, Thẩm Mẫu Đơn liền nghe thấy tiếng khóc thất thanh truyền đến, "Các ngươi nhìn đi bản tiểu thư dùng ngọc cơ cao của Hồi Xuân đường các ngươi nào ngờ bôi vào không khỏi vết thương còn bắt đầu thối rữa , bây giờ. . . . . Nhìn thật đáng sợ, ô ô ô, bản tiểu thư sau này làm sao có thể gặp người. . . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra, trên mặt nổi lên ý cười, không nghĩ thật là hữu duyên, qua Hồi Xuân đường mua chút cẩu kỉ tử lại có thể tình cờ gặp Diêu Nguyệt.

Bước vào Hồi Xuân đường, nàng liền nhìn thấy Diêu Nguyệt giống như điên phụ lôi kéo một đại phu chỉ vào vết thương trên trán đại phu liền nổi giận đùng đùng phất tay áo, "Tiểu thư, ngươi không nên ở đây làm loạn, ngọc cơ cao Hồi Xuân đường ở lâm sông Hoài không biết bao nhiêu người đã dùng qua, nhưng trừ tiểu thư ra không có tình huống nào như vậy phát sinh, tiểu thư trong thời gian này có ăn kiêng không? Hoặc là để vết thương đụng tới những thứ đồ khác?"

Diêu Nguyệt vẫn khóc sướt mướt , "Không có, ta có ăn kiêng, cái gì đều nghe theo đại phu , dùng hai, ba ngày liền cảm thấy vết thương có chút ngứa, nhưng. . . . . Nhưng tưởng bình thường, mấy ngày nay vẫn luôn có chút ngứa, hôm qua vết thương đỏ lên, sáng sớm hôm nay lên vết thương liền bắt đầu thối rữa . . . . ."

Diêu Nguyệt đang thương tâm khóc lóc, phía sau vang lên một thanh âm ôn nhu, "Nguyệt Nhi?"

Diêu Nguyệt nghe thấy thanh âm này, ngẩn ra, đột nhiên xoay người lại, Thẩm Mẫu Đơn cũng nhìn thấy vết thương trên trán nàng, nguyên lại vết thương không sâu lại bắt đầu đỏ lên thối rữa, miệng vết thương chảy ra một ít dịch vàng, nhìn có chút buồn nôn, Thẩm Mẫu Đơn nhíu mày, nhưng trong lòng không có nửa phần thương tiếc, chỉ tràn đầy vui sướng. Nhưng không nghĩ, hai mắt Diêu Nguyệt đỏ lên, đột nhiên lao tới phía nàng, thét chói tai, "Bởi vì ả, đều là bởi vì ả, nếu không phải ả ta cũng sẽ không bị ngã, cũng sẽ không dùng ngọc cơ cao, vết thương thì sẽ không thành như thế này. . . . . ."

Thời điển nàng ta lao tới Thẩm Mẫu xoay người Đơn tránh được, Diêu Nguyệt né không kịp, ngã nhào xuống đất, vẫn quay đầu hung tợn nhìn Thẩm Mẫu Đơn.

Thẩm Mẫu Đơn ôn nhu nói: "Nguyệt Nhi, muội nói cái gì? Ngày ấy rõ ràng là muội ở sau lưng đẩy ta, nhưng không nghĩ gậy ông đập lưng ông lại hại chính bản thân mình, vì sao lại trách đến trên đầu ta? Nguyệt Nhi, muội không nên cùng tỷ náo loạn, hay là trước để đại phu xem vết thương của muội, nhìn xem có cách gì có thể cứu vãn,nếu chậm trễ vết thương của muội nói sẽ càng ngày càng nghiêm trọng."

Diêu Nguyệt quả nhiên bình tĩnh lại, không hề dùng sức trừng mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn, chật vật từ dưới đất bò dậy.

Đại phu thay Diêu Nguyệt chẩn mạch, lại xem vết thương, trong miệng thì thào nói: "Không phải, nguyên bản vết thương không sâu làm sao đột nhiên thối rữa. . . . . Đem ngọc cơ cao tiểu thư dùng đưa cho ta xem một chút."

Tiếp nhận ngọc cơ cao trong tay Diêu Nguyệt, mở nắp bình đặt ở chóp mũi ngửi, sắc mặt liền đổi, nhìn Diêu Nguyệt nói: "Tiểu thư, ngọc cơ cao này bị người ta động tay chân? Bên trong có hoa giáp trúc nếu mài cánh hoa giáp trúc này ra thành phấn, tiểu thư hẳn là dị ứng với hoa giáp trúc? Vết thương của tiểu thư ngứa chỉ sợ đều là bởi vì trong ngọc cơ cao bỏ thêm thứ này."

Sắc mặt Diêu Nguyệt trắng bệch, nàng làm sao không nghĩ đến sẽ là vì nguyên nhân này, nàng dị ứng đối với hoa giáp trúc, người biết cái này không nhiều, nàng run rẩy hai tay bưng kín mặt, thét to: "Nhất định là nàng, nhất định là tiện nữ nhân kia. . . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn biết tiện nữ nhân trong miệng Diêu Nguyệt là ai, là kế mẫu của nàng ta, Diêu Nguyệt lúc mười tuổi mẫu thân qua đời, sau đó cưới vợ kế Diêu phụ, hai người không ưa mắt lẫn nhau, minh tranh ám đấu trong đó không ít. Diêu Nguyệt sở dĩ khẳng định là do kế mẫu của nàng ta gây nên cũng bởi vì, ngọc cơ cao của nàng ta chỉ đặt ở trong nhà, chỉ có người trong nhà có thể động tay chân, nhưng chưa từng nghĩ đến từ lúc vừa mua ngọc cơ cao ra Hồi Xuân đường, ngọc cơ cao đã bị nàng động thủ.

Diêu Nguyệt nâng mặt kêu ầm lên, trong miệng chửi mắng kế mẫu của mình, mắng to rồi khóc rống lên, "Ô ô ô, độc phụ kia sao nhẫn tâm đến như vậy, nàng cũng là nữ nhân, chẳng lẽ không biết gương mặt đối với nữ nhân có bao nhiêu quan trọng sao, nàng phá huỷ cả đời ta rồi. . . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn nghĩ, ngươi cũng biết gương mặt đối với nữ tử quan trọng sao, này vì sao lại hại ta vĩnh viễn không ngóc đầu lên được, nếu không phải là như thế, ngươi cũng sẽ không gặp báo ứng. Chỉ là, tại thời đại này, nữ tử có cho dù dung mạo tốt đẹp thì đã sao, vẫn chỉ có thể như cây tầm gửi dựa vào nam nhân, có ý nghĩa gì.

Lời lão đại phu vang bên tai, "Tiểu thư, lão phu kê phương thuốc này, sau khi tiểu thư trở về đem mấy vị thuốc dùng nước hòa với nước, dùng khăn sạch chấm thuốcthanh tẩy vết thương, sau khi xoa thuốc cao lên vết thương sẽ khỏi, chỉ là. . . . . ." Lão đại phu dừng một chút, "Chỉ là, vết thương này sau khi khỏi sẽ lưu lại vết sẹo ." Đại phu nói xong, đề bút viết xuống phương thuốc đưa cho Diêu Nguyệt, Diêu Nguyệt chỉ lo khóc lóc, âm thanh càng lúc càng lớn, càng ngày càng thê thảm.

Thẩm Mẫu Đơn cũng không nhiều lời nữa, mua cẩu kỷ tử xong liền rời đi.

Sau khi trở về Thẩm Mẫu Đơn đem não heo tủy heo mua về rửa sạch, để vào trong chén, bỏ cẩu kỷ tử vào, bỏ thêm chút ít muối ăn cùng nước tương rồi đem đi chưng. Mới vừa để vào chõ, Tư Cúc đã ở ngoài đi vào, nhìn thấy tiểu thư đang động tay làm đồ ăn, vội vàng tiến lên một bước nói: "Tiểu thư, người muốn ăn cái gì nói cho nô tỳ là được, nô tỳ đi làm, làm sao lại tự mình chạy đến nhà bếp đến rồi."

Tam phòng chỉ có một nha đầu, một gã sai vặt, một bà tử, đầu bếp nữ cũng không có, vì lẽ đó ngày thường đều là Tư Cúc cùng Lục nhi ở nhà bếp làm việc, Lão Bà Tử thỉnh thoảng đến hỗ trợ. Nhìn nha đầu lo lắng, Thẩm Mẫu Đơn cười với nàng "Không sao, A Hoán dạo này đọc sách đến đêm muộn, ta mua một ít nguyên liệu nấu ăn, chưng canh não heo cẩu tủy cho đệ ấy ăn, bổ thận kiện não ."

Tư Cúc nhỏ hơn nàng hai tuổi, kiếp trước nàng gả vào La gia, Tư Cúc cũng theo gả qua làm nha hoàn thiếp thân của nàng, tính nàng hiền lành, ở La phủ nhận hết bắt nạt, Tư Cúc theo nàng ăn rất nhiều khổ, đối với nàng vẫn trung thành, tận tâm như cũ. Sau khi nàng bị Diêu Nguyệt hại chết, Tư Cúc rất thương tâm, bệnh nặng một hồi, chờ Diêu Nguyệt tiến vào La phủ, khắp nơi làm khó dễ, tháng ngày càng thêm thê thảm, cuối cùng bị ở La phủ cả đời, không tới 30 tuổi đã nhắm mắt xuôi tay.

Nhìn nha đầu tươi cười vui vẻ trước mắt, Thẩm Mẫu Đơn thầm nghĩ , đời này nàng nhất định phải bồi thường cho nha đầu này, đợi hai năm nữa thay nàng tìm hộ nhân gia tốt gả nàng sang sống một đời bình an, vui vẻ.

Đợi đến lúc cơm tối, nhìn A Hoán ăn hết bát canh não heo cẩu tủy Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới mỉm cười, đợi cả nhà ăn xong,Thẩm Hoán đi tới thư phòng, Thẩm Mẫu Đơn gọi Thẩm Thiên Nguyên, "Phụ thân, con có chuyện muốn thương lượng với cha một chút."

Thẩm Thiên Nguyên cười nói: "Mẫu Đơn con có lời gì muốn nói?"

Thẩm Mẫu Đơn đem ngân lượng năm trăm lạng cùng chuyện kinh doanh

: cửa hàng nói với Thẩm Thiên Nguyên, có điều che giấu chuyện trân châu. Thẩm Thiên Nguyên nghiêm mặt nói: "Mẫu Đơn, cha cũng biết con nghĩ thay ta phân ưu giải nạn lúc này mới vội vã mở cửa hàng.

Chỉ là bạc này . . . . . Cứu người là dễ như ăn cháo, năm trăm lạng

bạc này đối với chúng ta mà nói nhận lấy thì ngại, chúng ta tuyệt đối không thể dùng năm trăm lạng bạc này, đi đem ngân phiếu này trả lại người ta đi."

Thẩm Mẫu Đơn biết phụ thân nhất định sẽ nói như vậy, cũng đã sớm nghĩ ra, nói: "Phụ thân, người kia nhất định là người có thân phận, chỉ không thích nhất chính là nợ ân tình, nếu đem này ngân phiếu trả lại cho hắn, chỉ sợ hắn sẽ cho là chúng ta cầu chính là cái khác. Mà người kia không phải người huyện lâm sông Hoài, bây giờ chỉ sợ đã rời sông Hoài rồi. Phụ thân, con nghĩ như thế này,ngân phiếu năm trăm lạng trước lấy đi mở cửa hàng, chờ kiếm lời bạc nếu có thể tình cờ gặp người kia,trả lại cho hắn cũng không muộn."

Thẩm Thiên Nguyên cũng không phải người ương bướng, nghe Mẫu Đơn vừa nói như thế cân nhắc một lát sau liền đồng ý,để Thẩm Mẫu Đơn không cần lo lắng chuyện cửa hàng cùng nhân lực, ông đi nghĩ cách. Mẫu Đơn biết được phụ thân giao thiệp rộng rãi, liền an tâm, sau lại cùng Thẩm Thiên Nguyên hàn huyên chuyện quy hoạch cửa hàng ngày sau, cũng âm thầm nhắc nhở chuyện cửa hàng tốt nhất không cho người nhà họ Thẩm biết, Thẩm Thiên Nguyên trầm mặc biết, cũng đáp lại, Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đợi được Thẩm Thiên Nguyên đem khế ước mua bán nhà giao cho Thẩm Mẫu Đơn là chuyện của hai ngày sau, đồng thời giao cho Thẩm Mẫu Đơn văn tự nô bộc bán đứt. Thẩm Thiên Nguyên bưng lên một ly trà uống cạn lúc này mới cười nói:

"Cửa hàng cũng không tệ lắm, dùng 160 lượng bạc mua. Mua tôi tớ

này họ Mã, biết viết chữ tính sổ, cửa hàng ngày sau có thể giao cho hắn

quản lý, cách mỗi nửa tháng đi thăm một lần là được. Cửa hàng có một sân sau cùng mấy gian phòng nhỏ, chưởng quỹ, người làm ngày sau có thể ở đấy" Người họ Mã này là mua để làm chưởng quỹ, có văn tự bán đứt trong tay, sử dụng đương nhiên là yên tâm , chỉ có điều người chết vì tiền, chim chết vì ăn, lòng người không thể phỏng đoán ,ngày sau vẫn cần đề phòng một chút mới được.

Thẩm Mẫu Đơn biết ánh mắt cha nhìn người không sai, vì lẽ đó ngựa này

chưởng quỹ nhân phẩm cũng còn là thật tốt.

Hai người tính toán một chút, mua lại cửa hàng giá 160 lượng bạc, nô bộc hai mươi lượng, còn lại 320 lượng bạc. Những bạc này bọn họ muốn đi Lương phủ mua vải vóc, còn muốn trả tiền công thợ may, thêu hơi có chút thiếu thốn, chỉ có thể giảm bớt một ít vải vóc, lần đầu tiên chở vải vóc về nhất định phải tính toán tỉ mỉ. Mà hai ngày này nàng cũng không có nhàn rỗi, ngồi vẽ trang phục kiếp trước được lưu hành vào mấy năm sau cùng hình thức thêu hoa mới. Thời gian trôi qua quá lâu, nàng không nhớ rõ lắm, chỉ vẽ vài bộ dựa theo trí nhớ có sau đó cho Tư Cúc xem qua, Tư Cúc kinh ngạc thốt lên một câu rất đẹp.

"Mẫu Đơn, trong cửa hàng rất mới, chỉ cần tìm người làm theo yêu cầu

một ít tủ, bài biển là có thể, cho tới tìm Tú nương, thợ may, cha với Mã chưởng quỹ đi làm là được." Thẩm Thiên Nguyên kỳ không hi vọng con gái xuất đầu lộ diện bên ngoài.

Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu, "Phụ thân, những thứ này đều không khác mấy, nhưng chúng ta còn phải đi Lương phủ chọn mua vải vóc cùng chỉ thêu, cọn định tự đi, tiền bạc dư lại không nhiều, vải vóc phải cẩn thận chọn lựa mới được."

Thẩm Thiên Nguyên có chút lo lắng, ông thực sự có chút bận tâm chuyện con gái đi đến nơi xa như thế, nhưng ông lại không thông thạo với những thứ này, thích thú vừa nghĩ, nói: "Đã như vậy, cha với con cùng đi một chuyến."

Hai người thương lượng ba ngày sau xuất phát, lộ trình đi đường thủy đã mất đến nửa tháng, trong ba ngày này Thẩm Thiên Nguyên gấp rút tìm Tú Nương cùng cùng thợ cắt may, thợ may.

Buổi tối Thẩm Mẫu Đơn nói với Tư Cúc cùng A Hoán chuyện phải ra khỏi cửa nửa tháng, lời giải thích theo Thẩm Thiên Nguyên ra ngoài nhìn xem, Thẩm Thiên Nguyên làm công thường thường cùng chưởng quỹ ra ngoài đặt mua nguyên liệu chế tác đồ trang sức sợi vàng sợi bạc, trân châu, châu báu, vì thế Tư Cúc cùng Thẩm Hoán đều tin, chỉ có Tư Cúc càm ràm vài câu, "Tiểu thư, ngươi là tiểu thư, sao lại theo lão gia chạy khắp trời nam đất bắc . . . . .

Thẩm Mẫu Đơn cười không nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng sớm ngày mai lên đường , những thứ cần cũng đã chuẩn bị đầy đủ, Thẩm Mẫu Đơn nói Thẩm Thiên Nguyên chuẩn bị cho nàng một bộ nam trang, nữ tử đi xa nhà có chút bất tiện. Nàng dung mạo diễm lệ thoát tục, hơn nữa nữ tử không có hầu kết, giả trang thành nam nhân cũng sẽ không giống, người tinh tường một chút là có thể nhận ra, có điều lúc ra cửa mang theo duy mũ, âm thanh đè thấp một ít ngược lại cũng không phải không được.

Đem nam trang cất đi cẩn thận, bên ngoài Tư Cúc liền tiến đến, trong tay cầm mấy bao giấy dầu, "Tiểu thư, La đại gia lại tới nữa rồi, biết người thích ăn Hồng Đậu cao cùng Phù Dung cao nên mang đến. . . . . La đại gia còn đang bên ngoài chờ, nếu không tiểu thư gặp mặt một lần?" Tư Cúc thực sự không nghĩ tiểu thư nghĩ như thế nào, thái độ đối với La đại gia lại đột nhiên chuyển biến lạnh nhạt như vậy.

Thẩm Mẫu Đơn không muốn gặp hắn, nàng đã cự tuyệt hơn nửa tháng , tính nhẫn nại của người này sớm đã không còn, nếu có khả năng nàng muốn nói chuyện từ hôn trực tiếp với hắn, chỉ là không thể làm ảnh hưởng đến danh tiếng của A Hoán, không nghĩ ra được biện pháp cụ thể, vẫn không thể cùng người này như thế nào. Suy nghĩ một chút, nàng thở dài, để Tư Cúc mời người đi vào.

Quả nhiên, La Nam vừa vào cửa, trên mặt vẻ mặt cũng rất phải không mãn, ở nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơntrang phục lúc càng là nhíu nhíu mày, há mồm muốn nói cái gì, Thẩm Mẫu Đơn đã trước tiên hắn một bước, ôn nhu nói: "La đại ca, mấy ngày nay nhiễm phong hàn, thân thể vẫn không thật lưu loát, hôm nay mới có thể đứng dậy gặp khách, những này qua chậm trễ La đại ca, mong rằng La đại ca không nên tức giận."

La Nam vẫn luôn lấy quân tử khiêm tốn tự xưng, đương nhiên sẽ không ngay ở trước mặt Tư Cúccho Thẩm Mẫu Đơn không thoải mái, chỉ nhẫn nhịn tức giận trong lòng nói: "Đương nhiên sẽ không , huynh không phải người ngoài, mà là vị hôn phu của muội, muội nhiễm phong hàn huynh làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn được, vì thế lần sau gặp chuyện gì không nên ở ngoài cửa cự tuyệt không cho huynh vào."

Thẩm Mẫu Đơn khẽ ừ một tiếng không nói gì.

" Hôm nay muội sao lại mặc trang phục như vậy? Đem tóc mái trên tránchải hết lên, xem ra đẹp lên không ít." La Nam vẫn nhịn không được, nữ nhân của mình xinh đẹp như vậy mặt mũi mình cũng dính hào quang không ít.

Thẩm Mẫu Đơn rũ mắt, "Chỉ là thói quen, trang phục như vậy, ngày sau sẽ chú ý ."

La Nam khoát tay áo một cái, " Hôm nay huynh đến là có chuyện muốn báo cho muội, một tháng nữa chính là đại thọ của mẫu thân huynh , đến lúc đó muội chớ có quên, một tháng này chuẩn bị cẩn thận, ngày đó mặc trang phục đẹp một chút, mẫu thân nhìn thấy chắc chắn sẽ rất vui . . . . . Muội ở nhà dưỡng tốt cơ thể, huynh có việc đi trước."

Dứt lời, phất tay áo rời đi, nhìn nam nhân sắp bước ra cửa phòng, Thẩm Mẫu Đơn nhìn bóng lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: "La đại ca, huynh có biết chuyện thương thế Nguyệt Nhi nặng hơn không? Có từng đi qua thăm Nguyệt nhi?"

Bóng lưng kia cứng đờ, một lúc lâu sau mới nói: "Có đến thăm qua, chỉ là vết thương nhỏ trên trán, không có gì đáng ngại, đợi thân thể muội tốt lên, chúng ta cùng nhau đi thăm muội ấy." Hắn đã qua, vừa nghĩ tới tình cảnh hôm qua trong lòng hắn liền thấy buồn nôn.

Hắn biết trán Diêu Nguyệt bị thương, nhưng hơn nửa tháng trước gặp Diêu Nguyệt, sau đó tâm tư đều bị vị hôn thê xinh đẹp kia chiếm hết, hôm qua nghĩ tới Diêu Nguyệt, liền đi Diêu gia. Nhưng không nghĩ mỹ nhân thiên kiều bá mị, nữ tử dịu dàng trong dĩ vãng kia lại giống như một điên phụ, ở trong phòng điên cuồng mắng chửi, thấy hắn lại khóc sướt mướt , hắn dịu dàng khuyên, cũng nói không để ý vết thương trên trán nàng. Nàng nghĩ trong chốc lát, đem lộ vết thương trên trán cho hắn nhìn, trên vết thương thối rữa là một lớp thuốc mỡ màu vàng nhạt, nhìn buồn nôn cực kỳ. Nàng ta vẫn khóc thút thít nghẹn hỏi hắn, chắc hắn sẽ không để ý đi, có phải vẫn yêu nàng như quá khứ không .

Khi đó, hắn hàm hồ nói vài câu lừa gạt rồi rời đi như chạy trốn, trong lòng có dự định, Diêu gia hiện tại có đại phu nhân làm vợ kế, còn sinh con trai, chỉ sợ Diêu Nguyệt xuất giá cũng không bao nhiêu đồ cưới, bây giờ hắn không muốn vì một ít đồ cưới này mà mỗi ngày đối mặt với một ả điên phụ xấu xí không thể tả .

Thẩm Mẫu Đơn có thể không biết ý nghĩ trong lòng hắn, người này bên ngoài biểu hiện là quân tử khiêm tốn, nội tâm vô sỉ tiểu nhân hèn hạ, hắn thấy Diêu Nguyệt giờ thành như vậy , ngày sau chắc chắn sẽ không lại gần cho nàng. Chỉ là, Diêu Nguyệt lại có thể cam tâm, nói không chắc chuyện này có thể hơn nữa lợi dụng, nếu thành công, hôn ước này liền có thể thuận lợigiải trừ, với nàng không có nửa điểm tổn hại, thanh danh của hắn cũng sẽ mất hết.

Thẩm Mẫu Đơn siết chặt quyền, nghĩ chờ sau khi đi Lương phủ trở lại sẽ tính toán tốt chuyện này.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Mẫu Đơn quấn ngực, đổi bộ kia nam trang, mái tóc màu đen dùng một cái cây trâm cắm trên đỉnh đầu, nhìn người trong gương đồng mắt ngọc mày ngài, mặt như ngọc, Thẩm Mẫu Đơn nhếch miệng cười, quả nhiên chưa phải là nam nhân. Nàng cầm duy mũ lên, lúc này mới sải bước đi ra ngoài.

Đi tới trong viện, Thẩm Thiên Nguyên, Thẩm Hoán, Tư Cúc nhìn thấy trang phục của nàng lúc này đều yên lòng, xem ra rất giống công tử văn nhã .

Từ Lâm sông Hoài đến Lương phủ qua một quận, một huyện, lộ trình ước chừng bảy ngày (🤔chap trước bảo mất nửa tháng giờ thành một tuần). Thẩm Mẫu Đơn sinh ra ở lâm sông Hoài, tuy nói kỹ năng bơi không kém, nhưng số lần đi ra ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi vậy cũng cảm thấy

mới mẻ, đứng trên boong thuyền chung quanh nhìn phong cảnh hai bên bờ sông .

Lần này đi thuyền chuyên môn vận chuyển đến Lương phủ , người lái thuyền họ Trì, là một đại hán râu quai nón, cao to, khôi ngô, lần này là thay người khác vận chuyển hàng đi Lương phủ, lúc trở lại thay Thẩm Mẫu Đơn đem vải vóc trở về, vận chuyển hai chuyến đều có bạc lời, Thẩm Mẫu Đơn cũng có thể trả trước một ít tiền bạc, hai phe đều cảm thấy rất hài lòng. Trên thuyền này ngoại trừ hàng hóa, còn có mấy người tiện đường đi Lương phủ, có điều không ở trên boong thuyền, chắc là ở trong phòng giải lao.

Phong cảnh hai bên bờ sông tuy đẹp, nhưng thấy nhiều cũng thấy nhàm chán, Thẩm Mẫu Đơn đứng nửa canh giờ rồi trở về phòng. Trên thuyền tổng cộng có mười gian phòng, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Mẫu Đơn mỗi người một phòng, trở về phòng Thẩm Mẫu Đơn nghỉ ngơi chốc lát, đợi thồ điểm mở mắt ra sắc trời bên ngoài đã tối, ngoài cửa phòng cũng vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên, "A Đơn, mau ra ăn cơm."

Thẩm Mẫu Đơn mở cửa, Thẩm Thiên Nguyên mang một ít bã đậu chia ra làm hai đưa cho Thẩm Mẫu Đơn một phần, qua ba ngày, thuyền cập bờ bổ sung một ít nước và thức ăn, Thẩm Thiên Nguyên nhìn thấy con gái cả ngày ăn bã đậu tự nhiên rất đau lòng, nói: "A Đơn, cha rời thuyền đi mua một ít bánh ngọt cho con ăn." Hạ Thiên ngày nóng, đồ ăn chín giữ không được hai ngày, chỉ có loại này bã đậu khô này có thể giữ được mấy ngày mà không hỏng.

"Phụ thân, không cần, bã đậu ăn tốt rồi, mấy ngày nữa đến Lương phủ, đến lúc đó chúng ta lại đi nếm thử mỹ thực Lương phủ." Thanh âm nàng ép có chút thấp, nghe cũng không khiến người ta hoài nghi nàng là nữ tử.

Thẩm Thiên Nguyên ngược lại cũng không kiên trì thêm nữa.

Người lái thuyền cũng rất nhanh lên trở về , thuyền cũng tiếp tục đi về phía trước. Ở trên thuyền ba ngày, Thẩm Mẫu Đơn biết trên thuyền ngoại trừ người, nàng cùng phụ thân, ngoài ra còn có mấy con cháu thế gia. Mấy con cháu thế gia mỗi ngày đều ở trên boong thuyền nghỉ ngơi vài canh giờ, bàn luận trên trời dưới biển, mỹ thiếp vòn quanh. Bởi vậy, Thẩm Mẫu Đơn rất ít ra khỏi phòng, đại đa số thời gian đều ở lại trong phòng, nhưng vẫn không khỏi xảy ra chuyện sau đó.

Ngày hôm đó nàng đang ở trong phòng nghỉ ngơi, bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào, mơ hồ nghe thấy tiếng Thẩm Thiên Nguyên xin lỗi "Vị công tử này, thực xin lỗi."

"Đụng phải Bản công tử lại nghĩ đến chuyện đi thẳng một mạch như vậy sao?"

Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy tiếng, vội vàng đứng dậy mở cửa phòng ra ngoài, nhìn thấy mấy người ... con cháu thế gia đang ngồi xếp bằng ở boong tàu bên trên, bên cạnh là mấy vị thiếp thị xinh đẹp. Một người trong đó vóc dáng không cao, sắc mặt có chút tái nhợt, đang ngăn trước mặt Thẩm Thiên Nguyên, thế gia công tử này mặc dù dung mạo không tệ, nhưng đáy mắt xanh lên, bước chân có chút phù phiếm, rõ ràng biểu hiện chính là Túng Dục quá độ .(Túng dục là kiểu ăn chơi sa đọa xxoo nhiều quá đó bà con)

Thẩm Mẫu Đơn vội vàng đi tới chỗ Thẩm Thiên Nguyên, giảm thấp thanh âm nói: "Phụ thân, có chuyện gì xảy ra? Người không sao chứ."

Thẩm Thiên Nguyên lắc lắc đầu, "Ta không sao, A Đơn con mau vào đi." Nói xong đem Thẩm Mẫu Đơn đẩy mạnh vào trong phòng. Cặp chân thế gia công tử kia ngăn trước mặt hai người, muốn đưa tay đẩy Thẩm Mẫu Đơn một cái, Thẩm Mẫu Đơn lắc người một cái liền tránh được, trên mặt thế gia công tử hiện vẻ tức giận "Làm sao, đụng phải Bản công tử đã nghĩ muốn đi nhanh như vậy sao ?"

Thẩm Thiên Nguyên hướng về phía công tử chắp tay, "Công tử, tại hạ đã từng nói lời xin lỗi, hơn nữa là công tử trước đụng vào tại hạ" Đúng là người này đụng vào Thẩm Thiên Nguyên trước, Thẩm Thiên Nguyên thân thể cường tráng, làm thế gia công tử túng dục quá độ này lảo đảo một cái té ngã trên đất, sau khi đứng lên còn không chịu buông tha cho ông.

Nghe thấy nguyên do, Thẩm Mẫu Đơn trong lòng mặc dù có tức giận nhưng cũng biết bọn thế gia công tử này không phải là người mà bọn họ có thể đắc tội , chỉ có thể xin lỗi. Một người trong đó mặc cẩm bào màu xanh đen nói, " Tiểu tử nhà ngươi nếu lại đây uống với chúng ta một chén, chúng ta sẽ tha thứ cho phụ thân ngươi. Ta nói nè, tiểu tử nhà ngươi xảy ra chuyện gì, cả ngày tự giam mình ở trong phòng giống như hạng đàn bà nơi phòng khuê vậy ? Mau đến đến. . . . . Mau tới đây ngồi, A Thục, nhanh dẫn vị công tử này qua đây." Nói xong, một nữ tử trong đó mặc xiêm y màu vàngliền đứng dậy kéo Thẩm Mẫu Đơn qua đó.

Thẩm Mẫu Đơn không thể cùng đám người kia uống gì rượu, né tránh, nhẹ giọng lại nói: "Tại hạ sẽ không uống rượu, có điều tại hạ đồng ý tự phạt một chén tạ lỗi với mấy vị công tử, sau đó kính xin mấy vị công tử đại nhân đại lượng, tha thứ cho tại hạ cùng gia phụ."

Nhưng không nghĩ,cặp chân của công tử phù phiếm đột nhiên tiến lên một bước, đưa tay ném rơi duy mũ trên đầu Thẩm Mẫu Đơn "Cho ngươi bồi chúng ta uống rượu là cho ngươi mặt mũi, dài dòng văn tự cái gì. . . . . ."

Cự ly quá gần, Thẩm Mẫu Đơn lại chỉ lo ứng phó mấy người ngồi trên mặt đất, nhưng không nghĩ người này lại đột nhiên ra tay xốc duy mũ của nàng , cả người cứ như thế lộ ra ở trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Người trước mắt tuy rằng mặc trang phục thiếu niên, mắt ngọc mày ngài, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, mái tóc màu đen dùng cây trâm cắm lên, nhưng hầu như tất cả mọi người có thể nhìn ra thiếu niên trước mắt này là tiểu thư gia.

Công tử thế gia mặc cẩm bào màu xanh đen vừa nãy la hét muốn Thẩm Mẫu Đơn bồi rượu giờ này mắt dại ra nhìn Thẩm Mẫu Đơn, nửa ngày mới lắp ba lắp bắp nói: "Cuối cùng. . . . . Vậy mà lại đúng là tiểu thư gia?"

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn người một lúc,rất nhanh đã bình tĩnh lại, nàng khom lưng nhặt lên duy mũ (mũ vải có màn che) bị ném xuống trên đất , hướng về phía mấy vị công tử con cháu thế gia cung kính khom người, bình tĩnh nói: "Tiểu nữ mạo

phạm, kính xin mấy vị công tử thứ lỗi."

Công tử phù phiếm ném rơi duy mũ của nàng sững sờ, rồi nở một nụ cười, trong mắt mang theo ngả ngớn, "Không ngờ là tiểu nương tử xinh đẹp, rất tốt, rất tốt, như thế. . . . . Vừa nãy phụ thân ngươi đụng phải ta trước, không bằng ông đem tiểu nương tử này thường cho ta đi." Nói qua, đưa tay hướng về sờ mó trên mặt Thẩm Mẫu Đơn.

Trên khuôn mặt đôn hậu của Thẩm Thiên Nguyên thoáng qua một tức giận, đưa tay kéo Thẩm Mẫu Đơn bảo vệ phía sau lưng, "Công tử, xin tự trọng!"

Công tử mặc cẩm bào màu xanh đen cũng khuyên nhủ: "Sách Phong, quên đi , mau mau lại đây chúng ta tiếp tục uống , đừng làm khó cô nương nhân gia."

"Không được, cha nàng đụng phải ta, do nàng đến không đúng lúc, theo bản công tử một ngày là được." Công tử tên là Sách Phong không chịu bỏ qua, lảo đảo đi đến phía Thẩm Mẫu Đơn, Thẩm Thiên Nguyên chau mày, đang muốn đưa tay đánh cho hắn một chưởng đột nhiên bên cạnh truyền ra một tiếng quát, "Các người làm cái gì vậy? Ở trên thuyền ta đừng nên gây sự, bằng không ta ném hết các người xuống sông!"

Tất cả mọi người nhìn sang hướng âm thanh phát ra, thấy đại hán khôi ngô thân cao bảy thước từ trong khoang thuyền đi ra, mặc một thân áo bằng sợi đay, đôi mắt sáng ngời nhìn phía bên này, trên mặt có râu quai nón, cả người càng là có vẻ lỗ mãng cực kỳ. Tất cả mọi người đều biết người này, người lái thuyền Trì Ninh Bái.

Những công tử kia tuy đều là con cháu thế gia, nhưng cũng không muốn chọc vào một nhân vật như vậy, công tử phù phiếm kia tỉnh ra không ít, nhìn Trì Ninh Bái nở nụ cười ngượng, "Trì gia, chớ nên hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn đùa tiểu nương tử một chút mà thôi." Dứt lời, loạng choạng trở lại chỗ đám công tử kia, một mỹ thiếp đứng dậy đỡ hắn ngồi xuống.

Công tử mặc cẩm bào màu xanh đen cũng nhìn Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu, "Tiểu thư xin thứ lỗi, kính xin tiểu thư tha thứ chúng ta mới phải."

Thẩm Mẫu Đơn cũng nhìn vị công tử này cung kính khom người, "Công tử khách sáo rồi." Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía này đại hán Trì Ninh Bái, cười với ông "Đa tạ Trì Đà chủ rồi."

Thẩm Thiên Nguyên cũng chắp tay, "Đa tạ Trì Đà chủ."

Đại hán kia khoát tay áo, đi tới bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên cười ha ha, "Đúng thật là tiểu thư gia, lúc tiểu thư lên thuyền tại hạ đã cảm thấy không bình thường, thấy thế nào cũng giống tiểu thư gia, ha ha ha, quả thật là đi chưa tới mắt. Đúng rồi, tiểu thư cũng đừng gọi tại hạ là Đà chủ, trực tiếp gọi là Trì đại ca là được rồi."Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Thiên Nguyên, cười nói: "Vị tiên sinh này gọi tên tại hạ là được, đừng gọi là Đà chủ."

Người này, Thẩm Mẫu Đơn luôn có ấn tượng , lão gia Trì gia vốn là dân

gian sinh ra, một đời liều mạng mới có được địa vị như bây giờ, ở lâm sông Hoài làm thuỷ vận, Trì Ninh Bái này chính là con trai của Trì lão gia, vô cùng yêu thương hắn. Trì Ninh Bái này kế thừa tính cách lão gia tử, ngay thẳng, không bị ràng buộc, đương nhiên là người trượng nghĩa. Cuối cùng, Thẩm Mẫu Đơn nhớ tới người này cuối cùng đắc tội với người trên, vì thế mai danh ẩn tích.

Rốt cuộc là chuyện khi nào? Thẩm Mẫu Đơn hồi tưởng nửa ngày cũng nhớ được, bên tai lại nghe thấy tiếng của phụ thân cùng Trì Ninh Bái, nàng lúc này mới tỉnh táo lại, nghĩ sau khi trở về phải cố gắng nhớ lại chuyện liên quan đến Trì Ninh Bái. Nàng cũng có lòng muốn kết giao với Trì Ninh Bái, sau này phải được thường xuyên lui tới Lương phủ, nếu có thể mở rộng quan hệ với Trì gia đối với nàng cũng có lợi ích, ngẩng đầu cười với hắn, kêu một tiếng Trì đại ca.

Trì Ninh Bái cười nói: "Được rồi, trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi, tiểu thư

cũng đã một phen kinh sợ, sau này ta đều sẽ chiếu cố tốt hai người."

Thẩm Mẫu Đơn cũng không nói nhiều, nói tiếng cám ơn rồi trở về phòng, Thẩm Thiên Nguyên ở lại cùng Trì Ninh Bái nói thêm mấy câu nói mới trở về phòng. Sau khi trở về phòng, trong lòng Thẩm Thiên Nguyên còn có chút lo sợ, muốn giáo huấn Thẩm Mẫu Đơn vài câu, Thẩm Mẫu Đơn biết phụ thân muốn nói gì, tiến lên rót một ly trà đưa cho Thẩm Thiên Nguyên, mềm giọng: "Phụ thân, con biết sai rồi, chờ cửa hàng mở phát đạt Mã chưởng quỹ quen chuyện này, ngày sau liền để phụ thân cùng Mã chưởng quỹ quản việc cửa hàng, con sẽ ngoan ngoãn ở trong khuê phòng"

Nhìn con gái khéo léo như vậy, tức giận trong lòng Thẩm Thiên Nguyên cũng tan hết, nhìn con gái dung mạo xinh đẹp, nặng nề thở dài, "Đều là do phụ

thân không có bản lĩnh, nếu không phải thế con không cần xuất đầu lộ diện bên ngoài rồi."

Thẩm Mẫu Đơn nghiêm mặt nói: "Phụ thân, không phải vậy, con cùng A Hoán sùng bái nhất người chính là phụ thân, phụ thân dạy con cùng A Hoán làm sao nên người, con cùng A Hoán đều cảm thấy phụ thân rất đáng gờm. Hơn nữa, mở cửa hàng chỉ là chủ ý của con, phụ thân không nên tự trách bản thân."

Thẩm Thiên Nguyên nhìn con gái trước mắt mắt ngọc mày ngài, cười cười, đưa tay sờ đầu nàng, "Được rồi, phụ thân biết."

~~

Mấy ngày sau vẫn tính là thuận lợi, mấy vị công tử kia cũng không có tìm Thẩm Mẫu Đơn gây phiền toái, công tử mặc cẩm bào màu xanh đen mỗi lần nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn đều xấu hổ, áy náy. Ngược lại công tử phù phiếm được gọi là sách phong mỗi lần nhìn nàng đều không có ý tốt. Thẩm Mẫu Đơn cũng đi ra ngoài, ở trong phòng chờ mấy ngày,sau ba ngày thuyền rốt cục cũng cập bến.

Lại gần bờ, Trì Ninh Bái dỡ hàng trên bến tàu, mấy con cháu thế gia cũng đều rời đi, Thẩm Mẫu Đơn nhìn thấy công tử Sách Phong rời đi lúc này mới mang duy mũ dự định cùng Thẩm Thiên Nguyên rời thuyền. Nhưng không nghĩ, Trì Ninh Bái bỗng nhiên gọi nàng, "Tiểu thư, vừa vặn ta cũng không có chuyện gì, nếu không cùng đi thôi."

Thẩm Mẫu Đơn đang muốn từ chối, người này cũng đã nhanh chân rơi xuống thuyền, sau đó quay đầu lại nhìn nàng cùng Thẩm Thiên Nguyên. Thẩm Mẫu Đơn

bất đắc dĩ, cũng đành xuống thuyền, nàng cùng Thẩm Thiên Nguyên đi trước, Trì Ninh Bái đi theo sau.

Đi không tới một lúc, Thẩm Mẫu Đơn mới phát hiện có chỗ không đúng, chung quanh dường như có người theo các nàng, nàng đẩy duy mũ ra liếc mắt nhìn. Quả nhiên có mấy người theo đuôi các nàng. Trong lòng nàng căng thẳng, nhớ tới ánh mắt Sách Phong công tử nhìn nàng lúc rời thuyền, không khỏi nói thầm một tiếng gay, suy đoán người này hẳn là phái người theo dõi nàng.

Thân ảnh cao lớn bên cạnh làm cho nàng có chút an lòng, Trì Ninh Bái theo nàng cũng là bởi vì trời vừa sáng liền phát hiện có người muốn theo dõi các nàng đi, người này trượng nghĩa nên bảo vệ các nàng chu toàn . Xem ra sau này vẫn là vạn phần cẩn thận mới phải, nữ tử tại thời đại này sống sót dễ dàng, thực không dễ.

Có lẽ bởi vì Trì Ninh Bái vẫn theo sát bên người, mấy người theo dõi các nàngrất nhanh sẽ rời đi, Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới nhìn Trì Ninh Bái nói câu cám ơn, "Đa tạ Trì đại ca."

Trì Ninh Bái cười nói: "Không cần nói cám ơn, tiểu thư là khách hàng của tại hạ, tại hạ đương nhiên sẽ không để cho hai người xảy ra chuyện. Tiểu thư yên tâm, tại hạ sẽ bảo vệ chu toàn cho người cho đến khi trở về lâm sông Hoài ."

Thẩm Mẫu Đơn lại nghĩ tới mình bây giờ mặc trang phục nam tử , liền nhỏ giọng nói: "Trì đại ca, vẫn nên gọi ta A Đơn ."

Trì Ninh Bái cười ha ha, lớn tiếng gọi A Đơn.

Lương phủ rất lớn, trong đó một con đường làm phần nhiều là vải vócchuyện

làm ăn, từ chỗ bến tàu đến có chút xa, ba người thuê chiếc xe ngựa tốn hơn

hai canh giờ vừa mới đến, Thẩm Mẫu Đơn nhìn vào từng nhà, trong cửa hàng đại đa số là tơ lụa, sa, cẩm, sợi, vải sợi bông, vải sợi đay. Thẩm Mẫu Đơn hàng so sánh nhiều lần, đều hỏi giá cả, cuối cùng cò kè mặc cả mua không ít tơ lụa, sa, cẩm,

quyên cùng vải sợi bông.

Hai đại nam nhân đi theo phía sau trơ mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn một thân nam trang, đè thấp giọng cò kè mặc cả, cuối cùng vẫn cho nàng tiện nghi không ít. Hàng chất đầy vài xe, cuối cùng ba người mới đem tất cả đều chuyển đến bến tàu, Trì Ninh Bái gọi người hỗ trợ đem toàn bộ hàng chuyển vào trong khoang thuyền.

Chờ xong việc sắc trời đã tối, Thẩm Mẫu Đơn cùng Thẩm Thiên Nguyên đang định lên thuyền, liền có một đại hán mặc áo sợi đay đi tới chỗ Trì Ninh Bái nói: "Đà chủ, lúc trước có chuyện quên nói với ngài , trong khoảng thời gian người rời đi này, có một vị khách nhân lên thuyền, bảo là muốn đi lâm sông Hoài, muốn đithuyền của chúng ta."

Trì Ninh Bái cũng không chú ý, chỉ nói: "Đưa bạc là được. . . . . Đêm nay nghỉ

tại đây, sáng mai giờ mão tập hợp ở bến tàu , hiện tại các ngươi có thể đi dạo trong thành một vòng rồi !" Nói qua, tung một túi bạc cho đại hán này, cười nói: "Mang các anh em đi ra ngoài chơi một chút, có điều lưu mấy người trông thuyền."

Đại hán kia nhận bạc cười chạy đi trên thuyền, chỉ chốc lát trên thuyền liền truyền đến tiếng hoan hô điếc tai nhức óc, vài đại hán từ trên thuyền đi xuống. Thẩm Mẫu Đơn hướng về trên thuyền liếc mắt nhìn, sắc trời quá tối, nàng cũng nhìn không rõ, gần như một nửa người xuống, trên mũi thuyền có một bóng người cao lớn. Thẩm Mẫu Đơn híp mắt nhìn, bóng người kia vào trong phòng, nàng cũng không để ý, cho rằng là người dưới tay Trì Ninh Bái.

Trì Ninh Bái chờ người bên cạnh rời đi, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn, cười nói: "A Đơn huynh đệ, thật vất vả đến Lương phủ một

chuyến, ta cùng ngươi ra ngoài đi dạo?"

Thẩm Mẫu Đơn đối với việc đi dạo chợ không hứng thú, hơn nữa ngày hôm nay bận bịu cả ngày cả người vừa mệt , vội vàng xua tay cự tuyệt, "Trì đại ca ta sẽ không đi, bây giờ mệt mỏi cả ngày, ta nghĩ sớm lên thuyền nghỉ tạm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Mẫu Đơn, Thẩm Thiên Nguyên lên thuyền liền trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi, Trì Ninh Bái nhìn Thẩm Mẫu Đơn tiến vào phòng, cũng mất hứng thú đi bộ chung quanh, nhanh chân lên thuyền.

Thẩm Mẫu Đơn trở về phòng, nghe thấy tiếng động sát vách truyền đến, lúc ẩn lúc hiện nghe thấy một người nói đến Trì Ninh Bái, trong lòng nàng hơi động, ngừng thở tách một tấm gỗ nghe lén, nhưng không nghĩ bên kia biết bên này có người, thanh âm giảm thấp đi rất nhiều, nàng cũng không nghe thấy nửa câu. Lấy lại tinh thần lại đột nhiên phát hiện mình dĩ nhiên đứng góc tường nghe trộm người khác nói chuyện, mặt không khỏi một đỏ, thầm mắng chính mình một câu, bận bịu trở lại phòng ốctrung gian ở một tấm ghế vuông, ngồi xuống ghế đầu, rót một chén nước uống một hơi cạn sạch.

Uống trà xong, Thẩm Mẫu Đơn cầm ly trà, ngồi trong căn phòng mờ tối suy nghĩ. Tình cảnh của nàng bây giờ có chút khó khăn, sau khi cùng La Nam giải trừ hôn ước, người nhà họ Thẩm tất nhiên sẽ lại tham dự vào hôn sự của nàng, nếu như có một người giải thích thì không thể tốt hơn, người này nhất định phải có thân phận, để người nhà họ Thẩm kiêng kỵ, nghĩ tới nghĩ lui, Trì Ninh Bái là lựa chọn tốt nhất, người này trượng nghĩa, không câu nệ tiểu tiết,cũng không có ý đồ không an phận đối với nàng , nếu như có thể kết giao với hắn như một vị bằng hữu thì thật là tốt. Chỉ là, sau này Trì gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong vòng một đêm ở lâm sông Hoài không còn lấy một người Trì gia, bến tàu cũng đổi chưởng đà.

Ngồi dưới ngọn đèn tối tăm nghĩ hồi lâu vẫn là không lý giải nổi, Thẩm Mẫu Đơn đành từ bỏ, để ly trà trong tay xuống, tùy ý rửa mặt lại liền lên giường nghỉ ngơi.

Không biết có phải hay không nghĩ quá nhiều chuyện, ban đêm Thẩm Mẫu Đơn nằm giấc mơ một giấc mơ kỳ quái, trong mộng có người đang cùng Trì Ninh Bái nói gì đó, Trì Ninh Bái tức giận từ chối. Bóng lưng người kia rất là cao lớn, hắn không biết lại nói câu cái gì, Trì Ninh Bái do dự, cuối cùng vẫn là từ chối, người kia cười khẽ một tiếng, bỗng nhiên từ từ nghiêng đầu, Thẩm Mẫu Đơn ngừng thở, tò mò người kia quay qua đến sẽ có khuôn mặt như thế nào , nhưng không nghĩ tới ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, nàng giật mình tỉnh lại.

Nhìn bên ngoài bên ngoài trời đã sáng, Thẩm Mẫu Đơn run lên, ngoài cửa cũng vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên "A Đơn, con dậy chưa?"

Thẩm Mẫu Đơn ừ một tiếng, "Cha, con dậy đây." Dứt lời, xuống giường đi giầy, mở cửa phòng, Thẩm Thiên Nguyên đang đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm một bát sữa đậu nành cùng mấy cái bánh nướng, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn mở cửa lập tức cười nói: "Đây là thuộc hạ của Trì Đà chủ mang về, vẫn còn nóng, con mau mau thừa dịp còn nóng ăn đi."

Thẩm Mẫu Đơn bận rửa mặt một hồi, tiếp nhận sữa đậu nành cùng bánh nướng trong tay Thẩm Thiên Nguyên "Cha, cha đã ăn chưa?"

"Cha ăn rồi, con mau mau ăn đi.

Thẩm Mẫu Đơn ăn xong hai cái bánh nướng, bên ngoài lúc này mới vang lên tiếng Trì Ninh Bái, "Nhổ neo, lái thuyền đi!"

~~

Uống sữa đậu nành, ăn bánh nướng xong, Thẩm Mẫu Đơn đi ra khỏi phòng, muốn ra bên ngoài hóng mát một chút, mới ra đến nơi liền nhìn thấy bóng lưng của Trì Ninh Bái, đang đứng ở đầu thuyền, nghe thấy động tĩnh phía sau, Trì Ninh Bái xoay người lại, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn đầu đội duy mũ, nở nụ cười, nói: "A Đơn, bây giờ trên thuyền không có người ngoài, cũng không cần đội duy mũ đâu."

Xác thực, không có người ngoài, Thẩm Mẫu Đơn mới cởi duy mũ trên đầu ra, nhìn Trì Ninh Bái nở nụ cười, đứng ở đầu thuyền nhìn về phương xa.

Trì Ninh Bái cũng không nói chuyện, đứng ở đầu thuyền hít thở không khí, gương mặt thoải mái.

Thẩm Mẫu Đơn hồi tưởng chuyện liên quan với Trì Ninh Bái đời trước, đang nghĩ ngợi, phía sau truyền tới tiếng bước chân, nàng quay đầu nhìn lại, không khỏi ngây ngẩn cả người, đứng phía sau hai nam nhân thân hình cao lớn, nam tử đi ở phía trước thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào màu đen,một bên cổ tay áo dùng sợi vàng thêu, bên hông đeo thắt lưng màu đen cũng dùng chỉ vàng để thêu, hông đeo một khối bạch ngọc thượng đẳng. Phía sau là một nam tử vóc người cao to, mặc một thân áo bào màu xanh.

Hai người này Thẩm Mẫu Đơn đều biết rõ,ở lâm sông Hoài nàng đã cứu đứa bé kia, hắn chính là thúc thúc của đứa nhỏ, nam nhân phía sau chính là người lúc trước đem hộp trân châu đưa cho nàng.

Thẩm Mẫu Đơn thầm nghĩ, không nghĩ tới lại ở chỗ này tình cờ gặp hắn, còn muốn đem trân châu kia trả lại cho hắn, hiện tại gặp phải, chỉ tiếc, hộp trân châu này nàng không có mang bên người. Suy nghĩ một chút, Thẩm Mẫu Đơn tiến lên chắp tay hướng về phía hai người họ, "Ra mắt công tử, không biết công tử còn nhớ ra tiểu nữ không."

Người mặc cẩm bào màu đen lúc này mới nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn, nhìn chằm chằm một hồi, lúc này mới ừ một tiếng, "Nhớ, sự việc lần trước, rất cảm ơn tiểu thư." Tiếng nói hắn thuần hậu, Thẩm Mẫu Đơn vẫn có thể nghe ra một chút lạnh nhạt.

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn nam tử này, "Việc lần trước bất quá chỉ là tiện tay cứu giúp, đồ công tử tạ lễ quá mức quý trọng, không biết khi đến lâm sông Hoài, công tử có thể hay không chờ thêm một chút, để tiểu nữ đem đồ trả lại cho công tử."

"Không cần." Nam nhân đột nhiên mở miệng, tiếng nói nặng nề, "Nếu tặng tiểu thư sẽ là của tiểu thư, những thứ đồ này làm sao có thể so với an nguy của Tử An, những vật này tiểu thư nên nhận."

Thẩm Mẫu Đơn không nói nữa, nàng hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, rất đơn giản, những thứ đó hoàn toàn không bằng mạng của cháu hắn, tặng nàng là chuyện đương nhiên, là vì báo đáp ân tình, dùng trân châu đắt giá cảm ơn nàng đã cứu tính mạng cháu hắn, người đàn ông này không muốn nợ nàng ân tình. Nếu nàng không biết lí lẽ mà cự tuyệt, chỉ sợ hắn sẽ tức giận, nàng không nói thêm gì nữa, gật gật đầu, "Tiểu nữ biết rồi, tạ ơn công tử."

Nàng cứu cháu hắn một mạng, hắn tạ lễ vật phong phú, giữa hai người liền cũng không còn gặp nhau rồi.

Nam nhân nghe nàng nói vậy liền quay đầu nhìn về phía Trì Ninh Bái, Thẩm Mẫu Đơn biết người này hẳn là tìm Trì Ninh Bái có việc, chạm đích trùng Trì Ninh Bái nói: "Trì đại ca, ta trở về phòng."

Trì Ninh Bái hiển nhiên cảm giác được trước mắt người đàn ông này là tới tìm hắn , nhìn Thẩm Mẫu Đơn cười "Đi đi."

Chờ Thẩm Mẫu Đơn rời đi, Trì Ninh Bái lúc này mới nhìn trên người nam nhân trước mắt, đôi mắt tràn đầy không rõ, cau mày nói: "Các ngươi cố ý lên thuyền của ta là tới tìm ta có việc gì?"

Nam tử không nói gì, nghiêng đầu, người mặc áo bào xanh phía sau hắn lập tức tiến lên một bước, tiếp lời: "Trì Đà chủ, Điện hạ của ta xác thực có việc muốn cùng Đà chủ thương lượng. . . . . ."

~~

Thẩm Mẫu Đơn mở cửa gỗ trong phòng vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài, nàng nhìn nam nhân sắc mặt lạnh nhạt phía sau tiến lên một bước, nói câu gì đó với Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái chau mày, hai chân quỳ xuống, thanh niên kia đỡ lấy hắn, lại nói tiếp. Nàng chỉ có thể nhìn động tác của bọn họ, lại không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy hắn lại nói thêm vài câu với Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái bỗng nhiên giận dữ, phất tay đẩy cánh tay thanh niên đặt trên người. Nam tử áo xanh kia cũng không để ý đến thái độ của Trì Ninh Bái, lại nói mấy câu liền lui tới bên cạnh nam tử kia.

Nam tử rời đi, thanh niên cũng đi theo, không biết là vô tình hay là cố ý, tầm mắt hắn nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn. Thẩm Mẫu Đơn chỉ chú ý tới Trì Ninh Bái, trong đôi mắt Trì Ninh Bái tràn đầy thống khổ, cùng tuyệt vọng. Trong lòng nàng hơi động, vận mệnh Trì gia sau này có phải là quan hệ đối với việc hôm nay Trì Ninh Bái đã gặp nam tử kia ? Hắn thân phận cũng bất phàm, làm cho Trì gia lâm sông Hoài mai danh ẩn tích không phải không có khả năng, hay là sau đó có thể hỏi thăm Trì đại ca một chút xem vừa nãy bọn họ nói cái gì. Bất kể như thế nào, nếu là Trì Ninh Bái có thể thoát khỏi vận mệnh kiếp trước, sau này thành tựu tất nhiên bất phàm, ngày sau nàng có lẽ sẽ cần đến sự giúp đỡ của hắn.

Thẩm Mẫu Đơn hít một hơi, buông nắm đấm, ánh mắt vẫn đặt trên người Trì Ninh Bái.

Chuyện ngoài lề:

Sen: Yến vương à anh cho chị Thẩm biết thân phận của mình đi chứ suốt ngày cứ "nam nhân, công tử, ..." làm xưng hô của anh tôi edit thấy mệt và dễ lẫn với nhân vật khác lắm.

Yến vương: Kêu ca cái gì, bản vương phải giả làm nam nhân thần bí, hoàng tử bóng tối phải bí mật chút Thẩm Mẫu Đơn mới dễ sa vào lưới tình bản vương giăng ra chứ. Bản vương xuất hiện muộn hơn La Nam chó má kia mười mấy chap không thể thua thảm hại như vậy được. Còn cô nữa cấm bép xép với Thẩm Mẫu Đơn nếu nàng mà biết ta chu di cửu tộc nhà cô với tội danh dám khi quân tương lai.

Sen: Ông không phải đe dọa có tin tôi kiện ông không hả dám đe dọa tính mạng người khác. Tôi đi mách chị Thẩm

Yến vương: Bản vương không quan tâm luật là ở vua cô giỏi đi mách xem. Ê áo xanh chuẩn bị mài đao thật sắc cho bản vương. Tiếng bạn áo xanh mài dao xoèn xoẹt...

Sen: Ông được đó tôi đi mách tác giả bảo bả thay nhân vật nam chính cho ông làm nhân vật nam phụ. Hố hố hố Dù gì cũng ít nhân vật cho thêm anh nữa theo đuổi chị Thẩm cho nó đông vui😁Mà nhà anh nhiều hoàng tử huynh đệ mà tôi bảo bà lấy một anh trong đó ra. Cho huynh đệ tranh đấu thế mới vui

Yến vương: 🙂 Lấy đao chĩa cổ Sen,Cô thử bảo xem xem ta có làm thịt cô không. À mà quên ta hối lộ bà ta không ít chân trâu a. Bà ta mà dám ta phá nhà bả.

Sen: Oa oa Yến vương ác độc,.....

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cảnh đêm trên sông đẹp dị thường, một vầng trăng tròn chiếu sáng toàn bộ mặt sông, trên mặt sông chợt có đom đóm bay qua, lấm ta lấm tấm.

Trì Ninh Bái đứng trên mũi thuyền một ngày, Thẩm Mẫu Đơn ở trong phòng chú ý hắn một ngày, mãi cho đến khi bóng đêm ảm đạm buông xuống, trên sàn tàu chỉ còn lại một mình Trì Ninh Bái, Thẩm Mẫu Đơn mới mang một bình nước cùng mấy viên bã đậu đi ra ngoài, nhìn dáng vẻ Trì Ninh Bái phờ phạc, mệt mỏi nàng nhẹ giọng nói: "Trì đại ca, huynh đã một ngày đều không ăn gì, mau ăn một chút lót dạ dày đi."

Trì Ninh Bái nghe thấy tiếng nói xoay đầu lại, đôi mắt sáng ngời thường ngày giờ khắc này chỉ còn lại mê man, ngẩn ngơ nói"A Đơn. . . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn cầm ấm nước cùng bã đậu trong tay đưa tới trước mặt hắn,

cũng không nói thêm gì nữa. Trì Ninh Bái chần chừ một lúc, vẻ mặt thanh tỉnh không ít, nhìn chằm chằm Thẩm Mẫu Đơn thức ăn nước uống trong tay nàng một hồi, yên lặng nhận lấy bắt đầu ăn. Mấy miếng bã đậu khô cùng, bánh bột ngô và một bình nước rất nhanh bị ăn sạch sẽ, lúc này mới nở nụ cười nhìn Thẩm Mẫu Đơn, "Đã làm cho muội phải lo lắng."

Thẩm Mẫu Đơn tiếp nhận ấm nước hết trong tay hắn, suy nghĩ một chút,

ngẩng đầu nhìn hắn, "Trì đại ca, có chuyện gì xảy ra vậy? Muội đã nhìn thấy huynh đứng ở đầu thuyền cả một ngày."

Trì Ninh Bái lắc đầu, lộ ra nụ cười khổ, "Không có gì."

"Trì đại ca, nếu có chuyện xảy ra, huynh nên nói với muội, dù muội không giúp được cái gì, thế nhưng hai người dễ dàng nghĩ cách hơn so với một người."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn hắn, chân thành nói.

Trì Ninh Bái không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu nhìn phong cảnh xa xa bị bóng đêm bao phủ, ánh mắt nặng nề. Thẩm Mẫu Đơn không nhiều lời nữa, đứng một bên bồi hắn. Ánh trăng chiếu vào trên lưng hai người, vẩy lên một thứ ánh sáng mông lung, như ảo như mộng. Qua một lúc lâu, mới nghe thấy bên cạnh truyền tới tiếng đè nén thống khổ, "Người kia là . . . . . Yến Vương điện hạ."

Yến vương —— Thẩm Mẫu Đơn thân ngẩn ra, bàn tay vô thức nắm thành

quyền, không cần Trì Ninh Bái nói rõ, nàng biết người trong miệng hắn là ai, là nam tử mặc cẩm bào màu đen kia , nàng làm sao cũng không nghĩ đến người kia là Yến Vương điện hạ, nàng chỉ nghĩ rằng thân phận người kia bất phàm, nhưng không nghĩ ra lại cao quý như vậy.

Yến vương, nghe đồn Yến vương tính tình cẩn thận, thận trọng, đầu óc vô cùng thông minh, nhạy bén. Nhưng người kia là Yến vương, nàng bây giờ cũng có thể đoán ra mấy phần tại sao hắn lại tới tìm Trì Ninh Bái rồi.

Tiếng Trì Ninh Bái tiếp tục vang lên bên tai, "Yến vương muốn mua toàn bộ thuỷ vận, thuỷ vận này là do phụ thân huynh khổ cực một đời gây dựng nên, huynh không muốn, chỉ là. . . . . ."

Coi như không muốn, Yến vương muốn đồ gì há có thể không chiếm được? Chỉ sợ hắn không muốn, người kia sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn để có được thuỷ vận, đối với hắn trái lại nửa điểm chỗ tốt đều không có,Trì gia ở lâm sông Hoài biến mất sau một đêm có phải là do liên quan đến chuyện này? Thẩm Mẫu Đơn nghĩ, có điều —— nàng ngẩng đầu nhìn Trì Ninh Bái, mở miệng hỏi: "Trì đại ca, nếu huynh quy thuận làm thủ hạ của Yến vương, thuỷ vận có thể được bảo vệ?" Yến vương muốn khống chế toàn bộ ly giang, mà không phải chỉ có một bến tàu, vì lẽ đó Trì Ninh Bái huynh nếu nguyện ý quy thuận hắn, hắn có thể tiếp tục để Trì Ninh Bái huynh quản lý bến tàu.

Trì Ninh Bái lắc lắc đầu, "Huynh đã đề nghị qua, hắn. . . . . Không đồng ý, chỉ sợ là không tín nhiệm huynh."

Thẩm Mẫu Đơn choáng váng, đúng vậy, vị trí trọng yếu như vậy làm sao có khả năng giao cho một người xa lạ quản lý, đường thủy lúc nào cũng đều giữ vị trí rất trọng yếu, huống chi sau này Yến vương còn muốn đánh nhau lâu dài với Tuyên đế,thì đường thủy càng thêm quan trọng.

Thẩm Mẫu Đơn nghĩ tới đây, trong lòng hơi động, Yến vương giờ khắc này dự định khống chế bến tàu thủy vận trên ly sông, có phải là biểu thị hắn muốn an bài nhân thủ vì ngày sau kế vị ?

Thẩm Mẫu Đơn tim đập thình thịch trong lòng, có chút hưng phấn, cũng có chút lo lắng, nàng muốn đánh cược, nếu việc này có thể thành công vận mệnh ngày sau của nàng không nằm trong tay người nhà họ Thẩm nữa. Quả đấm của nàng càng chặt, lúc này mới ngẩng đầu nhìnvề Trì Ninh Bái, trầm giọng nói: "Trì đại ca, muội có một biện pháp, hay là chúng ta thử một lần. . . . . ."

~~

Sau bảy ngày thuyền đã cập bến lâm sông Hoài, Trì Ninh Bái đem hàng đưa đến sân sau cửa hàng, Thẩm Mẫu Đơn trước về Thẩm gia đem hộp trân châu đặt dưới đáy hòm lấy ra trở lại cửa hàng đưa cho Trì Ninh Bái, "Trì đại ca, lúc trước muội cứu mạng cháu của Yến Vương, Yến Vương tặng tạ lễ cho muội, bên trong có mấy viên trân châu còn có ngân phiếu năm trăm lạng, ngân phiếu muội cầm đi mở cửa hàng, vì vậy mong huynh thêm vào đây ngân phiếu năm trăm lạng . . . . . Ngân phiếu này coi như là muội mượn Trì đại ca, chờ ngày sau kiếm lời bạc muội sẽ trả lại Trì đại ca. Đến lúc đó, Trì đại ca đem hộp gấm này đưa cho Yến vương,nói với hắn, muốn dùng hộp gấm này đổi lấy một cơ hội trung thành với hắn."

"Là ta nợ muội, ngân phiếu này há có thể để cho muội bỏ ra." Trì Ninh Bái nói xong thần sắc phức tạpnhìn Thẩm Mẫu Đơn một chút, bàn tay to lớn vuốt ve hộp gấm tinh xảo trong tay , "A Đơn, muội tín nhiệm huynh như vậy? Chúng ta mới gặp nhau chừng mười ngày, nhưng muội chịu giúp huynh như vậy. . . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn nở nụ cười, "Trì đại ca, muội tin tưởng huynh." Kiếp

trước nàng biết Trì Ninh Bái, gặp hắn, cũng biết nhân phẩm của hắn, lúc này mới chịu giúp hắn, hơn nữa này không chỉ là giúp hắn, cũng là giúp chính mình.

Trì Ninh Bái nắm chặt hộp gấm trong tay , nhìn Thẩm Mẫu Đơn ,trịnh trọng nói: "A Đơn, cám ơn muội, nếu như có thể thành công, huynh nhất định

sẽ không quên ân tình của muội."

Trì Ninh Bái cơ hồ không để lỡ thời gian, sau khi lấy ngân phiếu liền nâng hộp gấm đến địa chỉ người kia đưa. Gõ cửa toà nhà phổ thông trước mắt, lập tức có gã sai vặt tiến lên mở cửa, nói rõ ý đồ đến, gã sai vặt này liền dẫn hắn đi tới sân Yến vương.

Sau khi thanh niên kia (anh áo xanh ấy ạ)vào phòng thông báo liền dẫn Trì Ninh

Bái vào gặp Yến vương. Trì Ninh Bái vào phòng liền nhìn thấy Vệ Lang Yến mặc một thân áo màu đen rộng rãi thường dùng, ngồi trên ghế quý phi làm bằng gỗ trắc, vẻ mặt hắn không lạnh lùng như trước, nhìn thấy Trì Ninh Bái đi vào, nhẹ giọng hỏi: "Suy nghĩ kỹ rồi hả ?"

Trì Ninh Bái đứng vững người này trên ngườiuy thế, quỳ xuống, tay nâng hộp gấm giơ cao lên, đặt trước mặt Vệ Lang Yến, trầm giọng nói: "Thảo dân muốn cống hiến hết mình cho Điện hạ, mong Điện hạ cho thảo dân một cơ hội! Thảo dân nhất định sẽ không làm cho Điện hạ thất vọng!"

Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm hộp gấm trong tay Trì Ninh Bái, mặt không hề có cảm xúc. Trong lòng Trì Ninh Bái ầm thầm nhảy nót, áp lực gia tăng, tay vẫn vững vàng nâng hộp gấm kia,một lúc sau mới nghe thấy một tiếng cười khẽ, "Như vậy, bản vương liền cho ngươi một cơ hội, trên ly giang có hai mươi hai bến tàu, mỗi bến có mộtchưởng đà, bản vương muốn ngươi trong vòng một năm trở thành Tổng Đà Chủ trên sông."

Trì Ninh Bái lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Yến Vương. Chưởng đà thủy vận trên ly giang đều là nhân vật đến từ dân gian, Yến vương muốn hắn thu phục những bến tàu này, trở thành Tổng Đà Chủ. Đây là thử thách, cũng là thử thách đơn giản nhất, nếu chuyện này hoàn thành không tốt, thì hắn làm sao có thể là thủ hạ của Yến vương mưu đồ sự nghiệp. Hắn ngay lập tức sẽ nghĩ ra nguyên do trong này, cao giọng nói: "Đa tạ điện hạ, thảo dân định sẽ không phụ lòng Điện hạ."

Ánh mắt Vệ Lang Yến lần thứ hai nhìn hộp gấm trong tay Trì Ninh Bái, vẻ mặt khó lường, thả mi mắt, thanh niên đứng bên cạnh lập tức tiến lên nhận lấy hộp gấm, mở miệng nói: "Ngươi trở về đi, ngày sau bản vương sẽ thương thảo tốt với ngươi về chuyện này ."

Đợi sau khi Trì Ninh Bái rời đi, thanh niên kia mới cung kính cầm hộp gấm trong tay đưa cho Vệ Lang Yến, Vệ Lang Yến tiếp nhận hộp gấm, mở ra nhìn trân châu cùng ngân phiếu còn nguyên trong hộp, nói: "Vân Hạ, đi thăm dò cô nương kia."

"Vâng, Điện hạ." Vân Vạ đáp một tiếng, lui ra khỏi gian phòng, trong phòng chỉ còn lại Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm hộp gấm vẻ mặt như có như không.

~~

Thẩm Mẫu Đơn vẫn ở tại trong cửa hàng thu xếp vải vóc được chở về , tay vẽ bản thảo để cắt nay, thợ may cùng Tú Nương đều nhìn qua, Thẩm Mẫu Đơn thương lượng với bọn họ hồi lâu, thứ nhất phải làm ra sản phẩm có chất lượng và số lượng cao, cuối cùng quyết định ngày mai có thể bắt đầu làm nhóm xiêm y đầu tiên.

Bàn việc hơn nửa ngày, Thẩm Mẫu Đơn vừa mệt vừa đói, tiễn Mã chưởng

quỹ, cắt nay, thợ may cùng Tú Nương xong, nàng mới tùy tiện ăn ít thứ, nhìn sắc trời không còn sớm, lúc này mới trở về phủ. Ngày hôm sau trời vừa sáng đã tới cửa hàng, một lúc sau Mã chưởng quỹ nói bên ngoài có người tìm nàng, Thẩm Mẫu Đơn ra cửa liền nhìn thấy một nam nhân vóc người cao to khôi ngô, tướng mạo trẻ tuổi anh tuấn đứng trước cửa hàng, đôi mắt nam nhân kia sáng ngời, sống mũi cao thẳng. Thẩm Mẫu Đơn sửng sốt một chút, người kia là ai vậy?

Nam nhân trẻ tuổi kia nhanh chânđi đến hướng Thẩm Mẫu Đơn, thời điểm đi tới bên người nàng mới cười nói: "A Đơn."

Thẩm Mẫu Đơn trợn mắt, chỉ vào nam nhân trước mắt kinh hô: "Trì đại

ca, Huynh. . . . . Huynh là Trì đại ca, ngươi. . . . . Huynh làm sao lại

biến thành như vậy?" Nàng không nghĩ tới Trì Ninh Bái cạo râu quai nón sẽ anh tuấn như vậy.

Trì Ninh Bái không quen sờ sờ cằm, cười nói: "Huynh cũng có chút không quen. Đúng rồi, hôm qua gặp Yến vương. . . . . ." Hắn đem sự việc hôm qua gặp mặt Yến Vương kể lại một lần, lại nói: "A Đơn, cám ơn muội, nếu không có muội chỉ sợ sự nghiệp phụ thân huynh tạo dựng giờ phải chắp tay dâng cho người rồi."

Thẩm Mẫu Đơn không chút bận tâm, "Trì đại ca, bến tàu to nhỏ trên ly giang cũng ước chừng khoảng hai mươi bến, một năm này đủ sao?" Hơn nữa chưởng đà thủy vận đại đa số đều là người dân gian, tính cách thô bạo không phân rõ phải trái, tính nóng, yêu tranh đấu, muốn thu phục những người như vậy chỉ sợ không đơn giản.

Trì Ninh Bái tràn đầy tự tin, cười to nói: "A Đơn không nên lo lắng, huynh đã có biện pháp, những người này muội không cần quan tâm, kinh doanh tốt cửa hàng là được, muội yên tâm, sau này có huynh bảo vệ muội, sẽ không có ai bắt nạt muôi nữa."

Hắn là người dân gian, thật sự có biện pháp, Thẩm Mẫu Đơn thầm nghĩ, bỗng nhiên lại nhớ tới hộp gấm kia, trong lòng lại căng thẳng, cũng không biết Yến Vương có tức giận hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Thẩm Mẫu Đơn cùng Trì Ninh Bái lại hàn huyên vài câu, Trì Ninh Bái liền cáo từ. Thẩm Mẫu Đơn trong thời gian này cũng nói với Trì Ninh Bái nàng gặp chuyện khó khăn, hi vọng hắn có thể hỗ trợ che giấu chuyện cửa hàng, Trì Ninh Bái cười nói: "A Đơn yên tâm, sẽ không có người dám tìm muội gây phiền toái."

Trì Ninh Bái đi rồi, Thẩm Thiên Nguyên cũng đã tới, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn

đang nhìn cách đó không xa xuất thần, tiến lên vỗ vai của nàng, "Mẫu Đơn, nơi này có cha, trước con hồi phủ đi, chuyện cửa hàng ngày sau có phụ thân cùng Mã chưởng quỹ quản lý, con nên ra ngoài phủ ít một chút, không nên gây chú ý cho tổ mẫu. Tổ mẫu con ghét nhất chính là việc con gái xuất đầu lộ diện bên ngoài, lần này biết được con theo cha rời nhà một chuyến đã khiển trách cha một trận, chỉ sợ hôm nay sẽ sai người cho mời con qua, con cũng không nên phản bác lão nhân gia như bà." Nói tới chỗ này, Thẩm Thiên Nguyên dừng một chút, thở dài, "Những năm này đã làm khó con cùng A Hoán rồi."

Thẩm Mẫu Đơn cười, biết ý tứ của phụ thân nói những năm gần tổ mẫu gây khó dễ đối với bọn họ, an ủi: "Cha, không có chuyện gì, tổ mẫu chỉnói một chút mà thôi."

Thẩm Thiên Nguyên thở dài không nói nữa, Thẩm Mẫu Đơn lại nói: "Cha, vậy con đi về trước."

Thẩm Thiên Nguyên khoát tay áo một cái, "Mau trở về đi."

Thẩm Mẫu Đơn vừa về tới Thẩm phủ thấy Tư Cúc đang đứng ở trong sân, nhìn thấy nàng quay đầu lại vội vàng tiến lên, trên mặt lo lắng, "Tiểu thư, sáng sớm người đi đâu vậy? Lão thái thái sai người đến tìm, người mau chóng tới đi, không sẽ làm lão thái thái lại tức giận đó."

Đi tới trong sân lão thái thái, quả nhiên liền thấy lão thái thái đang nổi nóng, vỗ bàn đập vang ầm ầm, "Một nha đầu khỏe mạnh để lão Tam nuôi thành hình dáng này sao! Đi theo ra nửa tháng, bây giờ trở về sáng sớm đã không thấy không thấy bóng người. . . . . ."

Lão Thái Gia khuyên nhủ: "Được rồi, ngươi ít nói vài câu đi."

Thẩm Mẫu Đơn nghe thanh âm bên trong, ngầm thở dài, đang muốn đi vào, phía sau truyền đến tiếng đại tỷ Thẩm Oánh, "Tứ muội, tỷ cùng muội cùng vào đi thôi."

Quay đầu nhìn lại, Thẩm Oánh mặc một thân quần áo màu tím nhạt đang đứng ở cách đó không xa cười nhìn nàng. Thẩm Mẫu Đơn cũng nhìn nàng mỉm cười đến, "Đại tỷ, tỷ đã trở về?"

Thẩm Oánh đi mấy bước tới tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, dắt tay nàng, "Tứ muội, còn muốn nói một tiếng cám ơn với muội, nếu không có muội giờ khắc này tỷ chỉ sợ còn không biết trôi qua ngày như thế nào, may là có muội giúp đỡ đưa ra chủ ý."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn nàng, "Đều đã giải quyết?"

Thẩm Oánh run lên, thở dài, "Ta mời đại phu cho phu quân chẩn mạch, đúng là vấn đề của hắn, đại phu đem chuyện này báo với mẹ chồng, mẹ chồng mời phụ khoa thánh thủ đi chẩn mạch cho nữ nhân kia. Nàng cùng phu quân ở chung có hai tháng, nhưng lại có mang ba tháng, mẹ chồng tức giận, hiện tại còn bệnh, phu quân cũng bị bệnh một hồi, bây giờ Nghiêm gia cũng đã biết được chuyện này, cũng mời rất nhiều đại phu đến xem, đều nói rất khó trị.

Nữ nhân kia bị mẹ chồng sai người ta đánh sẩy thai thai, bị người đưa trả về, mẹ nàng đã tức sinh bệnh nặng, bản thân nàng tựa hồ cũng bị bệnh không nhẹ, cũng không biết còn có thể hay không sống qua ngày, nói vậy không biết mẹ chồng có cho nàng tiếp tục sống tiếp hay không. . . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn đối với kết cục của nữ nhân kia không có hứng thú, "Giờ đại tỷ dự định làm sao? Dù sao cũng là do hắn, nếu tỷ tiếp tục ở lại Nghiêm gia, thì ngay cả một đứa bé tỷ cũng không có ."

Thẩm Oánh cười khổ, "Còn có thể làm sao, mẹ chồng dự định nếu phu quân thật sự không được, liền xin một đứa bé đại bá cho làm con nuôi, đại tẩu lại mang thai, cũng đồng ý đem con cho cho chúng ta làm con nuôi rồi. Ngày sau cũng chỉ có thể bảo vệ đứa nhỏ này mà sống, Tứ muội, tỷ cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi. . . . . ."

Đúng vậy a, đại tỷ cũng chỉ có thể như vậy, nếu đời trước nàng gặp chuyện như vậy chỉ sợ cũng sẽ có một kết quả như thế. Nhưng bây giờ, nàng tuyệt đối sẽ không lựa chọn như vậy. Thẩm Mẫu Đơn thở dài, không nói thêm gì nữa, tiến vào trong phòng lão thái thái. Thẩm Oánh cũng đồng thời đi vào theo, lão thái thái nhìn thấy Thẩm Oánh, tầm mắt dời đi không ít, vội vàng hỏi tình hình bây giờ của Nghiêm gia, lửa giận cũng nhỏ đi không ít Thẩm Oánh trả lời vài câu, lão thái thái cuối cùng cũng không phát hỏa đã để nàng đi.

Ra khỏi sân lão thái thái Thẩm Mẫu Đơn liền trực tiếp trở về phòng, Tư Cúc lại ở bên tai nàng thao thao bất tuyệt, nói là khoảng thời gian này La Nam thường xuyên đến tìm đến nàng, biết nàng ra khỏi cửa, rất tức giận. Thẩm Mẫu Đơn tự nhiên không để ý tới La Nam, bây giờ tâm tư đều đặt vào tất cả quần áo, bây giờ nàng chỉ hy vọng có thể đem quần áo bày sẵn bắt tay vào làm, như vậy phụ thân cũng có thể ung dung không ít.

Cửa hàng quần áo bên kia đang chế tạo gấp quần áo, cũng không có gì chuyện khác thường phát sinh, Thẩm Mẫu Đơn yên lặng ở nhà đợi hai ngày, ngày hôm đó đang thư phòng vẽ , Lục nhi đến thông báo, nói bên ngoài có người tìm. Thẩm Mẫu Đơn nghi hoặc, Trì đại ca biết nàng ở Thẩm giatháng ngày khổ sở sẽ không tới Thẩm gia tìm nàng, rốt cuộc là ai?

Đợi Lục nhi dẫn người vào, Thẩm Mẫu Đơn sững sờ, là thanh niên bên cạnh Yến vương. Nhìn người này, trong lòng nàng không khỏi thấp thỏm, người này tìm đến nàng nhất định là Yến vương, chẳng lẽ Yến vương trách nàng đem hộp gấm cho Trì đại ca?

Vân hạc liếc nhìn tiểu thư đang đứng ngồi không yên trước mắt, mở miệng nói: "Thẩm cô nương, chủ nhân nhà ta cho mời, kính xin tiểu thư đi theo ta một chuyến."

Thẩm Mẫu Đơn từ chối không được, chỉ báo cho Tư Cúc Lục nhi đây là người quen, liền đi theo người này ra khỏi Thẩm phủ, ngồi trên xe ngựa một đường hướng về ngõ nhỏ phía đông. Xe ngựa chạy nửa canh giờ dừng ngay trước một toà nhà. Thẩm Mẫu Đơn thấp thỏm theo sau thanh niên này một đường đi tới một sân trước an tĩnh, hai người đi vào trong sân, thanh niên này gõ cửa lúc này mới đẩy cửa phòng ra, dẫn Thẩm Mẫu Đơn đi vào.

Đối diện cửa phòng chính là một án thư gỗ lê rộng lớn điêu khắc mà thành, sau án thư là một giá sách gỗ lê, mặt trên bày đầy thư tịch, hai bên giá sách bày hai bình hoa sứ cao hơn nửa đầu người, bên trong có mấy cành hoa chớm nở, tản ra mùi thơm thoang thoảng. Thẩm Mẫu Đơn nhìn lại, cửa dưới chỉ để một chiếc ghế quý phi bằng gỗ Lê, một nam nhân nửa nằm mặc một thân y phục màu đen mặc ở nhà, trong tay nâng một quyển thư tịch cũ kỹ màu vàng, nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu hướng về phía bọn họ.

Thẩm Mẫu Đơn rơi vào trong đôi mắt thâm thúy lạnh lùng của Vệ Lang Yến, trong lòng không khỏi hồi hộp một phen, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Nàng chỉ nhìn hắn khép quyển sách trên tay lại, để ở trên án nhỏ, chậm rãi từ trên giường nhỏ ngồi dậy, táp trên bày ra chỉnh tềmềm để hắc trù khăn che mặt giày, đứng dậy, từng bước một đi về phía nàng,

Hắn đi tới trước mặt nàng thì dừng lại, nhìn thanh niên phía sau nàng, lúc này mới cư cao lâm hạ nhìn phía nàng. Thẩm Mẫu Đơn có chút lo lắng, cho dù là nghe thấy tiếng bước chân đi ra đóng cửa phòng, nàng cũng không dám quay đầu lại, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt.

Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm cô gái trước mắt một hồi lâu, có chút không

rõ nhìn nữ tử nhìn qua mềm mại yếu đuối vì sao sau khi biết thân phận của hắn còn đem hộp gấm cho nam nhân kia, dùng làm điều kiện trao đổi với hắn. Nàng chẳng lẽ không biết trong thế giới phân chia giai cấp này, chỉ cần một câu nói của hắn, cả gia tộc của nàng đều sẽ bị liên lụy sao.

Thẩm Mẫu Đơn tim thình thịch đập, bên tai truyền đến thanh âm có chút lạnh lẽo, "Hành vi của ngươi đủ để cho toàn bộ Thẩm gia vì đó chôn cùng, may là, ngươi cứu mạng Tử Bảo An, bất kể như thế nào, ta cũng chỉ có thể cảm kích ngươi. . . . . ." Dứt lời, hắn mặc kệ phản ứng của Thẩm Mẫu Đơn, đi tới bên án thư lấy ra hộp gấm đưa cho Thẩm Mẫu Đơn, "Nếu đã tặng ngươi ta sẽ không thu lại, cái này ngươi lấy về đi."

Thời điểm Thẩm Mẫu Đơn nâng hộp gấm đi trong chợ huyên náo, tay chân vẫn lạnh lẽo , đầu óc cũng có chút say xe, nàng thậm chí cũng không biết mìnhđi như thế nào ra khỏi tòa nhà này , chỉ nhớ rõ Yến vương đem hộp gấm đưa cho nàng sau liền để nàng rời đi. Bên tai nàng cũng vẫn vang lên câu nói kia của Yến vương , "Hành vi của ngươi đủ để cho toàn bộ người Thẩm gia vì đó mà chôn cùng rồi."

Trên dưới cao thấp, bất luận thân sơ thế nào, đều có thể bị uy hiếp,bị giai cấp bên trên đè ép giết chết bất cứ lúc nào. Trong thế giới phân biệt giai cấp đẳng cấp rõ ràng như vậy, hắn làđại biểu cao cao tại thượng không thể lay động, mà nàng bất quá chỉ là thứ dân, giống như giun dế vậy, mà nàng dĩ nhiên đem đồ quý nhân ban thưởng dùng để uy hiếp quý nhân, trước ý nghĩ thực sự là buồn cười này. Nghĩ tới đây, chân nàng có chút nhũn ra, bước chân lảo đảo.

Thẩm Mẫu Đơn dừng bước, hít sâu mấy hơi, vẻ mỏi mệt mới giảm đi không ít, nàng ôm hộp gấm trong lòng, biết Yến vương cũng không có trách tội cho nàng. Trong lòng dần dần bình tĩnh lại, nàng lại nghĩ tới hài tử kia, đứa bé kia đối với Yến vương lại trọng yếu như vậy, cho dù nàng mạo phạm uy nghiêm của hắn nhưng vẫn sẽ không trị tội nặng. Đứa nhỏ này bất quá là cháu của Yến vương đi, Yến vương họ Vệ, tên Lang Yến, cháu của hắn hẳn là gọi Vệ Tử An.

Vệ Tử An —— Thẩm Mẫu Đơn đi tới phía trước, vừa nghĩ tới chuyện liên quan tới vị tiểu Thế tử này kiếp trước, đời trước thế tử đi theo Yến đế, Thẩm Mẫu Đơn nghĩ đi nghĩ lại, đầu óc bỗng nhiên ầm một tiếng nổ tung, nàng chỉ cảm thấy bên tai ong ong, nàng xác thực nhớ tới một tin đồn liên quan với kiếp trước.

Kiếp trước, sau chuyện Thẩm gia nàng không chỗ có thể đi, chung quanh du đãng, nghe qua một tin đồn, nói là bên cạnh Yến đế có một thế tử ngốc , Yến đế đối xử với Thế tử ngốc này cực kì tốt, ngốc Thế tử là cháu của Yến đế , lúc nhỏ ngã xuống nước được cấp cứu quá trễ, sau khi hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại là kẻ ngu si. Như vậy tế tế vừa nghĩ, Thế tử này tên gọi là Tử Bảo An. Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy tim thình thịch đập, đời trước tiểu Thế tử có phải là cũng là bởi vì rơi vào ly sông cho nên mới trở thành kẻ ngu si ? Bây giờ đã được nàng cứu lên, vì thế ngày sau cũng sẽ không bao giờ có ngốc Thế tử đi.

Thẩm Mẫu Đơn trong lòng vui mừng lại nghĩ mà sợ, vui mừng một đứa bé sau này sẽ không hề si ngốc nữa, nghĩ mà sợ chính là, may là này tiểu Thế tửrất quan trọng với Yến vương, không phải vậy thì nàng bây giờ chỉ sợ cũng không thể an toàn tiêu sái ở chỗ này. Có điều vì sao Yến vương đối tốt với cháu mình như vậy? Trong lòng lung suy nghĩ, phía trước đột nhiên vang lên tiếng nói nổi giận đùng đùng " Mẫu Đơn, tại sao muội lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn lênthấy La Nam đang đứng cách chỗnàng không xa, phía sau là một nữ tử một mặc quần áo màu hồng nhạt, nữ tử ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo tuy rằng không phải rất xinh đẹp, nhưng rất thanh tú, còn mang theo phong độ của người trí thức, khiến khí thế của nàng tăng lên không ít, rất là hấp dẫn chú ý của người khác.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn nữ tử vẻ mặt lạnh nhạt phía sau La Nam, mặt không hề có chút cảm xúc. Thanh Trúc cố ý gọi nàng đi phá vỡ gian tình của La Nam cùng Diêu Nguyệt, khi đó vẻ mặt của La Nam cùng Diêu Nguyệt không thể là giả được thất kinh nhìn nàng, nàng chết rồi ở La gia một thời gian, lúc này mới phát hiện này Thanh Trúc có gian tình với La Nam, khi đó nàng mới hiểu được nha hoàn này ban đầu cố ý gọi nàng đi đánh vỡ gian tình hai người họ, nguyên nhân đơn giản là không chịu nổi gia gia sủng ái Diêu Nguyệt, chỉ sợ là không nghĩ tới sẽ hại chết nàng. Có điều coi như nàng lúc trước không nghĩ tới hại chết mình, nhưng cũng có tâm tư xấu, nếu nàng yêu thích La gia như vậy, đời này nàng nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của nàng ta, làm cho ba người các nàng đời này quấn quýt lấy nhau.

La Nam chạy tới cau mày đứng trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, lại nhìn thấy hộp gấm nàng ôm trong lòng, mở miệng hỏi, "Hơn nửa tháng này muội đi nơi nào? Bây giờ muội là vị hôn thê của huynh chính là đại biểu mặt mũi cho La gia chúng ta, sau này không nên tùy ý ra ngoài xuất đầu lộ diện." Dứt lời, lại cau mày liếc nhìn hộp gấm trong lòng nàng, "Đây là vật gì?"

Ánh mắt Thẩm Mẫu Đơn rời khỏi người Thanh Trúc nhìn La Nam tuấn tú trước mặt, nàng cười cợt, sờ sờ hộp gấm trong lòng, "Trước đây cứu mạng một người, gia đình nhà người ta tạ lễ vật cảm ơn. La đại ca muốn xem một chút sao?"

La Nam tự nhiên không còn hứng thú, nhìn hộp gấm tinh xảo, bên trong cũng không không phải là một ít châu báu đồ trang sức, hắn còn chưa tới mức độ mặt dày muốn cướp châu báu đồ trang sức của vợ chưa cưới. Thích thú khoát tay áo một cái, nhìn trang phục Thẩm Mẫu Đơn đang mặc, trong lòng lại tức giận "Muội nhìn dáng dấp bây giờ của muội xem, vì sao không chịu mặc trang phục tốt, đẹp một chút. . . . . ."

"La đại ca. . . . . ." Thẩm Mẫu Đơn bỗng nhiên lên tiếng ngắt lời hắn, "Muội dự định đi thăm Nguyệt Nhi, huynh có muốn đi cùng muội không?"

La Nam ngẩn người, nghĩ tới Diêu Nguyệt giống như điên phụ kia, lắc đầu, "Huynh không đi, huynh dự định đi bái phỏng một vị quý nhân. . . . . Thanh Trúc chúng ta đi thôi."

Thanh Trúc phía sau nhàn nhạt đáp một tiếng, phúc phúc thân mình với Thẩm Mẫu Đơn, lúc này mới đi sau La Nam, từ đầu đến cuối đều rất hờ hững, đúng mực.

Thẩm Mẫu Đơn cũng không có nán lại, ôm hộp gấm trở về, đem hộp gấm đặt dưới đáy hòm, chợt nhớ tới năm trăm lạng ngân phiếu trong hộp gấm là của Trì đại ca, đang định đi đem ngân phiếu trả lại, Tư Cúc bưng một bát nước ô mai đi vào, nói: "Tiểu thư, trời ngày càng nóng bức, hai tháng rồi còn không có lấy một cơn mưa, chúng ta ở lâm sông Hoài dựa vào ly giang cũng còn tốt, ta nghe nói lâm huyện XX sắp hạn hán đến nơi. . . . . Ai, tiểu thư, sáng sớm nô tì nấu chút nước ô mai, đã mát rồi, người nếm thử xem."

Thẩm Mẫu Đơn từ chỗ Yến vương trở về xác thực nóng không chịu được, liền ngồi xuống định uống xong mới đi tìm Trì Ninh Bái, Tư Cúc nhìn túi nhỏ đặt trên bàn, hỏi: "Tiểu thư, ngài mới trở về lại muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừ, còn có chút chuyện phải ra khỏi cửa một chuyến."

Tư Cúc lo lắng nói: "Tiểu thư, tiệc mừng thọ La phu nhân rất nhanh sẽ đến, ngài đã chuẩn bị kỹ quà mừng thọ chưa? Tính ra chỉ còn lại chừng mười ngày, nếu không chuẩn bị sớm sợ rằng không kịp?"

Thẩm Mẫu Đơn để chén trong tay xuống, quay đầu nhìn Tư Cúc, trong lòng nhớ lại đời trước cũng không có chuyện đại thọ La phu nhân này, chỉ nhớ có

tiệc mừng thọ La lão gia, chẳng lẽ nhớ lộn, bên tai lại truyền tới tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, ngày hôm nay đúng là nóng thật. Người chạy ra bên ngoài không sợ nóng sao?"

Đầu óc Thẩm Mẫu Đơn bỗng nhiên nổ tung, nàng sắc mặt trắng bệch nhìn Tư Cúc, Tư Cúc sợ hết hồn, "Tiểu thư, tiểu thư, ngài làm sao vậy, làm sao sắc mặt kém như vậy? Chắc là say nắng , để nô tỳ đi mời đại phu lại đây xem qua chút." Nói xong vội vội vàng vàng đi ra bên ngoài, Thẩm Mẫu Đơn kéo nàng lại, tay mơ hồ có chút run, khàn khàn nói: "Ta không sao, không cần đi mời đại phu." Nàng chỉ là chợt nhớ tới ra một chuyện đời trước bịnàng lãng quên.

Khí trời nóng bức làm cho mấy hồ nước của mấy huyện phụ cận lâm sông Hoài đều sắp khô cạn, mùa khô thường thường kéo theo nạn châu chấu, sau đó không lâu mấy huyện phụ cận lâm sông Hoài đều phát sinh nạn châu chấu nghiêm trọng, huyện kề bên gần lâm sông Hoài vì lẽ đó nhận lấy liên lụy, tất cả cây nông nghiệp sắp thu hoạch đều không còn một mống, không thu hoạch được một hạt nào. Mấy huyện này đều là đất phong của Yến vương,khi đó Yến vương mặc dù rất nhanh đã ra quyết sách, nhưng tai nạn phát sinh, tất cả cửa hàng lương thực đầu cơ trục lợi nâng giá cao lên, rất nhiều nạn dân mua không nổi lương thực, tuy có không ít nhà thế gia phát lương cứu tế, nhưng chỉ như muối bỏ biển, không giải quyết được vấn đề. Sau hơn nửa năm chung quanh mấy huyện thành đều có không ít nạn dân, cũng chết đói không ít, vô cùng nghiêm trọng.

Kỳ thực nếu là sau khi tai họa phát sinh đem khống chế lại giá cả cửa hàng lương thực sau đó lại từ bên ngoài điều động lương thực đủ để ứng phó hơn mười vạn nạn dân mấy huyện.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Khi đó bởi vì việc này phát sinh vào mấy ngày trước tiệc mừng thọ của La phu nhân, vì lẽ tiệc mừng thọ bị hoãn lại, hơn nửa năm sau cây lương thực mới có thu hoạch, cuộc sống của mọi người dễ chịu đi một chút, vừa vặn lại là đại thọ sáu mươi tuổi của La lão gia, vì lẽ đó lúc này mới cử hành tiệc mừng thọ. Khi đó bởi vì trong nhà quá túng thiếu, vì lẽ đó quà mừng thọ chỉ là bức bình phong nàng tự tay thêu, làm cho sắc mặt La Nam lúc đó cực kì khó coi .

Nghĩ tới đây, Thẩm Mẫu Đơn không nhịn được nhíu mày lại, bây giờ chỉ cách tiệc mừng thọ La thái thái còn nửa tháng, lúc trước nạn châu chấu cuối cùng là ngày đó phát sinh? Nàng nhớ tới ngày đó giữa không trung đều bị rất nhiều con châu chấu che kín lại, chi chít, che kín bầu trời, trong nháy mắt tất cả cây nông nghiệp, toàn bộ cây cối đều bị con châu chấu bò đầy, truyền đến tiếng gặm nhấm, khiến cho người ta tê cả da đầu.

Nạn châu chấu tại như vậy niên đại này là thiên tai thông thường , mấy năm sẽ có địa phương xảy ra nạn châu chấu, không thu hoạch được một hạt nào, một mảnh thê lương.

Chỉ là ngày nào xảy ra? Thẩm Mẫu Đơn nắm chặt nắm đấm, biết bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này, bất kể như thế nào phải nghĩ ra biện pháp. Sau nạn châu chấu Thẩm gia cũng trôi qua rất là khổ cực, cho dù có tiền bạc cũng không mua được lương thực, vì lẽ đó hiện tại trước hết muốn làm là tích trữ nhiều lương thực, mặt khác cũng phải báo cho Trì đại ca, để Trì đại ca báo cho Yến vương, nếu như có thể sớm đưa ra quyết sách, bách tính gặp tai họa cũng đỡ hơn rất nhiều, chỉ là nên làm thế nào để nói cho Trì đại ca?

Nhìn tiểu thư sắc mặt từ trắng bệch chuyển thành tái nhợt, lại chuyển thành lo lắng, Tư Cúc có chút không rõ, trừng mắt nhìn, "Tiểu thư, người sao vậy?"

Thẩm Mẫu Đơn chỉ cảm thấy đầu căng đau, lắc lắc đầu, "Ta không sao, Tư Cúc ngươi đi ra ngoài trước đi."

Tư Cúc sau khi rời khỏi đây, Thẩm Mẫu Đơn nhìn chằm chằm túi nhỏ trên bàn trở nên trầm tư, qua nửa khắc, nàng đứng dậy, trở lại trước hòm, do dự, cuối cùng rốt cục vẫn là mở ra, đem hộp gấm ddiêu khắc tinh xảo bên trong lấy ra. Nhìn hộp gấm trong tay, nàng không nửa phần do dự, thay đổi thân y phục nam nhân, đội duy mũ, trở lại bên cạnh bàn, nhấc lên túi nhỏ trên bàn, ôm chặt hộp gấm đi ra cửa.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn hiệu cầm đồ trước mắt, vuốt ve hộp gấm, sải bước đi đi vào, đem hộp gấm trong lòng đặt ở trên kệ dài, trầm giọng nói: "Đồ vật bên trong, ta muốn cầm chết."

Cầm chết, chính là không thể chuộc đồ lại. Nếu như là muốn cầm sống, chỉ là giá cả cầm sống giảm một nửa so với cầm chết, hơn nữa kỳ hạn cầm sống càng lâu, giá lại càng thấp, nàng hiện tại cần gấp nhiều bạc, căn bản không có khả năng cầm sống. Hơn nữa coi như cầm sống, sau hơn nửa năm nàng cũng không thể kiếm được bạc đem vật này chuộc về.

Quản gia hiệu cầm đồ thờ ơ mở ra hộp gấm, nhìn thấy chân trâu bên trong to bằng nắm đấm trẻ con tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, lóng lánh cả người chợt run lên một cái, thân thể cũng đứng thẳng lên, kích động nhìn Thẩm Mẫu Đơn một chút, cẩn thận từng li từng tí đem viên trân trâu lớn nhất bên trong lấy ra, cẩn thận quan sát.

Nhìn ước chừng nửa khắc đồng hồ, lúc này mới ngẩng đầu lên, kích động nói: "Đúng là muốn cầm chết? Khách nhân có thể suy nghĩ kĩ lại." Trân châu cực phẩm như vậy có người cam lòng cầm đi, vẫn là cầm chết.

Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu, "Cầm chết, tất cả trân châu bên trong toàn bộ cầm hết đi, tốc độ nhanh lên một chút."

Quản gia có chút khó khăn, "Cái này, còn phải mời chưởng quỹ lại đây một chuyến, có thể sẽ lỡ ít thời gian."

"Làm phiền xin mau lên một chút."

Quản ra rất nhanh mời chưởng quỹ lại đây, chưởng quỹ nhìn trân châu cực phẩm cũng rất là kinh ngạc, đây thật là cực phẩm khó gặp, loại địa phương nhỏ này cho tới bây giờ chưa từng có trân châu như vậy, người trước mắt này rốt cuộc là ai? Nhìn trang phục tựa hồ cũng không phải là quý nhân. . . . . Thời khắc này, chưởng quỹ trong lòng nổi lên lòng tham, tiền tài động lòng người, đối mặt cực phẩm trân châu như vậy, đại đa số lòng người sẽ nổi lên lòng tham.

Thẩm Mẫu Đơn tự nhiên cũng biết cái này, nàng mở miệng nói: "Đây là trì Đà chủ lái thuyền lâm sông Hoài để cho ta tới cầm cố đó, phiền chưởng quỹ kính xin mau lên." Dứt lời, lấy ra một tấm lệnh bài màu xanh mấy ngày trước đây Trì Ninh Bái cho, mặt trên có khắc một chữ Trì. Đây là cái ngày đó Trì Ninh Bái cho nàng dùng để phòng thân, nói là ở lâm sông Hoài đụng chuyện gì chỉ cần lấy ra lệnh bài này, người bình thường là sẽ không gây phiền toái cho nàng.

Chưởng quỹ sững sờ, cuối cùng lòng sợ hãi chiến thắng lòng tham của mình, để quản gia đi định giá trị, lại đi lấy ngân phiếu đưa cho Thẩm Mẫu Đơn. Thẩm Mẫu Đơn đem tầm ngân phiếu hai trăm lạng đặt ở trong bọc quần áo lúc này mới đi tới Trì gia. Trì gia bây giờ chỉ có một mình Trì Ninh Bái, phụ mẫu đều đã sớm mất, những năm này cũng vẫn sống nhờ thuỷ vận, thê thiếp cũng không có.

Rất nhanh có người dẫn Thẩm Mẫu Đơn tới chỗ Trì Ninh Bái, Thẩm Mẫu Đơn chờ người hầu Trì Ninh Bái lui xuống, lúc này mới tháo duy mũ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Trì Ninh Bái. Trì Ninh Bái mang theo nụ cười, nhìn thấy Mẫu Đơn nghiêm túc như vậy không khỏi cau mày nói: "Mẫu Đơn, muội sao vậy? Có người khi dễ muội?"

Thẩm Mẫu Đơn lắc lắc đầu, cầm túi nhỏ trong tay để lên bàn, sau đó mở

ra , lộ ra bên trong một tờ ngân phiếu đến. Trì Ninh Bái kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn, "Mẫu Đơn, đây là?"

Thẩm Mẫu Đơn thần sắc nghiêm túcnhìn Trì Ninh Bái, "Trì đại ca, muội hiện tại có chuyện muốn thương lượng cùng huynh. Trì đại ca, muội trước đây xem qua một quyển du ký, mặt trên từng ghi lại một câu nói như thế này, hạn hán cùng châu chấu, nạn châu chấu thường làm làm bạn với hạn mà đến, mấy quận huyện cạnh lâm sông Hoài nửa năm qua sông ngòi ao hồ khô cạn , hơn nữa nghe nói bên trong rất nhiều ruộng đã sinh châu chấu.

Trì đại ca, muội sợ mấy ngày nữa này châu chấu sẽ ngày càng nhiều, sẽ biến thành nạn châu chấu. Trì đại ca, những này ngân phiếu huynh cầm, toàn bộ đi mua lương thực, muội sợ nếu xảy ra nạn châu chấu, đến lúc đó giá lương thực sẽ tăng cao, chúng ta hiện tại tốt nhất có thể làm là trữ lương thực. Mặt khác. . . . . ." Thẩm Mẫu Đơn nhìn Trì Ninh Bái càng ngày càng nghiêm túc, tiếp tục nói: "Chuyện này tốt nhất nên báo cho Yến vương, nếu là sớm phòng ngừa, có thể cứu không ít người."

Trì Ninh Bái há miệng, rồi lại không biết mình nên nói cái gì,vốn cảm thấy việc này không thể tưởng tượng nổi, có thể từ trong miệng Mẫu Đơn nói ra hắn liền thật sự tin, tin tưởng sẽ có nạn châu chấu phát sinh. Cẩn thận ngẫm lại, trước đây có nạn châu chấu phát sinh địa phương xác thực theo hạn hán, chẳng lẽ lần này cũng sẽ bởi vì hạn hán mà phát triển thành nạn châu chấu sao?

Hắn suy tư hồi lâu, mới nói: "Ta sẽ đem chuyện này báo cho Yến vương , nếu hắn không tin làm sao bây giờ?"

Thẩm Mẫu Đơn trầm mặc chốc lát, "Nếu là hắn không tin, chúng ta cũng không có cách nào, bây giờ có thể làm chỉ có những thứ này."

Trì Ninh Bái gật gật đầu, vừa nhìn về phía ngân phiếu trên bàn, "Mẫu Đơn, những ngân phiếu này?"

Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới đem chuyện sáng sớm đi gặp Yến vương nói ra, Trì Ninh Bái cười khổ, "Mẫu Đơn, xin lỗi, nếu không phải lâm vào bước đường cùng huynh cũng sẽ không làm như thế."

"Trì đại ca, muội đây không phải không có chuyện gì sao, hơn nữa Yến vương còn đem trân châu trả lại cho muội, bằng không cũng không thể có nhiều bạc như vậy rồi. Trì đại ca những ngân phiếu này toàn bộ đi mua lương thực, càng nhanh càng tốt. Mua lương thực toàn bộ đặt ở nơi này, muội không có cách nào trữ lương rồi." Thẩm gia tự nhiên là không thể nào, mua cửa hàng mặc dù có cái sân sau, nhưng sau đó tai nạn phát sinh, lòng người khó lường, ai biết sẽ có người đi cướp lương thực hay không, đặt ở nơi này không thể tốt hơn nữa.

Thẩm Mẫu Đơn đi rồi, Trì Ninh Bái đem toàn bộ bạc mình mấy năm qua lấy ra, những năm này cũng kiếm lời không ít bạc, có điều phần lớn là cho các anh em dưới tay, hắn đối với người của mình luôn hào phóng, còn dư lại đều là một ít cửa hàng, ruộng đất, bất động sản có thể sử dụng bạc cũng bất quá chỉ có hơn hai vạn hai. Sau khi hắn lập tức để thủ hạ bắt đầu chia nhau đi mua lương thực,

còn mình đi tới gặp Yến vương.

Ngày hôm sau Thẩm Mẫu Đơn liền biết Trì Ninh Bái đem việc này cáo tri Yến vương, nhớ tới Yến vương kia, Thẩm Mẫu Đơn trong lòng có chút thấp thỏm, hỏi Trì Ninh Bái, "Trì đại ca, Yến Vương Khả nói cái gì?"

Trì Ninh Báivẻ mặt rất là phức tạp, hắn nhìn Thẩm Mẫu Đơn một chút, "Yến Vương tin, đã để cho Vân Hạc đi xử lý."

Thẩm Mẫu Đơn thở phào nhẹ nhõm, coi như sớm mấy ngày đó cũng là mới có lợi

, chí ít cửa hàng lương thực chung quanh quận huyện đều có thể khống chế được giá cả, chờ tai nạn phát sinh lại điều động tới một ít lương thực từ những

nơi khác lại đây, kiên trì nửa năm hẳn là không có vấn đề .

Nhìn Mẫu Đơn thở phào nhẹ nhõm , Trì Ninh Bái nhớ tới hôm qua Yến vương hỏi hắn, Yến vương liền biết đây là Mẫu Đơn nói cho hắn biết, nhớ tới Yến vương cười khẽ, Trì Ninh Bái liền cảm thấy trong lòng lạnh lẽo , cũng không biết đem việc này nói cho Yến vương là đúng hay còn là sai, như không có nạn châu chấu phát sinh, đến chẳng phải Mẫu Đơn lại thêm một cái tội trạng?

Trì Ninh Bái đang nghĩ lung tung, bên tai lại truyền tới tiếng Mẫu Đơn, "Trì đại ca, lương thực mua thế nào rồi? Đã thu xếp được vị trí chưa?"

Trì Ninh Bái ngẩng đầu, "Vì không đưa tới kinh hoảng, đã để các anh em phân

công nhau đi mua, làm rất bí ẩn, sẽ không để cho người chú ý . Sân sau nhà huynh có mấy kho hàng lớn, có thể đem lương thực đặt ở đó, Mẫu Đơn cũng

không cần lo lắng. Đúng rồi, sau đó cần phải cho người đưa chút lương thực qua chỗ muội chứ?"

Thẩm Mẫu Đơn lắc đầu, "Không cần, nếu muội cần sẽ báo cho Trì đại ca."

Mấy ngày kế tiếp Thẩm Mẫu Đơn cũng không có xuất hiện ở cửa, cửa hàng quần áo cũng tạm thời đóng cửa, không phải sợ rất nhiều châu chấu bay tới sẽ phá huỷ những kia vải vóc, chỉ là trước tiên tạm thời đem cửa hàng quần áo đóng lại, để thợ may cùng Tú Nương đi về nghỉ một thời gian, cho tới Mã chưởng quỹ

vẫn vẫn là ở lại trong sương phòng hậu viện cửa hàng quần áo .

Như vậy lại qua gần như mười ngày, ngày hôm đó sáng sớm Thẩm Mẫu

Đơn còn chưa tỉnh lại, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Tư Cúc thất kinh, "Tiểu thư, tiểu thư, không tốt rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thẩm Mẫu Đơn ngay lập tức sẽ tỉnh lại, một vươn mình từ trên giường ngồi dậy, quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, giữa không trung đen nghịt một mảnh, lít nha lít nhít, vang lên ong ong. Da đầu của nàng hơi tê tê, đang muốn xuống giường đem cửa sổ đóng, ngoài cửa Tư Cúc đã đẩy cửa vào, chạy như bay đến phía trước cửa sổ đem cho nên cửa sổ toàn bộ đóng lại, mới trắng bệch nghiêm mặt đi tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, "Tiểu thư, bùng lên nạn châu chấu, bên ngoài bay tới rất nhiều châu chấu, nên làm gì a."

Thẩm Mẫu Đơn mặc quần áo rời giường, lấy ở gầm giường ra một đôi giày vải đế mềm chạy vội tới trước cửa sổ, từ trong khe hở của cửa sổ mơ hồ có thể nghe thấy con châu chấu bên ngoài lít nha lít nhít, khiến người ta không nhịn được tê cả da đầu, cả người run rẩy. Thẩm Mẫu Đơn quay đầu lại hỏi nói: "Đã nói với A Hoán chưa? Bảo đệ ấy tạm thời đừng ra khỏi phòng?"

Tư Cúc hoảng loạn gật đầu, "Lục nhi đã qua chỗ thiếu gia bên kia, lão gia đã ở trong phòng đợi."

Thẩm Mẫu Đơn gật đầu, trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, trầm mặc không nói, sau một lát rót một ly trà trên bàn đã nguội uống một hơi cạn sạch.

Tới gần bờ sông lâm sông Hoài, cũng coi như là non xanh nước biếc, tuy có châu chấu phát sinh, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như năm nay. Thời gian nạn châu chấu xảy ra, không thu được hạt nào, người không có lương thực, súc vật không thức ăn, gỗ một đêm thành cỏ rác, chồng bán thê, loạn lạc, cốt nhục chia lìa, nước mắt chảy thành sông. Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới hồi tưởng lại nạn châu chấu thê thảm lâm sông Hoài. Tư Cúc cũng chưa từng gặp nạn châu chấu nghiêm trọng như vậy, đứng phía trước cửa sổ ngốc rất lâu, lúc này mới đi tới bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn ngồi xuống, gương mặt hoảng sợ luống cuống, "Tiểu thư, giờ nên như thế nào ? Bên ngoài. . . . . Bên ngoài những con châu chấu kia có thể nên làm gì?"

Thẩm Mẫu Đơn trầm mặc không nói, suốt cả ngày hai người cũng không ra ngoài, khi đói bụng ăn một ít bánh ngọt, thời điểm khát liền uống một ít nước trà lạnh. Mãi đến tận khi sắc trời tối lại, Thẩm Mẫu Đơn mới từ trong khe hở cửa sổ nhìn ra ngoài, châu chấu bay không trung đã vãn đi rất nhiều, trên đất phủ kín từng tầng từng tầng con châu chấu, cây cối, hoa cỏ, bệ đá tất cả đều là châu chấu, khiến người ta không nhịn được tê cả da đầu.

Nhìn tình huống bên ngoài, Thẩm Mẫu Đơn trở về phòng đội một cái mũ mở cửa phòng ra, Tư Cúc cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau nàng, hai người đầu tiên là đi tới gian phòng Thẩm Hoán, mở cửa phòng, Thẩm Hoán cùng Lục nhi đang sững sờ ngẩn ra ngồi ở trước bàn, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn lại đây, Thẩm Hoán k, vội vàng dặn dò Lục nhi, "Lục nhi, tỷ tỷ đã tới, đem đèn đốt lên."

"Đừng!" Thẩm Mẫu Đơn ngăn lại, đi tới chỗ Thẩm Hoán vỗ vai của hắn, "Không được đốt đèn, con châu chấu nhìn thấy ánh sáng sẽ chen chúc nhau mà tới ."

"Tỷ tỷ nói rất đúng, ngàn vạn lần không thể đốt đèn, nếu không toàn bộ châu chấu sẽ bay vào." Ngoài cửa vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên.

Thẩm Mẫu Đơn cùng Thẩm Hoán quay đầu lại kêu một tiếng cha, Thẩm Thiên Nguyên đi tới cạnh hai người thở dài, ra hiệu tất cả mọi người ngồi xuống lúc này mới nói: "Nạn châu chấu đến chỉ sợ năm nay sẽ không thu hoạch được một hạt nào, nhà bếp còn sót lại một tý hạt đậu cùng kê, sau đó ta ra ngoài đi mua chút lương thực, chỉ sợlương này đều có giá trên trời rồi."

Thẩm Mẫu Đơn trầm mặc, bỗng nhiên mở miệng nói: "Cha, không cần mua lương , trước con cứu đứa bé kia, người kia không chỉ có cho con ngân phiếu năm trăm lạng ,cho một hộp trân châu cho con, con đem toàn bộ trân châu đổi thành ngân phiếu, mua lương, bây giờ lương toàn bộ đặt ở nơi Trì đại ca, nếu cần Trì đại ca sẽ cho người đưa lương tới." Tư Cúc cùng Lục nhi đều là cô nhi, đối với nàng cùng A Hoán trung thành tuyệt đối, việc này cho bọn họ biết cũng không sao .

Thẩm Thiên Nguyên ngây người, qua thật nửa ngày mới tỉnh táo lại, vội la lên: "Ngươi đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy làm sao không thương lượng với cha, các con. . . . . Các con sao sớm biết mà mua lại nhiều lương như vậy? Làm sao biết nạn châu chấu đến?"

Thẩm Mẫu Đơn chỉ đem việc này toàn bộ đẩy trên đầu Trì Ninh Bái, nói cho đại ca biết có thể sẽ có nạn châu chấu phát sinh, muốn nàng phòng khi chưa xảy ra. Thẩm Thiên Nguyên ngồi ở trước bàn, trầm mặc một lát, cũng không nói cái gì nữa. Thẩm Mẫu Đơn lại dặn Tư Cúc cùng Lục nhi không nên nói lung tung bên ngoài, hai người vội vã gật đầu. Không lâu lắm, lại nhìn thấy bóng người Vũ ma ma ít thấy mặt giờ lại đến kêu, nói là lão phu nhân bảo tất cả mọi người sang, nói có việc muốn nói.

Mấy người tam phòng Thẩm gia theo Vũ ma ma đi về sân lão phu nhân, dọc theo đường đi châu chấu không ngừng mà đập vào người bọn họ, Vũ ma ma rít gào liên tục, mấy người còn lại trầm mặc không nói. Đi tới trong sân lão phu nhân lão phu nhân lần này lần đầu tiên không có làm khó dễ tam phòng, chỉ là vẻ mặt tiều tụy nói cho mọi người rất sớm ngày mai đi mua lương, lại nói: "Ngày mai giá lương khẳng định tăng vọt, nếu thực sự mua không được lương, ngày mai mọi người liền đem những kia con châu chấu bên ngoài hong khô làm lương đi. . . . . ." Nhìn phòng lớn cũng chi thứ hai có mấy tiểu thư thiếu gia cau mày dáng vẻ, lão thái thái lạnh lùng nói: "Ngày xưa gặp thiên tai vỏ cây đều phải gặm, bây giờ còn có châu chấu mà ăn, đã là rất tốt bất quá, nhưng lại qua mấy tháng, con châu chấu không có ăn, lương thực không có ăn, ta xem các ngươi phải sống làm sao!"

Mấy tiểu thư thiếu gia lập tức trợn mắt miệng run, lão thái thái không kiên nhẫn phất phất tay, "Đều nhanh đi về đi."

Sáng sớm ngày thứ hai, phòng lớn chi thứ hai người liền đi cửa hàng lương thực, nhưng không nghĩ mười mấy cửa hàng lương thực lâm sông Hoài toàn bộ đóng cửa, Thẩm Mẫu Đơn sau khi biết tin này cũng biết chuyện ra sao, nàng cùng Trì Ninh Bái đã mua hết mấy vạn hai lương thực, Yến vương kia tự nhiên đã mua lại không ít lương thực ở lâm sông Hoài , chỉ sợ lâm sông Hoài tất cả cửa hàng lương thực bên trong chẳng còn dư lại bao nhiêu lương thực, vì lẽ đó lúc này mới không chịu bán.

Người lâm sông Hoài đều hoảng hốt không ngớt, trong nhà mặc dù cũng còn có thừa lương, nhưng căn bản không được bao lâu, nguyên bản đều muốn thừa dịp hiện tại tai nạn vừa mới bắt đầu giá lương còn chưa cao còn mua một ít lương thực, nhưng không nghĩ bên ngoài căn bản không có lương thực bán. Mọi người bất đắc dĩ, trong lòng vừa sợ lại sợ, rồi lại không có biện pháp khác, chỉ có thể đem bắt con châu chấu hong khô làm bị lương.

Người nhà họ Thẩm tự nhiên cũng bận rộn bắt con châu chấu, nhưng không nghĩ lúc xế chiều có người bái phỏng, nói là đến tìm Thẩm Mẫu Đơn, Lục nhi đưa người vào, Thẩm Mẫu Đơn nhìn thấy là thanh niên mặc cẩm bào, nam tử trắng nõn nhìn Thẩm Mẫu Đơn khẽ mỉm cười, nói: "Trầm tiểu thư, chủ nhân nhà ta xin tiểu thư đến phủ một chuyến."

Thẩm Mẫu Đơn run lên, nghi hoặc nhìn thanh niên, "Chủ nhân nhà ngươi là?"

Nam tử nghe vậy nở nụ cười, "Tặng châu cho người."

Thẩm Mẫu Đơn sắc mặt đại biến, con châu chấu nắm trong tay suýt chút nữa bắt không được, qua thật lâu mới tỉnh táo lại, hướng về phía nam tử kia cung kính khom người, "Công tử kính xin chờ chốc lát, cho tiểu nữ rửa mặt rồi đi theo công tử đến phủ." Con châu chấu cầm hơn nửa ngày, trên người đã có mùi, tự nhiên không thể như vậy đi gặp người kia, không muốn lại mạo phạm chi tội.

Để Tư Cúc mang tới nước vào phòng rửa mặt, Thẩm Mẫu Đơn ngâm mình ở trong thùng nước tắm trong lòng rất lo âu, thấp thỏm, Yến Vương Vi sao lại muốn tìm nàng? Hắn là muốn nàng đem trân châu cầm chết nói cho hắn biết? Lần này gọi nàng đi cố ý là vì đắc tội hắn?

Vẫn còn không dám để cho Yến vương chờ lâu, nàng rất nhanh đã rửa mặt xong, theo thanh niên kia tới nhà Yến vương.

Thanh niên đưa Thẩm Mẫu Đơn tiến vào phòng liền lui xuống, Thẩm Mẫu Đơn cũng không dám nhìn loạn, khuỵu gối quỳ xuống, "Dân nữ gặp Điện hạ."

"Đứng lên đi." Bên tai truyền đến tiếng Yến vương hơi mệt mỏi, không còn lạnh lẽo như trước.

Thẩm Mẫu Đơn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lại, vẫn là thư phòng lần trước kia, chỉ là lần này hắn mặc một thân cẩm bào màu đen, ngồi ở trước án khi liếc nhìn sách gì đó, Vân Hạc ngày thường thường đi theo sau hắn cũng không ở, chắc là xử lý nạn châu chấu.

Vệ Lang Yến ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn bóng dáng trước mắt nói: "Nạn châu chấu xảy ra lần này, ngươi có đề nghị gì?" Nạn châu chấu xảy ra ở mấy quận huyện là đất phong của hắn, đêm qua hắn nhìn cả đêm sách, dự định từ trong sách vở tìm ra đối sách khắc phục nạn châu chấu, chỉ là biện pháp đối với phương diện ở thời đại này còn quá ít, tìm một đêm cũng nghĩ không ra, hắn biết coi như diệt sạch châu chấu, nhưng còn có trứng, trị ngọn không trị được gốc. Nếu này tiểu thư Thẩm gia có thể đoán trước nạn châu chấu, nói không chắc cũng có đối sách, liền mời người đem nàng đến đây.

Thẩm Mẫu Đơn không nghĩ tới hắn hỏi cái này, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại chợt nhớ tới hắn hỏi như vậy, chẳng phải là đã sớm biết nạn châu chấu là do nàng báo cho Trì Ninh Bái , trong lòng liền lại có chút thấp thỏm. Ngẩng đầu nhìn hắn trước mắt, trong lòng nàng do dự, biết không phải là lúc nghĩ những thứ này, suy nghĩ chốc lát, mở miệng nói: "Dân nữ từ một ít du ký biết được một ít biện pháp phòng chống nạn châu chấu. Đầu tiên là giết chết con châu chấu châu chấu con, sau khi xong tiêu diệt trứng châu chấu. Giết chết con châu chấu con, mở kênh rạch vùi giết, đánh châu chấu, dùng lửa dụ giết,

diệt trứng thì vào mùa đông thời gian chưa qua mưa tuyết, đào đất đào hầm, tìm kiếm trứng châu chấu, dùng đồ vật cứng rắn đâm thủng trứng dùng nước muối hoặc chua giấm chua tưới bên trên trứng châu chấu, trứng đều có thể tận tuyệt. Chờ đợi được thời gian mùa xuân , đào đất một lần, kiểm tra còn có để sót trứng châu chấu hay không . . . . . ."

Những cái này đều là đời trước nàng trải qua này mấy trăm năm học được, bây giờ xem ra, có thể dùng tới, thật sự là quá tốt.

Vệ Lang Yến nhìn nàng, trong lòng có chút cảm giác kỳ dị, trước đó vài ngày nói cho nàng biết, chuyện nàng làm đủ để Thẩm gia vì đó chôn cùng, nàng sợ hãi, nhát gan như vậy , bất quá là một nữ tử bình thường. Vì sao lại có thể dự đoán nạn châu chấu đến, thậm chí biết đối sách phòng chống nạn châu chấu ít người biết , nàng đúng là từ gây du ký biết được sao?

Thẩm Mẫu Đơn dứt lời, ngẩng đầu quan sát vẻ mặt Yến vương , phát hiện hắn chính diện nhìn nàng, trong lòng không khỏi run run một cái, lại nghĩ tới chuyện nàng cầm chết trân châu.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Thẩm Mẫu Đơn nhìn chằm chằm nam tử trước mắt vẻ mặt bình tĩnh nghiêm túc, hắn rất ưa nhìn, so với Trì đại ca không còn râu quai nón anh tuấn càng hấp dẫn người chú ý, sống mũi cao, môi hơi mỏng, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác lạnh lẽo, chí ít mấy lần gặp mặt, ngoại trừ Tử Bảo An, người này chưa bao giờ từng có vẻ mặt thân thiện, hòa hoãn đối với bất kỳ người nào. Giờ khắc này bị hắn nhìn như vậy , trong lòng nàng không khỏi có chút bồn chồn, cho dù mình đã từng thấy thế giới nam nữ bình đẳng, tâm tình cũng đã xảy ra biến hóa rất lớn, nhưng, người này làm cho người ta nảy sinh cảm giác quá mức lạnh lẽo, thậm chí có chút. . . . . Nguy hiểm? Nàng thực sự là không muốn nhìn thấy nam nhân này.

Thẩm Mẫu Đơn sửng sốt một chút, chẳng biết vì sao cảm thấy người đàn ông này nguy hiểm. Dường như bây giờ không phải là thời điểm nghĩ đến chuyện này, nàng khép mi mắt, trong lòng nghĩ người đàn ông này có biết nàng đem toàn bộ trân châu cầm đi không, còn không có nghĩ ra cái gì, tiếng Vệ Lang Yến lại vang lên, "Ngươi nói những biện pháp này, giết chết con châu chấu, mở kênh rạch vùi lấp giết, dùng lửa dụ giết châu chấu nên làm gì để thực hiện? Có thể viết xuống cụ thể từng bước không?"

Thẩm Mẫu Đơn sững sờ, nhanh chóng tỉnh táo lại, gật gật đầu, "Khởi bẩm Điện hạ, dân nữ đồng ý."

Vệ Lang Yến không cần phải nhiều lời nữa, kêu người chuẩn bị giấy bút, đứng dậy rời đi, đứng ở một bên, bóng dáng cao lớn che khuất Thẩm Mẫu Đơn, hắn chỉ chỉ chỗ ngồi vừa nãy nói "Trực tiếp đến đây ngồi viết đi."

Thẩm Mẫu Đơn chỉ hơi chần chừ một lúc liền đứng dậy đi tới án thư, ngồi ở chỗ ngồi vừa nãy của Vệ Lang Yến, chấpbút lông nhỏ lên đặt ở nghiên mực, mực tàu ngấm vào ngòi bút, chờ mực nước chưa nhỏ xuống, lúc này mới hạ bút viết.

Bút tích của nàng đoan chính, thận trọng, mang theo nét tú lệ đặc trưng của nữ tử, Vệ Lang Yến đứng ở một bên nhìn, bị phân tán không ít.

Thẩm Mẫu Đơn đem từng biện pháp bắt giết con châu chấu viết xuống, lại hồi tưởng phương pháp diệt trứng châu chấu, ngoại trừ lấy nước hoặc lấy lửa thiêu. Ngoại trừ biện pháp phòng chống vụn vặt ở hiện tại , Thẩm Mẫu Đơn suy nghĩ một chút lại viết xuống mấy biện pháp phòng chống khác, tỷ như phát động bách tínhtoàn thành trị tận gốc châu chấu sinh sôi, cũng chính là địa phương con châu chấu dễ dàng sinh sôi giết chết trứng, còn có biện pháp phòng chóng trong nông nghiệp, ruộng cạn đổi thành ruộng được tưới nước, khởi công xây dựng thuỷ lợi, trồng trọt nhưng cây hoa màu con châu chấu không thích ăn, khai khẩn đất hoang, tiến hành cày bừa vụ xuân thay cho cày bừa vụ thu.

Phương pháp phòng trừ bằng sinh vật, ở những nơi con châu chấu dễ dàng sinh sôi nuôi gà vịt số lớn lượng lớn từng bước ăn con châu chấu. Kỳ thực ngoại trừ mới bắt đầu nói tới biện pháp phòng chống, biện pháp phòng chống nông nghiệp cùng phương pháp phòng trừ bằng sinh vật, hiện tại xem khả năng rất là khó khăn. Nhưng, sau khi Yến vương cầm quyền, nói không chắc hắn có thể thực hiện những biện pháp này , nếu là thật có thể đem những biện pháp này hoàn thiện hóa, như vậy nạn châu chấu trong thiên hạsẽ có cải thiện, với dân cũng là một chuyện may lớn.

Nàng cũng chính bởi vì biết sau đó vị tân hoàng này cần chính yêu dân lúc này mới cố gắng đem những biện pháp trong ký ức toàn bộ viết xuống, nếu hắn đều biết nạn châu chấu là nàng dự đoán, cũng nói biện pháp phòng chống, không nhất định phải giấu diếm rồi.

Thẩm Mẫu Đơn rất nỗ lực hồi tưởng, viết phi thường cẩn thận, mỗi một điều nên làm gì đều tỉ mỉ viết xuống, thời gian bất tri bất giác liền trôi qua hơn một canh giờ, đợi thả xuống bút lông nhỏ bút là lúc, cánh tay đều có chút đau mỏi, nàng không nhịn được xoa xoa, lại chợt nhớ tới bên cạnh còn có một người, vội vàng thu tay về, quay đầu đi, nhìn thấy Vệ Lang Yến đang đứng ở bên cạnh nàng, hiển nhiên là nhìn hồi lâu. Thẩm Mẫu Đơn vội vàng đứng dậy trở lại trước án thư, lại phải lạy trái, Vệ Lang Yến mới nói: "Miễn, đều đã viết xong?"

Thẩm Mẫu Đơn gật đầu, " Điện hạ,đã viết xong." Có phải là nên đưa nàng về?

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Vệ Lang Yến nói: "Vào đi."

Cửa phòng được đẩy ra, thanh niên tướng mạo trắng nõn nhanh chân đi vào, nhìn Vệ Lang Yến cung kính khom người, mỉm cười nói: "Điện hạ, nên dùng

bữa tối."

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, trở lại bên án thư ngồi xuống, cẩn thận liếc nhìn Thẩm Mẫu Đơn viết xuống những biện pháp kia . Thanh niên kia nhìn Yến Vương, lại nhìn Thẩm Mẫu Đơn một chút, đang muốn lên tiếng hỏi Thẩm gia tiểu thư này nên làm sao, Vệ Lang Yến đã nói: "Thẩm gia tiểu thư ở lại dùng thiện."

Thẩm Mẫu Đơn choáng váng.

Thanh niên kia đáp một tiếng liền lui xuống, không lâu lắm có hai nha hoàn mặc y phục màu xanh lục bưng hai cái bàn ăn đi vào, một chiếc đặt ở trước mặt Thẩm Mẫu Đơn , một chiếc đặt ở trước mặt Vệ Lang Yến, cung kính lui xuống.

Thẩm Mẫu Đơn cúi đầu nhìn bàn ăn trên bày mấy đĩa thức ăn cùng bánh ngọt, đậu phụ, nấm xào tiên, thịt hươu phiến, chua gà tơ tia canh, cơm tẻ, đậu đỏ cao, hạt sen cao. Đang do dự, tiếng của Vệ Lang Yến lại vang lên, "Sớm chút dùng xong thiện ta sẽ cho Hoằng Văn đưa ngươi trở về."

Thẩm Mẫu Đơn đáp một tiếng cũng không lại cưỡng ép , bưng lên đũa bạc nhai kỹ nuốt chậm đem một chén cơm ăn sạch, mấy đĩa thức ăn cũng toàn bộ cũng ăn sạch sẽ, lại uống một bát chua Gà tia canh. Ăn canh, cái bụng đã no rồi, bánh ngọt cũng không có động tới.

Mới vừa đem đũa bạc thả xuống, Vệ Lang Yến ngồi đối diện cũng buông đũa bạc xuống, mở miệng nói: "Chuyện hôm nay còn cần cảm ơn Trầm tiểu thư. . . . . Hoằng Văn, vào đi!"

Thanh niên kia đi vào, khom người với Vệ Lang Yến, trong tay còn nâng một hộp gấm, nhìn thấy hộp gấm kia, Thẩm Mẫu Đơn liền giật mình, ánh mắt tìm đến Yến vương đã ngồi trở lại trước án thư. Sắc trời đã tối, bóng nam nhân kia bao phủ ở âm u khắp chốn bên trong, Thẩm Mẫu Đơn nhìn không rõ vẻ mặt hắn, nàng cảm thấy không khí quanh thân phảng phất bị ngưng đọng lại, lành lạnh, không nhịn được rùng mình một cái, trong lòng hoảng loạn.

Hộp gấm này là hộp gấm lúc trước đựng chân châu kia, bây giờ dĩ nhiên lại nhớ tới người đàn ông này trong tay, Thẩm Mẫu Đơn thật không biết nên dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt tâm tình vào giờ khắc này, trong lòng chỉ còn lại kinh hãi, nàng không biết chờ đợi nàng sẽ là cái gì.

U ám, trong phòng trầm tĩnh, lại có tiếng nói lành lạnh vang lên, "Hoằng Văn, đưa Thẩm gia tiểu thư về."

Thẩm Mẫu Đơn ngây người, cứ tính như thế? Tâm tình trong lòng treo lên cao rốt cục cũng rơi xuống, nàng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, cúi đầu phúc phúc thân thể với Vệ Lang Yến, "Tạ điện hạ, dân nữ cáo từ." Liền bản thân nàng đều không có chú ý tới, thanh âm nàng mơ hồ dẫn theo mấy phần nhẹ nhàng cùng không thể chờ đợi được nữa.

Mãi đến tận khi ngồi trên xe ngựa Thẩm Mẫu Đơn mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là nhìn qua xe ngựa thấy tình huống bên ngoài lúc tâm tình trong lòng vẫn đau, sắc trời mặc dù tối sầm, nhưng trên đường phố vẫn còn nhiều bách tính bắt châu chấu, ven đường hoa cỏ cây cối cùng trên đất còn từng tầng từng tầng châu chấu. Đáy lòng nàng thở dài, biết chuyện diệt châu chấu phải nhanh một chút mới được, không phải đợi được những con châu chấu này ăn hết nơi này còn có thể tiếp tụcbay đi nơi khác.

Hạ màn xe xuống, Thẩm Mẫu Đơn thở dài, nam nhân ngồi đối diện tên là Trần Hoằng Văn đột nhiên nhìn nàng nở nụ cười, đưa tay đem hộp gấm vừa nãy nâng ở trong tay đưa tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn "Tiểu thư, đây là chủ nhân tạ lễ."

Thẩm Mẫu Đơn sửng sốt một chút, tiếp nhận hộp gấm Trần Hoằng Văn đưa tới, do dự một lúc liền mở ra, bên trong quả nhiên đúng như nàng dự liệu, vẫn là mấy viên trân châu, to bằng nắm đấm trẻ con tản ra ánh sáng lộng lẫy, còn có mấy viên to bằng ngón cái nằm rải rác ở một bên. Trân châu này dĩ nhiên lại trở về trong tay nàng, Thẩm Mẫu Đơn lúc này quả thật có chút dở khóc dở cười.

Trần Hoằng văn nhìn trân châu bên trong hộp gấm, cười nói: "Tiểu thư, chủ nhân tuy là đem vật này làm tạ lễ tặng cho tiểu thư, nhưng vẫn hi vọng tiểu thư có thể cất đi mới phải, không nên tùy ý dùng nó."

Thẩm Mẫu Đơn sắc mặt hơi đỏ một chút, khẽ gật đầu, "Tiểu nữ biết." Trân châu này qua mấy lần đều trở về trong tay nàng, nàng tự nhiên cũng không còn muốn đem nó dùng làm lợi ích trao đổi.

Xe ngựa dừng lại trước cửa lớn Thẩm gia, chờ Thẩm Mẫu Đơn xuống xe, Trần Hoằng Văn mới nói một câu cáo từ liền rời đi.

Thẩm Mẫu Đơn trở về phòng sau liền đem trân châu khóa ở đáy hòm, nghĩ ngày sau hắn là cũng không cần đến nó, liền cẩn thận cất đi.

Ngày hôm sau huyện lệnh lâm sông Hoài liền ban bố mệnh lệnh, nói để mấy ngày nay mọi ngươig dành thời gian bắt châu chấu làm lương thực, sau ba ngày bắt đầu bắt giết châu chấu. Ba ngày này tất cả mọi người lâm sông Hoài bắt đầu bắt giữ châu chấu làm lương thực, mấy ngày nay mười mấy cửa hàng lương thực lâm sông Hoài vẫn không có mở cửa, điều này cũng làm cho mọi người càng không kể ngày đêm bắt châu chấu làm lương thực.

Thờ gian ba ngày rất nhanh đã đến, huyện lệnh lâm sông Hoài bắt đầu kiểm kê nhân số bắt đầu bắt châu chấu rồi. Lúc trước mấy biện pháp Thẩm Mẫu Đơn viết giờ đều được vận dụng, mỗi nhà lưu lại một người bắt giữ trong thành, châu chấu ngoài thành mở kênh rạch vùi lấp giết và biện pháp dùng lửa dụ giết.

Không chỉ có huyện lâm sông Hoài làm vậy, mấy quận huyện khác đụng phải nạn châu chấu cũng đều dùng cách làm như thế, nạn châu chấu quy mô lớn như vậy đều bị bắt giết hầu như không hơn một tháng, hơn một tháng sau trong thành một mảnh tàn tạ, không có một ngọn cỏ, trong thànhkhông ít phòng ốc đều bị phá hoại.

Nạn châu chấu tuy rằng đã được giải quyết, nhưng tai nạn lớn hơn luôn tới vào phút chót, bởi vì nạn châu chấu, mấy quận huyện phụ cận vào mùa thu sẽ

không thu hoạch được một hạt nào, đồ ăn thiếu thốn sẽ dẫn đến nạn đói, nạn đói nếu phát sinh, thây sẽ chất đầy đồng, ôn dịch giáng xuống, vì lẽ đó hiện tại quan trọng nhất chính là lương thực.

Hơn một tháng nay Thẩm Mẫu Đơn đi chỗ Trì Ninh Bái lấy không ít lương thực làm lương thực cho nhà họ Thẩm, lão thái thái biết được cũng gọi Thẩm Mẫu Đơn qua hỏi, Thẩm Mẫu Đơn chỉ nói là Thẩm Thiên Nguyên làm quen Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái trước đây mua không ít lương thực, vì lẽ đó lúc này mới chịu đem lương thực bán cho bọn họ. Lão thái thái ngược lại cũng không nói gì, chỉ nhìn Thẩm Mẫu Đơn có chút phức tạp.

Thẩm gia dựa vào lương thực chở về từ chỗ Trì Ninh Bái cùng châu chấu khô ngược lại cũng không bị đói, một tháng này mọi người trong nhà cũng còn có chút lương thực dư cùng châu chấu vì lẽ đó cũng không chịu đói, qua một tháng nữa chỉ sợ sẽ không xong. Mùa thu không có bất kỳ thu hoạch gì, hơn nữa thời đại này không có cây nông nghiệp thích hợp trồng vào mùa thu, chỉ có rau cải trắng cùng củ cải thời điểm mùa thu có thể gieo, chúng nó có thể chống lại hàn lạnh tiếp tục sinh trưởng, có thể dùng ăn cũng đã đến mùa đông, trong mấy tháng mọi người phải chịu đựng được như thế nào?

Thẩm Mẫu Đơn đứng trước cửa sổ kinh ngạc nhìn cành cây trong viện xơ xác, đang nghĩ Yến vương đã an bài về chuyện lương thực chưa, ngoài cửa Tư Cúc thở hồng hộc chạy vào báo"Tiểu thư, không xong rồi, người Miêu gia đến, ngăn không cho lão gia vào cửa!"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tác giả có lời muốn nói: chương trướcNgô gia đổi thành Miêu gia, là nhà ông bà ngoại của nữ chính, mấy chương trước có nhắc qua, là họ Miêu , chương trước ta nhìn nhầm, xin lỗi.

Miêu gia? ThẩmMẫuĐơnrun lên, không nhớ tới Miêu gia trong miệng Tư Cúc rốt cuộc là ai? Tư Cúc đã đẩy cửa phòng ra đi vào, trong miệng la hét, "Tiểu thư, nên làm sao bây giờ, bọn họ đúng không biết xấu hổ, ban đầu ở cửa nhà chúng ta khóc lóc om sòm cướp đồ cưới của phu nhân trở về, lão gia có lòng tốt, không chịu nổi người vợ đã chết ở Thẩm gia bị mất tiếng xấu đem đồ cưới trả lại cho họ, bây giờ nạn châu chấu đến, không còn đồ ăn lại chạy lên cửa nhà chúng ta náo loạn."

Nghe Tư Cúc vừa nói như thế, ThẩmMẫuĐơnrốt cục tỉnh ngộ, Miêu gia là nhà ông bà ngoại,mẫuthân nàng là thứ nữ Miêu gia, lúc trước gả cho phụ thân là lúc bởi vì ông ngoại vẫn còn, vì lẽ đó Miêu lão thái gia không cam lòng vẫn phải chuẩn bị một phần đồ cưới chomẫuthân nàng, sau đó ông ngoại mất,mẫuthân mất, Miêu lão thái liền mang con dâu tới cửa khóc lóc muốn bọn họ đemđồ cướimẫuthân trả lại. Phụ thân tính tình ôn hòa, không chịu nổi lão thái thái ở trước cửa nhà họ náo, cuối cùng vẫn là đem đồ cưới trả lại cho Miêu lão thái.

Miêu gia là Thương gia, có điều không phải là Đại Thương hộ lớn gì, trong nhà cũng chỉ có mấy gian cửa hàng cùng một ít điền sản, Miêu lão thái cùng con dâu đều là phụ nhân chợ búa, quy củ tự nhiên không thể nói là, không đúng vậy sẽ không ở thứ nữ qua đời sau, có con trai có con gái còn chạy đi đem đồ cưới thứ nữ trở về. Bởi vì chuyện này, Miêu gia bị người nhạo báng nhiều năm, trong cửa hàngchuyện làm ăn cũng bị ảnh hưởng. Có điều ThẩmMẫuĐơnnhớ đời trước này Miêu gia sau khi lấy đi đồ cướimẫuthân cũng không có xuất hiện trước mặt người nhà họ Thẩm, đời này có hơi không giống với lúc trước.

Tư Cúc còn đang giận dữ nói qua, ThẩmMẫuĐơnđã đi đến ngoài cửa, "Ta đi nhìn một cái xem, xem là vì sao bọn họ tới cửa náo động ?"

Tư Cúc vội vàng đi theo phía sau, "Thật giống nghe được nói cái gì lương thực. . . . . ."

Đi tới cửa lớn Thẩm gia ThẩmMẫuĐơnliền nhìn thấy phụ thân đang nổi giận đùng đùng nói cái gì, bên cạnh một lão thái thái lôi kéo ống tay áo phụ thân khóc khóc ồn ào, bên cạnh còn có một phụ nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi, cũng khóc sướt mướt . Người nhà họ Thẩm cũng đều ra, Thẩm lão thái thái đã ở, Thẩm lão thái gia phỏng chừng sợ mất mặt nên cũng không có ở đây, ngoài cửa còn có một số người chỉ chỉ chỏ chỏ .

ThẩmMẫuĐơncau mày, theo Tư Cúc bước nhanh tới, nghe thấy này Miêu lão thái đang bắt ống tay áo Thẩm Thiên Nguyênkhóc khóc ồn ào nói: "Thiên Nguyên a, lão bà ta dầu gì cũng là mẹ vợ, con có thể thương Lão Bà Tử đáng thương ta đây, con liền cho chút lương thực cho bà lão này đi."

Thẩm Thiên Nguyên không dám mạnh mẽ đem ống tay áo dứt ra, chỉ mặt đỏ lên cả giận nói: "Miêu lão thái, người không nên càn quấy."

Thẩm lão thái thái ở một bên tức giận, dùng sức chà chà trong gậy, chỉ vào Miêu lão thái quá mắng: "Lão thái thái nhà ngươi không nên đến đây quấy nhiễu, lúc trước Thanh Thu bỏ mình, ngươi mang theo con dâu ngươi đến trước cửa nhà chúng ta khóc lóc om sòm muốn đồ cưới của Thanh Thu, lão Tam nhà ta tính tình hiền lành, không chịu nổi lão thái thái ngươi mặt dày ám cửa nhà ta, không để ý, đem đồ cưới Thanh Thu trả lại cho ngươi, bây giờ lão thái thái ngươi sao còn không thấy ngại chạy đến trước cửa nhà ta hồ đồ? Còn đòi lương thực? Ngươi conmắt nào thấy đến Thẩm gia chúng ta thừa lương thực, bây giờ chúng ta tự lo không xong rồi."

Nhìn Thẩm lão thái thái tức giậnsắcmặt trắng bệch, đại phu nhâ Lã thị, Nhị phu nhân Du thị vội tiến lên đỡ lấy bà, "Nương, không nên tức giận, vì những người không biết xấu hổ này hại đến thân thể không đáng." Dứt lời, đại phu nhân Lã thị nhìn lão thái thái còn lôi kéo Thẩm Thiên Nguyên khóc lóc nói: "Miêu lão thái, lúc trước ngươi từ Thẩm gia thu đồ cưới của Thanh Thu về cũng đã có nói, từ nay về sau không có bất cứ quan hệ gì với Thẩm gia chúng ta, giờ như vậy lại là làm sao?"

Miêu lão thái thật không có nói gì, chỉ lo lôi kéo ống tay áo Thẩm Thiên Nguyên, con dâu Tăng thị một bên khóc ròng nói: "Bất kể nói thế nào, Thanh Thu nhà chúng ta cũng gả tới Thẩm gia các người, bất kể như thế nào, chúng ta đều là thông gia, bây giờ thông gia gặp nạn, các ngươi sao lại khoanh tay đứng nhìn? Con trai của tà nói nhìn thấy các ngươi từ chỗ Trì Đà chủ mua được không ít lương thực. Thông gia, bây giờ chúng ta cũng là không còn biện pháp nào, trong nhà

nhiều người, nếu mấy ngày không lương thực ăn, cũng không phải xin các ngươi, chỉ cầu các ngươi bán một ít lương cho chúng ta?"

Toàn gia Thẩm gia tức giậnsắcmặt trắng bệch, xưa nay cũng không gặp ngườikhông biết xấu hổ như vậy, ThẩmMẫuĐơncũng nở nụ cười,

người này cũng thật là vô liêm sỉ . Đời trước bởi vì không có kết bạn

Trì Ninh Bái, vì lẽ đó Thẩm gia khi gặp nạn châu chấu cũng trôi qua rất là gian khổ, sau đó Thẩm gia đi xuống dốc,

này Miêu gia đương nhiên sẽ không lui tới với người nhà họ Thẩm. Chỉ là sống lại một lần, lần này vận mệnh Thẩm gia tự nhiên cùng không giống dĩ vãng, người nhà họ Miêu liền vội vàng đến khóc lóc om sòm chơi xấu rồi.

ThẩmMẫuĐơntiến lên một bước, đưa tay đỡ lấy Miêu lão thái, Miêu lão

thái khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, bây giờ đột nhiên bị người đỡ lên, sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thấy ThẩmMẫuĐơn, nước mắt

lại rơi xuống, "MẫuĐơn, ta là bà ngoại a,MẫuĐơna, năm đó mẹ con lưu

lại đồ cưới cũng không phải bà ngoại muốn lấy đi , mà. . . . . Mà là. . .

. . ." Miêu lão thái hai mắt đẫm lệ nhìn thấy Thẩm lão thái thái đối diện, lập tức tiếp khóc ròng nói: "Mà là bà ngoại sợ có người muốn tham đồ cưới của mẹ con lúc này mới đem đồ cưới mang

về, bà ngoại đây đều là có lòng tốt a."

Thẩm lão thái thái tức giận cả người run rẩy, gậy dùng sức gõ gõ trên đất,

chỉ vào Miêu lão thái quá cả giận nói: "Ngươi chuyện này. . . . . Ngươi

chuyện này. . . . . ."

ThẩmMẫuĐơnkhẽ mỉm cười, tay dùng sức đem giụt tay Miêu lão thái ra khỏi ống tay áo củaThẩm Thiên Nguyên, nghẹ giọng hỏi: "Bà ngoại,

bây giờ ta cùng A Hoán cũng đã lớn rồi, ta cũng đã định việc hôn nhân, đồ cướimẫuthân có thể trả lại cho ta cùng A Hoán rồi hả ?"

Đồ cưới của nữ tử xuất giá vốn là để cho nhi nữ , nếu bị nhà chồng hoặc là

nhà mẹ đẻ chiếm đi là sẽ cho người trơ trẽn . Nữ tử xuất giá nếu là không

có nhi nữ, đồ cưới mới có thể để người nhà mẹ đẻ thu hồi đi .

Miêu lão tháisắcmặt trắng nhợt, ấp úng nói không ra lời, bên kia Tăng thị đột nhiên vọt tới, kéo lấy ThẩmMẫuĐơn, khóc thê thảm, "MẫuĐơna, không phải bà ngoại con không muốn đem đồ cưới mẹ con trả lại cho con, chỉ là. . . . . Trước đó vài ngày chuyện

làm ăn trong nhà đều bị thua lỗ, vạn bất đắc dĩ đem đồ cưới mẹ con cầm dùng.

. . . . ." Ăn vào khẩubạc muốn các nàng phun ra, không cửa!

ThẩmMẫuĐoncười nói: "Đây chính là bà ngoại cùng mợ nói tớigiúp ta cùng

A Hoán bảo quản mẹ tađồ cưới?"

Ngoài cửa Thẩm gia đã tụ tập không ít người, Thẩm gia ở tại tám dặm ngõ

hẻm, ở tại tám dặm ngõ hẻm người đại đa số là gia thế không tệ, chí

ít sẽ không thiếu ăn uống, nhưng giờnạn châu chấu lương thực dư trong nhà chỉ có thể kiên trì trên một hai tháng, bởi vậy hiện tại cũng đều rỗi rãnh đến tham gia trò vui, đại đa

số đối với Thẩm gia chuyện tình vẫn là biết được một chút, coi như

lúc trước Miêu lão thái tới cửa khóc lóc om sòm lăn lộn phải gả trangvẻ

mặt đó trôi qua mười một mười hai năm, nhưng vẫn hay là có người nhớ tới

rồi.

"Đây là Thẩm gia ba phòng nhà ông bà ngoại chứ? Làm sao như vậydáng vẻ?

Có con trai có con gái người còn muốn đem đồ cưới về? Này lão thái cùng phụ nhân này làm sao thì làmđi ra mất mặt như vậy chuyện nhỉ?

Bây giờ vẫn còn có mặt chạy tới khóc than cần lương thực?"

"Các ngươi mới chuyển tới tám dặm ngõ hẻm không được mấy năm, không biết

chuyện năm đó, chà chà, năm đó lão thái thái này thật đúng là không biết

xấu hổ, con gái vừa mới chết không được mấy ngày, ngay lập tức tới cửa đòi đồ cưới nữ nhi, không đưa ở ngoài cửa chơi xấu, Thẩm Tam lão gia là người hiền lành, không chịu nổi bà ta, cuối cùng đem đồ cưới toàn bộ cho lão thái thái này."

Tiếng thảo luận ngoài cửa không có ảnh hưởng chút nào đến Miêu lão thái

cùng Tăng thị, hai người vẫn khóc sướt mướt , kể rõ trong nhà không cólương, đã đói bụng mấy ngày, hi vọng Thẩm gia có thể bán cho các

nàng một ít lương thực. Tình cờ gặp người như vậy, Thẩm lão thái tháisức

chiến đấu quả thực sẽ không trị : xứng đáng nhấc lên, liền đại thái thái

Lã thị, Nhị thái thái Du thị đều tức giận đỏ mặt tía tai . Đoạn này thời

gian may mà có thể từ trì Đà chủ mua chút lương thực những ngày

tháng này mới tốt một chút, người nhà họ Thẩm đương nhiên sẽ không thừa nhận, dù sao tại như vậytai năm, lòng người khó lường, ai biết những người này sẽ làm ra chuyện g.

Nhìn trước mắt hai phụ nhân da mặt có thể so với tường thành , ThẩmMẫu

Đơnvừa tức vừa buồn cười, không hiểumẫuthân ôn nhu hiền lành sẽ có

một chủmẫunhư vậy. Nàng buông tay Miêu lão thái , cúi đầu hướng về

phía Miêu lão thái cùng Tăng thị, trầm giọng nói: "Bà ngoại, mợ, đồ cướimẫuthân toàn bộ đã bị các ngươi lấy đi, ta cùng A Hoán không trách các ngươi, chỉ là cuộc sống của mọi người cũng không quá tốt , Thẩm gia cũng là dựa vào một ít lương thực dư cùng mấy con châu chấu khô lúc này mới vượt qua được mấy ngày này, chuyện bà ngoại nói đi chỗ Trì Đà chủ mua lương là tuyệt đối là không hề có, nếu không tin, bà ngoại cùng mợ đều có thể đi tìm Trì Đà chủ để hỏi rõ ràng, xem trì Đà chủ sẽ trả lời như thế nào?"

"Đúng rồi. . . . . ." ThẩmMẫuĐơntiếng nói xoay một cái, cười nói: "Bà

ngoại, mợ, Miêu gia không phải có một cửa hàng lương thực sao? Không biết bây giờ có thể hay không bán một ít lương thực cho Thẩm gia chúng ta? Nhà chúng ta lương vại đã thấy đế rồi."

Miêu lão thái ấp úng nói không ra lời, Miêu gia xác thực có cửa hàng lương thực, có điều trước nạn châu chấu có người mua rất nhiều lương thực, tất cả lương trong cửa hàng đều đã bán ra ngoài, một chút còn lại cũng không có. Sở dĩ tìm đến Thẩm gia cầu xin mua lương thực, là bởi vì nghe con trai nói Thẩm Thiên Nguyên nhận quen biết Trì Đà chủ, người trước kia mua lương đều là người của Trì Đà chủ, các nàng

mới chạy tới muốn dùng giá gốc mua một ít lương thực của Thẩm gia

, nhưng không nghĩ người nhà họ Thẩm dĩ nhiên không thừa nhận.

Ngoài cửa tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, "Thật không biết xấu hổ, trong nhà có cửa hàng lương thực trả lại đến xin lương thực, đây là người Miêu gia ư? Sau này tình cờ gặp cửa hàng Miêu gia cần phải đi đường vòng rồi."

"Không phải là, còn không biết Thẩm gia có lương thực bỏ chạy tới cửa tới đây giống nhưnáo, còn không cút nhanh lên, không cút đi liền đi báo quan các ngươi quấy nhiễu dân. . .

. . ."

Miêu lão thái quá cùng Tăng thị vốn là da mặt thật dày người, làm sao sẽ vì

vậy nguyên nhân này liền rời đi, Tăng thị lại kéo lấy ống tay áo ThẩmMẫuĐơnbắt đầu khóc lên, "MẫuĐơna, cháu có thể thương chúng ta, chúng ta thật sự không có lương thực, mấy ngày không ăn mới đến tìm các ngươi , đem lương thực bán cho chúng ta một ít đi, các ngươi yên tâm, ta. . . . . Chúng ta dựa theo giá gốc mua cho các ngươi. . . . . ." Nghĩ đến còn phải dùng tiền bạc mới có thể cho mua lương thực, trong lòng Tăng thị nhỏ máu.

"Thật là người vô liêm sỉ a. . . . . ." Ngoài cửa cũng bắt đầu cắn răng nghiến lợi,

Thẩm lão thái thái tức giận đến mức sắp ngất xỉu, ThẩmMẫuĐonquay đầu để hai bámẫudắt lão thái thái về phòng trước, nơi này để nàng giải quyết. Lã thị cùng Du thị nhìn lão thái thái tức giận

khônMiêu lão thái thật không có nói gì, chỉ lo lôi kéo ống tay áo Thẩm Thiên Nguyên, con dâu Tăng thị một bên khóc ròng nói: "Bất kể nói thế nào, Thanh Thu nhà chúng ta cũng gả tới Thẩm gia các người, bất kể như thế nào, chúng ta đều là thông gia, bây giờ thông gia gặp nạn, các ngươi sao lại khoanh tay đứng nhìn? Con trai của tà nói nhìn thấy các ngươi từ chỗ Trì Đà chủ mua được không ít lương thực. Thông gia, bây giờ chúng ta cũng là không còn biện pháp nào, trong nhà

nhiều người, nếu mấy ngày không lương thực ăn, cũng không phải xin các ngươi, chỉ cầu các ngươi bán một ít lương cho chúng ta?"

Toàn gia Thẩm gia tức giậnsắcmặt trắng bệch, xưa nay cũng không gặp ngườikhông biết xấu hổ như vậy, ThẩmMẫuĐoncũng nở nụ cười,

người này cũng thật là vô liêm sỉ . Đời trước bởi vì không có kết bạn

Trì Ninh Bái, vì lẽ đó Thẩm gia khi gặp nạn châu chấu cũng trôi qua rất là gian khổ, sau đó Thẩm gia đi xuống dốc,

này Miêu gia đương nhiên sẽ không lui tới với người nhà họ Thẩm. Chỉ là sống lại một lần, lần này vận mệnh Thẩm gia tự nhiên cùng không giống dĩ vãng, người nhà họ Miêu liền vội vàng đến khóc lóc om sòm chơi xấu rồi.

ThẩmMẫuĐontiến lên một bước, đưa tay đỡ lấy Miêu lão thái, Miêu lão

thái khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, bây giờ đột nhiên bị người đỡ lên, sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thấy ThẩmMẫuĐon, nước mắt

lại rơi xuống, "MẫuĐon, ta là bà ngoại a,MẫuĐona, năm đó mẹ con lưu

lại đồ cưới cũng không phải bà ngoại muốn lấy đi , mà. . . . . Mà là. . .

. . ." Miêu lão thái hai mắt đẫm lệ nhìn thấy Thẩm lão thái thái đối diện, lập tức tiếp khóc ròng nói: "Mà là bà ngoại sợ có người muốn tham đồ cưới của mẹ con lúc này mới đem đồ cưới mang

về, bà ngoại đây đều là có lòng tốt a."

Thẩm lão thái thái tức giận cả người run rẩy, gậy dùng sức gõ gõ trên đất,

chỉ vào Miêu lão thái quá cả giận nói: "Ngươi chuyện này. . . . . Ngươi

chuyện này. . . . . ."

ThẩmMẫuĐonkhẽ mỉm cười, tay dùng sức đem giụt tay Miêu lão thái ra khỏi ống tay áo củaThẩm Thiên Nguyên, nghẹ giọng hỏi: "Bà ngoại,

bây giờ ta cùng A Hoán cũng đã lớn rồi, ta cũng đã định việc hôn nhân, đồ cướimẫuthân có thể trả lại cho ta cùng A Hoán rồi hả ?"

Đồ cưới của nữ tử xuất giá vốn là để cho nhi nữ , nếu bị nhà chồng hoặc là

nhà mẹ đẻ chiếm đi là sẽ cho người trơ trẽn . Nữ tử xuất giá nếu là không

có nhi nữ, đồ cưới mới có thể để người nhà mẹ đẻ thu hồi đi .

Miêu lão tháisắcmặt trắng nhợt, ấp úng nói không ra lời, bên kia Tăng thị đột nhiên vọt tới, kéo lấy ThẩmMẫuĐon, khóc thê thảm, "MẫuĐona, không phải bà ngoại con không muốn đem đồ cưới mẹ con trả lại cho con, chỉ là. . . . . Trước đó vài ngày chuyện

làm ăn trong nhà đều bị thua lỗ, vạn bất đắc dĩ đem đồ cưới mẹ con cầm dùng.

. . . . ." Ăn vào khẩubạc muốn các nàng phun ra, không cửa!

ThẩmMẫuĐoncười nói: "Đây chính là bà ngoại cùng mợ nói tớigiúp ta cùng

A Hoán bảo quản mẹ tađồ cưới?"

Ngoài cửa Thẩm gia đã tụ tập không ít người, Thẩm gia ở tại tám dặm ngõ

hẻm, ở tại tám dặm ngõ hẻm người đại đa số là gia thế không tệ, chí

ít sẽ không thiếu ăn uống, nhưng giờnạn châu chấu lương thực dư trong nhà chỉ có thể kiên trì trên một hai tháng, bởi vậy hiện tại cũng đều rỗi rãnh đến tham gia trò vui, đại đa

số đối với Thẩm gia chuyện tình vẫn là biết được một chút, coi như

lúc trước Miêu lão thái tới cửa khóc lóc om sòm lăn lộn phải gả trangvẻ

mặt đó trôi qua mười một mười hai năm, nhưng vẫn hay là có người nhớ tới

rồi.

"Đây là Thẩm gia ba phòngnhà ông bà ngoại chứ? Làm sao như vậydáng vẻ?

Có con trai có con gái người còn muốn đem đồ cưới về? Này lão

thái cùng phụ nhân này làm sao thì làmđi ra mất mặt như vậy chuyện nhỉ?

Bây giờ vẫn còn có mặt chạy tới khóc than cần lương thực?"

"Các ngươi mới chuyển tới tám dặm ngõ hẻm không được mấy năm, không biết

chuyện năm đó, chà chà, năm đó lão thái thái này thật đúng là không biết

xấu hổ, con gái vừa mới chết không được mấy ngày, ngay lập tức tới cửa đòi đồ cưới nữ nhi, không đưa ở ngoài cửa chơi xấu, Thẩm Tam lão gia là người hiền lành, không chịu nổi bà ta, cuối cùng đem đồ cưới toàn bộ cho lão thái thái này."

Tiếng thảo luận ngoài cửa không có ảnh hưởng chút nào đến Miêu lão thái

cùng Tăng thị, hai người vẫn khóc sướt mướt , kể rõ trong nhà không cólương, đã đói bụng mấy ngày, hi vọng Thẩm gia có thể bán cho các

nàng một ít lương thực. Tình cờ gặp người như vậy, Thẩm lão thái tháisức

chiến đấu quả thực sẽ không trị : xứng đáng nhấc lên, liền đại thái thái

Lã thị, Nhị thái thái Du thị đều tức giận đỏ mặt tía tai . Đoạn này thời

gian may mà có thể từ trì Đà chủ mua chút lương thực những ngày

tháng này mới tốt một chút, người nhà họ Thẩm đương nhiên sẽ không thừa nhận, dù sao tại như vậytai năm, lòng người khó lường, ai biết những người này sẽ làm ra chuyện g.

Nhìn trước mắt hai phụ nhân da mặt có thể so với tường thành , ThẩmMẫu

Đơnvừa tức vừa buồn cười, không hiểumẫuthân ôn nhu hiền lành sẽ có

một chủmẫunhư vậy. Nàng buông tay Miêu lão thái , cúi đầu hướng về

phía Miêu lão thái cùng Tăng thị, trầm giọng nói: "Bà ngoại, mợ, đồ cướimẫuthân toàn bộ đã bị các ngươi lấy đi, ta cùng A Hoán không trách các ngươi, chỉ là cuộc sống của mọi người cũng không quá tốt , Thẩm gia cũng là dựa vào một ít lương thực dư cùng mấy con châu chấu khô lúc này mới vượt qua được mấy ngày này, chuyện bà ngoại nói đi chỗ Trì Đà chủ mua lương là tuyệt đối là không hề có, nếu không tin, bà ngoại cùng mợ đều có thể đi tìm Trì Đà chủ để hỏi rõ ràng, xem trì Đà chủ sẽ trả lời như thế nào?"

"Đúng rồi. . . . . ." ThẩmMẫuĐơntiếng nói xoay một cái, cười nói: "Bà

ngoại, mợ, Miêu gia không phải có một cửa hàng lương thực sao? Không biết bây giờ có thể hay không bán một ít lương thực cho Thẩm gia chúng ta? Nhà chúng ta lương vại đã thấy đế rồi."

Miêu lão thái ấp úng nói không ra lời, Miêu gia xác thực có cửa hàng lương thực, có điều trước nạn châu chấu có người mua rất nhiều lương thực, tất cả lương trong cửa hàng đều đã bán ra ngoài, một chút còn lại cũng không có. Sở dĩ tìm đến Thẩm gia cầu xin mua lương thực, là bởi vì nghe con trai nói Thẩm Thiên Nguyên nhận quen biết Trì Đà chủ, người trước kia mua lương đều là người của Trì Đà chủ, các nàng

mới chạy tới muốn dùng giá gốc mua một ít lương thực của Thẩm gia

, nhưng không nghĩ người nhà họ Thẩm dĩ nhiên không thừa nhận.

Ngoài cửa tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, "Thật không biết xấu hổ, trong nhà có cửa hàng lương thực trả lại đến xin lương thực, đây là người Miêu gia ư? Sau này tình cờ gặp cửa hàng Miêu gia cần phải đi đường vòng rồi."

"Không phải là, còn không biết Thẩm gia có lương thực bỏ chạy tới cửa tới đây giống nhưnáo, còn không cút nhanh lên, không cút đi liền đi báo quan các ngươi quấy nhiễu dân. . .

. . ."

Miêu lão thái quá cùng Tăng thị vốn là da mặt thật dày người, làm sao sẽ vì

vậy nguyên nhân này liền rời đi, Tăng thị lại kéo lấy ống tay áo ThẩmMẫuĐơnbắt đầu khóc lên, "MẫuĐơna, cháu có thể thương chúng ta, chúng ta thật sự không có lương thực, mấy ngày không ăn mới đến tìm các ngươi , đem lương thực bán cho chúng ta một ít đi, các ngươi yên tâm, ta. . . . . Chúng ta dựa theo giá gốc mua cho các ngươi. . . . . ." Nghĩ đến còn phải dùng tiền bạc mới có thể cho mua lương thực, trong lòng Tăng thị nhỏ máu.

"Thật là người vô liêm sỉ a. . . . . ." Ngoài cửa cũng bắt đầu cắn răng nghiến lợi,

Thẩm lão thái thái tức giận đến mức sắp ngất xỉu, ThẩmMẫuĐonquay đầu để hai bámẫudắt lão thái thái về phòng trước, nơi này để nàng giải quyết.

ThẩmMẫuĐonnhìn lão thái thái trở về phòng, để phụ thân tức giận không nhẹ trở về phòng, Thẩm Thiên Nguyên sợ con gái chịu thiệt, tự nhiên tại chỗ này nơi đó cũng không chịu đi. ThẩmMẫuĐonbất đắc dĩ, lại quay đầu đối phó hai người vô lại trước mắt, nàng còn chưa nói, Miêu lão thái bên kiađã ưỡn ngực nghiêm mặt nói: "MẫuĐơna, nếu không để chúng ta nhìn kho gạo nhà các người, nếu thật không có lương thực, chúng ta đi là được rồi."

ThẩmMẫuĐonnguyên bản chính là vì A Hoán cần danh tiếng, mới ứng phó hai người kia, không đã để cho người ta ném bọn họ ra khỏi cửa, bây giờ vẫn còn có mặt mở miệng muốn đi xem kho gạo, ThẩmMẫuĐoncảm giác mình thực sự là xem thường da mặt hai người này. Trầm mặt, đang định bảo người taném các nàng ra, bỗng nhiên mấy quan sai nhanhchântiến vào cửa lớn Thẩm gia, mấy quan sai nhìn một vòng, cuối cùng nhìn Miêu lão thái cùng Tăng thị, "Chính là các ngươi có người cáo trạng các ngươi quấy nhiễu dân, mau đi theo chúng ta một chuyến!"

Miêu lão thái cùng Tăng thị lập tức trợn tròn mắt, không nghĩ tới quan sai sẽ đến, các nàng tất nhiên là không muốn, bắt đầu khóc rống khóc lóc om sòm, quan sai cũng không để ý các nàng làm sao, tiến lên bắt hai người rời đi, đoàn người lập tức nhường một con đường, vỗ tay kêu sướng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đám người chung quanh còn đang nghị luận, nhìn hai người bị bắt đi không nhịn được vỗ tay, "Người như thế nên bị bắt đánh bằng roi, cũng không biết xấu hổ một chút, không biết người nào hảo tâm đu báo quan, hôm nay quan sai động tác cũng rất nhanh, bình thường báo quan đến nửa ngày mới tới."

Thẩm Mẫu Đơn cũng có chút kinh ngạc, đám người chung quanh tuy nói muốn đi báo quan, nhưng cũng không thể đi nhanh như vậy, dựa vào thời gian quan sai đến , chí ít nửa canh giờ trước đã có người báo. Có điều. . . . . Nhìn hai người bị bắt đi trong lòng Thẩm Mẫu Đơn vui mừng không ít, kéo đi bắt giam mấy ngày hai người này khẳng định sẽ thành thật hơn nhiều.

Người bị bắt đi rồi, người xem náo nhiệt cũng hết hứng, đều tản đi hết, Thẩm Mẫu Đơn bảo Lục nhi đóng cửa lớn, theo Thẩm Thiên Nguyên cùng Tư Cúc đồng trở vào trong sân, Thẩm Thiên Nguyên hơi lo lắng cho lão thái thái, nói với Thẩm Mẫu Đơn ý định đến thăm lão thái thái, Thẩm Mẫu Đơn nói mình cũng muốn đi theo. Bất kể như thế nào, tại thời đại coi trọng chữ hiếu này, lão thái thái không thích người tam phòng bọn họ, thì lúc này cũng phải qua thăm một chút .

Lão thái thái uống an thần trà đã đi nghỉ, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới trở về phòng.

~~

Lúc này trong một ngõ hẻm nhỏ tám dặm bên phải đại môn Thẩm gia có một chiếc xe ngựa dừng lại, mành xe ngựa xốc lên lộ ra một khuôn mặt tươi cười trắng nõn, người kia cười híp mắt nhìn quan sai áp chế hai phụ nhân cách đó không xa đang rời đi, liếc mắt chỉ một người mặc quần áo quan sai bên cạnh vẫy vẫy tay, người kia tiến lên một bước, cung kính nói: "Trần đại nhân, còn có gì sai bảo?"

Thanh niên kia cười híp mắt nói: "Quấy nhiễu dân bị xử phạt như thế nào?"

Quan sai nói: "Bình thường chỉ bị bắt giam vài ngày."

Thanh niên kia ồ lên một tiếng, cười híp mắt nhìn quan sai "Vậy không phải phạt quá nhẹ rồi."

Quan sai vội nói: "Trần đại nhân yên tâm, tiểu nhân biết nên làm như thế nào."

Thanh niên kia lúc này mới hài lòng đóng mành lại, xe ngựa cộc cộc chạy khỏi hẻm nhỏ, vị quan sai kia lúc này khẽ lau mồ hôi trên trán, quay đầu nhìn tòa nhà Thẩm gia một chút, thầm nói: "Trần đại nhân làm sao lại đi quản chuyện nhỏ bé như vậy? Cùng Thẩm gia này có quan hệ gì? Thật là khó hiểu. . . . . ." Nói xong cũng rời khỏi ngõ nhỏ.

Quan sai rất nhanh trở về nha môn, đem việc này bẩm lên với Huyện lệnh, Huyện lệnh trầm tư, "Thẩm gia? Là nhà khiến sử Thẩm Hồng Anh? Không biết

Trần đại nhân cùng Thẩm gia này đến cùng có quan hệ gì? Lại vì sự tình nhỉ bé này mà tự mình đi? Đi mời khiến sử đến hỏi một chút là biết."

Quan sai vội vàng nói: "Huyện lệnh đại nhân làm như vậy là không được Trần đại nhân đã nói, việc này không thể nói cho ai biết, còn nói rõ nhất định không thể để cho Thẩm khiến sử biết "

"Như vậy liền quên đi thôi, nếu Trần đại nhân đã có lòng tốt đi khai báo, ngươi cũng phải "đối xử" thật tốt với hai phụ nhân kia."

Miêu lão thái cùng Tăng thị không nghĩ tới bọn họ đi xin lương thực, lại bị quan sai bắt lại, vấn đề ở chỗ hai người họ đi xin lương thực không có sai, hai người kêu to oan uổng, những quan sai cũng không để ý tới. Không tới một lúc sau Huyện lệnh đại nhân liền đến, hỏi hai người họ vài câu có quấy nhiễu dân hay không, có lừa bịp hay không, hai người lắc đầu xua tay không thừa nhận, Huyện lệnh đại nhân ra lệnh đánh 20 đại bản, xem này hai phụ nhân chua ngoa đanh đá này có thừa nhận hay không. 20 đại bản còn chưa có đánh đủ, hai người liền kêu to thừa nhận, Huyện lệnh ra lệnh giải vào đại lao, chờ xử lý!

~~

Từ sau chuyện Miêu lão thái thái phát sinh, Thẩm Mẫu Đơn thừa dịp ban đêm nhắn Trì Ninh Bái đưa lương thực nửa năm lại đây, ngày ngày chuyển tới chuyển lui bị người bắt gặp sợ có chuyện không tốt. Không tới mấy ngày cửa hàng quần áo của Thẩm Mẫu Đơn cũng mở cửa trở lại, tuy nói giờ đang là nạn châu chấu hoành hành, nhưng vẫn sẽ có không ít các phu nhân, tiểu thư thế gia đi ra ngoài mua chút son phấn bột nước xiêm y đồ trang sức, quần áo trong cửa hàng của nàng bất luận là hình thức hay kiểu dáng đều rất tinh xảo, mỹ lệ chỉ sợ hấp dẫn không ít phu nhân, tiểu thư thế gia. Vì vậy mở cửa trong dịp này cũng kiếm chút.

Qua một tháng trong nhà tồn lương đã thấy đáy , khí trời cũng không nóng bức, buổi tối còn có một chút lạnh, thời gian này trong thành cùng lâm sông Hoài đều là một mảnh thê lương, Thẩm Mẫu Đơn cũng không hiểu Yến Vương nghĩ thế nào, nếu là bỏ mặc không quan tâm, chỉ sợ lâm sông Hoài sẽ hỗn loạn, phát sinh chuyện tranh mua lương thực, hơn nữa đầu đường có thể nhìn thấy không ít hài tử lão nhân tha hương ăn xin.

Lại qua mấy ngày, Yến Vương vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới đi tìm Trì Ninh Bái, hỏi còn thừa lại bao nhiêu lương thực, lúc trước dùng hơn hai vạn lượng bạc mua không ít lương thực, Thẩm gia căn bản ăn không hết bao nhiêu, Thẩm Mẫu Đơn ở lại hàn huyên với Trì Ninh Bái vài câu mới trở về, lúc trở về nhìn thấy hải tử ven đường gầy yếu ăn xin trong lòng nàng cũng không dễ chịu, buổi tối suy nghĩ một đêm nàng rốt cục cũng nghĩ ra biện pháp.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mẫu Đơn mặc nam trang đội duy mũ lấy ra mấy chục lượng bạc lợi nhuận của của hàng quần áo tháng này, lại mượn Trì Ninh Bái một trăm lạng bạc. Đi dạo mấy cái chợ huyện Lâm sông Hoài một vòng , nhìn thấy một gian cửa hàng muốn chuyển nhượng, hỏi giá cả so với trước nạn châu chấu rẻ đi rất nhiều, chào giá 150 lạng, Thẩm Mẫu Đơn lại ép giá không ít, cuối cùng cửa hàng lấy giá 120 lạng bán cho nàng. Mấy ngày sau khế ước mua bán của hàng cũng đã chuyển nhượng xong, Thẩm Mẫu Đơn nhờ người ta làm giúp tấm biển của hàng lương thực Thẩm gia, sau đó lại nhờ Trì Ninh Bái đưa một ít lương thực lại đây.

Ý nghĩ mở cửa hàng lương thực không đến một tháng, nàng dự định lấy giá gốc bán ra lương thực, như vậy không chỉ có thể giải tỏa vấn nạn thiếu lương thực của lâm sông Hoài hiện nay, mà còn có thể lấy danh tiếng tốt cho của hàng lương thực Thẩm gia.

Cửa hàng lương thực Thẩm gia rất nhanh nổi tiếng ở lâm sông Hoài, mọi người đều biết lâm sông Hoài huyện có một cửa hàng lương thực, chỉ cần ra giá là có thể mua lương thực , có điều nhà nhà đều chỉ được dựa theo nhân khẩu để đi mua lương, mua lương cần mang tới hộ tịch, dựa trên số nhân khẩu trên hộ tịch để mua lương, chủ yếu là sợ có người giàu có đi mua hết lương thực.

Trì Ninh Bái sau khi biết được việc này cảm khái nói: "Mẫu Đơn, tâm địa muội thật là tốt, muội yên tâm, chỗ lương thực này sau khi bán xong ở chỗ huynh còn một chút, sau khi hồi một ít vốn chúng ta lại đi những chỗ khác thu mua lương thực, dựa theo giá gốc bán ra là được."

Thẩm Mẫu Đơn không cảm thấy tâm địa mình tốt, nguyên nhân làm như thế là bởi vì nàng có chút thương hại, thế nhưng chủ yếu nhất vẫn là vì tương lai của mình.

Trần Hoằng Văn sau khi biết được việc này, cười híp mắt bẩm báo với Yến Vương, lại nói: "Điện hạ, tứ tiểu thư Thẩm gia thực sự là tốt bụng, trước kia thuộc hạ còn đang thắc mắc vì sao nàng trữ nhiều lương như vậy, bây giờ nhìn lại là lòng mang người trong thiên hạ* thực sự là hiếm thấy."

Vệ Lang Yến mặt không hề có cảm xúc không đáp lại một lát sau lại hỏi: "Chuyện bên đó Vân Hạc thu xếp như thế nào rồi?"

Trần Hoằng Văn cười nói: "Điện hạ yên tâm, chuyện bên đó Vân Hạc đã xử lý thỏa đáng, bây giờ đang đem rất nhiều lương vận về tai khu, lương ước chừng sau nửa tháng liền có thể đến lâm sông Hoài. Điện hạ, nói đến còn cần cảm ơn Thẩm gia tiểu thư mới phải, nếu không phải Thẩm gia tiểu thư sớm thông báo nạn châu chấu, chỉ sợ sau khi nhiều đến đâu mua hàng lương thực giá cả lương thực sẽ tăng cao không ngừng, cuối cùng là không khống chế được."

Vẻ mặt Vệ Lang Yến hơi phân tán một chút, có điều vẫn như trước không nói thêm cái gì.

~~

Thẩm Mẫu Đơn biết cửa hàng Thẩm gia vừa mở, Thẩm lão thái thái nhất định sẽ phái người tìm người tam phòng bọn họ qua hỏi, nàng cũng không có ý định đang gạt người. Thẩm Thiên Nguyên biết chuyện này cũng không nói thêm cái gì, hiển nhiên vẫn là chống đỡ chuyện này. Đúng như dự đoán, không tới hai ngày Thẩm lão thái thái liền cho người gọi tam phòng bọn họ đến hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Yến… Yến Vương, Thẩm lão phu nhân còn tưởng rằng là mình nghe lầm: "Ngươi… Ngươi nói ai?"

Yến Vương Vệ Lang Yến, Thứ Sử Lương Châu. Lương Châu chính là đất phong của hắn, Lương Châu được chia thành nhiều quận, dưới quận là huyện. Huyện Lâm Hoài chẳng qua chỉ là một huyện nhỏ. Đối với bọn họ mà nói sao một nhân vật như Yến Vương có thể xuất hiện tại một nơi nhỏ như thế này, tất cả đều có cảm giác thật khó tin, hôm nay đột nhiên nghe tôn nữ của mình nói nàng đã cứu chất nhi của Yến Vương, phản ứng đầu tiên của Thẩm lão phu nhân chính là cho rằng mình nghe lầm.

Không riêng gì Thẩm lão phu nhân có phản ứng như vậy, ngay cả Thẩm Thiên Nguyên cũng ngẩn ra, tuy rằng ông biết nữ nhi đã cứu một vị quý nhân, nhưng lại không biết người đó lại cao quý như vậy.

Thẩm Mẫu Đơn mở miệng nói: "Người đó là Yến Vương điện hạ." Mặc kệ như thế nào, lần này nàng đã tính mượn thế lực của vị Yến Vương này để trấn áp người Thẩm gia, dù sao… Yến Vương cũng sẽ không biết chuyện này.

Tất cả mọi người ngẩn ra, Thẩm lão phu nhân nhìn chằm chằm vào Thẩm Mẫu Đơn hồi lâu, vốn còn muốn nói vài câu khiển trách nhưng rốt cuộc vẫn không thể nói ra. Lão đại Thẩm gia Thẩm Hồng Anh có chút đứng ngồi không yên, ông chẳng qua chỉ là một lệnh sử nho nhỏ ở huyện Lâm Hoài, nói thẳng ra thì chỉ là một chức quản lý văn thư nhàn nhã, hôm nay đột nhiên nghe chất nữ nhà mình nói quen biết Yến Vương, trong lòng ông nói không hưng phấn là giả, đương nhiên cũng hi vọng chất nữ có thể dựa dẫm vào một cây đại thụ như vậy, nếu như có thể cất nhắc mình một chút thì tốt biết bao, nhưng đây chỉ là ý niệm bất chợt lóe lên mà thôi, nhân vật như Yến Vương thật sự cao tới ức không thể chạm, chẳng qua chất nữ cũng chỉ là cứu đứa chất nhi của hắn thôi, vả lại cũng đã tặng phần tạ lễ hậu hĩnh này rồi…

Về phần chi thứ hai của Thẩm gia Thẩm Hồng Thụy, lại không quan tâm lắm, không hề có hứng thú gì đối với vị Yến Vương này cả. Về phần cửa tiệm lương thực gì đó, chẳng phải gia nghiệp sau này của lão thái thái và lão thái gia đều sẽ là của hắn và đại ca hay sao, không cần thiết phải vì một cửa tiệm lương thực mà đắc tội với Yến Vương.

Người Thẩm gia đều kinh ngạc không thôi, chỉ có ngũ cô nương Thẩm Phương Lan mở to mắt kinh ngạc hỏi: "Tứ tỷ tỷ, thì ra nam nhân đứng ở đầu thuyền kia chính là Yến Vương? Ưm, Tứ tỷ tỷ, tỷ cứu chất nhi của Yến Vương, hình như người còn nói vài lời với tỷ? Yến Vương là người như thế nào?"

Tam cô nương Thẩm Phương Hoa nhẹ giọng khiển trách: "Phương Lan, đừng làm loạn nữa."

Thẩm lão phu nhân trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói lời nào, chỉ để Thẩm Mẫu Đơn cùng Thẩm Thiên Nguyên đi về, nhìn mọi người đi rồi, Lão Thái Gia mới hừ một tiếng: "Bà cứ suốt ngày khiển trách tam Phòng, hôm nay ta xem bà nên bớt lại một chút rồi đó, mặc kệ như thế nào thì Mẫu Đơn cũng đã cứu người của Yến Vương, sau này bà đừng làm khó dễ bọn họ nữa, Yến Vương là người mà chúng ta không thể đắc tội."

Thẩm lão phu nhân sa sầm mặt không nói lời nào.

Sau khi đại phòng trở về, đại phu nhân Lã thị bèn cho người bên cạnh lui hết, rót cho Thẩm Hồng Anh một ly trà, cười híp mắt nói: "Lão gia uống trà."

Thẩm Hồng Anh dùng nắp gẩy gẩy lá trà trong ly, uống một hớp nước trà, ngẩng đầu nhìn Lã thị một cái, sầm mặt nói: "Ta biết rõ trong lòng bà đang nghĩ chuyện gì, nhưng ta có thể nói cho bà biết, chuyện này không được! Mặc dù Mẫu Đơn đã cứu người của Yến Vương, nhưng Yến Vương là người như thế nào? Là người chúng ta có thể tính kế sao? Chúng ta chỉ cần chăm chỉ làm việc của mình, đừng nghĩ ngợi lung tung, nếu Yến Vương thật sự muốn cảm tạ Mẫu Đơn, chúng ta cũng chỉ cần đối xử tốt với Mẫu Đơn một chút, tự nhiên Mẫu Đơn sẽ không quên chúng ta đâu."

Lã thị cảm thấy có chút uất ức: "Lão gia, chẳng lẽ người thật sự muốn tiếp tục chôn vùi ở vùng đất Lâm Hoài nhỏ bé này mãi sao? Trong lòng không có hoài bão gì sao?"

"Sao lại không có!" Thẩm Hồng Anh hơi ngẩn ra: "Đương nhiên ta cũng muốn trèo lên trên, chỉ là bất kể chuyện gì đều phải cẩn thận một chút, cành cây này của chúng ta đã cắm xuống rồi, nếu như đi sai đường, gây ra họa, sẽ không còn có cơ hội làm lại nữa, mặc kệ như thế nào thì cẩn thận một chút vẫn hơn. Chuyện này về sau đừng nhắc lại nữa, đợi thời cơ chín muồi rồi hãy tính tiếp."

Lã thị cũng không tiện nói thêm nữa, khẽ thở dài một cái.

Sau khi nhị phòng bên kia về phòng, nhị phu nhân Du thị cũng lôi kéo Nhị Lão Gia Thẩm Hồng Thụy khẽ nói: "Lão gia, hôm nay Thẩm gia còn chưa ở riêng, vậy cái cửa tiệm lương thực kia của Mẫu Đơn có phải cũng coi như là sản nghiệp của Thẩm gia hay không? Toàn Lâm Hoài chỉ có một tiệm bán lương thực, Mẫu Đơn vậy mà có được danh tiếng tốt, chờ qua năm thiên tai này, e rằng cái tiệm lương thực kia kiếm được không ít."

Thẩm Hồng Thụy còn chưa lên tiếng, Thẩm Phương Lan đang ngồi bên cạnh uống trà đã mở to hai mắt nói: "Mẫu thân, chẳng qua chỉ là một tiệm lương thực nhỏ, thúc thúc cùng tứ tỷ tỷ bên kia đã trải qua rất vất vả rồi, hơn nữa bởi vì Yến Vương nên mới có được cửa tiệm này, mẫu thân nên từ bỏ ý định này thì hơn"

Thẩm Phương Hoa cũng nói: "Phương Lan nói đúng lắm."

Thẩm Hồng Thụy hừ một tiếng: "Phương Lan nói cũng phải, bởi vì Yến Vương nên mới có cửa tiệm này, bà cũng dám có ý định như vậy, chuyện này về sau đừng nhắc lại nữa.”

Bị nữ nhi cùng lão gia nói như vây, Du thị tái mặt, ngượng ngùng nói: "Ta chỉ nói một chút thôi mà…"

~~

Sau khi trở về, Thẩm Thiên Nguyên cũng không nói gì nhiều, cứ như thế qua vài ngày. Mấy ngày nay Thẩm Mẫu Đơn đều mặc nam trang, mang theo mũ che mặt đến tiệm lương thực giúp một tay. Người mua lương thực rất nhiều, mỗi ngày đều bán tới lúc mặt trời đã lặn mới thôi. Trì Ninh Bái cũng đã phái mấy người tới bảo vệ xung quanh tiệm lương thực, chỉ sợ có người tới làm loạn.

Không ngờ vẫn xảy ra chuyện, ngày hôm đó Thẩm Mẫu Đơn liền đi tới tiệm lương thực giúp đỡ từ sáng sớm, đợi tới lúc mở cửa tiệm, bên ngoài đã có đội ngũ xếp hàng rất dài, trong tay mỗi người đều cầm túi, nhìn thấy tiệm lương thực mở cửa, ánh mắt sáng lên, chen lấn xông lên phía trước.

Mặc dù tiệm lương thực đã mời về một chưởng quỹ, nhưng người mua lương thực thật sự quá nhiều, cho nên ngày thường Mẫu Đơn, Thẩm Thiên Nguyên cùng Lục nhi đều sẽ tới giúp một tay.

Lục Nhi hô: "Đừng chen lấn, từng người một thôi."

Thêm mấy người giúp đỡ, dù tốc độ có nhanh hơn chút, nhưng hàng ngũ trước mắt vẫn chưa giảm bớt như cũ, bận rộn hơn một canh giờ, Thẩm Thiên Nguyên để Thẩm Mẫu Đơn đi nghỉ ngơi một lúc. Thẩm Mẫu Đơn đi vào hậu viện uống một hớp trà,. Đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng ầm ỹ, nàng vội đặt ly trà xuống rồi đi ra ngoài, nhìn thấy bên cạnh tiệm lương thực có mấy đại hán ba bốn mươi tuổi đang đứng, họ bận áo gai vải thô bình thường, một người trong số đó đang cao giọng la hét: "Mọi người còn mua lương thực cái gì, đây là lúc thiên tai, vốn những thứ này nên là gia đình giàu có phát cháo tặng lương thực miễn phí, bây giờ còn bắt chúng ta dùng tiền bạc đến mua, dứt khoát cướp những lương thực này về thôi."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn người trước mắt này, vẻ mặt trầm trầm, lúc nàng mở tiệm lương thực đã sợ sẽ có tình huống như này xảy ra, nghĩ tới thiên tai hôm nay, nàng cũng chỉ là bán lại lương thực theo giá gốc cho những người này, không kiếm lấy một phân tiền lời, hơn nữa tất cả mọi người vẫn còn chưa đến lúc tuyệt vọng, không tới mức cướp đoạt lương thực. Nhưng không nghĩ tới có người lòng tham không đáy, ngay cả một chút tiền cũng không muốn bỏ ra, còn trực tiếp tới cướp lương.

Thẩm Thiên Nguyên tiến lên một bước chỉ vào người này cả giận nói: "Ngươi đừng có nói bậy, chúng ta vốn cũng có lòng tốt, gặp nạn thiên tai, mới bán lại lương thực theo giá thu mua trước kia cho các ngươi, nhưng không ngờ các ngươi lại có suy nghĩ như vậy."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong hàng ngũ có không ít vẻ mặt lóe lên, rõ ràng có chút động lòng, không muốn bỏ ra chút tiền nào mà có được lương thực. Trong lòng nàng cả kinh, kêu Lục nhi qua đây, nhỏ giọng dặn dò bên tai: "Lục nhi, mau đi báo quan."

Lục Nhi đáp một tiếng, cơ trí đi vào hậu viện, lẻn đi báo quan từ cửa sau.

Nhìn những người trước mắt có chút rục rịch, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn thầm mắng một câu lòng tham không đáy, tiến lên một bước đứng bên cạnh Thẩm Thiên Nguyên, trầm giọng nói: "Thẩm gia chúng ta vốn có lòng tốt, gặp thiên tai, mọi người bị nạn đói hoành hành nên mới tốn không ít tiền bạc để vận chuyển lương thực từ vùng khác tới đây, dùng giá gốc bán cho mọi người, chỉ mong mọi người có thể vượt qua giai đoạn khó khăn này. Thẩm gia chúng ta là một gia đình quan lại nho nhỏ, chỉ nhận bổng lộc của triều đình, cửa tiệm dưới danh nghĩa cũng chỉ có mấy tiệm, vậy sao lại gọi là phú gia?"

Nam nhân cả người nhếch nhác đó hừ một tiếng: "Vậy thì cũng giàu có hơn nhiều so với những người bình thường như chúng ta rồi, bây giờ chúng ta ngay cả ngày tháng sau này cũng sống không nổi nữa, lấy cái gì đến mua lương!"

Thẩm Mẫu Đơn cao giọng nói: "Huyện Lâm Hoài ở phía đông giáp với Lệ Giang, phía Bắc dựa vào núi lớn, tài nguyên dồi dào, chỉ cần là người chịu khó một chút, ngày tháng sau này cũng có thể vượt qua, hơn nữa tiền thuế lương thực trên đất phong của Yến Vương đều rất thấp, mấy năm nay lại mưa thuận gió hòa, hẳn là trong nhà có không ít lương thực dư thừa để mua bán. Cho nên chỉ cần không phải là người ăn không ngồi rồi thì trong nhà cũng sẽ còn có chút tiền bạc dư dả, ta tin tưởng trong nhà các vị đây đều vẫn là có chút tiền để mua lương thực."

Nam nhân này vốn là kẻ vô công rỗi nghề ở một thôn gần huyện Lâm Hoài, đất đai trong nhà cũng bị hắn thua hết vào bài bạc, trước nạn châu chấu thì hắn dựa vào trộm cắp để nuôi sống bản thân, nhưng không nghĩ đến nạn châu chấu lại tới bất ngờ, trong nhà lại không có tiền bạc gì. Ban đầu hắn cũng bắt không ít châu chấu để ăn, sau lại cũng dựa vào trộm cắp để kiếm sống, chỉ là bây giờ mọi người cũng càng ngày càng khó khăn, cho nên hắn cũng không trộm được thứ gì tốt để ăn. Đột nhiên nghe nói huyện Lâm Hoài có nhà mở tiệm bán lương thực, lúc này mới nổi lên ý định, tụ tập mấy tên vô công rỗi nghề trong thôn tới kích động người khác hòng cướp lương thực.

Nghe lời nói của Thẩm Mẫu Đơn, trong lòng mọi người cũng có chút do dự, quả thật trong nhà họ vẫn còn có chút ngân lượng, mà giá cả lương thực cũng hợp lý, người Thẩm gia tốt bụng bán lương thực, bọn họ không có lý do gì tới cướp lương thực cả.

Thẩm Mẫu Đơn tiếp tục nói: "Vốn là tiền để vận chuyển lương thực từ nơi khác tới cũng là do người của Thẩm gia mượn, vì để giúp mọi người vượt qua thiên tai. Hôm nay nếu các ngươi không muốn tốn một phân một cắc để cướp lương thực thì ta cũng sẽ không nói gì nhiều nữa, cửa tiệm mở ra đó, ta mặc cho các ngươi tới cướp. Nhưng, cướp đi những lương thực này đủ cho các ngươi ăn mấy ngày? Về sau nên làm cái gì? Chẳng lẽ cướp được lần này thì sau này không cần ăn nữa sao. Hơn nữa, các ngươi nếu cướp lần này, về sau sẽ không còn một tiệm lương thực nào dám mạo hiểm vận chuyển lương thực từ nơi khác tới để bán, dù sao đều sẽ bị các ngươi cướp đi, cần gì làm ơn mắc oán đi chuyển lương thực về?"

Sắc mặt mọi người đại biến, phát hiện người này nói không sai chút nào, nếu lần này bọn họ cướp lương thực, về sau làm gì còn tiệm lương thực nào dám chuyển lương thực về đây? Mấy tháng sau này phải làm sao? Vừa nghĩ như thế, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại, tiệm lương thực của Thẩm gia giá cả vừa phải, lại không tăng giá, cũng không phải là mua không nổi, vì sao phải vì lần này mà cắt đứt đường sống của mọi người?

Nam nhân kia nhìn thấy không kích động được mọi người, có chút nóng nảy: "Mọi người sợ cái gì, sau… sau này chúng ta đủ tiền thì chúng ta tự vận chuyển lương thực từ nơi khác về đây là được."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24

Mặc dù người này nói như vậy, nhưng trong lòng hắn lại rất sốt ruột. Trong nhà hắn đã không còn thức ăn từ lâu, còn người xung quanh thì đề phòng hắn như phòng kẻ trộm. Lần này, nếu hắn không cướp về được chút lương thực, thì chỉ còn nước chờ chết. Nhìn sắc mặt mấy đồng bọn ở chung quanh đều có vẻ do dự, trong lòng hắn có chút hoảng sợ. Đang muốn tiếp tục kích động mấy câu thì bất ngờ có một người thanh niên cao lớn vạm vỡ từ trong đám người bước ra. Người thanh niên này mắt to mày rậm, mặc áo vải bình thường, bên hông đeo môt cây đoản kiếm, y nhếch miệng cười to: "Quả nhiên người này nói chuyện hết sức bậy bạ, ngươi dựa vào cái gì mà đòi đi vận chuyển lương thực về đây? Trước hết chưa nói đến việc thường ngày ngươi đều làm một số việc đầu trộm đuôi cướp không thể nói với người khác ra thì ngươi có uy tín gì khiến mọi người tin tưởng vào ngươi?"

Thẩm Mẫu Đơn nhìn về phía người thanh niên kia. Nàng quen biết người này, là người của Trì Ninh Bái. Từ nhỏ y đã đi theo bên cạnh Trì Ninh Bái, theo họ Trì, tên A Bố. Người này được coi như là nhị đương gia Thuỷ Vận, rất được Trì Ninh Bái tin tưởng. Trong khoảng thời gian này Trì Ninh Bái bận rộn việc của những bến tàu nơi khác, lại sợ có người đến gây sự, nên vẫn luôn để Trì A Bố dẫn người bảo vệ ở gần tiệm lương thực. Nàng nhìn Trì A Bố một cái, gật đầu tỏ ý cảm tạ với y.

Trì A Bố đáp lại nàng bằng một nụ cười rồi quay đầu lại về phía đám người, cao giọng nói: "Các ngươi đừng để người này lừa gạt, thật sự cho rằng việc vận chuyển lương thực rất dễ dàng sao? Bây giờ thiên tai trước mắt, khắp nơi cường đạo cũng không ít, đi đường bộ nhất định sẽ bị cướp. Bến tàu là của Trì gia, loại người lòng lang dạ sói kích động mọi người cướp lương thực giống như ngươi, những người lái thuyền như chúng ta sẽ không bao giờ chịu làm ăn với ngươi, cho nên vận chuyển bằng đường biển ngươi cũng đừng nghĩ tới. Vậy ngươi nói thử xem, ngươi làm sao có thể giúp mọi người vận chuyển lương thực về?"

Đám người bàn tán xôn xao: "Người thanh niên này là ai? Chẳng lẽ là người của Trì gia?"

"Hình như ta biết người này, y là nhị đương gia của Thuỷ Vận, nếu người này đã nói không cho đi đường biển thì nhất định sẽ không cho ai đi qua đâu."

"Ừ, người nọ thật là bụng dạ xấu xa, muốn lừa chúng ta đi cướp lương thực, vậy sau này làm sao đây? Tới lúc đó toàn bộ Lâm Hoài đều không bán lương thực, đây chẳng phải là muốn chúng ta chết vì đói sao?"

Đám người càng lúc càng tức giận. Những kẻ gây chuyện thấy trước mắt không thể cướp lương thực được nữa, trong lòng nghĩ nếu bây giờ mà không đi, nói không chừng sẽ bị đám người tức giận này đánh cho một trận, nhìn bốn phía xung quanh, đang muốn bỏ chạy thì từ xa bất ngờ truyền đến âm thanh nhốn nháo: "Ai ở đây gây chuyện? Còn không mau bắt lại hết cho ta!"

Chỉ thấy một đám quan sai từ trong đám người đang chen lấn đi ra, dẫn đầu là một nam tử trung niên chừng bốn mươi năm mươi tuổi, toàn thân mặc quan phục, có người kinh hô: "Huyện lệnh đại nhân đến."

Vị Huyện lệnh đại nhân nhìn một lượt bốn phía, nhìn thấy mấy người đang bị một đám người vây quanh, tiến lên một bước nói: "Chính là các ngươi tới gây chuyện phải không, mau bắt chúng lại, đừng làm chậm trễ việc mua lương thực của mọi người…"

Thẩm Mẫu Đơn thầm giật mình, không ngờ đích thân huyện lệnh đại nhân thân tới, hơn nữa tốc độ cũng khá nhanh, bình thường báo quan, người nha môn không lề mề tới nửa ngày thì sẽ không ra cửa. Nàng vội nhỏ giọng hỏi Lục nhi còn đang thở hổn hển: "Lục nhi, đây là chuyện gì? Sao huyện lệnh đại nhân lại đích thân tới đây?"

Lục nhi thở hổn hển hai cái: "Cô nương, nô tỳ cũng không biết, vừa tới nha môn, nô tỳ liền báo có người muốn cướp lương thực ở tiệm của chúng ta, huyện lệnh đại nhân liền hỏi một câu có phải là tiệm lương thực của tam phòng Thẩm gia hay không? Nô tỳ nói phải thì huyện lệnh đại nhân lập tức tự mình dẫn người tới."

Mấy quan sai phía sau huyện lệnh đại nhân đều đồng loạt xông lên bắt người, lập tức có người kêu oan, "Đại nhân oan uổng quá, chúng ta đều không làm gì cả, là tên chó ghẻ này nói nếu chúng tôi theo hắn thì sẽ có lương thực để ăn, vì vậy chúng tôi mới theo hắn tới đây thôi. Đại nhân, oan uổng quá, tất cả đều là tên chó ghẻ này sai khiến."

Huyện lệnh cũng không để ý những điều này, không kiên nhẫn phất phất tay, "Nhanh chóng mang về nha môn, sau khi thẩm tra sẽ xử lý các ngươi."

Một đám quan sai áp giải mấy người đi xa, huyện lệnh ngoảnh mặt nhìn về phía tiệm lương thực một cái, chỉ nhìn thấy Thẩm Thiên Nguyên và một công tử mang mũ che mặt, trong lòng có chút không rõ, không hiểu tam phòng Thẩm gia rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Trần đại nhân. Suy nghĩ một chút

rồi quay đầu nhìn về phía đoàn người đang nhốn nháo, cao giọng nói: "Người của Thẩm gia nhân nghĩa, vào năm thiên tai này còn có thể giúp mọi người như vậy, bây giờ tiệm lương thực cũng chẳng kiếm thêm một phân tiền lời nào, chỉ mong mọi người có thể vượt qua năm thiên tai này, các ngươi nên có lòng biết ơn mới phải, chớ nên tin vào lời kẻ gian mà làm ra chuyện không thể tha thứ! Bây giờ bổn quan nói rõ ràng, sau này nếu có người nào còn dám tính toán tiệm lương thực của Thẩm gia, bổn quan quyết không bỏ qua!"

Đám người im lặng như tờ, không ai dám lên tiếng. Lúc này huyện lệnh đại nhân mới hài lòng mà trở về phủ.

Sau một hồi náo loạn, không ai còn dám nghĩ đến việc cướp lương thực nữa, đều yên lặng xếp hàng, tiếp tục mua lương thực.

Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự biết sau khi trải qua chuyện này, về sau khẳng định có thể ngăn chặn rất nhiều phiền phức giống như vậy xảy ra. Trì A Bố thấy mọi việc đã ổn thỏa, liền đi tới bên cạnh Thẩm Thiên Nguyên chắp tay chào một tiếng Thẩm Tam lão gia, rồi mới quay đầu lại nhìn Thẩm Mẫu Đơn nói: "A Đơn, gần đây đại ca đang bận rộn nhiều chuyện, nơi này đã giao cho các huynh đệ ở đây tiếp ứng, nếu là có người nào dám đến cướp lương, các huynh đệ sẽ đánh gãy chân của bọn chúng. A Đơn cứ yên tâm, nơi này có chúng ta rồi!"

Thẩm Mẫu Đơn cười cười, chắp tay: "Đa tạ Trì nhị ca!"

Đợi Trì A Bố rời khỏi, Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên tiếp tục bận rộn ở tiệm lương thực cả ngày, cho đến khi tiệm đóng cửa vào buổi tối. Lúc này hai người mới trở về Thẩm gia. Tư Cúc đã làm xong bữa cơm, nấu chút cháo đậu, món ăn là dưa muối lúc trước đã ướp, nay vừa thoát nạn châu chấu, muốn ăn rau cải tươi là điều không thể. Thường ngày huyện Lâm Hoài cũng có thợ săn vào núi săn thú. Nay vì liên quan đến nạn châu chấu, động vật trên núi cũng đói chết không ít, hiện tại giá thịt rất là đắt. Bình thường Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên cũng không nỡ ăn, nhưng vì bồi dưỡng thân thể cho Thẩm Hoán mới mua một ít thịt về.

Nhìn tỷ tỷ và phụ thân cực nhọc cả ngày, trong lòng Thẩm Hoán cũng rất khó chịu, ăn xong thức ăn trong chén, bỏ chén đũa xuống, do dự nhìn về phía Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mẫu Đơn nói: "Phụ thân, tỷ tỷ, mỗi ngày hai người đều bận đến trễ như vậy mới trở về, ngày mai con cũng muốn ra tiệm giúp một tay, hai người yên tâm, sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học của con đâu."

Thẩm Mẫu Đơn buông chén đũa xuống, lau miệng một cái, cười nói: "A Hoán yên tâm, đã có Lục Nhi giúp đỡ rồi, tỷ và phụ thân đều không mệt, đệ đừng suy nghĩ nhiều, bây giờ việc đệ nên làm là chuẩn bị cho cuộc thi nho sinh vào tháng sau, trong khoảng thời gian này đệ phải học tập cho thật tốt, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều, có biết chưa?"

Thẩm Thiên Nguyên gật đầu tán đồng: "A Hoán ngoan ngoãn nghe lời của tỷ tỷ đi, tỷ của con nói đúng lắm."

Thẩm Hoán thở dài, không nói thêm gì nữa. Ngẩng đầu nhìn phụ thân và tỷ tỷ, Thẩm Hoán thầm nghĩ trong lòng, cuộc thi nho sinh lần này nhất định phải cố gắng, chỉ cần thi đậu nho sinh mới có thể để đem lại vinh quang cho Tam lão, sau này mới có tiền đồ, hắn không muốn phụ thân và tỷ tỷ phải chịu khổ như vậy, cho nên hắn nhất định phải cố gắng, cố gắng để cho tam phòng bọn họ được sống cuộc sống tốt hơn.

Những ngày tháng tiếp theo trôi qua một cách êm ả, bình yên. Mấy vạn thạch lương thực khó khăn lắm cũng chỉ đủ dùng hơn nửa tháng. Bây giờ còn lại cũng không còn bao nhiêu, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm vài ngày nữa, Thẩm Mẫu Đan dự định ngày mai sẽ đi Trì Cân tìm Trì A Bố thương lượng một chút về việc đi vận chuyển lương thực từ nơi khác về, đến lúc đó giá cả nhất định sẽ tăng một chút, nhưng sẽ không tăng cao đến mức vô lý.

~~

Trong con hẻm nhỏ gần tiệm lương thực của Thẩm gia, một chiếc xe ngựa trông rất bình thường đang dừng ở đó, con ngựa toàn thân đen tuyền đang đứng gõ móng xuống nền đất nghe lạch cạch, thỉnh thoảng trong miệng nó phun ra một luồng khí nóng. Rèm xe ngựa vén lên để lộ một khe hở nhỏ, lộ ra một đôi mắt mang nét cười, chủ nhân đôi mắt ấy nhìn về phía vị công tử đội mũ che mặt đang bận bịu, quay đầu lại cười nói: "Điện hạ, lá gan của tứ cô nương Thẩm gia quả thật tương đối lớn, trong hoàn cảnh như vậy cũng dám mở tiệm lương thực, gặp chuyện cũng không hoang mang sợ hãi, thuộc hạ cho rằng chuyện lương thực kia giao cho tứ cô nương Thẩm gia xử lý là thích hợp nhất. Điện hạ, nơi này là đất phong của người, muốn thánh thượng tới cứu trợ thiên tai tự nhiên là không thể thực hiện được, thánh thượng nhất định sẽ không quản đâu. Tiền thuế thu được của Lương Châu mấy năm nay không ít, nhưng so với số ngân lượng cần dùng sau này, số tiền thuế này cũng không đáng kể, lần này việc đặt mua lương thực cũng đã tốn không ít ngân lượng, cá nhân thuộc hạ cho rằng không cần thiết phải phát cháo tặng lương miễn phí, bán lại với giá gốc là được. Điện hạ hãy yên tâm. Những năm gần đây, Lương Châu dưới sự quản lý của người, cuộc sống của người dân đều trôi qua rất an ổn, chút tiền này đại đa số mọi người đều có thể trả."

Vệ Lang Yến đang ngồi ngay ngắn bên trong xe ngựa, ánh mắt sâu thẳm như đang suy nghĩ sâu xa. Qua một lúc lâu, chàng nghiêng đầu nhìn từ chỗ rèm xe được Trần Hoằng Văn vén lên, chỉ thấy một công tử mặc trường bào đang bận đổ lương thực vào túi giúp khách. Mặc dù mang theo mũ che mặt không thấy rõ vẻ mặt bên trong của nàng, nhưng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của nàng lúc này như thế nào. Nhìn nàng trao lại túi lương thực đã đổ đầy cho vị khách đứng trước mặt, rồi lại nhận tiếp túi trong tay vị khách tiếp theo, Vệ Lang Yến quay mặt đi không tiếp tục nhìn nữa, chỉ nói: "Vậy cứ làm theo những gì ngươi nói đi, những lương thực này đều giao hết cho nàng xử lý."

Trần Hoằng Văn buông rèm xuống, nhìn chàng khẽ mỉm cười: "Vâng, điện hạ."

Ngày hôm sau Thẩm Mẫu Đơn đang định đi tới chỗ Trì A Bố để bàn bạc chuyện lương thực. Nhưng khi tới tiệm lương thực vào sáng sớm, nàng nhìn thấy một thanh niên dáng vẻ trắng trẻo, sạch sẽ đang đứng trước cửa, đang cười tủm tỉm nhìn nàng. Nhìn thấy thanh niên này, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn lập tức cảm thấy hồi hộp, nghĩ tới thân phận của người này, trước sao cũng không thể làm bộ như không nhìn thấy, chỉ đành phải tháo mũ che mặt xuống kiên định tiến lên phía trước lên tiếng chào hỏi: "Trần công tử, sao người lại rảnh rỗi tới đây vậy?"

Trần Hoằng Văn khẽ mỉm cười: "Ta tới tìm tứ cô nương là muốn nói với cô một số việc, tứ cô nương yên tâm, hôm nay không cần phải đi gặp điện hạ."

Thẩm Mẫu Đơn nghe vậy, trong lòng liền thả lỏng, lúc này mới mời người vào sương phòng ở hậu viện. Đợi Trần Hoằng văn nói xong sự việc, nàng có

chút ngây dại, trơ mắt nhìn Trần Hoằng Văn: "Trần công tử có phải đã nhầm lẫn gì không, sao điện hạ có thể giao hết lương thực cho tiệm lương thực của Thẩm gia?" Vừa hỏi xong, Thẩm Mẫu Đơn đã có thể đại khái đoán được phần nào. Lương Châu tuy lớn, hiện tại vẫn được xem là giàu có, nhưng chỉ là những việc xảy ra trong những năm gần đây, trước đây, Lương Châu cũng chẳng ra sao cả, bởi vì Yến Vương ra tay chỉnh đốn lại nên mới phồn hoa như vậy, Những cực khổ trong mấy năm nay không cần nói cũng biết, nhất định là phải cần đến nguồn tài lực khổng lồ, có lẽ lúc này phương diện tài chính của Yến Vương có chút vấn đề. Mặc dù trước đó đã sớm có chuẩn bị cho nạn châu chấu, nhưng số lượng nhân khẩu của mấy quận huyện quá lớn, phát cháo tặng lương miễn phí tất nhiên là không ổn, sẽ bị thiếu hụt về phương diện tài chính.

Bây giờ đã nghĩ thông suốt, Thẩm Mẫu Đơn cũng không nói thêm gì nữa, nói với Trần Hoằng Văn: "Trần công tử yên tâm, ta biết nên làm thế nào rồi."

Đợi Trần Hoằng Văn đi rồi, Thẩm Mẫu Đơn ngồi ở trong phòng cẩn thận suy nghĩ lại một chút, kiếp trước, nạn châu chấu vừa xảy ra, giá lương thực tăng một cách điên cuồng, đa phần mọi người vì không muốn bị đói mà hao tốn tất cả tiền của tích cóp được mua những lương thực đã tăng giá gấp mấy chục lần, sau đó mới không còn ngân lượng để mua lương thực. Tuy Yến Vương có phát cháo tặng lương miễn phí, nhưng vì giá lương thực thật sự quá đắt, trước sau cũng không thể thực hiện được. Vì vậy thiên tai năm đó không ít người chết vì đói, cũng làm cho nguồn tài chính của Yến Vương bị thiếu hụt không ít. Bởi vì phương diện tài chính mà cuộc đấu tranh giữa Yến Vương và Tuyên Vương cũng chậm chạp kéo dài hơn một năm mới giành được thắng lợi.

Kiếp này nói không chừng sẽ có chút khác biệt, đang suy nghĩ, bên ngoài truyền đến tiếng của Lục Nhi: "Cô nương, La đại gia cầu kiến."

Thẩm Mẫu Đơn bây giờ không muốn gặp hắn, đáp lại: "Không gặp!"

Nhưng không nghĩ tới bên ngoài cửa bất ngờ truyền đến giọng nói đầy nộ khí của La Nam: "Mẫu Đơn, muội như vậy là có ý gì?" Theo sau là tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng, La Nam mặc cẩm bào màu tím, ngọc thụ lâm phong, phong độ ngời ngời, chỉ tiếc là biểu cảm trên gương mặt cùng với phong độ toàn thân có chút không hợp, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ tức giận. Nhưng vào lúc nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn ngồi ở bên cạnh bàn thì sự tức giận đó đã tiêu tan, toàn bộ biến thành kinh ngạc. Những ngày qua Thẩm Mẫu Đơn đều giúp đỡ ở tiệm lương thực, thật sự khó mà ăn mặc trang điểm như nữ nhi, đều là mặc nam trang. Hôm nay nàng chỉ dùng một cây trâm gỗ cố định mái tóc đen trên đỉnh đầu, để lộ vầng trán tròn bóng đầy đặn, một đôi mắt trong như nước mùa thu, mặt hoa da phấn, cách ăn mặc như vậy ngược lại có một kiểu phong tình khác, chọc cho La Nam miệng khô lưỡi đắng trong nháy mắt.

"Cô nương....." Lục Nhi đứng ở ngoài cửa bối rối nhìn vào trong phòng. Thẩm Mẫu Đan phất phất tay: "Không sao, Lục Nhi ngươi đi ra đằng trước hỗ trợ đi, nói với lão gia rằng một lát nữa ta sẽ ra."

Lục Nhi nhìn qua La Nam một cái, lúc này mới đáp lời lui ra ngoài.

La Nam từ từ đi tới bên cạnh Mẫu Đơn, hắn đi đến trước mặt nàng rồi dừng lại, có thể nhìn thấy mái tóc đen bóng mềm mại buộc trên đỉnh đầu của nàng, hàng mi đen dày khẽ chớp bên dưới cùng với sống mũi cao thẳng và cái mũi xinh xắn. Qua lớp quần áo rộng lộ ra cái gáy trắng nõn thon dài, La Nam chỉ cảm thấy trong miệng ngày càng khô khốc, hắn không biết ma xui quỷ khiến như thế nào, đưa tay định chạm vào sau vai nàng, không ngờ bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói êm ái: "La đại ca, huynh ngồi xuống uống ngụm trà đi."

Hắn cúi đầu, thấy nàng đang mỉm cười nhìn hắn, nụ cười kia quen thuộc như vậy, nhưng hắn lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ, dường như bên trong ẩn chứa điều gì đó không nói nên lời. Hắn sợ run lên, rút tay về, ngượng ngùng ngồi xuống, nhìn nàng rót một ly trà đặt ở trước mặt của mình, dường như vì che giấu điều gì, hắn nâng ly trà lên uống một hớp trà nguội, lại nhớ tới cách ăn mặc hôm nay của nàng, không khỏi nhíu mày: "Hôm nay sao lại ăn mặc như thế này?"

Thẩm Mẫu Đơn cười cười: "Tiệm lương thực thiếu người nên muội cải nam trang đến đây giúp đỡ."

Mặc dù La Nam cảm thấy cách ăn mặc này của nàng cũng có chút phong tình, nhưng lại thấy không thích hợp lắm, nàng là vị hôn thê của hắn. Nếu cách ăn mặc này bị người ngoài biết được thì sẽ làm hỏng danh tiếng của La gia. Nghĩ tới đây, hắn hừ một tiếng: "Muội là vị hôn thê của La gia chúng ta, là đại diện cho mặt mũi của La gia, nếu như muội bắt buộc phải ăn mặc như vậy thì cũng phải cẩn thận chút, đừng để người khác nhận ra muội, có biết chưa?"

Thẩm Mẫu Đơn gật đầu một cái, mặc dù trong lòng mang hận ý, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ: "Vâng, muội biết rồi."

La Nam nhớ tới mục đích của mình khi đến đây. Nghe qua chuyện xảy ra ở tiệm lương thực của Thẩm gia, hắn cũng biết được tình trạng của tam phòng Thẩm gia, như thế thì làm sao có thể bỏ ra một khoản ngân lượng lớn như vậy? Tuy hắn cũng rất tò mò nhưng cũng không đến mức phải tới tận cửa hỏi thăm như vậy. Chỉ là nghe nói chuyện xảy ra vài ngày trước có người tới tiệm lương thực làm loạn, mặc dù sự việc đã đè ép xuống, nhưng việc huyện lệnh đại nhân tự mình ra mặt cùng với việc hắn nghe được từ miệng bằng hữu đang làm việc tại nha môn nói là tam phòng Thẩm gia có quen biết một vị quý nhân. Vì vậy huyện lệnh đại nhân mới để mắt tới, tới lúc này hắn mới đến thăm dò một phen. Hiện nay địa vị của La gia hơi khó xử, hắn có ý định kết

giao với những người có quyền thế nhưng chưa tìm được cách. Trước đây, nghe nói Yến Vương đi ngang qua Lâm Hoài, hắn đặc biệt đến bái phỏng, nhưng ngay cả cửa cũng không bước vào được.

Hôm nay cố ý tới hỏi thăm tam phòng Thẩm gia xem rốt cuộc họ quen biết người nào, nghĩ giây lát, hắn mở miệng hỏi: "Cái tiệm lương thực này là chuyện như thế nào? Sao lại đột ngột mở tiệm lương thực? Tam phòng các ngươi lấy đâu ra nhiều ngân lượng như vậy, là lão phu nhân trợ giúp sao?"

Thẩm Mẫu Đơn nhấp một ngụm nước trà: "Mấy tháng trước, muội vô tình cứu một đứa trẻ ở Lệ Giang, người nhà đứa trẻ vì cảm ơn đã tặng cho muội mấy viên trân châu. Trước đó vài ngày muội đã đem trân châu đó đi cầm đứt rồi, đổi thành ngân lượng ủy thác cho Trì đà chủ vận chuyển lương thực về."

Cứu người? Khó trách như thế, chỉ sợ gia đình này có lai lịch không nhỏ: "Vậy gia đình kia?"

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Muội cũng không rõ lắm."

La Nam nhíu mày, trong lòng có chút không cam tâm, lại hỏi: "Có biết gia đình kia sống ở nơi nào không?"

"Trần trạch ở ngõ Nghĩa Hòa." Tòa trạch này cũng chỉ là một ngôi nhà hai cửa bình thường, từ ngoài nhìn vào vốn cũng không nhìn ra được cái gì, ai có thể ngờ được ngôi nhà nhỏ này lại nơi ở của Yến Vương điện hạ cơ chứ. Thẩm Mẫu Đơn nói cho hắn biết như vậy chẳng qua chỉ mong hắn mau chóng rời đi, đừng ở lại đây làm phiền người khác.

La Nam nghẹn họng nhìn trân trối, đột nhiên đứng dậy: "Muội… muội nói là Trần trạch ở ngõ Nghĩa Hòa? Có phải là tòa Trần trạch lâu năm cuối ngõ không?"

Thẩm Mẫu Đơn giật thót trong lòng, có chút nghi ngờ, bình tĩnh gật đầu: "Đúng vậy." La Nam chỉ thấy lỗ tai mình ong ong, tay mơ hồ có chút run rẩy, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, trong đầu càng không thể nghĩ được gì. Hắn không thể nào ngờ được người nàng cứu lại là người của Yến Vương. Tòa trạch bình thường này, người khác có thể không biết, nhưng từ trong lời nói của phụ thân hắn biết được nơi ở của Yến Vương trong khoảng thời gian này chính là chỗ này, hiện tại… hiện tại chẳng phải là mất đi cơ hội tuyệt vời sao.

La Nam chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn. Hắn nhịn một bụng lửa giận, cố gắng hít thở sâu vài hơi, căm tức nhìn Thẩm Mẫu Đơn đang ngồi an tĩnh một bên: "Những trân châu đó muội cầm đứt ở tiệm cầm đồ của nhà nào?"

Thẩm Mẫu Đơn đoán người này đã biết được người ở trong tòa trạch kia là ai. Bây giờ đáy lòng hắn nhất định là đang mắng nàng gần chết. Nàng đè nén cõi lòng cười lạnh, nói ra tên hiệu cầm đồ lúc trước, lại nói tiếp: "Muội cầm là cầm luôn, bây giờ cũng không biết những trân châu đó đã bị người khác mua chưa, La đại ca, huynh… sao vậy? Những trân châu đó sao thế? Có chỗ nào không ổn sao?"

"Muội… Sao muội có thể cầm luôn chứ?" La Nam có cảm giác cả người như nhũn ra, không nhịn được ngồi bệt ở trên ghế, hắn nhìn chằm chằm Thẩm Mẫu Đơn: "Muội có biết hộ gia đình kia là ai không? Muội có biết muội đã bỏ lỡ cái gì không? Người đó là Yến Vương điện hạ! Người muội cứu là người nhà của Yến Vương điện hạ, muội… muội..."

Thẩm Mẫu Đơn tròn mắt kinh ngạc: "Yến Vương điện hạ? Vậy… vậy thì sao chứ?" Người là do nàng cứu, có liên quan gì tới hắn chứ, Thẩm Mẫu Đơn biết trong lòng hắn nhất định là rất căm giận, căm giận nàng tại sao không bàn bạc với hắn, tại sao lại đem trân châu đi cầm, tại sao không đem trân châu này vì hắn đổi lấy một tiền đồ tốt.

"Vậy thì sao? Vậy thì sao ư?" La Nam cúi đầu ngồi ở trước bàn, tự mình lẩm bẩm vài câu. Nếu như lúc đầu nàng cứu người xong chịu đi tìm mình để giao trân châu đó cho mình, mình sẽ lấy những trân châu này đổi lấy tiền đồ sáng lạng. Vậy thì bây giờ La gia sẽ không bị vây hãm ở cái huyện Lâm Hoài nhỏ bé này rồi. Hắn nhỏ giọng thì thầm: "Mẫu Đơn, muội còn chưa biết bản thân bỏ lỡ cái gì sao? Nếu như… nếu như lúc đầu muội chịu tìm huynh, báo cho huynh biết chuyện này thì hôm nay La gia đã sớm một bước lên mây. Sau này muội gả đến La gia sẽ là quan phu nhân, muội nói xem muội rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì? Muội đã bỏ lỡ một tiền đồ tốt đẹp, bỏ lỡ cuộc sống vinh hoa phú quý. Mẫu Đơn, muội thay đổi rồi, nếu như là trước đây muội chắc chắn sẽ giao trân châu đó cho huynh. Tại sao bây giờ muội lại thay đổi như vậy... ích kỷ như vậy."

Ích kỷ? Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy thật nực cười, hắn còn mặt mũi nói nàng ích kỷ. Người này quả thật không biết xấu hổ gì cả. Người là nàng cứu, vậy mà hắn cũng có thể quy hết tất cả công lao vào bản thân hắn. May mà nàng đã sống qua một kiếp người, cuối cùng cũng đã hiểu rõ con người hắn. Kiếp này, nàng không chỉ muốn hắn bỏ lỡ cơ hội tốt này, mà còn muốn danh dự của La gia bọn họ mất sạch, sẽ không có cơ hội như kiếp trước. Nàng muốn La gia bọn họ phải bất lực hèn nhát sống ở Lâm Hoài này suốt đời.

La Nam đang cố gắng bình tĩnh lại trong sự căm giận. Bây giờ hắn thật hận không thể làm cho nàng nhục nhã một phen. Nữ nhân ngu xuẩn này quả nhiên là hết thuốc chữa rồi. Đúng, trừ vẻ bề ngoài xinh đẹp trống rỗng này ra, nàng còn có cái gì chứ? Giờ phút này, thậm chí hắn còn nổi lên ý nghĩ thoái hôn, nhưng ngay lập tức ngưng lại, hắn biết hôm nay không phải thời điểm để nghĩ cái này, nói không chừng sự việc còn có chuyển biến. Đúng rồi, bây giờ quan trọng nhất là chuộc những trân châu đó về. Nghĩ tới đây, hắn chợt ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn: "Phiếu cầm đồ còn không? Phiếu cầm đồ mà muội cầm trân châu còn không?"

"Huynh tới Thẩm gia tìm Tư Cúc lấy đi, nàng ấy biết chỗ để đó."

La Nam lập tức đứng dậy đi ra ngoài, không quay đầu lại nhìn Thẩm Mẫu Đơn lấy một lần, Thẩm Mẫu Đơn nở nụ cười châm biếm trên mặt, trân châu, còn muốn đem trân châu đổi lấy cơ hội một bước lên mây sao? Đáng tiếc, trân châu đó sớm trở lại bên cạnh ta rồi, La Nam, ngươi không có cơ hội này đâu.

~~

La Nam rất nhanh đã đến Thẩm gia, tìm được Tư Cúc, vội vàng nói rõ lý do đến đây, nhìn thấy Tư Cúc có vẻ do dự, hắn không kiên nhẫn nói: "Cô nương nhà ngươi đã đáp ứng rồi, còn không mau đi lấy đồ ra ngoài cho ta!"

Tư Cúc biết phiếu cầm đồ để ở đâu, cô nương nhà mình để nó ở dưới đáy hộp trang sức, nàng rất nhanh lấy phiếu cầm đồ đem ra ngoài đưa cho La Nam. Nhìn theo bóng lưng vội vã của nam nhân này, nàng không khỏi bĩu môi, cảm thấy La đại gia này đâu có phong độ của một công tử văn nhã. Giờ nhìn lại, nàng thấy hắn đâu có chỗ nào tốt, lúc trước mình thật là bị mờ mắt, còn nói đỡ cho hắn.

La Nam lấy được phiếu cầm đồ thì lập tức đi tới tiệm cầm đồ, lấy phiếu cầm đồ ra hỏi, mới biết được hơn hai tháng trước đã có người mua những trân châu đó rồi. Trong lòng hắn lộp bộp một tiếng, chỉ cảm thấy trái tim lạnh buốt, không nhịn được nở nụ cười lạnh. Nữ nhân ngu xuẩn, nữ nhân ngu xuẩn, nhìn xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì! Đổi hết vinh hoa phú quý ngày hôm nay thành một tiệm lương thực nhỏ bé, trên đời này sao có một nữ nhân ngu xuẩn như vậy!

La Nam trở về La phủ như thế nào, ngay cả bản thân hắn cũng không biết, chỉ nghe bên tai vang lên giọng nói lo lắng của Thanh Trúc: "Đại gia, đại gia, người không sao chứ? Người đâu, mau đi tìm đại phu tới đây, thân thể đại gia không khỏe, đi mời lão gia phu nhân qua đây!"

Hoảng hoảng loạn loạn, bên tai hắn vang vọng tiếng ồn ào, qua không bao lâu La Nam nghe thấy tiếng nói hốt hoảng của mẫu thân hắn Chương thị: "Con ta, con ta làm sao vậy? Con đừng có dọa nương mà, Thanh Trúc, ngươi có biết đại gia đã xảy ra chuyện gì không?"

Thanh Trúc đáp: "Phu nhân, nô tỳ cũng không biết, đại gia vừa trở về sắc mặt đã trắng bệch, nô tỳ đã cho người đi mời đại phu rồi." Đang nói, La Nam chợt ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt không che giấu được mệt mỏi, hắn phất phất tay với Thanh Trúc: "Thanh Trúc, ngươi ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với lão gia và phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Thanh Trúc đáp lời, xoay người lui ra khỏi phòng.

Chương thị thấy nhi tử thường ngày ngọc thụ lâm phong nhưng giờ lại có dáng vẻ chán nản, tinh thần sa sút thì lại đau lòng không thôi, tiến lên nắm lấy tay hắn, dịu dàng nói: "Con của ta, đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Đừng có dọa nương mà."

La Nam cau mày, không để ý tới sự quan tâm của Chương thị, nhìn về phía phụ thân cũng đang chau mày đứng bên cạnh, trầm giọng nói: "Cha, vừa rồi con có đi tìm Mẫu Đơn, mới biết..." Không đợi hắn nói hết câu, Chương thị bên cạnh lập tức xụ mặt nói: "Con của ta, con đi tìm nữ nhân kia làm cái gì? Tuy nàng là vị hôn thê của con, nhưng cũng chỉ là một gia đình sa sút, nếu có nhà tốt hơn, nương tội gì..."

Sắc mặt La Nam trầm xuống: "Nương, nương đừng làm loạn nữa, con có chuyện muốn bàn bạc với cha, chuyện này liên quan đến sự phồn vinh sau này của La gia chúng ta."

Chương thị lập tức im lặng, La lão gia hỏi: "Con đi tìm Mẫu Đơn thì xảy ra chuyện gì sao?"

La Nam gật gật đầu: "Vừa rồi con đi tìm Mẫu Đơn mới biết được tiệm lương thực của tam phòng bọn họ là chuyện như thế nào. Mấy tháng trước Mẫu Đơn cứu được một đứa bé ở Lệ Giang, gia đình kia tặng tạ lễ, nàng cầm hết tạ lễ đó để mở tiệm lương thực." Giọng điệu của hắn ngày càng nặng nề, mang theo nỗi phẫn nộ không thôi.

La lão gia hình như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt cũng có chút khó coi: "Vậy gia đình kia là?"

La Nam cười khổ: "Chính là gia đình mà cha đang nghĩ tới, hiện Yến vương đang ở trong tòa trạch kia. Lúc trước người Mẫu Đơn cứu chắc là chất nhi của Yến Vương, đứa bé này là huyết mạch duy nhất mà Tĩnh Vương lưu lại, Tĩnh Vương và Yến Vương là anh em cùng một mẹ sinh ra. Lúc trước Tĩnh Vương vì cứu Yến Vương mà mất mạng, đứa bé này đối với Yến Vương mà nói quan trọng biết bao. Nhưng… nhưng nữ nhân ngu xuẩn này lại đi cầm cố ân tình của Yến Vương, đổi thành một tiệm lương thực nhỏ, sao mà ngu xuẩn, sao mà ngu xuẩn như vậy chứ."

Sắc mặt La lão gia cũng khó rất khó coi, Chương thị ngẩn ra không nói nên lời, một lúc lâu mới hoàn hồn, tức giận mắng to: "Nữ nhân ngu xuẩn này, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, chúng ta… sự phồn vinh sau này của La gia chúng ta đã bị nữ nhân ngu xuẩn này hủy đi như vậy sao. Không được, con của ta, lần này không thể bỏ qua cho nàng ta, nữ nhân ngu xuẩn như vậy còn cưới về làm dâu gì chứ! Hủy bỏ cửa hôn sự này cho rồi, sau này nương nhất định sẽ tìm cho con một cửa hôn sự tốt hơn."

"Đủ rồi, đừng làm loạn nữa!" La lão gia chợt vỗ bàn một cái, Chương thị bị dọa lập tức im lặng, tái mặt đứng ở một bên. La lão gia cau mày nhìn La Nam: "Bây giờ còn có cách nào cứu vãn không? Tạ lễ đó là gì? Có thể chuộc lại không?"

La Nam trầm mặt lắc đầu: "Mẫu Đơn nói đó là mấy viên trân châu. Lúc nãy con có tới tiệm cầm đồ hỏi qua mới biết những trân châu đó đã bị người khác mua rồi, cha, bây giờ còn có cách gì có thể cứu vãn không cha? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ hội vuột qua như vậy sao?"

Vẻ mặt La lão gia âm trầm, hồi lâu mới nói: "Có thể như thế nào chứ, những trân châu này đã bị người khác mua rồi, nhân tình này đã bị nàng dùng rồi. Nếu lấy thân phận vị hôn phu của Mẫu Đơn tới cửa bái phỏng, Yến vương có lẽ sẽ gặp, nhưng Yến Vương sẽ nghĩ chúng ta như thế nào? Coi như sau khi bái phỏng có thể mưu cầu một chức vị dưới danh nghĩa của Yến Vương, nhưng trong lòng Yến Vương chắc chắn sẽ bất mãn, chúng ta không thể đánh cuộc như vậy được, muốn làm thì phải vẹn toàn, nhất định không thể để La gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Thôi, chuyện này kết thúc ở đây đi, nói không chừng sau này còn có cơ hội."

Chương thị có chút không cam lòng, nhỏ giọng lẩm bẩm, nữ nhân ngu xuẩn này không thể cưới về được. La lão gia cau mày nhìn Chương thị, cả giận nói: "Bà đừng nói bừa những lời này cho người ngoài nghe, nàng ta không phạm sai lầm gì cả, làm sao đi từ hôn? Làm vậy chỉ làm tổn hại tới danh tiếng của La gia chúng ta thôi, vả lại bây giờ danh tiếng của nàng ta cũng không tệ, gả đến La gia cũng không quá đáng, chuyện này về sau đừng nhắc lại, càng không thể nói lung tung với người bên ngoài, bà nhớ kỹ chưa!"

Chương thị vâng vâng dạ dạ đáp lại, hôm nay lão gia dặn dò, bà không dám nói lung tung ở bên ngoài, chỉ nghĩ tới sau này nữ nhân ngu xuẩn này gả vào cửa bà sẽ dạy dỗ nàng ta cho thật tốt.

~~~

Thẩm Mẫu Đơn không biết được suy nghĩ của La gia, cho dù có biết thì cũng chỉ cười một chút rồi thôi, nữ nhân ngu xuẩn, vậy chúng ta sẽ xem đến cùng ai mới là người ngu xuẩn?

Người ở huyện Lâm Hoài có khoảng từ ba tới bốn mươi ngàn người. Một tiệm lương thực cũng có thể cung ứng được tạm thời, hơn nữa lúc trước đã diệt hết châu chấu nên nạn châu chấu cũng không lan rộng. Về tổng thể tình hình thiên tai so với kiếp trước nhẹ hơn rất nhiều, Yến Vương vừa là Thứ Sử Lương Châu, nạn châu chấu cũng chỉ xảy ra ở mấy huyện của Lương Châu, toàn bộ lương thực còn dư của Lương Châu vẫn có thể cung ứng được mấy quận huyện, nửa năm sau còn có thể trồng trọt chút cây nông nghiệp đã là tốt lắm rồi.

Có lương thực của Yến Vương, Thẩm Mẫu Đơn cũng rất yên tâm, có thể duy trì đến mùa đông cũng không thành vấn đề, toàn bộ những lương thực kia để ở Trì gia, rất an toàn. Qua lần náo loạn lần trước, mọi người càng không có ý nghĩ tranh giành lương thực. Dù sao giá lương thực chỉ lên xuống trong phạm vi mọi người có thể chấp nhận được, giống như lời Thẩm Mẫu Đơn nói, nếu cướp hết lương thực này, về sau phải làm sao đây?

Những ngày tiếp theo đều trôi qua một cách an ổn, huyện Lâm Hoài cũng khôi phục sự yên tĩnh trước đây, trên đường phố cũng bắt đầu có tiểu thương bày sạp hàng buôn bán. Trên sông Lệ Giang cũng khôi phục cảnh sắc phồn hoa, thỉnh thoảng còn có người bắt cá ở vùng nước thấp gần bờ sông, trên sông cũng có vài thuyền đánh cá nhỏ giăng lưới bắt cá. Vì vậy khoảng thời gian này trên chợ xuất hiện nhiều sạp hàng bán cá, thịt cá cũng không đắt đỏ như các loại thịt khác, Thẩm Mẫu Đơn cũng thường mua mấy con cá về nấu canh, hấp cá, kho cá cho mọi người bồi bổ thân thể.

Ngày hôm đó sau khi đóng cửa tiệm lương thực, trên đường về Thẩm Mẫu Đơn thấy còn có tiệm bán cá nên thuận tiện mua về mấy con. Sau khi về nàng liền bận rộn trong nhà bếp với Tư Cúc. Mấy ngày nay, Lục Nhi theo bọn họ đi tiệm lương thực giúp đỡ còn Tư Cúc thì lo việc ở nhà. Mọi việc trong nhà đều do Tư Cúc lo liệu từ việc quét dọn, giặt giũ nấu cơm, Tư Cúc cũng không rảnh rỗi. Về phần Vũ ma ma, vốn là tới canh chừng phụ thân, trong khoảng thời gian này phụ thân và nàng đều không ở nhà, cho nên bà ta cũng trở về bên cạnh lão phu nhân.

Hai người bận rộn nửa canh giờ trong bếp, nấu một nồi canh cá, bên trong còn nêm nếm thêm một ít cải chua. Thời điểm đầu thu được ăn một nồi canh cá cải chua nóng hổi như vậy thì còn gì bằng, ngoài món canh cá cải chua còn có món cá chưng, sau cùng là món giá đỗ xào mà lúc trước nàng từng làm qua. Đó là thời điểm mơ mơ hồ hồ kiếp trước nàng học được, bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, thật sự kiếp trước nàng học được rất nhiều thứ, vậy là nàng phải cảm tạ những người đó, nếu không nhờ họ làm sao nàng có được những trải nghiệm đó.

Suy nghĩ xa xôi một hồi, ngoài cửa vang lên giọng nói vui vẻ của Thẩm Hoán: "Tỷ, đệ về rồi, đệ giúp tỷ một tay."

Thẩm Mẫu Đơn hoàn hồn, nhìn dáng vẻ vui mừng của A Hoán, cười nói: "Tỷ nấu món canh cá cải chua mà đệ thích ăn này, buổi tối cần phải ăn nhiều một chút, mấy ngày nay đi học sao rồi? Vài ngày nữa là tới cuộc thi nho sinh rồi, đệ đừng căng thẳng quá, tất cả thuận theo tự nhiên là được rồi." Kiếp trước Thẩm Hoán thi đậu nho sinh rất thuận lợi, có tiền đồ rất tốt, vì báo thù cho nàng mà phải mất mạng trong ngõ hẻm tối tăm lạnh lẽo.

Thẩm Hoán gật đầu một cái: "Tỷ, tỷ yên tâm, đệ hiểu mà."

Thẩm Mẫu Đơn cười cười, nhìn Thẩm Hoán bưng món ăn lên trên bàn, vừa quay đầu xào giá đỗ đã rửa sạch trước đó, bỏ thêm một chút muối, lại thêm chút dấm vào xào mấy cái rồi lấy chảo lên. Lúc ăn cơm Tư Cúc và Lục Nhi không ngồi cùng bàn với họ, vốn là ba người họ không quan tâm, nhưng Tư Cúc và Lục Nhi kiên quyết không chịu, chỉ đành chia món ăn làm hai phần, cho các nàng ăn trong nhà bếp.

Từ sau lần trước La Nam nổi giận đùng đùng bỏ đi, khoảng thời gian này hắn chưa từng tới tìm Mẫu Đơn lần nào. Diêu Nguyệt cũng không xuất hiện từ lúc chia tay ở Hồi Xuân Đường. Mặc dù Thẩm Thiên Nguyên cũng cảm thấy kỳ lạ vì sao cô nương nhà mình không qua lại với cô nương Diêu gia nữa, nhưng cũng không hỏi nhiều làm gì. Ngay cả Thẩm hoán cũng tò mò hỏi qua mấy lần, Thẩm Mẫu Đan nói thẳng là Diêu gia quá bận rộn, cho nên lâu rồi mới không tới.

Ăn tối xong, Thẩm Mẫu Đơn rửa mặt rồi đi ngủ, trăng sao xuyên qua từ khe hở của song cửa chiếu vào trong phòng, lúc này đầu óc của nàng vô cùng tỉnh táo. Từ lúc La Nam tới tiệm lương thực, nàng đã suy nghĩ lâu, làm thế nào để từ hôn mà không ảnh hưởng tới danh tiếng của Thẩm gia. Nàng đã nghĩ được một cách nhưng cần có sự phối hợp của Diêu Nguyệt, để xem Diêu Nguyệt có thể nhẫn nhịn tới lúc nào. Tính tình của Diêu Nguyệt nàng hiểu rất rõ, bây giờ chỉ cần chờ Diêu Nguyệt tới tìm nàng là thành công rồi. Thẩm Mẫu Đơn thở dài, xoay người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Như thế qua mấy ngày, qua hai ngày nữa chính là thời gian thi của A Hoán, mấy ngày nay ngày nào Thẩm Mẫu Đơn cũng đều nấu canh cá cho hắn uống. Vì để hắn ăn ngon một chút, mấy ngày nay nàng đều nấu các món ăn đa dạng cho hắn, do đó mỗi ngày nàng đều về sớm hơn một canh giờ để chuẩn bị.
~~~

Hôm nay người mua lương thực không nhiều, có Thẩm Thiên Nguyên và Lục Nhi ở đó là được rồi nên Thẩm Mẫu Đơn muốn về sớm một chút. Vừa vào hậu viện thu dọn đồ đạc thì nàng nghe thấy giọng nói của Thẩm Thiên Nguyên từ ngoài tiệm vọng lại: "Khổng quản gia, thật là xin lỗi, mặc kệ Diêu gia các người như thế nào cũng chỉ có hơn ba mươi người, ta chỉ có thể bán cho các ngươi bấy nhiêu lương thực thôi, đều tính theo đầu người cả, thật sự là không thể phá vỡ quy tắc này được."

Thẩm Mẫu Đơn mang mũ che mặt đi ra ngoài nhìn một chút, thấy một nam tử trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi đang đứng trước cửa tiệm lương thực. Nam tử này là quản gia của Diêu gia, hình như họ Khổng, là bà con xa của Khổng thị, kế mẫu của Diêu Nguyệt. Nàng ta hận nhất chính là người nhà họ Khổng.

"Thẩm lão gia, cô nương nhà ta và cô nương nhà các ngươi là bạn tốt của nhau, chẳng lẽ một yêu cầu nho nhỏ như thế này cũng không đáp ứng được? Ta chỉ muốn mua thêm một chút lương thực thôi mà, cũng không phải là không có tiền trả." Hiển nhiên Khổng quản gia muốn mượn quan hệ để mua nhiều chút lương thực.

Thẩm Thiên Nguyên nói: "Khổng quản gia đừng làm khó ta mà, cái này không được đâu, nếu như ai cũng lấy quan hệ ra mua nhiều chút lương thực như vậy, thì tiệm lương thực này không thể cung ứng được nữa, những người khác phải làm sao? Tóm lại là không thể bán toàn bộ lương thực cho các ngươi được. Vả lại, Khổng gia nhà các ngươi cũng có tiệm lương thực mà, cần gì phải tới đây mua lương thực? Chỉ là tới cửa đều là khách, ta cũng không muốn nói nhiều nữa. Đây là lương thực trong vòng mười ngày của hơn ba mươi người Khổng gia, xin Khổng quản gia nhanh chóng thanh toán để những người khác còn mua lương thực."

Sắc mặt Khổng quản gia có chút khó coi: "Thẩm lão gia đây là sao hả? quan hệ của cô nương nhà ta và tứ cô nương Thẩm gia nhà ngươi tốt như vậy, chẳng lẽ ngay cả điểm này cũng không thể châm chước được sao? Thẩm gia là người có tâm địa lạnh lùng như vậy sao?"

Thẩm Mẫu Đơn đứng ở cách đó không xa nhìn Khổng quản gia, không định bước ra. Nếu nàng đoán không lầm, đợi một lát nữa chắc chắn Diêu Nguyệt sẽ xuất hiện phá đám.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Quả nhiên, Khổng quản gia vừa dứt lời, ở phía xa xa đã vang lên tiếng lạch tạch của xe ngựa, Thẩm Mẫu Đơn nhìn xe ngựa kia nở nụ cười, đứng khuất vào một bên, chuẩn bị xem kịch hay. Khổng quản gia nghe được tiếng xe ngựa, quay đầu nhìn lại thì sắc mặt trắng bệch. Xe ngựa đã chạy nhanh đến bên cạnh, Diêu Nguyệt mặc váy áo màu vàng nhạt bước xuống. Hình như nàng ta đã tiều tụy rất nhiều, gương mặt vốn hồng hào đầy đặn nay đã gầy đi, tóc mái che trước trán, ánh mắt mang theo một dòng lệ khí, cả người thay đổi rất lớn.

Vừa xuống xe, Diêu Nguyệt liền đi thẳng tới cửa tiệm lương thực. Sắc mặt Khổng quản gia rất khó coi, nhưng vẫn rất quy tắc lên tiếng chào hỏi: "Cô nương, sao người lại đích thân tới đây."

Diêu Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Khổng quản gia, ngươi đang làm gì vậy?"

Khổng quản gia khổ sở nói: "Cô nương, lão nô tới mua lương thực, trong nhà lương thực còn dư lại không còn bao nhiêu, phu nhân kêu lão nô tới đây mua chút lương thực."

Diêu Nguyệt nhìn quanh bốn phía cũng không thấy Thẩm Mẫu Đơn, trong mắt có chút thất vọng, vừa quay đầu nói: "Khổng quản gia, Diêu gia chúng ta không phải cũng có tiệm lương thực hay sao? Mặc dù trước đây có người mua hết khối lượng lớn lương thực, nhưng số lương thực còn dư lại bên trong cũng đủ cho trên dưới Diêu gia chúng ta dùng hết năm thiên tai này, sao ngươi lại phải ra ngoài mua lương thực rồi hả? Còn phải tranh giành với những người không có lương thực nữa, từ khi nào Diêu gia chúng ta đã suy sụp tới mức độ này vậy?"

Sắc mặt Khổng quản gia trắng bệch không nói nên lời, Diêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ lương thực trong nhà đã bị mẫu thân đưa hết cho nhà mẹ đẻ của bà hay sao? Thật là nực cười, bây giờ đã gả đến Diêu gia chúng ta rồi mà còn lo chuyện của nhà mẹ đẻ, cha ta có biết chuyện này không?"

Các cửa tiệm của Diêu gia đều do Khổng thị quản lý. Lúc trước lương thực trong tiệm đã bị người ta mua đi số lượng lớn, rồi nạn châu chấu xảy ra, người nhà mẹ đẻ tới khóc than, nói không có lương thực ăn, bất đắc dĩ Khổng thị mới lấy lương thực của tiệm cho người nhà mẹ đẻ, nhưng không ngờ người bên đó lòng tham không đáy, qua hai ba tháng số lương thực trong tiệm không còn bao nhiêu, đến khi chưởng quỹ tới báo thì Khổng thị mới giật mình. Nếu chuyện này để lão gia biết được thì không xong, cho nên bà mới kêu người đi mua chút lương thực về. Vì vậy Khổng quản gia mới tới tiệm của Thẩm gia để mua lương thực, cái này không phải là mua vài thạch, mà là mua trên trăm thạch, Diêu Nguyệt biết chuyện này nên mới tới đây phá đám.

Khổng quản gia nói không nên lời chỉ có thể vâng vâng dạ dạ, đầu đổ đầy mồ hôi. Diêu Nguyệt hừ một tiếng, không để ý đến hắn nữa, đi tới trước mặt Thẩm Thiên Nguyên mỉm cười: "Thẩm bá phụ mạnh khỏe, mấy ngày gần đây chưa tới bái phỏng, thật thất lễ, mấy ngày nay không biết Mẫu Đơn sao rồi? Có ở trong tiệm hay không? Tới hôm nay cũng đã một thời gian dài không gặp nàng ấy rồi, thật là nhớ quá đi."

Thẩm Thiên Nguyên nhìn qua chỗ Mẫu Đơn mới vừa đứng, thấy người đã không còn ở đó nữa, còn tưởng là đã đi về, cười nói: "Mẫu Đơn mới vừa về

trước một bước, bây giờ chắc về tới nhà rồi, Nguyệt Nhi có cần lương thực không? Nếu con cần thì đợi một chút, giờ cũng không còn mấy người, ta cân xong lương thực cho họ rồi lại cân cho con, con thấy có được không?" Lúc nãy, bởi vì Thẩm Thiên Nguyên biết quan hệ của Khổng quản gia và Diêu Nguyệt nên mới không chịu châm chước. Nếu là Diêu Nguyệt đến mua lương thực đương nhiên là chuyện khác rồi, mặc kệ như thế nào thì từ nhỏ tới lớn cô nương nhà mình chỉ có một người bạn tốt là Diêu Nguyệt thôi, cũng coi như ông nhìn Diêu Nguyệt trưởng thành, mặc dù cô nương này có chút hẹp hòi, nhưng mà cô nương nhà mình thích, ông cũng không còn cách nào.

Ánh mắt Diêu Nguyệt tối sầm, đưa tay chạm vào cái trán ở dưới tóc mái, tay run một cái, sắc mặt tối tăm mờ mịt, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên nặn ra một nụ cười: "Không cần đâu Thẩm bá phụ, nên như thế nào thì như thế đó đi, cứ lấy lương thực theo đầu người Diêu gia chúng con là được rồi, ngày sau cũng không cần phá quy tắc như vậy. Bá phụ, nếu Mẫu Đơn không có ở đây, vậy con xin phép về trước, lần sau lại tới cửa bái phỏng."

Đợi Diêu Nguyệt rời khỏi, sắc mặt Khổng quản gia rất khó coi, chỉ mua về lương thực đủ dùng trong vòng mười ngày.

Thẩm Mẫu Đơn đợi Diêu Nguyệt đi khỏi thì bản thân cũng rời đi. Nàng có thể dự liệu được chuyện tiếp theo sẽ xảy ra ở Diêu gia, cuộc tranh cãi của Diêu Nguyệt và Khổng thị, sự khiển trách của Diêu lão gia đối với hai người bọn họ, nói tới nói lui coi như hai bên đều bị tổn hại.

Lúc về đi ngang qua sạp thịt heo, Thẩm Mẫu Đơn hỏi qua giá cả của giò heo và xương ống, so với thời điểm lúc trước thì giá đắt hơn gấp hai mươi lần, nghĩ tới hai ngày sau là ngày thi của A Hoán, nàng đành cắn răng mua về. Xương ống thì đem đi hầm còn giò heo thì đem kho. Nàng học được cách kho này ở kiếp trước nên mùi vị cực kỳ không tệ.

Qua hai ngày nữa là tới kỳ thi của Thẩm Hoán, Thẩm Mẫu Đơn bỏ hết tất cả những chuyện khác ra khỏi đầu chỉ chuyên tâm chuẩn bị những đồ dùng cần thiết cho Thẩm Hoán như: bút, mực, giấy, nghiên, chăm sóc sức khỏe cho hắn, nấu các món ăn bổ não cho hắn ăn. Hai ngày sau là sơ khảo ở trong huyện thành, sau khi thông qua thì bước vào vòng thi thứ hai ở kinh An Dương, vượt qua được hai vòng thi này thì mới được xem là nho sinh. Kỳ thi này hết sức khó khăn, hàng năm có mấy ngàn học sinh tham gia kỳ thi này, nhưng có thể vượt qua trở thành nho sinh thì chỉ có vài trăm người.

Thời điểm thi vòng hai là mùa xuân ngày mai, kiếp trước bởi vì Thẩm Hoán muốn lên kinh dự thi, trong nhà không đủ tiền, nàng phải đi La gia mượn, kết quả bị Chương thị nhục nhã một phen.

Chớp mắt đã qua hai ngày, ngày hôm đó trời vừa sáng Thẩm Mẫu Đơn và Tư Cúc đã bận rộn trong nhà bếp, nướng xong bánh bột ngô, rồi cắt giò heo kho mà mấy ngày trước đã kho xong thành lát mỏng kẹp vào bên trong bánh bột ngô. Kỳ thi kéo dài hai ngày, trong hai ngày này không thể trở về, phải nghỉ lại ở bên trong trường thi. Thời tiết đã chuyển lạnh, thịt kho và bánh bột ngô sẽ không bị hư, ăn được trong hai ngày là không thành vấn đề.

Thẩm Mẫu Đơn lại giúp Thẩm Hoán sắp xếp quần áo và chăn đệm, từng cái bánh kẹp thịt kho cũng được gói kỹ bằng giấy dầu, đặt trong bao quần áo. Nhìn A Hoán gầy gò cõng bọc quần áo thật to ra cửa, Thẩm Mẫu Đơn nhìn theo hồi lâu cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất ở khúc quanh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tuy biết chắc A Hoán sẽ trở thành nho sinh, nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy tự hào vì đệ đệ của mình.

Hai ngày này Tư Cúc và Lục Nhi có chút đứng ngồi không yên. Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên coi như trấn định, bởi vì Thẩm Mẫu Đơn đã sớm biết trước kết quả. Còn Thẩm Thiên Nguyên, có lẽ người đã có tuổi nên suy nghĩ đã thông thoáng hơn đối với những chuyện như thế này, nên không cưỡng cầu cái gì cả, con cháu tự có phúc của con cháu.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, lúc Thẩm Hoán từ trường thi trở về thì trời đã gần tối, tới khi ngoài cửa vang lên giọng nói vui vẻ, hô to gọi nhỏ của Lục Nhi thì Thẩm Mẫu Đơn biết đệ đệ của mình đã về, vội chạy ra đón, nhìn thấy nụ cười thanh tú dưới ánh chiều tà của A Hoán, nàng cũng nhịn không được nở nụ cười, nói: "A Hoán, đệ về rồi."

Thẩm Hoán gật gật đầu, cười híp mắt kêu một tiếng tỷ. Lục Nhi và Tư Cúc đứng bên cạnh không nhịn được, hưng phấn lên tiếng hỏi: "Thiếu gia, người thi sao rồi?"

Thẩm Hoán tháo bọc quần áo sau lưng để lên trên bàn nhỏ rồi mới cười nói: "Phải chờ tới tháng sau mới yết bảng, cũng không biết kết quả hôm nay như thế nào nữa."

Thẩm Mẫu Đơn cũng không lo lắng, gọi mọi người vào nhà ăn cơm. Tâm tình Thẩm Hoán thoải mái nên ăn nhiều thêm một chén cơm so với ngày thường, Thẩm Mẫu Đơn cười híp mắt nhìn, nhất thời trong lòng mềm mại.

Khoảng thời gian một tháng kế tiếp chỉ có sự lo lắng và chờ đợi, người lo lắng cũng chỉ có Tư Cúc và Lục Nhi, còn ba người họ nên làm gì thì làm cái đó. Ngày yết bảng một tháng sau đến rất nhanh, sáng sớm ngày hôm đó Tư Cúc và Lục Nhi thức dậy rất sớm, rồi đánh thức ba người. Sau khi ăn sáng xong, bọn họ cùng nhau đi xem bảng thành tích dán ở bảng thông cáo trước cửa nha môn. Cả Lâm Hoài huyện ước chừng có mấy trăm người dự thi, có thể thông qua cũng chỉ có khoảng mười người mà thôi.

Dọc đường đi Tư Cúc và Lục Nhi đều không ngừng lẩm bẩm: "Ông trời phù hộ, hi vọng thiếu gia sẽ đậu..."

Lúc đến chỗ bảng thông cáo, nơi đó đã có nhiều người bao vây xung quanh, nhốn nha nhốn nháo, không thấy được mặt bảng, một đống người vây quanh nơi đó, đại đa số người chỉ phát ra tiếng thở dài thất vọng, thỉnh thoảng sẽ có tiếng đậu rồi ở đâu đó vang lên. Lục Nhi và Tư Cúc cố gắng chen vào, thật vất vả lắm mới đến trước bảng, hai người đều rất căng thẳng, không dám nhìn lên trên bảng. Thường ngày hai người theo Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Hoán học tập, vì vậy đều biết chữ, bây giờ chỉ cần nhìn lên là biết được thiếu gia nhà mình rốt cuộc có đậu hay không, nhưng giờ phút này hai người lại căng thẳng đến độ một chút can đảm để nhìn cũng không có.

Thẩm Mẫu Đơn cũng chen vào, nhìn lên bảng, thấy kết quả giống y như kiếp trước, không khỏi cười đến híp cả mắt: “Ồ, A Hoán được hạng năm này."

Tư Cúc và Lục Nhi nghe vậy, vội nhìn lên trên bảng, quả nhiên thấy tên thiếu gia nhà mình là hạng năm, không khỏi hô to: "Thiếu gia, đậu, đậu rồi!" Tiếng kêu không nén nỗi niềm vui.

Thẩm Hoán ở phía ngoài nghe vậy, nở một nụ cười thật tươi.

Trong lòng người Thẩm gia rất vui mừng, nay biết được kết quả rồi thì tất nhiên nên quay về thôi, Thẩm Mẫu Đơn định làm một bữa thịnh soạn để mọi người cùng ăn coi như chúc mừng. Mới vừa chen ra khỏi đám người, cửa chính của huyện nha bên cạnh mở ra, huyện lệnh đại nhân mặc quan phục ở bên trong đi ra. Huyện lệnh đại nhân nhìn thấy đoàn người Thẩm Thiên Nguyên, liền đi tới, cười nói: "Chúc mừng lệnh lang."

Thẩm Thiên Nguyên có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao huyện lệnh đại nhân lại đột ngột chạy tới chỗ bọn họ chúc mừng như vậy. Bắt đầu từ lần náo loạn ở tiệm lương thực lúc trước thì ông phát hiện vị huyện lệnh đại nhân này cố ý muốn kết giao bọn họ, chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi, đừng nói A Hoán không phải là nho sinh, ngay cả khi đã là nho sinh rồi thì cũng không đáng để huyện lệnh đại nhân làm như vậy.

Huyện lệnh đại nhân cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ nói cùng Thẩm Thiên Nguyên mấy câu rồi rời đi, đoàn người Thẩm gia cũng quay trở về.

Bởi vì trước kia biết chắc chắn A Hoán sẽ đậu, Thẩm Mẫu Đơn thấy có chỗ bán thịt dê thì mua không ít thịt dê, thịt heo và cá. Sau khi trở về nàng và Tư Cúc bận rộn trong nhà bếp, còn Lục Nhi thì đi báo tin cho Thẩm lão phu nhân bên kia. Lục Nhi trở về rất nhanh, nói Thẩm lão phu nhân chỉ đáp một tiếng đã biết rồi cho nàng lui về.

Thẩm Mẫu Đơn cũng không nói thêm điều gì, cho Lục Nhi lui ra ngoài, trong lúc đang bận rộn, bên ngoài truyền đến tiếng nói vui mừng của Thẩm Phương Lan: "Tứ tỷ tỷ, chúng muội qua rồi đây."

Đi ra nhìn một cái, toàn bộ mấy thiếu gia và các cô nương Thẩm gia đều đã tới.

Thẩm Mẫu Đơn để Tư Cúc làm việc ở nhà bếp, còn mình thì ra ngoài đón tiếp các huynh đệ tỷ muội, vừa pha trà xong, Lục Nhi đã chạy vào báo, nói là Diêu Nguyệt cô nương tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Viện của mấy phòng Thẩm gia đều có cửa sau riêng. Thường ngày La Nam và Diêu Nguyệt tới tìm Thẩm Mẫu Đơn đều đi cửa sau, khoảng cách gần hơn chút, không cần đi một vòng lớn từ cổng chính. Diêu Nguyệt tới đây, Thẩm Mẫu Đơn không thấy có gì bất ngờ cả, chắc là bây giờ nàng ta không nhịn được nữa. Thẩm Mẫu Đơn cười cười, đứng dậy nói với mấy huynh đệ tỷ muội Thẩm gia mấy câu rồi đi ra ngoài nghênh đón, theo Lục Nhi đi tới hậu viện. Tới nơi, nàng thấy Diêu Nguyệt đang đứng cạnh một gốc cây khô, bên cạnh bức tường cũ sơn loang lổ. Ánh mặt trời ngày thu chiếu lên cây khô tường cũ làm cho Diêu Nguyệt nhuốm vẻ cô tịch thê lương.

Thẩm Mẫu Đơn đứng cách Diêu Nguyệt khoảng hơn mười bước chân, nhìn chằm chằm một hồi, chợt nhớ tới chuyện lúc nhỏ của nàng và Diêu Nguyệt. Khi đó hai người cũng chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, đơn thuần, không có chuyện gì buồn phiền, nàng có gì ngon, có gì chơi vui cũng đều chia sẻ với Diêu Nguyệt. Nàng ta cũng không ghen tỵ, nghi ngờ, tranh đoạt giống như bây giờ. Thời gian lúc đó thật là đẹp, thấy Diêu Nguyệt quay đầu lơ đãng nở nụ cười, Thẩm Mẫu Đơn biết họ đã không thể trở về như lúc trước được nữa.

Thầm thở dài trong lòng, Thẩm Mẫu Đơn nở nụ cười ôn nhu, vẫy vẫy tay với Diêu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, ngươi đến rồi, mau theo ta vào nhà thôi."

Diêu Nguyệt nở nụ cười, nhìn nữ tử mắt ngọc mày ngài cách đó không xa, sự thất bại, ghen tỵ, hận ý trong lòng tràn ra, nếu không phải tại nàng... Nếu không phải tại nàng, hôm nay nàng ta cũng sẽ không bị như vậy, tướng mạo cũng không bị hủy hoại, La đại ca sẽ không chán ghét nàng ta như thế, đều tại nàng, nàng ta hận nàng.

"Nguyệt Nhi, nhanh lên, ta đã chuẩn bị món thịt dê mà ngươi thích, chút nữa ta sẽ tự tay xuống bếp, bảo đảm ngươi sẽ thích mùi vị mà ta làm ra."

Diêu Nguyệt sững sờ nhìn Thẩm Mẫu Đơn, ngàn vạn suy nghĩ xoay chuyển trong lòng, nỗi buồn trào dâng, quan hệ của bọn họ rõ ràng rất tốt, tại sao hôm nay lại biến thành như vậy, việc hủy hoại tướng mạo cũng không thể trách Mẫu Đơn được, nếu không phải trong lòng nàng ta nảy ra ý xấu, nàng ta cũng không té xuống đất, cũng sẽ không bị hủy hoại tướng mạo. Hơn nữa Mẫu Đơn và La đại ca đã có hôn ước, nàng ta lại chen chân vào, mặc kệ ra sao, lúc đầu La đại ca lấy lòng thì nàng ta cũng không cự tuyệt, Mẫu Đơn là vô tội mà, vừa rồi tâm tư của chính nàng ta là sao chứ?

Dọc đường đi theo Mẫu Đơn về phòng, trong lòng Diêu Nguyệt đấu tranh tới lui, tới khi đến viện của Mẫu Đơn, Thẩm Mẫu Đơn để Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan, Thẩm Nhạn Dung ở cùng Diêu Nguyệt, còn nàng thì vào nhà bếp tiếp tục bận rộn.

Hôm nay tới đây đều là các huynh đệ tỷ muội cùng thế hệ của Thẩm gia, hai bá bá và bá mẫu chỉ để Thẩm Khánh Đông và Thẩm Phương Hoa đem quà mừng tới.

Tiết trời đã vào thu, Thẩm Mẫu Đơn cũng không định xào rau, kho một chút thịt ba chỉ, hầm sườn làm nước lèo, toàn bộ thịt dê cắt thành lát mỏng, định

làm thành nồi lẩu. Mọi người đều tập trung trong phòng ăn lẩu nóng hôi hổi, chỉ có Diêu Nguyệt là lơ đãng.

"Tứ tỷ tỷ, cách làm này của tỷ là học từ ai vậy? Thức ăn nấu ra ăn ngon thật, món thịt kho này cũng ngon không kém." Thẩm Phương Lan gắp một miếng thịt dê bỏ vào miệng, hơi nóng làm muội ấy thở phù phù hai tiếng rồi nói tiếp: "Đúng rồi, tứ tỷ tỷ, hôm nay A Hoán thi đậu, sao không thấy đại gia của La gia tới chúc mừng vậy?"

Vừa nghe thấy tên này, cả người Diêu Nguyệt chấn động, thịt dê trên đũa cũng rơi vào nồi lẩu, nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn một cái, sắc mặt biến đổi khôn lường.

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Dạo gần đây La đại ca có chút bận, hai người tỷ đã không gặp nhau vài ngày rồi."

Vài ngày, cũng chỉ mới vài ngày không gặp, nàng ta và La đại ca đã không gặp nhau kể từ lần từ biệt mấy tháng trước rồi. Trong lòng Diêu Nguyệt lại vừa ghen vừa tức, một chút áy náy vừa nhen nhóm đã sớm không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại sự ghen tuông và thù hận.

Thẩm Nhạn Dung nhìn Diêu Nguyệt, lạnh lùng nói với Thẩm Mẫu Đơn: "Tứ tỷ phải cẩn thận một chút mới được, đừng giống như đại tỷ không có mắt như thế."

Thẩm Phương Lan trừng mắt nhìn Thẩm Nhạn Dung: "Lục muội nói gì thế, có người làm muội muội nguyền rủa tỷ tỷ của mình như vậy sao!"

Thẩm Nhạn Dung hừ một tiếng không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Diêu Nguyệt một cái.

Trong số mấy tỷ muội, tuy tính tình Nhạn Dung lạnh lùng nhưng cách nhìn nhận sự việc lại vô cùng thông suốt, kiếp trước cũng vậy, muội ấy cũng đã cảnh tỉnh Thẩm Mẫu Đơn, chỉ trách Thẩm Mẫu Đơn đã đắm chìm hoàn toàn vào trong tình yêu đối với La Nam, hoàn toàn bỏ qua lời nói của Thẩm Nhạn Dung.

Thẩm Phương Hoa đứng ra khuyên giải: "Được rồi, đừng làm loạn nữa, hôm nay là ăn mừng thay A Hoán, đừng nói những chuyện có có không không này nữa."

Tất cả mọi người không nói thêm gì nữa, ăn cơm xong nói chuyện phiếm một hồi thì giải tán, chỉ có Diêu Nguyệt vẫn còn ngồi ngơ ngác ở trong phòng. Thẩm Mẫu Đơn kêu Tư Cúc pha ly trà cho Diêu Nguyệt rồi ngồi cùng nàng ta một lúc. Diêu Nguyệt vẫn giữ nguyên dáng vẻ ngây ngốc, Mẫu Đơn nói: "Nguyệt nhi, ngươi có phải có tâm sự gì không? Ta thấy ngươi đến đây rồi nhưng trong lòng có vẻ không yên. Nếu có việc gì cần ta giúp đỡ thì ngươi cứ nói."

Diêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn, ánh mắt lóe lên, lại nhìn Tư Cúc một cái.

Thẩm Mẫu Đơn kêu Tư Cúc ra ngoài trước, Tư Cúc vừa ra khỏi cửa phòng, Diêu Nguyệt khẽ vuốt ve ly sứ trong tay, nhẹ giọng nói: "Mẫu Đơn, hôm nay ta tới là có chuyện muốn nói cho ngươi."

Cuối cùng cũng chịu nói rồi sao? Trên mặt Thẩm Mẫu Đơn thoáng qua chút ý cười, nhưng cõi lòng lạnh lẽo: "Nguyệt Nhi, có việc gì ngươi cứ nói là được, có phải lương thực trong nhà không đủ dùng? Chuyện mấy ngày trước ta có nghe phụ thân nói qua, nếu ngươi cần lương thực thì cứ trực tiếp nói với ta là được rồi."

"Không phải là chuyện lương thực..." Diêu Nguyệt cúi thấp đầu, đôi mắt ẩn giấu dưới hàng mi, không thấy rõ biểu cảm trên mặt, giọng của nàng ta trầm xuống: "Mẫu Đơn, những lời ta sắp nói có thể ngươi sẽ không tin, nhưng những chuyện ta nói đều là sự thật, đại gia La gia - vị hôn phu của ngươi thực ra huynh ấy không thích ngươi, huynh ấy hứa hôn với ngươi chỉ vì gia thế Thẩm gia các ngươi ở Lâm Hoài xem như không tồi."

Đáy lòng Thẩm Mẫu Đơn bi thương, ngoài mặt lại giả vờ thể hiện vẻ kinh ngạc: "Nguyệt… Nguyệt Nhi, ngươi đừng nói lung tung, La đại ca không phải là người như vậy đâu. Nếu… Nếu huynh ấy thật sự như lời ngươi nói, vậy sao La đại ca lại không cầu hôn Phương Hoa, Phương Hoa là dòng chính nữ của chi thứ hai, bất luận thế nào thì cũng cao hơn thân phận tam phòng của ta."

Diêu Nguyệt ngẩng đầu: "Sao ngươi biết huynh ấy chưa tới cửa cầu hôn qua? Chỉ là Thẩm lão phu nhân chướng mắt La gia, vì vậy huynh ấy chỉ có thể cầu hôn tam phòng ngươi thôi. Mẫu Đơn, ngươi đừng kinh ngạc, cũng đừng tức giận, những điều này đều là chính miệng huynh ấy nói cho ta biết, Mẫu Đơn ngươi có biết ta và hắn có quan hệ như thế nào không?" Nói xong, nàng ta nở nụ cười quái dị: "Mẫu Đơn, thật ra ta và vị hôn phu của ngươi đã ăn ở với nhau từ lâu rồi, huynh ấy nói, huynh ấy sẽ cưới ta làm bình thê, sau khi ngươi vào cửa, huynh ấy sẽ cưới ta về làm bình thê."

Quả thật, những lời này của Diêu Nguyệt không phải là nói dối, nàng ta và La Nam đã ăn ở với nhau từ lâu. Thật ra, La Nam cũng từng nói muốn cưới nàng ta làm bình thê, nhưng nay bởi vì vết sẹo trên trán mà tránh xa nàng ta. Nàng ta không cam lòng, nàng ta thật lòng thích hắn ta như thế, vậy mà sau khi hắn ta chiếm được thân thể của nàng ta rồi lại nỡ đối xử với nàng ta như vậy, nếu đã như vậy, thì cũng đừng trách nàng ta tìm tới Thẩm Mẫu Đơn.

"Mẫu Đơn, bây giờ huynh ấy ghét vết sẹo trên trán ta, không để ý ta nữa, Mẫu Đơn, ta cũng là không còn cách nào khác nên mới tới tìm ngươi, Mẫu Đơn, cầu xin ngươi, ta biết như vậy là rất có lỗi với ngươi, nhưng ta đã là người của huynh ấy rồi, ta không còn cách nào khác nữa, ngươi nói với La đại ca một tiếng có được hay không?" Vừa rồi Diêu Nguyệt suy nghĩ rất lâu, tính tình Mẫu Đơn nhu nhược, hai người lại là bạn tốt nhiều năm, chuyện vết sẹo trên trán nàng ta có thể không trách nàng, nhưng nàng ta đã là người của La Nam rồi, kiếp này cũng chỉ có thể gả cho hắn ta, nếu La Nam không muốn gặp nàng ta, nàng ta cũng chỉ có thể tới cầu xin Thẩm Mẫu Đơn thôi.

Mẫu Đơn chắc chắn sẽ đồng ý chứ?

Thẩm Mẫu Đơn hoảng sợ nhìn Diêu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, ngươi có biết mình đang nói gì không? Căn bản La đại ca không phải người như vậy, ngươi

đừng có vu khống huynh ấy nữa có được không? Nguyệt Nhi, khoảng thời gian này ta không biết ngươi đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngươi không thể vu khống La đại ca như vậy, La đại ca là người như thế nào ta biết rất rõ, La đại ca và ta thật lòng yêu nhau, trừ khi thấy tận mắt, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tin lời nói của ngươi."

Diêu Nguyệt giật mình, không ngờ Thẩm Mẫu Đơn lại có thái độ này, qua một hồi lâu mới nhíu mày mở miệng nói: "Ngươi không tin, ta cũng không còn cách nào khác, nếu ngươi đã muốn tận mắt thấy thì ta sẽ theo ý ngươi vậy, ta sẽ để ngươi tận mắt thấy La đại ca, người cùng ngươi yêu nhau thật lòng là hạng người gì."

Đột nhiên,Thẩm Mẫu Đơn đứng dậy, vung ống tay áo: "Nguyệt Nhi, ta và ngươi là bạn tốt mười mấy năm, ngươi đừng nói những lời hoang đường như vậy nữa, ngươi mau trở về đi, tìm đại phu khám một chút, đừng để bị bệnh mà nói năng bậy bạ." Rồi nàng quay ra ngoài cửa lớn tiếng hô: "Tư Cúc, vào tiễn Nguyệt Nhi cô nương về!"

Ngoài cửa Tư Cúc nghe tiếng hô vội đẩy cửa đi vào, nhận thấy không khí trong phòng có chút kỳ lạ, nàng ấy cũng không nói gì nhiều, đi tới bên cạnh Diêu Nguyệt cung kính khom người: "Nguyệt Nhi cô nương, nô tỳ tiễn người ra ngoài."

Sau khi Tư Cúc tiễn Diêu Nguyệt đi rồi, Thẩm Mẫu Đơn đứng ở khe cửa sổ, nhìn xuống cây hoa quế đã khô héo ở trong viện, trong lòng không rõ là vui hay buồn. Chuyện hôm nay đều phát triển theo đúng hướng nàng nghĩ, giờ chỉ cần đợi Diêu Nguyệt cho nàng thấy tận mắt gian tình của bọn họ nữa thôi.

La Nam, chắc chắn ngươi không ngờ sự tuyệt tình của ngươi sẽ mang đến phiền phức cho ngươi phải không?

Tư Cúc quay về rất nhanh, nhìn thần thái có chút mệt mỏi của Thẩm Mẫu Đơn nhẹ giọng hỏi: "Cô nương, Nguyệt Nhi cô nương đã nói gì vậy? Hình như nô tỳ nghe tiếng hai người cãi nhau."

"Không có gì." Thẩm Mẫu Đơn không muốn nhiều lời, ít nhất bây giờ không thể tiết lộ chuyện này cho Tư Cúc, nếu không nha đầu ngốc này chắc chắn sẽ chạy đi chất vấn La Nam, đến lúc đó La Nam sẽ sinh lòng cảnh giác, thì sao có cơ hội cho Diêu Nguyệt tận dụng, như thế thì nàng làm sao bắt được gian tình của họ.

Tư Cúc thấy cô nương nhà mình không muốn nói gì thêm, cho rằng vì chuyện lương thực, cũng không tiện nói gì thêm.

Thời gian một tháng tiếp theo mọi người đều bận rộn đào xới ruộng đất, xem xem có còn sót lại trứng châu chấu hay không, lần kiểm tra này đã kéo dài tới hơn nửa tháng sau, trong thời gian này Diêu Nguyệt cũng không tới cửa tìm nàng.

Bây giờ đã là mùa thu, ruộng đất sau khi kiểm tra xong đã có thể trồng chút rau cải trắng và củ cải, qua hơn một tháng nữa là vào đông rồi, thời tiết quá lạnh, những cây nông nghiệp khác không thể sống được, chỉ có hai thứ này có thể chịu được qua mùa đông, sau đó thì có thể thu hoạch vào kho rồi, đến lúc đó thì sự thiếu hụt lương thực sẽ dịu đi không ít.

Tuy Thẩm gia có ruộng đất nhưng tất cả đều trong tay lão phu nhân, tam phòng bọn họ không có nửa phần ruộng đất, ruộng đất trong tay Thẩm lão phu nhân đều cho người khác thuê để thu tô rồi. Mấy ngày nay mọi người bận rộn trồng rau, việc buôn bán của tiệm lương thực cũng nhẹ nhàng hơn, Thẩm Thiên Nguyên không để Thẩm Mẫu Đơn tới tiệm lương thực giúp đỡ nữa, nói rằng có ông và Lục Nhi là đủ rồi, để cho nàng ở lại nhà.

Thẩm Mẫu Đơn có chút không chịu được, lúc trước mỗi ngày ở tiệm lương thực giúp đỡ mặc dù mệt mỏi, nhưng trở về ngâm mình trong bồn tắm một hồi, lúc ngủ cả người đều thoải mái, đột nhiên giờ rảnh rỗi ngược lại trên người nàng có chút không thoải mái. Nàng biết con người phải lao động nhiều thì cơ thể mới khỏe mạnh, đây là kinh nghiệm kiếp trước mà nàng học được.

Ở nhà rỗi rãnh không có việc gì làm, Thẩm Mẫu Đơn kêu Lục Nhi ra ngoài mua chút hạt giống cải trắng và củ cải, định dọn dẹp khoảng đất còn trống ở hậu viện để trồng rau. Buổi sáng vừa xem sách luyện chữ vừa suy nghĩ về những kiểu dáng trang phục thịnh hành ở kiếp trước, buổi chiều nàng kéo Thẩm Hoán đang ở trong phòng đọc sách ra ngoài cùng nhau bận rộn ở hậu viện, khai khẩn, xới đất, gieo giống, bón phân, ngày cứ như vậy từ từ trôi qua.

Cải trắng và củ cải trồng ở hậu viện từ từ nảy mầm, mỗi ngày đều mọc dài ra một chút. Tới ngày trời từ từ trở lạnh, cải trắng ở hậu viện đã kết thành hình cầu, mầm củ cải cũng mọc thật cao, xem chừng chưa tới hơn nửa tháng nữa là có thể ăn được rồi. Trong thời gian này Diêu Nguyệt không có tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Quản gia La gia họ Trần, lúc Lục Nhi thông báo Trần quản gia tới, Thẩm Mẫu Đơn không chút chần chừ kêu Lục Nhi nhanh chóng mời người vào, đương nhiên nàng biết Trần quản gia lúc này tới cửa là vì chuyện gì. Nếu nàng nhớ không lầm, vào thời điểm này ở kiếp trước là tới thọ thần của La lão gia. Lần này Trần quản gia tới chắc là vì chuyện này. Xem ra chuyện lần trước đã chọc giận La Nam thật rồi, cũng đã vài tháng rồi không thấy hắn tới tìm mình, hôm nay còn sai Trần quản gia tới đưa thiệp nữa.

Tư Cúc đem trà nước vào xong liền lui ra ngoài, Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Trần quản gia, sao ngài lại tới đây giờ này? Có phải là có chuyện gì không?

Bây giờ phụ thân ta còn ở tiệm lương thực, nếu ngài có chuyện gì, ta sẽ đi gọi phụ thân về?"

Trần quản gia vội vàng khoát tay: "Thẩm cô nương không cần gọi Thẩm lão gia về đâu, cũng không có gì, chỉ là qua nửa tháng nữa là thọ thần của lão gia, lão nô tới là để đưa thiệp mời cho cô nương." Dứt lời, lấy tấm thiệp trong ngực ra đưa cho Thẩm Mẫu Đơn.

Thẩm Mẫu Đơn cung kính nhận lấy, cười híp mắt nhìn lão nói: "Đa tạ Trần quản gia đã tới một chuyến, mong Trần quản gia trở về báo với La bá bá, hôm đó ta và phụ thân nhất định sẽ đến đúng giờ để chúc thọ La bá bá."

Trần quản gia cười nói: "Nhất định, nhất định."

Thẩm Mẫu Đơn cắn cắn môi, gò má ửng hồng, hình như có chút xấu hổ, cúi thấp đầu, nhẹ giọng hỏi: "Trần quản gia, dạo này La đại ca đang làm gì vậy? Lần trước hình như ta làm cho La đại ca không vui, trong khoảng thời gian này cũng không dám đi tìm huynh ấy, cũng không biết huynh ấy có còn giận ta không."

Về chuyện đó thì Trần quản gia cũng có nghe qua, biết nàng dâu La gia trước mắt này đã đổi tạ lễ của Yến Vương thành một tiệm lương thực, vì vậy khiến cho người của La gia đều giận nàng. Về chuyện này thì Trần quản gia không thấy Thẩm cô nương này làm gì sai cả, người là do cô nương nhà người ta cứu, thì đương nhiên tạ lễ cũng nên tùy ý cô nương xử trí, ngược lại thì người La gia cũng quá tham lam rồi. Cô nương Thẩm gia có thể mở tiệm lương thực trong lúc thiên tai thế này, còn không lấy một phân tiền lời nào, vì muốn mọi người vượt qua năm thiên tai mà chỉ bán lương thực theo giá gốc, có thể thấy tâm địa cô nương này rất tốt, bây giờ còn có được danh tiếng tốt, La gia tìm được nàng dâu tốt như vậy còn không hài lòng. Đương nhiên, những lời này cũng chỉ là suy nghĩ của một mình Trần quản gia mà thôi, không dám nhiều chuyện trước mặt chủ tử nhà mình.

Nhìn dáng vẻ thất vọng của cô nương, Trần quản gia có chút không đành lòng, an ủi: "Thẩm cô nương đừng lo, dạo này đại gia có chút bận nên mới không tới tìm cô nương thôi."

Thẩm Mẫu Đơn xấu hổ cười cười: "Thật sao? Vậy ta yên tâm rồi, còn tưởng La đại ca còn giận ta chứ."

Trần quản gia càng ngày càng thấy tiếc thay Thẩm Mẫu Đơn, lại an ủi thêm mấy câu rồi đứng dậy cáo từ.

Về lễ vật tặng cho La lão gia, Thẩm Mẫu Đơn có chút khó xử, bây giờ chỉ còn dư lại nửa tháng, thêu gấp bức tranh thêu chắc chắn là không còn kịp rồi. Hiện giờ tam phòng bọn họ mở tiệm lương thực, người ngoài chắc chắn sẽ cho rằng tiền bạc đối với bọn họ không thành vấn đề, nếu tặng lễ vật quá sơ sài sẽ làm cho người khác gièm pha, nàng không hy vọng đến phút cuối lại mang danh tiếng xấu.

Tới tối sau khi Thẩm Thiên Nguyên trở về, Thẩm Mẫu Đơn nói qua chuyện này với ông. Thẩm Thiên Nguyên rất coi trọng chuyện này, ngày hôm sau lập tức cùng Thẩm Mẫu Đơn tới tiệm ngọc thạch ở chợ, nhìn trúng một bức tượng ngọc khắc hình thọ tinh cao cỡ bàn tay, mặc dù chất lượng ngọc không phải là thượng phẩm, nhưng cũng không tệ, điêu khắc cũng rất tinh tế, thọ tinh được điêu khắc sống động như thật, trong tay cầm một trái đào mừng thọ lớn. Giá tiền thì có hơi đắt, tới mấy chục lượng bạc.

Tiệm lương thực không có lời, chỉ có tiệm y phục mỗi tháng có thể kiếm được mười mấy phần trăm lượng bạc tiền lời, Thẩm Mẫu Đơn cũng có thể bỏ ra số bạc này, nhưng nghĩ đến sau khi tặng lễ vật này thì sẽ không còn quan hệ gì với La gia nữa, nàng vẫn có chút đau lòng, nhưng vì danh tiếng cũng phải móc bạc ra mua.

Thoáng cái đã qua nửa tháng, chẳng mấy chốc đã tới ngày sinh thần của La lão gia, sáng hôm sau, Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mẫu Đơn đã dậy từ sớm, sửa soạn xong, mang thiệp và lễ vật tới La gia. La gia mặc dù không phải nhà quan nhưng La Nam là nho sinh, bạn bè thân thích không ít, lần này sinh thần của La lão gia tới rất nhiều người.

Khi Trần quản gia dẫn hai người vào La gia, đại sảnh La gia đã ngồi không ít người, Trần quản gia thông báo xong, Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mẫu Đơn tiến lên trước một bước, Thẩm Thiên Nguyên cười nói: "Xin chúc mừng La huynh đệ, chúc La huynh đệ phúc như Đông Hải thọ tỷ Nam Sơn."

Thẩm Mẫu Đơn cầm hộp gấm đựng thọ tinh bằng ngọc khom lưng hành lễ với La lão gia, giơ hộp gấm trong tay lên, cao giọng nói: "Tiểu nữ ở đây chúc La bá bá phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Thẩm Mẫu Đơn, La lão gia nhớ tới cơ hội tốt đã vuột mất của La gia, tâm can tức giận đến mức đau đớn, sắc mặt mơ hồ có chút không ổn, nhưng nghĩ chỗ đông người cũng không thể nói lời khó nghe, chỉ để hai người về chỗ ngồi.

Chương thị bên cạnh trưng ra bộ mặt không ngó ngàng tới, lạnh lùng nhìn Thẩm Mẫu Đơn. Nghĩ tới nghĩ lui, kêu người mở hộp lễ vật Mẫu Đan vừa mới tặng ra, thấy bên trong là một bức tượng thọ tinh bằng ngọc thì sắc mặt càng thêm khó coi, vốn là còn tưởng rằng Thẩm gia sẽ tặng món đồ không ra gì, không ngờ lễ vật lại khá tốt, bà không đào ra được lỗi nào cả.

Thân thích bên La gia đều biết quan hệ của Thẩm Mẫu Đơn và La gia. Trong đó có một người ước chừng hơn 40 tuổi, mặc áo khoác bông màu xanh đậm, phụ nhân kia cười tươi như hoa nhịn không được trêu ghẹo Thẩm Mẫu Đơn: "Nhìn nàng dâu này xem, tặng lễ vật tốt biết bao, thọ tinh này nhìn thật vui mắt, ta nói chứ cô nương này cũng thật khách khí, qua nửa năm nữa sẽ thành thân với Nam Nhi rồi, sao còn gọi La bá bá, chi bằng bây giờ đổi cách xưng hô gọi cha xem nào." Làm cho mọi người trong phòng cười không ngừng, sắc mặt của Chương thị càng khó coi hơn.

Thẩm Mẫu Đơn mắc cỡ đỏ mặt, không biết làm sao nhìn phụ nhân kia một cái.

Nhìn dáng vẻ kia của Thẩm Mẫu Đơn, Chương thị không nhịn được nữa, bĩu môi, liếc phụ nhân vừa mới nói kia một cái, giọng điệu kỳ quái nói: "Đại tẩu vừa nói gì vậy, bây giờ chỉ là mới đính hôn thôi mà, ai biết sau này có xảy ra chuyện bất ngờ gì không, nói không chừng..."

Lời còn chưa dứt, La lão gia không nhịn được ho một tiếng, Chương thị lập tức im lặng, câu kế tiếp không dám nói ra nữa. Phụ nhân kia cũng không dễ dàng bỏ qua, học giọng điệu kỳ quái của Chương thị nói: "Đệ muội đây vừa nói gì thế, nàng dâu tốt như vậy ta thấy đệ muội hình như vẫn chưa hài lòng, Thẩm cô nương nhà người ta dáng vẻ xinh đẹp, lại có tấm lòng tốt, sao lại không xứng với Nam Nhi chứ? Đệ muội còn không hài lòng nữa coi chừng bị trời phạt đó, một lời nói ra sẽ thành sự thật đó, đến lúc đó coi chừng ông trời trừng phạt muội!"

Sắc mặt Chương thị càng lúc càng tái, lại thấy lão gia nhà mình đang nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm bà, cũng không dám mở miệng đáp lại, chỉ quay đầu trừng mắt nhìn Thẩm Mẫu Đan một cách oán hận.

Nhìn cục diện không ổn trước mắt, La lão gia lên tiếng: "Ở đây toàn là trưởng bối, Mẫu Đơn con ở đây cũng không được tự nhiên, ra ngoài tìm bọn Nam Nhi nói chuyện đi."

Thẩm Mẫu Đơn lên tiếng đáp lại rồi xoay người đi ra, dạo một vòng ở trong viện, đều là những người không quen biết, nàng thấy La Nam trong đám đông đang cùng mấy công tử nói gì đó, nàng cũng lười đi tìm hắn ta, tìm một nơi có ánh mặt trời ngồi xuống, mắt lim dim uể oải chợp mắt một lát.

Đang thoải mái phơi nắng, chợt nghe cách đó không xa tiếng của Diêu Nguyệt: "La đại ca, muội tới chúc thọ bá bá nè."

Thẩm Mẫu Đơn vội mở mắt nhìn sang, thấy Diêu Nguyệt đang đứng trước mặt La Nam cười khanh khách nhìn hắn ta, trong tay đang cầm một chậu cảnh bằng san hô đỏ rực. Sắc mặt La Nam đứng đối diện có chút khó coi, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Diêu Nguyệt, nhỏ giọng nói: "Sao muội lại tới đây? Huynh nhớ đâu có đưa thiệp mời cho muội."

Diêu Nguyệt nhấc chậu cảnh san hô trong tay lên: "Dĩ nhiên là tới đây chúc thọ cho La bá bá rồi, huynh và muội tốt xấu gì cũng coi như là huynh muội thân thiết, đại thọ của La bá bá sao muội có thể không tới chứ." Dứt lời, không để ý tới vẻ kinh ngạc trên mặt La Nam, cầm chậu cảnh san hô đi vào trong phòng.

Thẩm Mẫu Đơn thấy Diêu Nguyệt đi vào trong phòng, nhìn về phía La lão gia nói mấy câu gì đó, La lão gia cười híp mắt đáp lời, sau đó có người lên tiếp nhận chậu cảnh san hô trong tay Diêu Nguyệt, sau đó Diêu Nguyệt lui ra ngoài.

Diêu Nguyệt ra khỏi phòng, tìm một vòng trong đám người, phát hiện Thẩm Mẫu Đơn đang trốn ở dưới gốc cây khô phơi nắng, nàng ta đi tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, nhìn nàng cười: "Mẫu Đơn, ngươi cũng tới rồi."

Thẩm Mẫu Đơn ừ một tiếng, ngồi thẳng người, "Hôm nay là sinh thần của La bá bá, đương nhiên ta phải tới rồi." Nói xong, nàng nhướng mày, phòng bị nhìn Diêu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, hôm nay ngươi đừng nói mấy lời kỳ lạ với ta nữa, chuyện lúc trước ta sẽ không truy cứu nữa đâu."

Diêu Nguyệt cười cười, cơ thể áp sát, ghé vào bên tai Thẩm Mẫu Đơn nói: "Mẫu Đơn, người không tin cũng không được rồi, nếu ngươi đã muốn thấy tận mắt thì nửa canh giờ sau đến sương phòng trong viện của La đại ca xem đi, đến lúc đó thì ngươi bắt buộc phải tin thôi." Nàng ta nói xong, ngồi thẳng người không nhìn Thẩm Mẫu Đơn nữa mà đi về phía La Nam đang đứng trong đám người.

"Muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân các người thôi." Thẩm Mẫu Đơn nhìn theo bóng lưng của Diêu Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng thì thầm.

~~

Diêu Nguyệt nhìn thời gian không còn sớm nữa, đưa tay ôm bụng của mình, trên mặt nhuốm vẻ đau đớn, nàng ta kéo tay một tiểu nha hoàn bên cạnh, sắc mặt trắng bệch nói: "Ta... cơ thể ta có chút khó chịu, ngươi có thể đỡ ta tới sương phòng trong viện của La đại ca nghỉ ngơi một chút được không."

Tiểu nha hoàn này biết Diêu Nguyệt, biết quan hệ của Diêu Nguyệt và đại gia nhà mình rất tốt, là huynh muội thân thiết, vội đỡ nàng ta, lo lắng nói: "Diêu cô nương, người không sao chứ, có cần mời đại phu tới xem không? Hay để nô tỳ kêu đại gia qua đây?"

Diêu Nguyệt ôm bụng lắc đầu: "Không cần đâu, ta chỉ là hơi khó chịu trong người, nghỉ ngơi một chút thì sẽ không sao, ngươi chỉ cần đưa ta đến sương phòng trong viện La đại ca là được rồi."

Tiểu nha hoàn không chút do dự, đỡ Diêu Nguyệt đi đến sương phòng trong viện La Nam.

Vào trong phòng, tiểu nha hoàn đỡ nàng ta tới bên giường: "Diêu cô nương, người mau nằm xuống nghỉ ngơi một chút, nô tỳ đi kêu đại gia qua đây."

Diêu Nguyệt cười cười, nhìn tiểu nha hoàn nói tiếng cám ơn, ôm bụng nằm trên giường. Lúc này tiểu nha hoàn mới đi ra ngoài, vội vàng đi kêu đại gia nhà mình qua đây. Sau khi tiểu nha hoàn đi rồi, Diêu Nguyệt cười lạnh một tiếng, nhanh chóng mang giày xuống giường đi tới lò than bên cạnh, trong người móc ra gói bột rắc vào bên trong lò than. Sau đó đi đến chỗ gương đồng, lấy son mang theo tinh tế bôi lên môi. Bột và son này đều là xuân dược, nàng ta không tin La Nam có thể cự tuyệt nàng ta.

Thẩm Mẫu Đơn, ta sẽ cho ngươi tỉ mỉ nhìn rõ, cái người ngươi gọi là quân tử văn nhã.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

La Nam bị tiểu nha hoàn này gọi lại, nghe nha hoàn nói cơ thể Diêu Nguyệt cô nương không khỏe đang nghỉ ngơi ở trong sương phòng cũng không muốn quan tâm, nhưng tiểu nha hoàn lại nói: "Đại gia, người mau qua xem một chút đi, nhìn dáng vẻ Diêu cô nương hình như rất khó chịu, nếu không nô tỳ đi mời đại phu tới đây xem bệnh cho Diêu cô nương."

Vào ngày thọ thần của phụ thân lại đi mời đại phu thì còn ra thể thống gì nữa, sắc mặt La Nam âm trầm, hắn ta phải đi xem xem rốt cuộc nữ nhân này làm sao: "Không cần đi mời đại phu đâu, ta đi xem xem xảy ra chuyện gì, nơi này còn một đống việc nên ngươi không cần qua đó nữa, ở đây phụ một tay đi." Dứt lời, sải bước rời đi.

Nơi này cách viện của hắn ta không xa, chẳng mấy chốc đã đến đầu viện, nhìn thấy cửa phòng đóng kín, nhíu mày, mặt mày anh tuấn lộ vẻ không kiên nhẫn, sải bước nhanh lên bậc thềm, đẩy cửa phòng ra. Không ngờ vừa bước vào phòng, một cơ thể mềm mại lập tức nhào vào trong lòng hắn ta, hai cánh tay trắng nõn bám chặt vào cổ hắn ta, hắn ta nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại sau lưng, đồng thời một đôi môi mềm mại chạm vào bờ môi của hắn, nhẹ - liếm, gặm - cắn.

La Nam không ngờ vừa vào phòng lại có kết quả này, vốn định đẩy nàng ta ra, nhưng bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng ta lập tức đưa xuống, chính xác luồn vào trong áo khoác kéo quần lót của hắn ta ra, đưa tay nắm lấy mệnh căn của hắn ta, gần như ngay lập tức, dục vọng của hắn ta từ bụng dưới lan ra toàn thân, bên tai là giọng nói mềm mại đáng thương của nàng ta: "Xin lỗi, La đại ca, là muội quá nhớ huynh, cho nên mới giả vờ không khỏe để lừa huynh tới đây, xin lỗi huynh, muội chỉ muốn gặp huynh, sờ huynh một chút, La đại ca, muội không mong muốn gì cao xa, không mong huynh sẽ lấy muội làm bình thê, không mong được ngày ngày ở bên cạnh huynh, chỉ mong La đại ca đừng rời xa muội, đừng lạnh nhạt với muội như vậy, thỉnh thoảng nhớ tới muội là được rồi."

Bên tai là lời nói nhỏ nhẹ miên man của nữ tử, trên người là cơ thể mềm mại, trắng nõn, bóng loáng của nữ tử, La Nam là một nam nhân bình thường, đương nhiên không thể cưỡng lại được sự mê hoặc như vậy, không kịp suy nghĩ, hắn ta ôm chặt cơ thể bóng loáng trong lòng vội vàng đi về phía giường, nữ tử cũng vòng hai chân thon dài kẹp chặt hông hắn ta. Trong đầu hắn ta chỉ còn lại dục vọng mãnh liệt, không chú ý tới nụ cười đắc ý trên gương mặt nữ tử trong lòng.

~~

Thẩm Mẫu Đơn nhìn La Nam đi về phía hậu viện, nàng cũng biết kết quả hôm nay đã định. Nàng quá hiểu Diêu Nguyệt, tính tình Diêu Nguyệt hiếu thắng, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác bỏ rơi mình như vậy, cũng sẽ không cho phép bản thân bị xem thường như thế, có lẽ nàng ta đã từng do dự, nhưng kết quả cuối cùng, Thẩm Mẫu Đơn biết nàng ta chắc chắn sẽ lựa chọn làm như vậy.

Nghiêng đầu nhìn về phía Thanh Trúc đang đứng cách đó không xa, ngay từ đầu nha hoàn này đã chú ý tới hành động của đại gia nhà mình và Diêu Nguyệt, bây giờ vẫn liên tục nhìn về phía hậu viện. Thẩm Mẫu Đơn biết nha hoàn này đã biết gian tình của La Nam và Diêu Nguyệt từ lâu rồi, kiếp trước bởi vì lòng ghen tỵ của nha hoàn này, đã dẫn nàng đến bắt gặp gian tình của hai người, hại nàng chết trong tay Diêu Nguyệt. Kiếp này, ta sẽ toại nguyện cho ngươi một lần vậy, ta sẽ khiến ba người các ngươi tiếp tục dây dưa với nhau suốt đời, Thẩm Mẫu Đơn thầm nghĩ trong lòng.

Sắp tới giờ rồi, vừa rồi mấy nho sinh kia nói chuyện với La Thiên đang tìm La Nam khắp nơi, nàng không khỏi cười một tiếng, đứng dậy đi về phía mấy nho sinh kia: "Các ngươi có phải là bạn của La đại ca không? Ta là vị hôn thê của La đại ca, vừa rồi ta thấy La đại ca ở cùng với các ngươi, bây giờ ta có chút việc muốn tìm La đại ca, các ngươi có thấy huynh ấy ở đâu không?"

Trong đó có một vị công tử vóc dáng cao lớn nhưng gầy yếu nhìn Thẩm Mẫu Đơn nói: "Thật vinh hạnh, vinh hạnh, chúng ta đều là bạn của La huynh đệ, vừa rồi La huynh đệ vẫn còn ở đây, lúc sau thì không biết huynh ấy đã chạy đi đâu, chúng ta cũng đang đi tìm huynh ấy đây."

"Các ngươi cũng không biết sao, lúc này không biết La đại ca đã đi đâu rồi." Thẩm Mẫu Đơn nhíu mày buồn rầu, sau đó thấy Thanh Trúc đi tới, bèn kéo nàng ta lại, cười hỏi: "Thanh Trúc, ngươi có biết đại gia nhà ngươi đã đi đâu không? Chúng ta đang tìm huynh ấy đấy."

Thanh Trúc nhìn mấy người một cái, trong lòng phân vân một hồi, trong mắt hiện vẻ dứt khoát, nàng ta khẽ gật đầu: "Hồi nãy hình như nô tỳ thấy đại gia đi về phía hậu viện, Thẩm cô nương và mấy vị công tử đang tìm đại gia sao? Vậy để nô tỳ dẫn cô nương và mấy vị công tử qua đó."

Thanh Trúc ở phía trước dẫn đường, mấy nho sinh cùng Thẩm Mẫu Đơn đi phía sau tới sương phòng của La Nam, Thanh Trúc dẫn mấy vị đi lên bậc thềm, chỉ chỉ cửa phòng: "Hồi nãy hình như đại gia vào phòng này..."

Nàng ta vừa nói được nửa câu, một nho sinh nôn nóng đã đẩy luôn cửa phòng ra, cười nói: "La huynh, hôm nay là thọ thần của bá phụ, huynh lại trốn ở trong này làm cái..."

Đột nhiên lời của hắn dừng lại, sững sờ nhìn vào tình hình ở trong phòng, thấy một đôi nam nữ đang quấn quít với nhau ở trên giường.

Thanh Trúc đứng ở phía trước nhất, ngây ngốc nhìn tình hình trong phòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú không che giấu được sự kinh ngạc, qua hồi lâu mới phản ứng lại được, xấu hổ đỏ mặt, bưng mặt che mắt hét lên. Mấy nho sinh đứng phía sau, tình hình trong phòng chỉ nhìn một cái là hiểu ngay, chỉ có Thẩm Mẫu Đơn đứng ở sau cùng, bị mấy nho sinh cao lớn trước mặt cản trở, tình hình thế nào cũng không nhìn thấy, nàng mờ mịt hỏi: "Sao rồi? Đây làm sao vậy, sao lại đột nhiên lại hét lên? Bên trong đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này Diêu Nguyệt và La Nam ở bên trong mới kịp phản ứng, Diêu Nguyệt chợt đẩy La Nam ra thét lên, tay chân hốt hoảng kéo chăn lụa qua che thân thể. Nàng ta hốt hoảng nghĩ, tại sao lại như vậy, tại sao không phải một mình Thẩm Mẫu Đơn qua đây, sao còn có nhiều nam nhân như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã sai ở đâu rồi? Không lẽ là Thẩm Mẫu Đơn cố ý kêu những nam nhân này tới để bêu xấu nàng ta?

Thẩm Mẫu Đơn càng thêm mờ mịt: "Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy? Sao Nguyệt Nhi cũng ở bên trong?" Dứt lời nàng muốn đi vào bên trong xem. Đột nhiên hai nho sinh phía trước nàng quay đầu lại, chắn trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, sắc mặt lúng túng nói với nàng: "Thẩm cô nương, tình hình bên trong cô nương tốt nhất đừng nhìn, tránh tổn hại tới danh dự của cô nương… Bên trong, vị hôn phu của cô nương đang cùng một cô nương tên Diêu Nguyệt nằm trên một cái giường…"

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn trở nên trắng bệch trong nháy mắt: "Ngươi… Ngươi nói cái gì, sao... sao có thể..."

Nơi này cách sảnh tiệc phía trước không xa, hai tiếng la hét chói tai lập tức hấp dẫn sự chú ý của các vị khách phía trước, họ đều cho rằng có chuyện gì đó đã xảy ra, vội vàng chạy về hướng bên này, tới khi phần lớn khách nhân chạy đến thì cửa phòng vẫn còn mở, Thanh Trúc run lẩy bẩy núp ở một bên, Thẩm Mẫu Đơn sắc mặt trắng bệch ngồi xổm ở bên cạnh, mấy nho sinh sắc mặt lúng túng đứng ở cửa phòng, tới khi nhìn thấy phần đông người đều qua đây, sắc mặt mấy nho sinh càng thêm khó coi.

Mới đầu hai người bên trong vì tình huống bất ngờ xảy ra mà sợ ngây người, nhất thời không kịp phản ứng, tới khi nghe tiếng huyên náo bên ngoài cùng với tiếng bước chân của đám người thì mới phản ứng lại, Diêu Nguyệt vừa luống cuống tay chân mặc quần áo, vừa thét lên: " Mau đóng cửa phòng, các ngươi mau mau đóng cửa phòng lại!"

Mấy nho sinh lúng túng đưa lưng về phía cửa, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không có ai dám quay đầu.

Đoàn người đã đi tới đây, tình hình bên trong tự nhiên thấy rõ ràng, mọi người trợn mắt kinh ngạc, có mấy phu nhân không nhịn được mắng to: "Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì nữa, giữa ban ngày ban mặt mà dám làm ra loại chuyện thông gian này."

Tẩu tử của Chương thị là người đầu tiên vào đây, nhìn quần áo xộc xệch của hai người thì dĩ nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, lại nhìn Thẩm Mẫu Đơn sắc mặt trắng bệch ở bên cạnh, bà ta chậc chậc hai tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Chương thị đang đi đến đây cao giọng hô: "Đại tẩu, bây giờ thật sự như mong muốn của tẩu rồi, chậc chậc, thật không thể ngờ được người văn nhã như Nam Nhi lại làm ra loại chuyện này, Thẩm gia cô nương này thật là đáng thương!"

Chương thị và La lão gia hoảng hốt chạy qua, nhìn một cái liền hiểu rõ tình hình bên trong, trong nháy mắt sắc mặt hai người đều trắng bệch, La lão gia làm sao có thể chịu đựng được đả kích như thế này, thọ thần tốt đẹp của mình lại bị nhi tử và bạn tốt của vị hôn thê gây ra cái chuyện thông gian này, ông không thể chịu đựng được nữa, trước mắt tối sầm, ngã xuống đất ngất đi.

Chương thị đâu thể ngờ được một lời đã nói ra sẽ thành sự thật, vừa rồi cũng chỉ là nói lung tung vài câu để nhục nhã Thẩm Mẫu Đơn thôi, nay lại xảy ra chuyện này, bà ta nhìn chằm chằm vào hai người quần áo xốc xếch bên trong, bỗng hét lên một tiếng, bước nhanh vào trong phòng, túm tóc Diêu Nguyệt ở trên giường kéo lên bắt đầu đánh: "Ta nói cái con tiện nhân lẳng lơ nhà ngươi dám quyến rũ con ta, ngươi cái đồ rách nát hạ tiện, đều là ngươi quyến rũ con ta, đồ tiện nhân có nương sinh không có nương dạy nhà ngươi..."

Mắt thấy Chương thị càng mắng càng khó nghe, hòa lẫn với tiếng hét của Diêu Nguyệt, khuôn mặt La Nam trở nên âm trầm, rốt cuộc có người không chịu nổi nữa, đóng cửa phòng lại, tiếng la mắng đầy tức giận bên trong cùng tiếng la hét chói tai vẫn truyền tới tai của mọi người.

Thẩm Thiên Nguyên không thích tham gia náo nhiệt, chỉ ở tiền viện uống trà, đột nhiên nghe bên cạnh truyền đến tiếng bàn tán xôn xao: "Thật không ngờ, La đại gia coi như là công tử văn nhã, lại làm ra chuyện tư thông cùng bạn tốt của vị hôn thê nhà mình, còn bị bắt tại trận, ngay cả vị hôn thê của mình cũng bắt gặp, nghe người ta nói may mà Thẩm cô nương này bị mấy nho sinh chặn lại nên không nhìn thấy được tình huống bên trong, nếu không thì không biết phải đau lòng như thế nào."

"Không nhìn thấy không phải cũng đau lòng muốn chết sao."

Thẩm Thiên Nguyên giật mình, tay vô thức buông ra, ly trà trong tay rơi xuống đất, dưới đất đầy mảnh sứ vỡ cùng lá trà hòa lẫn vào nhau. Sắc mặt ông rất khó coi, đứng dậy chạy nhanh về phía hậu viện, lúc tới nơi trong sân vẫn còn rất nhiều người xung quanh, đang nghị luận ầm ĩ, ông chen vào trong đám người, nhìn thấy Mẫu Đơn sắc mặt trắng bệch đang ngồi xổm trong góc phòng. Trong lòng Thẩm Thiên Nguyên đau nhói, vội chạy qua, đỡ Mẫu Đơn dậy, dịu dàng nói: "Mẫu Đơn, đừng đau lòng, có phụ thân ở đây, con yên tâm, phụ thân sẽ đòi lại công bằng cho con."

Thẩm Mẫu Đơn sắc mặt tái nhợt lắc đầu một cái: "Phụ thân, La đại ca và... và Nguyệt Nhi sao lại như thế, sao bọn họ có thể đối xử với con như vậy? Phụ thân, phụ thân, con nên làm sao đây? Nữ nhi nên làm sao đây?"

Thẩm Thiên Nguyên vỗ vỗ lưng nàng, đau lòng nói: "Không sao, không sao đâu, mọi thứ đều sẽ qua, Mẫu Đơn, chúng ta bỏ hắn là được rồi, thiên hạ còn nhiều chàng trai tốt mà, phụ thân sẽ tìm một chàng trai tốt cho con được không?"

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên, trong lòng hơi khó chịu, bây giờ nàng chỉ đau lòng cho phụ thân thôi, bởi vì chuyện này phụ thân chắc chắn rất khó chịu. Sau một lúc lâu, nàng rốt cuộc gật đầu một cái, nở nụ cười thê lương: "Vậy nghe lời phụ thân, chúng ta cùng La gia từ hôn thôi."

~~

Trong phòng La Nam gắt gao nhìn Diêu Nguyệt, mặc dù trong lòng là lửa giận ngập trời nhưng lại không thể làm gì cả, nhìn Chương thị đang đánh nhau với nàng ta, qua một lúc lâu mới khuyên Chương thị: "Nương, nương ra ngoài đi, con có chút chuyện muốn nói với nàng ta."

Chương thị đau lòng nhi tử, chỉ vào Diêu Nguyệt nổi giận mắng: "Con à, tất cả đều tại con tiện nhân này, bây giờ thanh danh của con đều nó phá hủy rồi."

Sắc mặt La Nam càng ngày càng âm u, "Nương, nương ra ngoài đi!"

Chương thị không còn cách nào khác, đành phải hùng hùng hổ hổ khóc khóc lóc lóc mở cửa đi ra.

La Nam nhìn chòng chọc vào Diêu Nguyệt hiện tại như một nữ nhân điên khùng ở trên giường, lạnh lùng nói: "Đây là chuyện gì hả? Có phải là ngươi cố ý không? Diêu Nguyệt, thật không ngờ ngươi lại có tâm cơ tốt như vậy, hôm nay thật sự được lắm, ngươi cho rằng náo loạn như vậy, hôn sự của ta và Mẫu Đơn có thể giải trừ sao? Ngươi tưởng như vậy ta sẽ cưới ngươi vào cửa sao? Ngươi đừng nằm mơ nữa! Coi như hôn sự của ta và Mẫu Đơn bị giải trừ, ta cũng sẽ không cưới nữ tử như ngươi vào cửa!"

Diêu Nguyệt ôm mặt khóc nức nở: "La đại ca, huynh hiểu lầm muội rồi, muội sao có thể làm ra chuyện như vậy? Như vậy đối với muội có lợi ích gì chứ? Thanh danh của muội cũng mất sạch rồi, ngay cả thân thể cũng... cũng... hu hu...." Nàng càng nói càng không nên lời, cứ hu hu mà khóc, càng ngày càng thảm thương. Chuyện này chắc chắn nàng ta sẽ không thừa nhận, nàng ta không ngờ chuyện sẽ ầm ĩ thành như vậy, nàng ta tưởng chỉ cần nói cho Thẩm Mẫu Đơn, chắc chắn Mẫu Đơn sẽ vì tò mò mà một mình lén chạy tới kiểm chứng, chỉ bị một mình Mẫu Đơn bắt gặp thì căn bản không sao cả, cho dù có truyền ra ngoài thì cũng không nhất định có người tin, nhưng hôm nay nhiều người như vậy bắt gặp, thân thể của nàng ta cũng bị nam nhân khác nhìn thấy rồi, sau này nên làm sao đây?

La Nam nhìn chằm chằm vào nữ nhân điên khùng trước mắt, trong đầu nghĩ tới làm thế nào để giải quyết chuyện này, nghĩ hồi lâu mà không ra cách nào cả, hôm nay bị tất cả mọi người bắt gặp, chuyện này không thể giấu được nữa. Xảy ra chuyện như vậy, danh tiếng La gia bọn họ xem như mất sạch rồi, bây giờ chỉ nghĩ phải vỗ về Mẫu Đơn như thế nào mới được, nếu nàng nảy ra ý từ hôn thì nguy rồi, nghĩ tới, hắn ta cũng không để ý tới nữ tử trên giường nữa, sải bước đi ra ngoài.

~~

Chương thị vừa ra ngoài thì bắt gặp Thẩm Thiên Nguyên đang đứng ở cửa, bà sớm bị Diêu Nguyệt chọc giận tới hỏa khí công tâm, căn bản không chú ý người trước mắt là ai, chỉ giận dữ hung tợn nói: "Tránh ra, chặn ở đây làm gì!" Vừa ngẩng đầu, lại thấy một đống người trong sân, không nhịn được tức giận mắng to: "Cút, còn không mau cút hết đi, nhìn cái gì mà nhìn, có gì hay mà nhìn! Cẩn thận hậu viện nhà mình cũng bị cháy đấy."

Sắc mặt Thẩm Thiên Nguyên càng ngày càng khó coi, ông không ngờ Chương thị lại là người như vậy, bây giờ xem ra chuyện xảy ra như vậy coi như là chuyện tốt, nếu không sau này Mẫu Đơn gả cho gia đình như vậy, có một mẹ chồng như vậy, thật khó sống qua ngày.

Nhịn xuống sự tức giận ở trong lòng, Thẩm Thiên Nguyên trầm giọng nói: "La phu nhân, chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, ta cũng không muốn nói nhiều nữa, từ nay về sau hôn sự của Mẫu Đơn nhà ta và nhi tử của bà coi như thôi vậy, ngày mai ta sẽ đích thân tới đây đổi canh thiếp về."

Hiện giờ Chương thị đang trong cơn giận dữ, lại nhớ tới chuyện Yến vương lần trước, trong lòng càng thêm giận dữ, nghĩ tới nhi tử của mình là người ưu tú nổi bật, lại vì chút chuyện nhỏ như vậy mà bị từ hôn, hôn sự như vậy không cần nữa thì thôi, đợi sau này lại định mối hôn sự mới tốt hơn cho nhi tử! Nghĩ tới đây, cơn giận trong lòng cũng đủ rồi, chỉ vào Thẩm Thiên Nguyên nổi giận mắng: "Từ hôn thì từ hôn, ai mà cần cô nương nhà các ngươi chứ, con ta cưới cô nương nhà ngươi là uất ức cho con ta rồi! Ngày mai nếu ngươi không tới đổi canh thiếp về thì ta và Thẩm gia các ngươi không xong đâu! Đùa gì chứ, coi trọng bản thân quá nhỉ, ta nói cho ngươi biết, sau này con ta sẽ có tiền đồ rộng mở, tới lúc đó đừng có hối hận mà bám vào người con ta!"

Lúc La Nam từ trong phòng ra, vừa đúng lúc nghe được những lời này của mẫu thân mình, liền cả giận, sắc mặt càng ngày càng khó coi, sau đầu bắt đầu đau rưng rức.

Tác giả có lời muốn nói: trên thực tế những người như Chương thị không ít, luôn cảm thấy con trai mình cực kỳ giỏi, con dâu nhất định phải hầu hạ con mình như hoàng đế, dù con trai có phạm lỗi gì thì cũng không phải là lỗi.

Hôn sự bị hủy là cái chắc rồi, mọi người không cần lo lắng, không có gì bất ngờ cả.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Thẩm Thiên Nguyên nghe xong những lời này, bị chọc tức, sắc mặt trắng bệch, cơ thể run run, chỉ vào Chương thị run rẩy nói: "Được... Được lắm, ngày mai Thẩm gia chúng ta sẽ tới lấy thiếp canh về, thật không ngờ, thật không ngờ La gia lại là gia đình như vậy!"

Dứt lời, liền kéo Thẩm Mẫu Đơn vẻ mặt hoảng sợ đi ra ngoài, sau lưng có người đang nghị luận ầm ĩ, lời nói truyền vào tai Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mẫu Đơn: "Thẩm gia cô nương này thật đáng thương, thật không ngờ đại gia La gia lại là loại người như vậy, nghe nói nữ nhân kia là bạn tốt của Thẩm cô nương? Cái này thật là làm người ta tổn thương nha. Ai, các ngươi nói, Thẩm cô nương này đã nhìn thấy chuyện bẩn thỉu bên trong chưa?"

Mấy vị nho sinh cùng nhau tới đây vẫn chưa rời khỏi, nghe vậy, hướng về phía đám người chắp tay: "Xin các vị đừng nghị luận về Thẩm gia cô nương nữa, vừa rồi chúng ta cùng với cô nương Thẩm gia tới đây, cô nương Thẩm gia đứng ở phía sau, không thấy được tình hình bên trong, vì thể diện của cô nương nhà người ta, mong các vị đừng nên nhắc lại nữa."

Mấy vị này đều là nho sinh, phẩm hạnh đoan chính, mọi người dĩ nhiên tin tưởng rồi, cũng không nói gì nhiều, lại nhìn về phía Chương thị đang đứng như ác phụ ở dưới hiên phòng chỉ chỉ trỏ trỏ. Mấy vị nho sinh kia cũng không ngờ La Nam lại là loại người như vậy, bây giờ thấy hắn ta bước ra, sắc mặt đều có chút khó coi, vội vã nói lời từ biệt.

Khó khăn lắm mới đuổi hết toàn bộ khách nhân về, La Nam sắc mặt âm trầm đứng ở đầu giường La lão gia, Chương thị thì khóc lóc thảm thiết, đại phu đang bắt mạch cho La lão gia, sau một hồi mới thu tay lại, nói: "La lão gia chỉ là tức giận công tâm, cũng may không có gì đáng ngại, ta kê toa thuốc cho phu nhân sai người đi lấy thuốc về sắc cho lão gia uống là được rồi."

Đại phu vừa đi, Chương thị lại kêu trời trách đất nằm khóc ở đầu giường La lão gia, vừa khóc vừa mắng Diêu Nguyệt, nhưng cũng không nói nhi tử của mình một câu, khóc tới nỗi La Nam cũng thấy đau đầu, ngay cả La lão gia cũng bị tiếng khóc làm cho tỉnh lại. La lão gia vừa mở mắt liền thấy La Nam đứng ở đầu giường, sắc mặt trắng bệch, cố gắng ngồi dậy ở đầu giường, chỉ vào La Nam cả giận nói: "Ngươi cái nghiệt chướng này, xem xem chuyện tốt mà ngươi đã làm kìa, lần này La gia chúng ta coi như bị ngươi phá hủy hoàn toàn rồi!"

Chương thị ngẩng đầu lau nước mắt, uất ức nói: "Lão gia, ông trách con ta làm chi? Rõ ràng là ả tiện nhân kia quyến rũ con ta đấy chứ!"

La lão gia tức giận, chỉ vào Chương thị run rẩy nói: "Con hư tại mẹ mà!" Chợt nhớ tới gì đó, vùng vẫy nhìn lướt ra bên ngoài: "Thông gia đâu? Chuyện này phải từ từ giải thích rõ với thông gia một chút, chúng ta phải xin lỗi đàng hoàng, hôn sự của nghiệt chướng này may ra có thể vãn hồi..."

Không đợi La lão gia nói xong, Chương thị đã khinh thường nói: "Còn thông gia cái gì chứ, chuyện vừa xảy ra là bọn họ liền vội vã muốn từ hôn với Nam Nhi nhà chúng ta, ta đồng ý rồi, có gì đặc biệt hơn người chứ, ai cần cô nương nhà bọn họ chứ, con của nương yên tâm, sau này nương sẽ tìm cửa hôn sự tốt hơn cho con..."

La Nam chưa bao giờ cảm thấy mẫu thân của mình lại có gương mặt đáng ghét như thế, giờ phút này hắn thật sự mệt mỏi rồi, trong đầu một khoảng trống không. La lão gia càng thêm khiếp sợ nhìn Chương thị, "Bà… Bà…" Rốt cuộc chưa nói ra được lời nào, hai mắt tối sầm, lại ngất đi.

~~

Thẩm Mẫu Đơn đi theo Thẩm Thiên Nguyên ra khỏi cổng lớn La gia, cơ thể Thẩm Thiên Nguyên vẫn còn run rẩy, tức giận không nhẹ, Thẩm Mẫu Đơn có chút bất đắc dĩ đi theo sau lưng phụ thân, trong mắt chỉ có sự áy náy, sự bất đắc dĩ, sự cô đơn mà không có chút đau lòng hay khổ sở.

Hai người đi ra khỏi ngõ, đi ngang qua một chiếc xe ngựa tầm thường, bên cạnh còn có vài tiểu thương đang rao hàng, cho nên Thẩm Mẫu Đơn cũng không đặc biệt chú ý đến xe ngựa này, suốt đường đi theo Thẩm Thiên Nguyên về nhà.

Mà không biết rằng trong xe ngựa có một người nét mặt vô cảm đang nhìn nàng, bên cạnh còn có người đang cười híp mắt nói: "Điện hạ, chuyện vừa rồi xảy ra ở La gia đều truyền ra ngoài rồi, Thẩm tứ cô nương này cũng thật xui xẻo, bắt gặp vị hôn phu và bạn tốt của mình tư thông với nhau, theo lý mà nói thì Thẩm cô nương hẳn là đau lòng lắm mới phải, nhưng sao lại thấy trong mắt nàng chỉ có sự áy náy mà không có cảm giác đau lòng vậy."

Dĩ nhiên Vệ Lang Yến cũng nhìn thấy, nếu thật sự thích nam nhân kia thì khi xảy ra chuyện như vậy đáng lẽ phải đau lòng muốn chết mới đúng, nhưng vẻ mặt của nàng lại lộ vẻ bất đắc dĩ nhiều hơn cùng với sự áy náy khi nhìn phụ thân của mình, chỉ sợ cô nương này đã muốn từ hôn từ lâu rồi, chẳng lẽ chuyện vừa rồi ở La gia thật ra là mưu kế của nàng? Vừa thoát khỏi một nam nhân mình không thích, vừa khiến cho nam nhân và bạn tốt của mình thân bại danh liệt, mặc dù bản thân bắt gặp gian tình, nhưng vì có người ngăn ở phía trước nên cũng không nhìn thấy chuyện bẩn thỉu bên trong, danh dự của bản thân cũng trong sạch không bị tổn hại một chút nào, thủ đoạn hay thật.

Trần Hoằng Văn từ khe cửa sổ nhìn nữ tử đang dần dần đi xa, thong thả nói: "Cô nương này thật không giống các cô nương khác, chỉ sợ chuyện này không thoát khỏi liên quan tới nàng."

Vệ Lang Yến thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nói: "Nếu không phải hai người kia đã tư thông với nhau từ sớm, nàng làm sao có thể vạch trần bọn họ trước mặt mọi người như vậy được, chỉ có thể nói là nàng thông minh, không để danh dự của mình bị tổn hại chút nào lại làm cho danh dự của kẻ đã hại mình bị mất hết, bản thân mình cũng thành công rút khỏi." Hắn không thể không thừa nhận hắn đối với nữ tử này càng thêm ấn tượng với sự thông minh quyết đoán của nàng, hơn nữa hắn không ghét tính cách như vậy.

Nữ tử gặp chuyện nên có thái độ như vậy, nếu cứ khóc lóc sướt mướt như thế thì thật làm cho lòng người phiền não.

Trần Hoằng Văn cười cười, lại nói: "Điện hạ, qua hai tháng nữa là cuối năm rồi, vừa là đại thọ của hoàng thái hậu, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, lệnh ngài lập tức khởi hành về kinh."

"Nửa tháng sau rồi hẵng khởi hành về kinh, mấy ngày nay ta còn có vài việc phải làm." Vệ Lang Yến hình như nhớ tới điều gì đó, trên gương mặt không bao giờ thay đổi lại nhiễm mấy phần bi thương. Trần Hoằng Văn bên cạnh tự biết là chuyện gì, không nhiều lời nữa.

Sau khi Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên về tới Thẩm gia, Tư Cúc Lục Nhi thấy lão gia nổi giận đùng đùng bước vào phòng đều có chút bối rối, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy Thẩm Mẫu Đơn theo sau bước vào, Tư Cúc vội vàng giữ nàng lại: "Cô nương, người và lão gia không phải đi chúc thọ La lão gia sao? Sao lão gia lại nổi giận đùng đùng trở về?"

"La gia xảy ra một chút chuyện, hôn sự của ta và La…đại ca phải hủy rồi." Thẩm Mẫu Đơn rũ mắt xuống, bỗng nhiên lại nói: "Đi lấy chút vỏ cây hợp hoan tới đây, tối nay dùng nhãn khô hầm cháo." Nói xong mới đi theo Thẩm Thiên Nguyên vào phòng.

Trong phòng đã đốt lò sưởi, trên lò sưởi có kê một cái ấm đồng nấu nước nóng, đang sôi sùng sục, Thẩm Mẫu Đơn đi qua nhấc ấm đồng pha chút nước trà, bưng một ly qua cho Thẩm Thiên Nguyên: "Phụ thân, uống chút trà đi, đừng để tức giận hại sức khỏe."

Thẩm Thiên Nguyên quay đầu, nhìn dáng vẻ của nữ nhi, trong lòng càng thêm khó chịu, ông thở dài nặng nề nói: "Mẫu Đơn, đều tại phụ thân không tốt, ban đầu phụ thân đã không coi trọng mối hôn sự này, nhưng tổ mẫu con đã đồng ý rồi, lại thấy con vui mừng trong lòng nên cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ là không ngờ lại hại con, Mẫu Đơn, đều là phụ thân có lỗi với con."

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng không dễ chịu gì cho cam: "Phụ thân, phụ thân đừng khó chịu nữa, thật ra con thấy không sao cả, chuyện này đối với con mà nói chưa chắc đã là chuyện xấu, dù sao cũng tốt hơn sau khi thành thân rồi mới phát hiện bọn họ... Như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Ít ra trước mắt con còn có thể từ hôn, danh tiếng cũng không bị tổn hại gì, sau này chắc chắn có thể tìm được lang quân tốt. Cho nên, phụ thân, phụ thân đừng giận nữa, vì loại người như vậy mà tức giận hại sức khỏe thì không đáng."

Đang nói, nghe tiếng Tư Cúc ở ngoài cửa: "Cô nương, đồ đã đem tới rồi."

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu lại, để Tư Cúc bước vào, lấy vỏ cây hợp hoan nàng ấy đưa tới quăng vào lò sưởi, Tư Cúc nhìn Thẩm Mẫu Đơn muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn dáng vẻ lão gia nhà mình thì cái gì cũng không dám hỏi rồi đi ra ngoài. Không lâu sau, trong phòng liền phảng phất mùi hương thanh nhẹ, vỏ cây hợp hoan và nhãn khô có thể giải sầu, an thần, lúc này dùng một chút là hiệu quả tốt nhất.

Việc đã đến nước này, Thẩm Thiên Nguyên cũng hết cách, Thẩm Mẫu Đơn cũng khuyên mấy câu rồi trở về phòng mình.

Sáng sớm ngày hôm sau Thẩm Thiên Nguyên mang theo thiếp canh đi tới La gia, La lão gia hoàn toàn ngã bệnh, nghe nói Thẩm Thiên Nguyên tới, cố gắng đứng lên. Thẩm Thiên Nguyên vào phòng, cái gì cũng không nói, trực tiếp vỗ thiếp canh xuống bàn: "La lão gia, ta nghĩ chúng ta đã không còn gì để nói nữa, bây giờ đổi thiếp canh trở về đi, từ nay nhà ta và La gia các ngươi không còn bất cứ quan hệ nào nữa."

La lão gia tựa vào đầu giường ho hai tiếng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô hồn: "Thẩm lão đệ, chuyện này quả thật là lỗi của nghiệp chướng nhà ta, nhưng ngài có thể cho nó thêm một cơ hội nữa được hay không, nó… nó chỉ là nhất thời hồ đồ thôi."

Vẻ mặt Thẩm Thiên Nguyên lạnh lùng: "La lão gia, nên nhanh chóng đổi thiếp canh về đi, nếu không náo loạn tới trên công đường thì không hay đâu."

Chương thị đứng bên cạnh không nhịn được, giận dữ nói: "Ngươi nói cái gì, ngươi còn mặt mũi để nói sao, thật coi con ta..."

"Khụ khụ, phụ nhân điên khùng này, còn không mau câm miệng cho ta!" La lão gia giận dữ, giờ phút này hận không thể đuổi phụ nhân điên khùng này đi.

Chương thị giận dữ ngậm miệng, ném không ít ánh mắt sắc như đao cho Thẩm Thiên Nguyên, Thẩm Thiên Nguyên thở gấp, kiên trì muốn đổi thiếp canh về, từ hôn, nếu không thì gặp trên công đường. La lão gia bất đắc dĩ, kêu Chương thị đi lấy thiếp canh, Chương thị vui mừng hớn hở đi lấy thiếp canh tới đổi trả lại, từ đó, hôn sự của Thẩm gia và La gia bị giải trừ.

Thẩm Thiên Nguyên cầm lấy thiếp canh của nữ nhi, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, âm thầm thề, về sau nhất định phải tìm cho nữ nhi một mối hôn sự tốt, dù cho lão phu nhân có nhận lời lung tung thì ông cũng sẽ không đồng ý.

Còn chưa ra khỏi cổng lớn La gia, bỗng Thẩm Thiên Nguyên bị người ngăn lại, nhìn ngụy quân tử trước mặt, sắc mặt Thẩm Thiên Nguyên không đổi: "La Nam, ngươi ngăn ta lại làm chi! Bây giờ thiếp canh đã đổi về, Mẫu Đơn nhà ta và ngươi đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa rồi."

La Nam tới đây cũng chỉ là muốn cứu vãn mối hôn sự này, hắn ta biết nếu từ hôn, chỉ sợ về sau càng không có cô nương nào chịu gả đến La gia, chuyện với Diêu Nguyệt sẽ trở thành sỉ nhục cả đời của hắn ta, hắn ta tự nói với mình rằng đây không phải vì yêu Thẩm Mẫu Đơn, mà chỉ vì cần có mối hôn sự này thôi. Hắn cho là mình sẽ không đau lòng, nhưng nghe được những lời này trái tim hắn ta như bị đánh một roi, có chút đau, có chút chua. Nhưng hắn ta tin Mẫu Đơn rất yêu hắn ta, cho nên nếu cầu xin Mẫu Đơn, chờ nàng bớt giận, nói không chừng sẽ tha thứ cho hắn ta. Không! Đối với sự hiểu biết của hắn ta về Mẫu Đơn, nàng nhất định sẽ tha thứ cho mình, bây giờ chỉ cần thuyết phục được Thẩm bá phụ nữa là thành công rồi.

"Bá phụ, ta biết chuyện này là lỗi của ta, nhưng ta thật sự rất thích Mẫu Đơn, chuyện với Diêu Nguyệt cũng chỉ là nhất thời xúc động thôi, ta bảo đảm sau này sẽ không còn nữa, bá phụ, nay ta chỉ xin ngài cho ta một cơ hội có được không? Ngài yên tâm, ta sẽ cầu xin sự tha thứ của Mẫu Đơn, mặc kệ Mẫu Đơn tức giận ta như thế nào, ta cũng sẽ cầu xin bằng được sự tha thứ của nàng."

Thẩm Thiên Nguyên tức tới mức sắp hộc máu, chợt nhớ tới Mẫu Đơn quả thực rất thích hắn ta, nếu hắn ta thật sự dỗ dành được thì làm sao đây, nghĩ vậy, việc tiếp lời ứng phó với nam nhân này ông cũng lười nói, vội vội vàng vàng trở về Thẩm gia.

Mới vừa về tới Thẩm gia, Thẩm Mẫu Đơn đã báo cho ông một tin tốt, nói muốn đi chùa lễ phật bảy ngày.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Thẩm Thiên Nguyên vội vàng chạy về chính là muốn khuyên Mẫu Đơn đừng tin lời La Nam, trước đây tình nghĩa Mẫu Đơn đối với La Nam và Diêu Nguyệt ông đều thấy rõ, tuy hôm qua nàng an ủi mình rằng từ hôn là chuyện tốt, nhưng ai biết được có phải là thật không hay chỉ là để an ủi ông thôi, sau đó lại bị tên ngụy quân tử đó dỗ dành, rồi lại khóc lóc ngoan ngoãn nói với ông rằng mình và La Nam là thật lòng yêu nhau. Nhưng cũng không muốn nóng vội xông vào, hỏi Tư Cúc trước xem cô nương nhà mình đang ở đâu, biết nàng ở trong phòng, mới đi gõ cửa, Mẫu Đơn liền mời ông vào.

Vừa mở cửa phòng ra còn chưa kịp nói gì, ông đã nghe cô nương nhà mình nói: "Phụ thân, mấy ngày gần đây con muốn đi Đại Giác Tự lễ phật bảy ngày, là dịp tốt để bản thân tĩnh tâm một chút."

Thẩm Thiên Nguyên không chút do dự liền gật đầu đồng ý, nếu Mẫu Đơn tới chùa thì La Nam sẽ không thể nào tìm được nữa, chỉ hy vọng trong khoảng thời gian này Mẫu Đơn có thể chân chính nhìn rõ mặt mũi tên ngụy quân tử này, đừng có dành tình cảm cho hắn ta nữa: "Đi chùa lễ phật mấy ngày cũng tốt, dẫn theo Tư Cúc đi đi, bây giờ trời lạnh rồi, con phải chú ý chút, đừng để bị bệnh. Lúc đi nhớ cúng chùa một ít đậu và gạo, ta thấy cải trắng và củ cải ở hậu viện của con cũng sắp hái được rồi, cũng cúng một ít cho chùa luôn đi, ngày mai ta đi nói với tổ phụ con một tiếng, nhân tiện mượn về chiếc xe ngựa để dùng."

Thẩm Mẫu Đơn gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nàng tới chùa, thứ nhất nàng thật lòng muốn đi chùa lễ phật, chân thành bày tỏ sự kính trọng và cảm tạ đối với các vị thần phật bồ tát. Kiếp trước, bởi vì phần oán hận này mà nàng bị trói buộc hơn nghìn năm, chỉ sợ dù có sống lại thì trong lòng nàng cũng không thể giải thoát được, hôm nay cuối cùng nàng đã có thể thoát khỏi sự trói buộc này rồi, nàng hi vọng cuộc sống sau này sẽ không vướng vào ân oán với bọn họ nữa, bọn họ đều đã nhận được báo ứng thích đáng rồi, suốt quãng đời còn lại, bọn họ sẽ khổ sở dây dưa cả đời, cái này so với chết càng khiến người ta đau khổ hơn, nàng hi vọng bản thân mình có thể thật sự được giải thoát, nàng chỉ mong có thể bình an sống hết quãng đời còn lại, bảo vệ người nhà. Thứ hai là để tránh mặt La Nam và Diêu Nguyệt, sắp tới hai người này chắc chắn sẽ đến tìm, nàng không cảm thấy bản thân có thể ở trước mặt bọn họ giả vờ như đau lòng muốn chết, chi bằng thuận tiện tránh mặt bọn họ một thời gian.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mẫu Đơn đã dậy từ sớm, nàng vốn không muốn dẫn theo Tư Cúc, Thẩm Thiên Nguyên cứ kiên trì, nói là mọi người đều trồng cải trắng và củ cải, người mua ở tiệm lương thực gần đây ít đi rất nhiều, ông và Lục Nhi có thể tự sắp xếp được, để Tư Cúc đi với nàng đi. Thẩm Mẫu Đơn hiểu đây là phụ thân quan tâm nàng, nên không cự tuyệt nữa.

Con người tổ phụ rất tốt, hôm nay Thẩm gia không có ai ra ngoài cả, rất nhanh Thẩm Thiên Nguyên đã mượn được xe ngựa về, lại mướn thêm một chiếc xe bò để kéo đồ, trước hết để cho Thẩm Mẫu Đơn và Tư Cúc tới chùa trước, ông cùng Lục Nhi ngồi xe bò theo sau chở lương thực và rau củ tới chùa.

Thẩm Mẫu Đơn chỉ mang theo hai bộ quần áo, nghiên mực, giấy và bút lông, Tư Cúc cũng mang theo hai bộ quần áo, hai người ngồi xe ngựa tới chùa trước. Không ngờ vừa ra khỏi cổng lớn của Thẩm gia, một tiếng thét chói tai vang lên: "Thẩm Mẫu Đơn, ta biết ngươi đang ở trong xe ngựa, mau chóng cút ra đây cho ta."

Thẩm Mẫu Đơn cau mày, đây là tiếng của Diêu Nguyệt, thật không ngờ nàng ta lại gấp gáp tới tìm mình như vậy, nàng tưởng ít ra cũng đợi hai ba ngày sau chứ.

"Cô nương." Tư cúc lo lắng nhìn Thẩm Mẫu Đơn, kể từ khi biết chuyện đã xảy ra, Tư Cúc đặc biệt lo lắng cho cô nương nhà mình, bây giờ càng thêm căm phẫn, Diêu Nguyệt này vẫn còn mặt mũi tới tìm cô nương của bọn họ sao, thật là không biết xấu hổ, không biết cô nương đang đau lòng sao, hai người mà mình tin tưởng như vậy lại làm ra chuyện như thế...

Dĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn không muốn gặp Diêu Nguyệt, đang muốn kêu phu xe tiếp tục chạy nhanh về phía trước, đột nhiên rèm xe bị người ta kéo ra, một khuôn mặt tiều tụy hiện ra trước mặt hai người.

Diêu Nguyệt giống như cả đêm không ngủ, dưới mắt là quầng thâm xanh đậm, sắc mặt vàng vọt, trong mắt mang đậm vẻ tàn độc, nàng ta nhìn chằm chằm vào Thẩm Mẫu Đơn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Tư Cúc chán ghét trừng mắt nhìn Diêu Nguyệt, giơ tay bảo vệ ở phía trước Thẩm Mẫu Đơn: "Diêu Nguyệt, ngươi còn mặt mũi tới tìm cô nương nhà chúng ta sao? Cô nương nhà chúng ta không muốn gặp người không biết xấu hổ như ngươi, thật không biết thẹn mà, còn không mau cút xuống."

Diêu Nguyệt hung ác nhìn về phía Tư Cúc: "Người phải cút xuống là ngươi mới đúng, ta có chuyện muốn nói với Thẩm Mẫu Đơn."

Tư Cúc bị ánh mắt hung ác của Diêu Nguyệt dọa, không lùi bước, ngược lại ưỡn thẳng lưng: "Diêu Nguyệt, ngươi đi mau, đừng có ở đây ức hiếp cô nương nhà chúng ta, nếu ngươi cứ ở đây không đi, ta sẽ kêu phu xe tới kéo ngươi xuống!"

Ánh mắt Thẩm Mẫu Đơn nhìn thẳng vào Diêu Nguyệt: "Diêu Nguyệt, ngươi có chuyện gì muốn nói thì nói đi, giữa chúng ta không có chuyện gì là không thể nói trước mặt người khác cả."

Diêu Nguyệt nào chịu, nếu để người khác biết nàng ta hạ dược với La Nam, chỉ sợ ngay cả làm thiếp của La gia cũng không làm được, bây giờ sự trong sạch và thân thể đều bị mất, nàng chỉ có thể gả đến La gia thôi. Hôm nay tới là để làm rõ, chuyện hôm qua rốt cuộc có phải là Thẩm Mẫu Đơn cố ý dẫn người tới không. Nàng ta hung ác nhìn hai người, mắt thấy Tư Cúc không chịu xuống xe, nàng ta chợt đưa tay kéo áo Tư Cúc kéo xuống dưới, tay còn lại thuận thế nắm tóc Tư Cúc, làm Tư Cúc kêu lên đau đớn.

Thẩm Mẫu Đơn hạ mi cau mày, vội nói: "Tư Cúc, ngươi đi xuống trước đi, đợi nàng ta nói xong lời muốn nói chúng ta lại tiếp tục lên đường, ngươi đừng lo, ta sẽ không có chuyện gì đâu."

Tư Cúc căm phẫn bước xuống xe ngựa, Diêu Nguyệt bước lên xe ngựa ngồi đối diện Thẩm Mẫu Đơn, nàng ta nhìn chằm chằm Thẩm Mẫu Đơn, cười lạnh một tiếng: "Mẫu Đơn, ta thấy ngươi hôm nay dường như không đau lòng lắm thì phải, nam nhân ngươi yêu nhất sùng bái nhất bây giờ ở bên ta rồi, vậy mà ngươi không đau lòng sao?"

Thẩm Mẫu Đơn buồn bã cười: "Không gì đau thương hơn trái tim đã chết, bây giờ nhìn thấy hai người các ngươi ta lại cảm thấy buồn nôn, cho nên ngươi có lời gì muốn nói thì nói nhanh lên, nói xong thì cút đi, suốt đời này ta cũng không muốn gặp lại hai người các ngươi nữa."

Diêu Nguyệt hừ một tiếng, hình như cảm thấy đây mới là dáng vẻ mà Thẩm Mẫu Đơn nên có: "Chuyện hôm qua có phải là ngươi cố ý hay không? Ngươi cố ý dẫn những người đó đi theo để sỉ nhục ta? Thẩm Mẫu Đơn thật không ngờ ngươi lại nhẫn tâm như vậy!"

"Cố ý?" Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn trở nên trắng bệch: "Ta vốn nghĩ huynh ấy là chính nhân quân tử, ta căn bản không có nghi ngờ huynh ấy, lời ngươi nói ta vốn không tin, cũng sẽ không đi. Ta tới sương phòng không phải vì tìm ngươi, mà là tìm huynh ấy hỏi thăm tình hình ở An Dương, ngươi biết mà, bây giờ A Hoán đã đậu sơ khảo, mùa xuân tới là phải lên kinh dự thi, huynh ấy từng đi qua, ta chỉ muốn hỏi thăm huynh ấy một chút. Mấy vị bằng hữu kia cũng vừa lúc có việc muốn tìm huynh ấy, chúng ta vốn dĩ không biết huynh ấy đang ở sương phòng hậu viện, là Thanh Trúc trực tiếp dẫn chúng ta đi qua, ai ngờ…" Hình như nàng lại nhớ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cơ thể cũng có chút lung lay, đưa tay vịn một góc cửa sổ bên cạnh.

Nàng thật sự không phải cố ý? Diêu Nguyệt có chút nghi ngờ, lại cảm thấy tính tình của Mẫu Đơn thật sự không làm ra chuyện dẫn người khác đi sỉ nhục nàng ta, chẳng lẽ thật sự chỉ là sự tình cờ? Là nàng ta hiểu lầm rồi sao?

Vẻ mặt Thẩm Mẫu Đơn càng thêm thê lương, nàng thì thào nhỏ nhẹ: "Chính vì vẫn luôn cho rằng huynh ấy là chính nhân quân tử, cho dù biết nha đầu Thanh Trúc kia có ý với huynh ấy ta cũng không thấy có vấn đề gì cả, luôn nghĩ huynh ấy thật lòng thích ta, sẽ không làm tổn thương trái tim của ta, không ngờ nha đầu Thanh Trúc kia sẽ như vậy, lại để ta bắt gặp chuyện của các ngươi, lòng dạ nha đầu kia thật là ác độc..."

Diêu Nguyệt sững sờ, sắc mặt trắng bệch hỏi: "Ngươi nói cái gì? Nha hoàn Thanh Trúc kia thích La đại ca? Hôm qua là nha đầu Thanh Trúc kia dẫn các ngươi qua sao?" Sự việc ngày hôm qua xảy ra quá đột ngột, nàng ta căn bản không để ý đến Thanh Trúc đứng ngoài cửa.

Thẩm Mẫu Đơn chỉ là sắc mặt trắng bệch cúi thấp đầu không nói thêm gì nữa.

Trong lòng Diêu Nguyệt như bước ra từ mây mù, chợt sáng tỏ, nha đầu Thanh Trúc kia nếu như thích La Nam, vừa là nha hoàn cận thân của La Nam, tất nhiên sẽ biết chuyện của nàng ta và La Nam, vậy thì chuyện này cũng quá rõ ràng rồi. Nhất định là nha hoàn kia muốn sỉ nhục nàng ta nên mới dẫn theo nhiều người như vậy tới sương phòng, như vậy không chỉ tổn hại danh tiếng của nàng ta, cũng hủy luôn hôn sự của Thẩm gia và La gia, vả lại nha đầu này là cô nương nhà tử tế, lại nhìn thấy cơ thể của nam nhân, cả đời này tự nhiên chỉ có thể đi theo nam nhân kia rồi, một mũi tên trúng ba con chim thật là một kế sách hay, thật là một nữ nhân thông minh!

Diêu Nguyệt siết chặt nắm tay: "Tiện nha đầu kia, đồ nha đầu chết tiệt, ta sẽ không tha cho ả đâu." Nói xong cũng không quay đầu lại nhìn Thẩm Mẫu Đơn, vội vã nhảy xuống xe ngựa.

Thẩm Mẫu Đơn xuyên qua khe hở của cửa xe nhìn theo bóng lưng vội vã rời đi của Diêu Nguyệt, trong lòng tĩnh lặng như nước. Kiếp trước, mặc dù Thanh Trúc vô ý lấy mạng của nàng, nhưng mặc kệ như thế nào, chính bởi vì sự ghen tỵ của ả ta, bản thân nàng mới bắt gặp gian tình của hai người kia, lúc này mới bị Diêu Nguyệt hại chết, nếu đã vậy, ả sẽ phải trả giá cho những việc mình đã làm. Hôm qua bởi vì nàng đã biết từ sớm Thanh Trúc cũng biết gian tình của hai người kia, nên mới lợi dụng Thanh Trúc, gọi ả tới, để cho ả dẫn mọi người đi sương phòng, nếu Thanh Trúc không ghen tỵ, an an phận phận, chuyện này sẽ không bị bại lộ trước mặt mọi người, muốn trách thì chỉ có thể trách một không có đầu óc, một hiểm độc. La Nam cũng thật xui xẻo, danh tiếng cả đời bị mất hết, lại có hai nữ nhân này ở bên cạnh hắn ta, cả đời này hắn ta đừng mong nghĩ đến chuyện xoay chuyển.

Tư Cúc đã trèo lên xe ngựa, nhìn dáng vẻ Thẩm Mẫu Đơn đang ngây ngốc, cho rằng nàng lại nhớ tới chuyện đau lòng hôm qua, vội vàng an ủi nàng: "Cô nương, người đừng đau lòng nữa, vì tên ngụy quân tử và nữ tử xấu xa như vậy không đáng đâu, sau... sau này chắc chắn sẽ có nam nhân tốt hơn đang chờ cô nương đấy."

Thẩm Mẫu Đơn thu hồi ánh mắt, hướng về phía phu xe ở phía trước nói tiếp tục lên đường, rồi quay đầu nhìn về phía Tư Cúc, vỗ vỗ tay của nàng ấy, "Ngươi đừng lo, ta không sao cả, bọn họ... Bây giờ ta coi như mắt mình bị mù, ít ra như vậy cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn là sau này mới phát hiện ra có phải hay không?"

Tư Cúc ra sức gật đầu: "Cô nương hiểu lý lẽ như vậy là tốt rồi."

~~

Đại Giác Tự nằm trên núi Hương Sơn ở ngoại thành huyện Lâm Hoài, được xây dựa vào núi, từ đông sang tây gồm các điện Không Môn, Kim Cương, Vô Lượng Thọ Phật, La Hán Đường bốn gian viện hợp lại tạo thành. Ngoài ra còn có các tòa kiến trúc khác như Nghi Cư Đường, Khế Vân Hiên, Khuynh Vân Đình, Y Lan Đường,v.v… mấy tòa kiến trúc này đều là các viện dành cho khách tới lễ Phật dâng hương nghỉ ngơi. Hậu viện của chùa gồm có tăng phòng (phòng của các tăng nhân), hương tích trù (nhà bếp), trai đường (nhà ăn), chấp sự đường, trà đường,...

Đại Giác Tự được các dãy núi vây quanh, trước chùa là vùng đất bằng phẳng màu mỡ phì nhiêu, sau chùa là núi non trùng điệp, xanh tươi rậm rạp, sau chùa còn có dòng suối trong, từ khe đá chảy ra, được các tăng nhân dùng ống trúc dẫn nước chảy róc rách vào cái hồ đá trong chùa, người trong chùa đều lấy nước từ đây để dùng.

Đại Giác Tự này được xem là có tiếng nhất khắp cả triều Vệ, không biết nguyên nhân như thế nào, người tới đây cầu nguyện đa phần đều được toại nguyện, vì vậy hương khói hết sức thịnh vượng, mùa xuân, hạ, thu hằng năm người tới lễ Phật càng nhiều không kể xiết, nay là mùa đông, hương khói vẫn thịnh vượng như cũ, nhưng người ở lại lễ Phật cũng không nhiều, thậm chí Thẩm Mẫu Đơn và Tư Cúc còn được phân hẳn một tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Dọc đường đi, Thẩm Mẫu Đơn và Tư Cúc cũng không nói chuyện với nhau, Thẩm Mẫu Đơn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cảm giác được Tư Cúc rón rén phủ áo khoác da lông lên người nàng, xe ngựa lắc lư chạy hai canh giờ mới đến chân núi Hương Sơn, quãng đường còn lại chỉ có thể tự đi bộ nên hai người xuống xe ngựa đi bộ lên Hương Sơn. Con đường lên núi không bằng phẳng, chỉ sợ xe bò phía sau không lên được, hai người đi hơn nửa canh giờ mới tới chùa. Không lâu sau Thẩm Thiên Nguyên và Lục Nhi ngồi xe bò lên tới nơi, mọi người nói rõ mục đích đến đây, người tiếp đón của chùa lập tức hoan nghênh mấy người bước vào, cuối cùng sắp xếp cho Thẩm Mẫu Đơn và Tư Cúc ở một tiểu viện trong Nghi Cư Đường.

Trong tiểu viện này có tám sương phòng, nếu là ngày trước thì một tiểu viện nho nhỏ này có thể ở chứa được mấy người, nay chỉ sắp xếp cho Thẩm Mẫu Đơn và Tư Cúc ở bên trong, Tư Cúc vào phòng trải giường chiếu sửa sang quần áo, Thẩm Thiên Nguyên kéo Mẫu Đơn nói chuyện, dặn nàng yên tâm đợi ở đây, đừng suy nghĩ lung tung, qua một thời gian nữa sẽ tới đón nàng về, lại dặn nàng mặc nhiều quần áo một chút, trời lạnh, đừng để bị cảm lạnh, lải lải nhải nhải nói một hồi thấy sắc trời không còn sớm nữa, mới cùng Lục Nhi ngồi xe bò xuống núi.

Chờ Tư Cúc dọn phòng xong, lại đốt lò than mà tiểu hòa thượng đưa qua, thổi một chút, đợi lửa cháy lớn rồi nhấc ấm đồng đựng đầy nước suối đặt lên lò, lúc này mới thấy trong phòng ấm áp hẳn lên.

Nhân lúc sắc trời còn chưa tối, Thẩm Mẫu Đơn kêu Tư Cúc mài mực, ngồi trên bồ đoàn có chút cũ nát, chép Tâm Kinh, tới khi chép đủ bảy bảy bốn mươi chín lần mới dừng lại. Sắc trời bên ngoài đã tối từ lâu, Tư Cúc đốt sáng đèn dầu, lại đi nhận đồ ăn tối, lúc trở về thì đồ ăn đã nguội, một đĩa đậu phụ, thịt viên chay, cải trắng xào, hai chén sữa đậu nành. Dùng lò than hâm nóng lại thức ăn, hai người ăn xong rồi nghỉ ngơi sớm.

Bên này Thẩm Mẫu Đơn cũng không biết La gia đã xảy ra chuyện, sau khi Diêu Nguyệt nghe lời nói của Thẩm Mẫu Đơn thì chạy thẳng tới La gia, chỉ tiếc là La Nam vốn không muốn gặp nàng ta, nàng ta xông thẳng vào, đầu tiên là bị Chương thị ngăn lại nhục mạ một phen, nàng ta nhẫn nhịn không lên tiếng, tới khi gặp La Nam thì lại thấy Thanh Trúc đi theo phía sau hắn ta, nàng ta bước lên mấy bước giơ tay lên tát qua, trên gương mặt trắng nõn thanh tú của Thanh Trúc lập tức hiện lên năm dấu đỏ hồng. La Nam giận dữ, đẩy nàng ta ra: "Ả điên nhà ngươi, ngươi đang là cái gì vậy!"

Diêu Nguyệt cười lạnh, chỉ vào Thanh Trúc đang ưu tư nói: "Huynh còn bảo vệ con tiện nhân này, huynh có biết chính ả ta đã dẫn người tới sương phòng hay không, nên mới bị người khác bắt gặp, đều là ả tiện nhân này hại, ả ta cố ý đó! Ả ta đã biết mối quan hệ của chúng ta từ lâu rồi, ả ghen tỵ với muội, nên mới tìm người đi sỉ nhục chúng ta."

La Nam cau mày: "Ngươi nói lung tung gì thế! Thanh Trúc sẽ không hại ta như vậy đâu!"

Thanh Trúc bưng mặt núp ở sau lưng hắn ta, vẻ mặt có chút lẩn tránh, ban đầu ả quả thật đố kỵ Diêu Nguyệt nên mới muốn để người khác phát hiện mối quan hệ của họ, nhưng ả không ngờ đại gia lại dám trong ngày thọ thần của lão gia cùng với nữ nhân này tư thông ở trong phòng, ả vốn cho là hai người nhiều lắm là thân mật một chút thôi, cho dù bị người khác bắt gặp thì chỉ có danh tiếng của Diêu Nguyệt bị hủy thôi, còn đại gia thì sẽ không có gì đáng ngại. Nếu sớm biết được tình hình trong phòng, ả chắc chắn sẽ không dẫn người đi vào, danh tiếng của đại gia đều bị hủy, tiền đồ cũng sẽ bị ảnh hưởng, ả thích nhất chính là đại gia, sao có thể hại đại gia rơi vào hoàn cảnh như thế được, bây giờ ả hối hận vô cùng. Chỉ là việc này ả tuyệt đối sẽ không thừa nhận, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, trong mắt ả là sự trấn định: "Diêu cô nương, nô tỳ không hiểu tại sao người có thể nói ra những lời này, nhưng thật sự nô tỳ không phải cố ý, càng không nghĩ tới việc hãm hại hai người, nô tỳ vốn không nghĩ tới cô nương người cũng sẽ ở trong sương phòng của đại gia..." Lại quay đầu nhìn về phía La Nam, trong mắt toàn lộ vẻ hối hận: "Đại gia, quả thật hôm đó nô tỳ đã dẫn người tới, chỉ là người nô tỳ kính trọng nhất chính là đại gia, nô tỳ vốn không biết tình hình bên trong... đều là lỗi của nô tỳ, tất cả tùy ý đại gia trách phạt." Dứt lời liền quỳ xuống.

La Nam đỡ lấy ả nói: "Không phải là lỗi của ngươi, hôm đó cũng đã phá hủy sự trong sạch của ngươi rồi, ngươi yên tâm, ta sẽ cho ngươi câu trả lời thỏa đáng, lát nữa ta sẽ nói với nương nạp ngươi làm thiếp." Lại quay đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, ánh mắt âm u: "Diêu Nguyệt, ngươi đừng làm loạn nữa, suốt đời này ta sẽ không lấy ngươi đâu, ngay cả làm thiếp ngươi cũng đừng mơ tưởng nữa, nhanh cút khỏi La gia chúng ta, đây là lần cuối cùng, nếu sau này ngươi còn dám bước vào La gia một bước, ta chắc chắn sẽ cho người ném ngươi ra." Mặc dù hắn ta trách Thanh Trúc dẫn người tới sương phòng, nhưng hắn ta càng hận hơn chính là Diêu Nguyệt, nếu không vì sự quyến rũ của Diêu Nguyệt, thì sao bị người khác bắt gặp.

Hai nữ nhân đều ngẩn ra, một người thì lòng tràn đầy sung sướng, một người khác thì không dám tin.

~~

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mẫu Đơn đã dậy từ sớm, ăn xong chén cháo bắp và sợi củ cải mà Tư Cúc bưng qua, rửa sạch tay, thắp nén nhang, lại quỳ trước tượng phật ở trong phòng niệm Tâm Kinh bảy bảy bốn mươi chín lần, niệm xong, hướng về phía tượng phật dập đầu lạy ba cái rồi mới đứng lên.

Vừa ngồi xuống bên cạnh án thư cũ kỹ chuẩn bị chép kinh thư, bên ngoài vang lên tiếng hô to gọi nhỏ của Tư Cúc: "Cô nương, cô nương, tuyết rơi rồi."

Thẩm Mẫu Đan đứng dậy đi tới trước cửa sổ, hoa tuyết nhẹ nhàng bồng bềnh bay đầy trong viện, hoa tuyết tinh khiết trong suốt rơi xuống lớp đất vàng, Thẩm Mẫu Đơn rụt vai, nhỏ giọng nói: "Mùa tuyết năm nay đến sớm một chút rồi." Ngược lại như vậy cũng tốt, có thể đông chết những trứng châu chấu còn sót lại trong đất, trải qua mấy trận bão tuyết đổ xuống, đất đai năm sau sẽ càng thêm phì nhiêu, có thể cho mọi người một mùa thu hoạch tốt.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng của Tư Cúc: "Cô nương, nô tỳ phải tới trai đường lấy đồ ăn, tuyết rơi rồi, người nhớ khoác thêm áo, một lát nô tỳ sẽ quay

lại."

Hơn nửa ngày chưa ra khỏi cửa, Thẩm Mẫu Đơn thấy Tư Cúc ở bên ngoài sắp đi, vội nói: "Tư Cúc, đợi chút, ta cùng đi với ngươi." Xoay người mặc thêm cái áo khoác rồi mới bước ra cửa, cùng Tư Cúc đi ra khỏi viện, đi về phía trai đường ở phía sau chùa. Vào lúc ra khỏi Nghi Cư Đường đi ngang qua Y Lan Đường, khóe mắt Thẩm Mẫu Đơn dường như thoáng thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng giữa Y Lan Đường, nàng nghiêng đầu liếc mắt nhìn, phát hiện một bên mặt của người này vô cùng tuấn tú, trên người khoác chiếc áo khoác làm bằng lông chồn đen, nàng không nhịn được nhìn chăm chú chiếc áo khoác lông chồn đen này thêm vài lần, loài chồn đen vô cùng quý hiếm, càng đừng nói tới việc dùng da của nó làm thành áo khoác. Đang nhìn, người nọ đột nhiên nghiêng đầu, nàng kinh hãi thiếu chút nữa kêu thành tiếng, bị dọa tới mức nàng vội bịt miệng, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn, rất sợ bị nam nhân cao lớn này chú ý đến.

Qua Y Lan Đường nàng mới dám thở phào nhẹ nhõm, bước chân cũng thoải mái hơn, cũng có chút nghi ngờ, sao Yến Vương lại có mặt trong chùa?

Lúc từ trai đường lấy thức ăn trở về ngang qua Y Lan Đường, Thẩm Mẫu Đơn nhìn quanh bên trong một cái, Yến Vương đã không còn ở đây nữa. Trong lòng nàng không khỏi có chút thả lỏng, không biết tại sao, nàng luôn có chút sợ nam nhân này, không muốn gặp mặt nói chuyện với hắn. Nàng biết có lẽ vì nàng đã thấy qua thế giới nam nữ bình đẳng kia, rồi lại quay trở về thế giới phân biệt giai cấp như vậy, nàng đã không thể tuân theo sự khác biệt giai cấp như vậy nữa. Chẳng hạn như việc Yến Vương ban trân châu cho nàng, nếu là kiếp trước, nàng chắc chắn sẽ không đem cho Trì Ninh Bái, kiếp này lại đem cho rồi, rất rõ ràng, nàng bị ảnh hưởng bởi thế giới kia. Sau này quan niệm của thế giới kia cũng sẽ tiếp tục ảnh hưởng đến nàng, cho nên, nàng sợ Yến Vương, nàng sợ bản thân sẽ phạm phải sai lầm gì đó không thể tha thứ.

Trở về viện, hai người ăn xong Tư Cúc mài mực giúp nàng, Thẩm Mẫu Đơn tiếp tục chép kinh văn. Như thế qua hai ngày, những trận tuyết nhỏ tiếp tục rơi xuống, vì sợ gặp phải Yến Vương, hai ngày nay Thẩm Mẫu Đơn không đi cùng Tư Cúc đến trai đường.

Một hôm sáng sớm, Thẩm Mẫu Đơn muốn tới mấy điện phía trước bái lạy Bồ Tát, ăn xong bữa sáng, rửa sạch tay, nói một tiếng với Tư Cúc rồi đi tới điện phía trước.

Tới khi đọc xong hết kinh văn trở về Nghi Cư Đường thì đã là buổi trưa rồi, đợi một lát vẫn chưa thấy Tư Cúc về, Thẩm Mẫu Đơn tự mình tới trai đường lấy đồ ăn, lần này lúc đi ngang qua Y Lan Đường không có gặp Yến Vương. Khi nàng trở về phòng ăn cơm xong, Tư Cúc vẫn chưa về, trong lòng của nàng bắt đầu có chút lo lắng, Tư Cúc đi đâu rồi chứ?

Đang suy nghĩ thì bên kia chùa chợt truyền đến tiếng ồn ào, nàng cầm theo một chiếc áo khoác lông đi lên phía trước, vừa hay nghe được một tiểu hòa thượng lo lắng nói: "Có vị khách hành hương đi lên phía sau núi, tiểu tăng ngăn thế nào cũng không ngăn được, bây giờ đã qua 2-3 canh giờ rồi vẫn chưa trở về, có phải là người nhà của vị thí chủ nào không?"

Thẩm Mẫu Đơn trong lòng cả kinh, nghĩ tới Tư Cúc, vội hỏi tiểu hòa thượng này: "Tiểu sư phụ, người đó ăn mặc như thế nào? Có phải là một vị cô nương không?"

Tiểu hòa thượng gật gật đầu: "Là một vị cô nương, khoác một chiếc áo choàng màu tím sẫm, buổi sáng không lâu đã nói là có chút việc phải đi lên phía sau núi, nhưng tới bây giờ vẫn chưa trở về, có phải là người nhà của thí chủ không?"

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn chợt lạnh, mấy ngày nay quả thật Tư Cúc hay khoác áo choàng màu tím sẫm, vừa rồi ở trong phòng cũng không thấy áo choàng này, xem ra đúng là nàng ấy rồi, chỉ là nha đầu này bỗng nhiên chạy lên phía sau núi làm cái gì, trời lạnh như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao đây! Nàng không nghĩ nhiều nữa, phủ thêm áo khoác liền chạy về phía sau núi, tiểu hòa thượng nọ vội kêu: "Thí chủ, ngươi làm gì vậy, bây giờ tuyết đang rơi như vậy lên núi không được đâu..."

Thẩm Mẫu Đơn không quay đầu lại: "Ta chỉ đi lên trước xem xem thôi..."

Từ hậu viện của chùa đi ra, ngang qua bên cạnh khe suối còn chưa đóng băng, Thẩm Mẫu Đơn men theo cây cầu gỗ trên mặt nước đi qua, đứng bên cạnh con đường mòn nhỏ, con đường này chính là lối đi thông tới phía sau núi. Thẩm Mẫu Đơn tra xét tứ phía, phát hiện dưới đất còn có dấu chân lờ mờ, chỉ là tuyết rơi hơn nửa ngày, dấu chân cũng gần như bị che mất, trong lòng nàng biết không thể chậm trễ nữa, nếu không đợi tới khi tuyết che phủ hết dấu chân thì càng khó tìm người hơn.

Nàng không chút do dự, cất bước đuổi theo những dấu chân.

Các nhà sư trong chùa đang tập hợp người lên phía sau núi tìm người, thì gặp một cô nương mặc áo choàng màu tím sẫm đang ôm một túi đồ lớn đi tới, sau lưng còn có một nam tử trung niên cũng ôm túi đồ lớn như vậy đi theo. Vị tiểu hòa thượng nọ sờ sờ cái đầu trọc của mình, lẩm bẩm một câu: "Vị thí chủ này cũng mặc áo choàng màu tím sẫm..." Bỗng nhớ tới điều gì, sắc mặt đại biến: "Chẳng lẽ vừa rồi người mà vị thí chủ kia tìm là vị thí chủ này? Ái chà, vậy phải làm sao đây, người lên phía sau núi cũng không phải là vị thí chủ này nha."

Tư Cúc vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, buổi sáng cô nương vừa mới đi tới điện thờ, thì Thẩm Thiên Nguyên vừa lên núi, tới đưa chút quần áo thức ăn và ngân lượng cho Thẩm Mẫu Đơn, vì tuyết rơi nên đường trơn, xe bò không lên được, đồ lại quá nhiều, Tư Cúc liền đi theo lão gia của mình xuống núi khiêng đồ lên, gặp cảnh tượng ồn ào như vậy không khỏi có chút tò mò bèn hỏi một câu: "Vị tiểu sư phụ này, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Triều Vệ thống nhất nam bắc, chia làm chín châu, ngoài chín châu ra còn có vô số nước nhỏ man di, ở phía bắc vùng đất man di có nước Tây Đan, là đất nước lớn nhất trong các nước man di. Nước Tây Đan thuộc vùng đất hoang dã cằn cỗi, dân chúng nhanh nhẹn, dũng mãnh hiếu chiến, tài nguyên khan hiếm, vì vậy đại đa số người man di đều sống du mục nuôi bò dê, không giống như trong chín châu tài nguyên phong phú, trồng các loại cây nông nghiệp.

Ba năm trước, Tây Đan liên minh với các nước man di xung quanh phát động chiến tranh tại biên giới của hai nước là Ký Châu, Ký Châu nằm ở biên giới của hai nước vẫn luôn trong tình trạng hỗn loạn, tuy tranh đấu có xảy ra nhưng sẽ không có quy mô lớn như vậy. Lần này nước Tây Đan phát động chiến tranh khiến Ký Châu ứng phó không kịp, đương kim hoàng thượng Dương đế cử hai vị vương gia đứng hàng thứ năm và thứ bảy là Hành Vương và Yến Vương về Ký Châu cùng nhau ngăn chặn man di.

Cuộc chiến này kéo dài vài tháng, lúc đó Ký Châu bị bao vây, hai vị vương gia tự mình mang binh ra sức giết địch, trên chiến trường, Hành Vương vì cứu Yến Vương nên đã trúng một mũi tên. Sau đó, vết thương của Hành Vương trở nặng, mấy ngày sau thì qua đời.

Mỗi khi Vệ Lang Yến nhớ lại Ngũ Ca đã thay mình trúng một mũi tên kia, trong lòng liền đau khổ bi thương, bởi vì Ngũ Ca thay mình trúng mũi tên kia đã lấy đi tính mạng của Ngũ Ca. Năm đó Hành Vương Phi biết được tin Hành Vương chết trận nơi sa trường không bao lâu thì u uất buồn bã mà chết, chỉ để lại tiểu thế tử Vệ Tử An khi đó chỉ mới hai tuổi. Vệ Tử An vốn dĩ được Hoàng Thái Phi ôm về nuôi, hắn không đồng ý, nhất định phải tự mình mang tiểu Tử An bên người nuôi nấng, bởi vì Hoàng Thái Phi có chút áy náy nên đã đồng ý, mấy năm nay hắn vẫn mang Tử An bên người, chăm sóc so với tính mạng của mình còn quan trọng hơn.

Hoàng Thái Phi là mẫu phi của hắn và Ngũ Ca. Đứng hàng thứ năm Vệ Ngọc Hành, đứng hàng thứ sáu Vệ An Cảnh, đứng hàng thứ bảy Vệ Lang Yến đều là do Hoàng Thái Phi sinh ra, chỉ là Hoàng Thái Phi thương yêu nhất lại là Cảnh Vương người có dung mạo tương tự Thái Thượng Hoàng, lúc đại chiến giữa Ký Châu và nước Tây Đan, hoàng thượng vốn dĩ định cử Cảnh Vương đi, Hoàng Thái Phi sợ lão lục mà mình thương yêu nhất gặp nguy hiểm, chạy đi kể khổ với hoàng thượng, nói là Hành Vương và Yến Vương càng thích hợp đi Ký Châu hơn, hoàng thượng hết cách, đành sai Hành Vương và Yến Vương thay thế Cảnh vương đi Ký Châu.

Đối với vị mẫu phi này của mình, Vệ Lang Yến nhớ rõ nhất đó là lúc còn nhỏ bà đối với Lục Ca là sự quan tâm thương yêu, còn đối với hắn và Ngũ Ca là sự hời hợt, bởi vậy dù mẫu phi đã sinh ra hắn nuôi dưỡng hắn, thì hắn đối với bà cũng không có bao nhiêu tình cảm. Ngược lại khi đó Vệ Ngọc Hành lại thường che chở bảo vệ hắn nên tình cảm của hai huynh đệ rất tốt.

Lúc Ngũ Ca qua đời là vào mùa đông, cho nên lúc này hàng năm chỉ cần hắn rãnh rỗi thì sẽ tới chùa ở vài ngày, nghe các nhà sư tụng kinh gõ mõ.

Hai ngày trước lúc đang đứng ở Y Lan Đường, hắn đã nhìn thấy tứ cô nương Thẩm gia này, thấy dáng vẻ rón rén của nàng không khỏi có chút buồn cười, nếu thật sự e ngại hắn, sao lúc đầu lại đem trân châu mà hắn tặng cho Trì Ninh Bái để xin ân huệ của hắn, ngay cả khi lần thứ hai còn đem đi cầm hết trân châu này. Nàng căn bản không sợ hắn, bày ra dáng vẻ như vậy cũng chỉ là để nhắc nhở bản thân nhất định phải sợ hắn mà thôi. Vệ Lang Yến không cảm thấy bản thân là người mềm lòng dễ bị người khác ảnh hưởng, nếu là người khác làm đến mức này như nàng, chỉ sợ bản thân đã sớm không nhịn được mà trách phạt người này. Chỉ là, nàng lại là ân nhân cứu mạng của Tử An, mặc kệ như thế nào, hắn cũng sẽ không trách phạt nàng đâu.

Thậm chí còn cho Trì Ninh Bái cơ hội, nghe theo đề nghị của nàng về nạn châu chấu. Mấy ngày trước đi ngang qua La gia, nghe người trên đường bàn tán chuyện của La gia và Thẩm gia, hắn thậm chí ma xui quỷ khiến bảo người dừng xe ngựa lại, nghe xong bát quái, lại chính mắt nhìn thấy nàng đi theo sau lưng phụ thân của mình từ cổng lớn La gia đi ra, sự bất đắc dĩ và áy náy trong mắt nàng, hắn đều nhìn thấy rõ ràng, quả thật là không đau lòng.

Giây phút đó, hắn thật sự cảm thấy tứ cô nương Thẩm gia này có chút không thể tin được.

Lần này, sau khi nghe các nhà sư đọc xong kinh văn đang chuẩn bị trở về Y Lan Đường thì gặp nha hoàn của tứ cô nương Thẩm gia đang ôm một đống đồ tò mò hỏi: "Vị tiểu sư phụ này, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Vệ Lang Yến nghe tiểu hòa thượng như muốn khóc kia nói: "Vị thí chủ này, sáng hôm nay có một vị thí chủ đi lên phía sau núi, bây giờ vẫn chưa trở về. Mới vừa rồi lại có một vị thí chủ đi lên núi tìm vị thí chủ kia. Vị thí chủ đi lên phía sau núi kia cũng mặc áo choàng màu tím đậm y như người, chỉ sợ vị thí chủ đi lên núi tìm người nọ tưởng nhầm người đi lên núi kia là cô nương..."

Tư Cúc hiểu rõ ngay lập tức, cô nương nhà mình tưởng người đi lên phía sau núi là mình, cho nên mới chạy lên phía sau núi tìm người. Nàng ấy cả kinh, sắc mặt tái đi, đồ đang ôm trong tay cũng bịch một tiếng rơi toàn bộ xuống đất, ngay cả Thẩm Thiên Nguyên sau lưng nàng ấy cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, sợ tới mức vứt luôn đồ trong tay, cuống cuồng muốn lên phía sau núi tìm người.

Vệ Lang Yến biết chuyện có người lên phía sau núi đến giờ vẫn chưa về, chỉ là không ngờ tứ cô nương Thẩm gia lại lỗ mãng như thế, còn chưa biết rõ rốt cuộc có phải là nha hoàn của mình hay không đã chạy đi tìm người. Hắn nhíu mày, không chút chần chừ nào giữ Thẩm Thiên Nguyên và Tư Cúc lại: "Các ngươi chờ ở chỗ này, đợi phương trượng đại sư sắp xếp người lên núi tìm người, ta đi lên phía sau núi xem trước." Dứt lời, sải bước rời khỏi, chạy về phía hậu viện chùa.

Tư Cúc và Thẩm Thiên Nguyên quay đầu lại, đều có chút sững sờ, hiển nhiên là không biết nam nhân cao lớn anh tuấn này là ai, trơ mắt nhìn nam nhân cao lớn này nhanh chóng biến mất ở trong đại điện. Hai người cũng đang muốn đi theo, sau lưng chợt vang lên tiếng a di đà phật, các tiểu hòa thượng bên cạnh lập tức đứng thẳng chắp tay đáp lại một tiếng a di đà phật, vừa vui sướng nói: "Phương trượng đến rồi."

Cuối cùng, Tư Cúc và Thẩm Thiên Nguyên cũng không có đi theo, bị phương trượng đại sư ngăn lại, sắp xếp mấy hòa thượng thân thể cường tráng chuẩn bị đồ đạc lên núi tìm người...

Thẩm Mẫu Đơn men theo dấu giày mờ nhạt ở phía trước đuổi theo, đi hơn nửa canh giờ dấu chân trên đường càng ngày càng mờ, trong lòng nàng nôn nóng, chỉ ngại đường núi gập ghềnh, lại không dám đi quá nhanh, lúc men theo dấu chân đi tới một con đuờng núi phía sau, thì bên cạnh xuất hiện một dốc núi, một con đường nhỏ chỉ đủ cho ba người sóng vai bước đi, một bên còn lại là sườn dốc trống không, từ trên nhìn xuống cao khoảng mười trượng, rơi xuống không phải là chuyện đùa. Thẩm Mẫu Đơn bám chặt vào một bên sườn núi bước lên phía trước.

Lại tiếp tục đi về con đường phía trước một đoạn, đột nhiên trời có mưa phùn, mưa kèm tuyết, thời tiết thật là tồi tệ, Thẩm Mẫu Đơn không nhịn được nhíu mày, cởi áo khoác đang mặc trên người xuống khoác lên đầu. Bởi vì trời mưa, dấu chân mờ nhạt trên đường trong nháy mắt mất dấu, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn sốt ruột, dừng bước nhìn về phương xa, xuyên qua màn mưa phùn mờ ảo dưới tàng cây cổ thụ nghiêng nghiêng có một bóng người đang khoác áo choàng màu tím đậm.

Trong lòng nàng thả lỏng, cuối cùng cũng tìm được rồi, vội vàng chạy về phía bóng người kia, còn chưa đi tới trước mặt nàng liền thấy cành cây bên cạnh bóng người dưới cây cổ thụ nghiêng nghiêng này có mắc một dải lụa trắng. Thẩm Mẫu Đơn sợ hết hồn, trong lòng chợt bình tĩnh trở lại, biết chắc chắn mình nhận nhầm người rồi, người này không phải là Tư Cúc. Mặc dù tính tình Tư Cúc có chút lỗ mãng, cùng lắm chỉ chạy lên phụ cận phía sau núi xem xem thôi, không thể nào chạy đến vùng núi sâu này, càng không thể nào chạy đến nơi này tìm cái chết! Vừa rồi nàng đã hồi hộp lo lắng quá mức, căn bản không có suy nghĩ kỹ.

Thấy bóng người ở dưới dải lụa trắng đang bê hòn đá đặt ở dưới chân, nàng cau mày nhìn một hồi, rốt cuộc vẫn không nhịn được than thầm một câu xúi quẩy, nhấc váy lên chạy nhanh qua chỗ bóng người ở dưới tàng cây cổ thụ. Lúc chạy tới nơi, người nọ đã sớm đá hòn đá đặt ở dưới chân ra, cả người đã treo lủng lẳng ở dưới tàng cây cổ thụ nghiêng nghiêng.

Thẩm Mẫu Đơn ngay cả thở cũng không kịp thở, lập tức ôm hai chân của người này đẩy lên trên một cái, cổ của người này tách khỏi dải lụa trắng, người cũng mềm nhũn rơi xuống trên người Thẩm Mẫu Đơn. Thẩm Mẫu Đơn chật vật bò dậy từ dưới cơ thể của người này, lại lật cơ thể người này ngửa mặt nằm thẳng, lúc này mới phát hiện thì ra là một cô nương dáng vẻ không tồi, trắng trẻo, rất là thanh tú, chân mày vô thức nhíu lại, nước mưa rơi xuống trên mặt cô nương ấy, càng thêm cảm giác mảnh mai yếu đuối.

Thẩm Mẫu Đơn đã trải qua một kiếp, hận nhất chính là loại người không quý trọng mạng sống của mình, cô nương ấy chết thì cũng thôi đi, còn làm cho người thân đau lòng. Nàng dùng sức vỗ vỗ vào mặt cô nương đã hôn mê này, kêu: "Tỉnh lại! Mau tỉnh lại đi!"

Nhìn quanh bốn phía, vốn dĩ sắc trời đã có chút âm u nay lại mưa nữa nên càng tối tăm hơn, hai người ở trong rừng cây to lớn này, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách, làm cho người ta có chút sởn gai ốc.

Thẩm Mẫu Đơn biết phải nhanh chóng đánh thức cô nương này rồi rời khỏi, trời tối thêm chút thì đường núi căn bản không thể đi được nữa, hai người sẽ phải ở lại nơi này một đêm, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì chứ. Nàng đang muốn cúi đầu độ khí cho cô nương này, thấy mí mắt cô nương này rung rung, yếu ớt tỉnh lại. Hiển nhiên cô nương này vẫn còn đang mơ màng, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Mẫu Đơn, thì thào nhỏ nhẹ nói: "Đây là đâu? Có phải ta đã chết rồi không?"

Thẩm Mẫu Đơn không thích người coi thường tính mạng như vậy, vì vậy giọng điệu cũng có chút tốt, lạnh mặt nói: "Nếu ngươi không có chuyện gì thì mau đứng dậy đi, chúng ta nhân lúc sắc trời chưa tối thì nhanh chóng đi về thôi! Trễ thêm chút nữa, sẽ phải chết rét chờ ở chỗ này một đêm đấy."

Cô nương kia vẫn còn chút mơ hồ, hiển nhiên chưa rõ tình huống trước mắt như thế nào, nheo mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn.

"Mau đứng lên!" Áo khoác trên người Thẩm Mẫu Đơn đã ướt đẫm rồi, mái tóc đen cũng bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, dính sát vào đầu, trên người lại càng lạnh run từng cơn, đang run cầm cập, giọng điệu của nàng càng nói càng không vui. Mắt thấy cô nương kia vẫn không nhúc nhích, nàng ngồi xổm xuống định kéo cô nương kia đứng lên. Cô nương kia dường như đã hoàn hồn, nhìn chằm chằm Thẩm Mẫu Đơn, lại ngẩng đầu nhìn dải lụa trắng và cây cổ thụ trên đỉnh đầu, sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy nói: "Ta chưa chết? Là cô nương đã cứu ta sao?"

Thẩm Mẫu Đơn nhịn xuống cơn giận mở miệng nói: "Đúng vậy, ngươi chưa có chết, bây giờ chúng ta nhanh chóng đứng dậy đi về chùa thôi, sắc trời không còn sớm, tới khi trời tối thì sẽ không tìm được đường ra nữa, ta không muốn cùng ngươi chết rét ở trong rừng này đâu, cho nên mau đứng dậy đi."

Đang nói, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ sau lưng.

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng người cao lớn đang đi về phía bên này, nước mưa xuyên qua rừng cây làm mờ tầm mắt, có chút nhìn không rõ diện mạo của người đó. Nhìn thấy bóng người đó, Thẩm Mẫu Đơn thở phào nhẹ nhõm, tưởng là người của chùa phái tới đây tìm người, bây giờ có người tới giúp thì tốt rồi. Nàng không nhịn được đứng dậy hướng về phía bóng người cao lớn kia vẫy vẫy tay, lớn tiếng gọi: "Có phải là người của chùa không? Chúng ta ở đây này!"

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Bóng người cao lớn kia ngày càng tới gần, khi chỉ còn cách Thẩm Mẫu Đơn không đầy một trượng thì cuối cùng nàng cũng thấy được diện mạo của người đó, áo khoác lông chồn đen, khuôn mặt lạnh như băng, nước mưa từ trán nhỏ xuống sống mũi xuôi theo gương mặt chảy xuống áo khoác lông chồn đen, có chút nhếch nhác nhưng không ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú của hắn.

Thẩm Mẫu Đơn chưa kịp thả tay xuống vẫn dừng lại trên không, nàng trừng mắt không thể tin nhìn nam nhân kia cách đó không xa, sao có thể? Sao có thể là hắn tới đây chứ? Nàng có chút không tin vào mắt mình, đưa tay lên dụi dụi mắt, tới lúc nàng nhìn qua lần nữa thì hắn chỉ còn cách nàng khoảng ba bốn bước nữa thôi.

Gương mặt không chút biểu cảm của hắn cuối cùng cũng có chút thay đổi, dường như hơi cau mày: "Nàng quá lỗ mãng rồi."

Thẩm Mẫu Đơn vẫn còn chưa hoàn hồn, hai mắt mở to nhìn hắn: "Điện… điện hạ, ngài… sao ngài lại tới đây?" Sao có thể là Yến Vương điện hạ tới đây chứ, chẳng lẽ… Thẩm Mẫu Đơn quay đầu nhìn vị cô nương trẻ tuổi vẫn còn đang nằm mơ hồ trên đất. Chẳng lẽ điện hạ là vì tìm cô nương ấy nên mới tới đây.

Hắn nhàn nhạt nhìn Thẩm Mẫu Đơn một cái: "Đương nhiên là tới đây tìm nàng rồi, bây giờ phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, tìm một chỗ để trú mưa." Dứt lời, xoay người nhìn quanh bốn phía, trông thấy ngọn núi lớn cách tiền viện không xa, quay đầu nói với nàng: "Ra đằng trước tránh một chút, xem xem có thể tìm ra chỗ nào như sơn động hay không."

Thẩm Mẫu Đơn cũng nhìn về hướng kia theo hắn, chợt cảm thấy không ổn, bây giờ không phải là lúc nên nhanh chóng trở về hay sao? Nếu như trễ chút nữa chỉ sợ tối nay không về được rồi: "Điện hạ, dân nữ cảm thấy bây giờ tốt nhất nên nhanh chóng quay về chùa mới phải, nếu như trễ chút nữa trời tối rồi thì không nhìn rõ đường về đâu."

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Vệ Lang Yến lại lạnh thêm hai phần: "Con đường về đã bị sạt lở đất, chặn hết đường đi, chỉ có thể đợi người của chùa tới cứu viện thôi." Hắn nhớ tới con đường núi chật hẹp mà hắn vừa đi qua, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, quay đầu nhìn lại, bùn đất đá vụn trên núi rơi xuống toàn bộ. Nếu như trễ thêm chút nữa, chỉ sợ cả người hắn sẽ bị chôn xuống đất rồi.

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn trắng bệch, hèn chi hồi nãy nàng nghe thấy tiếng ầm ầm, còn tưởng là sấm sét ngày đông, không ngờ lại là sạt lở đất, bây giờ trước mắt chỉ có thể tìm chỗ để trú mưa thôi, chỉ mong người của chùa có thể mau chóng tìm được bọn họ mới phải. Mắt thấy Yến Vương điện hạ đầu cũng không quay lại đi về phía vách núi, Thẩm Mẫu Đơn quay đầu lại nhìn về phía cô nương kia một cái, thầm nghĩ, từ khi Yến Vương điện hạ tới đây dường như chưa từng nhìn qua vị cô nương kia một cái, chẳng lẽ là không quen biết vị cô nương kia?

Nhìn cô nương dáng vẻ nhếch nhác đang nằm dưới đất, nàng thầm thở dài, ngồi xổm xuống: "Cô nương, cô có thể đứng dậy được không? Đường núi phía trước bị sạt lở, bây giờ chúng ta không thể trở về chùa được nữa, chỉ có thể tìm nơi trú mưa thôi, cô…cô nương có thể đứng dậy không?" Thấy ánh mắt ảm đảm vô hồn của cô nương kia, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Mặc dù không biết cô nương đã gặp phải chuyện gì, nhưng trước khi làm bất kỳ chuyện gì thì cũng phải nghĩ tới người nhà của cô nương, đừng làm chuyện khiến người thân đau lòng còn kẻ thù thì vui vẻ như vậy, ta đã nói tới nước này rồi, tiếp theo dù cô nương có làm gì thì ta cũng không quan tâm nữa, nếu cô nương còn nhớ tới người nhà thì cùng ta đi tìm chỗ trú mưa, đợi người tới cứu, còn nếu cô nương muốn tiếp tục việc hồi nãy, ta cũng sẽ không lo chuyện bao đồng nữa." Dứt lời, không nhìn cô nương kia nữa, đứng lên đuổi theo Yến Vương.

Cô nương đang nằm dưới đất kia nhìn theo bóng lưng của Thẩm Mẫu Đơn, nghĩ tới việc nếu bản thân thật sự xảy ra chuyện, thì phụ thân mẫu thân sẽ đau lòng biết bao, tại sao mình lại yếu đuối như vậy, lỗi rõ ràng không phải do mình, sao mình lại làm chuyện như vậy chứ. Sờ nước mưa và nước mắt trên mặt, cô nương ấy chống tay từ từ ngồi dậy, tri giác trên người đã dần phục hồi, nên mới cảm thấy lạnh không chịu được, quần áo trên người đã bị nước mưa và tuyết thấm ướt từ lâu, nhìn theo bóng hai người đằng trước càng lúc càng xa, không lo nhiều nữa, bò dậy đuổi theo hai người kia.

Thẩm Mẫu Đơn rất nhanh đã đuổi kịp Yến Vương, rụt vai đi theo phía sau hắn, lúc ra ngoài quên đem theo áo choàng, quần áo bên trong đã bị thấm ướt một chút, lạnh quá. Nàng ngẩng đầu nhìn Yến Vương ở phía trước, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, dường như hắn không quen biết nữ tử kia, chẳng lẽ hắn không phải vì tìm nữ tử kia mới ra đây? Vậy thì vì sao? Nghĩ nghĩ, nàng ở miệng hỏi: "Điện hạ, sao ngài lại tới chỗ này?"

"Ra đây tìm nàng đó, nàng đã từng cứu Tử An, ân tình này ta phải trả nàng." Hắn mở miệng nói: "Ở đây không cần gọi ta là điện hạ."

Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu, lại nhớ hắn không nhìn thấy, vội nói: "Vâng, điện… khụ… Vệ gia." Nếu đã không gọi điện hạ, vậy xưng hô Vệ gia này thế nào?

Vệ Lang Yến khựng lại một cái, lại tiếp tục bước về phía trước.

Thẩm Mẫu Đơn có chút thảng thốt, lúc trước cứu tiểu thế tử chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên, hắn đã đưa tạ lễ rồi, còn năm lần bảy lượt tha thứ cho mình dù mình đã mạo phạm uy nghiêm của hắn, bây giờ còn tới nơi này tìm mình, nàng cảm thấy mối quan hệ ân tình của hai người ngày càng lộn xộn rồi.

Đi theo sau lưng hắn, Thẩm Mẫu Đơn thấy hắn cứ đi được một đoạn lại dùng chủy thủ khắc lên thân cây một ký hiệu, hiểu rằng vì để người khác có thể tìm được họ nên mới lưu lại, theo hắn đi tới bên cạnh vách núi, lại tìm kiếm một hồi, nàng thấy hắn bỗng hất một đống cành cây khô ra, bên trong liền lộ ra một sơn động cao cỡ một người.

Nàng đi theo Vệ Lang Yến vào trong sơn động, phát hiện bên trong sơn động này cũng khá lớn, có thể chứa được mấy người. Độ cao của sơn động cao cỡ một người, mặt đất cao hơn bên ngoài một chút, vì vậy bên trong rất khô ráo. Ở giữa sơn động có vết tích của lửa, trong góc còn có một đống lá thông và cành khô, còn có mấy bình sứ cũ, rõ ràng ở đây có người tới qua, có lẽ đây là dấu tích của thợ săn để lại khi đi săn trong rừng.

Thẩm Mẫu Đơn còn đang ngẩn ngơ thì Vệ Lang Yến đã ôm lá thông và cành khô trong góc qua đây. Thẩm Mẫu Đơn thấy thế vội tiến lên lấy mồi lửa trong người ra nhóm lửa đốt lá thông, lại bỏ thêm cành cây khô nhỏ bên cạnh vào bên trên lá thông đang cháy, ngọn lửa lốp bốp cháy lên.

Vệ Lang Yến nhìn mồi lửa trong tay nàng, Thẩm Mẫu Đơn cười cười: "Trong chùa thường phải thắp nhang, cho nên vẫn luôn mang theo thứ này trong người."

Vệ Lang Yến không nói lời nào, ngồi xếp bằng bên cạnh đống lửa, cởi áo khoác lông chồn đen ra phủi hết nước mưa bám trên đó, rồi phủ lên hai chân để hong khô. Da lông chồn đen cực kỳ tốt, không thấm nước mưa, da lông bên ngoài chỉ cần phủi mấy cái là được rồi, lại hong một lát là khô rồi.

Thẩm Mẫu Đơn thấy cành khô không còn nhiều nữa, nói một tiếng với Vệ Lang Yến rồi ra bên ngoài xung quanh cửa sơn động gần đó lượm không ít cành cây về, chỉ là bị nước mưa làm ướt hết, chỉ có thể để xung quanh đống lửa hong khô. Không lâu sau, vị cô nương trẻ tuổi kia cũng tìm tới bước vào, sửng sốt khi nhìn thấy Vệ Lang Yến, rõ ràng lúc nãy không chú ý tới hắn, cô nương ấy đứng ở cửa sơn động hơi ngập ngừng, cuối cùng bước vào sơn động ngồi xuống bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn. Cô nương ấy nói với Thẩm Mẫu Đơn: "Lúc nãy tạ ơn cứu mạng của cô nương, tiểu nữ sẽ ghi nhớ suốt đời."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn cô nương ấy, cảm thấy cô nương ấy đang run nhẹ, nói: "Ngươi mau hong khô người rồi nói, trời lạnh như vậy đừng để lạnh rồi bệnh."

Cô nương kia khẽ gật đầu, cởi áo choàng trên người xuống, rồi để sát vào đống lửa đang cháy bên cạnh, yên lặng hong khô áo choàng trên tay.

Ba người đều im lặng, ngồi bên đống lửa khoảng nửa canh giờ thì trời tối dần, cơn mưa bên ngoài dường như đã ngừng rơi, chỉ còn lại hoa tuyết bay bay, rõ ràng so với trận tuyết hai hôm trước thì lớn hơn. Trên người Thẩm Mẫu Đơn đã gần khô, áo khoác trong tay cũng đã được hong khô, nàng mặc lại áo khoác, ôm bình sứ cũ ra ngoài hứng chút tuyết đem vào đun trên đống lửa.

Không lâu sau, tuyết trong bình từ từ tan thành nước, bốc hơi nóng, sôi sùng sục. Thẩm Mẫu Đơn lại từ trong góc tìm ra ba chén gốm cũ, cẩn thận rót ba chén nước nóng, chén thứ nhất đưa cho Vệ Lang Yến: "Vệ gia, ngài uống chút nước nóng đi, bây giờ bên ngoài băng tuyết ngập trời cũng không có gì để ăn, nhất thời cũng không thể về chùa, chỉ có thể ở tạm sơn động này một đêm, hi vọng ngày mai người của chùa có thể tìm tới đây."

Vệ Lang Yến nhận chén nước, nói tiếng cảm tạ, Thẩm Mẫu Đơn nói: "Là… là ta nên nói tiếng tiếng cảm tạ mới đúng, đã liên lụy tới Vệ gia." Nói xong, lại rót một chén nước đưa cho vị cô nương kia, cô nương ấy tiếp nhận rồi nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn, lại lắp bắp mở miệng nói: "Xin lỗi, đều là lỗi của ta, nếu không phải tại tính bướng bỉnh của ta, cũng sẽ không hại cô nương và vị gia đây phải lưu lại ở đây."

Hai người đều không lên tiếng, vị cô nương kia nói xong liền cầm chén nước trong tay đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

Uống xong chút nước nóng cảm thấy dễ chịu hơn, chỉ là cả tối không ăn, mọi người đều có thể chịu đựng, Thẩm Mẫu Đơn lại thật sự không biết nói gì với Yến Vương, hắn vì trả ân tình cho mình nên mới tới đây tìm mình, vì vậy trong lòng càng cảm thấy bất an. Qua không bao lâu, cơn buồn ngủ kéo đến, ba người liền dựa vào sơn động ở tạm một đêm. Sáng sớm hôm sau, lớp tuyết bên ngoài đã cao tới cổ chân, lúc Thẩm Mẫu Đơn tỉnh lại đã thấy Vệ Lang Yến đang thêm cành khô vào đống lửa, vị cô nương kia đang ngẩn người dựa vào một góc sơn động.

Thẩm Mẫu Đơn ngồi dậy, ôm lấy bình sứ bên cạnh đi ra hứng một chút nước tuyết, vừa ra tới bên ngoài thì thấy một thứ gì đó màu nâu xám đang đứng dưới tàng cây không xa. Nàng nhìn kỹ lại thì thấy là con heo rừng cao khoảng nửa người. Con heo rừng này hơi gầy, rõ ràng là do nạn châu chấu làm cho đói không có gì ăn nên mới vậy, nó thấy người cũng không sợ chỉ phát ra tiếng hừ hừ, nhìn tư thế như muốn xông về phía Thẩm Mẫu Đơn.

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn căng thẳng, tim đập thình thịch thình thịch, lại không dám lớn tiếng kinh hô sợ hãi làm con heo rừng này trực tiếp xông qua, lúc này lại càng không dám chạy vào trong sơn động, bên trong còn hai người, chỗ lại chật hẹp, căn bản trốn không được, lúc đó sẽ bị thương bởi con heo rừng này. Trong lúc này đang ôm bình sứ do dự nên làm như thế nào, sau lưng truyền đến một hồi tiếng bước chân. Phía trước có heo rừng, ngay cả việc quay đầu nhìn lại rốt cuộc là ai ra đây nàng cũng không dám, lại nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Vệ Lang Yến từ sau lưng, hắn nói: "Nàng nhẹ nhàng bước chân quay về sơn động, đừng làm kinh động đến con heo rừng này, ở đây để ta xử lý."

Lúc này Thẩm Mẫu Đơn mới từ từ quay đầu lại nhìn, hắn đang đứng ở sau lưng nàng cách hai ba bước, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía con heo rừng, trong tay đang cầm một thanh chủy thủ. Thẩm Mẫu Đơn có chút do dự, không biết có nên ở lại giúp đỡ hay là quay về sơn động, chỉ là nàng ở lại đây cũng không giúp được gì, nói không chừng còn ảnh hưởng tới hắn. Nàng không do dự nữa, nhẹ bước quay người đi về phía sơn động.

Vừa mới đi được hai ba bước thì nghe sau lưng tiếng hầm hừ gấp gáp của con heo rừng và tiếng chân chạy trên tuyết, sắc mặt nàng trắng bệch, đang định quay đầu lại nhìn, bên tai lại vang lên giọng nói của Vệ Lang Yến: "Không được quay đầu lại, nhanh trốn về phía sơn động, ở đây ta có thể giải quyết được."

Thẩm Mẫu Đơn không chần chừ nữa, nhanh chóng chạy về sơn động. Cô nương trong sơn động nghi hoặc nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi: "Cô nương, ngươi sao vậy."

Thẩm Mẫu Đơn im lặng, thở hổn hển, bám vào cửa sơn động khiếp sợ nhìn tình hình bên ngoài.

Vệ Lang Yến và con heo rừng đã bắt đầu giao đấu, thân thủ của hắn rất tốt, dù cho trong tay chỉ có thanh chủy thủ nhưng cũng chiếm được thế thượng phong. Thanh chủy thủ này rất sắc bén, chỉ sợ con heo rừng này dù có tầng tầng lớp lớp da dày cũng có thể dễ dàng đâm rách nó. Dù là như thế, nhưng trái tim nàng vẫn nghẹn ở cổ họng, rất sợ vị hoàng đế tương lai thương dân như con này vì nàng mà có sơ suất gì.

Cô nương sau lưng thấy Thẩm Mẫu Đơn không để ý mình, cũng căng thẳng nhìn ra bên ngoài, mơ hồ nghe thấy tiếng giao đấu bên ngoài, đứng dậy đi tới sau lưng Thẩm Mẫu Đơn nhìn ra bên ngoài, lập tức nhìn thấy nam nhân đang giao đấu với con heo rừng. Cô nương ấy bị dọa không nhẹ, vội bịt lại tiếng

hét trong miệng, cứng rắn nuốt xuống.

Con heo rừng này hẳn là đã lâu không ăn gì rồi, sức lực dần dần suy yếu, rất nhanh đã bị Vệ Lang Yến đâm trúng chỗ hiểm ngã xuống đất chảy máu không ngừng.

Lúc này Thẩm Mẫu Đơn mới xông ra ngoài, phát hiện cổ tay hắn đã bị thương, còn đang chảy máu, nàng cả kinh, ngẩng đầu nhìn hắn: "Điện… Vệ gia, tay của ngài bị thương rồi, đi vào giúp ngài băng bó lại nào."

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, theo nàng quay về sơn động, Thẩm Mẫu Đơn ngồi xổm bên cạnh hắn, bốc nắm tro ở dưới đất rắc lên vết thương, đợi máu ngừng chảy rồi mới xé mảnh vải từ chân váy băng bó lại giúp hắn.

Nhìn hắn không có gì đáng ngại, Thẩm Mẫu Đơn thở phào nhẹ nhõm, lại nhớ ba người cả đêm không ăn gì rồi, ngẩng đầu nói với Vệ Lang Yến: "Vệ gia, ta đi xử lý con heo rừng bên ngoài một chút, may mà có chút thịt nóng để ăn rồi."

Vệ Lang Yến ừ một tiếng rồi đưa chủy thủ cho nàng. Nhận lấy chủy thủ từ bàn tay to lớn của hắn, Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu mỉm cười với hắn, nắm chủy thủ đi ra bên ngoài tới bên cạnh con heo rừng đã chết hẳn kia. Trên người con heo rừng khoa tay múa chân mấy cái, từ đùi sau của con heo rừng cắt mấy miếng thịt đem về sơn động.

Thịt heo rừng tanh, lại không có dầu muối, đem luộc thì mùi vị sẽ rất khó nuốt. Thẩm Mẫu Đơn cắt mấy miếng thịt thành miếng dày hơn ngón tay xâu thành chuỗi trên cành cây đem nướng. Cô nương bên cạnh chần chừ một chút, nhẹ nhàng tới bên cạnh nàng nói muốn giúp, Thẩm Mẫu Đơn liền đưa cho nàng một xâu và dạy nàng cách nướng. Cô nương gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh đống lửa, cách Vệ Lang Yến một khoảng hơi xa, hiển nhiên là cô nương ấy e sợ nam nhân dù tuấn tú nhưng lại lạnh như băng.

Thịt nướng không có muối thì đừng nói có vị ngon gì, nhưng đối với ba người bị đói cả đêm mà nói thì là vị ngon hiếm có.

Ăn xong thịt nướng, ba người tiếp tục nán lại ở sơn động đợi người tới cứu. Vị cô nương kia ngồi bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn nhỏ giọng nói chuyện với nàng, hỏi tên Thẩm Mẫu Đơn, rồi nói thân thế của mình, lại nói lý do tại sao bản thân lại tìm đến cái chết, nhắc tới chẳng qua chỉ là chuyện nam nhân phụ tình bạc nghĩa mà thôi. Vị cô nương này tên là Thi Bảo Thu, là nữ nhi của địa chủ ở một thôn gần huyện Lâm Hoài, cũng là từ nhỏ được phụ mẫu nâng niu trong tay nuôi lớn, sau này vừa ý một tiểu tử nghèo, nói thích hắn ta, muốn hứa hôn với tên tiểu tử nghèo nọ. Phụ mẫu không còn cách nào khác, chỉ có thể định hôn sự cho hai người, về sau càng ra sức ra tiền chu cấp cho tên tiểu tử nghèo yên tâm đọc sách đi thi nho sinh. Mùa xuân năm ngoái lên kinh An Dương dự thi, về sau thì không có tin tức, trước đó vài ngày bỗng nhiên gửi bức thư về, nói muốn hủy hôn với Thi Bảo Thu, lại nói hắn ta đã cưới thê tử ở An Dương.

Bỗng Thi Bảo Thu nghe nói như vậy, đau lòng muốn chết, làm thế nào được khi lúc đầu người thân duy nhất trong nhà tên tiểu tử nghèo này là mẫu thân hắn ta đã theo hắn ta lên kinh rồi, bây giờ muốn tìm người để bàn bạc cũng không biết tìm đâu. Phụ mẫu Thi gia chỉ có thể âm thầm phát tiết tiểu tử này, nhưng nhìn nữ nhi đau lòng như vậy cũng không dám nói gì lung tung. Mấy ngày trước, cô nương ấy nói muốn lên chùa ở mấy ngày để tĩnh tâm, phụ mẫu Thi gia hết cách, đành để nữ nhi bảo bối dẫn theo hai nha hoàn lên chùa tĩnh tâm vài ngày, nhưng không ngờ nữ nhi của họ lại làm chuyện đoạn tuyệt như vậy.

Thi Bảo Thu khẽ nói, Thẩm Mẫu Đơn im lặng lắng nghe, Yến Vương ở đối diện vẻ mặt vô cảm nhìn đống lửa, hiển nhiên là không có hứng thú với đề tài như vậy.

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

"Mẫu Đơn cô nương, lúc trước ta và Trạch Khánh là thật lòng yêu thương lẫn nhau, nếu không thì đã không đính hôn với hắn ta. Phụ thân mẫu thân đối xử với hắn ta cũng rất tốt, hắn ta vốn là con nhà nông, trong nhà chỉ có một vị mẫu thân bệnh nặng đã lâu. Phụ thân mẫu thân đã mời một vị đại phu chữa hết bệnh cho mẫu thân hắn ta, rồi lại ra tiền của cho hắn ta đi học, việc gì cũng không để hắn đụng tới, còn đưa hai nha hoàn tới hầu hạ hai mẹ con bọn họ. Lại không ngờ hắn ta lại phụ tình bạc nghĩa, lòng lang dạ sói, lúc vừa mới tới An Dương còn gửi về một bức thư nói tất cả đều bình an, tới khi làm nho sinh rồi sẽ về cưới ta, không ngờ tới bức thư thứ hai lại báo hắn đã cưới thê tử ở thượng kinh rồi, muốn từ hôn với ta…" Thi Bảo Thu lải lải nhải nhải nói, trên mặt đầy vẻ đau lòng muốn chết, nước mắt lưng tròng, cố nín khóc.

"Mẫu Đơn cô nương, hôm qua may mà được cô nương cứu, nếu không phụ thân mẫu thân biết ta vì một tên nam nhân như vậy mà tự tử thì sẽ đau lòng biết bao. Mẫu Đơn cô nương yên tâm, ta đã nghĩ thông suốt rồi, lỗi cũng không phải do ta, ta sẽ cố gắng sống thật tốt, sống để tới thượng kinh hỏi hắn ta một câu tại sao, hỏi hắn ta tại sao lại phụ tình bạc nghĩa, vong ân phụ nghĩa như vậy!" Nói tới đây, cuối cùng Thi Bảo Thu cũng không mang vẻ đau thương đầy mặt nữa, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô nương ấy hiện lên vẻ kiên cường.

Thẩm Mẫu Đơn ừ một tiếng: "Không tồi, nên như vậy." Nghĩ nghĩ, hình như đối diện còn có Yến Vương, ngẩng đầu lên nhìn một cái, hắn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, e rằng hắn đã không kiên nhẫn đối với lời nói của các nàng.

Thi Bảo Thu lại lải nhải thêm vài câu, nói phụ thân mẫu thân đối xử với cô nương ấy rất tốt, nói phụ thân mẫu thân yêu thương nhau nhiều như thế nào. Mấy năm nay mẫu thân chỉ sinh được mình cô nương ấy, phụ thân lại có thể chịu được áp lực của tổ mẫu và họ hàng thân thích mà không nạp thêm thị thiếp, nói nếu cô nương ấy đi rồi thì nhất định phụ mẫu sẽ đau lòng muốn chết.

Thẩm Mẫu Đơn thỉnh thoảng đáp lại cô nương ấy vài câu.

Thời gian chầm chậm trôi qua, đảo mắt lại tới tối, người của chùa vẫn chưa tìm tới đây. Thẩm Mẫu Đơn lại ra ngoài cắt thịt heo rừng đã đông lạnh cứng ngắt vào xâu thành chuỗi đem nướng trên đống lửa, ăn xong thịt nướng và uống chút nước nóng, ba người lại ở trong sơn động qua một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau thì nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo bên ngoài, Thẩm Mẫu Đơn vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài sơn động, thấy trong rừng cây tuyết trắng có mấy bóng người, nàng vội vẫy tay lớn tiếng hô: "Bên này, chúng ta ở bên này."

Mấy bóng người vội chạy về hướng sơn động: "Tìm được rồi, người ở bên này."

Thẩm Thiên Nguyên và Tư Cúc cũng theo tới đây, vừa gặp dáng vẻ chật vật của Thẩm Mẫu Đơn, Tư Cúc liền oa một tiếng khóc lớn: "Cô nương, hu hu hu, cô nương, đều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ đã không thông báo với cô nương đã xuống núi rồi, may mà cô nương không sao, nếu không…" Tư Cúc nước mắt chảy dài tựa hồ nghĩ tới điều gì không hay, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Thẩm Mẫu Đơn cười cười với nàng ấy: "Được rồi, ta đây không phải là không có chuyện gì sao? Đừng khóc nữa, mau trở về thôi, ta còn muốn rửa mặt chải đầu, ăn chút cơm canh nóng hổi, rồi sau đó còn ngủ một giấc đây."

Ở phía khác, Trần Hoằng Văn cũng dẫn theo nhiều thị vệ qua đây, thấy Vệ Lang Yến không có việc gì, Trần Hoằng Văn cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, nụ cười tủm tỉm thường ngày cũng không thấy, tiến lên cởi áo khoác lông chồn đen trên người Vệ Lang Yến xuống đưa cho thị vệ bên cạnh, rồi lại lấy áo khoác hắc điêu khoác lên người hắn, lúc này mới thấy vết thương đã được băng bó của hắn, sắc mặt run sợ: "Thất gia, người bị thương rồi."

Vệ Lang Yến giơ tay nhìn vải lụa màu vàng nhạt trên cổ tay: "Ta không sao, lập tức xuống núi khởi hành về kinh thôi."

Hai nha hoàn của Thi Bảo Thu cũng tới đây, vừa gặp cô nương nhà mình, khóc lóc một cách đau lòng, mắt của hai nha hoàn sưng đỏ như quả đào: "Cô nương, tạ ơn trời đất, người coi như là không sao, nhưng lại dọa chết chúng nô tỳ rồi, lão gia và phu nhân đã lên núi rồi, bây giờ đang ở trong chùa đợi cô nương…"

Thi Bảo Thu cũng khóc theo, vừa khóc vừa nói xin lỗi, cơ thể cũng có chút mệt mỏi, trong lòng càng thêm âm thầm hối hận và sợ hãi, tại sao phải chạy tới đây để tìm cái chết chứ, thiếu chút nữa đã không được gặp lại phụ mẫu thương yêu của mình rồi.

Đợi mọi người đều qua đây hết, mọi người mới mang theo cái đầu heo rừng kia đi về, ngang qua dốc núi bị sạt lở kia phát hiện mười mấy trượng đất lở kia đã bị người đào một con đường ở giữa, e là mọi người đã không ngủ không nghỉ đào ra.

Đoàn người của Vệ Lang Yến dẫn đầu, Thẩm Mẫu Đơn giương mắt nhìn qua, Trần Hoằng Văn đang ở bên tai hắn nói gì đó, trong cảnh tuyết bay đầy trời chỉ nhìn thấy một cách mơ hồ hình dáng đường nét gương mặt nghiêng nghiêng tinh xảo như được điêu khắc.

Tốn mất hai canh giờ cuối cùng mọi người cũng về tới chùa, Thi Bảo Thu đỏ mắt qua nói tiếng cảm ơn với Thẩm Mẫu Đơn rồi mới theo hai nha hoàn đi gặp phụ mẫu của mình. Thẩm Mẫu Đơn cũng đang muốn nói tiếng cảm ơn với Yến Vương, nếu không có hắn, bản thân đã mất mạng trong miệng heo rừng rồi. Nhìn quanh một lượt, thấy Yến Vương đang dẫn người đi về phía cổng chùa, hiển nhiên là định rời chùa rồi, nàng vội vã nhấc váy đuổi theo, thở hồng hộc mới đuổi kịp hắn, bởi vì chạy vội nên hai gò má đỏ bừng, nàng vội vội vàng vàng nói: "Điện hạ, dân nữ tạ ơn cứu mạng của điện hạ, nếu không có điện hạ, dân nữ đã sớm mất mạng trong miệng heo rừng, đại ân của điện hạ, dân nữ suốt đời ghi nhớ trong lòng."

Tuyết bay đầy trời, dung mạo của nàng ẩn trong làn hoa tuyết, có chút mơ hồ, Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm nàng một hồi, vẻ mặt không rõ nói: "Không cần nói cảm ơn với ta, đây là ân tình ta thay Tử An trả cho ngươi."

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra, cười cười với hắn: "Vẫn phải cảm ơn điện hạ, nếu vậy, dân nữ không làm phiền điện hạ nữa." Dứt lời, nàng liền thi lễ với Vệ Lang Yến rồi lui xuống.

Dõi theo nam nhân cao lớn đang mạo hiểm trong gió tuyết đi xuống chân núi, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn có chút bùi ngùi, nói là trả lại ân tình cho nàng, nhưng sự khoan dung của hắn khi đối xử với nàng thì nàng làm sao trả lại hắn đây? Phần ân tình này chỉ sợ càng ngày càng loạn rồi. Đang say sưa nhìn theo bóng người trong gió tuyết, Tư Cúc từ bên kia chạy qua, mở dù che cho nàng: "Cô nương, nên về thôi."

Theo Tư Cúc và Thẩm Thiên Nguyên về tới tiểu viện, Tư Cúc đã chuẩn bị nước nóng hầu hạ Thẩm Mẫu Đơn rửa mặt, lại thay bộ quần áo sạch sẽ rồi mới bước ra khỏi phòng. Thẩm Thiên Nguyên đang chờ trong sảnh, vừa thấy nàng bước ra liền bưng một bát mì nóng ở trên bàn đưa cho Thẩm Mẫu Đơn: "Vừa rồi trai đường của chùa đem tới một bát mì, con nhân lúc còn nóng hãy ăn đi."

Thẩm Mẫu Đơn mỉm cười với phụ thân, nhận bát mì trong tay phụ thân từng ngụm từng ngụm ăn.

Nhìn gương mặt tươi tắn của nữ nhi, lúc này tâm trạng sợ hãi của Thẩm Thiên Nguyên mới từ từ buông lỏng. Lúc nghe nữ nhi đã lên phía sau núi tìm người, hắn thật sự hoảng hốt, trời lại lạnh như vậy, nữ nhi cứ như thế lên phía sau núi nếu như chẳng may xảy ra chuyện gì, vậy chẳng phải là không gặp được nữ nhi nữa sau… Cũng may, bây giờ nữ nhi hoàn hoàn chỉnh chỉnh, an toàn ngồi ở trước mặt ông, lúc ông thở phào nhẹ nhõm lại không nhịn được nói: "Mẫu Đơn, con thật là lỗ mãng, sao không nghĩ tới sao Tư Cúc có thể lên phía sau núi? Lần sau gặp chuyện ngàn vạn lần không được lỗ mãng như vậy nữa."

Thẩm Mẫu Đơn từ trong bát ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: "Phụ thân, con biết rồi, lần sau nhất định sẽ không như vậy nữa, quả thật lần này con đã lỗ mãng rồi."

Thẩm Thiên Nguyên gật gật đầu, lại nhớ tới nam nhân cao lớn đã đuổi theo nữ nhi, không khỏi cau mày hỏi: "Mẫu Đơn, nam nhân lúc nãy mới vừa đi kia là ai vậy? Ngày đó khi biết con đã lên sau núi, hắn đã lập tức đuổi theo."

"Hắn ư." Thẩm Mẫu Đơn dừng một chút, cười nói: "Người đó là Yến Vương điện hạ, chẳng qua là vì ân tình lúc đầu con đã cứu tiểu thế tử nên điện hạ mới đi tìm con. Phụ thân yên tâm, bây giờ phần ân tình của con và hắn lúc trước có lẽ đã hết rồi, sau này sẽ không còn cơ hội qua lại nữa."

Thẩm Thiên Nguyên kinh hãi, người đó chính là Yến Vương điện hạ, nghĩ như vậy dường như đã thông suốt rồi. Lúc đầu Mẫu Đơn cứu tiểu thế tử, Yến Vương trọng tình trọng nghĩa, dĩ nhiên là muốn trả ân tình này. Bây giờ hai người không ai nợ ai, ngày sau không có cơ hội qua lại là tốt nhất, ông không hi vọng Mẫu Đơn qua lại gì nhiều với nam nhân quyền cao chức trọng như vậy. Mẫu Đơn trọng tình, tâm tư đơn thuần, chỉ thích hợp với những gia đình bình thường thôi.

Thấy nữ nhi đã ăn xong bát mì rồi trở về phòng nghỉ ngơi, lúc này mới dặn dò Tư Cúc vài câu rồi vội vàng xuống núi, A Hoán ở nhà một mình, tiệm lương thực chỉ có chưởng quỹ và Lục Nhi, bây giờ cũng không biết trong nhà ra sao, Mẫu Đơn đã không có chuyện gì, ông liền trở về thôi.

Trong phòng đốt chậu than bạc, ở cửa có rèm che dày nặng ngăn lại, trong phòng rất nhanh đã ấm lên, Thẩm Mẫu Đơn nhanh chóng đi vào giấc ngủ, nghỉ ngơi thật tốt một đêm. Ngày hôm sau trời vừa sáng, Thi Bảo Thu đã dẫn phụ mẫu qua đây tạ ơn Thẩm Mẫu Đơn.

Phụ mẫu Thi gia xem ra là người ôn hòa, Thi lão gia trịnh trọng nói lời cảm ơn, Thi phu nhân kéo tay Thi Bảo Thu khóc không ngừng, trên mặt Thi Bảo Thu đầy vẻ hối hận, sau cùng để lại rất nhiều tạ lễ rồi rời khỏi. Tạ lễ này đều là người Thi gia tự mình chuẩn bị, đủ loại đặc sản miền núi, nấm khô, mộc nhĩ khô, các loại món ăn dân dã, còn có mấy tấm da chồn màu xám bạc.

Buổi chiều Thi gia liền rời khỏi chùa, Thẩm Mẫu Đơn thì ở lại chùa thêm vài ngày, yên tâm ăn chay niệm phật, mấy ngày sau mới cùng Tư Cúc về Thẩm gia.

Mọi thứ ở Thẩm gia vẫn như cũ, Thẩm Thiên Nguyên không có kể chuyện đã xảy ra ở chùa của Thẩm Mẫu Đơn cho Thẩm Hoán nghe, sợ ảnh hưởng tới việc học của y. Thẩm Hoán thấy nàng trở về khỏi nói vui mừng biết bao, sách cũng không đọc, cùng Thẩm Mẫu Đơn nói chuyện trong nhà, sau thấy tâm trạng của nàng không tồi, Thẩm Hoán cẩn thận hỏi: "Tỷ…" Đệ ấy biết chuyện của tỷ tỷ và La Nam, đừng nói đệ ấy hận La Nam bao nhiêu, tỷ tỷ bởi vì đau lòng nên mới lên chùa tĩnh dưỡng vài ngày cũng không biết có còn nhớ tới La Nam hay không. Phụ thân nói tên La Nam này rất giỏi dỗ dành tỷ tỷ, sợ tỷ tỷ bị hắn ta dụ dỗ lừa gạt được, đệ ấy phải đề cao cảnh giác. Bỗng nhiên ngoài cửa vọng lại giọng nói tức giận của Tư Cúc: "Họ La kia, ngươi còn mặt mũi tới Thẩm gia chúng ta sao, còn không mau cút ra ngoài."

"Tư Cúc, cô nương nhà ngươi có ở đây không, ta tới là để nói chuyện rõ ràng với cô nương nhà ngươi, ta tới để xin Mẫu Đơn tha thứ cho ta, mặc kệ như thế nào, ngươi cho ta gặp Mẫu Đơn đi." Giọng nói của La Nam có chút tiều tụy, lại mang vẻ không kiên nhẫn mơ hồ.

Giọng của Tư Cúc càng ngày càng phẫn nộ: "Họ La kia, ngươi đừng không biết xấu hổ như vậy, xông vào Thẩm gia thì cũng thôi đi, giờ lại dám xông vào khuê phòng của cô nương chúng ta, còn không mau cút ra ngoài, cô nương nhà chúng ta vốn không muốn gặp ngươi." Sau đó dường như có thứ gì đó vang lên tiếng lạch cạch, còn có giọng nói tức giận của La Nam: "Tư Cúc, ngươi đây là đang làm gì vậy, còn không mau bỏ chổi xuống… khụ khụ, mau bỏ chổi xuống!"

Thẩm Mẫu Đơn cau mày, trong lòng có chút bực bội, không ngờ mới về nhà ngày đầu đã phải đối mặt với La Nam rồi, tên nam nhân này còn có mặt mũi tới cầu xin nàng tha thứ.

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Thẩm Mẫu Đơn nhịn xuống sự bực bội trong lòng, đứng dậy muốn đi ra ngoài nói chuyện rõ ràng với La Nam, vừa đứng lên, Thẩm Hoán ở bên cạnh đột nhiên kéo nàng lại. Thẩm Mẫu Đơn nhìn đệ ấy, phát hiện đứa trẻ này đang lo lắng nhìn mình, khuôn mặt thanh tú tái nhợt, đệ ấy kéo ống tay áo của nàng: "Tỷ, tỷ phải ra ngoài gặp hắn ta sao? Tỷ, người… người kia không phải là dạng tốt đẹp gì, tỷ đừng nghe lời hắn ta nói có được hay không? Để đệ ra ngoài đuổi hắn ta đi là được rồi."

Trên mặt đệ ấy đầy vẻ hoang mang sợ hãi, chỉ sợ Mẫu Đơn không nghe lời đệ ấy, mà đi ra ngoài nghe lời tên nam nhân kia.

Thẩm Hoán biết tình cảm của tỷ tỷ đối với La Nam, đệ ấy thật sự sợ, sợ tỷ tỷ bị La Nam dỗ dành thì không bỏ được hắn ta, quên được hắn ta. La gia là một hố lửa, đệ ấy không thể trơ mắt nhìn tỷ tỷ nhảy vào đó được, đệ ấy hi vọng mấy ngày tĩnh tâm ở chùa có thể làm cho tỷ tỷ suy nghĩ kỹ, La Nam chẳng qua là một tên ngụy quân tử, không xứng với tỷ tỷ.

Thẩm Mẫu Đơn sao lại không biết ý nghĩ trong lòng lúc này của Thẩm Hoán, trong lòng nàng ê ẩm, vừa chua xót vừa đau lòng, đứa trẻ này chẳng qua chỉ mới mười hai tuổi, lại phải lo lắng cho tỷ tỷ là nàng, sợ tỷ tỷ bị người khác dụ dỗ lừa gạt, nàng không nhịn được đau xót trong lòng, mỉm cười với Thẩm Hoán: "A Hoán yên tâm, tỷ tỷ không phải là người ngu ngốc, trong lòng tỷ tỷ rất rõ hắn ta là người như thế nào, tỷ sẽ không bị hắn ta dụ dỗ lừa gạt nữa đâu."

Thẩm Hoán vẫn cứ không yên tâm, tình nghĩa trước đây của tỷ tỷ với La Nam đệ ấy đều thấy rõ ràng, tình cảm có thể cắt đứt dễ dàng như vậy thì sao tỷ tỷ phải khổ sở chạy lên chùa tĩnh tâm chứ, đệ ấy do dự một chút, giữ chặt ống tay áo của Thẩm Mẫu Đơn, khẽ nói: "Tỷ, tỷ đừng nghe lời của hắn ta, lời của hắn ta đều là nói dối, hắn ta chẳng qua chỉ muốn dụ dỗ lừa gạt tỷ thôi. Danh tiếng của La gia đã bị hủy, các cô nương của huyện Lâm Hoài đều khinh thường hắn ta, hắn ta chỉ có thể dụ tỷ trở về thôi. Tỷ, tỷ không biết đâu, hắn cũng đã rước Diêu Nguyệt vào cửa lớn La gia rồi…"

Vốn dĩ chuyện này Thẩm Hoán không muốn nói, nhưng lại sợ tỷ tỷ nhà mình nhất thời hồ đồ bị hắn ta dụ dỗ. Tên nam nhân này đúng là không biết xấu hổ, mới vừa nâng nha hoàn trong nhà lên làm thiếp, chưa tới hai ngày đã rước đối tượng thông gian vào cửa lớn La gia, bây giờ mà vẫn còn mặt mũi tới cầu xin sự tha thứ của tỷ tỷ.

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ mới mấy ngày không có nhà, La gia đã rước Diêu Nguyệt vào cửa rồi, cứ nghĩ La Nam vô cùng oán hận Diêu Nguyệt, không biết vì sao lại dễ dàng đồng ý rước Diêu Nguyệt vào cửa.

Thẩm Mẫu Đơn vỗ vỗ vai Thẩm Hoán: "A Hoán yên tâm, tỷ sẽ không hồ đồ đâu." Dứt lời, không để ý vẻ mặt lo lắng của Thẩm Hoán mà ra cửa phòng. Vừa ra ngoài đã thấy Tư Cúc cầm cây chổi đuổi theo La Nam chạy loạn tứ phía trong viện ngập tràn tuyết trắng. La Nam rất là nhếch nhác, tóc tai gọn gàng của hắn ta bị Tư Cúc làm rối, tóc rũ rượi tránh né trong viện.

Thẩm Mẫu Đơn đứng nhìn dáng vẻ chật vật của La Nam một hồi mới hô: "Tư Cúc, đừng đánh nữa."

Tư Cúc giơ cây chổi đứng giữa trời tuyết quay đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn, có chút tủi thân: "Cô nương…"

Thẩm Mẫu Đơn vẫy vẫy tay với nàng ấy: "Qua đây"

Tư Cúc không cam lòng trừng mắt nhìn La Nam, bỏ chổi xuống đi đến bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn. La Nam chỉnh lại đầu tóc một chút, rồi cũng đi tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn. Nàng đang đứng dưới hiên nhà, La Nam đứng ở bậc thềm dưới trời tuyết, ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt là sự đau khổ sâu sắc: "Mẫu Đơn, muội có bằng lòng nghe huynh giải thích được không?"

Thẩm Mẫu Đơn rất bình tĩnh, từ trên cao nhìn xuống hắn ta: "Huynh còn có gì muốn giải thích? Nói là Diêu Nguyệt quyến rũ huynh sao? La Nam, giờ muội với huynh đã không còn quan hệ gì nữa, sau này đừng có tới Thẩm gia tìm muội nữa, muội mà gặp huynh…" Nàng ngừng một chút: "Chỉ có cảm giác ghê tởm mà thôi, cho nên, huynh nên để lại chút mặt mũi cho mình thì hơn."

La Nam không thể tin được nhìn Thẩm Mẫu Đơn, sao có thể? Mẫu Đơn không phải rất yêu hắn ta sao? Tại sao tình cảnh này trước mắt lại khác xa với tưởng tượng của hắn ta vậy? Nhìn Thẩm Mẫu Đơn xa lạ trước mắt, trong lòng La Nam rối bời, lại chợt nghĩ có phải nàng đang giả vờ để hắn ta dỗ dành thêm không? Vậy mình sẽ dỗ dành nàng nhiều hơn, nữ nhân không phải đều muốn dỗ dành hay sao.

"Mẫu Đơn…" Hắn ta ngẩng đầu nhìn nàng: "Mẫu Đơn, huynh biết lỗi rồi, huynh không còn gì để giải thích cho bản thân cả, quả thật chuyện này là lỗi của huynh, nhưng người mà huynh yêu từ đầu tới cuối chỉ có một mình muội thôi, người huynh muốn cưới cũng chỉ có một mình muội, Mẫu Đơn muội hãy tha thứ cho huynh lần này đi có được không? Sau này huynh nhất định sẽ đối xử tốt với muội, nhất định sẽ không phụ muội, chỉ xin muội cho huynh cơ hội này thôi."

Thẩm Mẫu Đơn nhoẻn miệng cười, hoàn toàn bị người này chọc cười, nàng nói: "La Nam, sao huynh có thể không biết xấu hổ khi mới rước Diêu Nguyệt vào cửa lớn La gia không được mấy ngày đã chạy tới đây nói với muội những lời như vậy? Huynh… huynh thật sự cảm thấy muội ngu ngốc như vậy sao? Chỉ bằng mấy câu dụ dỗ lừa gạt là đã tha thứ cho huynh, ngoan ngoãn gả tới La gia nhà huynh? Hay huynh đã quên lúc trước mẫu thân của huynh đã vũ nhục muội và phụ thân của muội như thế nào sao?"

La Nam mở miệng: "Huynh… huynh, Mẫu Đơn, muội nghe huynh giải thích, huynh vốn không đồng ý rước nàng ta vào cửa, nhưng phụ thân nàng ta đã tặng một số ngân lượng lớn làm của hồi môn, là do phụ thân và mẫu thân của huynh đồng ý thôi. Mẫu Đơn, cho dù nàng ta vào cửa thì đã sao? Chẳng qua chỉ là một thị thiếp, muội mà vào cửa lớn La gia thì chính là chính thất chủ mẫu, muốn bắt nạt nàng ta như thế nào chẳng được…"

"Đủ rồi." Thẩm Mẫu Đơn nghiêm mặt: "Vừa rồi muội đã nói rõ ràng với huynh rồi, muội và La gia các huynh đã không còn quan hệ gì từ lâu rồi, huynh đi về đi, đừng tới Thẩm gia tìm muội nữa. Nếu còn có lần sau, muội sẽ đi nha môn báo quan đó, La Nam huynh xem xem dáng vẻ bây giờ của huynh đi, nào còn phong độ của một quân tử văn nhã, đừng để muội phải coi thường huynh."

La Nam hồn bay phách lạc rời khỏi, hắn ta không sao hiểu được cái người sùng bái yêu thương hắn sâu đậm như Mẫu Đơn sao có thể trở mặt. Nàng sao có thể trở mặt chứ.

Nhìn dáng vẻ oai phong của cô nương nhà mình, Tư Cúc kinh ngạc không thôi, mơ mơ màng màng theo nàng vào phòng, hồi lâu sau mới có phản ứng, vui mừng đi tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn: "Cô nương, vừa rồi người giỏi quá, như vậy mới đúng, tên họ La kia quá vô sỉ."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn nàng ấy và Thẩm Hoán cười cười: "Bây giờ các ngươi đã tin ta sẽ không bị hắn ta dụ dỗ lừa gạt rồi chứ. Hắn ta đã làm ra chuyện khiến người khác ghê tởm như vậy, ta sao lại ngu xuẩn tới mức mặc hắn ta dỗ dành chứ?"

Thẩm Hoán xấu hổ cười cười, gọi tiếng tỷ.

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Được rồi, đệ ở trong phòng đọc sách đi, tỷ về phòng đây. Đúng rồi, qua mấy ngày nữa đệ phải chuẩn bị khởi hành đi An Dương rồi, có gì đặc biệt cần tỷ đặt mua cho đệ không?"

Thẩm Hoán nghĩ nghĩ nói: "Tỷ, cũng không có gì đặc biệt cần đặt mua cả, chỉ cần một số thứ về phương diện ăn, mặc, dùng thôi."

Mùa xuân tới Thẩm Hoán phải tới An Dương dự thi, từ huyện Lâm Hoài tới An Dương mất nửa tháng đi đường, nếu như đợi qua năm rồi đi thì sẽ không kịp. Kiếp trước Thẩm Hoán cũng là thời gian này đi, đến khoảng cuối năm là tới An Dương rồi, sau đó đợi ở An Dương hơn một tháng là tới ngày thi rồi. Thẩm Mẫu Đơn nhớ kiếp trước Thẩm Hoán ở An Dương xảy ra chuyện gì đó. Sau khi từ An Dương trở về tính cách thay đổi rất lớn, chỉ là hỏi đệ ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng đệ ấy không chịu nói, cho đến cuối đời nàng cũng không biết Thẩm Hoán ở An Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nàng chỉ nhớ khoảng thời gian sau khi A Hoán từ An Dương trở về nhút nhát hơn rất nhiều, ít nói chuyện hơn, vốn tưởng đệ ấy chịu kích động gì đó, bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ khoảng thời gian đó ở An Dương A Hoán đã xảy ra chuyện lớn gì đó. Người làm tỷ tỷ như nàng cũng thật sơ xuất, kiếp trước bởi vì vào đầu mùa hạ nàng phải gả vào La gia, bận chuyện của mình, vì vậy nàng không cùng A Hoán đi An Dương. Thời điểm cuối năm, phụ thân cùng với đại bá nhị bá đi Thẩm gia ở đô thành Bình Lăng - Lương Châu tế tổ, cho nên cũng không cùng đi An Dương với A Hoán, chỉ có một mình A Hoán đi An Dương thôi.

Hiện tại chi Thẩm gia của bọn họ chẳng qua chỉ là phân nhánh, chi chính thật sự của Thẩm gia là ở Bình Lăng - Lương Châu. Chi ở Bình Lăng đều là huyết mạch đích xuất chính thống. Hai chi qua lại với nhau rất ít, thỉnh thoảng tới thời điểm tế tổ mới kêu các chi của Thẩm gia về Bình Lăng tế tổ, hơn nữa người đi đều là đương gia của các phòng. Thẩm gia cô nương của chi bọn họ còn chưa từng tới Thẩm gia ở Bình Lăng.

Nghĩ tới khoảng mấy ngày nữa phụ thân phải khởi hành đi Bình Lăng rồi, Thẩm Mẫu Đơn định tối nay sẽ bàn bạc với phụ thân về việc cùng đi An Dương với Thẩm Hoán.

Mặc dù biết chuyến đi An Dương này của Thẩm Hoán sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng nàng vẫn hi vọng A Hoán không phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nếu nàng đi cùng, chú ý nhiều chút, những tổn thương này có thể tránh khỏi.

Buổi tối sau khi Thẩm Thiên Nguyên trở về, Thẩm Mẫu Đơn liền bàn bạc chuyện đi cùng Thẩm Hoán tới An Dương. Buổi tối Thẩm Thiên Nguyên đã nghe Tư Cúc kể về thái độ của Mẫu Đơn đối với La Nam hôm nay, trong lòng rất cảm khái, biết nữ nhi hẳn là đã buông xuống được rồi. Chỉ là mấy ngày nữa ông phải đi cùng đại ca nhị ca tới Thẩm gia ở Bình Lăng tế tổ, cũng không thể cùng A Hoán đi được, Mẫu Đơn có thể cùng đi với A Hoán thì thật tốt quá. Nghĩ tới đây, Thẩm Thiên Nguyên gật gật đầu: "Được, qua mấy ngày nữa ta cùng đại bá nhị bá của con tới Bình Lăng tế tổ, vậy mình con với A Hoán tới An Dương là được rồi, Tư Cúc cũng cùng đi theo. Lục Nhi thì ở nhà trông nom nhà cửa. Lúc trước con kêu Mã chưởng quỹ đi thu mua da lông của các thôn dân trong núi cũng đã thu mua về rồi, hiện giờ bên các tú nương đang gấp rút may áo khoác, cũng gần như không có gì việc gì bận cả, một mình Lục Nhi có thể trông coi được."

Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu, rồi đi nói lại chuyện này với Thẩm Hoán. Đệ ấy rất vui mừng, lại có chút chần chừ: "Tỷ, một mình đệ đi là được rồi, tỷ là một cô nương, lại đi xa như vậy…"

Thẩm Mẫu Đơn vỗ vỗ đầu đệ ấy: "Là cô nương thì sao chứ? Triều Vệ dân phong cởi mở, cô nương đi xa nhà đâu đâu cũng có, được rồi, đệ đừng lo lắng nữa, trên đường có tỷ chăm sóc phụ thân cũng yên lòng. Còn nữa, đệ coi như tỷ đi ra ngoài khuây khỏa là được rồi."

Lúc này Thẩm Hoán mới không nói thêm gì nữa, gật gật đầu.

Qua mấy ngày nữa là phải lên đường, Lệ Giang đã bị phong tỏa, đi đường thủy là không được rồi, chỉ có thể ngồi xe ngựa đi đường bộ. Bây giờ trên đường tuyết vẫn rơi, chỉ sợ tốc độ sẽ chậm đi rất nhiều.

Tư Cúc biết mình được đi cùng thì rất là vui mừng, không tới thời gian nửa ngày thì đã sắp xếp ổn thỏa đồ của ba người. Thẩm Thiên Nguyên cũng thuê hai chiếc xe ngựa, trên đường đem theo không ít lương khô, hoa quả khô và mấy món ăn dân dã của Thi gia tặng trước đó cũng đem theo, còn đem theo một ít đậu, lúa mì, bình sứ. Có lúc không vào thành mà phải qua đêm ở bên ngoài, chuẩn bị những thứ này là không thừa đâu, hai chiếc xe ngựa cũng đủ chở hết những thứ này.

Sáng hôm sau ba người lên xe ngựa hướng về phía An Dương mà đi.

Hết chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Hồi đó lúc A Hoán vừa mới từ An Dương về, tâm trạng chán nản, nhốt mình trong thư phòng mấy ngày, từ đó tính tình cũng thay đổi, ít nói hơn. Mặc dù Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên có chú ý đến sự thay đổi của đệ ấy, nhưng hỏi đệ ấy đã xảy ra chuyện gì, đệ ấy cứ bảo là không sao, hỏi người đi cùng đệ ấy là Lục Nhi thì nàng ấy cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ nói là có một hôm sau khi thiếu gia trở về sắc mặt trắng tới dọa người, sau khi về thì ở nguyên trong phòng suốt mấy ngày không ra, hỏi thiếu gia đã xảy ra chuyện gì, thiếu gia cũng không có nói.

Lại nói tiếp, Lục Nhi và Tư Cúc từ nhỏ đã theo hầu hạ bọn họ, đối với lời nói của bọn họ thì chính là nói gì nghe nấy. Tuy Thẩm gia được coi là nhà quan, nhưng tam phòng bọn họ sống rất nghèo khổ, căn bản không giống như các thiếu gia tiểu thư ngạo mạn của nhà quan, cũng không coi Tư Cúc và Lục Nhi như nô tỳ mà đối đãi. Thẩm Hoán ra ngoài không cần dẫn theo Lục Nhi, lúc trước đi An Dương có Lục Nhi đi theo, chẳng qua chỉ là chăm sóc cho việc ăn uống cuộc sống thường ngày của đệ ấy thôi. Có lúc Thẩm Hoán ra ngoài cũng không dẫn Lục Nhi theo, vì vậy hồi đó Lục Nhi cũng không biết Thẩm Hoán đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Mẫu Đơn chỉ biết là Thẩm Hoán xảy ra chuyện trước kỳ thi, cụ thể là xảy ra vào ngày nào, hiện tại thời gian xảy ra quá lâu nên nàng cũng không nhớ rõ, ngồi trong xe ngựa Thẩm Mẫu Đơn nhíu mày, cố gắng nhớ lại. Thời gian lúc nào quả thật quá lâu rồi, ấn tượng quá mơ hồ. Nàng lại trầm tư hồi lâu, suy đoán xem hồi đó rốt cuộc A Hoán đã gặp phải chuyện phiền phức gì. An Dương chính là thượng kinh, đi một vòng trên đường cơ bản đều là người không phú thì quý, đầy người là thế tử, vương gia, người có chức có quyền. Tính tình của Thẩm Hoán có chút thô lỗ, có lẽ vì vậy mà gây ra chuyện, chỉ là cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho dù sau khi xảy ra chuyện như vậy nhưng A Hoán vẫn có thể thi đậu nho sinh, có thể thấy A Hoán rất thông minh, chỉ là kiếp trước… Thẩm Mẫu Đơn thầm thở dài, thầm nghĩ tới lúc đó nhất định phải ở bên cạnh A Hoán, không để đệ ấy gặp phải chuyện gì.

Cửa sổ xe ngựa treo rèm rất dày, Thẩm Mẫu Đơn lại ôm cái lò sưởi nhỏ ở trong lòng nên cũng không thấy lạnh gì. Nàng ôm một hồi rồi đưa cho Tư Cúc để làm ấm cơ thể. Tư Cúc cười ngây ngô hai tiếng với cô nương nhà mình rồi nhận lấy, cầm một lúc rồi đưa lại cho cô nương nhà mình.

Tuyết rơi bên ngoài từ từ nhỏ lại, xe ngựa chậm rãi đi một ngày. Cả ngày nay đều ở trong xe ngựa ăn lương khô cho no bụng. Tới giờ Dậu thì sắc trời đã dần tối, trời tuyết nên đi rất chậm, đi cả ngày cũng chưa vào thành, bây giờ vẫn còn ở vùng hoang vu bên ngoài, tối nay chỉ có thể qua đêm ở bên ngoài thôi. Sắc trời đã tối, xe ngựa cũng không thể tiếp tục đi về phía trước được nữa, chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ một đêm.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau dừng ngay bên cạnh khu rừng, phu xe xuống cho ngựa ăn. Thẩm Mẫu Đơn, Tư Cúc và Thẩm Hoán cũng xuống xe ngựa. Trời rất lạnh, cả ngày chỉ ăn bánh bột ngô cứng ngắt uống nước lạnh như băng cũng có chút chịu không nổi. Tư Cúc đi tìm một chút củi, giờ tuyết đã ngừng rơi, quét tuyết ở dưới đất tạo thành một khoảng trống, đốt cả nửa ngày thì lửa mới cháy, chồng đá lên làm thành một lò bếp đơn giản, múc một chút tuyết nấu một bình nước nóng. Mọi người uống xong chút nước nóng này đều thấy thoải mái hơn nhiều. Thẩm Mẫu Đơn bỏ vào một đậu, lúa mì và đồ ăn dân dã sấy khô đem theo nấu thành cháo lạp vị.

Thẩm Hoán ở một bên đang nói chuyện với hai phu xe. Thẩm Mẫu Đơn đứng dậy nhìn xa về phía ngoài xa xăm. Trên đường phía ngoài không xa dường như có một chiếc xe ngựa đang chạy tới, không bao lâu thì chiếc xe ngựa đã tới đây. Thấy bên này có người dừng lại, bên trong liền vang lên giọng nói của một cô nương: "Vượng thúc, chúng ta dừng ở đây thôi, bên kia có hai chiếc xe ngựa, đúng lúc có bạn đồng hành, tối nay chỉ có thể ở tạm bên ngoài này một đêm thôi."

Món cháo dân dã đang nấu trong bình đã sôi lên sùng sục, mùi thơm tỏa ra. Người bên phía Thẩm Mẫu Đơn đều nhìn về chiếc xe ngựa vừa mới chạy tới. Hiện giờ thời tiết như vậy người ra ngoài đi xa cũng không nhiều, có thể kết bạn ở trên đường cũng tốt. Tới khi vị cô nương trên xe ngựa kia xuống, Thẩm Mẫu Đơn giật mình, qua một lúc không nhịn được bật cười, không ngờ lần đi thượng kinh này cũng có thể gặp được người quen.

Vị cô nương vừa xuống xe ngựa kia cũng đã thấy Thẩm Mẫu Đơn, ngẩn ra, nhấc váy lên chạy về phía Thẩm Mẫu Đơn một cách vui mừng: "Mẫu Đơn cô nương, sao cô nương lại ở đây? Cô nương… muốn đi thượng kinh sao?"

Vị cô nương này không phải ai khác, chính là người mấy ngày trước Thẩm Mẫu Đơn cứu được ở chùa -Thi Bảo Thu. Thẩm Mẫu Đơn nhớ vị cô nương này nói phải đi thượng kinh tìm Nguyên Trạch Khánh kia để nói rõ ràng. Còn tưởng cô nương ấy phải đợi tới mùa xuân thời tiết ấm áp hơn mới đi, không ngờ bây giờ lại gặp cô nương ấy ở đây.

Thẩm Mẫu Đơn cười cười với Thi Bảo Thu: "Thi cô nương, thật trùng hợp, mùa xuân tới đệ đệ nhà ta phải lên An Dương tham dự cuộc thi nho sinh, để qua năm mới đi sợ không kịp, cho nên lúc này mới lên đường."

Nghe tới cuộc thi nho sinh, gương mặt tươi cười của Thi Bảo Thu dường như nghĩ tới cái gì đó, có chút buồn buồn.

Tư Cúc quen biết cô nương ấy, biết cô nương ấy hại cô nương nhà mình phải ở sau núi của chùa vài ngày, đối với cô nương ấy có chút thành kiến, chỉ có A Hoán không biết gì cả. Lúc Thẩm Mẫu Đơn giới thiệu chỉ nói là bạn quen ở chùa.

Lần này Thi Bảo Thu đi thượng kinh chỉ dẫn theo một nha hoàn và một phu xe. Tuy Thi gia phụ mẫu không yên tâm nhưng cũng không ngăn cản, cảm thấy nên để tự cô nương ấy thấy rõ bộ mặt của tên tiểu tử nghèo kia vẫn tốt hơn.

Thẩm Mẫu Đơn nghĩ lên thượng kinh có bạn đồng hành cùng đi cũng tốt, mời Thi Bảo Thu và nha hoàn nhà cô nương ấy Hồng Song với phu xe Vượng thúc qua đây cùng ăn cháo lạp vị. Cơm nước xong xuôi, mọi người vào trong ba chiếc xe ngựa nghỉ ngơi một đêm.

Một thời gian sau ba chiếc xe ngựa đồng hành cùng đi, chạy hướng về phía An Dương. Đi hơn một tháng thì cũng tới huyện Định Viễn gần An Dương, ước chừng đi thêm hai ba ngày nữa thì có thể tới An Dương rồi, tới lúc đó vừa đúng lúc tới tết.

Trong hơn một tháng này Thẩm Mẫu Đơn đã quen thuộc với Thi Bảo Thu hơn. Hai người thân nhau như tỷ muội, Mẫu Đơn lớn hơn cô nương ấy hai tháng, cô nương ấy gọi Mẫu Đơn là tỷ tỷ. Trong hơn một tháng ở chung này, Thẩm Mẫu Đơn hiểu được tính tình vị cô nương này thật sự rất tốt. Tuy trưởng thành dưới sự yêu thương che chở của phụ mẫu nhưng tính cách không kiêu không ngạo, cư xử với người khác rất lễ độ, chỉ là có hơi yếu đuối một chút, là một cô nương tốt. Trong hơn một tháng sống chung với nhau này, Tư Cúc đã hết thành kiến với cô nương ấy, Thẩm Hoán cũng rất thân thiết gọi cô nương ấy một tiếng Bảo Thu tỷ tỷ.

Xe ngựa từ từ tiến vào Định Viễn, nơi này tuy là một huyện thành nhưng do gần An Dương nên dân số không ít, cũng rất phồn thịnh. Mọi người tìm một khách điếm để ở. Xe ngựa đậu ở hậu viện của khách điếm, phu xe thì nghỉ lại ở trong xe ngựa, để tiểu nhị dắt mấy thớt ngựa về chuồng ăn cỏ. Suốt dọc đường mọi người đều vội vã gấp rút lên đường, vừa mệt vừa mỏi nên định ở lại khách điếm nghỉ ngơi một ngày rồi tiếp tục lên đường.

Thuê mấy gian phòng, mọi người đi tắm rửa một hồi rồi xuống lầu dưới của khách điếm ăn chút cơm, chọn được mấy món, vừa cho mấy phu xe một ít thịt và rượu. Thẩm Mẫu Đơn, Thẩm Hoán, Thi Bảo Thu, Tư Cúc ngồi cùng một bàn ăn cơm. Hiển nhiên khẩu vị của Thi Bảo Thu không tốt, nhìn qua có vẻ uể oải. Thẩm Mẫu Đơn biết cô nương ấy đang lo lắng điều gì, gắp cho cô nương ấy vài món dễ ăn, cười nói: "Mau ăn đi, đừng nghĩ tới mấy chuyện vô dụng nữa."

Thi Bảo Thu nhíu mi đáp lại, lơ đãng ăn cơm.

Thẩm Hoán cũng biết nguyên nhân Thi Bảo Thu lên thượng kinh, an ủi cô nương ấy: "Bảo Thu tỷ tỷ, tỷ đừng đau lòng mà, vì loại người như vậy không đáng đâu."

Thi Bảo Thu ngẩng đầu cười với Thẩm Hoán: "Ta biết rồi, A Hoán đừng lo lắng. Ta không sao." Càng tới gần thượng kinh thì tâm trạng của cô nương ấy càng không yên, không biết tới lúc tìm được Nguyên Trạch Khánh thì phải làm sao, thỉnh thoảng trong lòng lại có một chút mong đợi, nói không chừng Trạch Khánh vốn không cưới thê tử ở thượng kinh, chỉ là lừa gạt cô nương ấy thôi, nói không chừng hắn ta mắc trọng bệnh không muốn liên lụy cô nương ấy thôi. Có lúc lại nghĩ nếu hắn ta thật sự đã cưới thê tử rồi thì mình thật sự phải tiến lên chất vấn hắn ta sao? Làm như vậy thì sao chứ?

Trong lòng Thi Bảo Thu đã rối bời bời, tuy ba người còn lại thấy nhưng lại không an ủi được cô nương ấy, chỉ có thể để tự bản thân cô nương ấy nghĩ thông thôi.

Mọi người đang buồn bã lặng lẽ ăn cơm thì ở sau lưng bọn họ chỗ cầu thang gỗ của khách điếm bỗng nhiên vang lên tiếng ồn ào. Mọi người quay đầu nhìn, trên bậc cầu thang có một nữ tử dáng vẻ quyến rũ đang vừa quỳ vừa ôm lấy một nam nhân có vẻ ưa nhìn khóc: "Gia, nô gia biết lỗi rồi, xin gia tha lỗi cho nô gia lần này, đừng đuổi nô gia đi, sau này nô gia nhất định sẽ an an phận phận ở bên cạnh gia, chỉ xin gia cho nô gia một cơ hội."

Nữ tử kia thật sự rất quyến rũ, xinh đẹp, cho dù đã mặc áo khoác màu hồng rất dày nhưng cũng chẳng thể nào che nổi bộ ngực to và eo nhỏ, ngay cả lúc khóc cũng khiến người ta thương tiếc, hận không thể thay nàng ta khóc.

Nam nhân cực kỳ tuấn tú kia nhìn cũng không nhìn nữ tử quyến rũ đang ôm chặt bắp đùi hắn ta, duỗi chân một cái, nữ tử kia ngã xuống một bên nằm ở dưới đất khóc lóc.

Nam tử tuấn mỹ kia đã đi xuống cầu thang gỗ, không hề coi nữ tử kia vào mắt, tìm một bàn trống ngồi xuống. Thi Bảo Thu và Tư Cúc đều căm phẫn nhìn về phía nam tử tuấn mỹ kia. Thi Bảo Thu bị tức tới ngực phập phồng, lại nhìn về phía nữ tử đang khóc một cách đau lòng ở trên cầu thang gỗ. Cô nương ấy không nhịn được nữa đứng phắt dậy đi tới bên cạnh nam tử kia.

Thẩm Mẫu Đơn không ngờ cô nương ấy lại đột nhiên chạy qua đó, muốn ngăn cũng ngăn không được, thầm nói nguy rồi. Nam nhân kia mặc áo bào màu tím thẫm thêu viền vàng, khoác áo khoác lông hồ ly trắng, bên hông đeo ngọc bội màu xanh phỉ thúy, sau lưng có thị vệ mang bội kiếm, đại diện cho thân phận không phú thì quý của nam nhân này. Còn lúc nãy nữ tử này nói sau này sẽ an an phận phận ở bên cạnh gia, nói cách khác nữ tử này có lẽ là thiếp thị của nam nhân này, lại còn làm ra chuyện gì đó không yên phận nên mới bị đuổi đi. Nha đầu Thi Bảo Thu này lại nghĩ tới cảnh ngộ của mình, đầu óc mơ hồ cứ như vậy mà xông lên.

Thi Bảo Thu đứng trước mặt nam nhân kia, chỉ vào nữ tử đang khóc lóc thảm thiết ở trên cầu thang gỗ, tức giận nói: "Cần gì phải làm khó một nữ tử như vậy trước mặt mọi người! Người tuyệt tình nhất trong thiên hạ chính là nam nhân các người!"

Thẩm Mẫu Đơn đứng dậy kêu: "Bảo Thu về đây, đừng nhiều lời nữa." Thi Bảo Thu không hiểu quay đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ…"

Nam nhân kia ngẩng đầu nhìn Thi Bảo Thu, thấy dáng vẻ tức giận thở hồng hộc của cô nương ấy, cười khẽ: "Ta đã từng phụ tình ngươi sao?"

Trong nháy mắt Thi Bảo Thu đỏ bừng mặt: "Ngươi… ngươi, đương nhiên là không có, ta… ta chỉ nói ngươi phụ tình của nữ tử trên lầu, ngươi… ngươi không thể…" Cô nương ấy đang nói lắp bắp thì nữ tử quyến rũ ở trên lầu bỗng nhiên đứng dậy chạy vọt xuống dưới, đẩy Thi Bảo Thu ra, nước mắt đầy mặt nhưng biểu cảm tàn nhẫn: "Chuyện của nô gia và gia há có thể để cho người ngoài như ngươi xen vào sao, đừng cho rằng nô gia không biết ngươi có ý định gì!"

Thi Bảo Thu ngã xuống đất, sững sờ ngẩng đầu nhìn nữ tử quyến rũ, vẻ mặt của nam nhân dần dần trở nên lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Thẩm Mẫu Đơn không muốn Thi Bảo Thu dính vào những chuyện này, đứng lên đi tới trước mặt Thi Bảo Thu đỡ cô nương ấy đứng dậy, thấp giọng nói: "Bảo Thu, đừng lo chuyện bao đồng nữa, mau quay về ăn cơm, ăn xong rồi nghỉ ngơi cho tốt."

Thi Bảo Thu cũng biết mình làm ơn mắc oán, khẽ gật đầu, vịn vào tay Thẩm Mẫu Đơn đứng lên. Hai người về chỗ, Thi Bảo Thu không nhìn về phía bên đó nữa, gắp thức ăn trên bàn lặng lẽ ăn. Sau lưng lại vang lên tiếng cầu xin của nữ tử kia: "Gia, nô gia biết lỗi rồi, xin gia cho nô gia một cơ hội."

"Cút ra!" Giọng nam tử lạnh lùng không mang theo tình cảm gì: "Chẳng qua chỉ nuôi một con chim thôi, không ngờ bây giờ ngay cả chuyện của ta ngươi cũng dám quản, đừng cho rằng ta không biết những chuyện trước đây ngươi đã làm ở hậu trạch. Trước đây ta sủng ái ngươi, mắt nhắm mắt mở tùy ý ngươi sinh sự. Bây giờ chán ngươi, ngươi chả là cái thá gì cả, tới bây giờ chỉ khiến ta càng ngày càng chán ghét ngươi thôi." Hắn ta dừng một chút: "Ném ả ta ra ngoài."

Thị vệ sau lưng bắt lấy nữ tử ở dưới đất đi ra ngoài. Nữ tử kia sợ hãi, nước mắt trôi hết lớp phấn son trên mặt, dùng sức giẫy dụa muốn bò về phía nam tử kia: "Gia, nô gia sai rồi, nô gia biết lỗi rồi, xin gia cho nô gia thêm một cơ hội…" Giọng của nữ tử kia càng ngày càng xa.

Trên mặt Thẩm Mẫu Đơn và Thi Bảo Thu đều không dễ chịu gì, tuy là nữ tử này có lỗi, nhưng nam nhân này cũng là người bạc tình. Không chỉ nam nhân này bạc tình, nam nhân trong thiên hạ đa phần đều như vậy cả, lúc hắn ta yêu ngươi thì nâng niu bảo vệ ngươi trong lòng bàn tay. Lúc hắn ta không yêu ngươi thì ngươi chỉ là cát bụi ở dưới đất, tùy hắn ta chà đạp.

Thi Bảo Thu không nhịn được liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy thị vệ kia ném nữ tử ra ngoài. Nữ tử kêu rên vì đụng trúng bậc thềm đá ở bên ngoài một trượng, nằm bẹp xuống đất không động đậy được. Sắc mặt Thi Bảo Thu tái nhợt, thế mới biết nam nhân này nhẫn tâm biết bao. Vừa rồi cô nương ấy thiếu chút nữa là đụng chạm hắn ta rồi. Lúc này cô nương ấy càng không dám quay đầu nhìn nam nhân kia, cúi thấp đầu ăn cơm, lại như ngồi trên đống lửa, luôn cảm thấy sau lưng có ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào cô nương ấy.

Ăn không được bao nhiêu thì không chịu nổi nữa, Thi Bảo Thu ngẩng đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn có vẻ năn nỉ: "Mẫu Đơn tỷ, muội ăn no rồi, muốn lên nghỉ ngơi trước."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn ra sau lưng Thi Bảo Thu, phát hiện nam nhân lúc nãy đang nhìn chằm chằm Thi Bảo Thu một cách đầy hứng thú, dường như nhận ra ánh mắt chú ý của Thẩm Mẫu Đơn. Hắn ta hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Thẩm Mẫu Đơn một cách ôn hòa lễ độ. Thẩm Mẫu Đơn dời ánh mắt, cười nói với Thi Bảo Thu: "Ăn no rồi thì đi nghỉ ngơi sớm một chút, ta cũng ăn xong rồi. A Hoán, Tư Cúc các ngươi ăn xong rồi thì lên nghỉ ngơi sớm chút đi."

Cùng lên lầu rồi vào phòng với Thi Bảo Thu, sắc mặt cô nương ấy vẫn còn tái nhợt, sững sờ ngồi trong phòng. Thẩm Mẫu Đơn rót ly trà đưa cho cô nương ấy. Cô nương ấy nhận lấy ly trà nói tiếng cám ơn, ngẩn ngơ nhìn ly trà trong tay không lên tiếng.

Thẩm Mẫu Đơn cũng không tiện khuyên bảo gì cô nương ấy. Sau đó mỗi bữa ăn đều sợ gặp phải nam nhân kia, Thi Bảo Thu không chịu xuống lầu chỉ ăn ở trong phòng. Đoàn người nghỉ ngơi một ngày ở khách điếm, ngày thứ ba khởi hành đi An Dương. Mấy ngày trước có trận tuyết nhỏ, hai ngày nay trời quang mây tạnh, tuyết bắt đầu tan ra, xe ngựa chạy trên nền tuyết đọng phát ra tiếng kẽo kẹt.

Bây giờ Thẩm Mẫu Đơn, Thi Bảo Thu, Tư Cúc cùng ngồi trên một chiếc xe ngựa. Ngoài ra còn có thêm một chiếc xe ngựa chở hành lý của mọi người, cỏ khô, định không ghé thị trấn hay thôn để bổ sung đồ nữa, các thứ trên xe ngựa đủ dùng cho tới An Dương.

Xe ngựa chạy không được bao lâu, phía sau con đường truyền đến tiếng vó ngựa lọc cọc cùng với tiếng kẽo kẹt của xe ngựa chạy trên tuyết. Thẩm Mẫu Đơn vén rèm nhìn qua, chỉ thấy phía sau không ít xe ngựa đi theo. Dẫn đầu là chiếc xe ngựa do hai con ngựa kéo, trận thế khá lớn, những xe ngựa theo sau đều kéo theo xe hàng hóa xe hành lý, đếm sơ qua một cái đã có khoảng gần mười chiếc xe ngựa rồi.

Tới giờ Dậu xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi và chỉnh đốn. Xe của Thẩm Mẫu Đơn bọn họ vừa dừng lại, xe ngựa phía sau liền lưu loát dừng lại theo. Tới khi nhìn thấy người đứng đầu là nam nhân có duyên gặp mặt một lần ở khách điếm kia xuống xe, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn đã hiểu rõ mấy phần. Nếu đã cùng đi về một hướng thì chắc chắn là đi An Dương rồi, nam tử khí độ bất phàm, thân phận vừa nhìn đã thấy tôn quý rồi, bây giờ còn phải đi tới An Dương cũng chỉ có mấy vị vương gia ở đất phong hoặc là các thế tử thôi, cũng không biết rốt cuộc thân phận của người này là ai. Chẳng qua, nếu có thể tránh được thì tránh, thân phận bọn họ như vậy đụng chạm không nổi.

Đương nhiên Thi Bảo Thu cũng phát hiện ra người nam nhân kia, sắc mặt có chút không ổn, cô nương ấy đối với nam nhân này vừa sợ vừa ghét. Bây giờ biết đoàn xe phía sau là hắn ta thì sau đó ngay cả xe ngựa cô nương ấy cũng không chịu bước xuống một bước, luôn ở trong xe ngựa.

Hai ngày sau thì tới An Dương, trong khoảng thời gian này xe ngựa phía sau vẫn một mực đi theo, cho tới khi xe ngựa chạy tới bên ngoài cổng Bắc của An Dương.

An Dương chính là thượng kinh của triều Vệ, thiên hạ ở dưới chân, tòa thành đương nhiên hùng vĩ, nguy nga, tráng lệ, tường cao bốn trượng, đỉnh rộng ba thước, đáy rộng 5 trượng, chu vi ước chừng 20 cây số, đặt 4 cổng thành ở hướng đông tây nam bắc. Cổng thành Bắc này coi như cổng chính của thành, mỗi ngày người ra vào thành không ít, đoàn người Thẩm Mẫu Đơn rất tò mò về tòa thành nguy nga này, có thể tưởng tưởng được kinh ngạc biết bao. Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn nhớ tới thời đại cuối cùng mà bản thân phiêu bạt tới, đó mới thật sự là đáng kinh ngạc, công trình kiến trúc cao vút trời mây, xe không cần ngựa kéo mà có thể chạy, còn có rất nhiều thứ kỳ quái đáng kinh ngạc khác.

"Tỷ, nơi này chính là thượng kinh An Dương? Thật là nguy nga tráng lệ." Thẩm Hoán thò đầu ra ngoài cửa xe hiếu kỳ nhìn ngắm, nhìn binh sĩ canh giữ ở cổng thành trang bị trường kiếm, nét mặt nghiêm nghị. Bỗng nghe được tiếng trống truyền đến, Thẩm Hoán sốt ruột quay đầu về phía phu xe nói: "Nhanh lên, cổng thành sắp đóng rồi."

Cổng thành ở khắp nơi đều mở vào giờ Mẹo, đóng vào giờ Dậu, lấy tiếng trống làm hiệu lệnh. Lâm Hoài chỉ là một huyện thành, đương nhiên không cần phải đóng cổng thành, nhưng đây là quy tắc mọi người đều biết, thấy binh sĩ sắp phải đóng cổng thành rồi, xe ngựa còn chưa chạy tới trước cổng thành. Thẩm Hoán sốt ruột từ xe ngựa nhảy xuống, chạy tới binh sĩ ở trước cổng thành nói: "Mấy vị đại ca có thể châm chước một chút, cho xe ngựa của chúng tôi tiến vào rồi sau đó mới đóng cổng thành có được không? Cầu xin mấy vị đại ca mà."

Chủ yếu ngày mai là đêm ba mươi tết rồi, mọi người không muốn đêm ba mươi tết phải nán lại đợi ở bên ngoài thành, hi vọng tối nay có thể vào thành tìm chỗ ở, mua chút đồ, ngày mai cũng được ăn bữa cơm tất niên.

"Không được, tới giờ Dậu cổng thành nhất định phải đóng. Bất luận người nào nói cũng không được. Sáng sớm giờ Mẹo ngày mai mới mở cổng thành. Các ngươi ở ngoài thành đợi một đêm đi." Binh sĩ vẻ mặt nghiêm túc nói xong giơ tay làm động tác thối lui vào bên trong cổng thành, mắt thấy sắp bắt đầu đóng cổng thành rồi, chợt phía sau truyền đến tiếng hô: "Đợi đã."

Thẩm Hoán quay đầu nhìn, phát hiện là tên thị vệ vẫn luôn đi theo nam nhân kia. Tên thị vệ chạy vội mấy bước tới trước cổng thành, từ bên hông lấy ra một lệnh bài bằng đồng, bên trên lờ mờ có khắc một chữ. Thị lực Thẩm Hoán rất tốt, phát hiện hình như đó là chữ Cảnh. Tên thị vệ kia đưa lệnh bài bằng đồng tới trước mặt binh sĩ, mở miệng nói: "Tối nay gia chúng ta phải hồi cung, làm phiền hãy châm chước một chút."

Tên binh sĩ kia nhìn thấy lệnh bài liền biến sắc, vội khom lưng, cung kính nói: "Vâng, vâng, tiểu nhân xin nhường ạ." Dứt lời phất tay về phía sau cao giọng nói: "Dừng lại hết, đợi mấy chiếc xe ngựa này vào thành hết rồi mới đóng cổng thành…"

Thẩm Hoán vẫn còn ngẩn ra, tên thị vệ kia thu hồi lệnh bài quay đầu nhìn Thẩm Hoán: "Còn không mau nhanh lên, đừng làm chậm trễ gia chúng ta vào thành."

Lúc này Thẩm Hoán mới hoàn hồn, nói tiếng cảm ơn với tên thị vệ này rồi vội trở về xe ngựa của mình, thúc giục phu xe nhanh chóng chạy xe vào thành. Dĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn cũng thấy rõ tình huống vừa rồi, nhỏ giọng hỏi: "Có thấy được chữa trên lệnh bài đó không?"

"Là chữ Cảnh." Thẩm Hoán đáp.

Thẩm Mẫu Đơn bừng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc biết được nam nhân kia là ai rồi. Nam nhân kia cũng là vị vương gia có đất phong, đương kim Lục Vương, Cảnh Vương, dường như là huynh đệ ruột thịt cùng một mẹ sinh ra với Yến Vương. Vị Cảnh Vương này cũng thật là lợi hại, bây giờ vừa tới tết mới đến kinh thành, tính toán thời gian thật chuẩn mà.

Theo xe ngựa đi vào trong thành, trong thành dĩ nhiên là cảnh tượng phồn hoa, nhà lớn lợp ngói xanh, khu chợ náo nhiệt người tới người lui. Thẩm Mẫu Đơn hỏi Thi Bảo Thu ở kế bên: "Bảo Thu, bây giờ tới An Dương muội có dự tính gì chưa? Đã tìm được chỗ ở chưa? Ta với A Hoán dự định thuê một căn viện để ở một thời gian, hay là muội đi cùng chúng ta?"

Sắc mặt Thi Bảo Thu có chút không ổn lắm, người ủ rũ phờ phạc, cô nương ấy lắc lắc đầu: "Mẫu Đơn tỷ, không cần đâu, lúc đầu muốn tới An Dương mẫu thân nói người có vị bằng hữu sống ở An Dương, đã ghi lại địa chỉ cho muội, bảo muội tới An Dương tìm vị cô cô kia." Bây giờ là đi ở nhờ nhà người lạ, Thi Bảo Thu cũng ngại mời Mẫu Đơn tới ở cùng.

Thẩm Mẫu Đơn hỏi địa chỉ của Thu Bảo Thu, nói rằng khi nào sắp xếp xong sẽ đi tìm cô nương ấy, sau đó hai người mỗi người đi một ngả.

Mấy người Thẩm Mẫu Đơn cũng là lần đầu tới đô thành phồn hoa như vậy, hết thảy đều là cảnh tượng mới mẻ. Trước tiên tìm tiệm mì để ăn một tô mì, Thẩm Mẫu Đơn thuận tiện thăm dò ở gần đây có chỗ nào cho thuê phòng hay không, biết được ở phía thành Nam có không ít nhà cho thuê, ăn mì xong lại ngồi xe ngựa đi tới phía thành Nam. Phía thành Nam không có phồn hoa bằng phía thành Bắc nhưng hơn ở chỗ yên tĩnh, hơn nữa trị an cũng không tệ.

Tốn hơn một canh giờ cuối cùng cũng tìm được một căn nhà không tệ, là một căn nhà có 2 viện. Thẩm Mẫu Đơn, Thẩm Hoán, Tư Cúc ở một viện, 2 phu xe ở một viện còn lại. Sau đó lại đi mua một chút đồ dùng và nguyên liệu nấu ăn phải dùng cho ngày mai rồi mới quay về căn nhà. Mọi người đều mệt đến mức không chịu nổi, sau khi tắm rửa xong cũng đều đi ngủ.

~~~

Vàng ngọc giao thoa, nguy nga tráng lệ, bên trong thành cung khí thế hào hùng. Các cung nữ và bọn tiểu thái giám mặc quần áo màu lam nhạt đang bận rộn khắp nơi, vì chuẩn bị cho đêm ba mươi tết vào ngày mai, có tiểu cung nữ bưng các loại điểm tâm, trà nước vào trong cung Vĩnh Phúc.

Ở giữa chính điện có một vị phụ nhân tuổi chừng 40 đang ngồi, búi tóc nghiêng nghiêng, ở giữa búi tóc cài cây trâm ngọc phượng, làn da có vẻ trắng, chỉ là ở chỗ khóe mắt trên hai gò má có vài nếp nhăn, nhưng nhìn tổng thể thì cũng vô cùng xinh đẹp, có thể thấy lúc còn trẻ cũng là một mỹ nhân khuynh thành. Lúc này phụ nhân xinh đẹp đang lau nước mắt trên mặt, vẻ mặt buồn rầu nhìn nam tử tuấn tú đang ngồi cách đó không xa, giọng bi thương nói: "Yến Nhi, ai gia biết mấy năm nay con vẫn luôn trách ai gia, chỉ là lúc đó ai gia cũng hết cách rồi. Trong ba huynh đệ các con chỉ có Cảnh Nhi là không giỏi võ nghệ, vì vậy mới khẩn cầu hoàng thượng để cho con và Hành Nhi đi. Vốn tưởng rằng có hai con trấn giữ thì sẽ không có việc gì, nhưng… nhưng không ngờ Hành Nhi… nó…" Phụ nhân xinh đẹp nói tới đây nước mắt càng rơi nhiều hơn: "Ai gia biết bây giờ có nói gì thì cũng không đổi được Hành Nhi trở về, nhưng mấy năm nay con và Cảnh Nhi càng ngày càng bất hòa, trong lòng ai gia rất khó chịu, ai gia thật không ngờ quyết định cầu thả lúc đó sẽ khiến ba huynh đệ các con bây giờ biến thành cục diện như vậy. Bây giờ ngay cả Cảnh Nhi cũng không quan tâm tới ai gia nữa… con xem bây giờ là lúc nào rồi, thế mà nó còn chưa hồi cung…"

Vệ Lang Yến ngồi ở hàng ghế đầu phía dưới ngẩng đầu nhìn phụ nhân xinh đẹp, bưng ly rượu lên uống một ngụm, lạnh nhạt nói: "Thái phi đã quá lo lắng rồi, nhi thần cũng không có trách thái phi, Lục ca cũng chỉ là có việc trên đường nên mới chậm trễ thôi."

Phụ nhân xinh đẹp chính là đương kim hoàng thái phi, Giả hoàng thái phi.

Giả hoàng thái phi nghe vậy nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi: "Vậy sao Yến Nhi không để Tử An tới thăm ai gia, ai gia thật sự rất nhớ Tử An."

Vệ Lang Yến nói: "Tử An đã ngủ rồi, ngày mai mới dẫn nó tới thăm thái phi."
~~~

Đang nói, bỗng nhiên một tiểu cung nữ chạy vào, hết sức phấn khởi nói với Giả hoàng thái phi: "Hoàng thái phi nương nương, Cảnh Vương đến rồi."

Giả hoàng thái phi ngẩn ra, cuối cùng vẻ mặt cũng hiện lên ý cười, đứng bật dậy: "Nhanh nhanh, đi xem xem, Cảnh Nhi của ai gia về rồi." Nói xong cũng không để ý đến Vệ Lang Yến đang ngồi ở bên dưới, đứng dậy đi ra ngoài cửa điện nghênh đón. Rất nhanh Giả hoàng thái phi đã bước vào điện cùng với một nam tử trẻ tuổi ưa nhìn.

Nam nhân kia vào điện bắt gặp Vệ Lang Yến, nở nụ cười: "Thất đệ cũng về rồi."

Vệ Lang Yến vâng một tiếng, giơ ly rượu trong tay: "Chỉ là sớm hơn Lục ca một bước mà thôi, Lục ca cùng đệ uống vài ly rượu."

Vệ An Cảnh cười, ngồi xuống đối diện với hắn, lập tức sau lưng có tiểu cung nữ tiến lên rót ly rượu, hắn ta nâng ly rượu về phía Vệ Lang Yến, ngửa đầu uống cạn.

Thấy dáng vẻ chung sống của hai nhi tử, Giả hoàng thái phi lại nhịn không được rơi lệ, vui mừng nói: "Thấy bộ dạng hai huynh đệ các con như vậy, ai gia cũng yên tâm rồi, chỉ mong sau này hai huynh đệ các con qua lại nhiều hơn, đừng chia tách tình cảm hai huynh đệ mới phải."

Giả hoàng thái phi lại nhớ tới sự lo âu trong lòng. Hai đứa con này đều ưu tú nổi bật hơn người, diện mạo lại tốt, chỉ là một đứa thì tính cách quá ngả ngớn, trong nhà thiếp thị vô số, đứa còn lại thì tính cách quá lạnh nhạt, trong nhà một thiếp thị cũng không có, ngay cả người hầu hạ bên cạnh cũng là nam nhân.

Bây giờ lần trở về này nhất định phải giúp bọn chúng tuyển phi mới được, nếu để qua năm trở về đất phong, ai biết ngày tháng năm nào có thể gặp mặt, suy nghĩ một chút, Giả hoàng thái phi nói: "Hai người các con cũng đã trưởng thành rồi. Tuy nói trong nhà Cảnh Nhi thiếp thị không ít, nhưng lại không có chính phi thì cũng không được, còn Yến Nhi cũng vậy. Bây giờ ngay cả con nối dõi các con cũng chưa có, như vậy làm sao ai gia yên tâm được. Ai gia thấy di mẫu (dì) nhà ngoại các con có hai biểu muội cũng không tệ, tính cách dịu dàng, hiền lương, diện mạo đoan trang xinh đẹp, một người là Ngữ Dung của Phượng gia, một người là Hàm Chỉ của Tiết gia. Ai gia ở đây vừa lúc có bức họa của hai người bọn họ, các con xem một chút, nếu vừa ý thì ngày mai ai gia sẽ xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn."

Vệ Lang Yến nghe xong, mặt không biểu cảm gì, chỉ nói: "Bây giờ nhi thần không có ý định sắc lập phi tử, hoàng thái phi không cần bận tâm."

Vệ An Cảnh cũng hả một tiếng, cười híp mắt nói: "Hoàng thái phi cần gì phiền phức như vậy, hậu viện nhi thần nhiều nữ nhân lắm, tùy tiện lập một người làm phi là được rồi, nhi thần sao cũng được."

Sắc mặt Giả hoàng thái phi có chút khó coi, hằng năm bọn chúng hồi kinh bà đều nhắc tới hôn sự của bọn chúng, năm nào bọn chúng cũng một mực từ chối. Trong lòng bà tức giận, đập bàn cả giận nói: "Các con có phải là muốn tức chết ai gia không, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Ngày mai ai gia sẽ xin hoàng thượng tứ hôn cho các con."

Vệ Lang Yến cười cười: "Hoàng thái phi muốn quản tới cùng thì cứ việc đi là được. Bây giờ nhi thần có chút việc xin phép đi trước một bước."

Vệ An Cảnh cũng cười theo nói: "Nhi thần cùng ý với Thất đệ, cũng xin phép cáo lui trước."

Hai huynh đệ nói xong liền đứng dậy lui ra ngoài điện, chỉ để lại một mình Giả hoàng thái phi ở lại tức giận đùng đùng giậm chân, đập phá đồ đạc. Đập một hồi bà ấy nhịn không được nằm xuống tháp quý phi phủ lông bạch hồ ở bên cạnh khóc lớn. Bà ấy không ngờ rằng hai nhi tử của mình lại không bớt lo như vậy. Bà ấy biết nếu ngày mai bà ấy dám xin hoàng thượng tứ hôn. Hai đứa bọn chúng dám kháng chỉ ngay lập tức, cũng không phải nhằm vào hoàng thượng, mà là nhằm vào người làm mẹ là bà ấy.

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Vệ Lang Yến và Vệ An Cảnh cùng ra khỏi cung Vĩnh Phúc. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều đọc được trong mắt đối phương là sự thờ ơ và lạnh nhạt. Vệ An Cảnh lạnh lùng nhìn Vệ Lang Yến, thị vệ đi theo sau lưng đem áo khoác bạch hồ khoác lên người hắn ta. Vệ Lang Yến cũng được Trần Hoằng Văn khoác áo khoác hắc điêu lên người. Hai người một trắng một đen, đứng ở trước cung Vĩnh Phúc trời tuyết trắng xóa, đều tuấn tú cao lớn như nhau, oai hùng như nhau, vốn là huynh đệ ruột cùng một mẹ sinh ra, nhưng hiện giờ ngay cả người lạ cũng không bằng.

Hai người đã lên xe ngựa của mình, chạy một mạch về phía cửa cung.

Trong xe ngựa, Vệ Lang Yến nhắm mắt, nhớ lại tình cảnh lúc ba huynh đệ còn nhỏ cùng nhau đi học, cùng nhau luyện võ. Sau này lớn lên mặc dù nguyên nhân vì mẫu phi mà cùng Lục ca có chút bất hòa nhưng cũng không đến mức như hiện nay thành người xa lạ thế này, nay ba huynh đệ bọn họ sao lại đi tới bước đường này …

“Điện hạ, ngày mai vừa là đêm 30 tết vừa là đại thọ của thái hậu. Chữ bách thọ điện hạ viết thuộc hạ đã cho người trang hoàng xong. Thế tử Tử An cũng đã viết xong câu đối chúc mừng. Ngày mai vừa đúng lúc đưa tặng cho thái hậu nương nương. Điện hạ còn chuyện gì đặc biệt cần dặn dò nữa không ạ?” Tiếng của Trần Hoằng Văn vang lên bên tai.

Vệ Lang Yến đang nhắm mắt lắc lắc đầu: “Sáng ngày mai cho Tử An ăn no một chút, phải ở trong cung suốt cả ngày, ta sợ tới lúc đó nó lại không thể ăn uống được gì.”

“Vâng, điện hạ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Vệ Lang Yến dẫn Tử An vào cung. Trước tiên là đi gặp Giả hoàng thái phi, bà ấy lại kéo hắn lại nói chuyện sắc lập phi tử. Hắn có chút không kiên nhẫn, ứng phó vài câu rồi dẫn Tử An đi.

Ra khỏi cung Vĩnh Phúc, Vệ Lang Yến ngẩng đầu nhìn trời trong xanh, nhịn không được cúi đầu thở dài. Vệ Tử An vẫn luôn nắm tay hắn nhịn không được tò mò hỏi: “Tiểu hoàng thúc, sao thúc lại thở dài? Có phải là có chuyện gì buồn không? Thúc nói ra đi để Tử An nghĩ cách giúp thúc.”

Vệ Lang Yến nhịn không được ngồi xổm xuống xoa đầu rồi ôm lấy đứa trẻ gầy yếu đứng lên đi về phía đại điện: “Tử An đừng nghĩ nhiều, ta không sao.” Hắn chỉ đang nghĩ tới việc sắc lập phi tử. Hắn vẫn luôn có cảm giác vô vị đối với nữ nhân, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Có lẽ bởi vì từ nhỏ đã quen thấy mẫu phi của mình vì tranh sủng mà bất chấp thủ đoạn nhưng luôn bày ra vẻ yếu đuối đáng thương. Hắn gặp những nữ tử nhu nhu nhược nhược kia thật sự là thích không nổi, mấy năm nay bên cạnh hắn không có nữ nhân nào hầu hạ. Mấy năm trước vì chuyện của Ngũ ca mà tâm trạng của hắn vẫn luôn buồn bực, lại càng không muốn nhắc đến chuyện sắc lập phi tử. Bây giờ hắn cũng đã hai mươi ba tuổi rồi, dù sao vẫn phải lập phi, vốn là lập ai cũng được, chỉ là không muốn lập người mà mẫu phi đã chọn.

Vệ Lang Yến nhíu mày nghĩ, trong đầu không hiểu sao đột nhiên hiện ra một đôi mắt bình tĩnh của nữ tử. Hắn ngẩn ra, bước chân cũng dừng lại, sao lại nhớ tới nàng chứ? Từ nay về sau đáng lẽ hai người không nên qua lại gì với nhau mới phải. Hắn từ từ nhấc chân trái tiếp tục đi. Trong lòng nghĩ chắc là do nữ tử khác lúc gặp hắn hoặc là tình ý dạt dào hoặc là sợ hãi, cho nên bản thân mới nhớ tới biểu hiện e ngại của nàng đối với hắn nhưng đôi mắt lại có vẻ bình tĩnh. Đúng vậy, chắc chắn là vì nguyên nhân này.

Nghĩ thông suốt nguyên nhân, Vệ Lang Yến không còn rối rắm nữa, ôm Vệ Tử An đi về đại sảnh yến hội.

Hôm nay là đêm 30 tết, vừa là thọ thần của hoàng thái hậu nên mở tiệc chiêu đãi các quý tộc ở thượng kinh và cũng có rất nhiều quý nữ danh môn tới đây. Trong mấy vị thân vương thì chỉ có Vệ Lang Yến và Vệ An Cảnh là chưa có hôn phối, ánh mắt tràn đầy tình ý của các quý nữ này chuyển tới chuyển lui giữa hai người, đều hi vọng hai vị thân vương diện mạo anh tuấn này có thể nhìn trúng các cô nương ấy. Vẻ mặt Vệ Lang Yến vẫn một mực lạnh lùng, ngay cả người luôn tự cho là ôn hòa lễ độ đối với nữ tử như Vệ An Cảnh cũng chịu không nổi cái nhìn như xem khỉ diễn trò như vậy, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Đương kim hoàng thượng là trưởng tử của tiên hoàng, bên dưới còn có sáu huynh đệ, người nhỏ nhất chính là Vệ Lang Yến. Hiện giờ hoàng thượng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, hoàng tử lớn nhất cũng chính là thái tử hiện nay Vệ Tuyên cùng với vị hoàng thúc Vệ Lang Yến này cùng tuổi. Nói ra cũng kỳ lạ, hoàng thượng ngoại trừ thái tử Vệ Tuyên ra thì cũng không còn nhi tử nào khác, còn lại mấy đứa đều là công chúa. Trong đó Đại công chúa cũng đã hai mươi mốt tuổi, các công chúa còn lại thì người lớn nhất là mười bốn tuổi, nhỏ nhất chỉ có vài tuổi.

Các thái tử và công chúa có bối phận thấp nên chúc thọ thái hậu trước rồi theo thứ tự thỉnh an hoàng thượng, hoàng hậu, trưởng công chúa, đại trưởng công chúa và các thân vương. Đợi mấy vị công chúa thỉnh an Vệ Lang Yến xong, Vệ Lang Yến bảo Trần Hoằng Văn chia các lễ vật đã chuẩn bị xuống. Lúc này mới nhìn thấy Đại công chúa Vệ Huệ dẫn theo một nam nhân diện mạo rất ưa nhìn tiến về phía này.

Chân mày Vệ Lang Yến bất giác nhíu lại. Trong số mấy công chúa hắn ghét nhất chính là Đại công chúa Vệ Huệ này, phong hào là Dương Thạch công chúa. Người này vô cùng ham mê nam sắc, tính cách thì càng kiêu căng phách lối, âm hiểm. Hai vị phò mã tiền nhiệm nói là bệnh nặng qua đời để che mắt người ngoài, nhưng thực chất là Đại công chúa này đã chán bọn họ nên đã sai người giết chết. Hoàng thượng biết được chuyện này vô cùng phẫn nộ, bắt nàng ta cấm túc kiểm điểm trong hai năm, không ngờ vừa giải trừ lệnh cấm thì nàng ta đã ra ngoài bắt một phò mã về phủ công chúa. Hoàng thượng đành chịu, chỉ dặn dò nàng ta đừng gây chuyện nữa, sau này cùng phò mã yên ổn sống qua ngày.

Vệ Huệ dẫn theo nam tử diện mạo thanh nhã tới trước mặt Vệ Lang Yến, hành xong lễ, mỉm cười nói: “Thất hoàng thúc, bây giờ đã có hai năm không gặp hoàng thúc rồi, Thất hoàng thúc vẫn khỏe chứ, Dương Thạch thật sự rất nhớ Thất hoàng thúc. Đúng rồi, Thất hoàng thúc, đây là phò mã mới của Dương Thạch - Nguyên Trạch Khánh. Trạch Khánh đây là Yến Vương Thất hoàng thúc của ta…” Dứt lời, ánh mắt thèm muốn nhìn vị Thất hoàng thúc của mình, âm thầm cảm thán, nam tử trên thế gian này có thể so với Thất hoàng thúc của mình đã ít nay càng ít nha.

Nam tử ưa nhìn kia tiến lên trước một bước, hành lễ với Vệ Lang Yến, cung kính đáp: “Trạch Khánh gặp qua Thất hoàng thúc.”

Nguyên Trạch Khánh? Ánh mắt Vệ Lang Yến nhìn về phía tân phò mã, mở miệng hỏi: “Quê nhà của ngươi có phải là ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài không?”

Nguyên Trạch Khánh cả kinh, không sao ngờ được Yến Vương điện hạ lại biết được quê nhà của hắn ta ở đâu, vội trả lời: “Hồi bẩm Yến Vương, quả thật Trạch Khánh là người huyện Lâm Hoài.”

“Ồ, vừa hay bổn vương vài ngày trước đây có dừng lại ở Lâm Hoài một thời gian, gặp được một vị cô nương, nói là có một vị hôn phu bội tình bạc nghĩa, ở thượng kinh đã cưới thê tử, cô nương ấy nói kẻ bội bạc kia tên là Nguyên Trạch Khánh, không biết Nguyên Trạch Khánh trong miệng cô nương kia có phải là ngươi không?”

Vẻ mặt Nguyên Trạch Khánh đại biến, nhìn Dương Thạch công chúa bên cạnh, nét mặt hoảng sợ, lại không dám dối gạt Yến Vương, do do dự dự nói: "Quả thật Trạch Khánh bởi vì nhiều nguyên nhân nên… nên mới không thể không giải trừ hôn ước với cô nương ấy… xin Yến Vương minh xét."

Vệ Lang Yến nhìn nét mặt tái nhợt của Dương Thạch nói: "Cũng không liên quan gì đến bổn vương, các ngươi lui xuống đi."

Nguyên Trạch Khánh theo Vệ Huệ sắc mặt không tốt run run rẩy rẩy đi xuống.

Sau đó là việc ăn ăn uống uống, xem kịch nghe khúc, việc ăn uống này kéo dài tới buổi chiều. Mấy vị công chúa và thái hậu ồn ào nói muốn xuất cung xem người dân qua đêm 30 tết như thế nào. Tâm trạng thái hậu rất tốt, bèn nghe theo, cũng để mấy vị thân vương và thái tử cùng đi lĩnh hội nỗi khổ của người dân. Như vậy, mấy vị thân vương cũng đành đi theo mấy công chúa và thái tử dẫn thị vệ xuất cung, đi về phía náo nhiệt nhất là thành Bắc.

~~~

Sáng sớm hôm sau ba người Thẩm Mẫu Đơn đã dậy từ sớm, bắt đầu bận rộn. Hôm nay là đêm 30 tết, nếu như là lúc trước thì chắc chắn sẽ vui mừng ở nhà đợi ăn cơm tất niên, bây giờ đang ở bên ngoài, so với trong nhà là không bằng rồi. Nhưng mà hôm qua Thẩm Mẫu Đơn đã mua về rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Sáng sớm cùng với Tư Cúc bắt đầu bận rộn ở trong nhà bếp, nấu nồi thịt kho, chiên miếng cá, chiên thịt viên, nấu chè đậu đỏ, chưng bánh bao nhân thịt heo, nhân đậu xanh và nhân đường, còn có bún thịt, bún cá, canh hầm thịt dê, cải trắng xào với dấm và củ cải hầm.

Bận rộn suốt cả ngày mới làm xong những món này, Thẩm Mẫu Đơn bảo Thẩm Hoán đi kêu hai phu xe qua đây cùng ăn cơm tất niên. Hai phu xe này đều là thuê ở Lâm Hoài, sẽ sống cùng họ ở thượng kinh, tới khi Thẩm Hoán thi xong mới về lại Lâm Hoài. Hai phu xe đều là khoảng bốn mươi tuổi, một người kêu Phùng thúc, một người kêu Ngưu thúc.

Chiếc bàn vuông nhỏ đã bày đầy các món ăn. Tới khi Thẩm Hoán dẫn người tới, Thẩm Mẫu Đơn cười nói với hai phu xe: "Phùng thúc, Ngưu thúc, hôm nay là đêm 30 tết. Hiện tại lại vì bọn ta mà các thúc không được ở nhà sum vầy với vợ con của mình, Mẫu Đơn cảm thấy rất áy náy, hôm nay cùng với Tư Cúc đã nấu một bàn đồ ăn. Mời hai vị thúc thúc qua đây cùng với bọn ta ăn bữa cơm tất niên."

Phùng thúc, Ngưu thúc biết cô nương Thẩm gia này có lòng tốt, là cô nương tử tế, vả lại bây giờ ở bên ngoài, cũng không câu nệ tiểu tiết nữa, cười ha hả ngồi xuống cùng ăn cơm tất niên.

Ăn cơm tất niên xong, Thẩm Hoán và Tư Cúc đều muốn ra ngoài đi dạo, xem xem đêm 30 tết của kinh thành như thế nào. Thẩm Mẫu Đơn cũng nghĩ như vậy, trước khi ra cửa cho Phùng thúc Ngưu thúc một ít bạc, để các thúc ấy ra ngoài đi dạo mua chút quà về cho vợ con nhà mình. Sau đó lại cho Tư Cúc và Thẩm Hoán một ít bạc, nói với bọn họ nếu thích gì thì cứ việc mua. Sau đó lại sợ chợ đêm đông người, nhắc nhở Tư Cúc nhất định phải theo sát A Hoán.

Tư Cúc đang cầm bạc cười vui vẻ gật đầu.

Lúc này ba người mới ra cửa đi về phía thành Bắc, tới chợ quả thật là vô cùng náo nhiệt, các quầy bán đồ ăn vặt, quầy buôn bán nhỏ, biểu diễn tạp kỹ, đố đèn. Mấy người vui mừng hớn hở đi dạo. Tư Cúc và Thẩm Hoán tính tình gấp gáp, chạy chỗ này, xem chỗ kia, mỗi thứ đều thấy mới lạ. Thẩm Mẫu Đơn theo sát phía sau bọn họ, nhưng người quá đông, chen lấn xô đẩy, chẳng mấy chốc ba người đã bị lạc rồi.

Thẩm Mẫu Đơn có chút lo lắng, đuổi theo bóng dáng của hai người. Nhưng mà thật sự quá đông người, nàng không cẩn thận bị người ta đụng ngã xuống đất, ngẩng đầu nhìn, là một nam nhân diện mạo ưa nhìn. Nam nhân kia cũng biết mình vừa đụng trúng người ta, vội vàng nói: "Cô nương, thật xin lỗi, tại hạ không cố…"

Hắn ta còn chưa nói xong, chợt phía trước vang lên giọng nói kiêu căng phách lối có chút không kiên nhẫn: "Nguyên Trạch Khánh, ngươi còn ở đó làm gì vậy, còn không mau đi theo, đừng để lạc đám người Thất hoàng… Thất thúc thúc của ta."

Nguyên Trạch Khánh? Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn khẽ động, ngẩng đầu nhìn nam nhân này, lại nhìn nữ tử vừa nói lúc nãy, nhận thấy là một vị nữ tử diện mạo động lòng người, chỉ là gò má nữ tử này hơi cao, là người có vẻ khắc nghiệt, không nói lý.

Nam tử kia nhìn nữ tử ở đằng trước, lại quay đầu móc một thỏi bạc từ trong người ra vội vàng nhét vào tay Thẩm Mẫu Đơn, nói: "Cô nương, thật xin lỗi, cô nương cầm bạc này đi mời vị đại phu xem xem, ta còn có chút việc xin phép đi trước một bước."

"Nguyên Trạch Khánh?" Thẩm Mẫu Đơn chợt lên tiếng: "Ngươi tên Nguyên Trạch Khánh? Có phải là Nguyên Trạch Khánh ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài?"

Hết chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41
~~~

Thẩm Mẫu Đơn vừa nói vừa từ từ đứng lên, bạc mà Nguyên Trạch Khánh nhét vào tay, nàng cũng đưa trả lại hắn ta, nói: "Ta không sao, bạc thì không cần đâu." Nhìn dáng vẻ sững sờ của hắn ta, lại hỏi: "Ngươi có phải là Nguyên Trạch Khánh ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài không?"

Sắc mặt nam nhân ưa nhìn tên Nguyên Trạch Khánh này có chút chột dạ. Hắn ta lại nhìn Thẩm Mẫu Đơn, không hiểu hôm nay đã xảy ra chuyện gì, sao đụng phải ai cũng nói là quen biết hắn ta, chẳng lẽ cô nương này quen biết Bảo Thu? Nhớ tới Bảo Thu, hắn ta có chút chột dạ, Thi gia đối xử với hắn ta tốt như vậy, mà hắn ta lại phụ tình bạc nghĩa đi làm phò mã gia, người phải trèo cao nước phải chảy xuôi, hắn ta cũng hết cách. Một bên là công chúa cao cao ở trên, một bên là nữ nhi của địa chủ vùng nông thôn, nam nhân bình thường cũng biết nên lựa chọn như thế nào mà.

Nhìn nữ tử đang chăm chú nhìn hắn ta, Nguyên Trạch Khách vẫn cảm thấy chột dạ có lỗi với Bảo Thu, đúng lúc đang muốn ứng phó gạt đi thì bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói thiếu kiên nhẫn: "Nguyên Trạch Khánh, rốt cuộc ngươi đang làm gì… Nữ tử này là ai?"

Thẩm Mẫu Đơn thấy nữ tử vẻ mặt thiếu kiên nhẫn vừa nãy ở đằng trước đã đi tới đây, đầu hơi ngước, lấy cằm đối diện nàng, vẻ mặt khinh thường.

Trời rất lạnh nhưng Nguyên Trạch Khánh lại khẩn trương đến nỗi đầu đổ mồ hôi, xoay người cẩn thận quy củ nở nụ cười: "Dương Thạch, lúc nãy ta không cẩn thận đụng trúng vị cô nương này, đang tạ lỗi với cô nương ấy… Dương Thạch, chúng ta mau đi thôi, Thất thúc thúc bọn họ sắp đi mất rồi."

Vệ Huệ lạnh lùng nhìn nữ tử đối diện: "Vừa nãy ngươi nói gì với chàng?"

Thẩm Mẫu Đơn đáp: "Hồi nãy vị công tử này đụng trúng ta, muốn đền bạc cho ta, kêu ta đi khám đại phu, ta cảm thấy không có gì đáng ngại nên trả lại bạc cho công tử. Giờ không còn chuyện gì, không phiền hai vị nữa." Nói xong liền xoay người rời đi, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nàng âm thầm thở dài, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán. Vừa rồi nàng thật không ngờ kiếp này còn có thể gặp lại nàng ta, tên của nữ tử này kiếp trước nàng rất quen thuộc.

Dương Thạch công chúa, trưởng nữ của Dương đế, kiêu căng phách lối, ham mê nam sắc, tính tình nham hiểm, thâm độc, trách người vô cớ, lòng hoài nghi và lòng đố kỵ rất nặng. Trong cuộc sống hai mươi mấy năm của nàng ta, đã từng có mấy vị phò mã, chẳng qua kết cục của mấy vị phò mã này đều rất thê thảm, toàn bộ đều chết thảm. Cho dù trong lúc còn phò mã, nàng ta cũng thường lẳng lơ ong bướm cùng nam tử khác. Cho tới sau này khi Yến Vương kế vị tước đi phong hào của nàng ta, sai người bắt nàng ta tới chùa xuống tóc làm ni. Trên đường đi tới chùa không biết có phải bị kẻ thù tìm đến hay không, đã chết một cách thảm khốc. Lúc phát hiện thi thể thì trên người không có lấy một mảnh vải che thân, thân thể lõa lồ, toàn thân đều là những vết thương bầm tím khác nhau, đầu còn bị người ta chém đứt.

Nghĩ tới cách đối nhân xử thế của Dương Thạch công chúa, Thẩm Mẫu Đơn liền sợ hãi không thôi. Cũng may lúc nãy không cùng Nguyên Trạch Khánh nói gì nhiều, vả lại nàng đã xác định được nam tử lúc nãy kia chính là kẻ đã từng là vị hôn phu của Bảo Thu – Nguyên Trạch Khánh. Hắn ta vẫn còn mang khẩu âm của vùng Lâm Hoài – Lương Châu, không sai được, nhìn dáng vẻ của hắn ta và công chúa, bây giờ có lẽ là phò mã gia của Dương Thạch công chúa.

Nếu hắn ta thật sự là phò mã gia của Dương Thạch công chúa, Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy mình nhất định phải nói cho Bảo Thu biết, để cô nương ấy đừng tìm hắn ta hỏi rõ ràng nữa. Nếu để Dương Thạch công chúa biết được thân phận thật sự của Bảo Thu, vậy Bảo Thu đừng nghĩ tới việc tiếp tục sống nữa.

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu nhìn lại, Dương Thạch và tên Nguyên Trạch Khánh kia đã xen vào trong đám người không còn thấy bóng dáng nữa, cuối cùng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới tình huống lúc nãy đúng là sợ hãi không thôi.

~~~

Sắc mặt Vệ Huệ vô cùng khó coi đi giữa đám đông nhộn nhịp, nhìn nam tử khúm núm ở bên cạnh, trong lòng bực bội và chán ghét nói không nên lời. Nam tử này thật là hèn nhát, ngay cả khí khái nam nhân cũng không có, khi nào thì mình mới tìm được nam nhân như Thất hoàng thúc vậy chứ, như vậy mới gọi là nam nhân, nam nhân đầu đội trời chân đạp đất toàn thân cứng cỏi. Lại nhớ tới tình huống vừa rồi, nhịn không được hừ lạnh một tiếng, coi như nàng ta có không thích nam nhân trước mắt này đi chăng nữa thì hiện tại hắn ta cũng là phò mã của mình, há có thể để cho nữ tử khác mơ tưởng.

Nghe thấy phía trước có tiếng rao hồ lô nhào đường, nàng ta đưa tay kéo tay áo của Nguyên Trạch Khánh, cau mày nói: "Ta muốn ăn thứ kia, chàng mau đi mua đi!"

Nguyên Trạch Khánh không dám trì hoãn, xuyên qua đám người đi về phía người bán hồ lô nhào đường. Nhìn Nguyên Trạch Khánh đã đi xa, sắc mặt Vệ Huệ nham hiểm mở miệng hỏi: "Rốt cuộc nữ tử vừa rồi đã nói gì với chàng ta?"

Một nam nhân bình thường không bắt mắt ở sau lưng nàng ta lên tiếng nói: "Hồi bẩm công chúa, lúc nãy nữ tử kia hỏi phò mã gia có phải là Nguyên Trạch Khánh ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài hay không."

Vệ Huệ ngạc nhiên, ánh mắt đầy vẻ ác độc, đáng hận, hai kẻ tiện nhân này lại dám lừa gạt nàng ta! Chỉ là làm sao nữ nhân kia quen biết phò mã gia? Ánh mắt nàng ta lộ vẻ tàn nhẫn: "Đi, đi bắt nữ nhân lúc nãy tới đây cho ta."

Nguyên Trạch Khánh sau khi mua xong hồ lô nhào đường trở về, không thấy bóng dáng của Vệ Huệ ở chỗ cũ. Hắn ta ngỡ ngàng nhìn xung quanh, một thị vệ của công chúa xuất hiện ở bên cạnh bẩm báo: "Phò mã gia, công chúa có chút chuyện nên rời đi trước, công chúa nói để phò mã ngài tiếp tục đi dạo."

Nguyên Trạch Khánh nhìn xâu hồ lô nhào đường trong tay gật gật đầu: "Ta biết rồi, ngươi cứ lui xuống đi."

Thẩm Mẫu Đơn đi giữa dòng người nhộn nhịp, tìm kiếm bóng dáng của A Hoán và Tư Cúc khắp nơi. Bỗng bên cạnh xuất hiện mấy người, nàng chưa
~~~

kịp phản ứng, sau gáy truyền đến cảm giác đau đớn. Trong phút chốc nàng nhớ tới gương mặt âm u cay nghiệt của Dương Thạch công chúa lúc nãy, thậm chí nàng còn chưa kịp nghĩ gì nhiều, trước mắt đã tối sầm, hoàn toàn ngất đi.

Không biết đã qua bao lâu Thẩm Mẫu Đơn đã tỉnh lại, đầu óc mờ mịt, sau gáy vẫn còn rất đau. Nàng cả kinh, bỗng nhớ tới tình hình lúc nãy, vội vàng muốn đứng lên, lúc này mới phát hiện toàn thân không cử động được, cúi đầu nhìn xuống cả người đã bị trói chặt. Nàng cuống quýt ngẩng đầu, phát hiện hình như lúc này nàng đang ở trên chiếc xe ngựa, dưới sàn trải lớp thảm lông nhung, rèm cửa sổ bằng vải lụa màu vàng sáng, ghế quý phi phủ da bạch hổ, cái bàn gỗ tử đàn, kệ nhỏ bằng gỗ tử đàn.

Thẩm Mẫu Đơn gần như lập tức khẳng định được ai đã trói nàng tới đây. Nàng bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của bản thân. Nàng quá rõ Dương Thạch công chúa là loại người gì. Nữ nhân này lòng dạ độc ác, đa nghi, chắc tưởng nàng và Nguyên Trạch Khánh có gì đó nên mới bắt trói nàng lại.

Làm sao đây, nên làm sao bây giờ, bất kể lát nữa như thế nào, Dương Thạch công chúa này cũng sẽ không tha cho nàng đâu.

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn tái nhợt, trong lòng sốt ruột, bỗng rèm xe bị người vén lên, Dương Thạch công chúa giẫm lên lưng một nô tài bước lên. Nàng ta ngồi ở ghế quý phi đối diện Thẩm Mẫu Đơn, nhìn chằm chằm Thẩm Mẫu Đơn đang nằm trên sàn, nhếch miệng nham hiểm hỏi: "Vừa rồi ngươi hỏi nam nhân của ta có phải là người thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài. Có phải ngươi quen biết nam nhân của ta?"

Thẩm Mẫu Đơn đè xuống sự sợ hãi trong lòng, chắc chắn nữ tử này đã bố trí người bên cạnh Nguyên Trạch Khánh, nếu không lời của nàng nói với Nguyên Trạch Khánh làm sao nàng ta biết được. Dương Thạch công chúa này thật là đa nghi quá mức, bây giờ nên trả lời thế nào đây? Trong lòng xoay chuyển ngàn vạn ý nghĩ, nàng ổn định tâm trạng đáp: "Vị cô nương này, vừa rồi ta chỉ là nhìn lầm người thôi."

Nàng vừa dứt lời, bỗng Dương Thạch cười lạnh một tiếng, một cước đá vào người Thẩm Mẫu Đơn. Nàng bị Dương Thạch đá vào bụng, đau tới mức rên rỉ, đầu đụng vào cái bàn nhỏ bên cạnh, đầu óc càng thêm u mê, nàng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Dương Thạch: "Còn dám nói bậy, đừng tưởng bổn công chúa không biết các ngươi có ý định bẩn thỉu gì! Nói, ngươi có phải là vị hôn thê ở huyện Lâm Hoài của Nguyên Trạch Khánh?"

Thẩm Mẫu Đơn cắn răng nói: "Không phải dân nữ, dân nữ cũng không quen biết hắn ta." Mặc dù trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng nàng đã kinh hãi. Dương Thạch công chúa này làm sao biết được chuyện này? Dựa vào tính cách mạnh mẽ của Dương Thạch công chúa này, Nguyên Trạch Khánh căn bản không có khả năng nói chuyện này cho nàng ta. Vậy từ đâu nàng ta biết được? Như vậy chẳng phải Bảo Thu sẽ gặp nguy hiểm sao, không được, nhất định không thể để Bảo Thu đi tìm Nguyên Trạch Khánh.

Dương Thạch hừ lạnh, lại đá lên người Thẩm Mẫu Đơn một cái: "Hiện tại đã biết ta là công chúa nhưng ngươi lại còn bình tĩnh như vậy, có phải lúc nãy ngươi đã biết được thân phận của ta rồi phải không? Có phải Nguyên Trạch Khánh nói cho ngươi biết không? Cho dù ngươi không phải là vị hôn thê ở huyện Lâm Hoài của chàng ta, cũng đã thông đồng với chàng ta từ lâu rồi đúng không, tiện nhân."

Thẩm Mẫu Đơn đau tới nỗi trán đổ mồ hôi lạnh, cắn răng kiên trì nói: "Công chúa, dân nữ thật sự không biết đây là chuyện gì, dân nữ chỉ tưởng hắn ta là người quen, vốn dĩ không có bất cứ quan hệ nào với hắn ta, lúc trước dân nữ cũng không biết thân phận của công chúa, xin công chúa hãy minh xét."

Nàng nói xong, trong xe ngựa không còn chút xíu âm thanh nào cả. Qua một hồi mới nghe được tiếng cười khanh khách của Dương Thạch, bén nhọn, càng khiến trong lòng Thẩm Mẫu Đơn càng thêm hoảng loạn. Đang vắt óc suy nghĩ đối sách, bỗng nhiên tóc của nàng bị người ta kéo lấy, cả khuôn mặt không chịu nổi ngẩng lên, nàng thấy nụ cười âm hiểm, ác độc của Dương Thạch. Trên đầu ngón tay sơn màu đỏ của Dương Thạch đang cầm một viên thuốc màu nâu. Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy giọng nói tràn đầy ác ý của Dương Thạch: "Ngươi có biết trên tay ta đang cầm cái gì không? Đây là xuân dược có dược tính mạnh nhất thế gian. Chỉ cần uống vào một viên nhỏ nhỏ thôi, ngươi sẽ biến thành dâm phụ dâm đãng nhất trên đời. Ngươi nói xem nếu Nguyên Trạch Khánh thấy bảy tám tên nam nhân đang hoan ái trên người ngươi, chàng ta sẽ có vẻ mặt gì?"

Đơn giản mà nói nữ nhân này là một kẻ điên, hàm răng Thẩm Mẫu Đơn va vào nhau lập cập, trong lòng vừa giận vừa sợ, chịu đựng cơn đau ở da đầu nói: "Công chúa, dân nữ vốn dĩ không quen biết Nguyên Trạch Khánh…" Mắt thấy Dương Thạch đưa viên thuốc về phía miệng mình, nàng nhịn không được lớn tiếng nói: "Công chúa, người không thể đối xử với dân nữ như vậy, dân nữ là người của Yến Vương."

Dương Thạch dừng lại động tác, buông tay đang nắm lấy tóc của nàng, đẩy nàng ngã xuống sàn, không thể tin được nhìn nàng chằm chằm: "Ngươi nói bậy bạ gì đó, ngươi… sao ngươi có thể là người của Thất hoàng thúc chứ!"

Thẩm Mẫu Đơn ngã xuống sàn, giọng nói nặng nề vang lên: "Dân nữ quả thật là người của Yến Vương, nếu công chúa không tin, có thể cho người đi hỏi Yến Vương thì biết." Hiện giờ nàng hết cách rồi nên mới mang Yến Vương ra đây. Tuy Yến Vương là hoàng thúc của Dương Thạch, nhưng hắn lại vô cùng không thích điệt nữ này (cháu gái), nếu không sau khi kế vị cũng không ban phong hào cho các công chúa khác mà lại tước phong hào của một mình nàng ta. Nếu như Yến Vương biết điệt nữ này của mình hiện giờ đang làm xằng làm bậy hại người, chỉ sợ không thể không quản. Vả lại nói mình là người của Yến Vương, nàng cũng đâu nói rõ mình là nữ nhân của hắn, cũng có thể là mưu sĩ của hắn mà. Dù sao quả thật nàng đã từng trợ giúp Yến Vương viết sách lược đề phòng nạn châu chấu, hiện giờ vẫn còn đang giúp Yến Vương bán lương thực.

Dương Thạch đang nhìn chằm chằm nữ tử đang nằm dưới sàn một cách nham hiểm, trong lòng càng căm hận. Nam nhân như Thất hoàng thúc sao có thể thích nữ tử trước mắt này được, không thể nào, chắc chắn không thể nào. Lúc nàng ta đang định đá một cước qua, chợt nghe giọng nói hoảng sợ của bọn hạ nhân bên ngoài: "Yến… Yến Vương điện hạ, sao ngài lại qua đây?"

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 42

Hai nữ tử trong xe ngựa nghe thế, đều sững sờ. Gương mặt Vệ Huệ âm u mờ mịt, Thẩm Mẫu Đơn thì cả người đều thả lỏng. Lúc này nàng mới phát hiện trong người đau ghê gớm. Mặc kệ như thế nào, chỉ cần Yến Vương đến thôi, nàng đã có thể bảo toàn được mạng sống rồi. Cho dù Yến Vương có trách nàng ăn nói lung tung, nàng cũng có thể toàn thây. Nhưng nếu rơi vào tay nữ nhân này, vậy hậu quả thật không dám tưởng tưởng.

Vẻ mặt Vệ Lang Yến có chút âm u. Vừa rồi trong chợ đêm chỉ thấy có người khiêng nàng đi, lúc đầu tưởng mình nhìn nhầm, sau đó ngay cả Trần Hoằng Văn cũng thấy nghi ngờ, hỏi hắn sao tứ cô nương Thẩm gia lại ở kinh thành, còn bị người ta khiêng đi, lại nói người đó hình như là người của Dương Thạch công chúa. Hắn vừa nghe liền đuổi theo tới đây. Quả nhiên ở một chỗ vắng vẻ nhìn thấy xe ngựa của Dương Thạch công chúa, bên cạnh còn có một đám nô tài canh chừng.

Hạ nhân bên ngoài hoảng loạn không thôi, tính cách của Dương Thạch công chúa bọn họ đều hiểu rõ. Lần này công chúa mà còn chưa hả giận, vậy lát nữa nhất định sẽ làm khó dễ bọn họ, giết bọn họ là chuyện nhỏ, chỉ sợ liên lụy tới người nhà của bọn họ. Nhưng người trước mặt này là Yến Vương, bọn họ làm sao dám cản? Vẻ mặt đưa đám nhìn Yến Vương đi tới trước xe ngựa vén rèm lên.

Vệ Lang Yến vừa nhìn đã thấy Thẩm Mẫu Đơn bị trói gô nằm trên sàn. Gương mặt của nàng chôn ở phía dưới, không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt. Nhìn dáng vẻ cong lưng của nàng, hắn liền biết Dương Thạch đã ra tay đánh nàng. Hắn siết chặt nắm tay, trong lòng vô cớ nảy sinh một cảm xúc xa lạ, lồng ngực dường như có chút khó chịu, có chút không rõ vì sao lại buồn bực.

Dương Thạch có chút bất an nhìn Vệ Lang Yến. Mặc dù thường ngày luôn thèm muốn nam tử như Thất hoàng thúc, nhưng đáy lòng nàng ta vẫn có chút sợ vị Thất hoàng thúc này của mình. Bây giờ nhìn vẻ mặt đừng làm phiền của hắn, trong lòng nàng ta có chút thấp thỏm, nhẹ giọng nói: "Thất… Thất hoàng thúc, sao thúc lại tới đây?"

"Dương Thạch, ngươi đang làm gì đây?" Vệ Lang Yến không nhìn Dương Thạch, toàn bộ ánh mắt đều đặt trên người nữ tử nằm trên sàn kia, nàng nghe thấy tiếng của mình cơ thể dường như hơi động đậy, nhưng rất nhanh liền nằm im trên sàn.

"Thất hoàng thúc, nữ tử này thật to gan, lại dám quyến rũ phò mã gia. Con mới kêu người tìm ả tới đây giáo huấn một phen." Dương Thạch không dám nhắc tới lời nói của Thẩm Mẫu Đơn lúc nãy. Nàng ta sợ nếu đúng như lời nữ tử này nói, nàng là người của Thất hoàng thúc. Nàng ta nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Thất hoàng thúc, mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn nghiến răng giữ vững như cũ: "Thất hoàng thúc đây là việc nhà của Dương Thạch, thúc sẽ không nhúng tay vào chứ."

Vệ Lang Yến cau mày nhìn nàng ta, không để ý tới nàng ta nữa, đưa tay vịn vào càng xe sải bước tiến vào trong xe ngựa, cẩn thận ôm lấy Thẩm Mẫu Đơn vào lòng. Hắn phát hiện sắc mặt nàng trắng tới dọa người, cơ thể cong lại không dám cử động. Thoắt cái sắc mặt hắn trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Dương Thạch, lạnh giọng nói: "Ngươi đã làm gì nàng."

Dương Thạch sững sờ nhìn tình huống trước mắt, Thất hoàng thúc mà nàng ta sùng bái lại quan tâm nữ nhân này như thế. Chẳng lẽ nàng thật sự là người của Thất hoàng thúc? Nhìn nữ tử trong lòng Thất hoàng thúc, nàng ta hận tới mức thiếu chút nữa cắn nát răng bạc, căm hận nói: "Con có thể làm gì, ả quyến rũ phò mã, con đương nhiên phải giáo huấn ả một phen." Nàng ta thật sự tức giận, không ngậm miệng được tiếp tục nói: "Sao chứ, Thất hoàng thúc đang làm gì đây? Chẳng lẽ ả tiện nhân quấn quýt bên phò mã cũng từng qua lại với Thất hoàng thúc? Thất hoàng thúc, vừa nãy ả nói ả là người của thúc. Thất hoàng thúc, nữ nhân dâm đãng như vậy đâu xứng với thúc, thúc đừng bị ả lừa."

Vệ Lang Yến quả thật không thể nhịn được nữa, ý định muốn giết nàng ta hắn cũng có rồi, nhưng lại kiềm chế bản thân không có bất kỳ động tác nào. Hắn nhìn Dương Thạch gằn từng chữ: "Nàng là người của ta. từ đầu đến cuối cũng chỉ là người của bổn vương! Dương Thạch, nếu ngươi còn dám vũ nhục nàng, bổn vương tuyệt đối không tha cho ngươi!" Dứt lời, không hề nhìn lấy Dương Thạch, ôm Thẩm Mẫu Đơn nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, lập tức có thị vệ vây xung quanh, hắn vội vàng phân phó: "Mau vào cung mời nữ y tới phủ."

Bên kia cũng đã có một chiếc xe ngựa chạy tới, Vệ Lang Yến ôm lấy Thẩm Mẫu Đơn cả đầu mồ hôi lạnh lên xe ngựa, chỉ để lại Dương Thạch đang ngây ra như phỗng ở trên chiếc xe ngựa khác.

Xe ngựa chạy một mạch về phía Yến Vương phủ, Vệ Lang Yến nhìn Thẩm Mẫu Đơn nằm trong lòng sắc mặt ngày càng dọa người, sự lo lắng trong lòng ngày càng lớn. Trần Hoằng Văn ngồi một bên cũng không tiện nói gì, chỉ lo lắng nhìn nữ tử trong lòng Vệ Lang Yến.

Thẩm Mẫu Đơn chỉ cảm thấy bụng dưới đau tới mức thở không nổi, sau lưng và đầu cũng đau rát. Lúc nãy quả thật Dương Thạch đã dùng hết toàn lực đá nàng, lúc nãy còn chưa có cảm giác nhưng hiện tại đau đến nỗi nàng không dám cử động. Những lời đó của Yến Vương và Dương Thạch nàng đều nghe thấy, cũng chấn động vì câu nói của Yến Vương nói nàng từ đầu tới cuối đều là người của hắn, lại cảm thấy chắc là Yến Vương dùng câu nói đó để cảnh cáo Dương Thạch không được bắt nạt nàng nên mới nói như vậy, nếu không thì ám chỉ nàng đã làm những chuyện cũng coi như là thuộc hạ của hắn.

Bây giờ được Yến Vương ôm trong lòng ngồi trên xe ngựa, nàng cũng biết, muốn nói lời cảm ơn thì ngay cả khí lực cũng không có. Nàng đau khắp người chỉ mong có người làm nàng ngất đi. Nàng gắng sức mở mắt, nhìn vào đôi môi mím chặt của Yến Vương. Nàng gắng gượng nở nụ cười, muốn nói lời cảm kích.

Còn chưa mở miệng, Vệ Lang Yến đã cúi đầu nhìn vào đôi mắt hơi mở của nàng, nói: "Trước tiên đừng nói lời cảm kích gì cả, nghỉ ngơi cho tốt, có lời gì thì đợi thân thể khỏe lại rồi nói."

Thẩm Mẫu Đơn khẽ gật đầu, nhắm mắt lại, nhịn đau tới mức đầu đổ đầy mồ hôi lạnh đi vào trong phủ của Yến Vương. Thẩm Mẫu Đơn trong lúc mơ màng, nghe rất nhiều người hầu kêu điện hạ thiên tuế, cũng có tiếng người hít thở sâu, giống như gặp chuyện gì đó rất đáng sợ.

Thẩm Mẫu Đơn chỉ cảm giác được mình bị Yến Vương ôm vào trong phủ rồi đi một hồi lâu mới tiến vào một căn phòng, được đặt nhẹ nhàng lên trên tấm chăn lụa. Qua một hồi lâu, dường như nàng nghe thấy giọng nói khe khẽ mềm mại: "Thất hoàng thúc, đây không phải là tỷ tỷ Thẩm gia lần trước đã cứu An Nhi sao?"

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, tiểu thế tử lại lo lắng hỏi: "Thất hoàng thúc, tỷ tỷ Thẩm gia bị sao vậy?"

Vệ Lang Yến cũng không giấu giếm nói: "Bị đường tỷ Dương Thạch của con đánh đó."

Tiểu thế tử đối với vị đường tỷ Dương Thạch này của mình cũng chỉ thoáng nghe qua, không nhịn được cau đôi mày nhỏ không nói gì nữa, chỉ là nhiều lần nhìn về phía cánh cửa. Hồi lâu sau mới nghe thấy bên ngoài có người báo: "Nữ y quan tới rồi."

Nữ y quan này nữ đại phu chuyên xem bệnh cho các phi tần trong cung. Trước để cho Vệ Lang Yến và tiểu thế tử tránh đi rồi mới hỏi về thương thế của Thẩm Mẫu Đơn, kiểm tra trước ngực và sau lưng của nàng, trên trán cũng sưng to một cục, sau gáy cũng bị tổn thương. Lại bắt mạch cho nàng, không nhịn được nhíu mày, ai ra tay cũng thật tàn nhẫn, đều bị nội thương hết rồi, nữ đại phu bẩm báo lại cho Yến Vương theo đúng sự thật: "Điện hạ, vị cô nương này đã bị nội thương nghiêm trọng. Trong vòng một tháng cũng chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, mấy ngày đầu đừng để cô nương cử động, để tránh nội tạng xuất huyết. Dân nữ sẽ dùng ngân châm và thuốc để điều trị cho cô nương." Nữ đại phu nói xong liền bắt gặp gương mặt lạnh băng của vị điện hạ này, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên. Dĩ nhiên nữ đại phu này đã nghe qua những tin đồn liên quan đến vị Yến Vương điện hạ này, biết được bên cạnh hắn ngay cả một nữ nhân hầu hạ cũng không có. Thậm chí rất nhiều cung nữ và tiểu thái giám trong còn suy đoán vị điện hạ này có phải là thích nam nhân hay không. Nay thấy hắn lo lắng vị cô nương này như vậy, chẳng lẽ điện hạ thích vị cô nương này?

Nữ đại phu không kịp suy nghĩ gì nhiều. Vệ Lang Yến đã kêu nàng ta kê đơn thuốc giao cho thị vệ đi bốc thuốc, lại cùng với tiểu thế tử lui xuống, để cho nàng ta châm cứu trị liệu. Việc châm cứu trị liệu này cần phải làm mấy ngày, nữ đại phu sau khi châm cứu xong liền rời khỏi vương phủ, lúc đi có dặn dò mấy điều cần chú ý.

Thẩm Mẫu Đơn uống thuốc xong liền mê man ngủ thiếp đi. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, dường như có bóng người đứng ở đầu giường của nàng một lúc lâu, tới lúc mở mắt ra thì trời đã sáng choang, nàng nhìn quanh bốn phía, căn phòng sáng sủa, lò sưởi đặt ở góc phòng, bình sứ Thanh Hoa thượng hạng, tử đàn, đồ nội thất bằng gỗ vân, trên đầu là màn che bằng lụa xanh mỏng. Nàng ngẩn ra một hồi mới chợt phản ứng lại về việc đã xảy ra, nhớ lại tối qua cùng Tư Cúc và A Hoán đi dạo chợ, vô duyên vô cớ gặp phải tai họa, cuối cùng được Yến Vương ôm về vương phủ. Nơi này là Yến Vương phủ, vậy chẳng phải A Hoán và Tư Cúc tối qua đã lo lắng suốt đêm sao, sắc mặt nàng đại biến, lại nhớ tới lời dặn của nữ y quan là nàng không thể tùy tiện xuống giường. Đang muốn kêu người tới đây, chợt cửa phòng bị đẩy ra, hai nha hoàn mặc áo bông màu xanh bước vào, thấy nàng đã tỉnh, vội cười nói: "Cô nương tỉnh rồi, có thấy đói bụng hay không?"

Thẩm Mẫu Đơn sốt ruột A Hoán và Tư Cúc, vội hỏi: "Điện hạ đâu? Ta muốn gặp điện hạ."

Trong đó một nha hoàn mặt tròn cười nói: "Điện hạ đã vào cung từ sớm rồi, nói nếu cô nương lo lắng cho người nhà thì không cần đâu. Tối hôm qua điện hạ đã sai người tới thông báo cho người nhà cô nương rồi. Nhưng mà điện hạ nói rồi, cô nương không thể cùng người nhà rời khỏi, thương thế trên người cô nương rất nghiêm trọng, phải nằm trên giường không được cử động ít nhất là nửa tháng. Không bằng cô nương ăn chút gì trước đi."

Thẩm Mẫu Đơn cũng không tiện nói gì thêm, bây giờ cơ thể không thể nhúc nhích chỉ có thể nằm, ăn cơm cũng không tiện, chỉ có thể để cho nha hoàn mặt tròn này đút cho nàng ăn từng ngụm, ăn xong một chén cháo táo đỏ, lại ăn thêm vài viên sủi cảo trong suốt là no rồi, sau đó nói tiếng cảm ơn với tiểu nha hoàn.

Nha hoàn mặt tròn kia đưa chén không cho nha hoàn mặt như trứng ngỗng ở đằng sau, giúp Thẩm Mẫu Đơn lau khóe miệng, cười tủm tỉm nói: "Cô nương không cần nói cám ơn, đây là việc mà bọn nô tỳ nên làm. Nô tỳ tên Cưu Lan, đây là Thái Liên, nếu cô nương có việc gì thì cứ trực tiếp kêu bọn nô tỳ là được."

Sau khi hai nha hoàn lui xuống, Thẩm Mẫu Đơn tiếp tục nằm trên giường nghỉ ngơi. Trong lòng không biết nên có cảm tưởng gì, nàng thật không ngờ mình lại được Yến Vương cứu lần nữa. Hiện tại xem như nàng đã nợ ân tình của hắn thì phải. Mặc dù nàng thay hắn bán lương thực, nhưng sau đó đều giao cho Dung Vân Hạc, nàng chỉ cần giao thiệp với Dung Vân Hạc là được rồi, còn tưởng rằng sau này sẽ không còn liên hệ gì với hắn nữa, bây giờ xem lại, vẫn không biết là duyên phận gì nữa.

Nằm không được bao lâu, chợt nghe tiếng A Hoán kêu nàng ở bên ngoài, Thẩm Mẫu Đơn vội nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa. Nha hoàn tên Cưu Lan kia dẫn Thẩm Hoán và Tư Cúc vào phòng. Lập tức Thẩm Hoán và Tư Cúc chạy vội tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, nhìn dáng vẻ của nàng, hai người gấp tới mức sắp khóc. Thẩm Hoán vành mắt đỏ hoe nằm sấp bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn: "Tỷ, tỷ sao rồi?" Tối qua sau khi đệ ấy và Tư Cúc đi về trước, đợi hơn một canh giờ, hai người liền hối hận không thôi, rất sợ nàng xảy ra chuyện gì, lúc đang định ra cửa tìm người thì có hai thị vệ tới nói là người của Yến Vương phủ, nói Mẫu Đơn ở trong phủ của điện hạ, kêu bọn họ đừng lo lắng sáng sớm mai mới đi thăm Mẫu Đơn. Hai người cũng không biết Mẫu Đơn đã xảy ra chuyện gì, bây giờ thấy dáng vẻ nàng nằm trên giường không được cử động, trên đầu quấn băng vải thì biết nàng bị thương rồi.

Thẩm Mẫu Đơn cười cười: "Tỷ không sao."

Thẩm Hoán lau mắt, cũng sắp khóc: "Tỷ, rốt cuộc tỷ đã xảy ra chuyện gì vậy? Ai đã đánh tỷ?"

Tư Cúc cũng lo lắng không thôi, nhìn dáng vẻ thê thảm của cô nương nhà mình cũng bắt đầu rơi nước mắt.

Thẩm Mẫu Đơn biết tính tình Thẩm Hoán dễ xúc động. Ở một nơi đầy quyền thế như trong thành An Dương, bọn họ vô cùng nhỏ bé, nàng không biết kiếp trước Thẩm Hoán xảy ra chuyện có liên quan đến bản tính hấp tấp dễ xúc động này của đệ ấy hay không. Nhưng kiếp này nàng nhất định phải khiến A Hoán bỏ tính này mới được, cho nên không giấu giếm chuyện lần này, toàn bộ đều kể cho hai người: "A Hoán, đệ có biết tại sao tỷ phải kể chuyện này cho đệ không? Tính đệ lỗ mãng, ở nơi như thế này càng không được, càng đừng nhắc tới đệ còn thích lo chuyện bao đồng. Đệ xem tỷ đây, cũng đã cẩn thận tránh đi rồi nhưng vẫn rước họa vào thân. Cho nên cái tính lỗ mãng của đệ phải sửa đổi, càng không được lo chuyện bao đồng. Nếu chúng ta là thế gia đại tộc thì cũng không sao, nhưng chúng ta chẳng qua chỉ là một hộ gia đình nhỏ bình thường, trơ mặt ra ở nơi như vậy, một khi không cẩn thận thì rước họa vào cả gia tộc. Đệ làm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi hành động, đệ đã nhớ rõ chưa?"

Thẩm Hoán cúi thấp đầu, hiển nhiên là đã nghe hết lời của Thẩm Mẫu Đơn, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên: "Tỷ, tỷ yên tâm, sau này đệ sẽ không lỗ mãng như vậy nữa, nhưng tỷ…" Đệ ấy lo lắng tỷ tỷ chọc phải người ngang ngược như vậy, cô công chúa kia có thể bỏ qua cho tỷ tỷ sao?

Thẩm Mẫu Đơn biết đệ ấy lo lắng điều gì, an ủi đệ ấy: "Đệ yên tâm, chắc là không sao đâu." Thực ra, nàng cũng không dám chắc Dương Thạch công chúa có chịu để yên hay không, Yến Vương đã ra mặt cho nàng, nghĩ trong khoảng thời gian này nàng ta chắc sẽ không dám làm ra chuyện gì đâu.

Hết chương 42.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Thẩm Mẫu Đơn chợt nhớ tới chuyện của Bảo Thu, giờ Nguyên Trạch Khánh đã là phò mã của Dương Thạch. Nếu Bảo Thu bị Dương Thạch bắt gặp, nhất định là không có kết cục tốt đẹp. Nàng cuống quýt nói với Thẩm Hoán: "A Hoán, lúc chúng ta chia tay với Bảo Thu, muội ấy có đưa địa chỉ nhà cô cô của muội ấy cho chúng ta? Đệ mau về mang địa chỉ ấy tới đây. Tỷ kẹp ở dưới đáy giường đó."

Thẩm Hoán có chút khó hiểu: "Tỷ, bây giờ tìm cái đó qua đây làm gì?"

Thẩm Mẫu Đơn nói: "Đệ có nhớ chuyện tỷ vừa mới kể cho đệ không? Bảo Thu đến An Dương là để tìm Nguyên Trạch Khánh hỏi rõ ràng. Giờ tên Nguyên Trạch Khánh kia là phò mã của Dương Thạch công chúa. Cô công chúa này tính đa nghi rất nặng, tâm tư lại vô cùng ác độc. Nếu để nàng ta bắt gặp Bảo Thu thì muội ấy làm gì có kết cục tốt đẹp? Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng báo cho Bảo Thu, để muội ấy đừng đi tìm Nguyên Trạch Khánh nữa."

Nghe nàng vừa nói như thế, sắc mặt Thẩm Hoán cũng thay đổi, lập tức đứng lên: "Tỷ, giờ đệ lập tức quay về lấy. Vậy Tư Cúc ở lại đây chăm sóc cho tỷ." Đệ ấy vốn muốn tỷ tỷ cùng về với mình, nhưng bây giờ tỷ tỷ không thể động đậy, chỉ có thể ở lại vương phủ thôi. Thẩm Hoán cũng không phải không thích Yến Vương, mà cảm thấy tỷ tỷ nói rất có lý, tiếp xúc với các quý tộc này bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, ai biết được rốt cuộc Yến Vương là người như thế nào chứ.

Rất nhanh, Thẩm Hoán đã tìm được địa chỉ, kêu Phùng thúc chạy xe ngựa tới chỗ trên địa chỉ, nhưng được người ta cho biết hộ gia đình kia đã dọn đi khỏi An Dương từ lâu, cũng không nghe nói tới cái gì Bảo Thu cô nương. Thẩm Hoán đành phải bất đắc dĩ quay về Yến vương phủ, nói cho Thẩm Mẫu Đơn biết chuyện này. Thẩm Mẫu Đơn sững sờ, cũng không biết phải làm gì bây giờ. Bảo Thu cũng không biết chỗ ở của bọn họ. An Dương lớn như vậy, dân số mấy chục vạn, muốn tìm một người thật sự quá khó.

Nàng thở dài: "Thôi nghĩ cách khác vậy." Hiện giờ nàng cũng không tiện cầu xin Yến Vương giúp đỡ. Mà coi như Yến Vương đồng ý giúp đỡ thì cũng không dễ tìm, ở đây chỗ cho thuê phòng hay khách điếm gì đó cũng không ghi lại tên. Bây giờ chỉ mong Bảo Thu không tìm ra Nguyên Trạch Khánh là được, nàng nghĩ An Dương lớn như vậy có thể chạm mặt cũng không dễ.

Thẩm Hoán và Tư Cúc ở cùng với nàng. Buổi trưa hai người cũng ngại ở lại Yến vương phủ dùng cơm, nên vội vàng muốn đi. Tiểu nha hoàn tên Cưu Lan kia cười tủm tỉm đi vào: "Cô nương, buổi trưa điện hạ sẽ không tới dùng bữa, nói nếu người nhà cô nương tới thì giữ họ lại dùng bữa cùng cô nương."

Đương nhiên hai người ở lại rồi, Cưu Lan và Thái Liên dọn một bàn thức ăn tới đây rất nhanh. Tư Cúc hầu hạ Thẩm Mẫu Đơn ăn xong chút cơm, rồi bản thân mới bắt đầu ăn. Ăn cơm trưa xong, Thẩm Mẫu Đơn có chút mệt, ngủ trưa một hồi, lúc mở mắt ra đã không thấy Thẩm Hoán và Tư Cúc trong phòng nữa. Cưu Lan nói hai người đã về trước rồi, ngày mai lại qua đây thăm nàng.

Thẩm Mẫu Đơn đành chịu, ở trong Yến vương phủ thật sự có chút không được tự nhiên, bây giờ lại không dám lộn xộn. Ăn uống linh tinh gì cũng cần có người chăm sóc, đừng nói tới bao nhiêu khó xử. Đang suy nghĩ miên man, ngoài cửa truyền đến tiếng của hạ nhân: "Điện hạ về rồi."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn về phía cửa phòng. Cửa phòng két một tiếng rồi bị đẩy ra, một luồng khí lạnh lùa vào làm cho Thẩm Mẫu Đơn rụt vai. Nhìn một cái, Vệ Lang Yến đang khoác áo khoác lông chồn đen đi vào, trên tay cầm một hộp gấm hình vuông. Toàn thân lạnh lẽo, không biết có phải ảo giác hay không, Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy lúc hắn nhìn mình thì nét mặt dịu dàng mấy phần.

Vệ Lang Yến đi tới đầu giường, thấy sắc mặt nàng vẫn còn chút tái nhợt, dặn dò Cưu Lan ở bên cạnh: "Đi kêu nhà bếp ninh một chút huyết yến tới đây."

Thẩm Mẫu Đơn hoảng sợ. Huyết yến ở thời đại này là thực phẩm vô cùng quý giá, nhà quý tộc bình thường cũng ăn không được, chỉ có một ít ở trong cung, chỉ sợ rằng đây là ở trong cung ban thưởng xuống, nàng vội nói: "Điện hạ, không cần đâu."

Cưu Lan dĩ nhiên chỉ nghe lời Yến Vương, dạ một tiếng rồi lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Hai người cũng không nói lời nào. Vệ Lang Yến cúi đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn đang có chút lo lắng không yên, lại nhớ tới vấn đề tối qua hắn suy nghĩ suốt nửa đêm. Tối qua hắn đứng trước đầu giường Thẩm Mẫu Đơn rất lâu mới quay về phòng. Sau khi về phòng hắn một mực suy nghĩ về thái độ của mình đối với nàng. Mặc dù hắn chưa từng trải qua chuyện tình cảm, nhưng hắn biết mình đối xử với nàng rất khác. Từ lúc bắt đầu nàng đã mạo phạm uy nghiêm của hắn, nhưng hắn không trách phạt nàng, thậm chí còn trả trân châu lại cho nàng. Về sau qua mỗi lần tiếp xúc, phát hiện nàng không giống những nữ tử khác, lúc ở bên nhau cũng không khiến hắn cảm thấy khó chịu, cho đến hôm qua trên xe ngựa của Dương Thạch nhìn thấy dáng vẻ tái nhợt của nàng, trái tim của hắn bỗng nhiên căng thẳng. Hắn phát hiện mình có lẽ có chút thích nàng. Cảm giác của hắn đối với nàng quá rõ ràng, cùng với những nữ tử khác hoàn toàn không giống nhau. Tối qua hắn nghĩ suốt nửa đêm, sau đó cảm thấy mình nếu có chút thích nàng, chi bằng ở bên nhau xem sao, có thể kết duyên với một nữ tử mình có cảm tình cũng tốt hơn là với một nữ tử mà mình không có cảm tình.

Sáng sớm hôm nay vốn định qua thăm nàng, sau đó có thái giám trong cung đến truyền lời, hoàng thượng triệu hắn vào cung. Có lẽ hoàng thượng đã biết chuyện ngày hôm qua của Dương Thạch công chúa, đặc biệt kêu hắn tới để hỏi một chuyến. Hắn cũng không giấu giếm, nói hết chuyện đã xảy ra ở chùa lúc trước, lại nói: "Đoán chừng hôm qua đụng trúng phò mã gia, đúng lúc Thẩm cô nương nghe được tên của hắn ta, đã hỏi hắn ta một câu, Dương Thạch đa nghi, đã trói Thẩm cô nương lại…"

Dương đế tức giận không thôi, sai tiểu thái giám tới phủ công chúa truyền khẩu dụ, cấm túc Dương Thạch công chúa nửa năm. Phân phó xong, không khỏi thở dài, lại nhìn qua Vệ Lang Yến, nói: "Lão Thất, hôn sự của đệ và lão Lục trẫm vẫn luôn tùy ý các đệ. Bây giờ các đệ đã không còn nhỏ nữa, nên định hôn sự ra thôi, nếu thật sự thích Thẩm cô nương kia, thì đón vào cửa làm thiếp. Còn vị trí chính phi thì chọn một người trong số các thế gia ở An Dương, trẫm sẽ giúp đệ tứ hôn."

Vệ Lang Yến vẻ mặt không đổi, nói: "Đa tạ hoàng thượng, chuyện này để sau hãy nói, bây giờ thần đệ vẫn chưa có dự định này."

Dương đế cũng không để ý tới hắn nữa, nhớ tới một chuyện thú vị, sai mấy thái giám khiêng một cái rương tử đàn tới đây. Bên trong chứa mấy thứ long lanh trong suốt, mang hình dạng cái ly, bình hoa, còn có mấy chuỗi hạt châu long lanh trong suốt kết thành vòng tay, Dương đế nói: "Đây là mấy thứ nước Tây Đan đưa tới năm ngoái, gọi là lưu ly gì đấy, nói là dùng cái gì đấy đốt nóng chế ra, không ngờ còn có thể đốt nóng chế ra mấy thứ đẹp như vậy. Ít đồ này đã đổi lấy không ít thứ của trẫm, đệ xem xem có thích không."

Sau khi chiến thắng nước Tây Đan từ ba năm trước, nước Tây Đan thần phục nước Vệ. Hai nước vẫn luôn duy trì tình trạng hữu nghị, ngày thường nếu muốn cái gì, thì có thể lấy vật đổi vật.

Vệ Lang Yến đối với mấy thứ này cũng không thấy hứng thú gì, chọn một cái ly lưu ly tinh xảo.

Vào lúc Thẩm Mẫu Đơn đang không biết nên làm thế nào, Vệ Lang Yến đã rất tự nhiên ngồi xuống mép giường, mở hộp gấm vẫn cầm trên tay lúc nãy, lấy ra cái ly lưu ly ở bên trong đưa cho Thẩm Mẫu Đơn: "Nhìn xem, có thích không."

Mặc dù trong lòng Thẩm Mẫu Đơn có chút kỳ lạ, cũng không nghĩ gì nhiều, lập tức bị cái ly tinh xảo trên tay Vệ Lang Yến thu hút. Nàng không ngờ ở nơi này còn có thể gặp được thứ gọi là thủy tinh này. Lúc nàng phiêu bạt ở thời đại cuối cùng, thứ đồ này quá tầm thường, lúc đó nàng còn thấy qua một căn phòng được làm toàn bộ bằng thủy tinh, thật sự là cực kỳ đẹp, không ngờ thời đại này có thể có những thứ này.

Hai tay còn có thể cử động, lúc Vệ Lang Yến đưa cái ly lưu ly cho nàng, nàng rất tự nhiên nhận lấy, giờ lên trước mắt. Quả thật là cùng với cái thứ gọi là thủy tinh kia giống nhau như đúc, không khỏi hỏi: "Đây là cái gì? Nhìn thật là kỳ lạ."

Vệ Lang Yến ngồi ở đầu giường nhìn nàng: "Đây là đồ chơi do người man di chế tạo ra, gọi là lưu ly, cũng không có công dụng gì."

Thẩm Mẫu Đơn tràn đầy hứng thú lật qua lật lại nhìn cái ly lưu ly này, lẩm bẩm nói: "Sao lại không có công dụng gì? Nếu thứ này có thể đốt nóng một lượng lớn chế ra, vẫn có công dụng rất lớn đó, giống như các cửa sổ giấy trong phòng có thể thay thế hết bằng lưu ly, trong phòng sẽ sáng sủa, vào mùa đông có thể tránh được gió lùa." Những thứ này nàng biết làm thế nào để đốt nóng ra. Lúc trước nàng đã cố gắng ghi nhớ cách thức và phương pháp nấu chảy. Nếu có thể đốt nóng chế ra được thì nhất định có thể kiếm khoản lớn. nhưng vụ làm ăn lớn như vậy, căn bản một mình nàng ăn không tiêu, vì thế cũng không có ý tưởng này, trông coi một tiệm quần áo và một tiệm lương thực đã đủ rồi, người quá tham lam sẽ không có kết quả tốt.

Nàng nói xong thì phát hiện đôi mắt sâu thẳm của hắn đang đăm đăm nhìn nàng, không khỏi có chút chột dạ, hỏi: "Điện… Điện hạ, ngài nhìn dân nữ như vậy làm gì?"

Vậy mà Vệ Lang Yến lại phá lệ nở nụ cười, lúc trước gặp hắn đều là vẻ trầm mặc, nay lại nở nụ cười với nàng, Thẩm Mẫu Đơn chịu không nổi thoáng cái rùng mình, lại nghe hắn nói: "Thẩm cô nương, hình như bổn vương chưa nói mấy thứ này là được đốt nóng chế ra, cô nương làm sao biết được điều này?"

Đầu Thẩm Mẫu Đơn thoáng chốc bối rối. Vừa rồi nhìn thấy thứ đồ này nàng liền biết là đốt nóng chế ra, lúc nói ra đương nhiên không phòng bị, lập tức buột miệng nói ra, nàng à một tiếng, vội nói: "Hồi bẩm điện hạ, thường ngày dân nữ thích xem các loại sách du ký ly kỳ cổ quái, từng ở trong sách xem qua những thứ đồ chơi như vậy, nói là dùng cái gì đó đốt nóng chế ra, cụ thể thì dân nữ cũng không nhớ rõ lắm." Tính mạng và tiền tài trước mắt, dĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn biết phải lựa chọn như thế nào, một phương pháp phòng chống nạn châu chấu đã quá đủ rồi, bây giờ nàng không muốn thu hút sự chú ý của người này.

Vệ Lang Yến không nói lời nào, giọng của Cưu Lan vang lên ở ngoài cửa: "Điện hạ, huyết yến đã ninh xong rồi."

Vệ Lang Yến nói: "Bưng qua đây đi."

Cưu Lan bưng huyết yến đi vào, nhìn thấy điện hạ đang ngồi ở đầu giường Thẩm cô nương, trong tay là cái ly trong suốt thì thiếu chút nữa bưng không chắc. Nàng ấy vốn không phải là người hầu hạ điện hạ, mà là người hầu hạ tiểu thế tử. Bên cạnh điện hạ không có nha hoàn nào hầu hạ, trong phủ tự nhiên cũng không có nữ nhân, theo bên cạnh tiểu thế tử mấy năm nay cũng không thấy điện hạ thân thiết với nữ tử nào. Đêm qua thấy điện hạ ôm một vị cô nương vội vàng gấp rút hồi phủ đã đủ kinh sợ rồi, bây giờ còn bắt gặp điện hạ ngồi ở đầu giường cô nương này, dọa trái tim nàng ấy thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng. Cũng không biết rốt cuộc vị cô nương này có thân phận gì, nhìn cách ăn mặc cũng không phải là người giàu sang gì, nhưng lại vừa mắt điện hạ.

Trong khi Cưu Lan đang suy nghĩ miên man, thì thấy điện hạ đứng dậy lùi ra một bên: "Hầu hạ cô nương ăn đi, nhớ là mỗi ngày một chén."

Hết chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Editor: Vanny

Một người lớn như thế đứng ở đây khiến Thẩm Mẫu Đơn có chút không được tự nhiên, nhìn hắn có vẻ không có ý định rời đi mà còn đưa cái ly lưu ly trong tay cho Cưu Lan, để Cưu Lan đặt vào hộp gấm trên bàn. Cưu Lan nào biết đây là đồ quý giá, quay đầu nhìn điện hạ, thấy hắn không có biểu cảm gì, vô cùng cẩn thận nhận lấy vật hiếm có kia bỏ vào hộp gấm để trên bàn, sau đó mới đút từng muỗng huyết yến cho Thẩm Mẫu Đơn ăn.

Huyết yến là một thứ quý hiếm, dùng đường phèn và táo đỏ nấu với huyết yến hương vị thơm ngon, mềm mịn, mùi vị ngon không lời nào để tả. Chỉ là bên cạnh có người như vậy khiến Thẩm Mẫu Đơn ăn không có mùi vị, một chén huyết yến ăn vào miệng không ra mùi vị gì. Cưu Lan đút nàng xong, cầm chén không ra ngoài. Vệ Lang Yến lại thuận thế ngồi xuống mép giường của nàng.

Thẩm Mẫu Đơn cũng không biết Yến Vương người này sao đột nhiên trở nên thân thiết với nàng như vậy. Nhưng nhớ tới sau chuyện này vẫn chưa nói lời cám ơn với hắn, không khỏi cười với Vệ Lang Yến ngồi ở bên giường, nói: "Điện hạ, chuyện hôm qua vẫn phải cảm ơn ngài." Nếu không có hắn, hôm qua bản thân nàng khẳng định đã bị người khác làm nhục, thật là nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ. Dương Thạch công chúa kia quả thật là một kẻ điên.

Vệ Lang Yến cũng nhớ lại chuyện hôm qua, biết nàng thiếu chút nữa đã bị Dương Thạch ép uống loại thuốc kia. Sắc mặt càng có vẻ khó coi. Hắn biết coi như bây giờ Dương Thạch bị cấm túc cũng không có tác dụng gì. Nếu nàng ta muốn chạy ra ngoài thì cũng như nhau thôi. Hắn cũng không muốn dọa Thẩm Mẫu Đơn, nên chuyển chủ đề: "Mấy ngày này đừng tùy tiện cử động. Nếu như nhớ người nhà thì kêu bọn họ qua phủ ở cùng nàng một thời gian."

"Đa tạ điện hạ." Dĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn biết mấy ngày này không được tùy tiện cử động. Nếu có thể nàng thật sự không muốn ở trong Yến Vương phủ này, chỉ là bây giờ quả thật hết cách rồi.

Rất nhanh đã tới giờ dùng cơm tối, Vệ Lang Yến biết mình ở đây thì nàng sẽ không được tự nhiên nên tính đi ra để nha hoàn hầu hạ nàng ăn cơm, vừa chuẩn bị ra khỏi phòng, bỗng Thẩm Mẫu Đơn nói: "Điện hạ, cái ly lưu ly của ngài."

Vệ Lang Yến không quay đầu lại, chỉ nói: "Nàng giữ lại chơi đi. Ta giữ nó cũng không có tác dụng gì."

Thẩm Mẫu Đơn cũng không tiện nhiều lời, lặng lẽ nhìn cái ly lưu ly trên bàn. Cưu Lan và Thái Liên hầu hạ nàng ăn cơm tối. Vẻ mặt hai người đầy vẻ chấn động, đợi Vệ Lang Yến đi rồi, Cưu Lan lại nói: "Cô nương, điện hạ đối với người thật tốt. Chưa từng thấy điện hạ đối xử với một cô nương như vậy, mấy năm nay, bên cạnh điện hạ ngay cả một nữ tử hầu hạ cũng không có, thật hy vọng điện hạ sớm đón cô nương vào cửa hầu hạ điện hạ."

Hai nha hoàn cũng đã biết tên của Thẩm Mẫu Đơn. Hai người đã sống ở An Dương nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe qua quý tộc họ Thẩm nào, phỏng đoán vị cô nương này hẳn là cô nương nhà bình thường, đương nhiên không liên tưởng đến vị trí chính phi, cảm thấy có thể làm thiếp của điện hạ nhà mình đã vô cùng may mắn rồi.

Thẩm Mẫu Đơn nuốt xuống thức ăn trong miệng, cười nói: "Đừng đùa nữa, ta và điện hạ cũng không có gì, chỉ là điện hạ ra tay cứu ta. Ta đối với điện hạ chỉ có lòng cảm kích, đợi sau khi thương thế tốt hơn ta sẽ rời khỏi vương phủ." Nàng sao có thể liên tưởng Yến Vương và nàng ở bên nhau chứ. Trước không nói Yến Vương có thể thích nàng hay không, chứ nàng tuyệt đối sẽ không chọn nam nhân như Yến Vương vậy. Thật ra thì trải qua sự phản bội của La Nam, nàng đối với chuyện tình cảm căn bản không có suy nghĩ qua, thỉnh thoảng suy nghĩ một chút cũng thấy sau này để phụ thân yên tâm thì tìm một nam nhân môn đăng hộ đối gả đi. Nàng sẽ cố gắng hầu chồng dạy con, làm một thê tử hiền lương. Nếu phu quân thích nữ tử khác, muốn đón vào cửa, nàng cũng sẽ không ngăn cản, mặc dù đã thấy qua thế giới một phu một thê kia, chỉ đành coi như một giấc mộng thôi.

Cưu Lan và Thái Liên cũng không ngờ Thẩm Mẫu Đơn sẽ trả lời như vậy, cũng không tiện nói gì thêm, hầu hạ nàng ăn cơm xong rồi lui xuống. Một mình Thẩm Mẫu Đơn nằm trên giường nghe tiếng than cháy lốp bốp trong lò sưởi, cũng từ từ thiếp đi.

~~d d ien d dan lee quyy d d on~~d d ien d dan lee quyy d d on

Vệ Lang Yến ngồi trong thư phòng đọc sách. Tiểu thế tử Vệ Tử An đang luyện chữ. Ở phía dưới Trần Hoằng Văn đang nói đến các công việc cần xử lý ở bên Lương Châu. Đột nhiên Vệ Lang Yến bỏ quyển sách trong tay xuống, nói: "Hoằng Văn, ngươi đi tìm một số cuốn du ký tạp lục tới đây, tìm nhiều một chút."

Trần Hoằng Văn ngẩng đầu nhìn cuốn du ký trong tay điện hạ, nói: "Vâng, điện hạ. Thuộc hạ sẽ cho người tìm nhiều cuốn du ký về đây, chỉ là sao điện hạ lại đột nhiên có hứng thú với những cuốn sách này?"

Vệ Lang Yến nói: "Muốn tìm một số thứ." Hắn dừng một lát, lại hỏi tiếp: "Hoằng Văn, ngươi có thể từ trong những cuốn du ký này tìm thấy phương pháp phòng chống nạn châu chấu hoặc là quá trình nóng chảy của lưu ly?"

Trần Hoằng Văn cười nói: "Đây quả thật là chưa từng thấy qua, nhưng mà cũng không phải là không có khả năng. Những cuốn du ký này vốn ghi chép lại những chuyện lạ hiếm có, hoặc là những chuyện mắt thấy tai nghe của các cao nhân bên ngoài. Có lẽ trong các bản chép tay của các cao nhân để lại này có các ghi chép như vậy, chẳng qua đây là những thứ có thể gặp chứ không thể cầu."

Vệ Lang Yến không nói thêm gì nữa, đóng cuốn du ký trong tay đặt vào giá sách sau lưng, đứng dậy đi xem tiểu thế tử luyện chữ, đợi tiểu thế tử viết đầy một tờ giấy tuyên thành. Hắn chỉ ra những chỗ còn thiếu sót trong đó. Tiểu thế tử gật gật đầu, lại trải ra một tờ giấy tuyên thành tiếp tục viết. Vệ Lang Yến lại cùng Trần Hoằng Văn thảo luận công việc ở bên Lương Châu.

Tới khi tiểu thế tử viết chữ xong, ngồi một bên giương mắt nhìn tiểu hoàn thúc của mình, tới lúc Vệ Lang Yến dặn dò công chuyện xong, lúc này Vệ Tử An mới vui vẻ chạy tới bên cạnh hắn, cười híp mắt hỏi: "Tiểu hoàng thúc, con muốn đi thăm tỷ tỷ Thẩm gia có được không?"

Vệ Lang Yến ôm Vệ Tử An ngồi lên đầu gối của mình, nói: "Chỉ sợ tỷ tỷ Thẩm gia của con đã ngủ rồi. Ngày mai lại đi thăm tỷ ấy có được không? Tử An có thấy đói bụng không?"

Đôi mắt nhỏ của Vệ Tử An lộ vẻ thất vọng, nhưng lại gật gật đầu, sờ sờ bụng: "Tiểu hoàng thúc, con đói rồi."

Vệ Lang Yến sai người đem cháo ngân nhĩ đã nấu nhừ qua đây, tới khi ăn xong chén cháo thì xoa xoa đầu tiểu thế tử. Vệ Tử An xoa cái bụng đã no, thấy nha hoàn lui ra khỏi cửa thư phòng chợt nhớ tới gì đó, quay đầu giương mắt nhìn Vệ Lang Yến: "Tiểu hoàn thúc, con nghe bọn nha hoàn trong nhà nói tiểu hoàng thúc thích tỷ tỷ Thẩm gia, định đón tỷ tỷ Thẩm gia vào cửa làm thiếp hầu hạ tiểu hoàng thúc?"

Vốn Trần Hoằng Văn đang đứng ở một bên viết thư cho Dung Vân Hạc, nghe được lời này không khỏi ngẩng đầu lên nhìn điện hạ nhà mình, phát hiện điện hạ lại cười một tiếng, lại nghe điện hạ nói: "Trước mắt chỉ cảm thấy cô nương Thẩm gia cũng không tệ, nhưng nếu sau này thật sự thích nàng. Nàng chính là Thất hoàng thẩm của con rồi, đừng nghe bọn nô tài kia nói bừa."

Vệ Tử An vui vẻ gật đầu: "Con cũng rất thích tỷ tỷ Thẩm gia. Nếu tỷ ấy có thể làm Thất hoàng thẩm của Tử An thì tốt quá rồi."

~~d d i ee n d d a n lee qu yy đ on~~d d i ee n d d a n lee qu yy đ on

Ngày hôm sau nữ y quan trong cung đến giúp Thẩm Mẫu Đơn châm cứu trị liệu. Sau khi nữ y quan đi khỏi, Thẩm Hoán và Tư Cúc đã tới. Hai người thấy tinh thần Thẩm Mẫu Đơn không tệ cũng yên tâm không ít. Mặc dù hôm qua Yến Vương nói để hai người họ tới vương phủ ở cùng với nàng, nhưng Thẩm Mẫu Đơn cũng không coi là thật, đương nhiên sẽ không để bọn họ ở lại vương phủ, lại lo lắng chuyện của Thẩm Hoán ở kiếp trước xảy ra. Lúc hai người đi, Thẩm Mẫu Đơn dặn dò Tư Cúc, bất kể Thẩm Hoán đi đâu, nàng ấy nhất định phải theo sát, đừng để đệ ấy một mình ra ngoài.

Tư Cúc đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Hôm nay Yến Vương lại vào cung, lúc về mang theo một bình hoa lưu ly, sai nha hoàn cắt vài cành đông mai cắm vào bình và đặt trong phòng của Mẫu Đơn. Nhìn những nụ hoa mai e ấp trên cành, Thẩm Mẫu Đơn vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, lại nhìn sang Vệ Lang Yến đang đứng ở đầu giường. Hắn vẫn mang bộ mặt không thay đổi, nhưng nét mặt đã dịu đi rất nhiều, lại còn hỏi nàng một câu: "Có thích đông mai này không?"

Thẩm Mẫu Đơn cười cười: "Rất đẹp, đa tạ điện hạ."

Vệ Lang Yến căn dặn xuống: "Mỗi ngày nhớ tới vườn mai cắt vài cành mai tươi để thay."

Nha hoàn vội vàng đáp lại.

Sau đó Vệ Lang Yến cho nha hoàn lui hết, rồi dựa vào tháp quý phi ở trong phòng xem sách. Thẩm Mẫu Đơn nhịn xuống cảm giác kỳ lạ trong lòng, ngầm nói với mình đây là vương phủ, đương nhiên điện hạ muốn ở đâu thì ở đó, cứ coi như hắn không tồn tại là được. Nhưng ánh mắt lại vô thức nhìn về gương mặt tuấn tú trên tháp quý phi kia, nam nhân vẻ mặt nhàn hạ, quả thật hắn đang đọc sách, thỉnh thoảng lại lật một cái.

Dần dần trôi qua nửa canh giờ, Thẩm Mẫu Đơn đã dần quen với sự tồn tại của hắn, nhắm mắt nghĩ tới chuyện liên quan đến A Hoán, đang suy nghĩ lung tung về chuyện xảy ra ở kiếp trước, bỗng nghe điện hạ hỏi nàng: "Phụ thân nàng có phải là nho sinh không? Hiện giờ trong nhà đang làm gì?"

Thẩm Mẫu Đơn sửng sốt nhìn hắn, vội trả lời: "Gia phụ là nho sinh năm Thủy Nguyên 176. Sau đó chưa từng được cất nhắc lên hiếu liêm, mấy năm nay cũng khá nhàn hạ, bây giờ ông giúp đỡ quản lý tiệm lương thực trong nhà."

Vệ Lang Yến ừ một cách nhàn nhạt, lại hỏi: "Thẩm gia nhà nàng và Thẩm gia ở Bình Lăng có quan hệ gì?"

Bình Lăng? Đó là đô thành của Lương Châu, dòng chính của Thẩm gia kia chính là ở Bình Lăng. Có lẽ bây giờ phụ thân đang ở Thẩm gia Bình Lăng tế tổ thì phải. Nàng cũng thành thật trả lời, Vệ Lang Yến ừ một tiếng cũng không hỏi thêm gì nữa. Trong phòng lại khôi phục vẻ yên tĩnh lúc nãy, lần này hai người nán lại cả buổi chiều, trong lúc đó chỉ có Cưu Lan bưng một chung huyết yến nấu với táo đỏ đường phèn vào hầu hạ cho Thẩm Mẫu Đơn ăn. Thẩm Mẫu Đơn đối với huyết yến trị giá ngàn vàng này có chút ăn không nổi, thật vất vả ăn xong. Đợi Cưu Lan đi khỏi, nàng mới mở miệng nói: "Điện hạ, dân nữ đa tạ sự ưu ái của điện hạ, chỉ là huyết yến mỗi ngày này thật sự không cần đâu…"

Không đợi nàng nói hết, Vệ Lang Yến đã nói: "Đây là thứ bồi bổ thân thể, ta và Tử An cũng không ăn những thứ này. Trong phủ cũng không có người nào khác, nàng ăn bồi bổ thân thể đi."

Thẩm Mẫu Đơn không nói nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi. Tới lúc ăn cơm tối Vệ Lang Yến mới rời đi. Mấy ngày sau cũng như vậy, chỉ cần hắn ở trong phủ thì cũng sẽ nán lại trong phòng Thẩm Mẫu Đơn. Hai người một người nghỉ ngơi ở trên giường, một người tựa vào tháp xem sách, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu. Trong thời gian này, tiểu thế tử cũng tới thăm nàng mấy lần, lần nào cũng bám lấy nàng nói chuyện hồi lâu.

Ngày đó, sau khi nữ y quan châm cứu cho nàng, nói: "Thân thể cô nương đã không còn gì đáng ngại. Bây giờ cô nương đã có thể xuống giường đi lại, chỉ cần đừng vận động mạnh quá, cũng không được xóc nảy, ngày sau chỉ cần đổi phương thuốc tiếp tục uống mấy ngày thuốc là được, châm cứu thì không cần nữa." Dứt lời, nữ y quan viết phương thuốc đưa cho nha hoàn bên cạnh.

Thẩm Mẫu Đơn vội nói cảm ơn. Mấy ngày này nàng ăn uống sinh hoạt đều ở trên giường để nha hoàn hầu hạ, thật sự là có chút không tiện. Bây giờ biết được có thể xuống giường đi lại, trong lòng thật sự thở phào nhẹ nhõm, không lâu sau Thẩm Hoán và Tư Cúc cũng đến. Đợi sau nửa canh giờ uống thuốc, Thẩm Mẫu Đơn liền muốn xuống đất đi lại, kêu Tư Cúc đỡ nàng dậy, khoác áo kép màu đỏ thạch lựu.

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Vanny

Tư Cúc đỡ Thẩm Mẫu Đơn xuống giường. Thẩm Mẫu Đơn để Thẩm Hoán ở lại phòng. Tư Cúc đi ra ngoài với Thẩm Mẫu Đơn, thấy Cưu Lan đứng co người đợi ở dưới mái hiên. Cưu Lan vội vàng đứng thẳng đỡ nàng khi thấy nàng đi ra ngoài: "Cô nương, bên ngoài trời lạnh, người vẫn nên đi lại ở trong phòng là được rồi."

Cơ thể Thẩm Mẫu Đơn đã khỏe hơn rồi. Trước ngực và sau lưng cũng không đau nữa, thấy khuôn mặt Cưu Lan đỏ bừng vì lạnh, cười nói: "Ta muốn đi nhà xí, tiện thể đi lại, ngươi không cần đi cùng ta đâu, có Tư Cúc là được rồi. Ngươi mau tới phòng nhỏ sát vách đợi đi. Trời lạnh như thế, đừng đợi ở đây nữa." Trời lạnh như thế cũng không biết ai sai nàng ấy đợi ở bên ngoài.

Nhưng khuôn mặt Cưu Lan đầy vẻ hoảng hốt, nàng ta hành lễ với Thẩm Mẫu Đơn: "Cô nương, nô tỳ đợi ở đây là được rồi. Nếu cô nương muốn đi nhà xí, ra khỏi tiểu viện này quẹo trái là tới rồi."

Thẩm Mẫu Đơn lại khuyên nàng ấy đôi câu, kêu nàng ta về phòng nhỏ bên cạnh. Cưu Lan vẫn cứ không dám đi, nói thêm vài câu vành mắt nàng ấy có chút đỏ. Thẩm Mẫu Đơn có chút không hiểu nổi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại bất giác hỏi: "Cưu Lan, ngươi sao vậy? Có phải khó chịu không? Hay là xảy ra chuyện gì rồi? Ngươi đừng khóc."

Cưu Lan lau mắt, ngẩng đầu cười cười với Thẩm Mẫu Đơn: "Cô nương, nô tỳ không sao, chỉ là hồi nãy không biết bị cái gì bay vào mắt, có chút khó chịu, cô nương người mau đi đi, đừng lo cho nô tỳ."

Thẩm Mẫu Đơn thật sự cũng không hỏi ra gì cả, khẽ gật đầu, để Tư Cúc đỡ nàng ra khỏi tiểu viện. Buổi sáng ăn chút cháo, lúc này trong bụng đầy nước, lúc trước để bọn nha hoàn hầu hạ việc đi ngoài đã rất ngại rồi, nay có thể cử động, đương nhiên không thể làm phiền người khác rồi.

Cảnh sắc ở vương phủ quả thật đặc biệt, cũng không biết từ đâu đào ra những giống cây quý hiếm, những loại cây khác thì trụi lá vì lá cây sẽ trở nên vàng rồi rụng hết khi trời lạnh, còn những cây trong vương phủ thì vẫn xanh um tươi tốt. Kiếp trước Thẩm Mẫu Đơn đã nhìn thấy giống cây này, những người chăm sóc ở nơi đó gọi giống cây này là cây thường xanh, một năm bốn mùa luôn xanh tươi tươi tốt.

Ra khỏi tiểu viện có thể nhìn thấy loại cây này, còn có một vài cây mai vàng, đầy nụ hoa sắp nở, cảnh sắc dễ chịu, Tư Cúc đỡ Thẩm Mẫu Đơn quẹo qua một khúc cong thì nghe được tiếng xì xào bàn tán ở đằng sau bức tường gạch xanh phía trước: "Đông Hương, ngươi hầu hạ bên cạnh tiểu thế tử, có biết Cưu Lan và Thái Liên tỷ tỷ ở trong phòng tiểu thế tử bị điều đi hầu hạ cô nương Thẩm gia kia không. Bây giờ chẳng phải trong viện tiểu thế tử chỉ còn lại đại nha hoàn Châu Vân tỷ tỷ hay sao?"

Có tiếng cười êm ái vang lên: "Dĩ nhiên là biết rồi, quả thật Cưu Lan tỷ tỷ và Thái Liên tỷ tỷ bị điều qua hầu hạ cô nương Thẩm gia kia. Hình như Cưu Lan tỷ tỷ nói sai lời trước mặt Thẩm cô nương, kết quả bị Hà ma ma xử phạt rồi."

"A? Chuyện gì vậy, ngươi nói ra nghe xem."

Nha hoàn tên Đông Hương hạ giọng cười nói: "Nghe nói Cưu Lan tỷ tỷ ở trước mặt cô nương Thẩm gia nói hy vọng cô nương Thẩm gia nhanh chóng được đón vào vương phủ hầu hạ điện hạ, kết quả bị Hà ma ma biết được. Hà ma ma phạt Cưu Lan tỷ tỷ kia đứng đợi ở trước cửa phòng Thẩm cô nương. Trời lạnh như thế, đứng cả ngày như vậy chẳng phải chân sẽ bị đông cứng sao."

"Chẳng lẽ Thẩm cô nương không hài lòng khi nghe những lời của Cưu Lan tỷ tỷ nên đã đi mách với điện hạ."

Đông Hương khẽ nói: "Nói không chừng thật sự là Thẩm cô nương này không hài lòng làm thiếp cho nên mới mách điện hạ, nếu không sao Cưu Lan tỷ tỷ bị Hà ma ma xử phạt? Dã tâm Thẩm cô nương này hơi lớn rồi đấy, có thể làm thiếp của điện hạ đã là phúc phận rất lớn rồi, chẳng lẽ mơ tưởng tới vị trí vương phi? Nghe Thái Liên tỷ tỷ nói điện hạ đối xử với Thẩm cô nương này vô cùng tốt, huyết yến ăn mỗi ngày. Hằng ngày điện hạ không có việc gì đều ở trong phòng cùng với Thẩm cô nương kia. Cô nương Thẩm gia này thật may mắn biết bao, có thể lọt vào mắt xanh của điện hạ, như vậy còn chưa đủ sao. Dù sao những năm này bên cạnh điện hạ cũng không có nữ nhân, nghĩ lại Thẩm gia cũng không phải là thế gia tài phiệt gì, làm thiếp đã là phúc phận cực lớn rồi… Cưu Lan tỷ tỷ thật đáng thương mà, chẳng qua là có lòng tốt lại nhận về tội này, chao ôi."

"Còn không phải sao, giờ chưa đón vào cửa nha, nếu như đón vào vương phủ rồi, cả vương phủ còn không náo loạn lên sao, ngươi nói xem một người cứng cỏi như điện hạ của chúng ta, sao lại vừa ý cô nương Thẩm gia? Nghe người ta nói dáng vẻ cũng bình thường, cơ thể hơi đầy đặn, làn da không tệ. An Dương có biết bao quý nữ dáng vẻ quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, cũng không thấy điện hạ vừa ý bọn họ…"

Thẩm Mẫu Đơn kinh ngạc, sắc mặt có chút tái nhợt, tay cũng hơi run run. Tư Cúc lại càng tức giận, không chút nghĩ ngợi định xông qua. Thẩm Mẫu Đơn kéo nàng ấy lại, lắc lắc đầu với nàng ấy.

Bên kia lại truyền tới giọng nói hâm mộ: "Vậy thì sao chứ? Dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành cũng không lọt được vào mắt của điện hạ. Nói không chừng điện hạ lại thích dáng vẻ như cô nương Thẩm gia, xem xem, điện hạ đối xử tốt với cô nương Thẩm gia biết bao. Nhưng mà cô nương Thẩm gia này thật không biết đủ, chẳng qua chỉ là con cái của một gia đình bình thường, vị trí vương phi há để nàng ta…" Nha hoàn còn chưa nói xong, đột nhiên bên cạnh vang lên giọng nói lạnh lùng: "Đám tiện tỳ các ngươi, dám trốn ở đây bàn tán thị phi của chủ tử. Các ngươi còn muốn sống hay không!"

Bọn tiểu nha hoàn hoảng hoảng hốt hốt: "Châu Vân tỷ tỷ, tỷ tha cho bọn nô tỳ lần này đi. Sau này bọn nô tỳ không dám nữa."

Đại nha hoàn tên Châu Vân lạnh mặt nói: "Còn không mau cút về làm việc, nếu lần sau còn để ta nghe được các ngươi trốn ở chỗ này bàn tán chuyện của chủ tử. Coi chừng ma ma tống cổ toàn bộ các ngươi đem bán!"

Bọn tiểu nha hoàn lật đật vội vàng rời khỏi, Châu Vân lại nói: "Đông Hương, ngươi ở lại."

Tiểu nha hoàn tên Đông Hương kia ở lại, đợi các nha hoàn khác đi hết, Châu Vân mới khẽ nói: "Đông Hương muội muội, ngươi làm khá lắm. Nhưng mà chuyện này ngươi phải ngậm chặc miệng, đừng để người khác biết là ta dặn ngươi làm đấy. Nếu để người khác biết được, ta sẽ không tha cho ngươi."

Đông Hương thất kinh nói: "Châu Vân tỷ tỷ yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ không nói lung tung gì đâu."

Nghe đến đây Thẩm Mẫu Đơn gần như đã biết xảy ra chuyện gì. Nàng nhịn không được có chút tức cười, lại có chút buồn bực. Bất kể trong nhà nam nhân nào, hậu viện cũng luôn có chuyện tính kế hắt nước bẩn vào người khác. Mặc dù nàng không định tiếp tục ở lại trong vương phủ này nữa, nhưng cũng không định dễ dàng tha thứ cho kẻ hắt nước bẩn vào người nàng. Vì vậy khi nghe tới đây, nàng nhịn không được khẽ ho một tiếng. Tiếng ho này khiến bên kia lập tức im lặng, ngay sau đó, Thẩm Mẫu Đơn liền thấy một nha hoàn sắc mặt khó coi đi ra từ phía bên kia, sau lưng có một tiểu nha hoàn rụt vai đi theo. Dáng dấp của nha hoàn ở đằng trước không tệ, thân thể đầy đặn, trên người mặc áo khoác ngoài cũng có thể nhìn thấy bộ ngực phập phồng và bờ mông cong. Chỉ là bây giờ vẻ mặt nha hoàn này toát ra vẻ lạnh lùng, hiển nhiên là nàng ta không quen biết Thẩm Mẫu Đơn, lạnh mặt quát: "Ngươi là nha hoàn của phòng nào? Ai cho phép ngươi chạy lung tung khắp nơi? Nha đầu chết tiệt, lát nữa sẽ để cho ma ma tống cổ ngươi đem bán!"

Thẩm Mẫu Đơn chỉ nhìn nàng ta mà không nói lời nào, quay đầu nói khẽ với Tư Cúc: "Tư Cúc, đỡ ta đi về đằng trước."

Nha hoàn tên Châu Vân chợt nghĩ ra điều gì, sắc mặt xám ngoét trong nháy mắt, trong mắt chỉ còn lại sự lo âu và sợ hãi. Nàng ta nhìn chằm chằm vào nha đầu tên Tư Cúc kia đang đỡ vị cô nương mặc áo khoác ngoài màu đỏ thạch lựu đi qua bên bên cạnh nàng ta.

Tư Cúc một bên đỡ Thẩm Mẫu Đơn, thở phì phò nói: "Cô nương, lúc nãy sao người không nổi giận với nha hoàn kia? Đám nha hoàn này lại dám làm tổn hại đến danh tiếng của cô nương. Cô nương người là hạng người gì chứ, người sao lại nhòm ngó tới vị trí vương phi." Tư Cúc rất hiểu cô nương nhà mình, cô nương làm sao có thể có ý với Yến Vương, đây căn bản là không thể nào, sao lại nói nhòm ngó vị trí vương phi.

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn cũng có chút khó coi: "Bây giờ ta đang ở vương phủ, tự nhiên sẽ có những lời đồn nổi lên khắp nơi. Bất kể như thế nào, đây là vương phủ, cũng không thể không biết nặng nhẹ như thế được?" Tuy nàng biết mình ở trong vương phủ sẽ có một số lời đồn, nhưng nàng sao cũng không ngờ sẽ có lời đồn như vậy, nàng muốn vào vương phủ làm thiếp? Lại còn nhòm ngó tới vị trí vương phi? Đây quả thật là… Nhưng từ trước đến nay nàng không ngờ tới sẽ dính vào cục diện rối rắm như thế. Trừ khi nàng điên rồi mới có tình ý với Yến Vương rồi vội vàng chạy tới làm thiếp, sau đó trong hậu cung của hắn đấu đá tranh giành sự sủng ái của hắn, hoặc là đấu không lại bị người khác hại chết ở chốn hậu cung.

Kết quả như vậy căn bản không phải là điều nàng muốn, nàng căn bản không có ý định làm thiếp cho người ta, càng không nghĩ tới trèo cao gì, nhiều nhất là kiếm chút tiền lo cho gia đình, sau đó kiếm một chỗ môn đăng hộ đối làm chính thê, cố gắng làm một thê tử hiền lương thục đức.

Tư Cúc thở hổn hển nói: "Cô nương, bọn họ hiếp người quá đáng. Chúng ta vẫn nên nói sớm với điện hạ, trở về tòa nhà bên kia ở thôi."

Thẩm Mẫu Đơn cũng có ý này, được Tư Cúc đỡ đi nhà xí xong thì về phòng. Cưu Lan vẫn đứng trong gió lạnh run rẩy một cách tội nghiệp. Thẩm Mẫu Đơn đi tới dưới mái hiên thì dừng lại nói: "Cưu Lan, ngươi vào đây. Ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Cưu Lan đi theo Thẩm Mẫu Đơn vào phòng, chớp mắt liền ấm áp hơn, đợi Tư Cúc đỡ Thẩm Mẫu Đơn nằm xuống xong, Cưu Lan mới dè dặt hỏi: "Cô nương, người có chuyện gì vậy?" Bây giờ Cưu Lan xem như sợ rồi, lúc đầu cũng chỉ vô ý nói một câu, không ngờ bị Hà ma ma bắt lỗi, còn phạt nàng ấy đứng đợi ở ngoài cửa phòng của cô nương, thật sự đứng như vậy suốt một ngày chỉ sợ sau này cơ thể của nàng ấy sẽ không thể linh hoạt như vậy nữa.

Thẩm Mẫu Đơn ra hiệu cho Tư Cúc đưa cái lò sưởi nhỏ cho Cưu Lan ôm. Cưu Lan chần chừ một lúc, vẫn là nhận lấy nói tiếng cảm ơn với Thẩm Mẫu Đơn.

Nhìn đôi môi tím tái vì lạnh của Cưu Lan đã khá hơi nhiều, Thẩm Mẫu Đơn mới hỏi: "Cưu Lan, Hà ma ma là ai? Có phải là ma ma quản sự trong phủ này không?"

Cưu Lan gật gật đầu: "Hà ma ma là quản sự ma ma quản lý hậu viện, chuyên quản lý nha hoàn như bọn nô tỳ vậy." Nói xong, không khỏi có chút kỳ lạ, cô nương sao lại biết Hà ma ma? Mặc dù Hà ma ma quản lý đám nha hoàn bọn họ nhưng từ trước đến nay chưa gặp qua cô nương. Chẳng lẽ cô nương biết chuyện Hà ma ma phạt nàng ấy sao? Cũng không biết là ai nhiều chuyện, nàng ấy nói sai lời, bị trách phạt cũng là chuyện đương nhiên.

Đang nghĩ ngợi, Cưu Lan lại nghe Thẩm Mẫu Đơn hỏi: "Vậy Châu Vân lại là người nào?"

Cưu Lan càng không hiểu sao cô nương biết cả đại nha hoàn bên cạnh tiểu thế tử kia, cũng đành trả lời: "Châu Vân là đại nha hoàn của tiểu thế tử. Nô tỳ và Thái Liên là nha hoàn nhị đẳng, bị điều tới hầu hạ cô nương ở bên này. Châu Vân họ Hà, cũng là cháu gái của Hà ma ma, từ nhỏ đã theo bên cạnh Hà ma ma ở trong phủ."

Lúc này Thẩm Mẫu Đơn mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách. Lúc nãy nàng nghe trong lời nha hoàn tên Châu Vân kia ngấm ngầm lộ ra mưu tính, hình như đang kêu tiểu nha hoàn tên Đông Hương hắt nước bẩn lên đầu nàng, còn nghĩ một đại nha hoàn lại dám làm như thế. Thì ra là có thân thích làm chỗ dựa, cũng không biết Hà ma ma kia có biết chuyện này không. Nàng thật sự không ngờ trong hậu viện của Yến Vương ngay cả một thị thiếp cũng không có lại có thể tạo thành một con thiêu thân như vậy. Một nha hoàn từ đâu tới như nàng ta lại to gan như vậy.

Nhưng mà lúc đó khi Cưu Lan nói với nàng những lời đó chỉ có 3 người trong phòng. Những lời này làm sao truyền tới tai Hà ma ma? Sự chăm sóc mấy ngày qua, Thẩm Mẫu Đơn cũng biết được mấy phần tính cách của Cưu Lan, không phải là người thích tính kế người khác. Thường ngày Thái Liên kia không thích nói chuyện, thường ngày hầu hạ nàng cũng không nói được nửa câu, chẳng lẽ nàng ta truyền những lời này cho Hà ma ma? Vậy rốt cuộc chuyện này là những người nào đã tính kế nàng, hắt nước bẩn đổ lên đầu nàng? Mặc dù nàng định rời khỏi vương phủ, cũng không định dễ dàng bỏ qua cho những kẻ đã tính kế nàng, bằng không lúc nãy nàng đã không lộ mặt rồi. Trước khi đi nàng cũng phải bắt nha đầu kia tới tạ tội với nàng.

Đang nói, ngoài cửa vang lên tiếng của Thái Liên: "Cô nương, nô tỳ bưng thuốc đến cho người."

"Vào đi." Thẩm Mẫu Đơn nói.

Thái Liên bưng thuốc đi vào, thấy Cưu Lan đứng trong phòng nên nhìn thêm vài cái, lại thấy lò sưởi trong tay nàng ấy không khỏi nhướng mày. Lúc này mới bưng thuốc tới bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn. Thẩm Mẫu Đơn ngồi thẳng dậy, nhận lấy chén thuốc, từng hớp từng hớp uống hết.

Lại đưa lại chén cho Thái Liên: "Được rồi, ngươi lui xuống đi."

Thái Liên dạ một tiếng, lại nhìn Cưu Lan hỏi: "Cưu Lan, ngươi có ra ngoài cùng ta không?"

Cưu Lan cũng muốn lui xuống. Bỗng nhiên Thẩm Mẫu Đơn nói: "Cưu Lan ở lại. Ta có vài lời muốn nói với nàng ấy. Thái Liên ngươi ra ngoài trước đi."

Thái Liên không dám nhiều lời, bưng chén không lui xuống.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn cửa phòng đóng chặt, nhịn không được thầm thở dài. Ngay cả nha hoàn nhị đẳng hầu hạ thế tử cũng có lòng tính kế tranh giành đấu đá nhau, sống ở một nơi như vậy cũng thật là mệt mỏi.

~đ dieeennndan le quuu y đ đon~~d diennnn dan leeeeequy don~~~

Hà Châu Vân sao cũng không ngờ được chuyện bẩn thỉu mà mình làm lại bị chính chủ bắt gặp, nhìn bóng dáng đỏ thạch lựu kia biến mất ở khúc quanh ngây ra nửa ngày cũng không biết nên làm thế nào. Trong lòng từng đợt từng đợt hối hận, từ tin tức biết được từ chỗ Thái Liên, điện hạ thật lòng đối xử rất tốt với Thẩm Mẫu Đơn, bây giờ nàng ta nên làm sao đây? Đi tạ lỗi với Thẩm cô nương kia? Nhưng dựa vào cái gì, chẳng qua chỉ là một gia đình sa cơ lai lịch không rõ ràng, nàng ta không cam tâm.

Đông Hương ở sau lưng nhịn không được nhỏ giọng nhắc: "Châu Vân tỷ tỷ, tỷ nên nhanh chóng đi tìm Hà ma ma nghĩ cách đi. Điện hạ rất là thích Thẩm cô nương kia đó, nếu chuyện này truyền đến tai điện hạ, chỉ sợ điện hạ…"

"Đủ rồi! Đừng nói nữa, cũng là cái đồ ngu xuẩn nhà ngươi. Sao ngươi cứ phải ở chỗ này nói chuyện, còn bị người ta bắt gặp." Hà Châu Vân giận dữ ngắt lời Đông Hương, lại nhịn không được xoay người trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn. Lúc này mới vội vàng chạy về hướng phòng của Hà ma ma.

Vừa đến phòng của Hà ma ma, nàng ta liền khóc: "Cô cô, cô hãy cứu con."

Hà ma ma đang cầm lò sưởi lim dim trong phòng, nghe vậy liền mở mắt ra, dựa thẳng người: "Đây là thế nào? Ai muốn đánh ngươi giết ngươi không

được, lại khóc thành như vậy."

Hà Châu Vân cũng không dám giấu, nói hết chuyện vừa xảy ra lúc nãy. Hà ma ma sợ ngây người, từ trên giường bước xuống đi đến bên cạnh Hà Châu Vân, tát nàng ta một cái: "Ngươi điên rồi sao, sao ngươi dám làm ra chuyện như vậy? Ngươi không biết điện hạ đối xử với Thẩm cô nương như thế nào sao? Điện hạ chỉ thiếu điều chiếu cáo thiên hạ là mình có cảm tình với Thẩm cô nương. Ngươi còn dám tính kế cô nương đó, ngươi ngươi… mấy năm nay ngươi theo bên cạnh thế tử và điện hạ, khi nào ngươi thấy điện hạ đối đãi như thế với một nữ tử?" Hà ma ma thật hận rèn sắt không thành thép: "Ngươi nói xem sao ngươi ngu xuẩn như vậy, hầu hạ thế tử cho tốt không được sao, lại nảy sinh những suy nghĩ không an phận như vậy, điện hạ là người có thể để ngươi mơ tưởng sao. Coi như ngươi bôi nhọ danh tiếng của Thẩm cô nương, khiến cô nương ấy không được lòng người thì sao chứ!"

Lúc này Hà Châu Vân mới hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, ôm mặt khóc nức nở: "Cô cô, con xin lỗi, con chỉ là nhất thời hồ đồ. Mấy năm trước vào phủ nhìn thấy điện hạ thì con… con không khống chế được bản thân nữa."

"Không khống chế được bản thân." Hà ma ma quả thật tức cười: "Dựa vào gương mặt của điện hạ chúng ta, đã có rất nhiều cô nương không khống chế được bản thân rồi, ngươi thì tính là cái gì chứ? Ngươi chỉ là một nô tài bán thân vào vương phủ thôi! Ngươi nói xem, mấy năm trước điện hạ tới đất phong, dẫn hết người bên cạnh thế tử theo, ngươi cũng đi theo. Ngày ngày được gặp điện hạ không tốt sao? Đợi qua hai năm nữa, ta sẽ xin điện hạ ban cho ngươi mối hôn sự tốt, thật tốt biết bao. Sao ngươi lại nghĩ không thông như vậy! Ngươi đúng là càng sống càng thụt lùi mà!"

Hà ma ma dường như nhớ tới điều gì đó, sắc mặt có chút không ổn: "Nha đầu Thái Liên đó tới nói với ta chuyện Cưu Lan nói lung tung với Thẩm cô nương. Chuyện này không phải cũng là ngươi kêu Thái Liên tới nói cho ta biết chứ? Để ta trừng phạt Cưu Lan, sau đó các ngươi hắt nước bẩn lên đầu Thẩm cô nương?"

Hà Châu Vân lau nước mắt: "Quả thật là con kêu Thái Liên nói với cô cô. Chỉ là bản thân Thái Liên kia cũng là người nhỏ mọn, nàng ta không muốn tiểu thế tử thích Cưu Lan. Cô cô, con xin lỗi. Bây giờ nên làm sao đây?"

"Tiểu tiện nhân kia! Cưu Lan tính tình tốt, người đơn thuần, đương nhiên được sự yêu thích của tiểu thế tử, nàng ta đố kỵ cũng không có tác dụng gì." Vừa nói vừa nhìn về phía Hà Châu Vân, thở dài: "Còn có thể làm sao nữa, đương nhiên là tới tạ tội với Thẩm cô nương rồi. Chỉ mong chuyện này đừng truyền tới tai điện hạ."

~~d diiiien đan leeeequydđon~~diedddanlequydon~~

Nghe thấy Hà ma ma cầu kiến ngoài cửa phòng, dĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn để bà ta đi vào rồi. Hà ma ma là một phụ nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc rất đàng hoàng, hành vi cử chỉ cũng rất phép tắc. Bà ta dẫn Hà Châu Vân đi vào, cúi chào Thẩm Mẫu Đơn, mở miệng nói: "Hôm nay lão nô tới đây là để đền tội với cô nương. Đứa cháu gái này của lão nô nhất thời hồ đồ đã mạo phạm cô nương, mong cô nương hãy tha lỗi cho nó."

Thẩm Mẫu Đơn cười cười, ngồi dựa vào đầu giường. Cưu Lan ở bên cạnh ngây ra, hiển nhiên là không biết chuyện gì đã xảy ra. Tư Cúc tức giận đầy mặt: "Ma ma, nàng ta cũng nên mở miệng nói đền tội với cô nương của chúng ta chứ, cúi thấp đầu chắn ở đây như vậy làm gì?"

Lúc này Hà Châu Vân mới bước lên trước một bước, cúi chào Thẩm Mẫu Đơn nói: "Thẩm cô nương, chuyện hôm nay là nô tỳ làm sai, xin Thẩm cô nương hãy tha lỗi cho nô tỳ."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn về phía Hà ma ma, nói: "Ma ma, không sao đâu. Ta chẳng qua cũng chỉ là một vị khách của vương phủ thôi, chỉ hy vọng sau này Châu Vân cô nương đừng làm hành động hắt nước bẩn đối với khách của vương phủ nữa."

Gương mặt già nua của Hà ma ma đỏ bừng, vội nói: "Cô nương yên tâm, lão nô nhất định sẽ trông chừng nó thật kỹ."

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Ta đương nhiên tin tưởng Hà ma ma rồi. Cưu Lan chỉ là nói đùa với ta một câu, ma ma liền phạt nàng ấy đứng dưới trời tuyết lạnh giá một ngày, tin rằng ma ma nhất định sẽ trông coi Châu Vân cô nương thật kỹ."

Gương mặt già nua của Hà ma ma càng đỏ hơn. Vốn tưởng rằng là người dịu dàng, Châu Vân tạ lỗi là xong chuyện rồi, bây giờ còn muốn bà trách phạt, tốt xấu gì cũng là cháu gái mình chăm sóc mấy năm, bà làm sao nỡ phạt nặng, nhưng không phạt lại không được, do dự hồi lâu chỉ đành nói: "Vậy lão nô phạt hai tháng tiền lương của Châu Vân, không được ăn cơm một ngày."

Tư Cúc không nhịn được giễu cợt: "Hà ma ma cũng thật là công bằng."

Hà ma ma chỉ đành nói thêm một câu: "Nếu để cho nó quỳ hai canh giờ ở ngoài cửa phòng cô nương, cô nương thấy như thế nào?"

Thẩm Mẫu Đơn nói: "Ma ma mới là quản sự ma ma của vương phủ, trừng phạt một hạ nhân không cần phải nói với ta. Chẳng qua nếu muốn trách phạt thì đừng quỳ ở trước cửa phòng của ta, tóm lại là đừng để bọn nha hoàn khác bàn tán rằng ta là người lòng dạ rắn rết, trời lạnh như vậy bắt Châu Vân cô nương quỳ trước cửa phòng có đúng không?"

Hà ma ma sao lại không hiểu ý chứ, biết Thẩm Mẫu Đơn muốn Châu Vân quỳ ở một nơi khác, đừng có ở đây là vướng mắt nàng. Hà ma ma âm thầm thở dài, dẫn Hà Châu Vân đi ra ngoài. Cưu Lan ở bên cạnh vẫn còn mờ mịt không hiểu, muốn hỏi chuyện gì lại sợ bản thân nhiều lời. Tư Cúc nhịn không được nói hết chuyện đã gặp phải lúc nãy cho Cưu Lan nghe. Nàng ấy trợn mắt há mồm kinh hãi, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Thẩm Mẫu Đơn để Tư Cúc đỡ nàng nằm xuống giường, trong lòng cuộn trào suy nghĩ. Trải qua lời đồn này, nàng cũng nhận ra thái độ của Yến Vương đối với nàng tốt hơn nhiều. Mấy lần gặp mặt trước đây đều là dáng vẻ lạnh nhạt, bây giờ không chỉ ôn hòa hơn, mỗi ngày còn ở trong phòng này cùng nàng. Nàng cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu sự đời, cũng biết Yến Vương e là có hứng thú với nàng. Mặc kệ như thế nào, nàng cũng không định để Yến Vương tiếp tục cảm thấy hứng thú với nàng nữa, nếu không thật sợ bản thân sẽ trở thành một thành viên trong hậu cung của hắn. Thầm nghĩ,

đợi Yến Vương tới sẽ chào từ biệt với hắn, cơ thể có thể cử động rồi, thuê một cái kiệu mềm khiêng nàng trở về cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn âm thầm quyết định, đợi Yến Vương về nhất định phải rời khỏi vương phủ. Đang nghĩ, đầu bên kia cửa phòng bị đẩy ra, Vệ Lang Yến khoác áo khoác dài dắt Vệ Tử An đi vào. Trên người hai người mang theo hàn khí rất lạnh. Vệ Tử An đang định chạy về phía Thẩm Mẫu Đơn. Vệ Lang Yến kéo tiểu thế tử lại, chỉ chỉ lò sưởi ở góc phòng: "Đi tới bên lò sưởi làm ấm người trước đi, cả người con đều là hàn khí."

Vệ Tử An chỉ đành đi tới bên lò sưởi sưởi ấm cơ thể trước, giương mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn nằm ở trên giường. Vệ Lang Yến nhận lấy lò sưởi nhỏ từ tay Cưu Lan, ôm trong tay đi tới bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn, khom lưng nhẹ giọng hỏi: "Cơ thể có cảm thấy thoải mái hơn không?"

Tư Cúc vốn rất tức giận, nghĩ Yến Vương về nhất định sẽ rời khỏi vương phủ. Bây giờ gặp điện hạ, mặc dù vẻ mặt hắn rất ôn hòa, nhưng nàng ấy cứ lặng đi một câu cũng không dám nói. Nghiêng đầu nhìn Thẩm Hoán, đệ ấy vốn cũng rất tức giận, chỉ là đối diện với Vệ Lang Yến, cuối cùng cũng không có can đảm. Cưu Lan cũng cảm thấy không khí trong phòng có chút kỳ lạ, dẫn Thẩm Hoán và Tư Cúc ra ngoài.

Thẩm Mẫu Đơn từ từ ngồi dậy. Vệ Lang Yến nhìn thấy, đang muốn giúp nàng, cảm thấy không biết có phải nàng cố ý hay vô tình, cơ thể nàng rụt lại phía sau. Vẻ mặt hắn không đổi, bàn tay đưa ra cũng không dừng lại nửa phần, đỡ cánh tay của nàng giúp nàng ngồi dậy, lại tiện tay đặt cái gối mềm vào sau lưng nàng.

Cứ như vậy, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn càng thêm hoang mang, rõ ràng thái độ của điện hạ so với trước kia không giống nhau. Tính cách của hắn nàng ít nhiều cũng biết một chút. Chuyện hắn đã quyết thì dù có người phản đối ngăn cản, hắn căn bản cũng không quan tâm, chỉ biết tuân theo những suy nghĩ của mình mà hành động. Kiếp trước, sau khi hắn kế vị, cải cách mạnh mẽ, phát triển nông nghiệp chăn nuôi, chế tạo tàu biển phát triển vận tải đường biển. Lúc đó rất nhiều đại thần phản đối, hắn khăng khăng giữ ý của mình, căn bản không quan tâm đến ý kiến của bọn họ, sau này tất cả các đại thần đều thỏa hiệp.

Vệ Lang Yến đợi nàng dựa vững, thuận tiện ngồi xuống đầu giường, lại hỏi một câu: "Có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Thẩm Mẫu Đơn lắc lắc đầu, không dám suy nghĩ lung tung nữa: "Đa tạ sự quan tâm của điện hạ, dân nữ đã không sao rồi." Nàng ngập ngừng nói tiếp: "Điện hạ, cơ thể của dân nữ đã không còn gì đáng ngại, cũng không tiện làm phiền điện hạ nữa. Ngày mai dân nữ định đi về."

Vệ Tử An ở bên kia cả người đã gần ấm lên nghe vậy, vội chạy qua, đứng ở đầu giường giương mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, ngày mai tỷ phải đi rồi sao? Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ ở lại vương phủ đừng đi có được không?"

Thẩm Mẫu Đơn cũng rất thích đứa nhỏ này. Bình thường đứa nhỏ này qua đây nàng đều kể chuyện cho nó nghe, gần đây đứa nhỏ này đang mê truyện Tây Du Ký. Câu chuyện này là từ trong một thứ giống như hộp sắt mà lúc trước nàng ở thời đại nọ trông thấy. Sau này mới biết đó là ti vi, giờ Dậu tối mỗi ngày đều chuẩn bị phát sóng. Khoảng thời gian đó nàng đều đợi ở trong một gia đình nọ. Mỗi tối vào giờ đó đợi đứa bé của gia đình nọ mở ti vi, nàng liền bay tới phía sau đứa bé xem một cách say sưa.

"Cơ thể của tỷ đã gần khỏe rồi, ngày mai có thể rời khỏi, không thể tiếp tục ở lại vương phủ nữa." Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Nếu Tử An vẫn muốn nghe kể chuyện. Sau khi tỷ đi về sẽ ghi lại câu chuyện, rồi sai người đưa qua cho Tử An có được không?"

Dĩ nhiên Vệ Tử An không chịu rồi, mặc dù câu chuyện rất hay, nhưng không có người đó kể thì còn ý nghĩa gì nữa. Tử An lắc lắc đầu, mắt cũng đỏ lên: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ đừng đi về mà, ở lại vương phủ đi có được không? Nếu tỷ cảm thấy danh không chính ngôn không thuận thì để thất hoàng thúc cưới tỷ làm thất hoàng thẩm có được hay không?"

Thẩm Mẫu Đơn có chút lúng túng, vuốt vuốt đầu Vệ Tử An: "Đừng nói lung tung mà." Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Vệ Lang Yến, vẻ mặt hắn thản nhiên, cũng không nhìn ra vui buồn. Lúc nàng đang nghĩ có nên nói lại lần nữa, bỗng nhiên hắn nói: "Cơ thể nàng vẫn chưa khỏe lại. Nữ y quan cũng có nói mặc dù nàng có thể đứng dậy, nhưng tốt nhất không được xóc nảy, bên ngoài trời cũng lạnh, nếu nói thuê chiếc kiệu thì đường đi quá xa, bất lợi với cơ thể của nàng. Nàng cứ yên tâm ở lại đây, đợi cơ thể nàng khỏe lại rồi đi cũng không muộn."

"Điện hạ…" Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn càng thêm lo sợ không yên. Không đợi nàng nói hết, Vệ Lang Yến lại nói: "Nếu thấy nha hoàn trong phủ hầu hạ không tốt thì để Tư Cúc ở lại. Về phần đệ đệ của nàng, nếu thích ở vương phủ thì ở lại, không thích thì mỗi ngày quay về bên kia cũng không sao cả."

Như vậy chẳng phải chỉ có một mình Thẩm Hoán thôi sao, Thẩm Mẫu Đơn vẫn còn lo lắng chuyện của kiếp trước, đương nhiên không thể để Thẩm Hoán một mình ra ngoài, vội lắc đầu: "Không cần đâu, Cưu Lan rất tốt. Dân nữ rất thích nàng ấy, Tư Cúc cứ đi theo Thẩm Hoán là được rồi." Nàng cũng không nói những lời muốn đi về nữa. Người này nói sao làm vậy, mình có làm như thế nào thì hắn cũng không thay đổi chủ ý đâu.

Vệ Lang Yến cũng không nói thêm gì nữa, lại như thường ngày tiện tay cầm một cuốn sách dựa vào ghế quý phi ngồi đọc. Vệ Tử An ở bên kia biết

Thẩm Mẫu Đơn không đi nữa, bắt đầu quấn lấy nàng đòi nghe kể chuyện. Thẩm Mẫu Đơn cười híp mắt nói: "Hôm nay chúng ta sẽ kể chuyện ăn trộm quả nhân sâm…"

Vệ Tử An tràn đầy thích thú, chạy đi lấy một cái ghế nhỏ ngồi ở bên chân giường, trong tay cầm cái lò sưởi nhỏ bắt đầu nghe kể chuyện.

Thấy đứa bé đã chuẩn bị xong, Thẩm Mẫu Đơn mới bắt đầu kể: "Tay hai tiểu đồng thanh tú bưng một vật tới bên cạnh đạo trưởng rồi dâng vật trong tay lên, đạo trưởng nhận lấy nói: 'Vi sư phải lên trời tới cung Thanh Thiên Di La, nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn thuyết giảng về đạo Hỗn Nguyên.' Đạo trưởng nhìn vật trong tay được che dưới tấm vải đỏ, lại nói tiếp: 'Hai quả nhân sâm này, ta phải mang theo lên trời…'"

"… Tôn hầu tử kia leo lên cây nhân sâm, đánh rơi một quả nhân sâm. Nào ngờ, quả nhân sâm kia vừa chạm xuống đất liền biến mất không tung tích. Tôn hầu tử gấp đến nỗi vò đầu bức tai, lại trèo lên cây đánh rơi thêm một quả nhân sâm nữa. Quả nhân sâm đó cũng y như quả hồi nãy, vừa chạm đất liền biến mất không thấy bóng dáng đâu cả."

Vệ Tử An chăm chú lắng nghe, siết chặt lò sưởi trong tay, vội vàng hỏi: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, sau đó thì sao? Tại sao quả nhân sâm kia lại biến mất không thấy bóng dáng?"

Mặc dù Vệ Lang Yến vẫn đang cầm một cuốn sách ở trên ghế quý phi, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện cuốn sách của hắn đã rất lâu chưa lật qua rồi, đang chăm chú lắng nghe tình huống bên kia. Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Sau đó, Tôn hầu tử nghĩ ra, niệm mấy câu thần chú, thổ địa công từ dưới đất chui lên…"

Cưu Lan đi vào đưa huyết yến một lần, cũng mê luôn câu chuyện mà Thẩm Mẫu Đơn đang kể. Trong lòng nàng ấy nghĩ, cô nương thật lợi hại, kể chuyện cũng không giống người khác, so với người kể chuyện ở bên ngoài còn hay hơn, khó trách điện hạ thích cô nương ấy như vậy.

Giờ cơm tối, Vệ Lang Yến và Vệ Tử An đều ăn trong phòng của nàng. Sau đó hai người không làm phiền nàng nữa, để nàng yên tâm nghỉ ngơi. Nằm ở trên giường, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn ngàn vạn suy nghĩ, nàng cũng biết tiếp tục ở lại vương phủ cũng không phải là cách, nhưng tự mình rời khỏi lại sợ chọc giận Yến Vương, liên lụy người nhà. Suy nghĩ mê man cả đêm cũng không nghĩ ra được cách nào.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Lang Yến lại dẫn Vệ Tử An vào cung. Buổi sáng mấy ngày đầu năm, ngày nào cũng phải vào cung thỉnh an thái hậu, thái phi. Mỗi ngày thường đến buổi trưa mới trở về phủ.

Mấy ngày kế tiếp Thẩm Mẫu Đơn ngày nào cũng trôi qua như ngày nào. Buổi sáng thức dậy ăn sáng. Tư Cúc và Thẩm Hoán tới ở cùng nàng tới buổi trưa. Trưa một mình dùng cơm, buổi chiều điện hạ và tiểu thế tử trở về, nàng sẽ kể chuyện. Buổi tối cùng ăn cơm với hai người, sau đó rửa mặt đi ngủ.

Ngày hôm đó sau khi ăn sáng xong, Thẩm Hoán và Tư Cúc đang ngồi nói chuyện với nàng. Cưu Lan vẻ mặt luống cuống bưng chén thuốc đi vào, Thẩm Mẫu Đơn thấy, hỏi nàng ấy: "Cưu Lan, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Cưu Lan quả thật có chuyện. Sáng hôm nay, nàng ấy và Thái Liên vừa ăn sáng xong. Bỗng nhiên có hai phụ nhân cao lớn vạm vỡ xông vào, hai phụ nhân cũng không nói lời nào, tiến lên vây lấy Thái Liên kéo ra ngoài. Thái Liên bị dọa sợ, hoảng hốt kêu: "Các ngươi là ai, sao lại trói ta, đây là muốn làm cái gì…"

Hai phụ nhân cường tráng cười lạnh: "Tiện nha đầu nhà ngươi, mấy ngày trước ngươi đã làm chuyện gì, trong lòng ngươi không biết sao? Nay điện hạ ra lệnh, nha đầu như ngươi vương phủ không giữ lại được."

Chớp mắt cơ thể Thái Liên trở nên mềm nhũn, gắt gao giữ chặt Cưu Lan: "Cưu Lan tỷ tỷ, muội nhất thời hồ đồ nên mới là ra chuyện sai lầm. Muội không phải nhắm vào Thẩm cô nương. Muội… muội chỉ là ghen tị với tỷ tỷ được yêu thích ở trước mặt tiểu thế tử, cho nên mới nói lại những lời tỷ nói hôm đó với Thẩm cô nương cho Hà ma ma nghe. Muội thật sự không phải cố ý mà, Cưu Lan tỷ tỷ. Tỷ đi cầu xin Thẩm cô nương có được không, xin Thẩm cô nương tha cho muội. Sau này muội không dám nữa."

Cưu Lan sững sờ đứng tại chỗ, mặc cho Thái Liên lắc lắc người nàng ấy, trong lòng rối như tơ vò. Nàng ấy và Thái Liên tuổi tác ngang nhau, lại cùng là nha hoàn nhị đẳng của tiểu thế tử, luôn coi mình và Thái Liên là tỷ muội. Lúc trước việc bị Hà ma ma trách phạt nàng ấy cũng không nghĩ nhiều. Làm sao cũng không ngờ được là Thái Liên bí mật đi tố cáo. Hôm đó Thẩm cô nương nói chuyện của Châu Vân, nàng ấy còn tưởng là Châu Vân làm.

Nàng ấy há miệng nhưng không nói được lời nào, trơ mắt nhìn Thái Liên bị hai phụ nhân cường tráng lôi đi. Lúc xuống nhà bếp nấu thuốc cho Thẩm cô nương, lại nghe nói Hà ma ma, Châu Vân tỷ tỷ và Đông Hương muội muội cũng đều bị phạt đánh hai mươi trượng rồi đuổi ra khỏi phủ, bị bán đi nơi khác.

Mấy ngày nay nàng ấy vẫn luôn ở cùng Thẩm cô nương, khẳng định chuyện của Châu Vân không phải Thẩm cô nương nói cho điện hạ. Thường ngày điện hạ vốn không quan tâm chuyện của hậu viện. Nay lại vì Thẩm cô nương mà đích thân ra lệnh đuổi bọn họ ra khỏi phủ, ngay cả Hà ma ma đã ở trong phủ mười mấy năm cũng không may mắn thoát khỏi. Thẩm cô nương trong lòng điện hạ rốt cuộc quan trọng bao nhiêu?

Cứ như vậy Cưu Lan bưng chén thuốc tới phòng Thẩm Mẫu Đơn, nghe câu hỏi của Thẩm cô nương, do dự một hồi, vẫn là nói hết chuyện lúc nãy cho Thẩm cô nương nghe.

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra khi nghe chuyện này, trong lòng rối bời. Mấy ngày trước có lẽ nàng không dám khẳng định điện hạ có tình ý với nàng, bây giờ trong lòng nàng đã có thể khẳng định điện hạ có tình ý với nàng rồi. Nhưng nàng sao có thể tiếp nhận tình nghĩa của điện hạ được, nàng không muốn sau này phải sống trong hậu cung lạnh lẽo đó, đấu đá tranh sủng với vô số nữ tử khác. Nàng cũng không biết mình uống hết chén thuốc đó như thế nào. Đợi Cưu Lan lui ra, Thẩm Mẫu Đơn cũng không ngồi yên được nữa, vẫy vẫy tay với Thẩm Hoán: "A Hoán, đệ và Tư Cúc ra ngoài tìm chiếc kiệu mềm. Hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi vương phủ."

Thẩm Hoán không ngốc, cũng biết Yến Vương điện hạ có tình ý với tỷ tỷ. Đệ ấy không phải không thích Yến Vương, mà hiểu rằng thà làm thê tử nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu. Đệ ấy không hy vọng tỷ tỷ trở thành người trong hậu viện của điện hạ. Thẩm Hoán không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài. Tư Cúc cũng đi theo.

Rất nhanh đã tìm được một chiếc kiệu mềm ở bên ngoài, Thẩm Hoán ở cửa sau của vương phủ đợi. Tư Cúc trở về đỡ Thẩm Mẫu Đơn đi đến cửa sau, cả đường thuận lợi không bị ngăn cản. Mặc dù bọn hạ nhân trong phủ đều nghe qua tên của Thẩm Mẫu Đơn nhưng lại chưa gặp qua nàng, cũng không ai ngăn cản nàng. Tới hậu viện, nàng lên kiệu. Thẩm Hoán và Tư Cúc đi theo từ hậu viện về tới tòa nhà ở bên phía thành Nam.

Sau khi trở về, Thẩm Mẫu Đơn có chút thấp thỏm không yên, rất sợ Yến Vương điện hạ sẽ trách cứ nàng, hoang mang hết cả buổi chiều. Sắc trời đã dần tối, bên ngoài tòa nhà bỗng truyền đến tiếng xe ngựa lộc cộc. Tư Cúc và Thẩm Hoán ra ngoài coi, có hai chiếc xe ngựa đậu ở bên ngoài tòa nhà. Hai người trông thấy Trần công tử, cái người hay cười tủm tỉm thường đi theo bên cạnh điện hạ từ chiếc xe ngựa phía trước nhảy xuống. Sau đó lại từ xe ngựa ôm xuống một đứa bé cả người mặc quần áo thật dày, nhìn kỹ thì là tiểu thế tử.

Cưu Lan cô nương cũng từ xe ngựa phía sau nhảy xuống.

Tư Cúc và Thẩm Hoán đều có chút luống cuống. Tuy nói Trần công tử kia là thị vệ của điện hạ, nhưng từ miệng bọn hạ nhân trong vương phủ biết được vị Trần công tử này là công tử dòng chính của nhà quý tộc danh môn, hiện giờ đi theo Yến Vương điện hạ làm thị vệ trưởng. Thân phận như vậy bọn họ cũng không đắc tội được, đành phải mời vào phòng.

Thẩm Mẫu Đơn biết Trần Hoằng Văn tới đây, hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải Yến Vương tới đây là được. Tới lúc đi vào phòng khách, Vệ Tử An vừa gặp nàng liền chạy tới nắm lấy tay nàng. Giọng nói có chút tủi thân: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, sao tỷ không ở lại vương phủ, còn lén lút chạy đi."

Thẩm Mẫu Đơn cười cười với Vệ Tử An: "Cơ thể ta khỏe rồi, đương nhiên không ở lại vương phủ được nữa." Nói xong ngẩng đầu nhìn Trần Hoằng Văn: "Trần công tử, các huynh đây là?"

Trong tay Trần Hoằng Văn ôm hai cái bình lưu ly, một cái là cái ly lưu ly dùng để uống nước, một cái là bình hoa lưu ly, trong bình hoa lưu ly đang cắm mấy cành đông mai tươi tốt. Y đưa hai thứ trong tay cho Tư Cúc đang đứng bên cạnh, để nàng ấy đặt bình hoa lưu ly vào trong phòng Thẩm Mẫu Đơn. Lúc này mới quay đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn cười cười: "Điện hạ sai ta tới đây thăm cô nương. Hoàng thượng có một bãi săn ở bên Hoài Ninh. Sáng sớm ngày mai điện hạ phải theo hoàng thượng và mấy vị thân vương đi săn bắn, e là phải nửa tháng sau mới có thể quay lại. Điện hạ không yên tâm tiểu thế tử ở trong phủ, đặc biệt sai ta đưa thế tử tới chỗ của Thẩm cô nương."

Thẩm Mẫu Đơn ngây người, đây là chuyện gì đây. Nàng cuống quýt hỏi: "Trần công tử, như vậy sao được, thế tử thân thể cao quý, đây ngàn vạn lần không được."

Vệ Tử An vẫn nắm lấy tay nàng không buông, nghe vậy, tủi thân nói: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ thu nhận ta đi. Ta sẽ ngoan mà, ăn cũng không nhiều, rất dễ nuôi."

Thẩm Mẫu Đơn dở khóc dở cười: "Thế tử, không được đâu. Người thân thể cao quý, làm sao có thể ở một nơi như vậy được. Người vẫn là theo Trần công tử hồi phủ đi. Nếu như muốn nghe kể chuyện, ta ghi lại sai người đưa qua cho thế tử có được không?"

Trần Hoằng Văn cười nói: "Thẩm cô nương cũng đừng từ chối nữa, đây là ý của điện hạ."

Sau đó, Trần Hoằng Văn cũng không nói thêm gì nữa, để lại Cưu Lan và mấy hộ vệ rồi rời khỏi. Chỉ còn lại Thẩm Mẫu Đơn, Thẩm Hoán và Tư Cúc ba người đưa mắt nhìn nhau. Tiểu thế tử vui mừng chạy tới chạy lui ở trong phòng, vui vẻ vô cùng. Thẩm Mẫu Đơn hết cách, bây giờ cũng không dám đưa tiểu thế tử trở về vương phủ. Đợi ngày mai sau khi điện hạ đi rồi lại đưa tiểu thế tử trở về là được, cũng không biết rốt cuộc điện hạ nghĩ sao nữa…

Lúc ăn cơm tối, Thẩm Mẫu Đơn đặc biệt kêu Tư Cúc nấu nồi lẩu dê. Trời lạnh ăn chút thịt dê uống chút nước canh là thoải mái nhất rồi, lúc ăn lại bỏ vào một ít cải trắng và củ cải, mùi vị rất ngon. Vệ Tử An ăn rất vui vẻ, Cưu Lan cười tủm tỉm nói: "Hôm nay thế tử rất vui, ăn nhiều hơn thường ngày một chén cơm."

Vệ Tử An nuốt miếng thịt dê trong miệng, quay đầu cười với Cưu Lan: "Ta thích ở cùng với Mẫu Đơn tỷ tỷ, đương nhiên ăn nhiều hơn một chút rồi. Hơn nữa Tư Cúc tỷ tỷ nấu ăn rất ngon, so với trù nương trong phủ còn giỏi hơn."

Tư Cúc cũng cười híp mắt ở một bên.

Ăn cơm tối xong, Tư Cúc và Cưu Lan dọn dẹp lại một gian sương phòng. Vệ Tử An một mình ở một gian, Cưu Lan và Tư Cúc ở một gian.

Nằm ở trên giường nhìn đông mai đẹp đẽ tươi tốt trong bình lưu ly, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn thấp thỏm không yên, trước sau nghĩ không ra Yến Vương điện hạ nghĩ như thế nào. Nàng biết bên cạnh tiểu thế tử khẳng định còn có ám vệ bảo vệ, chỉ là vì sao phải đưa tới chỗ này của nàng?

Ngày hôm sau ăn sáng xong, Thẩm Mẫu Đơn nghĩ Yến Vương chắc đã xuất phát đi Hoài Ninh rồi, liền kêu Tư Cúc và Thẩm Hoán đưa tiểu thế tử về vương phủ. Vệ Tử An vừa nghe, lập tức đỏ mắt, cũng không nói chuyện, ngẩng đầu quật cường nhìn Thẩm Mẫu Đơn.

Hết chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Editor: Vanny

Cưu Lan nhìn dáng vẻ của tiểu thế tử nhà mình, biết tiểu thế tử thật sự rất đau lòng, kéo Thẩm Mẫu Đơn qua một bên thấp giọng nói: "Cô nương, người hãy thu nhận tiểu thế tử mấy ngày đi. Thế tử thật sự rất ngoan đó. Nô tỳ đã hầu hạ bên cạnh thế tử lâu rồi, vẫn chưa thấy qua tiểu thế tử yêu thích và ỷ lại vào một người như vậy. Thế tử thật sự rất thích người. Hôm qua sau khi thế tử và điện hạ trở về, biết cô nương không còn ở vương phủ nữa, thế tử khỏi phải nói đau lòng biết bao."

Dù sao Thẩm Mẫu Đơn cũng không đành lòng. Vừa rồi thấy dáng vẻ đau lòng của tiểu thế tử, nàng đã hối hận rồi, chẳng qua chỉ ở vài ngày thôi mà. Nàng chỉ sợ điện hạ, cũng không phải tiểu thế tử. Nghĩ như vậy nàng đi tới trước mặt Vệ Tử An ngồi xổm xuống ôm lấy cơ thể nhỏ bé gầy gò của tiểu thế tử, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi là ta không đúng. Vậy thế tử ở lại đây có được không? Đợi điện hạ về, ta mới đưa thế tử về có được không?"

Lần đầu tiên Vệ Tử An được nữ tử ôm như vậy. Hình bóng của mẫu thân trong đầu tiểu thế tử từ lâu đã trở nên mơ hồ không nhớ rõ hình dáng nữa. Nha hoàn trong phủ đối với tiểu thế tử cũng chỉ có kính sợ. Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một cái ôm ấm áp khiến tiểu thế tử nhịn không được đáy mắt chua xót, cuối cùng òa khóc, hai tay ôm chặt lấy cổ của Thẩm Mẫu Đơn.

Thẩm Mẫu Đơn bị dọa sợ. Cưu Lan, Tư Cúc và Thẩm Hoán ở bên cạnh cũng không biết làm sao. Thẩm Mẫu Đơn ôm lấy thân hình nhỏ bé gầy yếu của tiểu thế tử, vỗ nhẹ lưng của thế tử, dỗ dành: "Thế tử đừng khóc. Vừa rồi cũng là lỗi của ta, sau này ta sẽ không đuổi thế tử đi nữa có được không?"

Vệ Tử An khóc lớn. Thẩm Mẫu Đơn dịu dàng dỗ dành. Khóc lớn một hồi, Vệ Tử An cũng cảm thấy có chút xấu hổ, dụi dụi mắt, rời khỏi lòng của Thẩm Mẫu Đơn, cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: "Đây là Mẫu Đơn tỷ tỷ nói đó, sau này không bao giờ đuổi ta đi nữa?"

Thẩm Mẫu Đơn dở khóc dở cười: "Phải, phải, sau này không bao giờ nữa."

Lúc này tiểu tử kia mới nở nụ cười, có chút xấu hổ, hai tay lại ôm lấy cổ Thẩm Mẫu Đơn.

Cả ngày nay, Vệ Tử An như một cái đuôi nhỏ theo sát phía sau Thẩm Mẫu Đơn.

Tạm thời không có sự quấy nhiễu của điện hạ, Thẩm Mẫu Đơn thoải mái không ít, cơ thể cũng sắp khỏe lại rồi. Mỗi ngày cùng với Tư Cúc và Cưu Lan ở trong nhà bếp nghiên cứu món ăn ngon, hy vọng có thể nuôi Vệ Tử An mập lên. Thẩm Hoán cũng đọc sách ở trong phòng mỗi ngày, cách ngày thi của đệ ấy còn hơn một tháng, thỉnh thoảng cũng ra ngoài chọn mua một ít bút nghiên giấy mực và sách. Thi Bảo Thu thì vẫn không có tin tức trong khoảng thời gian này, cũng không biết rốt cuộc cô nương ấy ở chỗ nào nữa. Thẩm Mẫu Đơn nhờ Phùng thúc Mã thúc lúc ở bên ngoài chú ý một chút, nếu gặp Bảo Thu thì ngàn vạn lần phải giữ cô nương ấy lại.

Ngày qua ngày, đảo mắt đã là mười ngày sau, mười ngày này Vệ Tử An đã được nuôi khá hơn một chút, gương mặt tròn hơn. Sáng sớm ngày hôm đó, Thẩm Hoán muốn đi ra ngoài mua viết và giấy Tuyên Thành, qua đây nói với Thẩm Mẫu Đơn một tiếng. Thẩm Mẫu Đơn nói: "Đệ đừng đi một mình, dẫn Tư Cúc theo đi."

"Tỷ, không cần đâu, một mình đệ đi là được rồi. Xung quanh đây đệ cũng quen thuộc lắm rồi." Thẩm Hoán không hiểu tại sao tỷ tỷ lại cứ kêu Tư Cúc đi theo mình.

Thẩm Mẫu Đơn nào dám để đệ ấy một mình ra ngoài, vội kêu Tư Cúc qua đây: "Tư Cúc, ngươi theo A Hoán ra chợ mua chút giấy Tuyên Thành đi."

Thẩm Hoán hết cách, chỉ đành theo Tư Cúc cùng nhau ra ngoài. Thẩm Mẫu Đơn nhìn hai người ra khỏi cửa phòng rồi mới cúi đầu nhìn Vệ Tử An luyện chữ. Chữ của tiểu tử này viết rất đẹp, xuống bút có lực, nét chữ mạnh mẽ, với cơ thể ốm yếu của tiểu thế tử có chút không thích hợp, nghĩ lại đây là kết quả giám sát mỗi ngày của điện hạ.

Cùng tiểu thế tử luyện chữ nửa canh giờ, lại kể chuyện cho tiểu thế tử một hồi, đến trưa lúc Cưu Lan chuẩn bị xong thức ăn, Thẩm Hoán và Tư Cúc vẫn chưa quay về. Lúc này Thẩm Mẫu Đơn bắt đầu có chút bất an, kiên nhẫn dỗ dành Vệ Tử An ăn cơm trước. Thẩm Mẫu Đơn một miếng cũng ăn không vô, ngay cả Vệ Tử An cũng nhận ra nàng không bình thường, lo lắng hỏi: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ sao vậy?"

"Không sao…" Thẩm Mẫu Đơn quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa, bất an trong lòng càng ngày càng lớn. Lúc đang nghĩ có cần ra ngoài tìm bọn họ hay không, cửa chính của viện bỗng bị ai đó mở toang, Tư Cúc lảo đảo chạy vào, sắc mặt trắng bệch, lúc chạy vào phòng không cẩn thận vấp phải ngưỡng cửa cao nên té xuống đất.

Thẩm Mẫu Đơn kinh hãi, cuống quýt đứng dậy chạy về phía Tư Cúc, luống cuống tay chân đỡ Tư Cúc từ dưới đất lên, lo lắng hỏi: "Tư Cúc, đây là sao vậy? A Hoán đâu? Sao A Hoán còn chưa về?"

Vệ Tử An ở bên kia cũng bị kinh động, nhảy từ trên ghế xuống, vội vội vàng vàng chạy qua đây, giúp Thẩm Mẫu Đơn đỡ Tư Cúc.

Tư Cúc đứng thẳng dậy, trên mặt trắng tới dọa người, nước mắt chảy đầy mặt, nàng ấy vịn lấy cánh tay của Thẩm Mẫu Đơn khóc nói: "Cô… cô nương,

A Hoán thiếu gia xảy ra chuyện rồi."

Vẫn là xảy ra chuyện, Thẩm Mẫu Đơn chỉ cảm thấy trong đầu nổ oành một tiếng, trước mắt tối đen. Nàng ổn định lại tâm trạng, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? A Hoán đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ đệ ấy đang ở đâu?" Giọng nói run rẩy biểu lộ rõ sự lo lắng vô cùng của nàng. Nàng không ngờ vẫn xảy ra chuyện. Lúc đầu vốn không định cho đệ ấy ra khỏi cửa, nhưng lại sợ A Hoán hoài nghi điều gì, nàng cũng không tìm được cái cớ nào không cho đệ ấy ra ngoài. Hơn nữa khoảng thời gian này nàng lúc nào cũng nhắc nhở A Hoán làm việc không được gấp gáp lỗ mãng. Nàng tưởng đệ ấy sẽ nghe lời, còn nghĩ có Tư Cúc luôn đi theo bên cạnh, sẽ khuyên bảo đệ ấy, nên không ngăn cản đệ ấy ra ngoài, ai ngờ vẫn xảy ra chuyện chứ.

Tư Cúc khóc nói: "Bây giờ thiếu gia đang ở cái chợ bên thành Bắc. Cô nương người mau theo nô tỳ qua đó xem đi."

Thẩm Mẫu Đơn cũng không quan tâm đến chuyện gì khác được nữa, theo Tư Cúc chạy ra ngoài cửa. Vệ Tử An cũng muốn đi theo. Vốn Thẩm Mẫu Đơn không muốn dẫn theo nhưng Tư Cúc lại nói: "Cô nương dẫn tiểu thế tử cùng đi đi. Có thể tiểu thế tử có thể giúp được đó."

Thẩm Mẫu Đơn nghĩ nghĩ liền đồng ý. Đúng lúc Phùng thúc ở nhà, mấy người lên xe ngựa một đường thẳng tiến về phía chợ ở bên thành Bắc. Tư Cúc kể lại một cách thành thật đầu đuôi sự việc ở trên xe ngựa.

Sáng sớm Tư Cúc đi theo Thẩm Hoán đến chợ ở phía thành Bắc, đã mua một ít giấy Tuyên Thành và bút nghiên, lúc đang định trở về thì bỗng nhiên thấy phía chợ vây quanh không ít người, hai người cũng lên phía trước nhìn xem. Nghe thấy tiếng chất vấn đầy căm phẫn của một nữ tử: "Nguyên Trạch Khánh, ngươi nói rõ xem vì sao ngươi lại bất nhân bất nghĩa như vậy. Lúc trước nhà ngươi nghèo, ta và phụ mẫu ta đều không khinh ghét ngươi. Ngươi cũng nói lòng ngươi yêu ta, nghèo khó chỉ là nhất thời. Sau này ngươi sẽ cố gắng hết mình thi đậu nho sinh, cố gắng để ta có cuộc sống tốt hơn, không để ta chịu thiệt thòi. Phụ mẫu ta tin lời nói của ngươi, để chúng ta đính hôn. Phụ mẫu ta để ngươi ở nhà an tâm học tập, không để ngươi bận tâm và bôn ba vì những chuyện vụn vặt, ngay cả mẫu thân đang bị bệnh của ngươi cũng được gia đình ta sai người hầu hạ chu đáo. Ngươi phải lên kinh dự thi, phụ mẫu ta lại thay ngươi chuẩn bị hết lộ phí để ngươi đi đường. Ngươi nói muốn dẫn mẫu thân cùng đi để tham quan kinh thành. Chúng ta cũng không nghĩ gì nhiều, kết quả thì sao? Ta ở nhà đợi ngươi khổ sở một năm, nhưng lại đợi về tin tức từ hôn của ngươi, ngươi nói ngươi ở kinh thành đã cưới thê tử phải từ hôn với ta. Hôm nay ta phải hỏi ngươi rõ ràng, tại sao ngươi có thể vong ân phụ nghĩa như vậy, ngươi phải nói rõ ràng cho ta?"

Thẩm Hoán và Tư Cúc đều ngây ra khi vừa nghe thấy giọng nói này. Bọn họ đương nhiên nhận ra giọng nói này là của Thi Bảo Thu người mà Mẫu Đơn vẫn luôn tìm kiếm. Sao cũng không ngờ được người vẫn luôn tìm kiếm lại có thể gặp được ở nơi này, nghe những lời này của Bảo Thu thì hẳn đã gặp được tên nam nhân bạc tình kia rồi? Hai người kinh hãi, chỉ cầu mong ngàn vạn lần đừng gặp phải công chúa Dương Thạch kia là được rồi. Hai người cuống quýt chen vào giữa đám người, liếc mắt đã thấy Thi Bảo Thu đang đứng trước mặt một nam tử. Vẻ mặt tên nam nhân kia đầy vẻ lúng túng. Bên cạnh tên nam nhân còn có một nữ tử khoác áo khoác lông cáo trắng, nữ tử ngước đầu, khinh bỉ nhìn Thi Bảo Thu.

Sắc mặt Thẩm Hoán và Tư Cúc có chút khó coi, cũng đoán ra nữ tử bên cạnh nam tử kia có lẽ chính là công chúa Dương Thạch rồi.

Nguyên Trạch Khánh không phải là kẻ xấu. Hắn ta cũng cảm thấy có lỗi với Bảo Thu. Vừa rồi hắn ta cũng đã thấy Bảo Thu, đang muốn tránh đi, nhưng Bảo Thu đã thấy hắn ta rồi. Hắn ta dĩ nhiên là thích Bảo Thu, chỉ là thích thôi thì sao chứ, chỉ là nữ nhi của nhà địa chủ thôi. Dù sao hắn ta cũng thi đậu nho sinh rồi, giữ hiếu liêm khó bao nhiêu hắn ta cũng biết mà. Vốn tưởng rằng làm phò mã gia rồi sẽ khá hơn một chút, lại không ngờ cuộc sống lại ngột ngạt như thế. Tính cách của Dương Thạch đa nghi. Hắn ta chẳng qua chỉ nói thêm một câu với một nha hoàn trong phủ phò mã, Dương Thạch liền đánh chết nha hoàn đó. Bây giờ Bảo Thu bị Dương Thạch đúng lúc bắt gặp, hắn ta thật không biết Bảo Thu sẽ có kết cục như thế nào. Hắn ta nhắm mắt nói: "Cô… cô nương, cô nương nhận nhầm người rồi."

Thẩm Hoán cũng biết là chuyện gì xảy ra, biết Bảo Thu nếu còn không đi. Công chúa Dương Thạch chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô nương ấy đâu, vội vàng tiến lên kéo Thi Bảo Thu, vội nói: "Bảo Thu tỷ tỷ, thật trùng hợp. Đệ có chút chuyện muốn tìm tỷ, mau qua đây với đệ một chuyến."

Thi Bảo Thu gặp Thẩm Hoán cũng rất vui mừng, nói: "A Hoán, đệ đợi ta một chút, ta phải hỏi rõ kẻ bạc tình này rốt cuộc tại sao lại đối xử với ta như vậy."

Thẩm Hoán sốt ruột: "Bảo Thu tỷ tỷ, đệ thật sự có việc gấp cần tìm tỷ…" Không đợi đệ ấy nói hết, Dương Thạch đã vô cùng hưng phấn bước qua đây. Mắt phát sáng khi thấy dung mạo của Thẩm Hoán, lại nghiêng đầu nhìn Thi Bảo Thu, giễu cợt nói: "Lúc nãy ngươi nói phò mã của ta là gì của ngươi? Là nam nhân của ngươi sao?"

"Sao… sao cơ" Thi Bảo Thu sững sờ nhìn nữ nhân phú quý lộng lẫy đầu đeo đầy châu ngọc, trong mắt lộ ra ý cười trào phúng: "Phò… mã? Chính là phò mã… khó trách. À, thật không ngờ tới." Cô nương ấy nghiêng đầu nhìn Nguyên Trạch Khánh: "Nguyên Trạch Khánh, ngươi nghe cho rõ đây. Bây giờ không phải ngươi không cần ta mà là ta không cần ngươi. Ngươi là cái tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa thấy người sang bắt quàng làm họ. Ta thật may mắn, may mắn vì có thể thấy rõ bộ mặt của ngươi, thật khiến người ta buồn nôn mà."

Giờ phút này, cô nương ấy đã không còn chút tình cảm nào với hắn ta nữa. Nút thắt trong lòng đã được cởi bỏ.

Thi Bảo Thu nói xong, không còn nhìn Nguyên Trạch Khánh sắc mặt tái nhợt nữa, cười cười với Thẩm Hoán: "A Hoán, chúng ta đi thôi."

Thẩm Hoán gật đầu. Lúc hai người đang muốn rời khỏi, mấy thị vệ đeo bội kiếm chắn trước mặt hai người. Dương Thạch bước tới trước mặt Thẩm Hoán, cười híp mắt hỏi: "Thiếu niên ngươi tên A Hoán? Cái tên thật là hay."

Sắc mặt Thẩm Hoán có chút khó coi, mím môi không nói. Dương Thạch cũng không trách cứ đệ ấy, quay đầu nhìn Thi Bảo Thu, ý cười trên mặt tử từ biến mất, bỗng nhiên giơ tay tát vào mặt Thi Bảo Thu một cái. Khuôn mặt trắng noãn của Thi Bảo Thu hằn lên dấu tay đỏ ửng, nhanh chóng sưng đỏ lên.

Dương Thạch nghiêm mặt nói: "Phò mã của ta há có thể để ngươi bẽ mặt, người đâu, dùng trượng đánh chết nàng ta!"

Lập tức có người tiến lên bắt lấy Thi Bảo Thu, dùng lực ấn cô nương ấy xuống đất, hai phụ nhân cường tráng cầm trượng vọt ra vung trượng đánh lên người cô nương ấy.

Thẩm Hoán cả kinh, biết tính tình của Dương Thạch quái gở và tàn bạo, vội vã cầu xin: "Công chúa, xin người hãy tha cho vị cô nương này đi."

Dương Thạch quay đầu cười híp mắt với đệ ấy: "Được thôi, nhưng mà ngươi phải đáp ứng bổn công chúa một điều kiện, nếu ngươi chịu theo ta vào phủ phò mã, bổn công chúa sẽ tạm tha cho nàng ta, thế nào?"

Thẩm Hoán kinh ngạc, sắc mặt dần chuyển sang màu xám. Đệ ấy sao lại không hiểu ý của Dương Thạch là ý gì. Nàng ta muốn đệ ấy vào phủ phò mã làm nam sủng. Đệ ấy mới 13 tuổi thôi đó, Dương Thạch này sao có thể biến thái như vậy. Đệ ấy sao có thể đồng ý, nhưng nếu không đồng ý chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn Bảo Thu tỷ tỷ bị đánh chết?

Rốt cuộc phải làm sao đây? Nhìn trượng kia từng gậy từng gậy đánh xuống trên người Thi Bảo Thu, sắc mặt Thẩm Hoán càng ngày càng không ổn, nhưng nếu đáp ứng thì không chỉ đệ ấy bị hủy hoại, ngay cả Thẩm gia cũng sẽ dính phải danh tiếng không tốt. Không để đệ ấy tiếp tục suy nghĩ, tiếng nói của Dương Thạch lại vang lên bên tai: "Ôi, hết thời gian rồi, bây giờ mặc kệ ngươi có đáp ứng hay không nàng ta cũng phải chết rồi."

Thẩm Hoán chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân trào lên. Giọng nói của Dương Thạch tiếp tục vang lên bên tai: "Kỳ thực, ban đầu bổn công chúa cũng không định đánh chết nàng ta đâu, nhưng ai biểu ngươi đột nhiên xông ra, còn cầu xin cho nàng ta. Bây giờ bổn công chúa nhìn nàng ta càng không vừa mắt, nói ra thì nàng ta cũng vì ngươi mà mất mạng…"

~d điên dannnn lee quydon~điên daaaaanleeequy đônnnn~~~

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn tức giận bao nhiêu khó có thể tưởng tượng được. Nàng không biết kiếp trước có phải vì chuyện này mà tinh thần A Hoán sa sút hay không, nhưng nàng biết nếu Bảo Thu thật sự bị đánh chết, vậy thì đời này A Hoán cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình được. Bây giờ nàng cũng hoài nghi chuyện mà A Hoán gặp phải kiếp trước hẳn là chuyện này. Lúc đầu khi cứu Bảo Thu, cái cành cây kia căn bản chống đỡ không nổi trọng lượng của một người, coi như nàng không cứu thì Bảo Thu cũng chưa chắc đã chết. Bảo Thu không chết, nhất định sẽ lên kinh thành tìm Nguyên Trạch Khánh hỏi rõ ràng. A Hoán gặp phải chuyện này nhất định sẽ ra mặt can thiệp. Những lời đó của công chúa Dương Thạch, cuối cùng là Bảo Thu chết đi, những thứ này cũng đủ để Thẩm Hoán thay đổi tính cách.

Nhưng ngàn vạn lần cũng đừng xảy ra chuyện không may, Thẩm Mẫu Đơn ở trong lòng khẩn cầu, lại kêu Phùng thúc chạy nhanh thêm chút nữa.

Vệ Tử An rúc vào lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng không nói chuyện, khóe môi mím lại, gương mặt nhỏ trầm tĩnh.

Rất nhanh, xe ngựa đã tới chỗ mà Tư Cúc nói. Chỗ đó có không ít người vây xung quanh, trong một tầng ngoài một tầng. Thẩm Mẫu Đơn ôm Vệ Tử An xuống xe ngựa, liền nghe thấy tiếng bàn tán bên cạnh: "Thật là thê thảm, vị cô nương kia cũng không động đậy nữa, không phải đã chết rồi chứ? Vị công chúa này cũng thật to gan, cũng không sợ hoàng thượng trách phạt mình."

"Còn không phải là rất to gan sao, nghe nói thánh thượng phạt cấm túc nàng ta, nay không phải vẫn chạy ra ngoài sao, vị cô nương này thật đáng thương, sao lại dây vào công chúa chứ."

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn khó coi, tay mơ hồ run rẩy. Vệ Tử An nhận ra sự bất an của nàng, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nàng. Ba người chen vào trong đám người. Bên kia trên người Thi Bảo Thu đã máu thịt lẫn lộn. Thẩm Hoán đang bị hai thị vệ giữ chặt, ép đệ ấy nhìn dáng vẻ máu thịt lẫn lộn của Bảo Thu. Ánh mắt của đệ ấy đỏ lên, cả người run rẩy kịch liệt.

Vệ Tử An buông tay Thẩm Mẫu Đơn ra chạy về phía Thi Bảo Thu, một chân đá vào người một phụ nhân. Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng: "Còn không cút ra!"

Hai phụ nhân cường tráng này đều là người ở bên cạnh công chúa Dương Thạch, đương nhiên quen biết Vệ Tử An, cuống quýt lui qua một bên quỳ xuống: "Thế tử tha mạng, thế tử tha mạng."

Vệ Tử An tức giận quá mức, lại tiến lên đạp mỗi người một cái. Tiểu thế tử còn nhỏ nên dáng người cũng nhỏ, làm sao có thể đạp ngã hai phụ nhân cường tráng, đạp lên người bọn họ ngay cả nhúc nhích cũng không có. Tiểu thế tử cũng không để ý chuyện gì khác, cùng Tư Cúc đi xem vị cô nương tên Bảo Thu kia, phát hiện vẫn còn hơi thở, vội sai thị vệ đi mời đại phu. Tư Cúc và Cưu Lan hai người cùng đỡ Bảo Thu lên xe ngựa.

Dương Thạch hừ lạnh một tiếng, cũng không có ngăn cản, chỉ nhìn Thẩm Mẫu Đơn, cười lạnh nói: "Sao, quên mùi vị lần trước rồi sao? Hiện giờ thất hoàng thúc không ở An Dương, bây giờ ta phải nhìn xem còn ai có thể tới cứu ngươi nữa không"

Vệ Tử An nghe những lời này, quay về chắn trước người Thẩm Mẫu Đơn, chỉ vào bọn nha hoàn và thị vệ vây quanh: "Bổn thế tử ở đây, xem các ngươi ai dám bước lên!"

Bọn nha hoàn thị vệ ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ dĩ nhiên không dám đụng vào thế tử.

Vệ Tử An nhìn Dương Thạch, tức tới nỗi trống ngực đập thình thịch: "Đường tỷ, tỷ đang làm cái gì vậy? Hoàng đế bá bá cũng cấm túc tỷ rồi mà tỷ còn dám chạy ra ngoài sao, coi chừng hoàng đế bá bá về sẽ không tha cho tỷ đâu."

Dương Thạch hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn nói: "Vệ Tử An, đệ mau cút ra cho ta!"

Thẩm Mẫu Đơn lo lắng Dương Thạch sẽ ra tay với Tử An, đang đề phòng. Bỗng nhiên một đám hộ vệ và mấy hắc y nhân xuất hiện ào ào ở xung quanh.

Dương Thạch vừa thấy đám người này sắc mặt cũng thay đổi, căm hận nhìn Thẩm Mẫu Đơn: "Hôm nay tạm tha cho các ngươi, lần sau nếu còn dám xuất hiện ở trước mặt bổn công chúa, ta nhất định sẽ khiến các ngươi đẹp mặt!"

Đợi Dương Thạch dẫn theo Nguyên Trạch Khánh sắc mặt tái nhợt rời khỏi, Thẩm Mẫu Đơn mới hoàn hồn, nhìn đám hộ vệ và hắc y nhân xung quanh mới biết những người này hẳn là Yến Vương phái tới bảo vệ tiểu thế tử. Dường như hiện giờ nàng lại nhận ân tình của Yến Vương nữa rồi.

Dương Thạch vừa đi, đám người xung quanh cũng tản ra. Vệ Tử An quay đầu nói với Thẩm Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, ta lo lắng thương thế vị cô nương kia. Những đại phu bình thường khẳng định sẽ trị không khỏi cô nương ấy, ta muốn tiến cũng xin thái phi tổ mẫu phái một nữ y quan tới."

Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu. Bây giờ thương thế của Bảo Thu không thể chậm trễ được nữa. Nếu nữ y quan trong cung có thể giúp đỡ thì tốt quá rồi. Nàng dặn dò Tử An mấy câu. Vệ Tử An liền tùy đám hộ vệ hộ tống vào cung. Thẩm Mẫu Đơn, Tư Cúc, Cưu Lan và Thẩm Hoán lên xe ngựa về căn nhà kia.

Dọc đường, tâm trạng của Thẩm Hoán vẫn rất sa sút. Thẩm Mẫu Đơn an ủi đệ ấy: "A Hoán, đệ đừng lo. Bảo Thu nhất định sẽ không sao đâu."

Thẩm Hoán lắc lắc đầu, trong mắt đầy vẻ tự trách: "A tỷ, tỷ không biết đâu. Cũng đều tại đệ, nếu đệ không can thiệp vào. Nữ nhân độc ác kia nhiều nhất cũng chỉ tát Bảo Thu tỷ tỷ mấy bạt tai thôi, căn bản sẽ không đẩy tỷ ấy vào chỗ chết. Cũng đều tại đệ, lúc nãy… lúc nãy nếu đệ đáp ứng yêu cầu của nữ nhân kia. Bảo Thu tỷ tỷ cũng sẽ không bị như thế…"

Thẩm Mẫu Đơn vỗ vỗ vai Thẩm Hoán, nhìn thẳng vào mắt đệ ấy, nghiêm mặt nói: "A Hoán, đệ sai rồi. Tâm địa công chúa kia rất độc ác. Cho dù đệ không can thiệp, nàng ta nhất định sẽ không tha cho Bảo Thu đâu. Nàng ta nói như vậy, chẳng qua là vì hành hạ đệ thôi. A Hoán, đệ đừng suy nghĩ nhiều, cái này không thể trách đệ được."

Thẩm Hoán nhắm mắt không nói nữa.

Rất nhanh, Vệ Tử An liền mời được nữ y quan từ trong cung tới đây kiểm tra vết thương cho Thi Bảo Thu. Vết thương trên người có chút nghiêm trọng, xương đùi cũng bị gãy. Nữ y quan bận rộn cả nửa ngày đắp thuốc cho Thi Bảo Thu, lại cố định chặt chỗ xương đùi bị gãy bằng những miếng ván.

Bảo Thu bị thương ngoài da rất nặng, cũng may không nguy hiểm tới tính mạng. Mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Sắc trời cũng không còn sớm, mọi người tùy ý ăn chút cơm. Tư Cúc và nha hoàn Thúy Chi của Bảo Thu ở lại chăm sóc Bảo Thu, những người khác đều đi nghỉ ngơi.

Thẩm Hoán nằm ở trên giường mê man không ngủ được, trong đầu thoáng hiện lên lời nói của Dương Thạch nói với đệ ấy: "Ban đầu bổn công chúa cũng không định đánh chết nàng ta đâu, nhưng ai biểu ngươi đột nhiên xông ra, còn cầu xin cho nàng ta. Bây giờ bổn công chúa nhìn nàng ta càng không vừa mắt, nói ra thì nàng ta cũng vì ngươi mà mất mạng…"

Cũng vì ngươi, cũng vì ngươi. Câu nói này ám ảnh Thẩm Hoán tới nửa đêm đầu đau như muốn nứt ra mới mê man ngủ thiếp đi, nhưng lại khiến đệ ấy mơ thấy cơn ác mộng khủng khiếp.

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 48

Editor: Vanny

Nạn châu chấu ập đến, tam phòng Thẩm gia sau hai tháng thì đã hết lương thực, Thẩm Hoán thấy phụ thân tới chỗ tổ mẫu mượn tiền mua lương thực nhưng lại tay không trở về, vẻ mặt tỷ tỷ u sầu: "Phụ thân, con qua mượn chỗ La đại ca một ít tiền vậy. Hiện tại như vậy cũng không phải là cách, qua một khoảng thời gian nữa, A Hoán phải thi sơ tuyển rồi. Chúng ta nhịn đói cũng không thể để A Hoán nhịn đói được."

Thẩm Hoán thấy phụ thân mở đôi môi khô nứt, cuối cùng cũng không nói được lời nào, nhìn thấy tỷ tỷ ra ngoài. Tới lúc mặt trời lặn, tỷ tỷ mới trở về, cẩn thận từ trong lòng móc ra mấy lượng bạc vụn, tỷ tỷ cười rất dịu dàng: "Phụ thân, A Hoán, ta mượn được mấy lượng bạc từ chỗ La đại ca."

Thẩm Hoán thấy mắt tỷ tỷ hơi sưng, biết nhất định là La gia làm khó tỷ ấy, nhưng mà lúc này đệ ấy chẳng dám nói gì cả. Đệ ấy sợ tỷ tỷ đau lòng.

Chỗ tiền mượn về rất nhanh đã đem đi mua lương thực. Trước mắt giá lương thực đắt đỏ như vậy, mấy lượng bạc vụn này cũng không mua được bao nhiêu lương thực, chẳng qua chỉ có thể duy trì mấy ngày. Sau đó phụ thân và tỷ tỷ ra sông bắt cá, lên núi đào rễ cây, tìm trái dại. Lúc này khó khăn lắm mới vượt qua được mấy tháng gian khổ này, lúc đó phụ thân và tỷ tỷ lúc nào cũng để thức ăn lại cho đệ ấy, nói với đệ ấy, bọn họ đã ăn rồi. Nhìn thấy phụ thân và tỷ tỷ tiều tụy, trong lòng Thẩm Hoán khó chịu đến mức muốn khóc. Nhưng đệ ấy không dám, đệ ấy sợ phụ thân và tỷ tỷ đau lòng. Đệ ấy không thể khóc, đệ ấy còn phải cố gắng học, cố gắng thi đậu nho sinh, cố gắng trở thành nho sinh phẩm cấp hơn người. Đệ ấy phải cố gắng để người thân của mình có cuộc sống tốt hơn, không bao giờ phải cẩn thận nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa.

Đệ ấy thi rất tốt, rất thuận lợi vượt qua sơ tuyển. Lúc này cuộc sống của mọi người cũng tốt hơn. Tam phòng Thẩm gia bọn họ cũng vượt qua được, lại nghĩ tới nạn châu chấu này hại chết bao nhiêu người như vậy, trong lòng Thẩm Hoán cũng vẫn căng thẳng. May mắn phụ thân và tỷ tỷ không sao, bọn họ cũng vượt qua được.

Những ngày sau là tới thọ thần của lão gia La gia, tỷ tỷ rất chăm chỉ thêu bức tranh tám con ngựa phi nhanh. Thẩm Hoán không biết rốt cuộc tỷ tỷ và phụ thân ở La gia như thế nào, chỉ biết rằng lúc về sắc mặt của phụ thân rất khó coi, mắt của tỷ tỷ cũng đỏ lên. Đệ ấy âm thầm thề, đệ ấy nhất định phải cố gắng, để La gia không dám khinh thường tỷ tỷ.

Sau đó đệ ấy bận rộn học tập, phải lên thượng kinh An Dương dự thi. Đầu hạ năm sau tỷ tỷ phải thành thân với với đại gia La gia rồi, chắc chắn không thể đi cùng đệ ấy. Phụ thân cũng phải đi Bình Lăng tế tổ cũng không có thời gian. Đệ ấy cảm thấy bản thân đã lớn rồi, không cần người khác đi cùng. Cuối cùng đệ ấy cũng chỉ dẫn theo Lục Nhi lên thượng kinh. Lộ phí đi đường cũng là tỷ tỷ đi mượn, đệ ấy biết rõ, nhưng đệ ấy không có cách nào không để tỷ tỷ đi.

Trên đường lên thượng kinh Thẩm Hoán suy nghĩ rất nhiều lần, nghĩ sau này nhất định phải nỗ lực. Đệ ấy muốn tỷ tỷ và phụ thân phải hãnh diện vì đệ ấy.

Đi hơn một tháng mới tới thượng kinh An Dương, đô thành phồn hoa kia khiến đệ ấy hoa mắt, càng khiến đệ ấy kiên định trong lòng.

Thế nhưng trời cao lại giáng xuống đệ ấy một đòn đả kích nặng nề. Ngày hôm đó đệ ấy một mình đi loanh quanh ở quầy bán sách. Số bạc trên người đệ ấy chỉ đủ để ăn uống thôi, vốn không có đủ để mua sách vở. Mỗi ngày đệ ấy chỉ có thể ở quầy sách xem sách. Lúc đang xem sách, hình như nghe thấy không xa có tiếng ồn ào, đệ ấy vốn không muốn qua xem, chỉ là nhìn thấy mơ hồ một nữ tử đang quỳ dưới đất cầu xin cái gì đó. Đệ ấy tự dưng lại nghĩ tới tỷ tỷ, do dự một hồi, để quyển sách trên tay xuống đi tới chỗ đám người.

Chen vào giữa đám người, đệ ấy thấy một nữ tử thanh tú gầy gò đang quỳ rạp dưới đất cầu xin nam nhân trước mặt cô nương ấy một cách khổ sở: "Trạch Khánh, sao chàng lại đối xử với thiếp như vậy. Chàng có biết thiếp đợi chàng bao lâu rồi không, nhưng lại nhận được thư từ hôn và tin tức thành thân của chàng. Chàng có biết thiếp đau lòng biết bao. Trạch Khánh, sao chàng lại đối xử với thiếp như vậy?"

Dáng vẻ của nam nhân đó cũng không tệ, vẻ mặt có vẻ lúng túng. Hắn ta cẩn thận quay đầu nhìn nữ tử đeo châu ngọc đầy đầu bên cạnh, cẩn thận cười cười: "Dương Thạch, nàng đừng hiểu lầm. Nàng ta là cô nương từng đính hôn với ta ở quê nhà. Nhưng bây giờ người ta yêu nhất chính là nàng. Dương Thạch, không phải nàng muốn đi chọn trang sức sao? Bây giờ chúng ta qua đó thôi."

Thẩm Hoán thấy nữ tử tên Dương Thạch đó khinh thường nhìn nam nhân kia, quay đầu từ trên cao nhìn xuống nữ tử đang nằm dưới đất kia: "Lúc nãy ngươi nói phò mã của bổn công chúa là nam nhân của ngươi? Thật là láo xược! Người đâu, vả miệng nàng ta cho bổn công chúa, ai bảo nàng ta nhận người quen lung tung!"

Lập tức có phụ nhân tiến lên phía trước kéo nữ tử ở dưới đất lên đánh trái phải vào mặt.

Nam tử có diện mạo dễ nhìn kia có chút khủng hoảng: "Dương Thạch, chẳng qua chỉ là một đứa dân đen, người hà tất phải chấp nhất với nàng ta."

Thẩm Hoán cũng tức giận công tâm, sải bước đi lên, nhìn thẳng vào Dương Thạch: "Rõ ràng là phò mã của công chúa có lỗi trước. Nữ tử này chẳng qua là chỉ tới hỏi rõ ràng thôi. Công chúa hà tất phải là khó cô nương nhà người ta như vậy?"

Mặc dù đệ ấy chỉ mới 13 tuổi, nhưng dáng người đã khá cao, so với Dương Thạch còn cao hơn một chút. Cơ thể ốm yếu, ngũ quan vẫn là dáng vẻ thiếu niên chưa trưởng thành. Gần như ánh mắt Dương Thạch bị đệ ấy hấp dẫn, cười híp mắt nói: "Vốn là nếu ngươi không tới đây cầu xin, bổn công chúa cũng chỉ thưởng cho nàng ta mấy bạt tay mà thôi. Nay ngươi đột nhiên ra đây thay nàng ta nói chuyện, trong lòng bổn công chúa rất không thoải mái. Cho nên bây giờ quyết định dùng trượng đánh chết nàng ta ngay lập tức."

Mấy phụ nhân đang vả vào miệng nghe vậy, lập tức tìm mấy côn trượng lại đây. Một người trong đó giữ chặt cô nương kia, người còn lại giơ trượng đánh xuống người cô nương ấy không chút lưu tình.

Thẩm Hoán ngây ra, không thể tin được nhìn công chúa trước mắt. Xem như nàng ta là công chúa, nàng ta làm sao dám kiêu căng hống hách như vậy trước mặt bàn dân thiên hạ. Đệ ấy lại nghe công chúa này nói: "Thật ra còn một cách có thể cứu cô nương này, ngươi theo bổn công chúa về phủ, bổn công chúa liền tha cho nàng ấy, ngươi thấy sao?"

Sắc mặt Thẩm Hoán tái nhợt, tay nắm chặt thành quyền. Đệ ấy quay đầu nhìn nữ tử kêu rên đau đớn ở bên kia. Tức giận trong lòng khiến cơ thể run rẩy, không chỉ bởi vì tức giận, còn bởi vì bản thân bất lực. Có phải lúc đầu nếu đệ ấy không cầu xin cho vị cô nương này thì công chúa độc ác này sẽ tha cho cô nương ấy? Bây giờ lựa chọn như vậy, đệ ấy căn bản không biết phải làm thế nào bây giờ.

Dương Thạch lại cười nói: "Hết giờ rồi, ngươi mất quyền lựa chọn rồi, đánh mạnh lên cho bổn công chúa, đánh không chết ta sẽ hỏi tội các ngươi."

Tiếng trượng trầm đục đánh vào người khiến Thẩm Hoán run rẩy kịch liệt. Đệ ấy muốn chạy lên cứu vị cô nương kia. Dương Thạch lại cho người ngăn cản đệ ấy, cười nói: "Ngươi nhìn cho rõ đây. Nữ nhân này hoàn toàn là vì ngươi mà chết. Nếu ngươi không can thiệp vào thì không phải đã không có chuyện gì rồi sao?"

Đệ ấy trơ mắt nhìn vị cô nương kia bị đánh tới máu thịt lẫn lộn trước mặt mình, từ tiếng kêu đau đớn lúc đầu tới khi tiếng kêu nhỏ dần rồi tắt thở.

Thẩm Hoán cũng không biết rốt cuộc mình đi về như thế nào. Đệ ấy chỉ biết công chúa độc ác kia nhẹ nói ở bên tai đệ ấy: "Nhớ đấy, nàng ta là vì ngươi mà chết." Nàng ta không lợi dụng thế lực của mình cưỡng ép đệ ấy về phủ công chúa mà thả đệ ấy đi.

Ngây ngây ngốc ngốc trở về chỗ ở, Lục Nhi nói cái gì đệ ấy hoàn toàn không rõ. Đệ ấy không biết mình như vậy rốt cuộc qua mấy ngày. Chỉ sợ sau này khi đã từ từ tỉnh táo lại đệ ấy cũng không qua được cửa ải trong lòng mình, có một vị cô nương đã vì sự lỗ mãng của đệ ấy mà mất mạng.

Cho dù sau này đệ ấy thi đậu, trở thành nho sinh, đệ ấy cũng không vui nổi bởi vì có người đã vì đệ ấy mà chết.

Sau khi trở về Lâm Hoài, trong nháy mắt gặp lại phụ thân và tỷ tỷ, đệ ấy thật muốn lớn tiếng khóc ra, nói hết tất cả với bọn họ. Nhưng cái gì đệ ấy cũng không nói ra được, đệ ấy nói không nên lời. Những ngày sau đó mặc dù tỷ tỷ bận rộn chuyện hôn sự của mình nhưng cũng nhận ra sự thay đổi của đệ ấy, hỏi đệ ấy làm sao vậy, đệ ấy cũng không chịu nói.

Sau đó tỷ tỷ xuất giá, gả tới La gia, số lần đệ ấy và tỷ tỷ gặp mặt cũng ít đi. Trong vòng một năm cũng chỉ gặp nhau có mấy lần, cho đến một năm sau, người La gia tới báo tang, nói tỷ tỷ không cẩn thận đập đầu vào góc bàn thư án bỏ mạng.

Đệ ấy dường như không tin được những gì mình nghe, lảo đảo đi về cửa lớn La gia với phụ thân. Nhìn thấy bóng dáng gầy gò nằm trong vũng máu ở thư phòng, đệ ấy mới tin đó là sự thật, tỷ tỷ của mình đã chết rồi.

Mấy ngày đó đau khổ mà đè nén, đệ ấy và phụ thân cũng không biết làm sao sống qua khoảng thời gian đó. Những ngày sau đó đệ ấy luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tỷ tỷ đang tốt đẹp sao lại đập đầu vào góc bàn chứ? Đệ ấy luôn cảm thấy cái chết của tỷ tỷ có chút kỳ lạ. Cho đến sau này đột nhiên La gia đón Diêu Nguyệt vào cửa làm thiếp, đệ ấy cảm thấy giữa hai người này khẳng định có quan hệ gì đó. Tỷ tỷ vừa chết, hắn ta liền đón bằng hữu tốt nhất của tỷ tỷ vào cửa. Đệ ấy đi tới La gia tìm La Nam hỏi rõ, nhưng ngay cả mặt của La Nam cũng không thấy liền bị đánh đuổi ra ngoài.

Sau đó cũng như vậy, đệ ấy càng tin chắc rằng năm đó nhất định tỷ tỷ đã bắt quả tang chuyện gì rồi. Lúc một lần nữa đi đến La gia, đệ ấy tức giận chất vấn, vẫn như cũ chưa gặp được mặt La Nam, lần này thì mấy tên đại hán khỏe mạnh ùn ùn kéo ra thượng cẳng tay hạ cẳng chân với đệ ấy, chân bị đánh gãy. Đệ ấy đau đến ngất đi, lúc tỉnh lại đôi chân đã không còn cảm giác gì nữa, trên người nóng hừng hực, toàn thân không cử động được. Trời đổ trận tuyết lông ngỗng rơi xuống cái đầu đau nhức, tuyết bay lả tả. Dường như đệ ấy nghe thấy tiếng gọi dịu dàng của tỷ tỷ: "A Hoán, A Hoán,…"

Loại cảm giác này quá chân thật, Thẩm Hoán chợt mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của tỷ tỷ gần trong gang tấc. Đệ ấy ngẩn ra, bỗng nhiên bật dậy ôm chầm Thẩm Mẫu Đơn, cả người run rẩy, ngay cả giọng nói cũng mang theo sự sợ hãi rõ ràng: "Tỷ tỷ… tỷ tỷ…"

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra, vỗ nhẹ lưng đệ ấy, khẽ nói: "A Hoán, đệ sao vậy?" Sáng sớm thức dậy nàng liền nghe Tư Cúc nói thiếu gia vẫn chưa tỉnh, dường như ở trong phòng nói mê sảng. Nàng đi vào xem, phát hiện đệ ấy không biết mơ thấy cái gì, nước mắt ràn rụa, toàn thân run rẩy, miệng gọi tỷ tỷ, tỷ tỷ.

Nàng đánh thức đệ ấy, không ngờ vừa tỉnh lại đột nhiên đệ ấy ôm lấy nàng.

Cơ thể Thẩm Hoán vẫn còn run rẩy kịch liệt, từng tiếng từng tiếng kêu tỷ tỷ, tỷ tỷ.

"A Hoán, đệ đừng dọa tỷ mà. Rốt cuộc đệ sao vậy?" Thẩm Mẫu Đơn cũng bị Thẩm Hoán dọa rồi.

Thẩm Hoán vẫn còn chìm trong giấc mơ vừa rồi. Giấc mơ này thật sự giống như thật vậy. Người đệ ấy run rẩy, mặt chôn trên vai Thẩm Mẫu Đơn, thì thầm nhỏ nhẹ: "Tỷ, đệ đã mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ. Trong giấc mơ, đệ… đệ thấy Bảo Thu bị công chúa Dương Thạch đánh chết, mơ thấy hôn ước của tỷ và La Nam không bị giải trừ, mơ thấy tỷ thành thân với La Nam, nhưng… nhưng…"

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng hoảng hốt, không biết sao A Hoán lại mơ thấy những thứ này. Đây rõ ràng là chuyện xảy ra ở kiếp trước mà, nàng dò xét hỏi: "A Hoán, sao đó thì sao? Đệ còn mơ thấy gì nữa?"

Cơ thể A Hoán lại bắt đầu run rẩy kịch liệt, nhớ tới máu đỏ chói mắt và tuyết bay đầy trời trong giấc mơ kia: "Đệ… đệ mơ thấy tỷ ở La gia xảy ra chuyện, tỷ… tỷ, La gia nói tỷ đập đầu vào góc bàn bất… bất hạnh qua đời. Còn… còn mơ thấy đệ đi tìm La gia, cuối cùng… cuối cùng chết ở con hẻm nhỏ tuyết bay đầy trời."

Giọng nói đứt quãng của đệ ấy trầm trầm lắng lắng, Thẩm Mẫu Đơn lại nghe rất rõ ràng. Trong lòng nàng không biết có cảm tưởng gì. Nàng không ngờ A Hoán lại có thể mơ thấy chuyện kiếp trước. Lúc nãy A Hoán nhất định rất sợ hãi, nàng nhịn xuống sự chua xót trong lòng, vỗ vỗ lưng của đệ ấy: "A Hoán, không sao đâu, chỉ là ác mộng thôi mà. Đệ nghĩ đi, bây giờ tỷ không phải đã giải trừ hôn ước với La Nam rồi sao? Đệ yên tâm, chỉ là ác mộng thôi, cũng đều qua rồi…"

Thẩm Hoán cũng dần bình tĩnh lại, đệ ấy duỗi thẳng lưng, lộ ra nụ cười khổ: "Tỷ, thật xin lỗi, đệ không sao rồi. Đệ đi thăm Bảo Thu tỷ tỷ đây."

Thẩm Mẫu Đơn gật đầu, thấy đệ ấy đã xuống giường mặc xong quần áo. Hai người cùng đi vào phòng Bảo Thu. Bảo Thu đã tỉnh dậy. Sắc mặt có chút tái nhợt, tinh thần cũng không tồi. Thúy Chi đang đút cháo cho cô nương ấy. Bảo Thu thấy Thẩm Hoán hai người, cười cười với họ: "Mẫu Đơn tỷ, A Hoán, hai người tới rồi."

"Bảo Thu tỷ, hôm qua thật xin lỗi, nếu không tại đệ tỷ sẽ không…" Thẩm Hoán cúi thấp đầu, lại nhớ tới chuyện trong mơ hôm qua, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Bảo Thu không đợi đệ ấy nói hết câu đã cắt đứt lời đệ ấy: "A Hoán, đệ làm gì vậy. Hôm qua nếu đệ không tới, ta sợ rằng dù có bị nữ nhân kia đánh chết cũng không ai ra mặt giúp ta, thật may đệ đã tới… A Hoán, đệ thật sự cảm thấy lúc đó nếu đệ không ra mặt can thiệp hoặc đáp ứng rồi thì nữ nhân kia sẽ tha cho ta sao? Đây vốn không có khả năng, cho nên đệ cũng đừng tự trách mình nữa. Bây giờ ta còn phải cảm ơn đệ mới phải… A Hoán, cám ơn đệ."

Thấy sự chân thành trong lời nói của cô nương ấy, Thẩm Hoán cũng từ từ cởi bỏ gánh nặng trong tim mình, nở nụ cười hiếm hoi, cũng không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, nữ y quan cũng đã tới, chữa trị cho Bảo Thu xong rồi rời khỏi. Như vậy Bảo Thu ước chừng phải nằm trên giường một tháng, vết thương ở chân mới khỏi. Bây giờ Thúy Chi và cô nương ấy cũng chỉ có thể ở lại chỗ này của Thẩm Mẫu Đơn mà thôi. Từ trong giọng nói đứt quãng của Bảo Thu, Thẩm Mẫu Đơn biết được sau khi chia tay bọn họ. Thi Bảo Thu cứ dựa theo địa chỉ mà mẫu thân đưa đi tìm vị bằng hữu của mẫu thân, nào ngờ người ta lại nói rằng họ đã dọn đi mấy năm trước rồi. Cô nương ấy, Thúy Chi và Vượng thúc chỉ đành thuê căn nhà nhỏ để ở, thỉnh thoảng sẽ đi dạo ở chợ, xem xem có thể gặp được Nguyên Trạch Khánh hay không.

Không ngờ hôm qua lại gặp được, chuyện sau đó Thẩm Mẫu Đơn bọn họ cũng biết rồi đó.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Thẩm Mẫu Đơn đột nhiên nhớ tới lời Trần Hoằng Văn nói khoảng nửa tháng điện hạ sẽ trở về. Bây giờ không phải là sắp tới rồi sao? Tới lúc đó là nàng chủ động đưa tiểu thế tử về vương phủ hay là đợi điện hạ đích thân tới đón người? Nửa tháng ở chung này nàng thật sự rất thích đứa bé Tử An này, nghe lời, hiểu chuyện, ấm áp lòng người.

Thời gian kiếp trước mặc dù nàng và La Nam đã thành thân một năm. Nhưng mà La Nam chê vết sẹo trên trán nàng nên vẫn không chịu chạm vào nàng. Trong thời gian một năm, số lần hai người cùng giường có thể đếm được trên đầu ngón tay. Khi đó nàng nằm mơ cũng muốn có một đứa con. Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện đứa bé này, mặc dù không nuôi nó từ nhỏ, nhưng trong khoảng thời gian ở chung này, nàng thật sự vô cùng thích đứa bé này.

Có lẽ ánh mắt của Thẩm Mẫu Đơn nhìn chăm chú Vệ Tử An quá lâu, Vệ Tử An ngẩng đầu nhìn nàng nở nụ cười không được tự nhiên: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ nhìn ta như vậy làm gì?" Tiểu thế tử dường như nghĩ tới điều gì đó, gương mặt rạng rỡ từ từ xụ xuống: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ lại muốn đưa ta về vương phủ sao? Mẫu Đơn tỷ tỷ, ta không muốn về, ta vẫn muốn ở lại đây."

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Vậy ta không đưa tiểu thế tử về nữa, đợi điện hạ tới đón tiểu thế tử có được không?" Nàng thật không nhẫn tâm nhìn dáng vẻ mất mác của đứa bé này.

Vệ Tử An lập tức gật đầu, nở nụ cười: "Dạ"

Lúc nói ra những lời đó Thẩm Mẫu Đơn đã có chút hối hận rồi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Vệ Tử An lại cảm thấy không sao cả, trốn tránh thì sao chứ, nếu điện hạ thật sự có tình ý với nàng, nàng có trốn cũng vô dụng thôi.

~~d diennndaaanlequyyyyydon~~diendannnnnleeeeeequuydonnnn~~

Hoài Ninh là một huyện thành khá lớn gần An Dương. Nơi này có một khu rừng diện tích trên trăm thưởng* (Thưởng là đơn vị tính diện tích thời xưa của Trung Quốc, thay đổi theo từng vùng. Vùng đông bắc 1 thưởng = 15 ha, ở vùng tây bắc 1 thưởng = 3 hoặc 5 mẫu Anh). Mấy năm trước, tiên hoàng biến nơi này thành bãi săn hoàng gia. Trong đó có không ít động vật hoang dã, các thân vương và hoàng thượng thỉnh thoảng cũng sẽ đến bãi săn này săn bắn.

Vệ Lang Yến cưỡi ngựa chạy nhanh trong làn gió đông bắc rét lạnh, bên tai là tiếng gió thổi phầng phật. Gương mặt giống như bị dao găm cắt qua, cả người âm trầm lạnh lẽo. Trong lòng hắn hơi có chút phiền não, bây giờ tới bãi săn này đã được nửa tháng rồi, cũng không biết hoàng đế đại ca nghĩ như thế nào nữa. Trời lạnh như thế mà vẫn muốn chạy tới đây săn bắn. Hắn thà rằng vùi đầu ở trong phòng như thường lệ, tay cầm quyển sách, dựa vào ghế quý phi, nghe tiếng kể chuyện nhỏ nhẹ mềm mại dịu dàng.

Vệ Lang Yến có chút không hiểu sự bứt rứt trong lòng này là chuyện như thế nào. Dường như từ lúc tới bãi săn thì bắt đầu rồi, hai ngày trước còn đỡ, càng về sau hắn càng không áp chế được sự bứt rứt này nữa. Cho đến đêm hai hôm trước hắn chợt mơ thấy tiếng nói mềm mại dịu dàng kia, cuối cùng hắn đã biết sự bứt rứt kia là chuyện gì rồi, hắn đang nhớ nàng. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng hắn quả thật là đã bị nàng ảnh hưởng rồi. Hắn vốn tưởng rằng chỉ là thích nàng thôi, nhưng lại không nhận ra đây đã vượt xa sự yêu thích rồi.

Bây giờ hắn vô cùng muốn gặp nàng. Vệ Lang Yến suy nghĩ nặng nề. Phía xa chợt có con cáo tuyết chạy qua, hắn ngay cả hứng thú rút tên ra cũng không có, trơ mắt nhìn con cáo tuyết ở trước mắt chạy nhanh qua, không ngờ xuất hiện một mũi tên từ phía sau bay tới.

Hết chương 48.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Editor: Vanny

Ngay cả không quay đầu, Vệ Lang Yến cũng biết người đằng sau là ai rồi. Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, người đằng sau đã cưỡi con ngựa màu nâu khỏe mạnh đuổi tới. Người đó ngồi ở trên lưng ngựa, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Vệ Lang Yến ở bên cạnh, cười nhạo: "Không ngờ ngay cả Thất đệ người không gần nữ sắc như vậy mà nay cũng bị mê hoặc, làm cho Thất đệ ngay cả hứng thú săn bắn cũng không có. Huynh thật tò mò vị cô

nương Thẩm gia kia rốt cuộc là người như thế nào. Nhìn đệ như vậy, ngược lại huynh rất muốn gặp vị Thẩm cô nương kia." Câu cuối cùng được nói bằng giọng điệu ngả ngớn, dường như mang theo một tầng ý nghĩa khác.

Vệ Lang Yến nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn hắn ta, mở miệng nói: "Vệ An Cảnh, huynh muốn đánh nhau sao?"

"Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu." Vệ An Cảnh ngược lại cười cười, chợt phát hiện hàn khí bên cạnh càng tăng thêm. Hắn ta liền chuyển chủ đề, nói: "Hay là đệ đưa Tử An tới chỗ của huynh thì thế nào? Vốn Tử An không phải là trách nhiệm của đệ…"

Vệ Lang Yến cười cổ quái: "Vệ An Cảnh, bây giờ huynh muốn nói cái gì? Nói Ngũ ca vì huynh mà chết nên Tử An là trách nhiệm của huynh?" Giọng nói của hắn có chút trầm thấp và mập mờ không rõ trong làn gió rét: "Vệ An Cảnh, hà tất chứ, mặc dù nói vốn là huynh đi Ký Châu, nhưng do mẫu phi cầu tình, hoàng thượng cũng đã hạ chỉ. Đệ và Ngũ ca đi Ký Châu, chuyện này với huynh đã không liên quan gì nữa. Ngũ ca… là vì cứu đệ mà chết, huynh không cần phải gánh trách nhiệm này… Hơn nữa, Tử An không phải là trách nhiệm, đệ xem nó là con của mình… Đi…"

Con ngựa đen tráng kiện chạy nhanh về phía trước.

Vệ An Cảnh ghìm chặt dây cương, đứng yên tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng dáng khôi ngô trước mặt. Bàn tay hắn ta siết chặt thành quyền, sắc mặt tái nhợt. Nỗi đau trong tim lướt qua. Mẫu phi… Mẫu phi, cũng vì người, ta mới trở thành người hèn nhát trong mắt huynh đệ, cũng vì sự thiên vị của người, ta và huynh đệ của mình mới trở thành người dưng…

~~diedddanleeeequuuydooon~~~ diiiendan le quuuuuy don~~~

Vo gạo xong lại thêm nước vào rồi đậy kín nắp nồi lại, đặt dưới bếp than nấu suốt một ngày một đêm. Ngày hôm sau thức dậy lấy nồi lên, mở nắp ra, mùi cháo thơm nồng nặc tỏa ra.

Hớp một miếng cháo đặc thơm nồng, thêm đĩa giá xào, rau cải trắng chua chua ngọt ngọt thêm chút cay cay vừa miệng, Vệ Tử An ăn rất ngon miệng.

Thẩm Mẫu Đơn thấy tiểu thế tử húp xì xụp chén cháo sắp hết, cười nói: "Ăn thêm một chén nữa không?"

Vệ Tử An gật đầu, múc miếng cháo đặc thơm ngon cuối cùng vào miệng, đưa chén không cho Cưu Lan đứng bên cạnh. Cưu Lan cười híp mắt đi vào nhà bếp múc thêm một chén.

Thẩm Hoán ở bên cạnh trêu tiểu thế tử: "Tử An, ngươi cứ ăn như vậy coi chừng biến thành con heo mập đó."

Vệ Tử An có chút nghi hoặc, nhíu mày cố gắng nhớ lại dáng vẻ của con heo mập mà mình từng thấy. Thẩm Mẫu Đơn cười khẽ: "A Hoán, đệ đừng trêu tiểu thế tử nữa." Lại nói với Vệ Tử An: "Thế tử đừng nghe đệ ấy nói bừa. Mập chút mới tốt, ôm mới thoải mái."

"Cô… cô nương." Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng nói hổn hển của Tư Cúc: "Yến… Yến Vương điện hạ tới rồi."

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra, đôi đũa trong tay cầm không chắc, rớt xuống bàn cái bịch. Nàng do dự một hồi, đứng dậy nói với Tư Cúc: "Đi… đi mời điện hạ vào…" Nàng chưa nói xong, nam nhân khôi ngô mặc áo choàng, cả người hàn khí ở ngoài cửa đã bước vào. Hắn bước vào phòng, tầm mắt dừng trên người Thẩm Mẫu Đơn, giao với ánh mắt của nàng, trong mắt nhu hòa hơn, nhưng nhiều hơn là sự khát khao chiếm hữu mãnh liệt một cách trắng trợn không thèm che dấu.

Thẩm Mẫu Đơn kinh hãi, cuống quýt tránh né ánh mắt của hắn, lắp bắp nói: "Điện hạ, ngài… ngài tới đón tiểu thế tử sao. Cưu Lan, mau thu dọn đồ của tiểu thế tử." Lúc nói những lời này, trước sau cũng không dám nhìn hắn.

"Không gấp." Vệ Lang Yến thu hồi tầm mắt, nhìn cháo và thức ăn trên bàn, đi về phía trước mấy bước, kéo một băng ghế ra ngồi xuống, hờ hững nói: "Sáng sớm qua đây hơi gấp, vẫn chưa ăn sáng."

Hơn nửa tháng Vệ Tử An không thấy hắn, cũng rất nhớ, nghe những lời này của hắn, lập tức quay đầu vui vẻ nói với Cưu Lan: "Cưu Lan tỷ tỷ, mau đi múc một chén cháo tới đây cho Thất hoàng thúc." Lại nghiêng đầu cười híp mắt với Vệ Lang Yến: "Thất hoàng thúc, cháo và rau, giá này đều là phương pháp nấu ăn mới mà Mẫu Đơn tỷ tỷ nghĩ ra đấy, ăn rất ngon đó, thúc phải ăn nhiều chút."

Thẩm Mẫu Đơn dở khóc dở cười nhìn Vệ Tử An, trong lòng thấp thỏm không yên. Lúc đang do dự không biết nên làm thế nào, Vệ Lang Yến đã nhìn nàng, nói: "Nàng đừng để ý đến ta, ngồi xuống tiếp tục ăn đi."

Thẩm Mẫu Đơn đáp một tiếng, liếc nhìn chỗ trống bên cạnh hắn, đứng thì không được mà ngồi thì cũng không xong, cuối cùng nhắm mắt ngồi xuống, nghe tiếng nhai nuốt chầm chậm của hắn ở bên cạnh, sự ảo nảo trong lòng khỏi nghĩ cũng biết.

Thi Bảo Thu bị thương trên người nên không thể ngồi dậy ăn uống, đều là Thúy Chi hầu hạ cô nương ấy ăn uống trong phòng. Bình thường trên bàn cơm chỉ có Mẫu Đơn, A Hoán và Tử An ba người. Lần này có thêm một nam nhân, lại còn là một nam nhân nổi bật như vậy, hắn ngồi thẳng lưng, hai chân hơi mở ra, tay trái để ở trên đùi trái một cách rất tự nhiên. Ngoại trừ Vệ Tử An, hai người còn lại đều có chút đứng ngồi không yên. Đặc biệt là Thẩm Mẫu Đơn ngồi ở bên trái, ánh mắt vẫn không kềm chế được nhìn về phía bàn tay và bắp đùi chỉ cách đùi phải của nàng có một nắm tay. Chân hắn dài mà có lực, săn chắc, hơi bị che khuất ở dưới chân bàn thấp bé. Mu bàn tay đặt trên đùi bởi vì luyện võ, gân xanh hơi gồ lên, ngón tay cũng rất thon dài, móng tay được cắt gọn gàng.

Thẩm Mẫu Đơn quả thật rất ảo nảo mà ăn xong bữa sáng này. Đợi Tư Cúc và Cưu Lan dọn bàn xong, Thẩm Mẫu Đơn lập tức nói: "Điện hạ, người đợi ở đây một chút, dân nữ đi thu dọn đồ đạc cho thế tử." Dứt lời nàng liền vội vã rời đi, vào phòng Vệ Tử An, trở tay đóng cửa phòng lại.

Tựa vào sau cánh cửa, Thẩm Mẫu Đơn hít một hơi thật sâu. Trong lòng lại nhớ tới ánh mắt điện hạ nhìn nàng lúc nãy, mãnh liệt, trắng trợn và không che dấu được khát khao chiếm hữu. Đầu nàng hơi hỗn loạn, không hiểu chuyện gì xảy ra. Lúc trước khi còn ở vương phủ, mặc dù có thể cảm nhận được hắn hẳn là có tình ý với nàng, nhưng không có cảm giác mãnh liệt như ngày hôm nay. Hôm nay hắn quá trắng trợn rồi. Nàng cho rằng hắn đi Hoài Ninh một chuyến, nói không chừng chút xíu tình ý dành cho nàng kia cũng sẽ biến mất theo thời gian. Nhưng bây giờ lại càng thêm mãnh liệt cuồn cuộn hơn, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Hai chân cứng ngắc đi về phía giường Vệ Tử An thu dọn đồ đạc. Trong đầu Thẩm Mẫu Đơn càng ngày càng rối. Đang suy nghĩ hỗn loạn, cánh cửa sau lưng bị đẩy ra kêu két một tiếng, Thẩm Mẫu Đơn chỉ cho là Cưu Lan đến đây. Nàng mệt mỏi yếu ớt ngồi ở mép giường, lưng tựa vào thành giường, cúi thấp đầu mệt mỏi nói: "Cưu Lan, ngươi qua đây dọn đồ cho Tử An đi. Ta có chút không thoải mái." Lúc nãy bởi vì ở cùng với điện hạ cả người căng thẳng, bây giờ bỗng nhiên thả lỏng, cả người liền có chút bủn rủn.

Tiếng bước chân từ từ đi vào, khác với tiếng bước chân nhẹ nhàng của Cưu Lan, tiếng bước chân này rõ ràng trầm ổn có lực, không giống bước chân của nữ nhân. Thẩm Mẫu Đơn đang tựa vào thành giường ý thức được điều gì đó, sắc mặt tái nhợt. Đang muốn ngẩng đầu nhìn qua, tiếng bước chân đó đã dừng lại trước mặt nàng, đập vào mắt nàng là đôi giày màu đen thêu viền vàng. Nàng nhắm mắt lại, trong lòng càng nặng nề, nghe tiếng hỏi thăm của hắn bên tai: "Nàng có chỗ nào không thoải mái?"

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của hắn, siết chặt bàn tay đang run run, nàng nhịn xuống sự sợ hãi cuồn cuộn trong lòng, bình tĩnh nói: "Điện hạ, dân nữ không sao, chỉ là… chỉ là tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt. Điện hạ, ngài đợi một chút, dân nữ sẽ thu dọn xong đồ của thế tử rất nhanh thôi." Nàng nói xong, thu hồi tầm mắt, đứng dậy định thu dọn đồ cho Tử An.

Vệ Lang Yến sao lại không nhìn ra nàng đang trốn tránh mình. Hai người đều không phải là kẻ ngốc. Hắn không hiểu, tại sao nàng lại tránh mình chứ. Hắn xoay người, kéo cái băng ghế ở bên cạnh qua rồi ngồi xuống, tầm mắt lại dời về phía nàng. Hôm nay nàng mặc áo váy màu hồng cánh sen, eo buộc chặt đang đưa lưng về phía giường thu dọn đồ đạc, hơi khom lưng, cái mông căng tròn liền hướng thẳng vào mắt hắn.

Chợt Vệ Lang Yến bắt đầu cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, giọng hắn khàn khàn nói: "Không cần dọn nữa, tạm thời Tử An vẫn ở lại chỗ của nàng. Nàng qua đây, ta có lời muốn nói với nàng."

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra, lề mề hồi lâu mới đứng thẳng, xoay người, nhìn thấy hắn đang ngồi ở đằng trước không xa. Chần chừ hồi lâu, nàng không đi tới, vẫn đứng nguyên ở đầu giường. Nàng luôn cảm thấy có luồng không khí không rõ lẩn quẩn xung quanh hai người, nàng rất muốn bỏ chạy nhưng nàng không dám.

"Qua đây." Vệ Lang Yến thúc giục.

Thẩm Mẫu Đơn do dự đi về phía trước hai bước, nói: "Điện hạ, tiểu thế tử ở lại đây dù sao vẫn không tốt lắm. Ngài khuyên tiểu thế tử nhiều chút, vẫn là để thế tử trở về vương phủ đi."

Vệ Lang Yến không đáp lời, qua một hồi mới khàn giọng nói: "Ngồi xuống."

Thẩm Mẫu Đơn nghi hoặc nhìn hắn, lại nhìn xung quanh, cả phòng chỉ có duy nhất băng ghế mà hắn đang ngồi không còn cái nào khác nữa.Tầm mắt chợt dừng lại trên đùi thon dài rắn chắc của hắn, nàng ý thức được gì đó, khuôn mặt chợt đỏ bừng, lắp bắp nói: "Điện… Điện hạ..."

Có phải nàng nghe lầm rồi không, hoặc nàng hiểu sai ý, kỳ thực lời nói của hắn căn bản không phải ý đó, không phải kêu nàng ngồi lên đùi của hắn.

Vệ Lang Yến không dài dòng nữa. Hắn vốn là người nói một không nói hai, lập tức vươn tay kéo cánh tay của Thẩm Mẫu Đơn, hơi dùng lực, nàng liền ngã vào trong lòng hắn. Nàng liền thuận thế ngồi vững vàng trên đùi hắn. Hắn ôm lấy eo của nàng, mùi hương nhàn nhạt xông vào mũi của hắn, vô cùng dễ chịu.

Nàng vừa ngã vào lòng, dục vọng toàn thân của Vệ Lang Yến liền không kềm chế được nữa, từ bụng dưới lan ra toàn thân. Lúc này hắn mới phát hiện sự nhớ nhung và yêu thích của hắn đối với nàng đã vượt xa so với dự đoán của chính mình. Hắn vốn là người rất tự chủ. Những năm gần đây cũng không có nữ nhân nào, mặc dù cũng có dục vọng sinh lý nhưng dục vọng đối với nữ nhân lại không có chút nào, cho đến nửa tháng dày vò kia, mỗi đêm dục vọng của hắn giống như con sư tử mạnh mẽ thức giấc. Từ Hoài Ninh trở về, hắn thậm chí không về vương phủ mà đến thẳng đây. Bây giờ chỉ mới ôm nàng vào lòng, con sư tử trong cơ thể hắn cũng đã thức giấc kêu gào.

Thẩm Mẫu Đơn vẫn chưa phản ứng kịp với chuyện vừa xảy ra, tới khi nàng phản ứng lại thì nàng đã nằm trong lòng hắn rồi, dưới mông có vật cưng cứng chỉa vào. Sắc mặt nàng lập tức tái nhợt, cơ thể nhịn không được run run, muốn đứng dậy. Nhưng cánh tay của hắn như kiềm sắt kiềm chặt nàng, không động đậy được.

Nàng sao lại không biết thứ dưới kia là gì chứ, nàng không dám nhúc nhích nữa, rất sợ kích thích nó càng cứng hơn.

Nàng ngây ra không dám nhúc nhích chút nào. Nhưng không ngờ hắn lại bắt đầu di chuyển, bàn tay có chút lạnh của hắn sờ lên gương mặt mịn màng của nàng, hơi dùng lực, gương mặt nàng liền nhìn thẳng vào hắn. Thậm chí nàng còn thấy bóng dáng ngây ngốc của mình trong mắt hắn. Không đợi nàng nghĩ ngợi thêm, tay của hắn đã đỡ phía sau gáy của nàng, dùng lực ấn về phía mình, đôi môi lạnh lẽo chạm vào đôi môi mềm mại của nàng. Trên miệng có thứ ẩm ướt nóng bỏng liếm qua, cái lưỡi linh hoạt ấm áp kia lướt qua lướt lại trên miệng nàng, thậm chí đưa vào trong miệng nàng muốn cạy hàm răng đang cắn chặt của nàng ra.

Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy tiếng nói trầm thấp của điện hạ: "Mẫu Đơn…"

Bỗng nhiên Thẩm Mẫu Đơn không biết lấy sức ở đâu, cũng có thể là hắn hôn quá chuyên chú, nàng đẩy mạnh hắn ra, dùng lực quá mạnh, cả người ngả ra phía sau, hắn nhanh tay kéo nàng lại. Nàng lập tức vung tay đẩy tay hắn ra, cả người ngã văng xuống đất.

Âm thanh nặng nề vang lên, Thẩm Mẫu Đơn ngay cả rên rỉ cũng không dám, lập tức bò dậy, quỳ rạp ở dưới đất, cúi thấp đầu: "Xin… xin điện hạ trách tội." Cả người nàng run rẩy kịch liệt, ngay cả giọng nói cũng run run.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói bình tĩnh của Vệ Lang Yến: "Đứng dậy nói đi."

Thẩm Mẫu Đơn không chịu ngẩng đầu lên, chỉ lặp lại một lần nữa: "Xin điện hạ trách tội."

Vệ Lang Yến bất đắc dĩ: "Xin lỗi, vừa nãy là ta quá đường đột, có lẽ nàng sẽ không tin, ta… chỉ là quá nhớ nàng thôi. Nàng yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm. Ta sẽ cưới nàng vào cửa. Nàng… đứng dậy nói đi."

Cưới… chỉ có thê tử mới dùng từ cưới, cưới làm thê đón làm thiếp. Nàng sao có thể đáp ứng, lại đáp ứng như thế nào. Nàng cắn chặt răng, đầu càng cúi thấp xuống: "Dân nữ không xứng."

Vệ Lang Yến có vẻ ngớ ra, lại chau mày, dĩ nhiên không ngờ nàng sẽ cự tuyệt. Hắn ngồi tại chỗ, không nói.

Đầu Thẩm Mẫu Đơn đã chạm đất, sau lưng cũng đau đớn không thôi. Nhưng nàng không dám cử động, trong lòng nàng trào dâng nỗi cay đắng, suy nghĩ điện hạ chắc đang nghĩ sao nàng lại dám cự tuyệt, vì sao lại cự tuyệt, phúc phận lớn như vậy, vị trí chính phi, vị trí mà biết bao nữ tử trên thế gian này mong ước, tại sao nàng phải cự tuyệt?

Nàng sao dám không từ chối chứ, kiếp trước bản thân vì một tên nam nhân mà nhà tan cửa nát. Khó khăn lắm mới được sống lại một lần nữa, nàng sao dám giẫm lên vết xe đổ, nàng sao dám làm phi tử của hắn, làm hoàng hậu sau này. Nàng sao dám sống tại nơi hậu cung tranh đoạt kia. Đợi sau này hắn trở thành hoàng thượng, trước không nói vì kiềm chế các thế lực trong triều đình mà hắn phải bổ sung hậu cung, nếu lúc đó hắn vẫn còn tình ý với mình, nói không chừng nàng sẽ trở thành hoàng hậu của hắn, sẽ trở thành đối tượng mà nữ nhân khắp thiên hạ đố kỵ. Thẩm gia bọn họ cũng sẽ trở thành đối tượng mà các quý tộc quyền quý trong triều đình kia đả kích. Đối với Thẩm gia sa cơ mà nói, quả thật chịu không nổi phúc phận này, ngược lại là bị hại giết. Nhẹ hơn chút, hắn đã hết hứng thú đối với nàng, nhưng đã cưới nàng vào cửa, ngay cả đường lui nàng cũng không có, chỉ có thể suốt đời sống ở thâm cung lạnh lẽo đó. Hai cái này đều không phải là kết quả mà nàng hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Editor: Vanny

Vệ Lang Yến ngồi ngay ngắn ở trên ghế nhìn Thẩm Mẫu Đơn đang quỳ rạp dưới đất. Đầu nàng cúi rất thấp, tâm trạng dường như đã ổn định, cơ thể không run rẩy nữa. Hắn im lặng hồi lâu, mày hơi nhíu chứng tỏ tâm tình của hắn lúc này cũng không tốt lắm. Hắn thực sự không hiểu rốt cuộc nàng suy nghĩ như thế nào nữa, đang lo lắng điều gì? Hay là chán ghét hắn? Hắn cảm thấy là vế trước, không phải là vế sau. Hắn nhìn ra nàng không chán ghét hắn. Hắn nghĩ nghĩ, đứng dậy đi về phía trước hai bước, hơi cúi người, đưa tay đỡ lấy cánh tay của nàng. Hắn có thể cảm nhận được nàng hơi run một chút, không khỏi hỏi: "Nàng rốt cuộc sợ cái gì chứ?" Vừa nói, tay vừa dùng lực, bức bách nàng đứng lên.

Hắn biết nàng khẳng định không phải là sợ con người hắn, chẳng lẽ là sợ tình cảm của hắn?

Thẩm Mẫu Đơn bị hắn đỡ đứng lên, cũng không nhìn hắn, chỉ cúi thấp đầu nói: "Dân nữ không xứng…" Nàng không dám tiếp nhận tình cảm của hắn. Nam nhân ưu tú như vậy, nếu thật sự đi theo bên cạnh hắn, yêu hắn cơ hồ là chuyện sớm muộn. Nàng biết thói hư tật xấu của nam nhân, bọn họ có mới nói cũ, lúc bắt đầu cũng thật sự rất thích ngươi, yêu thương chiều chuộng ngươi, nhưng một khi đã chán ngươi, ngươi ngay cả hạt bụi dưới đất cũng không bằng. Kiếp trước lúc đang phiêu bạt, nàng đã gặp qua quá nhiều nam nhân như vậy. Trong mắt mọi người là người nam nhân tốt yêu thê tử, yêu gia đình, yêu con cái, ai biết được sau lưng bọn họ là dạng gì chứ? Nàng gặp qua quá nhiều nam nhân một bên gọi điện thoại cho vợ nói là phải tăng ca, phải đi công tác. Nhưng sự thật thì sao, chẳng qua bọn họ đi hẹn hò với nhân tình thôi, thậm chí nàng còn gặp nam nhân vừa đang ân ái với nhân tình vừa gọi điện thoại cho vợ con nói nhớ họ, thật là khiến người ta buồn nôn, cũng khiến người ta ghê tởm.

Sau khi nàng sống lại đã dự định xong, từ hôn với La Nam, cố gắng kiếm tiền để người nhà có cuộc sống tốt hơn, thay đổi vận mệnh kiếp trước, tìm một nam nhân bình thường môn đăng hộ đối, cả đời hầu chồng dạy con, không cầu đại phú đại quý chỉ cầu một đời an khang. Từ trước đến nay nàng không ngờ quỹ đạo sự việc lại phát triển theo chiều hướng này, không ngờ nàng sẽ qua lại với Yến Vương, thậm chí hắn còn muốn cưới nàng. Nói trắng ra, một nam nhân bình thường nàng có thể cả đời không tim không phổi, chỉ mong sinh một đứa con, lấy đứa con làm chủ, về phần người kia, hắn ta yêu ai thì cứ yêu người đó thôi, nàng không sao cả. Nhưng nếu như là nam nhân ưu tú giống như Yến Vương vậy, nàng sợ mình sẽ không giữ được trái tim, sẽ thích hắn. Nếu như đã thích hắn, nàng căn bản không thể tâm bình khí hòa nhìn hắn và nữ tử khác như thế nào, nàng sẽ ghen tị, nàng sẽ không nhịn được muốn đấu muốn tranh với bọn họ. Nhưng nàng làm sao tranh được? Thậm chí sẽ liên lụy tới toàn bộ Thẩm gia, cho nên nàng kiên quyết không thể chấp nhận hắn được.

Tất nhiên, bây giờ hắn đã chạm qua nàng rồi, cách suy nghĩ của nàng cũng thay đổi. Sau này hắn sẽ là người tôn quý nhất dưới gầm trời này, sao có thể

nhìn nữ tử mà hắn đã chạm qua thành thân hầu chồng dạy con với nam nhân khác. Nàng chỉ định kiếm đủ tiền rồi sẽ lên am ni cô làm bạn với đèn dầu, những thứ khác sẽ không nghĩ tới nữa, chỉ mong hắn có thể bỏ qua cho Thẩm gia, đừng làm khó phụ thân và A Hoán.

Vệ Lang Yến nhíu chặt mày, có chút hết cách rồi. Hắn chưa từng gặp qua nữ nhân mà mình thích, còn tưởng rằng chỉ cần thích thì cưới vào cửa là được rồi, hiện tại là chuyện gì xảy ra đây? Dáng vẻ bản thân cũng không tệ, thân phận cũng không tệ, như vậy bị nàng cự tuyệt, tức giận khẳng định có một chút, nhưng nhiều hơn là sự buồn bực và bất lực.

Hắn suy nghĩ, có phải bản thân quá gấp gáp rồi không, làm cho nàng sợ? Vì vậy nên hoãn lại, từ từ bồi dưỡng tình cảm? Nhất định là vậy rồi, hắn nghĩ nghĩ, nói: "Hôm nay là ta quá hấp tấp làm nàng sợ rồi. Nàng cũng đừng nói cái gì mà xứng hay không xứng. Ta có tình ý với nàng, muốn cưới nàng vào cửa cũng là thật, không định bỡn cợt nàng. Lúc nãy… chỉ là có chút không nhịn được, nàng hãy yên tâm, sau này ta sẽ không lỗ mãng như vậy nữa. Chúng ta trước tiên hãy chầm chậm, qua lại như vậy trước, đợi nàng quen rồi lại trả lời ta sau, có được không?" Mặc dù sẽ có chút khó nhẫn nại, nhưng vì không muốn dọa nàng, hắn bằng lòng tạm thời nhẫn nại một thời gian.

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu mờ mịt nhìn hắn, nhìn ra hắn thật sự không phải là nói chơi, trong lòng không khỏi nảy sinh chút buồn bực. Người này không phải rất thông minh sao, chẳng lẽ nghe không hiểu ý của nàng? Nàng là hoàn toàn cự tuyệt hắn mà, chứ không phải muốn từ từ qua lại xem sao.

Vệ Lang Yến nói xong, nhìn thoáng qua bọc quần áo ở trên giường, nói: "Không cần thu dọn nữa, Tử An vẫn ở lại đây với nàng. Ta có thời gian sẽ qua đây gặp nó."

Thẩm Mẫu Đơn gấp gáp: "Điện… điện hạ, lúc nãy dân nữ không phải là ý đó. Dân nữ muốn nói dân nữ không xứng với điện hạ… Dân nữ…"

Vệ Lang Yến nhìn nàng một cái, ngắt lời nàng: "Xứng hay không xứng là do ta quyết định. Được rồi, đừng nói lại chuyện này nữa, nàng có muốn ra ngoài đi dạo không, ta đi với nàng. An Dương trừ khu chợ náo nhiệt còn có rất nhiều nơi có thể tham quan. Thừa dịp nàng ở An Dương trong khoảng thời gian này, ta sẽ đi dạo với nàng." Hắn nghĩ cô nương nhà người ta không phải đều thích đi dạo chợ hay sao, hắn hạ mình một chút, cố gắng thích ứng với nàng, vừa khiến nàng thích mình vừa làm cho nàng không bị trói buộc bởi cái gọi là quan niệm dòng dõi huyết thống.

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn đều tái đi, lại có chút đỏ, trong lòng càng dâng lên cảm giác vô lực dày đặc: "Điện hạ, không cần đâu." Nàng cũng đã chuẩn bị xong việc bị hắn trách phạt, chịu lửa giận của hắn, nay lại là chuyện gì đây…

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói non nớt của Vệ Tử An vang lên ở bên ngoài: "Thất hoàng thúc, Mẫu Đơn tỷ tỷ, hai người có ở trong phòng không? Ta bước vào nha."

Thẩm Mẫu Đơn có chút luống cuống, vẻ mặt Vệ Lang Yến không thay đổi, mở miệng nói: "Vào đi."

Cửa phòng bị đẩy ra, cái đầu nhỏ của Vệ Tử An ló vào trước, thấy hai người đều ở trong phòng, đẩy cửa vào cười tít mắt, chạy chầm chậm đến bên Thẩm Mẫu Đơn, quấn lấy nàng nói: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, câu chuyện hôm nay tỷ vẫn chưa kể. Hôm qua kể tới khúc lạc vào Tiểu Lôi Âm, sau đó như thế nào?"

Thẩm Mẫu Đơn chỉ đành bỏ qua điện hạ ở một bên trước, ôm Vệ Tử An ngồi xuống đầu giường, còn mình thì ra bên ngoài bê một chiếc ghế nhỏ đặt ở cạnh giường để ngồi kể chuyện cho tiểu thế tử: "Kế tiếp là kể câu chuyện Tôn hầu tử giả làm thần y…" Điện hạ ngồi ở vị trí không xa ở sau lưng nàng. Ánh mắt nóng rực sau lưng khiến nàng hơi có chút không tự nhiên, có lúc đang kể quên hết nội dung phía sau, phải nghĩ hồi lâu mới kể tiếp được, cứ lắp ba lắp bắp như vậy kể hơn một canh giờ mới kể xong đoạn Tôn hầu tử giả làm thần y.

Ánh mắt sau lưng vẫn một mực không rời khỏi, nàng kể bao lâu hắn liền nhìn nàng bấy lâu, nàng cũng một mực không dám quay đầu nhìn hắn. Tới khi nàng kể xong Cưu Lan bước vào đưa mấy ly trà, nàng bưng lên uống một hơi cạn sạch. Thực sự có chút chịu không nổi ánh mắt sau lưng rồi, uống xong nước trà, nhét cái ly vào tay Cưu Lan, đang muốn nói ra ngoài thăm Bảo Thu, bỗng nhiên nàng nghe điện hạ nói: "Tử An, tối nay có muốn ra ngoài dạo chợ đêm không? Thất hoàng thúc đi với con, cũng kêu luôn Mẫu Đơn tỷ tỷ của con có được không?"

Thẩm Mẫu Đơn bất ngờ không kịp đề phòng đối diện với đôi mắt mang theo ý cười của hắn, không nhịn được ngẩn ra, đầu óc cũng có chút ong ong, trái tim cũng không kiềm chế được bỗng rung động. Nàng mờ mờ mịt mịt nghe giọng nói vui mừng của Vệ Tử An: "Hay quá, Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ cũng cùng đi dạo chợ đêm với chúng ta đi. Mẫu Đơn tỷ tỷ, chợ đêm rất vui đó, có rất nhiều hoa đăng, món ngon, còn có biểu diễn tạp kỹ nữa,…"

"Tỷ… tỷ phải chăm sóc cho Bảo Thu, nên không đi được." Thẩm Mẫu Đơn vội tránh đi đôi mắt ấy, không dám nhìn hắn nữa. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn cười, tuy chỉ là nụ cười mờ nhạt nhưng lúc nãy sự rung động trong tim nàng quả thật rất lớn. Nàng biết mình nhất định phải cách xa hắn.

Vệ Tử An từ đầu giường bò xuống, ôm chặt lấy eo Thẩm Mẫu Đơn, nũng nịu nói: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ cùng đi với chúng ta đi, để Cưu Lan tỷ tỷ và Tư Cúc tỷ tỷ ở nhà chăm sóc Bảo Thu tỷ tỷ là được rồi, có được không?"

Cưu Lan cười nói: "Phải đó, Mẫu Đơn cô nương, có nô tỳ và Tư Cúc ở đây, người hãy ra ngoài cùng thế tử đi."

"Ta…" Thẩm Mẫu Đơn há miệng, cúi đầu nhìn vẻ mặt van xin của Tử An, có chút không biết phải cự tuyệt như thế nào, cuối cùng cái gì cũng đều nói không ra.

~~d die en d da n le q u y đo nnn~~d điên da an le qu yyy donnnn~~~

Vệ Lang Yến ở đây suốt cả ngày, buổi trưa cũng ở lại trong nhà dùng cơm. Ăn xong Cưu Lan dọn dẹp một sương phòng nhỏ để hắn nghỉ ngơi một lát, sau đó ở cùng với Thẩm Mẫu Đơn và Vệ Tử An cả buổi chiều. Sau khi ăn cơm tối xong, Vệ Tử An ầm ĩ đòi ra ngoài chơi, kéo Thẩm Mẫu Đơn đi ra ngoài cửa. Thẩm Mẫu Đơn đã từ chối mấy lần, Vệ Tử An đứng im, cúi đầu đứng một bên. Thẩm Mẫu Đơn cúi đầu nhìn, thấy tiểu gia hỏa đang khóc, lập

tức luống cuống: "Thế tử, thế tử đừng khóc mà, ta sẽ đi với thế tử mà."

Cuối cùng Thẩm Mẫu Đơn cũng đánh không lại thế công bằng nước mắt của Vệ Tử An, đi theo Vệ Tử An ra ngoài cửa viện, thấy có chiếc xe ngựa dừng ở trong hẻm. Vệ Tử An dắt nàng đi qua, vén rèm lên. Vệ Lang Yến đang ngồi ngay ngắn ở bên trong, mặc cẩm bào màu xanh thẫm, bên ngoài khoác áo khoác da chồn đen. Gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lúc thấy bọn họ nét mặt dịu dàng hơn nhiều. Vệ Tử An vươn tay nhỏ về phía hắn: "Thất hoàng thúc, kéo con với."

Vệ Lang Yến đưa tay kéo Vệ Tử An lên xe. Thẩm Mẫu Đơn đứng dưới xe ngựa đang do dự, điện hạ lại đưa tay ra một lần nữa: "Mau lên đây đi."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn bàn tay thon dài mạnh mẽ của hắn, cắn răng nghĩ dù sao mình cũng đã bị hắn chạm qua rồi, một lát còn phải đối mặt với hắn. Bây giờ nói thêm nữa thì có ích gì, nhắm mắt, lòng đã quyết, đưa tay ra. Một bàn tay có chút lạnh lẽo nắm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại của nàng. Hai người đột nhiên cảm nhận được lúc các ngón tay chạm vào nhau có cảm giác gì đó tê tê dại dại từ ngón tay tản ra, đều ngẩn ra.

Cái cảm giác tê dại kia từ ngón tay truyền tới toàn thân. Vốn Vệ Lang Yến nghĩ rằng chỉ một cái nắm tay sẽ không có việc gì, không ngờ lần này lại không thể thu thập được, bụng dưới gần như lập tức căng cứng. Sắc mặt hắn khẽ biến, dùng lực một cái kéo nàng lên xe ngựa, lập tức buông ta ra, hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi.

Thẩm Mẫu Đơn và Vệ Tử An ngồi đối diện Vệ Lang Yến. Nhìn Thẩm Mẫu Đơn có chút không được tự nhiên, Vệ Lang Yến cảm thấy bản thân có chút tự dẫn lửa đốt mình, hắn vốn định cùng nàng qua lại một thời gian, ít nhất cũng khiến nàng thích mình rồi mới tới cửa cầu hôn, cưới nàng vào cửa. Nhưng hắn đã đánh giá quá thấp sự nhẫn nại của mình rồi. Chẳng qua chỉ mới hơi chạm vào nàng một chút, hắn liền có chút chịu không được, nếu không có Tử An ở đây, hắn thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Xe ngựa chạy lộc cộc về phía trước, Vệ Tử An hưng phấn vén một góc rèm xe để nhìn ra bên ngoài. Thẩm Mẫu Đơn cố gắng khiến mình quên đi tầm mắt nóng rực và cuồng nhiệt ở đối diện. Tay nàng đặt ở hai chân có chút run rẩy. Trong đầu suy nghĩ hết lần này đến lần khác, mặc kệ như thế nào ngày mai nhất định phải đưa tiểu thế tử về vương phủ, nàng không thể tiếp tục tiếp xúc với điện hạ được nữa. Ngày mai lúc đưa tiểu thế tử về nhất định phải nói rõ ràng với hắn mới được. Nếu như hắn nhất thời nóng giận trách phạt Thẩm gia thì làm sao? Hắn không phải là muốn thân thể của mình sao? Nếu thực sự không được thì cho hắn thân thể này vậy, chỉ cần Thẩm gia không sao, nàng như thế nào cũng được. Dù sao sau này nàng cũng chỉ có phận là bạn với đèn dầu suốt đời thôi. Nhưng nếu hắn lấy Thẩm gia ra uy hiếp để cưới nàng thì làm sao đây?

Dọc đường Thẩm Mẫu Đơn vẫn luôn suy nghĩ lung tung, chợt xe ngựa dừng lại. Thẩm Mẫu Đơn nhìn ra ngoài thì thấy đã tới chợ đêm rồi, bên tai đều là tiếng người huyên náo, vô cùng náo nhiệt. Nô tài lập tức tới trước xe ngựa thả ghế nhỏ xuống. Vệ Lang Yến dẫn đầu xuống xe ngựa trước, lại ôm Vệ Tử An xuống, Thẩm Mẫu Đơn cũng theo xuống.

Nhìn khu chợ đèn đuốc sáng trưng, sôi nổi náo nhiệt, Thẩm Mẫu Đơn có chút lơ đãng. Vệ Tử An hưng phấn không thôi nắm tay Thẩm Mẫu Đơn, chỉ vào những thứ thú vị kỳ lạ dọc đường giới thiệu cho Thẩm Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ tỷ đây là mười loại kẹo dính, ăn rất ngon đó…"

"Mẫu Đơn tỷ tỷ, đây là rượu nho, chua chua ngọt ngọt, uống ngon lắm. Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ uống với ta một chén nha."

Vệ Tử An kéo Thẩm Mẫu Đơn đi về phía hàng quán kia. Quán này vô cùng đơn sơ. Trên đầu che một tấm bạt lớn, có bếp lò và một cái vạc, trên cái bàn cũ bên cạnh bày chén sạch và muỗng, Vệ Tử An kéo nàng tới trước một cái bàn cũ ngồi xuống. Vệ Lang Yến cũng qua theo và ngồi xuống.

Vệ Tử An cười nói với bà bà bày quán: "Bà bà, cho ta ba ly rượu nho."

Ba ly rượu nho được bưng lên, Thẩm Mẫu Đơn nếm thử một miếng, vị chua chua ngọt ngọt, nhịn không được nghiêng đầu nhìn Vệ Tử An nở nụ cười: "Uống thật là ngon đó."

Vệ Tử An đắc ý: "Thấy chưa, thấy chưa, ta đã nói là rất ngon mà."

Vệ Lang Yến không kén chọn, cũng uống theo từng hớp từng hớp.

"Thất đệ?" không xa cất lên giọng nói kinh ngạc, mấy người đồng thời quay đầu lại nhìn, đều quen biết, Cảnh Vương Vệ An Cảnh.

Đi theo bên cạnh Vệ An Cảnh là một nữ tử quyến rũ, vóc dáng đầy đặn, mềm mại giống như không xương dính trên người Vệ An Cảnh. Hắn ta đi tới trước mặt ba người, quan sát Thẩm Mẫu Đơn, lại nhìn Vệ Lang Yến bằng ánh mắt kỳ lạ: "Vệ Lang Yến, đệ vẫn làm thật sao?"

Vệ Lang Yến đương nhiên hiểu lời nói của hắn ta có ý gì, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ ừ một tiếng không cần nhiều lời nữa.

"Chào Lục thúc thúc." Vệ Tử An có chút bất đắc dĩ chào hỏi Vệ An Cảnh.

Vệ An Cảnh đưa tay sờ sờ đầu tiểu thế tử, cười híp mắt hỏi tiểu thế tử: "Tử An cùng về với Lục thúc thúc có được không? Lục thúc thúc chuẩn bị cho con rất nhiều đồ chơi rất hay đó."

Vệ Tử An thở dài bất đắc dĩ giống như ông cụ non: "Lục thúc thúc, con muốn đi cùng Thất thúc thúc và Mẫu Đơn tỷ tỷ, cho nên không làm phiền Lục thúc thúc đâu."

Vệ An Cảnh lại trêu ghẹo Vệ Tử An mấy câu rồi không nói thêm gì nữa. Lúc này mới dẫn nữ tử bên cạnh rời khỏi, lúc rời khỏi còn như cười như không nhìn Thẩm Mẫu Đơn mấy lần.

Ba người uống xong rượu nho rồi đi dạo một hồi. Thời gian không còn sớm nữa mới trở về nhà, Vệ Lang Yến đưa hai người tới trước cửa nhà: "Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai ta sẽ tới đây." Dứt lời, đóng màn xe lại, sai phu xe cho xe ngựa chạy đi.

Nhìn xe ngựa từ từ biến mất ở đầu hẻm, Thẩm Mẫu Đơn dắt Vệ Tử An bước vào sân. Nàng đưa tiểu tử kia về phòng rồi cũng không lập tức rời đi mà dỗ dành tiểu thế tử hồi lâu. Dỗ dành cả nửa canh giờ thì tiểu tử kia mới chịu đồng ý ngày mai trở về vương phủ, Thẩm Mẫu Đơn mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

~di een d d dannn llle quuuy đooon~~ d d iiien daaaan leee qqqquydon~

Sáng sớm ngày hôm sau, Vệ Lang Yến ăn sáng xong thì Trần Hoằng Văn liền đưa các công vụ cần xử lý trong khoảng thời gian này tới thư phòng. Vệ Lang Yến đành phải xử lý công vụ trước rồi mới qua được nhà bên kia. Tới lúc xử lý xong công vụ thì cũng sắp tới trưa rồi, đột nhiên hắn nhớ ra cái gì đó, hỏi Trần Hoằng Văn đang đứng bên cạnh: "Hoằng Văn, bổn vương có một vấn đề muốn hỏi ngươi. Nếu như một nữ tử nói với ngươi là nàng không xứng ở bên ngươi đó là ý gì? Có phải là thực sự không xứng hay là cự tuyệt?"

Trần Hoằng Văn lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra rồi, trước tiên có chút ngẩn ra, y không ngờ cô nương Thẩm gia kia sẽ nói những lời như vậy. Đây rõ ràng là cự tuyệt rồi, y trầm giọng nói: "Điện hạ, đây chỉ là cái cớ, không phải là vấn đề cái gì xứng hay không xứng mà là nàng ấy không muốn cùng với ai đó ở bên nhau nên mới nói những lời như vậy." Y thật không ngờ Thẩm gia cô nương sẽ từ chối điện hạ. Hơn nữa, y nhìn sang điện hạ, y đi theo điện hạ cũng đã mười mấy năm rồi, từ nhỏ đã theo bên cạnh điện hạ rồi, biết điện hạ chưa từng có nữ nhân nào. Vốn cho rằng hắn sẽ không rung động tình cảm với nữ nhân, càng không ngờ khi điện hạ rung động với nữ nhân sẽ cố chấp và cuồng nhiệt như vậy.

Vẻ mặt Vệ Lang Yến từ từ sa sầm lại, gương mặt lạnh lùng. Nàng đúng là cự tuyệt hắn, nàng thật là cái gì cũng không sợ?

Đang nghĩ ngợi, chợt bên ngoài có hạ nhân đến báo: "Điện hạ, thế tử về rồi. Thẩm cô nương đưa thế tử về rồi."

Vẻ mặt Vệ Lang Yến khó hiểu, hồi lâu mới đứng lên nói: "Hoằng Văn ngươi ra ngoài đón Tử An, lại kêu Thẩm cô nương qua đây."

~~d iiiieeeen d d dannn leee qqquyyy doon~dieeenđ đ anllle quuyydon~

Sau khi Thẩm Mẫu Đơn nghe xong lời của Trần Hoằng Văn, nhìn về hướng thư phòng, hơi có chút chần chừ, lại nghĩ nàng tới đây là để giải quyết vấn đề chứ không phải trốn tránh. Nàng cắn chặt răng, từng bước từng bước đi về phía thư phòng, gõ nhẹ cửa một cái, lập tức trong phòng vang lên tiếng của Vệ Lang Yến: "Vào đi!"

Thẩm Mẫu Đơn đẩy cửa đi vào, đập vào mắt chính là nam nhân đang ngồi sau án thư lớn. Dáng người hắn bất phàm, ngồi vững vàng ở nơi đó. Trên người tản ra khí thế cực lớn hoàn toàn không giống với hắn ngày hôm qua vừa gặp. Thẩm Mẫu Đơn có chút do dự. Lúc đang thất thần lại nghe tiếng nói có chút lạnh lẽo: "Vào đây, đóng cửa lại!"

Đây dĩ nhiên là giọng điệu ra lệnh, Thẩm Mẫu Đơn siết chặt nắm tay, đi vào trong phòng, xoay người đóng cửa lại.

Nàng xoay người lại, đi về phía trước hai bước, cách án thư một khoảng, đang muốn mở miệng nói gì đó, điện hạ đã hỏi: "Hôm qua nàng nói không xứng với ta thật ra là vì muốn cự tuyệt ta? Nàng không muốn gả vào vương phủ?"

Thẩm Mẫu Đơn quỳ xuống đất bụp một tiếng, đầu cúi xuống thấp. Nàng trả lời: "Dạ phải, điện hạ." Vừa nói xong nàng cảm thấy không khí xung quanh dường như lạnh đi không ít. Nàng lại nghe thấy tiếng của hắn: "Thẩm Mẫu Đơn, sao nàng dám? Sao nàng dám cự tuyệt bổn vương? Nàng không sợ liên lụy đến cả gia tộc Thẩm gia của nàng!"

Giọng nói của hắn đã vô cùng lạnh lùng, Thẩm Mẫu Đơn không nhịn được rùng mình một cái, đầu cúi càng thấp: "Điện… điện hạ, dân nữ sợ, nhưng dân nữ không xứng. Ngài… ngài nếu thực sự muốn… muốn, dân nữ… sẽ không từ chối. Dân nữ chỉ mong… chỉ mong điện hạ có thể tha… tha cho Thẩm gia, dân nữ cũng sẽ… suốt đời làm bạn với đèn dầu." Nàng lắp ba lắp bắp cuối cùng cũng cắn răng nói ra hết những lời này, chỉ chờ hắn xử trí.

Vệ Lang Yến đã nghe hiểu những lời này, ý của nàng là thân thể có thể cho hắn còn việc gả cho hắn thì không cần, thân thể đã cho hắn rồi, cầu xin hắn tha cho Thẩm gia. Vệ Lang Yến cười lạnh hai tiếng, nhiệt độ trong thư phòng lại chợt giảm đi không ít. Hắn nhịn xuống sự tức giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Vậy nàng qua đây."

Thẩm Mẫu Đơn chỉ cảm thấy cả người rét run, cắn răng đứng lên. Ngay cả đầu nàng cũng không ngẩng lên, từng bước đi về phía bóng người khôi ngô phía sau án thư. Đôi chân tựa hồ như chịu sức nặng nghìn cân. Nàng không biết rốt cuộc bản thân làm thế nào đi tới bên cạnh hắn, không dám nhìn diện mạo của hắn. Nàng nghe thấy giọng nói càng ngày càng lạnh lùng của hắn: "Ngồi xuống!"

Thẩm Mẫu Đơn cắn răng, nhắm mắt ngồi nghiêng lên đùi hắn, cơ thể cũng bắt đầu hơi run rẩy.

Vệ Lang Yến ngồi vững vàng không động đậy. Mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể nàng lượn lờ quanh chóp mũi, dục vọng của hắn cơ hồ lập tức thức tỉnh, nhanh đến nỗi khiến hắn ngạc nhiên, cũng khiến hắn càng ngày càng tức giận, hắn lạnh lùng nói: "Nàng ngồi như vậy làm gì? Mặt hướng về phía ta, ngồi dạng chân lên người ta, chẳng lẽ còn cần ta phải dạy nàng sao?"

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn có chút trắng bệch, nắm tay siết chặt run rẩy, nàng cúi thấp đầu, từ từ xoay người lại. Mặt hướng về phía hắn, chầm chậm từ ngồi nghiêng biến thành ngồi dang chân trên đùi hắn. Nàng dường như lập tức nhận ra có vật gì đó cưng cứng chọt vào bên trong bắp đùi của nàng. Nàng lập tức cứng người không dám động đậy nửa phần.

"Nàng đang làm gì? Còn không tiếp tục? Không phải xin ta tha cho Thẩm gia các ngươi sao?" Giọng nói của Vệ Lang Yến càng ngày càng hờ hững. Sự

căng cứng ở bụng dưới khiến hắn gần như sắp không nhịn được, nhịn không được muốn ôm chặt nàng vào lòng.

Thẩm Mẫu Đơn sao lại không hiểu ý trong lời nói của hắn, trong lòng có chút khổ sở. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, nhắm mắt lại, bất chấp tiến tới, đôi môi mềm mại chạm vào đôi môi mím chặt lạnh băng của hắn. Nàng cũng không biết nên làm sao nữa, dừng lại, vươn cái lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng liếm môi hắn. Cái thứ đang chọt vào đùi nàng càng ngày càng cứng rắn, nàng không được tự nhiên giãy dụa một chút.

Một bàn tay to đột nhiên ôm lấy eo nàng, cả người nàng ngã vào người hắn. Bộ ngực mềm mại đụng vào lồng ngực rắn chắc rộng rãi của hắn, hắn mở miệng ra, cái lưỡi nóng ẩm xông vào khoang miệng của nàng, khuấy động một cách mạnh mẽ trong miệng nàng, mút vào, nước bọt của hai người trộn lẫn vào nhau. Nụ hôn tham lam càn rỡ của hắn khiến nàng nhịn không được muốn trốn tránh, đầu không ngừng lui về phía sau nhưng lập tức bị hắn giữ lại, bị buộc tiếp nhận nụ hôn cuồng dã khiến người ta hít thở không thông này.

Trong đầu Vệ Lang Yến chỉ còn lại duy nhất một âm thanh, muốn nàng, muốn nàng. Hắn không thể thỏa mãn chỉ bằng một nụ hôn. Bàn tay ôm chặt eo nàng di chuyển lên đầu vai, vạch ra tầng lớp quần áo, lộ ra bờ vai trắng mịn trơn láng.

Vừa chạm vào hơi lạnh, cả người Thẩm Mẫu Đơn càng ngày càng run rẩy kịch liệt, trong lòng trào dâng sự tuyệt vọng nồng đậm.

Vệ Lang Yến đối diện gương mặt tái nhợt và đôi mi cong cong không ngừng run rẩy, trong lòng mềm đi, nhíu mày nhìn nàng hồi lâu. Lo sợ con sư tử dũng mãnh đang kêu gào càng trở nên kịch liệt hơn, hắn ngừng tất cả động tác lại, qua hồi lâu hắn mới cắn răng nói bằng giọng khàn khàn: "Nàng đi đi."

Thẩm Mẫu Đơn chợt mở bừng mắt ra, không thể tin được nhìn hắn, dường như có chút không dám tin những lời mình nghe được. Hắn lại cau mày cắn răng nói: "Nghe không hiểu lời ta nói sao? Hay nàng muốn tiếp tục?" Chẳng lẽ nàng không biết mình phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể khống chế được bản thân sao, hắn là muốn nàng, nhưng không phải là ở một nơi như thế này. Hắn cũng không định buông tha cho nàng, lúc nãy chẳng qua là bị nàng chọc giận thiếu chút nữa đánh mất lý trí.

Thẩm Mẫu Đơn lắp bắp hỏi một cách cẩn thận: "Điện… điện hạ, vậy… vậy Thẩm gia…"

Vệ Lang Yến lạnh lùng nói: "Yên tâm, ta sẽ không động vào bọn họ đâu."

Cuối cùng Thẩm Mẫu Đơn cũng hoàn hồn, nhanh chóng từ hai chân hắn nhảy xuống, chỉnh lại quần áo, đi mấy bước cách hắn không xa thì ngừng lại, hành lễ với hắn, cảm kích nói: "Đa tạ điện hạ, dân nữ cáo từ." Dứt lời, không chút do dự, cẩn thận lui ra khỏi phòng.

Hết chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Editor: Vanny

Sau khi xảy ra chuyện ở thư phòng của vương phủ lần trước, từ lúc điện hạ thả nàng đi tính đến nay đã sắp một tháng. Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn luôn sống trong lo lắng sợ hãi, sợ điện hạ sẽ đổi ý. Mỗi lần nhớ lại, ngay cả bản thân nàng cũng sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, cũng không biết lúc trước sao lại to gan như thế mà cự tuyệt hắn, thậm chí còn nói ra những lời như vậy. Cũng may tất cả đều đã qua rồi, điện hạ không trách cứ nàng, cũng không làm khó Thẩm gia.

Còn mấy ngày nữa là tới ngày thi của A Hoán, nàng chỉ cần an tâm đợi A Hoán thi xong, có kết quả là có thể cùng nhau trở về Lâm Hoài rồi. Tới lúc đó nàng sẽ cố gắng kinh doanh cửa tiệm, đợi tới thời điểm thích hợp thì nàng sẽ tự đi am ni cô. Thẩm Mẫu Đơn thầm thở ra một hơi. Ngày tháng dường như trở về như lúc trước, bản thân nàng như thế nào cũng không quan trọng. Nàng sống lại chẳng qua cũng chỉ vì người nhà mà sống, đi am ni cô hay sống cùng một nam tử suốt đời, nàng cũng không sao cả, chỉ mong kiếp này người nhà có thể bình an khỏe mạnh.

"Tỷ tỷ, tới đây ăn cơm thôi." Tiếng của Thẩm Hoán từ sương phòng cách vách truyền đến. Thẩm Mẫu Đơn buông xuống những suy nghĩ rắc rối trong lòng, cười cười, đứng dậy đi về phòng khách ở cách vách. Lúc này nàng nên vui mừng mới đúng, vấn đề của A Hoán đã được giải quyết. Căn bản những chuyện bất hạnh đã phát sinh ở kiếp trước gần như đã bị ngăn chặn rồi, nàng tin số phận sau này của người nhà nhất định sẽ thay đổi.

Lúc tới phòng khách cách vách Bảo Thu và A Hoán đã ngồi vào chỗ. Sức khỏe của Bảo Thu cũng đã gần hồi phục, nhìn Mẫu Đơn, cười với nàng: "Mẫu Đơn tỷ, qua đây ăn cơm."

Hai người này chẳng hề biết chuyện của nàng và điện hạ. Về phần Thẩm Hoán, nàng cũng không định nói với đệ ấy, nàng không muốn Thẩm Hoán lo lắng cho nàng.

Ăn cơm xong, Thẩm Mẫu Đơn về phòng viết chuyện Tây Du Ký. Bởi vì đã hứa với Tử An rồi, mỗi ngày nàng đều viết lại câu chuyện rồi sai người đưa tới vương phủ. Câu chuyện hôm nay là chương kết rồi. Tốn hết cả buổi chiều nàng mới viết xong, lại viết hết cách nấu những món mà bình thường Tử An thích ăn rồi giao cho Tư Cúc, kêu nàng ấy đem đồ tới vương phủ là được.

Chớp mắt đã qua mấy ngày, đã đến ngày Thẩm Hoán đi thi. Thời gian thi là hai ngày. Hai ngày này chỉ có thể ở trường thi. Sáng sớm thức dậy Thẩm Mẫu Đơn giúp Thẩm Hoán thu dọn xong quần áo, lại đích thân xuống bếp làm đồ ăn, bánh nướng nhân thịt. Loại đồ ăn này tiện lợi, ăn ngon lại no bụng. Nhân thịt là thịt ướp tương được nấu rất đặc biệt, Thẩm Mẫu Đơn ở trong nước sốt thêm vào mấy gia vị, mùi vị đó thật ngon không thể tả.

Mọi người cùng nhau ăn xong bữa sáng, Thẩm Hoán mới xách tay nải tới trường thi. Tư Cúc và Lục Nhi lo lắng không thôi, hai ngày nay đều không nghỉ ngơi tốt, hai người như ngồi trên đống lửa. Kỳ thực Thẩm Mẫu Đơn cũng có chút lo lắng. Thi vòng hai và thi sơ tuyển có chút không giống nhau, ngoại trừ thi viết còn phải thi vấn đáp, ở trước mặt quan khảo thí trả lời một vài vấn đề. Quan khảo thí đều là các đại thần đương triều hoặc là một vài thân vương. Mặc dù Thẩm Mẫu Đơn biết Thẩm Hoán đã thi đậu ở kiếp trước, nhưng lần này nàng đã đắc tội điện hạ, nàng có chút lo lắng điện hạ sẽ cho người làm khó A Hoán. Nhưng ngẫm lại, lại thấy không có khả năng, điện hạ là một đại nam nhân, tính cách cũng coi như quang minh lỗi lạc, không đến nỗi vì một nữ tử như nàng mà làm ra chuyện không có phẩm chất như vậy.

~~dieeeendddddddaaaaanlequy donnnn~~diendaaaanleeequuydonn~~

Ngược lại Thẩm Hoán không có áp lực gì, đeo tay nải đi thẳng vào trường thi. Ngày thứ nhất là thi viết, tài văn chương của đệ ấy không tệ, nhìn đề bài xong cũng có suy nghĩ độc đáo của riêng mình, rất dễ dàng trả lời được câu hỏi. Buổi trưa và buổi chiều các thí sinh được sắp xếp nghỉ ngơi trong sương phòng, buổi chiều còn có một buổi thi.

Nơi nghỉ ngơi là một đại viện thống nhất với rất nhiều phòng. Thẩm Hoán sau khi từ phòng thi đi ra đi thẳng tới sương phòng được phân, trong sương phòng có mấy thí sinh đang nghỉ ngơi. Thẩm Hoán về tới sương phòng mở tay nải ra lấy mấy cái bánh nướng nhân thịt ra, rót một ly nước, bưng ra ngoài phòng, tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống bắt đầu ăn.

Bánh nướng được nhào từ bột mì, bánh thơm, mềm và ngọt, mùi vị thịt bên trong rất ngon. Cắn vào một miếng là miếng thịt to và bánh thơm mềm, Thẩm Hoán ăn ba bốn miếng là giải quyết xong một cái bánh nướng, uống một ngụm nước. Đang muốn tiếp tục ăn, bên cạnh đột ngột có giọng nói vang lên: "Ái chà, tiểu huynh đệ, cái bánh của ngươi nhìn rất ngon nha. Hai chúng ta trao đổi đồ ăn với nhau nha."

Thẩm Hoán quay đầu lại, phát hiện cách đó không xa có một hán tử khuôn mặt ngăm đen, cao lớn vạm vỡ, dáng vẻ ước chừng ba mươi tuổi đang ngồi xổm, nhìn chằm chằm vào cái bánh nướng nhân thịt trên tay đệ ấy. Trên tay gã hán tử này đang cầm nửa con gà quay, ngẩng đầu nhìn Thẩm Hoán đang nhìn về phía gã, nhếch miệng cười để lộ hàm răng trắng, đứng dậy bước hai bước tới bên cạnh Thẩm Hoán ngồi xổm xuống, xách gà quay trong tay đưa tới trước mặt Thẩm Hoán: "Tiểu huynh đệ, hai chúng ta trao đổi đồ ăn nha."

Nói xong cũng không đợi Thẩm Hoán có đồng ý hay không, nhanh chóng nhét gà quay trên tay vào tay của Thẩm Hoán, lại giật hai cái bánh còn lại trên tay Thẩm Hoán về. Sau khi gã lấy hai cái bánh về cũng không ăn, cẩn thận gói lại bằng giấy dầu.

Thẩm Hoán nhìn chằm chằm vào gà quay trong tay, lại ngẩng đầu nhìn hán tử này hai cái, ôi ôi hai tiếng: "Đại thúc, thúc đây là làm gì vậy?"

Đại hán cười hì hì với đệ ấy hai tiếng: "Ta thích nhất là ăn bánh nướng nhân thịt, từ xa đã ngửi thấy mùi bánh nướng của ngươi. Tiểu huynh đệ đừng chê cười nha."

Chỉ là hai cái bánh nướng thôi, Thẩm Hoán cũng chẳng có gì mà bối rối, nhìn gã gói bánh nướng lại không ăn, không khỏi hỏi: "Đại thúc, sao thúc không ăn?"

Đại hán à hai tiếng, khóe mắt dường như liếc về phía sau: "Ta hả, ta đợi lát về rồi ăn."

"Đại thúc, thúc hẳn là không phải thí sinh phải không? Sao thúc có thể vào đây được?" Thẩm Hoán thấy dáng vẻ đại hán không giống thí sinh, mà giống người học võ hơn.

Đại hán cũng không che giấu, cười nói: "Ta làm việc ở đây, được rồi, tiểu huynh đệ ta không làm phiền ngươi nữa, hy vọng sau này chúng ta sẽ có duyên gặp lại." Dứt lời liền nắm chặt giấy dầu chạy về phía rừng cây bên trái.

Thẩm Hoán chớp mắt hai cái thì đại hán kia đã biến mất không chút dấu vết. Đệ ấy cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là thị vệ làm việc ở đây, nhìn gà quay trong tay, đưa lên miệng bắt đầu ăn.

Lại nói đại hán sau khi giật hai cái bánh nướng từ chỗ Thẩm Hoán đã chạy vào rừng cây, phía sau rừng cây là một bãi đất trống, hai nam nhân đang đứng trên bãi đất trống. Đại hán cầm bánh nướng chạy đến trước mặt nam nhân thân hình cao lớn khôi ngô, cười hì hì hai tiếng, đưa hai cái bánh nướng gói giấy dầu trong tay cho nam nhân này: "Điện hạ, thuộc hạ nghe theo phân phó của người đem bánh nướng này qua đây, cũng quá mất mặt rồi, giành đồ ăn với một đứa trẻ…" Nhìn vẻ mặt không ngại của nam nhân cao lớn, đại hán vội vàng sửa miệng: "Điện hạ, lần này người nên dẫn thuộc hạ tới Lương Châu rồi chứ. Ở An Dương lâu, làm mấy chuyện nhỏ nhặt rãnh rỗi như vậy, chẳng phải chỉ là một cuộc thi thôi sao? Còn làm cái trò gì, nhất định phải điều một đống thị vệ tới canh chừng! Đúng rồi, điện hạ, người sai thuộc hạ đi giành bánh nướng gì với một đứa trẻ?"

Gần đây điện hạ càng ngày càng kỳ lạ, Tần Luân cảm thấy vừa rời khỏi điện hạ mấy năm, càng ngày càng không hiểu lòng điện hạ rồi.

Vệ Lang Yến không trả lời câu hỏi của Tần Luân, chỉ nhìn gã một cái, vẻ mặt lạnh nhạt. Trần Hoằng Văn ở phía sau ho khan một tiếng, nháy nháy mắt với Tần Luân. Gã không hiểu nhìn Trần Hoằng Văn một cái: "Trần Hoằng Văn, ngươi nháy mắt làm gì? Mắt có bệnh sao?" Nói xong, lại nhìn Vệ Lang Yến, vẻ mặt đau khổ nói: "Điện hạ, người nói nói xem, có đồng ý cho thuộc hạ lần này theo người về Lương Châu hay không?"

Cuối cùng Vệ Lang Yến cũng mở miệng: "Tần Luân, bổn vương nhớ trước đây hình như ngươi nhặt được một đứa bé gái? Đứa bé đó giờ đã mười mấy tuổi rồi phải không? Võ công học như thế nào? Bổn vương muốn giao cho nó một nhiệm vụ."

Da mặt Tần Luân có chút đỏ, à một tiếng: "Điện hạ nói là Tần Niệm Hương phải không. Nha đầu đó mười lăm rồi, võ công rất cao. Điện hạ muốn giao nhiệm vụ gì cho nó?"

Vệ Lang Yến không nói, ra hiệu cho Trần Hoằng Văn ở phía sau. Trần Hoằng Văn lập tức tiến lên trước một bước, từ trong người lấy ra một bức chân dung, lại thì thầm bắt đầu nói với Tần Luân, càng nói, sắc mặt Tần Luân càng cổ quái, mồ hôi toát ra ở sau đầu, nghi hoặc nói: "Điện hạ thật là hao tổn tâm huyết. Trực tiếp giành lấy… không phải, trực tiếp tới cửa cầu hôn không phải được rồi sao, ai còn dám cự tuyệt điện hạ chứ."

Vệ Lang Yến không quan tâm tới gã, lấy một cái bánh nướng nhân thịt ra bắt đầu ăn, mùi vị rất ngon, nhưng hắn lại không nhịn được nhíu mày.

~~d diiieeeen dannnnleeequydddon~~diiiieeeenddaaanlequuuydoonnn~~

Sau hai ngày Thẩm Hoán đã thi xong trở về. Tư Cúc và Lục Nhi vội vàng ra đón: "Thiếu gia, người thi như thế nào?"

Thẩm Hoán cũng có chút không chắc. Phần thi viết đệ ấy cảm thấy không sao. Nhưng ngày thứ hai phần thi vấn đáp có chút kỳ quái, lại là Yến Vương điện hạ, hỏi đệ ấy một loạt câu hỏi không quan trọng, sau đó thì cho đệ ấy ra ngoài.

Nghe những lời Thẩm Hoán nói như vậy, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cả kinh. Trong đầu có chút mơ màng, điện hạ thật sự sẽ không làm ra loại chuyện đó chứ. Coi như nàng chưa từng tham dự qua cuộc thi nho sinh nhưng cũng biết phần thi vấn đáp phía sau chắc chắn không thể hỏi một loạt câu hỏi không quan trọng như vậy được.

Ngay cả Thẩm Hoán cũng nhận ra điều không bình thường, lo lắng hỏi Thẩm Mẫu Đơn: "Tỷ, tỷ và điện hạ không có chuyện gì chứ?"

Thẩm Mẫu Đơn làm sao dám nói mình và điện hạ có gì chứ, vội chuyển đề tài.

Ban đêm lúc đi ngủ, Thẩm Mẫu Đơn thật sự lăn qua lăn lại không ngủ được, trong lòng đau khổ vô cùng, lo sợ A Hoán chỉ vì mình mà không thể trở thành nho sinh được. Cả đêm này nàng cơ hồ ngủ không được. Sáng thức dậy mắt hơi khô, dưới mắt có quầng thâm mắt màu xanh. Cứ bị hành hạ như vậy suốt mười ngày, cả người Thẩm Mẫu Đơn cũng gầy đi một vòng.

Hôm nay là ngày công bố kết quả, cả người Thẩm Mẫu Đơn đều đứng ngồi không yên.

Sáng sớm thức dậy, mọi người ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, đi thẳng tới nơi dán bảng thành tích. Bên ngoài bảng thành tích đã đông nghẹt người từ sớm. Lục Nhi xung phong nhận việc đi xem bảng thành tích. Ở bên ngoài Tư Cúc kêu: "Lục Nhi, bên này, từ bên này chen vào, ít người hơn đó."

Bảo Thu nhìn Thẩm Mẫu Đơn mặt ủ mày chau người gầy đi nhiều, an ủi nàng nói: "Mẫu Đơn tỷ, tỷ đừng lo lắng cho A Hoán nữa. A Hoán thông minh như vậy, nhất định sẽ đậu mà."

Thẩm Mẫu Đơn cười khổ, nếu là trước đây nàng nhất định sẽ không lo lắng. Nhưng nàng đã đắc tội Yến Vương rồi. Lúc đang thấp thỏm không yên, Lục Nhi ở bên kia bỗng nhiên hét to một tiếng, lớn tiếng kêu: "Đậu rồi, đậu rồi, nô tỳ đã thấy tên thiếu gia rồi!"

Thẩm Mẫu Đơn nghe vậy, trong lòng rất vui, cả người cũng thả lỏng. Lo lắng như vậy trong suốt mười ngày qua, hôm nay chợt buông lỏng, cả người hơi nhũn ra, vội vịn lấy Bảo Thu ở bên cạnh. Bảo Thu cũng vội đỡ nàng, cười nói: "Mẫu Đơn tỷ, muội đã nói rồi mà. A Hoán nhất định đậu mà. Như vậy tỷ có thể yên tâm được rồi nha."

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Coi như yên tâm rồi." Lại nghe thấy Lục Nhi ở bên kia hưng phấn la lớn: "Thiếu gia, thiếu gia, người đứng đầu bảng rồi."

Đứng đầu bảng? Thẩm Mẫu Đơn ngây ra, sao có thể như vậy được? Kiếp trước mặc dù A Hoán thi đậu rồi, nhưng chẳng qua chỉ là đậu ở giữa hoặc cuối bảng mà thôi, sao có thể đứng đầu bảng được? Mấy hạng nho sinh đứng đầu bảng sau này giữ hiếu liêm sẽ rất có lợi, thậm chí có người còn được thân vương hoặc hoàng thượng vừa ý giữ lại bên người. Nhưng mấy hạng đầu này không chỉ có thành tích thi viết xuất sắc mà còn phải được lòng mấy vị quan chủ khảo mới phải. A Hoán nói quan chủ khảo của đệ ấy là Yến Vương, chẳng lẽ là vì có liên quan tới hắn? Hắn không vì mình mà giận cá chém thớt với người nhà của mình, mà còn cho A Hoán thành tích tốt.

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn có chút chua xót, nhưng nhiều hơn là sự ngỡ ngàng và luống cuống. Yến Vương lại có ý gì đây? Đáng lẽ hai người không còn quan hệ gì mới phải, vì sao hắn lại muốn giúp A Hoán?

Thẩm Hoán cũng không ngờ mình lại là hạng nhất, ngẩn ra. Đoán rằng đây có thể liên quan tới Yến Vương, đệ ấy cũng đoán ra được đại khái Yến Vương và tỷ tỷ có quan hệ gì rồi, chỉ là tỷ tỷ không thừa nhận thì đệ ấy không tiện nói gì. Lại nhận ra vì liên quan tới điện hạ mà được hạng nhất, cảm giác này giống như bán tỷ cầu vinh vậy, thật là cảm giác không nói nên lời.

Đám người bên kia có một nhóm công tử mặc cẩm bào đang thảo luận ầm ĩ: "Thẩm Hoán? Người này là ai, sao có thể đứng đầu bảng? Hình như chưa từng nghe qua nhân vật số một nào như vậy ở An Dương?" Trong mắt đám công tử thế gia ở thượng kinh này, mọi người hầu như đều biết mấy hạng đầu trong cuộc thi nho sinh mỗi năm đều do mấy thiếu gia nhà quyền quý có gia thế tốt nhân phẩm tốt giữ lấy. Đây chủ yếu là vì để cho bọn họ có cơ hội rèn luyện ở bên cạnh thân vương hoặc hoàng thượng, đây gần như là quy tắc bất thành văn rồi. Từ trước tới nay vẫn chưa nghe qua giống như lần này, hạng nhất lại là tên của nhân vật bình thường chưa từng nghe nói đến.

"Du Hạo Thư, vậy mà huynh lại là hạng hai, bị tên vô danh tiểu tốt này đè đầu."

Người kêu Du Hạo Thư là một mỹ thiếu niên ngũ quan như ngọc cử chỉ nhẹ nhàng, môi hồng răng trắng, mắt sáng như sao. Thiếu niên này cũng hơi ngoài

ý muốn, mày nhíu lại, có chút không hiểu kết quả ngày hôm nay sao lại không giống như lời nhị tỷ nói, chẳng phải nhị tỷ nói hôm nay người đứng đầu bảng chắc chắn sẽ là mình sao? Còn nói nhất định phải nhân cơ hội này đi theo bên cạnh Yến Vương.

Du Hạo Thư không quan tâm tới đám công tử bên cạnh, đi tới một quán trà ở bên cạnh, bên cửa sổ lầu hai có một vị cô nương mặc quần áo màu hồng cánh sen đang ngồi. Vị cô nương kia không thấy rõ mặt, chỉ thấy được dáng người thướt tha từ phía sau, mái tóc dài mềm mại được vén gọn gàng ở sau tai, để lộ cái gáy mảnh khảnh trắng mịn. Dường như vị cô nương này đang hết sức chăm chú nhìn cái gì đó ở bên dưới qua song cửa sổ, ngay cả Du Hạo Thư đã đi đến sau lưng mà cô nương ta cũng không hề biết.

Du Hạo Thư theo ánh mắt của cô nương ta nhìn ra ngoài cửa sổ, không bất ngờ khi thấy Yến Vương điện hạ. Điện hạ đang đứng trong ngõ hẻm đối diện quán trà, tầm mắt dường như nhìn về phía đám người, cũng không biết đang nhìn gì nữa. Hắn ta qua chỗ đối diện cô nương kia ngồi xuống, kêu một tiếng nhị tỷ. Lúc này cô nương kia mới quay đầu lại, gương mặt xinh đẹp như đóa phù dung, mắt phượng mày ngài, một vẻ đẹp chim sa cá lặn. Cô nương ta nở nụ cười duyên dáng với thiếu niên ở đối diện, dịu dàng hỏi: "Hạo Thư, có phải đã đứng đầu bảng rồi không? Không phải đã kêu đệ đi tới chỗ Yến Vương rồi sao? Lát nữa có lẽ chàng sẽ tới tìm đệ đó."

"Nhị tỷ, từ đâu tỷ nghe nói là đệ sẽ đứng đầu bảng?" Vốn Du Hạo Thư cũng tưởng là thật. Dù sao trước đây, nhị tỷ nói ra mấy việc gần như đều trở thành sự thật, những tưởng lần này nhị tỷ nói hắn ta sẽ đứng đầu bảng còn được Yến Vương xem trọng dẫn theo bên cạnh, hắn ta cũng tin là thật, không ngờ chỉ là mừng hụt mà thôi.

Hết chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Editor: Vanny

Vị cô nương diện mạo chim sa cá lặn kia là nhị cô nương đích xuất của Du gia ở An Dương, Du Dung Châu. Hiển nhiên cô nương ta cũng không đoán được sao lại thế này, hơi nhíu mày: "Hạo Thư, đệ đang nói gì vậy? Đệ không phải hạng nhất? Sao có thể chứ?" Không thể nào, rõ ràng… rõ ràng những chuyện xảy ra sau này đại khái cô nương ta đều biết. Những chuyện xảy ra trước đây cũng gần giống với những điều cô nương ta đã biết. Trong ký ức, Hạo Thư rõ ràng đứng đầu bảng, hơn nữa còn được Yến Vương nhìn trúng cho làm cận thân thị vệ dẫn theo bên người. Sau đó không lâu đột nhiên nhận được thánh chỉ tứ hôn, cô nương ta trở thành phi tử của Yến Vương, sau đó Yến Vương kế vị, cô nương ta trở thành hoàng hậu…

Nay lại là chuyện gì đây?

Du Hạo Thư thở dài: "Nhị tỷ, là thật đó. Đệ không đứng đầu bảng. Đầu bảng là một người tên Thẩm Hoán."

Du Dung Châu ngẩn ra, đầu óc hơi rối, nhấc váy đứng dậy đi xuống từ lầu hai. Du Hạo Thư cũng theo sau cô nương ta.

Nơi dán bảng thành tích đã ít người hơn, Du Dung Châu vừa nhìn đã thấy tên của người đứng đầu bảng, Thẩm Hoán, thật sự không phải là Hạo Thư, sao lại như vậy? Sao lại không giống với trước đây? Không thể nào, Thẩm Hoán này là ai? Hắn sao có thể đứng đầu bảng? Lúc này Du Dung Châu mới ý thức được dường như quỹ đạo của sự việc đã thay đổi so với những chuyện xảy ra lúc trước. Như vậy cô nương ta còn có thể trở thành phi tử của điện hạ nữa hay không, còn trở thành hoàng hậu nữa? Rốt cuộc tất cả những chuyện này là như thế nào? Không được, cô nương ta nhất định phải đi xem xem người tên Thẩm Hoán kia là người như thế nào.

Sắc mặt Du Dung Châu hơi tái mét, trong lòng có chút hoảng loạn. Cô nương ta níu lấy ống tay áo của Du Hạo Thư: "Hạo Thư, đệ mau kêu người đi thăm dò xem, xem Thẩm Hoán có ở đây không."

Du Hạo Thư cũng nhận ra thần sắc của nhị tỷ không bình thường, chần chừ một chút, vẫn là cho người đi thăm dò xung quanh.

Du Dung Châu vẫn đứng nguyên tại chỗ. Ánh mặt trời ban mai cũng không quá chói mắt, cô nương ta khẽ ngẩng đầu, tự nhủ với chính mình là đừng hoảng loạn, có lẽ chỉ là một tình huống ngoài ý muốn thôi, chỉ cần những chuyện sau đó không thay đổi là tốt rồi. Cô nương ta thở dài, bỗng nhiên khóe mắt nhìn thoáng qua một bóng người mặc áo bào màu đen đi về hướng bên này. Cúi đầu nhìn qua, đó là nam nhân anh tuấn đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của cô nương ta đang đi tới từ phía đối diện. Vẻ mặt của hắn cũng không giống vẻ trong trẻo mà lạnh lùng, không có biểu cảm gì như trước kia. Lúc này hắn đang cau chặt mày, nhìn kỹ trong mắt còn có một vài phần nhu tình.

Trái tim cô nương ta bỗng đập thình thịch, hai gò má nóng lên, trong lòng lại càng kích động hơn. Chẳng lẽ hắn cũng sống lại một lần sao, lẽ nào hắn đã nhận ra mình.Thật ra có phải kiếp trước hắn cũng thích mình hay không, bằng không sao lại có ánh mắt kiểu này. Kiếp trước cô nương ta đã làm chuyện sai trái, cô nương ta vì muốn độc chiếm hắn mà đã hạ độc mấy nữ nhân trong hậu cung và những đứa con của họ. Nhưng cô nương ta cũng chỉ là quá yêu hắn, chỉ muốn một mình có được hắn mà thôi. Có phải hắn phát hiện sau khi ban chết cho mình kỳ thực đã yêu mình rồi không? Cho nên hắn mới sống lại lần nữa, chỉ vì để bọn họ có cuộc gặp gỡ tốt đẹp hơn?

Du Dung Châu đè xuống sự kích động ở trong lòng, nở nụ cười thẹn thùng, ánh mắt đắm đuối nhìn nam tử cao lớn đang đi về phía cô nương ta. Lúc cô

nương ta đang định đưa tay về phía hắn, nhưng hắn lại đi thẳng qua bên cạnh cô nương ta, lướt qua cô nương ta, ánh mắt không dừng lại nửa phần trên người cô nương ta. Nụ cười của cô nương ta cứng đờ, bàn tay khẽ nâng cũng dần dần nắm chặt thành quyền. Cô nương ta cứng nhắc quay người, nhìn hắn đi về phía một nữ nhân khác. Nữ nhân đó có tóc mái dày, nhìn có vẻ không được tự nhiên, trừ đôi mắt trong suốt như nước hồ thu và làn da trắng nõn ra thì diện mạo của nữ tử kia cũng chỉ bình thường thôi. Lúc nữ tử kia nhìn thấy hắn lại lộ ra vẻ mặt kinh hoảng, thậm chí còn bất giác lui về sau hai bước muốn trốn tránh hắn.

Cả người Du Dung Châu cứng ngắc đứng tại chỗ. Cô nương ta nhìn nam nhân mà cô nương ta yêu nhất yêu chiều một nữ nhân có diện mạo bình thường kia, giống như bị sét đánh ngang tai.

"Sao có thể? Sao có thể!" Du Dung Châu dùng sức nắm chặt quyền, căm phẫn mà nhìn chằm chằm về phía xa, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay mà cũng không biết. Nam nhân kiêu ngạo, trong trẻo nhưng lạnh lùng như thế sao có thể thích nữ tử như vậy chứ? Rõ ràng hắn không yêu ai cả, coi như là năm đó hắn và cô nương ta đã thành thân. Hắn cũng cách rất lâu mới chịu chạm vào cô nương ta. Vốn tưởng rằng do hắn ít nói, ngượng ngùng. Sau này mới biết hắn vốn không quan tâm, hắn không yêu cô nương ta. Không chỉ không yêu cô nương ta, sau này hắn trở thành hoàng đế, vì để bổ sung hậu cung cũng chỉ nạp vào bốn nữ tử. Mới bắt đầu liền phong các nàng ấy vị trí tứ phi, ngay cả thị tẩm cũng là lần lượt. Mỗi tháng cũng chỉ chạm vào một nữ nhân, còn là một lần vào ngày mùng một, thời gian còn lại hắn cũng không bao giờ triệu các nàng thị tẩm. Nói cách khác mấy nữ nhân các nàng mỗi lần chỉ có thể cách nhau năm tháng mới có thể gặp mặt hắn một lần. Từ xưa đến nay, nào có hoàng đế đối xử với phi tử hậu cung của mình như vậy. Kiếp trước nam nhân này rõ ràng máu lạnh như vậy, nay sao có thể nhìn một nữ tử như thế?

Lúc đó cô nương ta đã nghĩ cho dù hắn không yêu cô nương ta thì cũng không sao, nhưng cũng không thể chịu được việc hắn chạm vào nữ nhân khác. Cho nên mới hạ độc, muốn mưu hại bốn vị phi tử và các con do họ sinh ra, cuối cùng cô nương ta bị phát hiện và rơi vào kết cục bị ban chết. Vừa mở mắt, cô nương ta lại quay về lúc cô nương ta và hắn chưa thành thân. Cô nương ta tưởng rằng ông trời thương xót cho mình, cho cô nương ta sống lại một lần vì để cô nương ta và hắn có cuộc gặp gỡ tốt đẹp từ từ bồi dưỡng tình cảm nhưng không ngờ sẽ như vậy. Nếu đã như vậy, thì tại sao lại để cô nương ta sống lại, trơ mắt nhìn hắn yêu người khác, cưới nữ nhân khác, còn không bằng chết đi cho rồi.

"Nhị tỷ, tỷ đang lầm bầm cái gì vậy?" Du Hạo Thư vừa quay về trước mặt Du Dung Châu liền phát hiện sắc mặt cô nương ta không tốt, đang gắt gao nhìn Yến Vương, miệng lầm bầm cái gì đó không ngừng. Tới khi cô nương ta hoàn hồn, Du Hạo Thư mới chỉ vào một thiếu niên bên cạnh Yến Vương nói: "Nhị tỷ, thiếu niên kia chính là Thẩm Hoán."

Sắc mặt Du Dung Châu vẫn còn chút khó coi. Cô nương ta chỉ chỉ nữ tử bên cạnh thiếu niên kia, hỏi: "Nàng ta là ai? Với cái tên Thẩm Hoán kia có quan hệ gì không?"

Du Hạo Thư chỉ thăm dò được Thẩm Hoán thôi, cũng không biết nữ tử bên cạnh Thẩm Hoán là ai, cân nhắc nói: "Phỏng chừng là người nhà của thiếu niên kia, có thể là tỷ tỷ của hắn."

Du Dung Châu không nói thêm gì nữa, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử kia. Cho dù hiện tại cô nương ta đang rất căm thù nữ tử kia nhưng trong lòng lại hơi do dự. Kiếp trước hắn biết mình hạ độc hại bốn vị phi tử và các hoàng tử do họ sinh, ánh mắt hắn nhìn cô nương ta, cô nương ta cả đời cũng không quên được, chán ghét vô cùng. Kiếp này cô nương ta không bao giờ muốn hắn phải nhìn mình bằng ánh mắt đó. Cô nương ta cũng muốn trở nên tốt đẹp hơn, cho hắn thấy được mặt tốt đẹp nhất của mình, bây giờ nên làm sao đây? Dùng mặt tốt đẹp của mình giành lại hắn hay là loại bỏ vật cản trước mắt này?

~~d diiiiieeendaannleeqqquyydonnn~~dieennndannnleeeequuuydoon~~

Thẩm Mẫu Đơn thật không ngờ rằng điện hạ dám xuất hiện ở môt nơi ồn ào như vậy. Nàng hơi thấp thỏm, cả người đều muốn quay lưng bỏ chạy nhưng bị nàng mạnh mẽ áp chế, chỉ lặng lẽ lui về sau hai bước, hành lễ với Vệ Lang Yến cũng không dám nói thêm nhiều lời nữa.

Vệ Lang Yến cũng không nói chuyện, nhìn nàng chằm chằm hồi lâu mới hỏi: "Có phải định khởi hành về Lâm Hoài rồi không?" Giọng nói không nghe ra vui buồn, biểu cảm trên mặt ngay cả nửa phần cũng không có. Trong lòng Thẩm Hoán và Bảo Thu bên cạnh cũng bị hắn dọa sợ rồi.

Thẩm Mẫu Đơn cũng không hiểu điện hạ nghĩ như thế nào nữa, chỉ đáp: "Dự tính ngày mốt sẽ khởi hành đi về."

Vệ Lang Yến là thân vương. Tuy rằng ngày thường đều ở bên Lương Châu, nhưng mỗi cuối năm cũng phải hồi kinh một lần, những thế gia ở kinh thành quen biết hắn cũng rất nhiều. Không ít các công tử và cô nương thế gia cũng bắt đầu thảo luận ở chung quanh: "Đó có phải là Yến Vương điện hạ không? Điện hạ sao lại tới đây rồi?"

"Không biết nữa, nhìn có vẻ quen biết vị cô nương ở đối diện kia, đó là cô nương của nhà nào vậy? Nhìn lạ mặt quá."

Thẩm Mẫu Đơn nghe tiếng thảo luận ở xung quanh, trong lòng càng thêm bối rối, đang muốn cáo từ, lại thấy điện hạ ở phía đối diện đột nhiên lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bội trắng nhuận. Hắn đưa ngọc bội cho nàng: "Mấy ngày trước Tử An nhận được sự chăm sóc của nàng, đây coi như là tạ lễ bổn vương ban tặng cho nàng." Giọng hắn ngừng lại một chút: "Vật này nàng đừng tùy tiện đem đi cầm đó."

Nhìn ngọc bội trong tay hắn, Thẩm Mẫu Đơn thật sự ngây ra. Ngọc bội trắng nhuận phản chiếu ánh sáng óng ánh trong suốt, mặt chính có khắc chữ Yến. Bên dưới ngọc bội được trang trí bởi tua rua làm bằng tơ vàng. Trắng bóng và vàng nhạt phối với nhau rất bắt mắt. Ngọc bội này nàng đã thấy qua. Trước đây, lúc mới tới An Dương, bởi vì cửa thành phải đóng, các nàng thiếu chút nữa là bị ngăn ở ngoài thành. Sau đó vẫn là thuộc hạ của Cảnh Vương cầm một miếng ngọc bội không khác mấy so với miếng này có khắc chữ Cảnh xuất hiện, binh sĩ đó mới cho bọn họ vào thành. Nàng nhớ rõ lúc binh sĩ kia nhìn thấy miếng ngọc bội cung kính biết bao.

Về cơ bản, miếng ngọc bội này là vật tượng trưng cho thân phận thân vương. Bây giờ hắn lại nhẹ nhàng bâng quơ nói vì cảm tạ mà ban tặng ngọc bội này cho nàng? Kỳ thật từ lúc bắt đầu điện hạ cũng không có ý định tha cho nàng rời đi có phải không? Có phải sau khi nàng về Lâm Hoài, bọn họ vẫn tiếp

tục qua lại không?

Đồ vật quý giá như vậy sao nàng dám nhận chứ, cuống quýt từ chối: "Điện hạ, vật này quá quý giá, dân nữ không thể nhận được."

Vệ Lang Yến lạnh nhạt nói: "Chẳng qua chỉ là vật chết, nàng cầm lấy đi."

Những người tinh mắt ở cách đó không xa cũng thấy được màn này, hết sức kinh ngạc: "Điện hạ đang làm gì vậy? Sao lại đưa đồ cho cô nương kia? Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc cô nương kia là ai?"

Thẩm Mẫu Đơn giương mắt nhìn điện hạ. Hắn chỉ nhìn nàng như vậy, tay hơi giơ lên, ngọc bội trong tay hắn giơ tới trước mặt nàng, ý là nếu nàng không cầm lấy thì hắn sẽ không thu tay về. Cảm nhận được đủ loại ánh mắt xung quanh, rốt cục nàng cũng không chịu nổi, giơ tay nhanh chóng lấy ngọc bội về, lớn tiếng nói: "Dân nữ đa tạ điện hạ ban thưởng."

Vệ Lang Yến thấy nàng cầm ngọc bội, cũng không nói gì nữa, xoay người rời đi. Thẩm Mẫu Đơn ngơ ngác giơ tay nhìn miếng ngọc bội trong tay, cũng không biết nên như thế nào nữa, trong đầu rối bời. Toàn bộ cuộc sống bây giờ đã bị xáo trộn hết rồi, nàng cũng không biết rốt cuộc sau này sẽ biến thành như thế nào nữa.

Do Thẩm Mẫu Đơn chỉ chú ý miếng ngọc bội nên không phát hiện ra ánh mắt pha lẫn sự sửng sốt, đố kỵ và hâm mộ cách đó không xa.

Những người nhiều chuyện thấy Yến Vương đã đi liền tính đi lên thăm dò tin tức. Thẩm Mẫu Đơn cũng không dám ở lại lâu, vội kéo Thẩm Hoán và Bảo Thu rồi kêu Tư Cúc và Lục Nhi rời khỏi.

Ngồi trên xe ngựa, trong khoang xe chật hẹp có chút trầm mặc, khuôn mặt Thẩm Hoán trơ ra không biết đang nghĩ gì. Bảo Thu lo lắng nhìn Thẩm Mẫu Đơn, một hồi lại nhìn biểu cảm của Thẩm Hoán, cũng không dám lên tiếng, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy cô nương ấy khẽ thở dài.

Hai tay Thẩm Mẫu Đơn cầm lấy miếng ngọc bội óng ánh trong suốt, chỉ cảm thấy trong tay nặng tựa ngàn cân. Nàng liếc nhìn Thẩm Hoán, hiện giờ chỉ sợ ngay cả Thẩm Hoán cũng nhận ra điều không bình thường rồi? Rốt cuộc nàng nên làm sao đây? Đang suy nghĩ, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Mấy người trên xe nghe thấy Phùng thúc "ôi" một tiếng. Cơ thể cũng vì xe ngựa dừng đột ngột mà ngã nhào về phía trước.

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Editor:Vanny

Mấy người trong xe ngựa ngã nhào thành một đoàn. Thẩm Mẫu Đơn ngã vào bên cạnh Thẩm Hoán. Thẩm Hoán vội đỡ nàng dậy: "Tỷ, tỷ không sao chứ?" Lại quát bên ngoài: "Phùng thúc, có phải bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Giọng nói kinh hoảng của Phùng thúc từ bên ngoài truyền vào: "A Hoán thiếu gia, lúc nãy không biết từ đâu nhảy ra một người, kinh động con ngựa, hình như bị thương rồi, bây giờ đang nằm dưới đất, vậy nên làm sao đây?"

Mấy người nghe vậy, vén rèm xe đi xuống xe ngựa, phát hiện phía trước xe ngựa có một cô nương mặc áo thô vải gai đang nằm bất động. Cô nương đó nằm sấp dưới đất nên không nhìn rõ diện mạo. Người xung quang bắt đầu sáp lại xem náo nhiệt bàn tán ầm ĩ. Thẩm Mẫu Đơn nhảy xuống xe ngựa đi lên trước kiểm tra một phen, phát hiện diện mạo cô nương đó mi thanh mục tú, trên trán sưng đỏ, hiển nhiên là lúc nãy đụng trúng trán rồi. Nàng nhẹ nhàng kêu hai tiếng, cô nương đó vẫn không có phản ứng gì.

Thẩm Mẫu Đơn có chút bất đắc dĩ, nghĩ nghĩ, kêu người giúp đỡ mang cô nương đó lên xe ngựa. Xe ngựa phía trước không đủ chỗ, Thẩm Hoán lên ngồi ở chiếc xe ngựa phía sau. Nàng và Bảo Thu ở phía trước chăm sóc cho cô nương đó. Cô nương đó ở trên xe ngựa cũng không tỉnh dậy, cho đến khi về tới nhà đặt xuống giường mới tỉnh lại. Thẩm Mẫu Đơn thấy cô nương đó tỉnh, vội hỏi: "Cô nương, cô nương không sao chứ? Cơ thể có chỗ nào không thoải mái không? Cô nương yên tâm, ta đã kêu người đi mời đại phu rồi, lát nữa là tới rồi." Nhìn dáng vẻ cô nương đó vẫn còn chút mê man, nàng lại hỏi một câu: "Chuyện lúc nãy cô nương còn nhớ không."

Ánh mắt cô nương đó dừng lại trên gương mặt Thẩm Mẫu Đơn, mắt ngay cả chớp cũng không chớp, qua một hồi lâu mới ừ một tiếng, thu hồi ánh mắt: "Vẫn nhớ, là do tự ta quá lỗ mãng, không cẩn thận bị phu xe của nhà cô nương đụng phải." Nói xong, cơ thể cử động, phát hiện cánh tay trái buông thỏng xuống, cô nương đó lại nhìn Thẩm Mẫu Đơn: "Tay trái hình như bị gãy rồi."

Thẩm Mẫu Đơn trợn mắt nhìn cô nương đó: "Cô nương… cô nương không thấy đau sao?"

Cô nương đó a một tiếng, dùng sức ôm lấy cánh tay, cau mày nói: "Đau quá."

"…" Thẩm Mẫu Đơn ho một tiếng: "Cô nương, cô nương tên gì? Lần sau cô nương phải cẩn thận chút, đừng có lỗ mãng như vậy nữa." Sao nàng luôn cảm thấy cô nương này hơi kỳ lạ, lời nói cũng kỳ kỳ quái quái, tóm lại là một cô nương kỳ lạ.

Cô nương đó đang sờ cánh tay gãy đang buông thỏng, nhìn dáng vẻ giống như muốn tự mình nối lại, nghe Thẩm Mẫu Đơn hỏi vậy, đầu cũng không ngẩng nói: "Ta tên Tần Niệm Xuân."

Cũng may đại phu đã tới rất nhanh, kiểm tra giúp Tần Niệm Xuân, chỉ có tay trái bị gãy, trên trán bị trầy da, những chỗ khác không có gì đáng ngại. Đại phu giúp cô nương đó nối lại cánh tay, cố định bằng nẹp gỗ, lại dặn dò mấy ngày này đừng cử động lung tung, sau bảy ngày tháo nẹp gỗ ra thì không còn vấn đề gì nữa.

Tới khi tiễn đại phu đi cũng đã sắp tới buổi trưa rồi, buổi sáng bởi vì vội đi coi bảng thành tích, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, Tư Cúc và Thúy Chi đã chuẩn bị xong đồ ăn rồi. Nhìn Tần Niệm Xuân đang xếp bằng ở trên giường, Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Tần cô nương, cùng ăn cơm đi, ăn cơm xong ta sẽ kêu Phùng thúc đưa cô nương về."

Tần Niệm Xuân gật gật đầu xuống giường, cùng Thẩm Mẫu Đơn đi qua phòng cách vách ăn cơm. Ăn cơm xong, Thẩm Mẫu Đơn đề nghị kêu Phùng thúc đưa Niệm Xuân về. Tần Niệm Xuân im lặng không nói, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Thẩm Mẫu Đơn. Nàng trợn mắt há mồm kinh hãi, lật đật kéo cô nương đó dậy: "Tần cô nương, cô nương làm gì vậy, mau đứng lên đi."

Nhưng Tần Niệm Xuân lại quyết quỳ chứ không chịu đứng dậy, chỉ nói: "Xin cô nương hãy thu nhận ta đi. Ta vốn là người không có nhà để về, là một cô nhi, cô đơn cực khổ phiêu bạt hơn mười năm, hy vọng cô nương thu nhận ta. Cô nương yên tâm, chuyện gì ta cũng làm được cả."

Thẩm Mẫu Đơn bất đắc dĩ: "Tần cô nương, cô nương đứng dậy trước đi, đứng dậy rồi nói." Đỡ cô nương đó đứng lên, Tần Niệm Xuân cũng không cự tuyệt nữa, đứng dậy, lại từ trên người lấy ra một tờ công văn đưa cho Thẩm Mẫu Đơn: "Cô nương yên tâm. Tuy ta là cô nhi nhưng cũng là người trong sạch. Hơn nữa ta rất khỏe, cái gì cũng làm được cả. Cô nương thu nhận ta nhất định không sai đâu."

Thẩm Mẫu Đơn mở tờ công văn ra nhìn thoáng qua, quả thật là tờ công văn thật, cũng đích thật là một người trong sạch. Trên giấy chỉ ghi có tên một mình cô nương đó đủ thấy là cô nhi thật rồi. Nàng hơi dao động, trong nhà chỉ có Tư Cúc và Lục Nhi, ngày thường cũng bận rộn vô cùng. Tiệm lương thực và tiệm quần áo cũng cần người, chi bằng để Tần cô nương này theo về Lâm Hoài luôn vậy. Chủ yếu là mặc dù cô nương này có hơi cứng ngắc nhưng ánh mắt lại rất trong sáng, sẽ không phải là người xấu, nàng nghĩ nghĩ rồi nói: "Nếu cô nương không ngại thì theo ta về Lâm Hoài. Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì cô nương cứ giúp một tay là được. Mỗi tháng cho cô nương năm văn tiền, cô nương thấy như thế nào? Ăn ở đều ở Thẩm gia chúng ta?"

Tần Niệm Xuân coi như có thể nở nụ cười tươi tắn: "Vậy đa tạ cô nương."

Coi như là nhiều thêm một người, mấy chiếc xe ngựa còn thêm hành lý nữa nên phải tới hai ngày mới thu dọn xong đồ đạc, sáng sớm hôm sau phải khởi hành rồi. Ban đêm Thẩm Mẫu Đơn có chút trằn trọc không ngủ được. Miếng ngọc bội đó nàng vẫn luôn mang theo bên người bởi nàng sơn nếu bỏ ra thì sẽ bị mất hoặc bị trộm đi. Kỳ thực hai ngày nay nàng cũng không có nghỉ ngơi tốt, trằn trọc suy nghĩ rốt cuộc điện hạ có ý gì, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ cảm thấy có thể điện hạ vẫn chưa buông tha nàng. Vậy tại sao ngày hôm đó lại không chịu chạm vào nàng? Nàng thà rằng mất đi sự trong sạch, cả đời làm bạn với với đèn dầu cũng không muốn dây dưa gì với hắn như vậy.

Cả đêm nay Thẩm Mẫu Đơn ngủ không an giấc, lúc nào cũng mơ thấy hắn hôn nàng vào ngày hôm đó. Giấc mơ này quả thật quá chân thực, sáng hôm sau thức dậy, nàng soi gương đồng cả nửa ngày, cứ cảm thấy dường như môi hơi sưng. Nàng nhìn gương sờ sờ đôi môi đỏ thắm, lại nhớ tới giấc mơ quá chân thực đêm qua không khỏi có chút đỏ mặt.

Ngoài cửa vang lên tiếng của Thẩm Hoán: "Tỷ, phải khởi hành rồi."

"Được rồi, tỷ ra đây ngay." Thẩm Mẫu Đơn vội thu gương đồng, bỏ vào trong tay nải rồi đứng dậy đi ra cửa. Đồ đạc đã thu dọn xong từ sáng sớm rồi. Hai ngày nay làm không ít lương khô, bây giờ là đầu xuân, lương khô cũng chỉ có thể giữ được mấy ngày thôi.

Lần này cùng về với Bảo Thu. Bảo Thu hai chiếc xe ngựa, Thẩm gia cũng hai chiếc. Một chiếc chở hành lý của mọi người, còn lại ba chiếc chở người.

Lúc tới An Dương tuyết rơi nên đường không dễ đi, bây giờ thời tiết dần dần ấm lên, đi đường cũng nhanh hơn. Chỉ tốn khoảng một tháng thời gian thì đã về tới Lâm Hoài rồi, nhìn thành trấn quen thuộc, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng từ từ bình tĩnh trở lại, luôn cảm thấy những chuyện ở thượng kinh đều biến thành một giấc mơ.

Lúc tới thị trấn thì chia tay với Bảo Thu, lúc đi Bảo Thu cứ khóc, Thẩm Mẫu Đơn lấy khăn tay ra giúp cô nương ấy lau nước mắt, cười nói: "Xem dáng vẻ của muội kìa, ngàn vạn lần cũng đừng để người khác thấy, lớn như vậy còn khóc sướt mướt, làm trò cười cho người ta rồi."

Bảo Thu càng mặc kệ không để ý, đứng ở con hẻm lát đá xanh rơi nước mắt: "Mẫu Đơn tỷ, vậy muội rảnh rỗi lại qua tìm tỷ có được không?"

Thẩm Mẫu Đơn cười gật đầu: "Đương nhiên được chứ, mau nín khóc nào, về nhanh đi. Chuyện ở kinh thành coi như một giấc mơ đi. Sau này cố gắng hiếu thuận với song thân, đừng để họ lo lắng cho muội nữa."

Thi Bảo Thu gật gật đầu, lau nước mắt, lại kéo Thẩm Mẫu Đơn nói lảm nhảm mấy câu mới rời đi. Đoàn người Thẩm Mẫu Đơn, Thẩm Hoán và Tần Niệm Xuân chạy về phía tòa nhà của Thẩm gia. Suốt dọc đường Tần Niệm Hương luôn mệt mỏi buồn ngủ, cho đến khi tới Lâm Hoài thì mới có sức sống một chút, lúc này đang nhìn bốn phía xung quanh qua cửa sổ xe ngựa.

Rất nhanh xe ngựa đã dừng lại trước cửa nhà Thẩm gia, chuyển hành lý xuống, Thẩm Mẫu Đơn thanh toán tiền cho hai phu xe, lại nói mấy lời cảm ơn.

Lúc này mọi người mới xách đồ vào nhà. Lần này là đi vào từ cổng chính, người giữ cửa là một người già, làm ở Thẩm gia cũng được mười mấy năm, gặp mấy người Thẩm Mẫu Đơn liền cười nói: "Tứ cô nương, Cửu thiếu gia, mọi người về rồi, mau vào trong này. Các lão gia đã về từ nửa tháng trước rồi. Bây giờ Tam lão gia chắc đang ở tiệm lương thực."

Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Hoán nói tiếng cảm ơn, cùng nhau đi về viện của tam phòng.

Khó khăn lắm mới được trở về, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Hoán đều thả lỏng. Mấy tháng này đi kinh thành giống như một giấc mơ, Tư Cúc và Lục Nhi đã dọn dẹp đồ đạc ổn thỏa. Tần Niệm Xuân đang tự mình dọn dẹp sương phòng. Trong viện của Tam phòng có mấy gian sương phòng vừa đủ cho mọi người ở.

Tần Niệm Xuân làm việc rất nhanh nhẹn, chưa tới nửa canh giờ đã dọn phòng xong rồi. Tới khi Thẩm Mẫu Đơn đi ra thì thấy cô nương ấy đang chẻ củi trong sân. Khúc củi tròn được dựng thẳng, cây búa giơ lên cao, cũng không biết cô nương ấy làm thế nào, cây búa một nhát chém xuống, một khúc củi đã bị bổ ra thành mấy đoạn. Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Hoán nhìn tới mức há hốc mồm.

Không tới nửa canh giờ, một đống củi trong sân đã bị cô nương ấy bổ xong, Lục Nhi thì thầm nói: "Cô nương tìm ra một nhân tài như vậy từ đâu thế, bổ củi cũng lợi hại như vậy?"

Tần Niệm Xuân bổ củi xong, quay đầu cười với Thẩm Mẫu Đơn: "Cô nương, còn có chuyện gì khác không? Đều giao hết cho ta làm là được."

Thẩm Mẫu Đơn vội xua tay: "Không cần đâu, Niệm Xuân theo ta đi tiệm lương thực một chuyến. Tư Cúc và Lục Nhi đợi ở trong phòng là được."

Dẫn theo Tần Niệm Xuân đi tới tiệm lương thực, quả thật Thẩm Thiên Nguyên đang ở đây. Bây giờ các tiệm lương thực khác ở Lâm Hoài đều đã mở cửa trở lại, nhưng mà chỉ có tiệm lương thực của Thẩm gia là làm ăn tốt. Đa số mọi người đều ghi nhớ ân tình của Thẩm gia lúc gặp nạn châu chấu, bây giờ cũng đều thích mua lương thực ở đây.

Từ xa Thẩm Thiên Nguyên đã thấy cô nương nhà mình, vội chạy ra ngoài, cũng mấy tháng rồi không gặp, khỏi phải nói ông lo lắng cho hai đứa con của mình biết bao. Thẩm Mẫu Đơn cũng nhấc váy lên chạy chậm tới: "Phụ thân, con đã về rồi."

Thẩm Thiên Nguyên vỗ vỗ vai cô nương nhà mình, nhịn xuống kích động trong lòng, cười nói: "Về là tốt rồi, về là tốt rồi, đệ đệ của con đâu? Nó sao rồi?"

Hai người trở về hậu viện của tiệm lương thực. Tần Niệm Xuân cũng đi theo, bước vào sương phòng ở hậu viện. Thẩm Mẫu Đơn rót chén trà cho Thẩm Thiên Nguyên, cười nói: "Phụ thân đừng lo lắng, A Hoán cũng rất khỏe. A Hoán đã là nho sinh rồi, hơn nữa còn đứng đầu bảng nữa."

Thẩm Thiên Nguyên ngây ra: "Thật… thật sao? Vậy là A Hoán đứng đầu bảng?" Ở huyện Lâm Hoài nhỏ bé này đừng nói là đứng đầu bảng, ngay cả ba hạng đầu cũng đã nhiều năm rồi không xuất hiện qua.

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Đương nhiên là thật rồi."

Lúc này Thẩm Thiên Nguyên mới chú ý tới Tần Niệm Xuân đứng phía sau Thẩm Mẫu Đơn, nghi hoặc nhìn Mẫu Đơn. Bấy giờ nàng mới giới thiệu Tần Niệm Xuân cho Thẩm Thiên Nguyên.

Tần Niệm Xuân cũng theo đó lên tiếng chào bá bá. Mọi người lại nói thêm mấy câu. Đột nhiên Thẩm Thiên Nguyên nhớ ra cái gì đó, nhìn Thẩm Mẫu Đơn kiểu như muốn nói lại thôi.

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 54

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn cũng chú ý tới sự khác thường của Thẩm Thiên Nguyên, hỏi: "Phụ thân, phụ thân nhìn con như vậy làm gì? Có phải có chuyện gì muốn nói không? Hay là gần đây trong nhà đã xảy ra chuyện gì?" Chẳng lẽ gần đây trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Hay là Yến Vương đã làm gì Thẩm gia rồi… Nghĩ tới đây, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn liền căng thẳng.

Thẩm Thiên Nguyên nhớ tới khuê nữ vừa mới trở về, cũng không tiện để nó nhọc lòng vì những chuyện khác, chỉ nói: "Cũng chẳng có chuyện gì lớn cả, chỉ là gần đây nhị bá mẫu của con có tới tìm ta trao đổi chút chuyện. Ta không nhận lời bà ta. Bà ta là người không biết điều. Sau này gặp phải bà ta, nếu bà ta nói lời gì thô tục, con đừng quan tâm tới bà ta là được." Ngoài ra chính là chuyện của La Nam, người đó lại tới cửa tìm Mẫu Đơn mấy lần, cũng đều bị ông đuổi ra ngoài. Mẫu Đơn đã nói không còn tình cảm gì với hắn. Hai người như vậy cũng đã lâu không gặp rồi. Nhưng cũng khó đảm bảo Mẫu Đơn có thể có tình cảm lại với hắn hay không, vẫn là đừng để nó nhớ lại chuyện này là tốt hơn.

Thẩm Mẫu Đơn yên tâm, đánh giá tiếp những chuyện liên quan đến tiệm lương thực. Con người nhị bá mẫu không có gì đặc biệt chỉ là yêu tiền thôi, đoán chừng là nhớ nhung cái tiệm lương thực này thôi. Nghe vậy nàng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ gật gật đầu, lại nghĩ tới Trì Ninh Bái, không khỏi hỏi: "Phụ thân, dạo gần đây Trì đại ca như thế nào rồi?"

Thẩm Thiên Nguyên nói: "Nghe A Bố nói, Trì đà chủ vẫn đang bận chuyện khác. Mấy tháng nay không ở Lâm Hoài."

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn đã hiểu, biết Trì đại ca chắc đang bận chuyện các bến tàu ở Lệ Giang. Bây giờ cũng không biết thế nào nữa, lúc trước vẫn là nàng dùng trân châu đổi lấy ân tình này của Yến Vương… Nghĩ tới Yến Vương, trái tim Thẩm Mẫu Đơn lại co lại, lại nhớ tới miếng ngọc bội phỏng tay ở trên người, không khỏi ngẩng đầu hỏi: "Phụ thân, lúc trước số tiền của những lương thực kia đều đã ghi rõ ràng chưa? Những lương thực đó là người ta gửi bán ở tiệm của chúng ta. Nếu đã ghi rõ rồi thì con đi giao ngân phiếu qua cho người ta."

Thẩm Thiên Nguyên cũng biết việc này. Vốn tưởng rằng những lương thực được chuyển đến tiệm sau này đều là Thẩm Mẫu Đơn kéo Trì Ninh Bái đi làm. Bây giờ nghĩ lại chắc là không phải rồi, nhìn con gái không tính nói ra, Thẩm Thiên Nguyên cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ nói: "Ngân phiếu ta đều để ở nhà, lát về đưa cho con. Bây giờ tiệm lương thực cũng không có chuyện gì, giờ về luôn thôi."

Sau khi trở về, Thẩm Thiên Nguyên đưa hết toàn bộ số tiền bán lương thực trước đó đã đổi thành ngân phiếu cho Thẩm Mẫu Đơn. Nàng nhận một xấp ngân phiếu thật dày, nói: "Phụ thân, con đưa ngân phiếu này qua cho người ta xong rồi con sẽ về."

Thẩm Thiên Nguyên gật gật đầu. Thẩm Mẫu Đơn dẫn Tần Niệm Xuân ra cửa. Vừa ra khỏi viện liền thấy Võ ma ma đang đi về hướng bên này, mặc dù Thẩm Mẫu Đơn không thích Võ ma ma này, nhưng vẫn phải đứng lại chào hỏi Võ ma ma một tiếng. Võ ma ma nhíu mày nhìn nàng, lại nhìn ngó Tần Niệm Xuân đứng sau Thẩm Mẫu Đơn, bắt đầu nói lảm nhảm: "Tứ cô nương, cô nương đây là muốn đi đâu vậy? Đừng có mới về đã chạy lung tung ra bên ngoài, xem xem có khuê tú nào như cô nương vậy chứ. Vốn đã từ hôn với La gia rồi, nếu để người ta biết được cô nương còn liều lĩnh như vậy, sau này làm sau tìm được nhà chồng chứ?"

Thẩm Mẫu Đơn không nói một lời. Võ ma ma nói suốt nửa ngày mà không được đáp lại, trong lòng rất bực bội, giọng nói có chút không tốt: "Đừng chạy lung tung ra bên ngoài nữa, lão phu nhân biết mọi người trở về, đặc biệt mở gia yến. Buổi trưa cô nương nhớ đi qua đó."

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Ma ma yên tâm, ta đã nhớ rồi."

Đợi Võ ma ma đi rồi, Thẩm Mẫu Đơn mới đi về hướng cổng lớn. Tần Niệm Xuân ở phía sau cũng không nhiều lời, cũng không khuyên nhủ gì cả, yên lặng y như mình không tồn tại vậy. Thẩm Mẫu Đơn đi thẳng tới Trần trạch ở ngõ Nghĩa Hòa mà Yến Vương ở trước đó. Vốn nàng chỉ muốn thử vận may, xem xem hai thị vệ hay đi theo bên cạnh Yến Vương có ở đây hay không.

Khẽ gõ cửa, không bao lâu liền nghe thấy tiếng bước chân ở bên trong, sau đó cổng lớn được mở ra, cái người thanh niên cao to tên Dung Vân Hạc xuất hiện ở trước mặt Thẩm Mẫu Đơn. Hai người đều sửng sốt, Thẩm Mẫu Đơn cười cười, mở miệng nói: "Chào công tử, không biết Trần công tử có nói qua với công tử về chuyện tiệm lương thực của Thẩm gia chưa? Trước đó điện hạ đã đặt toàn bộ lương thực dự trù ở tiệm lương thực Thẩm gia để bán. Bây giờ thiên tai đã qua, đây đều là ngân phiếu của tất cả những lương thực đã bán được, xin công tử chuyển lại cho Trần công tử hoặc điện hạ."

Ánh mắt Dung Vân Hạc lướt qua Thẩm Mẫu Đơn nhìn Tần Niệm Xuân, miệng hơi há ra, sắc mặt hơi kỳ lạ, nghe lời nói của Thẩm Mẫu Đơn, lúc này mới nhìn nàng, tiếp nhận ngân phiếu trong tay nàng rồi nghiêm mặt nói: "Thẩm cô nương yên tâm, ta sẽ chuyển tới điện hạ." Dứt lời, không khỏi quan sát nàng vài lần. Mấy ngày nay y vẫn luôn bận việc ở bên Lương Châu này. Về tâm ý của điện hạ đối với Thẩm Mẫu Đơn y cũng không biết, chỉ là mấy ngày trước từ trong thư của Trần Hoằng Văn mới biết được điện hạ đã rung động. Y cũng không để trong lòng, đi theo điện hạ bao nhiêu năm nay, điện hạ là người thế nào y hiểu rất rõ, nghĩ rằng cho dù thích một nữ tử thì cũng có thể giữ được bình tĩnh, khẳng định nữ nhân không phải là chuyện điện hạ để lên hàng đầu. Bây giờ xem ra… y nhìn Tần Niệm Xuân, mới biết mình sai quá sai rồi.

Đột nhiên, Thẩm Mẫu Đơn sờ sờ hà bao đeo bên người, bên trong đựng miếng ngọc bội trơn bóng của điện hạ cho. Bây giờ có phải nên giao cho vị công tử này không? Nàng cũng về tới Lâm Hoài rồi. Sau này cơ hội gặp được điện hạ sợ cũng không còn nhiều nữa, nghĩ nghĩ, nàng tháo hà bao trên người xuống đưa cho Dung Vân Hạc: "Công tử, cái này lúc ở An Dương điện hạ đưa cho ta, chỉ là món đồ này quá quý giá, ta không dám giữ lại. Xin công tử thay ta trả món đồ này lại cho điện hạ…"

Dung Vân Hạc chỉ cho là điện hạ lại ban thưởng mấy món đồ chơi quý giá như trân châu chẳng hạn nên mới không để ý lấy ra coi sau khi tiếp nhận, lập tức liền ngây ngẩn cả người. Y thật không ngờ điện hạ vậy mà cũng đưa cái này cho Thẩm cô nương. Bây giờ xem ra điện hạ không chỉ rung động với Thẩm cô nương, mà còn định cưới cô nương ấy làm phi tử sao? Chỉ là nhìn dáng vẻ của Thẩm cô nương thì điện hạ vẫn chưa tới nhà cầu hôn?

Nói thật lòng thì món đồ này y cũng không dám giao lại cho điện hạ, vội đem trả lại cho Thẩm Mẫu Đơn: "Thẩm cô nương, về việc điện hạ tại sao lại đưa món đồ này cho cô nương ta cũng không tiện nói thêm điều gì, chỉ là nếu điện hạ đã đưa miếng ngọc bội này cho cô nương, thì cô nương hãy cố gắng giữ lấy, đừng nghĩ tới việc trả lại cho điện hạ nữa… Thẩm cô nương, kỳ thực ta còn một câu muốn nhắc nhở cô nương. Miếng ngọc bội này cô nương đừng đem đi cầm ở tiệm cầm đồ như mấy viên trân châu kia nữa…" Y thực sự sợ Thẩm Mẫu Đơn lại lỗ mãng như lần trước, đầu tiên là đem trân châu cho Trì đà chủ tới cầu xin ân tình của điện hạ, sau đó lại còn đem trân châu đi cầm. Ý nghĩa của miếng ngọc bội này và trân châu kia không giống nhau. Nếu Thẩm cô nương lại làm ra những chuyện như vậy thì không biết điện hạ sẽ làm ra chuyện gì nữa.

"Công tử yên tâm, ta sẽ không đâu." Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn đỏ hồng, chỉ đành cầm lại ngọc bội.

Nếu ngọc bội không trả lại được, Thẩm Mẫu Đơn cũng chỉ đành từ biệt Dung Vân Hạc rồi xoay người rời đi. Tần Niệm Xuân đi theo sau Thẩm Mẫu Đơn, đột nhiên quay đầu nhìn Dung Vân Hạc, nét mặt cứng đờ, ngay cả một ít biểu cảm cũng không có. Dung Vân Hạc nghĩ thầm, không hổ là đứa trẻ mà tên gia hỏa Tần Luân kia nuôi lớn, ngay cả tính cách cũng không thua kém, thật đúng là vô vị.

Lúc Thẩm Mẫu Đơn trở về nhà đã gần tới trưa, Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Hoán cũng ở nhà đợi nàng, tới khi nàng về rồi mới cùng nhau qua chỗ lão phu nhân bên kia.

Lúc tới chỗ lão phu nhân, người của đại phòng và nhị phòng cũng tới gần đủ rồi, chỉ còn Du thị của nhị phòng là vẫn chưa tới, ngay cả đại tỷ Thẩm Doanh cũng về rồi. So với mấy năm trước gặp mặt tỷ ấy đã đẫy đà không ít, khí sắc cũng không tệ. Thẩm Doanh vẫy vẫy tay với Thẩm Mẫu Đơn: "Tứ muội muội, mau qua đây ngồi."

Mấy vị cô nương Thẩm gia ngồi xung quanh thành một cụm. Thẩm Phương Lan ríu ra ríu rít đòi Thẩm Mẫu Đơn kể lại những chuyện tai nghe mắt thấy ở An Dương cho muội ấy nghe. Các cô nương khác cũng cười khanh khách ngồi nghe ở một bên. Mấy vị lão gia của Thẩm gia cũng ngồi cùng nhau, chúc mừng Thẩm Hoán đã đậu hạng nhất.

Không bao lâu Du thị cũng tới, Du thị vừa tới đã ngồi ngay bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn, kéo tay của Thẩm Mẫu Đơn, cười tươi như hoa: "Ôi chao, mấy tháng nay không gặp Tứ Tỷ Nhi. Tứ Tỷ Nhi đã trổ mã ngày càng xinh đẹp hơn rồi. Cái tên đại gia La gia kia thật không có mắt. Cô nương tốt như Tứ Tỷ Nhi của chúng ta vậy mà hắn còn ở bên ngoài làm bậy…"

Mấy cô nương Thẩm gia cũng có chút bực mình, nghĩ thầm Du thị này cũng thật là, tự dưng vạch áo cho người xem lưng, Thẩm Phương Hoa càng cau mày nói: "Mẫu thân, người nói cái gì vậy? Trong ngày tốt như vậy sao lại nhắc tới cái tên khốn đó làm gì?"

Du thị vỗ nhẹ vào miệng mình, cười nói: "Phải phải, coi cái miệng của ta kìa, Tứ Tỷ Nhi đừng giận nhị bá mẫu nha."

Thẩm Mẫu Đơn cười cười: "Nhị bá mẫu yên tâm, con không giận đâu."

Du thị vẫn còn muốn nói gì đó, lão phu nhân đã lên tiếng: "Nếu người đã tới đủ rồi thì ăn cơm trước đi, ăn xong ta có chuyện mới nói." Nói xong còn đặc biệt nhìn Thẩm Mẫu Đơn một cái. Nụ cười trên mặt Du thị ở bên cạnh Mẫu Đơn càng ngày càng tươi.

Tới lúc ăn cơm xong, lão phu nhân kêu người dọn bàn xuống. Nha hoàn bưng trà và điểm tâm lên, lão phu nhân và lão thái gia ngồi ở vị trí cao nhất. Lão thái gia chợp mắt lim dim, lão phu nhân nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn: "Kỳ thực hôm nay cũng không có chuyện gì lớn, chính là liên quan đến chuyện chung thân của Mẫu Đơn. Mẫu Đơn, chuyện của con và đại gia La gia mặc dù lỗi không phải do con, nhưng dù sao cũng là cô nương bị từ hôn, danh tiếng cũng có chút không tốt, vả lại con cũng mười sáu tuổi rồi, trì hoãn nữa cũng không được. Ngay cả Tam Tỷ Nhi Phương Hoa cũng đã đính hôn, qua không lâu nữa là phải xuất giá rồi, Ngũ Tỷ Nhi Phương Lan và Lục Tỷ Nhi Nhạn Dung thì vẫn còn nhỏ, chúng nó không gấp, bây giờ chỉ còn lại con thôi. Cho nên bà lão ta làm chủ một mối hôn sự cho con, chính là điệt nhi của nhà mẹ nhị bá mẫu con, nói ra thì các con cũng coi như là quan hệ biểu huynh muội. Lúc nhỏ các con có gặp qua rồi, tên là Du Thế Bình. Nó lớn hơn con một tuổi, rất phù hợp với tuổi tác của con…"

Thẩm Phương Hoa chỉ lớn hơn Thẩm Mẫu Đơn mấy tháng, bây giờ cũng đã đính hôn rồi, còn là trước đó không lâu mới định ra, là nhị công tử đích xuất của nhà huyện lệnh lão gia. Ngay cả Thẩm gia cũng giật nảy mình, trước đó vài ngày lúc bà mai tới cửa cầu thân, lão phu nhân còn tưởng là mình nghe lầm, sau đó mới biết thật sự là nhị công tử đích xuất của nhà huyện lệnh đại nhân, lại nghe nói người không tệ, là một nho sinh, lớn hơn Phương Hoa hai tuổi liền nhận lời, chỉ đợi qua mấy tháng nữa là thành thân rồi.

Về phần Phương Lan và Nhạn Dung, hai người mới mười bốn tuổi cũng không vội.

Mấy cô nương Thẩm gia cũng im lặng, bọn họ cũng biết tên Du Thế Bình kia là người như thế nào, nói hư thì cũng không tính là hư, chỉ là bị tẩu tử của nhị bá mẫu nuông chiều quá mức vai không thể khiêng, tay không thể nâng, học hành cũng không thành, cả ngày chỉ ở nhà giết thời gian.

Thẩm Thiên Nguyên sốt ruột, dồn sức đứng lên làm ngã cái ghế ở phía sau: "Mẫu thân, chuyện này không phải con đã cự tuyệt rồi sao. Bây giờ mẫu thân nói cho Mẫu Đơn nghe làm gì! Cửa hôn sự này con sẽ không đồng ý đâu."

Lão phu nhân hừ một tiếng: "Bây giờ ta và phụ thân con còn ở đây. Việc này đâu tới phiên con làm chủ, chẳng qua ta tới thông báo cho Tứ Tỷ Nhi một tiếng, mối hôn sự này cứ thế định đi!"

Thẩm Thiên Nguyên nhìn về phía lão thái gia: "Phụ thân…"

Thẩm lão thái gia xua xua tay: "Ta thấy mẫu thân con nói đúng đó. Tuổi tác của Mẫu Đơn cũng lớn rồi. Điệt nhi nhà con dâu lão nhị mặc dù hơi đua đòi nhưng cũng tâm tính không xấu. Mẫu Đơn gả qua đó cũng xem như không tệ."

Du thị cũng nở nụ cười: "Phải đó, Mẫu Đơn, nhị bá mẫu cũng là nghĩ cho con thôi. Con cũng lớn như vậy rồi, bây giờ cũng không thể kéo dài nữa."

Mẫu Đơn có chút nực cười, nàng không ngờ mình làm nhiều như vậy, vốn tưởng lão phu nhân sẽ kiêng kỵ. Rốt cuộc lão phu nhân này vẫn là không nói một tiếng đã định ra hôn sự cho nàng. Nếu là trước đây có lẽ nàng sẽ không sao cả, mặc dù tên Du Thế Bình kia được chiều chuộng không có chí cầu tiến nhưng người cũng đến mức hư hỏng gì, ở cùng hắn ta suốt đời cũng không sao. Nhưng hiện tại sao nàng dám, lúc trước Yến Vương có thể tha cho Thẩm gia bọn họ đã rất tốt rồi, nếu để Yến Vương biết được chuyện này, cũng không chắc sẽ như thế nào nữa.

Đại cô nương Thẩm gia Thẩm Doanh đột nhiên mở miệng nói: "Tổ mẫu, đây là hôn sự của Tứ muội muội. Tam thúc thúc là phụ thân của Tứ muội muội, chuyện này dù sao vẫn phải có sự đồng ý của Tam thúc…"

Du thị trợn mắt với Thẩm Doanh, nói: "Đại Tỷ Nhi, con nói lời gì vậy? Ta đây không phải là nghĩ cho Tứ Tỷ Nhi sao? Chuyện Tứ Tỷ Nhi từ hôn với đại gia La gia đối với danh tiếng của nó cũng không tốt, lại nói nó cũng mười sáu tuổi rồi còn kéo dài nữa là thành bà cô già rồi, tới lúc đó ai còn cần nó nữa? Điệt nhi nhà mẹ ta thì sao chứ? Diện mạo cũng tuấn tú, đại tẩu ta cũng nói rồi, bao nhiêu cô nương thích Thế Bình nhà tẩu ấy, nhưng tẩu ấy chỉ nhìn trúng Tứ Tỷ Nhi thôi!" Kỳ thực Du thị này cũng có lòng riêng, điều kiện nhà mẹ bà ta không tốt. Trước đó Mẫu Đơn bởi vì sự kiện nạn châu chấu mà danh

tiếng ở Lâm Hoài cũng khá tốt, hơn nữa tiệm lương thực kia còn là của Mẫu Đơn. Nếu như Mẫu Đơn xuất giá, nhất định tiệm lương thực này sẽ là của hồi môn đưa tới bên nhà trai. Có tiệm lương thực này rồi, cuộc sống nhà mẹ cũng có thể tốt hơn.

Lục cô nương Thẩm Nhạn Dung cười lạnh một tiếng: "Điệt nhi kia của nhị thẩm là người như thế nào mọi người cũng hiểu rõ, vì sao Tứ tỷ nhất định phải gả qua đó trong lòng mọi người đều biết. Bây giờ hà tất phải trưng ra bộ mặt vì Tứ tỷ suy nghĩ chứ!"

Du thị bị nữ nhi thứ xuất của đại phòng này chọc giận tới mức mặt mũi trắng bệch: "Lục Tỷ Nhi,có người như ngươi nói với trưởng bối của mình như vậy sao? Đại tẩu, tẩu tới đây dạy dỗ Lục Tỷ Nhi nhà tẩu này!"

Lúc này Lữ thị của đại phòng mới cười nói: "Đệ muội nói cái gì vậy, ta cũng cảm thấy lời Nhạn Dung nói không sai. Điệt nhi kia của đệ muội rốt cuộc là người như thế nào, trong lòng mọi người cũng đều hiểu rõ. Chuyện của Mẫu Đơn và đại gia La gia không phải là lỗi của Mẫu Đơn. Hơn nữa bởi vì chuyện của tiệm lương thực, danh tiếng của Mẫu Đơn ở vùng Lâm Hoài chúng ta cũng không tệ, lo gì không tìm được nam nhân tốt. Tại sao nhất định phải tìm điệt nhi không ra trò trống gì của đệ muội?"

Đại lão gia Thẩm Hồng Anh là một lệnh sử. Đại phu nhân Lữ thị không giống kiểu kiến thức hạn hẹp như nhị phu nhân Du thị. Từ sớm Lữ thị đã đoán được chuyện huyện lệnh lão gia chịu làm thông gia với Thẩm gia nói không chừng là bởi vì chuyện tốt mà Mẫu Đơn đã làm trong lúc nạn châu chấu, hoặc là bởi vì cái chuyện Mẫu Đơn đã cứu điệt nhi của Yến Vương. Mặc kệ như thế nào, Phương Hoa của Du thị bởi vì tam phòng mới có được cửa hôn sự tốt như vậy mà Du thị còn không biết cảm kích, thậm chí còn dám tính kế Mẫu Đơn như vậy, cũng không biết đầu óc phát triển như thế nào, hoặc có thể đã bị chứa đầy bởi tiền tài rồi, ngay cả chút liên quan cũng nghĩ không thông. Lão phu nhân cũng thật hồ đồ rồi, cũng không biết bị Du thị này rót lời ngon tiếng ngọt gì vậy mà vẫn đồng ý mối hôn sự này.

Mắt thấy Du thị còn muốn nói gì nữa, lão phu nhân đã nói: "Được rồi, đủ rồi đó, mối hôn sự này cứ như vậy quyết định đi. Ngày mai ta sẽ kêu bà mai về báo lại cho Du gia tin tức này."

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn lão phu nhân: "Tổ mẫu, mối hôn sự này chỉ sợ con không thể đồng ý…"

Lão phu nhân đập bàn, cả giận nói: "Lần này ngược lại là cháu không được sao! Lệnh của cha mẹ lời của mai mối, chuyện này không tới phiên cháu nói không!"

Thẩm Mẫu Đơn cười cười, đang muốn nhắc tới chuyện của Yến Vương. Nàng định nói ra chuyện Yến Vương đã chạm vào nàng cho lão phu nhân nghe, dù sao thì trước sau gì cũng phải nói. Bây giờ nói ra, bọn họ cũng không dám yêu cầu điện hạ đón nàng vào cửa, lão phu nhân cũng có thể tỉnh táo lại. Nàng đã là người của Yến Vương rồi, nàng không tin lão phu nhân dám nghĩ tới việc đánh đổi cả Thẩm gia cũng muốn nàng thành thân. Bây giờ cũng chỉ là tới am ni cô sớm một chút thôi, dù sao bây giờ A Hoán cũng đã là nho sinh, việc làm ăn của tiệm lương thực và tiệm quần áo trong nhà cũng không tệ, nàng cũng không có chuyện gì phải bận tâm nữa. Đang mở miệng định nói, bỗng nhiên bên ngoài vọng lại tiếng nói hoảng hốt của hạ nhân: "Lão thái gia, lão phu nhân, không xong rồi, bên ngoài đột nhiên có rất nhiều quan binh tới đây…"

Hết chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Editor: Vanny

Toàn bộ người của Thẩm gia đều ngẩn ra, hiển nhiên là vẫn chưa lý giải được đây là chuyện gì, ngoài cửa có nhiều quan binh tới đây? Sao quan binh lại tới đây? Thẩm gia bọn họ đâu có làm chuyện gì phi pháp đâu? Hiển nhiên lão phu nhân cũng mờ mịt, nhìn tên nô tài chạy vào hỏi: "Ngươi nói cái gì? Đã nói rõ ràng chưa? Quan binh gì hả?"

Tên nô tài kia quỳ dưới đất, cả người bị dọa tới run rẩy, lắp ba lắp bắp nói: "Lúc… lúc nãy bên ngoài có người gõ cửa, Trần thúc ra mở cửa thì phát hiện bên ngoài có rất nhiều quan binh đeo bội kiếm đang đứng. Còn có một công tử mặc quan phục, nô… nô tài mới lật đật chạy vào thông báo."

Cơ thể Mẫu Đơn ngồi bên cạnh Thẩm Doanh thiếu chút nữa mềm nhũn, sắc mặt lại càng tái nhợt, sao lại có quan binh tới cửa? Chẳng lẽ điện hạ nói lời không giữ lời vẫn muốn làm khó Thẩm gia bọn họ? Thẩm Doanh cũng chú ý tới sắc mặt Tứ muội của mình không ổn, vội đỡ nàng: "Tứ muội muội, muội không sao chứ? Sắc mặt muội hơi đáng sợ đó."

Thẩm Mẫu Đơn lắc lắc đầu, cắn cắn đầu lưỡi để bản thân bình tĩnh lại: "Muội không sao." Nói xong đứng dậy nhìn ra ngoài cửa: "Mau ra ngoài xem xem đã xảy ra chuyện gì." Ngàn vạn lần đừng là điện hạ đổi ý, nếu không phải là điện hạ, vậy thì là ai?

Người của Thẩm gia cũng bừng tỉnh trở lại, cả nhà vội chạy ra ngoài. Vừa ra khỏi chính viện, người của Thẩm gia liền nhìn thấy người thanh niên mặc quan phục màu tím dẫn đầu một đoàn binh sĩ mang bội kiếm bước vào trong viện. Cái người mặc quan phục nọ không phải là ai khác, chính là Trần Hoằng Văn vẫn thường đi theo bên cạnh Yến Vương. Dáng vẻ y không cười lộ vẻ nghiêm túc. Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn càng thêm thấp thỏm, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, chẳng lẽ thật sự là điện hạ nuốt lời rồi sao? Nhưng để định tội Thẩm gia bọn họ thì cũng đâu cần phải điều động binh lực như

vậy chứ.

Mấy năm nay Thẩm lão thái gia đã quen bình lặng rồi, bây giờ đột nhiên nhiều quan binh tới đây như vậy cũng bị dọa không nhẹ, lo sợ run rẩy bước lên phía trước hỏi: "Quan gia, người đây là? Không biết Thẩm gia chúng ta đã phạm phải tội gì?"

Trần Hoằng Văn nhìn thoáng qua Thẩm Mẫu Đơn. Cái nhìn này bị đại phu nhân Lữ thị đứng bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn bắt gặp. Trong lòng cả kinh, cũng không biết vị quan gia này rốt cuộc có ý gì, chẳng lẽ lần này y tới đây là có liên quan gì đó với Tứ Tỷ Nhi? Trong lúc mọi người đang hoảng loạn không thôi thì Trần Hoằng Văn đột nhiên lên tiếng: "Thẩm lão gia đừng sợ, bổn quan là phụng mệnh Yến Vương điện hạ tới đây truyền khẩu dụ…. Thẩm Hồng Anh điều đến đô thành Bình Lăng nhậm chức Ty Binh. Thẩm Thiên Nguyên tới đô thành Bình Lăng trước để nhậm chức Lục Sự Tham Quân, mời hai vị lập tức xuất phát tới Bình Lăng trước để nhậm chức." Trần Hoằng Văn nói xong, lại dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Bây giờ hai vị lão gia Thẩm gia các người đều phải tới Bình Lăng trước để nhậm chức, chi bằng toàn bộ Thẩm gia cũng dời về Bình Lăng luôn đi. Bổn quan nhớ chi chính của Thẩm gia các người cũng ở Bình Lăng thì phải, tới lúc các người qua đó thì cũng có thể hỗ trợ chăm sóc lẫn nhau."

Mọi người ở Thẩm gia đều tưởng rằng mình nghe lầm rồi, sao có thể như vậy được? Tới đây chỉ để thông báo chức quan cho đại lão gia và tam lão gia, thế là chuyện gì đang xảy ra? Làm sao mà đang yên đang lành, bỗng nhiên phải tới Bình Lăng làm quan rồi? Mọi người ở Thẩm gia đều đang đờ đẫn mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra. Thẩm Mẫu Đơn đã lập tức biết chuyện gì đang diễn ra rồi, nàng cắn môi không biết nên có cảm tưởng gì. Vốn tưởng rằng điện hạ thật sự thả nàng rời khỏi, thì ra là có dự định này, nói là đại bá và phụ thân đều phải tới Bình Lăng làm quan, vậy thì toàn bộ Thẩm gia bọn họ đều phải chuyển tới Bình Lăng rồi. Sau này chẳng phải đều cùng điện hạ ở trong cùng một đô thành hay sao, rốt cuộc nên làm sao đây? Còn nữa việc điều động lần này của điện hạ chỉ đơn thuần là vì muốn để nàng tới Bình Lăng nên mới làm như vậy phải không? Hay là hắn thật lòng muốn ở bên mình cho nên bắt đầu muốn cất nhắc người của Thẩm gia?

Nghĩ tới đây, Thẩm Mẫu Đơn liền đỏ mặt, thầm nghĩ người như Yến Vương sao có thể thật lòng với một nữ nhân. Bây giờ chẳng qua là vì mình đã cự tuyệt cho nên hắn mới càng muốn có được nàng nên mới cất nhắc người của Thẩm gia thôi?

Lữ thị bên cạnh sắc mặt phức tạp nhìn Thẩm Mẫu Đơn, trong lòng có một suy đoán khiến người ta kinh ngạc, cũng không biết đây là phúc hay là họa nữa. Thị nhìn trượng phu ở phía trước, bây giờ ông ấy dường như bị chuyện vui bất ngờ này làm choáng váng rồi. Lữ thị thầm thở dài, trong lòng nghĩ lát nữa nhất định phải nói với lão gia cùng với phụ mẫu một tiếng, chỉ mong mẫu thân sau khi trải qua chuyện lần này đừng nên hồ đồ như vậy nữa. Cái người đệ muội này cũng thật là… Lữ thị bất giác lại thở dài.

Thẩm Thiên Nguyên đứng ở phía trước sau khi nghe xong tin tức này cũng ngây ra, gần như theo bản năng ông nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn. Người của Thẩm gia chỉ có Mẫu Đơn là quen biết Yến Vương điện hạ. Bằng không sao Yến Vương lại đột nhiên bảo Thẩm gia bọn họ cùng lúc hai người đi đô thành Bình Lăng của Lương Châu làm quan? Đây là vinh quang to lớn biết nhường nào, rốt cuộc Yến Vương kia là có ý gì? Mẫu Đơn chỉ là cứu qua tiểu thế tử một lần, cũng tặng tạ lễ rồi, không đến mức phải thăng quan cho người Thẩm gia bọn họ, chẳng lẽ điện hạ có hứng thú với Mẫu Đơn? Sắc mặt Thẩm Thiên Nguyên lập tức trầm xuống, trong lòng càng ngày càng buồn bực. Khuê nữ mà ông nâng niu không phải để làm thiếp cho hắn. Cho dù hắn là Yến Vương cũng không được, ông hiểu rõ đạo lý thà làm thê nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu. Nhưng đó là Yến Vương, ông có thể làm sao đây, ông nên làm thế nào đây?

Sau khi Trần Hoằng Văn nói xong những lời này thì dẫn theo đám quan binh rời khỏi. Lúc đi còn nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn mấy lần. Đương nhiên, Lữ thị cũng chú ý tới, càng ngày càng khẳng định chuyện hôm nay có liên quan tới Tứ Tỷ Nhi.

Cả sân viện to như vậy chỉ còn lại đoàn người Thẩm gia đứng ngơ ngác ở đó. Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, nhị lão gia Thẩm gia Hồng Thụy không có hứng thú với việc làm quan nhưng lại rất thích tiếp xúc với tiền bạc, vì vậy thấy ca ca và đệ đệ được làm quan thì trong lòng cũng hết sức vui mừng, tiến lên trước chúc mừng Thẩm Hồng Anh và Thẩm Thiên Nguyên. Du thị ở bên cạnh bất mãn nói thầm: "Điện hạ này làm sao vậy? Sao lại ban chức quan cho lão tam mà không chịu ban chức quan cho lão gia chàng? Nói ra, chuyện này cũng thật kỳ lạ, Yến Vương điện hạ sao lại đột nhiên ban chức quan cho lão tam? Lại còn thăng quan cho lão đại?"

Đại lão gia Thẩm Hồng Anh thì bị tin vui bất ngờ này làm cho mê mẩn, căn bản không nghĩ gì nhiều, bây giờ nghe Du thị nói thầm như vậy cũng phát hiện ra điểm không đúng. Lão tam chưa bao giờ làm quan, sao lại bị kéo vào quan trường? Hơn nữa còn là chức Lục Sự Tham Quân, quản lý toàn bộ việc ghi chép, soạn thảo văn bản, giúp thiện diệt ác, nói ra thì tính cách Thiên Nguyên ngay thẳng cũng rất thích hợp với chức quan này.

Nói thật lòng thì lão phu nhân cũng kinh ngạc tới ngây người, vốn còn muốn kết đôi Mẫu Đơn với Du Thế Bình, bây giờ dường như không còn khả năng nữa rồi, nhưng mà chỉ cần bà không đổi ý thì cũng không có việc gì là không thể cả? coi như nhiều nhất là gả đi rồi, trong lòng lão phu nhân lại hơi dao động, trong lòng bắt đầu tính toán.

Các cô nương và thiếu gia của Thẩm gia cũng đều bị kinh sợ, đều không ngờ sẽ có kết quả như này. Hiện giờ xem ra Thẩm gia bọn họ bắt đầu gặp may rồi? Nói ra thì sa cơ đã nhiều năm như vậy, nếu thật sự có thể đi Bình Lăng, ở chi chính bên đó lộ mặt cũng là việc tốt. Hơn nữa từ một huyện thành nho nhỏ đi tới đô thành, dĩ nhiên là bọn họ bằng lòng rồi.

Thẩm Thiên Nguyên ngây ngốc sững sờ nửa ngày, cuối cùng cũng thở dài, quay đầu hỏi lão thái gia và lão phu nhân có thể quay về phòng trước được không. Hôm nay lão thái gia và lão phu nhân cũng bị kinh sợ. Lão phu nhân vẫy vẫy tay bảo mọi người ai nấy tự về viện của mình trước.

Thẩm Thiên Nguyên cho Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Hoán trở về phòng. Những người khác cũng là ai tự về nhà nấy. Chỉ còn Lữ thị nhìn vẻ mặt vui sướng của Thẩm Hồng Anh nói: "Lão gia, thiếp có chút chuyện muốn nói với chàng. Chúng ta cùng qua chỗ phụ mẫu đi. Chuyện này phải để phụ mẫu biết mới được."

Quả thật Thẩm Hồng Anh cũng có chuyện muốn bàn bạc với lão thái gia và lão phu nhân. Cả nhà bọn họ chuyển đi và còn chuyện công việc sau khi tới Bình Lăng, kích động đi vào phòng của lão phu nhân. Lão thái gia đã lên giường nằm chợp mắt, nghe thấy lão đại qua đây, lại đứng dậy đi vào phòng khách.

Trên mặt lão phu nhân cũng là vẻ sung sướng. Cuối cùng nhi tử được thăng quan rồi, không cần ru rú ở huyện thành nhỏ này nữa, dĩ nhiên trong lòng bà vui mừng khôn xiết, lại nhớ tới lão tam vậy mà cũng được làm quan, trong lòng liền có chút không vui, đột nhiên hỏi: "Lão đại, chức quan của con và lão tam ai lớn hơn?"

Thẩm Hồng Anh ngớ ra.

Đợi nha hoàn bưng trà lên, Lữ thị cho toàn bộ nha hoàn lui xuống hết. Lão phu nhân thấy dáng vẻ này của Lữ thị thì có chút không vui, cau mày nói: "Nhà lão đại, con đang làm gì vậy? Muốn nói gì mà ngay cả bọn hạ nhân cũng không được nghe? Chẳng lẽ chức quan của lão đại chúng ta không lớn bằng lão tam sao? "

Lữ thị cười khổ, mẹ chồng này của thị có lúc thì rất thấu tình đạt lý, thông minh lanh lợi, có lúc thì sao mà hồ đồ không thể chịu nổi, thị nói: "Mẫu thân, chức quan của Hồng Anh quả thật không lớn bằng chức quan của lão tam. Lần này Hồng Anh là chức quan dưới Tòng thất phẩm, còn tam đệ là chức quan trên Tòng thất phẩm."

Lão phu nhân ngây người, sau đó thì mặc kệ, cả giận nói: "Đây là chuyện gì chứ? Hồng Anh chúng ta làm quan bao nhiêu năm như vậy mới được đề bạt lên thì sao lại không cao bằng một người chưa từng làm qua chức quan gì?"

"Mẫu thân, người chắc là không hiểu phải không" Lữ thị nói, lại nhìn Thẩm Hồng Anh: "Lão gia, lão gia đã nghĩ kỹ chưa?"

Thẩm Hồng Anh ngẩn ra, không thể tin nhìn Lữ thị: "Chẳng lẽ nguyên nhân đều là do tam phòng?"

Lữ thị gật gật đầu, thở dài: "Vừa rồi thiếp đã chú ý rồi. Vị quan gia đang làm nhiệm vụ kia sau khi vào cửa liền nhìn Tứ Tỷ Nhi mấy lần, đây là lý do gì chứ? Chắc chắn là đã sớm quen biết Tứ Tỷ Nhi. Nếu quan gia kia có thể thay Yến Vương truyền khẩu dụ thì hiển nhiên là người thân cận của Yến Vương rồi. Chức quan này chẳng qua cũng là nể mặt Tứ Tỷ Nhi nên mới ban cho chúng ta, muốn đề bạt không phải là tam phòng hay sao…" Dứt lời nhìn về phía lão phu nhân đang ngây ra: "Mẫu thân, người có hiểu không?"

Lão phu nhân quả thật không thể tin được.

Lữ thị lại nói: "Nếu như con đoán không sai, điện hạ và Tứ Tỷ Nhi của chúng ta chắc chắn là có gì đó, hoặc là vừa ý Tứ Tỷ Nhi của chúng ta. Mẫu thân, hôm nay lúc mẫu thân nói chuyện hôn sự, Tứ Tỷ Nhi không phải nói không thể đồng ý cửa hôn sự này sao? Con đoán nguyên nhân cũng là vì điện hạ. Mẫu thân, chuyện hôn sự của Tứ Tỷ Nhi cứ như vậy mà thôi đi. Nếu mẫu thân thực sự dám gả Tứ Tỷ Nhi cho điệt nhi của đệ muội thì mẫu thân cứ đợi cơn giận ngập trời của điện hạ đi. Mẫu thân, con dâu thật sự không phải nói đùa, mẫu thân hãy nghĩ kỹ lại đi. Trong phủ chúng ta cũng chỉ có Tứ Tỷ Nhi là tiếp xúc qua với điện hạ, bằng không điện hạ sẽ không vô duyên vô cớ đề bạt Thẩm gia chúng ta? Cũng đã bao nhiêu năm rồi? Nên đề bạt thì cũng đề bạt từ lâu rồi có phải không? Mẫu thân, mẫu thân đừng nghe những lời nói hồ đồ của đệ muội. Đệ muội giỏi nhất là dỗ ngọt người khác, chuyện này tuyệt đối không thể để đệ muội biết được, bằng không với tính cách tham lam liều lĩnh thích lừa gạt của muội ấy, không biết muội ấy có mượn thế lực của Yến Vương mà làm ra chuyện gì không thể thu xếp được hay không, tới lúc đó thì cũng muộn rồi."

Lão phu nhân sao lại không biết. Vốn bà chỉ là không thích người của tam phòng. Vài ngày trước nghe qua lời Du thị nói thì muốn gả Mẫu Đơn cho điệt nhi nhà Du thị rồi, nghĩ cách mau chóng đuổi từng người một của tam phòng ra ngoài, nào ngờ trong đó vậy mà còn có những uẩn khúc như thế, Mẫu Đơn vậy mà lọt vào mắt xanh của điện hạ.

Hết chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Editor: Vanny

Lão phu nhân không ngốc, nghe qua sự nhắc nhở của Lữ thị như vậy, tự nhiên có thể suy nghĩ kỹ chuyện gì đang xảy ra, chỉ là bà ta không muốn hiểu mà thôi. Mẫu Đơn cũng không có gì xuất chúng, diện mạo thì bình thường, tài năng cũng bình thường, tính cách thì hơi yếu đuối, rốt cuộc Yến Vương điện hạ vừa mắt cái gì ở nó chứ? Hay là chỉ coi nó như đồ chơi thôi? Nếu không thì tại sao không đón nó vào cửa? Đúng rồi, chắc chắn chỉ là muốn chơi đùa nó thôi, chỉ là nếu thật sự như vậy thì số phận sau này Mẫu Đơn cũng chỉ có thể làm bạn với nhang đèn thôi. Nếu điện hạ chỉ coi Mẫu Đơn như đồ chơi thì cũng sẽ có ngày mất hết hứng thú, tới lúc đó Thẩm gia chúng ta sẽ ra sao đây?

Trong lòng lão phu nhân cả kinh, vội hỏi ra những lời này, Lữ thị thở dài: "Đây cũng là điều mà con lo lắng, cũng không biết điện hạ có dự định như thế nào, nếu thật sự có ý với Tứ Tỷ Nhi sao không đón nó vào cửa? Cho nên cách nghĩ của điện hạ thật khó đoán. Con nghĩ, chúng ta chỉ nên làm tốt bổn phận của mình là được rồi. Về phía bên Tứ Tỷ Nhi chúng ta đừng làm loạn nữa, chỉ mong sau này nếu điện hạ chán Tứ Tỷ Nhi rồi cũng có thể để lại con đường lui cho Thẩm gia chúng ta."

Qua những lời này của Lữ thị, những người trong phòng đều trầm mặc, cũng đều không dám khẳng định sự khởi đầu này rốt cuộc là phúc hay là họa.

Bỗng nhiên lão phu nhân nghĩ ra cái gì đó, hỏi: "Vậy rốt cuộc chúng ta có cần dọn tới Bình Lăng nữa không?" Vốn suy nghĩ của lão phu nhân hiển nhiên là vui mừng khôn xiết, dòng chính của Thẩm gia ở Bình Lăng, bây giờ chi của bọn họ cũng có triển vọng rồi. Suy nghĩ của lão phu nhân cũng rất đơn giản, lộ mặt ở Bình Lăng, cũng sẵn tiện khoe ra một chút. Bây giờ đối với tương lai là phúc hay họa bà cũng không dám khẳng định, cũng không dám tùy tiện đề nghị rốt cuộc có cần chuyển tới Bình Lăng hay không.

Lữ thị cười khổ: "Mẫu thân, này hiển nhiên phải chuyển tới Bình Lăng rồi. Lúc nãy mẫu thân không nghe vị quan gia kia nhắc nhở sao? Y nói nếu hai vị lão gia đều phải tới Bình Lăng làm quan rồi, Thẩm gia chúng ta chắc chắn toàn bộ phải dọn tới Bình Lăng. Đây là đang nhắc nhở chúng ta nhất định phải dọn qua đó. Nếu điện hạ không có suy nghĩ này thì tại sao lại điều lão gia và tam thúc tới Bình Lăng? Nói trắng ra, đây chính là suy nghĩ của điện hạ."

Lão phu nhân không lên tiếng nữa, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: "Thông báo cho người của nhị phòng tam phòng thôi, yêu cầu bọn họ mau chóng thanh lý hết các cửa hàng sản nghiệp dưới danh nghĩa của bọn họ, tranh thủ thời gian chuyển về Bình Lăng."

Lữ thị gật gật đầu: "Mẫu thân, con đi ngay đây."

~~dienndaanllllequyyyddoon~~diiieenddannleeqqquydooonnn~~

Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Hoán đi theo Thẩm Thiên Nguyên về viện của tam phòng. Tần Niệm Xuân trầm mặc đi theo phía sau họ.

Về tới trong phòng chỉ còn lại ba người Thẩm gia, Thẩm Thiên Nguyên ngồi trước bàn trầm mặc không nói, qua một hồi lâu mới trầm giọng nói: "Mẫu Đơn, con và Yến Vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng hốt hoảng không kém, cúi đầu nói: "Phụ thân, con cũng không rõ bây giờ chuyện gì đang xảy ra nữa. Lúc con và A Hoán tới An Dương đã gặp phải điện hạ. Điện hạ không biết tại sao đột nhiên có ý với con, nói là… nói là muốn cưới con. Con đã cự tuyệt rồi, Yến Vương cũng đã thả con đi, không ngờ sau khi về tới đây lại xảy ra chuyện này."

Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Hoán đều ngẩn ra. Thẩm Hoán chỉ biết lúc ở An Dương tỷ tỷ và điện hạ có thể có gì đó, nhưng không ngờ tới còn có chuyện như vậy. Thẩm Thiên Nguyên lại càng không ngờ điện hạ lại muốn cưới Mẫu Đơn, nhưng sao dám trèo cao, thân phận hai người bọn họ sao tương xứng? Ân huệ to lớn này đối với Thẩm gia mà nói chẳng qua chỉ là tai họa mà thôi. Bây giờ nên làm sao đây? Cho ông một ngàn lá gan ông cũng không dám chống lại lệnh của điện hạ, chẳng lẽ thật sự phải tới Bình Lăng làm quan?

Rất nhanh Lữ thị đã tới đây thông báo quyết định của lão phu nhân. Thẩm Thiên Nguyên trầm mặc ở trước bàn nửa ngày, cuối cùng thở dài nói: "Mẫu Đơn, đi thanh lý tiệm lương thực và tiệm quần áo thôi, chúng ta phải đi Bình Lăng rồi."

Thẩm Mẫu Đơn nhắm mắt nói: "Phụ thân con biết rồi."

Mấy ngày tiếp theo Thẩm gia vội bán hết các sản nghiệp dưới danh nghĩa của họ. Hơn nữa tin tức đại lão gia và tam lão gia Thẩm gia sắp phải đi Bình Lăng để nhậm chức cũng đã truyền tới tai các thế gia ở Lâm Hoài, mấy ngày nay người tới cửa hỏi thăm nườm nượp, ngay cả huyện lệnh đại nhân cũng đích thân tới cửa chúc mừng, lại sẵn tiện trao đổi về hôn sự của nhị công tử nhà mình với tam cô nương Thẩm gia.

Nói ra thì quả thật huyện lệnh đại nhân bởi vì biết được sự quan tâm của Trần Hoằng Văn với Thẩm gia nên mới muốn kết làm thông gia với họ. Vốn ông muốn tìm lục cô nương Thẩm Nhạn Dung của đại phòng, chỉ là Thẩm Nhạn Dung lại là thứ xuất, sau cùng nhị công tử xem xong bức chân dung lại vừa ý tam cô nương Thẩm Phương Hoa của nhị phòng. Huyện lệnh đại nhân sau khi cân nhắc thì đồng ý. Bây giờ xem ra tuy nói là nhị lão gia Thẩm gia không làm quan, nhưng một nhà có hai người làm quan thì thân phận này cũng coi như đủ rồi. Hơn nữa ai biết được sau này Thẩm gia còn phát triển như thế nào. Nếu thực sự Thẩm gia đã nhờ vả được Trần công tử thì mối hôn sự này nói không chừng là trèo cao rồi.

Hôm nay huyện lệnh đại nhân qua đây cũng là bàn bạc hôn sự của hai đứa trẻ vào mấy tháng sau. Chuyến di dời này của Thẩm gia, đến lúc đó việc đón dâu có chút phiền phức rồi. Lâm Hoài cách đô thành Bình Lăng tới hơn nửa tháng đi đường, tới lúc đó hai đứa thành thân thì nên làm sao đây? Sau đó theo kết quả trao đổi với lão thái gia và lão phu nhân, nhà cũ ở Lâm Hoài sẽ giữ lại không bán, đoàn người nhị phòng ở lại trước, đợi sau khi Phương Hoa thành thân rồi thì mới dọn về Bình Lăng.

Đợi huyện lệnh đại nhân đi rồi, lão phu nhân kêu người của nhị phòng qua đây, nói qua chuyện này, nhị lão gia Thẩm Hồng Thụy cảm thấy không sao cả chỉ là trễ mất mấy tháng mới đi Bình Lăng thôi. Du thị thì có chút cằn nhằn: "Làm gì mà phải bắt chúng ta ở lại, tới lúc Phương Hoa thành thân thì xuất giá từ Bình Lăng là được rồi…"

Lão phu nhân hừ một tiếng: "Ngươi nói thật thoải mái, Lâm Hoài cách Bình Lăng tới hơn nửa tháng đi đường. Của hồi môn khiêng tới Bình Lăng rồi lại khiêng về? Ngươi là muốn làm khổ ai? Tới lúc Phương Hoa thành thân chúng ta trở về là được rồi. Việc này cứ quyết định như vậy đi."

Du thị nhỏ giọng nói thầm: "Con cũng đâu nói không được, chẳng qua là chỉ lảm nhảm hai câu thôi…" Du thị thì thầm xong lại nhớ tới hôn sự của điệt nhi nhà mẹ bà. Từ lúc vị quan gia đó tới đây về sau lão phu nhân liền im lặng không nhắc đến chuyện hôn sự này nữa. Bây giờ tam thúc đã làm quan rồi, Mẫu Đơn cũng là tiểu thư nhà quan, nếu như có thể gả cho điệt nhi nhà mình vậy thì thật sự quá tốt rồi, nghĩ tới đây liền không khỏi ưỡn ngực, nở nụ cười với lão phu nhân: "Mẫu thân, mấy ngày trước không phải còn đang nói hôn sự của Tứ Tỷ Nhi với điệt nhi nhà con sao? Tẩu tử nhà mẹ con đợi có chút sốt ruột, hôm qua còn hỏi con rằng mẫu thân khi nào kêu bà mai về trả lời?"

Lão phu nhân nhớ tới chuyện này thật là tức giận dễ sợ, cho rằng vì chuyện này mà mất hết mặt mũi già nua của mình, tức giận vỗ bàn một cái, cả giận nói: "Bây giờ Mẫu Đơn cũng là tiểu thư nhà quan rồi, chỉ bằng đứa điệt nhi chẳng làm nên trò trống gì của nhà mẹ ngươi mà còn dám tơ tưởng tới Mẫu Đơn? Ngươi về kêu tẩu tử ngươi soi gương thử, xem xem Du gia các ngươi có xứng không!"

Nói ra những lời này, sắc mặt Du thị hoàn toàn thay đổi, cứng cổ trực tiếp ồn ào với lão phu nhân: "Sao lại không xứng? Sao lại không xứng chứ? Điệt nhi nhà mẹ con có chỗ nào không tốt? Bây giờ Tứ Tỷ Nhi là tiểu thư nhà quan rồi thì sao chứ? Cũng không phải là bị La gia từ hôn rồi sao? Có điệt nhi nhà mẹ con muốn lấy là không tệ rồi…"

"Ngươi muốn làm phản rồi hả, xem dáng vẻ của ngươi bây giờ xem. Ngươi còn dám giống người đàn bà chanh chua như vậy nữa ta sẽ kêu lão nhị bỏ ngươi, cái đồ mở miệng không ngậm được mồm kia!" Lão phu nhân sắc mặt trắng bệch vì tức giận, lo sợ Du thị không có đầu óc này cũng dám nói Mẫu Đơn như vậy ra bên ngoài. Nếu như bị người của điện hạ nghe được vậy thì không xong rồi, không thể liên lụy tới toàn bộ Thẩm gia?

Thẩm Hồng Thụy thấy mẫu thân của mình thật sự tức giận rồi, vội vàng kéo Du thị, cau mày nói: "Lời của mẫu thân bà nghe là được rồi, cãi lại làm gì?"

Du thị hừ một tiếng cũng không nói nữa.

Lão phu nhân để hai người bọn họ nhanh chóng cút ra ngoài.

~~diiieeendddanllequuuyddđoon~~dienndannnleeequyyydonn~~

Việc làm ăn buôn bán của tiệm lương thực và tiệm quần áo của Thẩm Mẫu Đơn cũng không tệ. Hai tiệm này được bán rất dễ dàng. Hai cửa tiệm cùng với hàng hóa bên trong bán với giá xấp xỉ trên dưới ngàn lượng bạc cộng thêm ngân lượng kiếm được trước đó, hiện giờ ngân lượng trong tay gần hơn một ngàn năm trăm lượng. Trước kia lấy tiền cầm trân châu đi mua lương thực, sau đó mở tiệm bán những lương thực đó đi, số tiền đó ước chừng hai vạn hai, nhưng tất cả đã thừa dịp đưa hết cho Dung Vân Hạc trước đó, trong tay chỉ còn lại hơn một ngàn lượng này thôi. Thẩm Mẫu Đơn biết số tiền này sau khi tới Bình Lăng ước chừng cũng không đủ dùng bao nhiêu. Phụ thân làm quan rồi, sau này tiền tiêu xài nhất định sẽ nhiều hơn. Hơn một ngàn lượng này sau khi tới Bình Lăng rồi nên buôn bán cái gì? Tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu rồi…

Nhớ tới trân châu để ở đáy rương, Thẩm Mẫu Đơn lấy hộp trân châu đó ra, nhìn những viên trân châu óng ánh không khỏi ngẩn ra. Qua một hồi nàng mới bỏ hộp trân châu này vào bao đồ đem theo bên người, lại sờ sờ miếng ngọc bội vẫn theo bên người, thầm thở dài.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng thở hổn hển của Lục Nhi: "Cô… cô nương, đại gia La gia và phu nhân La gia tới rồi. Đại gia La gia… đây là khuê phòng của tiểu thư nhà ta, ngươi không được xông vào!"

Tiếp đó có một giọng nói khắc nghiệt vang lên: "Cái gì mà khuê phòng của tiểu thư nhà ngươi. Khuê phòng của tiểu thư nhà ngươi con ta không biết trước đó đã vào bao nhiêu lần rồi, có cái gì mới lạ cơ chứ."

Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy tiếng cãi vã ngoài cửa phòng còn có tiếng gõ cửa dồn dập của La Nam: "Mẫu Đơn, muội mở cửa ra được không, ta có lời muốn nói với muội."

Thẩm Mẫu Đơn nhướng mày, trong lòng càng ngày càng phiền muộn. Nàng đứng dậy đi tới cửa phòng, mở cửa ra. Bàn tay đang gõ cửa của La Nam thu về không kịp thiếu chút nữa thì vỗ vào người Mẫu Đơn, thấy nàng bước ra, hắn ta lập tức ngại ngùng buông tay. Mẫu Đơn lạnh lùng nhìn hắn ta: "La Nam bây giờ ngươi tới cửa làm gì?"

La Nam thở dốc mấy hơi, vẻ mặt hắn ta nhìn Mẫu Đơn vừa ăn năn vừa thâm tình: "Mẫu Đơn, khoảng thời gian này muội đã đi đâu? Ta tìm muội mấy lần mà cũng không gặp được muội. Mẫu Đơn ta có rất nhiều chuyện muốn nói với muội…"

"Nói cái gì?" Thẩm Mẫu Đơn lạnh lùng nhìn hắn ta, trên mặt hiện lên ý cười kỳ lạ: "La Nam, để ta đoán xem ngươi muốn nói cái gì nha? Có phải ngươi muốn nói ngươi vô cùng hối hận vì đã đến với Diêu Nguyệt? quả thực chuyện này ngươi đã làm sai rồi, hy vọng cầu xin được sự tha thứ từ ta? Nói rằng thực ra ngươi vẫn còn yêu ta, từ đầu đến cuối chỉ yêu một mình ta thôi? Nói rằng chỉ cần ta mở miệng, ngươi liền trở về bỏ Diêu Nguyệt?" Nàng lại cười cười: "La Nam, hà tất phải như vậy chứ, ai cũng biết tâm ý lúc này của ngươi chẳng qua chỉ vì phụ thân ta phải đi Bình Lăng nhậm chức thôi, hà tất phải làm ra vẻ tình cảm sâu nặng với ta như vậy chứ? Lần trước ngươi tới cầu xin ta, chẳng phải ta đã nói rất rõ ràng rồi sao? Nếu ngươi còn dám xông vào đây ta sẽ đi báo quan, còn không mau cút ra ngoài."

Trong lòng La Nam giờ phút này thật sự là một mảnh bi thương. Hắn ta vốn tưởng rằng những ngày này Mẫu Đơn đang hờn dỗi với hắn ta, dù sao trước đây Mẫu Đơn yêu hắn ta sâu đậm biết bao. Bây giờ sự tương phản quá lớn, hắn căn bản không tin. Nói ra thì nếu là khoảng thời gian trước đó hắn ta không nhất định là trừ Mẫu Đơn ra thì ai cũng không cưới, chỉ là không ai ngờ rằng Thẩm gia vậy mà lật chuyển, cùng lúc xuất hiện hai vị quan địa phương, ngay cả phụ thân của Mẫu Đơn cũng là Lục Sự Tham Quân. Mẫu Đơn cũng trở thành tiểu thư nhà quan rồi.

Hắn ta ở nhà cùng với La lão gia đã thương lượng rất lâu, quyết định dẫn mẫu thân hắn ta tới cửa nhận lỗi. Hắn ta lại khuyên bảo Mẫu Đơn tốt một chút, cùng lắm thì bỏ Diêu Nguyệt đi là được rồi, dù sao bất kể như thế nào hắn ta nhất định phải cưới Mẫu Đơn làm thê tử, làm cho La gia bọn hắn cũng lật chuyển, chỉ là không ngờ rằng vừa mới bắt đầu, ngay cả lời dỗ dành nàng một câu cũng chưa kịp nói ra đã bị Mẫu Đơn đoán ra mục đích đến đây rồi.

La phu nhân nghe được những lời này, tức đến độ sắc mặt tái nhợt ngay cả một câu cũng không dám nói ra. Bà ta nhớ đến lời nói lạnh lùng của lão gia lúc ra cửa: "Lần này đi là để xin lỗi Mẫu Đơn, cầu xin sự tha thứ của Mẫu Đơn, nếu bà còn nói những lời thô tục hại hôn sự của Nam Nhi. Ta sẽ bỏ bà!" Bà ta biết lão gia không phải nói đùa, bởi vậy hiện giờ bà ta cái gì cũng không dám nói, trong lòng càng suy nghĩ thâm hiểm, đợi nàng bước vào cửa La gia rồi thì nàng chờ đấy.

La phu nhân nhìn nhi tử đang ngẩn ra của mình, trong lòng thầm nghĩ nhi tử đúng là thành thật quá. Dưới tình huống như vậy mà còn nói những lời dễ nghe, trực tiếp đi lên làm hỏng thanh danh của nàng không phải là được rồi sao. Nếu như thanh danh của một nữ tử bị nam nhân làm hỏng chẳng phải chỉ còn nước gả cho nam nhân đó sao. Nghĩ vậy không khỏi nhỏ giọng nói thầm vào tai La Nam: "Nhi tử ngốc ơi, con còn phí lời với nàng ta làm gì, trực tiếp đi lên ôm hôn nàng ta mấy cái là được rồi. Thanh danh của nàng ta bị con làm hỏng thì chẳng phải chỉ có nước gả cho con thôi sao."

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Editor: Vanny

Ánh mắt của La Nam từ từ sáng lên, phải rồi, mẫu thân nói thật đúng. Hắn ta cần gì phải chấp nhất vào quá trình, chỉ cần có kết quả là được rồi, chỉ cần cuối cùng Mẫu Đơn phải gả cho mình là được rồi. Đôi mắt hắn ta nhìn về phía Mẫu Đơn không còn u ám nữa, cơ thể cũng từ từ tiến về trước hai bước.

Sau khi Mẫu Đơn mở cửa phòng rồi, nàng vẫn đứng ở trong phòng chưa từng bước ra ngoài. Bởi vì mấy ngày nay Tư Cúc bận chuyện khác nên hôm nay không có đây, phụ thân và Thẩm Hoán cũng không có đây, cả viện chỉ có Lục Nhi và Tần Niệm Xuân. Tần Niệm Xuân cũng là nghe tiếng ồn ào nên mới chạy tới đây rồi đứng ở cửa phòng, cách Mẫu Đơn chỉ hai bước chân. Nàng ấy thấy bước chân La Nam di chuyển, bỗng nhiên khóe môi hiện lên nụ cười khẩy.

"Mẫu Đơn..." La Nam nhẹ giọng gọi, đôi chân cũng di chuyển về phía trước nửa bước.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn dáng vẻ của hắn ta, trong lòng cũng có chút cảnh giác, lúc đang muốn lui về sau hai bước, đột nhiên thấy La Nam bổ nhào về phía nàng. Sắc mặt Mẫu Đơn tái đi, nháy mắt liền biết lúc nãy La phu nhân đã nói gì bên tai La Nam rồi. Nàng thật không ngờ hai người này lại dám sử dụng thủ đoạn độc ác như vậy, cả nhà La gia này thật đủ nhẫn tâm.

Cả người có chút tránh không kịp, trơ mắt nhìn La Nam gần xông tới đây. Nàng trông thấy Tần Niệm Xuân đứng ở ngoài cửa phòng đột nhiên nhấc chân, một cước đá vào ngực La Nam. Cả người hắn ta bị đá văng ra phía sau mấy trượng, té xuống bãi đất trống ở trong viện vang lên "rầm" một tiếng lớn.

Biến cố này khiến những người có mặt đều ngẩn ra, đều không phản ứng kịp. Thẩm Mẫu Đơn liếc nhìn La Nam nằm ở trong viện hồi lâu không thể động đậy, lại chuyển qua gương mặt của Tần Niệm Xuân. Nàng há miệng, vẫn chưa mở miệng hỏi, Tần Niệm Xuân đã cười với nàng: "Cô nương đừng sợ, từ nhỏ một tiểu cô nương như ta sợ gặp phải bọn xấu nên đã đi học võ mấy năm, việc đối phó với mấy tên vô lại như vậy cũng khá nhẹ nhàng." Nói xong lại từ chỗ Lục Nhi đang đứng bên cạnh nói: "Lục Nhi còn không mau đi báo quan, có người muốn mưu hại cô nương nhà ngươi kìa."

Cuối cùng Lục Nhi cũng hoàn hồn, sùng bái nhìn Tần Niệm Xuân: "Phải rồi, nô tỳ lập tức đi." Nói xong liền nhanh như chớp chạy ra ngoài viện.

Rốt cuộc La phu nhân kia cũng hoàn hồn, hét lên một tiếng rồi xông tới chỗ bên cạnh La Nam ở trong sân viện, khóc lóc om sòm: "Con của ta, con không sao chứ. Ôi con của ta, con đừng dọa mẫu thân mà…" Nhìn đứa con bảo bối nửa ngày cũng không động đậy, cuối cùng La phu nhân quay đầu hung dữ nhìn Thẩm Mẫu Đơn, đột nhiên đứng dậy xông về phía Mẫu Đơn kêu lên, trong miệng ồn ào: "Ngươi đã hại con ta, lão nương liều mạng với ngươi." Kết quả còn chưa kịp xông tới trước mặt Mẫu Đơn đã bị Tần Niệm Xuân một cước đá vào ngực trái, cả người văng ra rớt xuống người nhi tử bà ta, ngực trái đau tới độ thở không ra hơi, trước mắt tối sầm, hoàn toàn ngất đi vì đau đớn.

Quan sai biết được nhà thông gia của huyện lệnh đại nhân xảy ra chuyện, rất nhanh liền chạy qua, trực tiếp kéo hai người đang hôn mê về nha môn. Huyện lệnh đại nhân cũng không thẩm vấn gì đã sai người nhốt họ vào nhà lao, nói là nhốt mấy ngày rồi mới thẩm vấn.

Thẩm Mẫu Đơn biết huyện lệnh đại nhân nhất định sẽ không dễ gì tha cho bọn họ, cũng không có hứng thú đi lo chuyện của bọn họ, quay đầu nhớ tới những vấn đề muốn hỏi liên quan đến Tần Niệm Xuân thì cô nương đó không biết lại đi chỗ nào rồi. Mẫu Đơn cũng chỉ đành thôi vậy, quay về phòng tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Buổi tối người nhà Thẩm gia trở về biết chuyện La Nam không chỉ tới cửa làm ầm ĩ mà còn muốn phá hủy sự trong sạch của Mẫu Đơn để ép nàng gả vào La gia, đều tức không chịu được, lại biết Tần Niệm Xuân đã cứu Mẫu Đơn. Thẩm Thiên Nguyên vội nói lời cảm ơn với Niệm Xuân.

Lúc Thẩm Mẫu Đơn không ngờ nhất thì ngày hôm sau Diêu Nguyệt lại tìm tới cửa, hiển nhiên nàng không muốn gặp nữ nhân này, kêu Lục Nhi đuổi nàng ta về. Lục Nhi gấp tới độ gãi đầu: "Cô nương, nhưng nô tỳ không dám đuổi đi. Nàng ta đang mang thai."

Thẩm Mẫu Đơn thấy nực cười, không ngờ Diêu Nguyệt mang thai sớm như vậy rồi. La gia này thật là nực cười hết sức, chính thê còn chưa có một người mà tiểu thiếp đã thì đã có thai rồi. Thời gian Diêu Nguyệt mang thai kiếp trước trễ hơn một chút, cuối cùng còn bị La Nam dụ dỗ phá đi. Bây giờ nhất định là không dụ dỗ được nàng ta rồi, lấy tính cách của Diêu Nguyệt khẳng định sẽ liều chết bảo vệ đứa con này.

Mẫu Đơn biết Lục Nhi cũng đã hết cách rồi, đành đi theo ra cửa, thấy Diêu Nguyệt đang đứng trong viện, cả người mặc bộ váy màu tím khói, phần bụng hơi hơi nhô ra, đoán chừng mang thai khoảng trên dưới năm sáu tháng rồi, chắc là gây ra từ lần thọ thần của La lão gia. Đôi mắt của Diêu Nguyệt hồng hồng, nhìn thấy Mẫu Đơn liền xông qua, đang muốn nắm lấy tay áo của Mẫu Đơn. Nàng dời bước, không để nàng ta đụng vào mình, lạnh lùng nhìn Diêu Nguyệt: "Ngươi làm gì vậy?"

Diêu Nguyệt cắn cắn môi, tay trái xoa xoa bụng theo bản năng, khóc nói: "Mẫu Đơn, phu quân chắc chắn không phải cố ý muốn hại ngươi. Ngươi liền

đại nhân đại lượng đi quan phủ nói một tiếng bỏ qua cho chàng đi. Mẫu Đơn, cầu xin ngươi đó, ta… bụng ta đã lớn như vậy rồi, không có phu quân là không được đâu."

Quan sai tới cổng lớn La gia chỉ nói La Nam và La phu nhân muốn làm hại Thẩm Mẫu Đơn nên mới bị bắt. Lúc này Diêu Nguyệt mới muốn tới cửa cầu xin Thẩm Mẫu Đơn mà không nghĩ đi tới nơi nào khác.

Đột nhiên Thẩm Mẫu Đơn cười cười, nhìn chằm chằm Diêu Nguyệt nói: "Diêu Nguyệt, ngươi tưởng La Nam và La phu nhân tới cửa chỉ vì muốn hại ta sao? Ngươi đã nghĩ kỹ chưa, lúc này bọn họ tới cửa rốt cuộc là vì sao?" Nhìn Diêu Nguyệt ngập ngừng, nàng lại nói: "Phụ thân ta phải tới Bình Lăng làm quan. Lúc này bọn họ tới cửa làm hại ta có phải bị điên rồi không? Bọn họ tới là cầu xin ta tha thứ, xin ta gả tới La gia bọn họ."

Sắc mặt Diêu Nguyệt đại biến, không đợi nàng ta mở miệng nói điều gì, Thẩm Mẫu Đơn đã tiếp tục nói: "Diêu Nguyệt, ngươi đừng không tin lời ta. La Nam nói rồi, nếu ta chịu gả tới La gia bọn họ, hắn ta sẽ chủ động bỏ ngươi. Lúc trước là ta ngu, ta đã nhìn thấu nam nhân này rồi. Bây giờ tên nam nhân như vậy cũng chỉ có ngươi coi hắn ta là báu vật. Nếu như ta là ngươi…" Nàng vừa nói vừa nhìn cái bụng của Diêu Nguyệt, khóe miệng cười khẩy: "Nếu như ta là ngươi, ta sẽ vì tương lai của mình mà suy nghĩ. Nếu như thật sự La Nam xảy ra chuyện gì thì đứa bé trong bụng của ngươi sẽ là huyết mạch duy nhất của La gia, liền không cần phải nhìn sắc mặt một nhà bọn họ sống qua ngày nữa. Hơn nữa còn có thể chèn ép Thanh Trúc, nếu Thanh Trúc không thể mang thai, cả đời này liền không có đường lui rồi."

Lời nói của nàng mang theo sự mê hoặc kỳ lạ. Diêu Nguyệt từ từ vươn đôi tay xoa nhẹ cái bụng hơi nhô ra, phải rồi, nếu như La Nam xảy ra chuyện, đứa bé trong bụng của nàng ta sẽ là huyết mạch duy nhất của La gia, nàng ta cũng có thể mẹ vinh nhờ con. Phải, nàng ta không cần La Nam như thế nào cả, chỉ cần hắn ta làm chút xíu việc là tốt rồi, chỉ cần sau này hắn ta không thể gieo giống vào bụng nữ nhân khác là được. La đại ca, ta yêu chàng như vậy nhưng chàng lại tổn thương trái tim ta như thế, chẳng những nạp Thanh Trúc làm thiếp, bây giờ còn muốn cưới Mẫu Đơn mà bỏ ta, vậy thì đừng trách ta nhẫn tâm.

Thẩm Mẫu Đơn biết Diêu Nguyệt nhất định sẽ làm ra chút chuyện gì đó. Khoảng thời gian này La Nam nhất định là lạnh lùng bạo lực đối xử với Diêu Nguyệt. Nàng chỉ chỉ điểm Diêu Nguyệt vài câu thì nàng ta lập tức biết nên làm như thế nào rồi. Vốn nàng cũng không dự định đi lo chuyện sau này của La gia. Nhưng những người La gia này lại không chịu buông tha cho nàng, còn muốn phá hủy sự trong sạch của nàng. Nếu đã như vậy thì tiếp tục khiến bọn họ cắn xé lẫn nhau vậy.

Diêu Nguyệt rời đi rất nhanh, Thẩm Mẫu Đơn đứng tại chỗ nhìn bóng dáng nàng ta biến mất ở ngoài viện rồi mới quay người đi về phòng.

Các bất động sản như cửa tiệm và ruộng đất dưới danh nghĩa của Thẩm gia cơ bản đều đã bán hết rồi. Bởi vì còn chưa tách riêng, cho nên sản nghiệp lúc này đều thuộc về lão thái gia và lão phu nhân. Còn về của hồi môn của đại phu nhân Lữ thị thì toàn bộ đều nắm trong tay của bà ấy. Điều kiện trong nhà của Du thị không tốt cũng không có của hồi môn gì. Có lúc lão phu nhân rất là hồ đồ, nhưng đối với của hồi môn của con dâu thì từ trước tới giờ không bao giờ có ý kiến, không giống như các lão phu nhân khác, ngay cả của hồi môn của con dâu cũng dòm ngó. Về phần cửa tiệm của tam phòng, trước đây có thể bà sẽ đánh chủ ý qua nhưng bây giờ thì hoàn toàn không rồi, dù cho bây giờ biết tam phòng vẫn còn một tiệm quần áo nữa, lão phu nhân cũng chỉ là thở dài không hé răng nửa lời.

Du thị vẫn còn ở bên cạnh lải nhải nói: "Mẫu thân, người nói tam phòng rốt cuộc lấy tiền từ đâu mà mở tiệm quần áo? Con đã thấy qua rồi, việc làm ăn của tiệm quần áo kia rất tốt, mẫu thân…"

Không đợi Du thị nói hết, đột nhiên lão phu nhân nổi giận rồi, đập bàn ầm ầm: "Cút ra ngoài, cút ra ngoài cho ta!"

Du thị vội vàng ngậm miệng, bà ta cũng không biết trong khoảng thời gian này lão phu nhân làm sao nữa, chỉ cần bà ta nhắc tới tam phòng là lão phu nhân liền nổi giận vô duyên vô cớ, cũng quá dọa người rồi.

~~dieendddaaannleeequyyydonnn~~dieeennndaanllleqqquuyydddoooooonnnn~~~

Bây giờ đã là cuối xuân rồi, thời tiết rất đẹp, cảnh sắc gió xuân tươi đẹp.

Từ Lâm Hoài tới Bình Lăng thời gian cần khoảng hơn nửa tháng. Bởi vì sản nghiệp dưới danh nghĩa Thẩm gia cũng đã bán hết rồi, chỉ để lại căn nhà cũ và một ít ruộng đất, cho nên cũng không có bao nhiêu đồ đạc cần mang đi, chỉ đem theo số lượng lớn ngân phiếu và một số hành lý khác, ước chừng khoảng bảy tám cái rương là đủ rồi. Bởi vì trên người mang theo lượng lớn ngân phiếu, Thẩm Thiên Nguyên còn đặc biệt đi tìm Trì A Bố, nói rằng lúc đi Bình Lăng hy vọng y có thể phái mấy huynh đệ đi theo.

Trì A Bố biết Thẩm Mẫu Đơn có ân với đại ca nhà mình, tức khắc đồng ý.

Thẩm gia dự định đi bằng đường thủy tới Định Viễn rồi sau đó đi bằng đường bộ tới Bình Lăng, chỉ bằng việc đi bằng đường bộ không cũng mất hơn hai mươi ngày mới tới Bình Lăng, cũng không an toàn như đường thủy.

Sáng sớm ngày hôm đó người nhà Thẩm gia đã tới bến tàu. Hành lý đã chuyển lên thuyền từ lâu rồi, đợi toàn bộ người Thẩm gia lên thuyền hết chỉ có nhị phòng của Thẩm gia: lão gia Thẩm Hồng Thụy, Du thị còn có Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan là ở lại, bát gia Thẩm Phương Thần đi theo lão thái gia và lão phu nhân tới Bình Lăng trước.

Vừa lên thuyền, Thẩm Mẫu Đơn liền thấy Trì Ninh Bái đứng ở đầu thuyền. Huynh ấy đen đi nhiều và cũng gầy đi nhiều, tinh thần cũng rất khỏe mạnh, vẻ mặt tuấn tú càng lộ ra vẻ góc cạnh hơn. Nàng ngây ra, Trì Ninh Bái đã đi qua đây, cười nói: "Mẫu Đơn, chúng ta đã lâu không gặp rồi."

Còn không phải sao, cũng hơn nửa năm rồi chưa gặp qua, Thẩm Mẫu Đơn cũng nở nụ cười: "Phải đó, Trì đại ca, khoảng thời gian này huynh bận rộn sao rồi?"

Trì Ninh Bái cười nói: "Toàn bộ bến tàu ở Lệ Giang đã sát nhập hết rồi, bằng không huynh cũng không có thời gian đứng đây."

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn thả lỏng, cũng mừng thay Trì Ninh Bái, lại thấy thuyền sắp chạy rồi mà Trì Ninh Bái không có ý định xuống thuyền, không khỏi hỏi: "Trì đại ca, huynh đây là đi đâu vậy?"

Trì Ninh Bái bình tĩnh nhìn Thẩm Mẫu Đơn, mỉm cười: "Đương nhiên là hộ tống các muội đi Bình Lăng rồi. Bây giờ huynh cũng không có việc gì, vừa dịp đi Bình Lăng xem xem."

Thẩm Thiên Nguyên biết Trì Ninh Bái đích thân hộ tống bọn họ đi Bình Lăng, đặc biệt tới nói lời cảm ơn. Trì Ninh Bái khẽ cúi người, nho nhã lễ độ nói: "Bá phụ, bá phụ đừng nói cảm ơn ta. Nói ra thì ta còn phải cảm ơn Mẫu Đơn đây, nếu như không có Mẫu Đơn thì sẽ không có ta ngày hôm nay. Bá phụ, sau này nếu có chuyện gì, bá phụ chỉ cần dặn dò một tiếng là được."

Thẩm Thiên Nguyên nghe tới mức mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Ông chỉ biết lúc trước nữ nhi quen biết Trì Ninh Bái ở trên thuyền. Bởi vì hai người là quan hệ bạn bè, bây giờ nghe lời của Ninh Bái nhất định là còn có chuyện gì khác nữa, sau này hết bận cũng đã hỏi qua Mẫu Đơn, nàng chỉ ngỡ ngàng nhìn ông: "Phụ thân, con cũng không rõ nữa, có phải là có nhầm lẫn gì không?"

Thẩm Thiên Nguyên nhìn dáng vẻ nữ nhi cũng không giống nói dối, cũng không dám đi hỏi Trì Ninh Bái rốt cuộc là chuyện gì, chỉ coi như là hiểu lầm thôi.

Đợi Thẩm Thiên Nguyên đi rồi, Thẩm Mẫu Đơn thầm thở dài. Chuyện này nàng quả thật không dám nói cho phụ thân nghe. Đây chính là ngỗ ngược với Yến Vương điện hạ, phụ thân nghe rồi không phải bị dọa sao.

~~diiiieeeenddannllleqqquuuúyddooonn~~diiiiiennnddaaaanleeeequyyyydoon~~

Từ Lâm Hoài đi đường thủy tới Định Viễn cần khoảng 7-8 ngày thời gian, sau đó đi bằng đường bộ tới Bình Lăng cũng khoảng mười lăm ngày. Những ngày ở trên thuyền rất là thoải mái, lão phu nhân và lão thái gia hơi say sóng nên ở suốt trong phòng. Thẩm Thiên Nguyên và lão gia đại phòng Thẩm Hồng Anh, đại phu nhân Lữ thị cũng không hay ra ngoài, chỉ có nhị gia Thẩm Khánh Đông cùng thê tử Lý thị, thất gia Thẩm Khánh Niên, bát gia Thẩm Phương Thần, cửu gia Thẩm Hoán, tứ cô nương Thẩm Mẫu Đơn, lục cô nương Thẩm Nhạn Dung không có việc gì thì sẽ đi dạo trên boong tàu.

Lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, Thẩm Mẫu Đơn chế ra một bộ cờ năm quân để chơi (*cờ năm quân là tên gọi khác của cờ caro). Sau đó một đám thanh niên gia và cô nương chỉ ở trên boong tàu chơi cờ suốt cả ngày.

Sau đó mỗi người chơi luân phiên không đã ghiền, các gia và cô nương của Thẩm gia lại chế thêm mấy bộ nữa, ở trên boong tàu chơi vui tới nỗi quên trời đất. Lão phu nhân nhìn dáng vẻ không có quy tắc như vậy, rất là không vui. Lữ thị khuyên bảo, nói là trên thuyền cũng không có ai khác, đều là người Thẩm gia và người của Trì đà chủ, mấy đứa trẻ bọn họ vui chơi ồn ào cũng không việc gì hết.

Cuối cùng lão phu nhân cũng không gắt gỏng nữa.

Lúc này, Thẩm Mẫu Đơn đang ngồi trên ghế nhỏ, ở giữa đặt một cái bàn nhỏ bên trên đặt một bàn cờ. Trì Ninh Bái đang ngồi đối diện, hai người đều khẽ chau mày. Cờ năm quân tuy đơn giản, nhưng lúc chơi cũng rất tổn hao đầu óc. Tới khi Thẩm Mẫu Đơn thắng rồi, cười đến nỗi mắt híp lại: "Trì đại ca, muội lại thắng rồi."

Trì Ninh Bái nhìn nàng đầy dịu dàng, cười nói: "Mẫu Đơn của chúng ta lại thắng nữa rồi. Đại ca không chơi với muội nữa. Đại ca chơi không lại muội."

Bát gia Thẩm Phương Thần liền qua đây, nhìn Trì Ninh Bái đầy mong đợi: "Trì đại ca, đại ca không chơi nữa thì để đệ chơi với Tứ tỷ tỷ một lát vậy."

Dáng vẻ Thẩm Phương Thần rất giống nhị lão gia Thẩm Hồng Thụy, lịch sự, thanh tú. Mặc dù mấy đứa con của nhị phòng đều do Du thị nuôi dưỡng nhưng tính cách hoàn toàn không giống Du thị. Điều này cũng thật kỳ lạ.

Thẩm Phương Thần còn nhỏ, mấy ca ca tỷ tỷ khác đều không chịu chơi với Phương Thần. Mặc dù Thẩm Hoán nhỏ hơn Phương Thần, nhưng chơi loại cờ không có kỹ xảo này, Thẩm Hoán cũng không thích. Phương Thần chỉ đành giương mắt đứng nhìn ở một bên. Bây giờ cuối cùng cũng có thể chơi với Tứ tỷ tỷ một lát rồi, khỏi nói là vui mừng biết bao.

Trì Ninh Bái cũng không đi chỗ khác, ngồi xổm ở một bên nhìn hai người đánh cờ. Tài đánh cờ của Thẩm Phương Thần thì miễn bàn, đánh với Thẩm Mẫu Đơn một canh giờ cũng chưa thắng được ván nào, Phương Thần nôn nóng đến nỗi suýt khóc. Cuối cùng đổi thành Tần Niệm Xuân chơi với Phương Thần, hai người này ngược lại là kẻ tám lạng người nửa cân, thắng thua cũng gần như nhau.

Qua bảy tám ngày là tới Định Viễn rồi, mọi người xuống thuyền. Người mà Trì Ninh Bái sắp xếp đã tới rồi, bỏ hành lý trực tiếp lên xe ngựa liền tiếp tục khởi hành. Thoáng cái lại qua mười ngày rồi, xe ngựa lắc lư lại càng không bằng trên thuyền, dọc đường mọi người đều cảm thấy mệt mỏi không thôi.

Mười chiếc xe ngựa chạy lộc cộc tới cửa thành, đáng tiếc vận may lần này dường như không tốt lắm, lại đúng lúc cổng thành vừa đóng, mắt thấy cổng thành từ từ đóng lại, người Thẩm gia có chút sốt ruột, nhưng cổng thành đã đóng rồi thì không thể mở lại được nữa.

Thẩm Mẫu Đơn ngồi trên xe ngựa sờ sờ miếng ngọc bội kia luôn mang theo bên người, lại yên lặng nhìn cổng thành từ từ đóng lại. Trong lòng lại nặng nề, lúc trước mọi người trên thuyền còn tốt, mọi người vui vẻ náo nhiệt. Bây giờ cách Bình Lăng càng ngày càng gần, trong lòng của nàng lại càng ngày càng hoảng loạn, trong đầu không nhịn được bắt đầu suy nghĩ lung tung. Có phải một khi tới Bình Lăng rồi hắn sẽ kêu người tới gọi mình qua không? Vậy hắn sẽ đối xử với mình như thế nào? Vừa nhớ tới chuyện xảy ra tại thư phòng của vương phủ ở An Dương, mặt của nàng nhất thời nóng lên, trong lòng cảm thấy có chút ủy khuất và nhục nhã, nhưng trong đó lại có chút háo hức không thể nói rõ.

Cổng thành đóng rồi. Người của Thẩm gia chỉ đành ở lại một đêm bên ngoài cổng thành đợi hôm sau cổng thành mở. Bây giờ trời sắp tối rồi, Trì Ninh Bái dặn dò các huynh đệ tới rừng cây phụ cận săn vài con thỏ rừng gà rừng qua đây. Chân tay mấy huynh đệ này cũng rất nhanh nhẹn. Sau nửa canh giờ đã bắt được vài con gà rừng và thỏ rừng, mấy ngày nay vì gấp rút lên đường nên chưa được ăn qua thức ăn nóng. Những thức ăn dưới tài nấu nướng của những hán tử đao nhuốm máu tươi này đều rất ngon. Hầm một nồi lớn thịt rừng, ở xa cũng có thể ngửi được mùi vị.

Đợi nấu xong thịt rừng, Trì Ninh Bái vội kêu người của Thẩm gia tới ăn, lại đích thân múc cho Thẩm Mẫu Đơn một chén thịt đùi gà rừng và thỏ rừng hầm nhuyễn, đi tới bên cạnh xe ngựa của Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn, huynh đem thức ăn qua đây cho muội nè. Muội nhân lúc còn nóng ăn đi."

Thẩm Mẫu Đơn vén rèm xe lên, từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhận lấy cái chén trong tay Trì Ninh Bái, cười nói: "Trì đại ca, cám ơn huynh."

Trì Ninh Bái cười nói: "Mau ăn đi, suốt dọc đường muội đã gầy đi không ít."

Thẩm Mẫu Đơn ăn chén thịt hầm mềm nhuyễn, từ từ đổ mồ hôi, ăn xong rồi thì giúp dọn dẹp đồ đạc đâu vào đó rồi lên xe ngựa nghỉ ngơi sớm. Ngày hôm sau đợi cổng thành mở, xe ngựa mới từ từ chạy vào trong thành. Bình Lăng là đô thành của Lương Châu. Mấy năm nay dưới sự dẫn dắt của Yến Vương càng ngày càng phồn vinh không kém thành An Dương là bao.

Đường cái rộng ba trượng, hai bên đường là những tòa nhà lợp ngói xanh đẹp đẽ, các cửa tiệm và những người bán hàng rong đang rao bán bên đường, người đến người đi đông như mắc cửi.

Bây giờ đoàn người Thẩm gia đang ở trọ trong khách điếm. Thẩm Hồng Anh và Thẩm Thiên Nguyên đã cầm giấy tờ tới nha môn báo cáo trước rồi. Ở lại đợi trong khách điếm, Thẩm Mẫu Đơn đi tìm Trì Ninh Bái, cám ơn huynh ấy đã hộ tống suốt dọc đường. Trì Ninh Bái không để ý vẫy vẫy tay: "Mẫu Đơn, muội còn khách khí với huynh làm gì. Nếu thực sự phải nói cảm ơn thì huynh phải cám ơn muội mới phải, đúng rồi, bây giờ các muội dự định như thế nào? Đi tìm người của Thẩm gia trước hay là tìm chỗ ở trước? Huynh có huynh đệ ở đây. Nếu các muội muốn tìm nhà trước thì để huynh nhờ người ta đi nghe ngóng. Người ta đi tìm cũng tốt hơn các muội hai mắt mù mờ chạy khắp nơi."

Thẩm Mẫu Đơn biết bọn họ nhất định phải mua nhà ở Bình Lăng. Theo tính cách của lão thái gia và lão phu nhân chắc chắn sẽ không ở nhờ nhà chi kia của Thẩm gia, suy nghĩ một chút, nàng nói: "Muội đi hỏi tổ phụ và tổ mẫu xem họ dự định như thế nào?"

Trì Ninh Bái gật gật đầu, cũng không tiện đi theo chỉ đứng tại chỗ chờ đợi.

Thẩm Mẫu Đơn đi truyền đạt lại ý của Trì Ninh Bái tới lão thái gia và lão phu nhân. Lão thái gia và lão phu nhân nhất định không bằng lòng đi ở nhờ Thẩm gia, lão thái gia nói: "Nếu đã như vậy, thì phải làm phiền Trì đà chủ rồi, để đà chủ giúp tìm một căn nhà tứ hợp viện."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn nói lại ý kiến của lão thái gia và lão phu nhân cho Trì Ninh Bái nghe. Ban đầu vốn muốn cùng Trì Ninh Bái đi ra ngoài nhưng sau đó chợt nhớ tới nơi này là chỗ của điện hạ. Nếu bị điện hạ bắt gặp nàng và Trì Ninh Bái đi chung với nhau, đối với Trì đại ca dù sao cũng không tốt, nên nàng chỉ nói với Trì Ninh Bái là sẽ đợi ở khách điếm. Khoảng chừng một canh giờ sau thì Trì Ninh Bái đã quay về, nói người huynh đệ kia của huynh ấy đã cho người đi chung quanh xem xem, nếu có nhà nào cần bán thì lập tức báo cho nàng.

Tối nay mọi người chỉ đành nghỉ tạm ở khách điếm một đêm vậy. Thẩm Mẫu Đơn tắm nước nóng xong, cả người thoải mái không ít, thay áo trong bằng vải bông, lại dùng khăn vải lau khô một nửa mái tóc ướt sũng, cả đầu tóc bù xù ngồi dưới ngọn đèn dầu tối mờ mờ mà suy nghĩ. Mới tới Bình Lăng cũng không biết ở đây dễ buôn bán cái gì đây. Trong tay cũng chỉ còn lại hơn một ngàn lượng bạc, đâu đâu cũng phải tiêu xài tiết kiệm, tiệm quần áo cũng có thể tiếp tục buôn bán nhưng tiệm lương thực thì không thể rồi. Nhớ tới cuộc sống mới vừa lên một chút đã bị điện hạ làm xáo trộn hoàn toàn, nàng nhịn không được thở dài.

Đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng: "Sao lại thở dài? Nàng không vui sao?"

Trong căn phòng mờ tối, đột nhiên nghe thấy giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng này, da gà toàn thân Thẩm Mẫu Đơn đều không nhịn được mà nổi hết lên, dọa nàng giật mình đập mạnh tay lên bàn, va phải chén trà để ở trên bàn, "bịch" một tiếng chén trà đã rơi xuống đất vang lên tiếng động lớn. Rốt cuộc Thẩm Mẫu Đơn nhịn không được quay đầu lại. Nàng thấy một bóng người cao lớn khôi ngô đang đứng sau lưng cách nàng không xa. Hắn đứng ở chỗ tối, có chút không nhìn rõ biểu cảm trên mặt.

Trái tim Thẩm Mẫu Đơn đập thình thịch, cả trái tim bị dọa tới mức cơ hồ sắp rơi ra khỏi lồng ngực. Nàng thở hổn hển nhẹ giọng nói: "Điện… điện hạ, sao ngài lại ở đây?" Thiếu chút nữa là hù chết nàng rồi, nhớ tới chén trà rơi xuống đất vỡ tan tành, nàng từ trong góc lấy đồ hốt rác ra, mang đồ hốt rác ngồi xổm xuống góc bàn định nhặt những mảnh vỡ bỏ vào đó.

Vệ Lang Yến thấy nàng ngồi xổm xuống định nhặt mảnh vỡ, lập tức tiến lên trước mấy bước kéo nàng lên. Lúc này mới phát hiện tay nàng hơi run rẩy, hành động vừa rồi sợ là chỉ vì tránh hắn thôi, hắn không vui nhíu mày, kéo nàng ngồi lên ghế: "Đừng nhặt nữa, coi chừng bị thương đó."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, còn chưa bình phục sau sự kinh hoảng vừa rồi. Môi nàng run rẩy, lại nhỏ giọng hỏi: "Điện hạ, sao ngài lại ở đây? Điện hạ, ngài mau rời khỏi đây đi. Tư Cúc ở sát vách, nghe thấy tiếng động sẽ qua đây đó…"

Đang nói thì ngoài cửa phòng đã vang lên tiếng bước chân, không lâu sau thì tiếng Tư Cúc từ ngoài cửa phòng truyền vào: "Cô nương, lúc nãy nô tỳ nghe thấy trong phòng có tiếng động, người không sao chứ?"

Thẩm Mẫu Đơn cả kinh, vội kéo Vệ Lang Yến đi về phía cửa sổ. gương mặt nàng gấp tới mức tái nhợt: "Điện hạ, ngài… ngài ra ngoài trước đi, xin ngài đó."

Vệ Lang Yến chỉ cúi đầu nặng nề nhìn gương mặt nhỏ nhắn mịn màng của nàng, mái tóc đen dài mềm mại xõa ở sau lưng, ánh mắt trong suốt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng, đôi tay ra sức đẩy hắn đi về phía cửa sổ. Hắn nghĩ tới sự giày vò trong khoảng thời gian này, giọng khàn khàn nói: "Ở đây là lầu hai, nàng bảo ta từ cửa sổ nhảy xuống sao?"

Thẩm Mẫu Đơn cả kinh, lại nghĩ tới tiếng Tư Cúc ở bên ngoài: "Cô nương? Cô nương? Người có ở đó không?"

Thẩm Mẫu Đơn cũng sốt ruột, quay đầu nhìn về phía giường gỗ màn bay phấp phới, vội kéo Vệ Lang Yến đến bên giường: "Nhanh… Điện hạ, ngài mau lên giường trốn đi."

Vệ Lang Yến rất thuận theo mà vén màn lụa, cởi giày ra, lên giường, lại thả màn lụa xuống, từ ngoài nhìn vào sẽ không thấy rõ tình huống bên trong. Thẩm Mẫu Đơn lại vội đá giày xuống gầm giường, nhìn màn lụa hai lần, phát hiện không thấy bóng người bên trong mới ổn định tâm trạng lên tiếng: "Tư Cúc, ta ở đây, ngươi vào đi." Dứt lời lại đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Tư Cúc đi vào thấy dưới góc bàn một đống lộn xộn liền giật nảy mình: "Cô nương, đây xay ra chuyện gì vậy?" Trong lúc nói chuyện thì đã từ bên ngoài tìm được cây chổi bắt đầu dọn dẹp. Trái tim Thẩm Mẫu Đơn đập thình thịch, nói: "Lúc…lúc nãy không cẩn thận làm rơi."

Không bao lâu thì Tư Cúc đã quét sạch các mảnh vỡ vào trong thùng rác, phát hiện cô nương nhà mình vẫn còn ngồi ở chỗ đó, dường như có chút không tự nhiên, nàng ấy lại nói: "Cô nương, cả đường đã mệt nhọc rồi, người hãy mau nghỉ ngơi đi. Nô tỳ đây liền đi trải giường cho người."

Thẩm Mẫu Đơn giật nảy mình, vội đứng dậy, quay đầu nhìn quanh trên giường: "Không… không cần đâu, Tư Cúc ngươi mau về nghỉ đi, lát nữa ta tự mình làm là được rồi."

"Cô nương, người vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi." Tư Cúc vừa nói vừa muốn đi về phía bên giường. Thẩm Mẫu Đơn sợ tới mức mặt trắng bệch, vội kéo Tư Cúc đi ra xa về phía cửa phòng: "Được rồi, được rồi, ngươi về nghỉ đi. Lát nữa ta tự làm, ở đây không cần ngươi hầu hạ đâu."

Đợi đẩy Tư Cúc ra ngoài rồi, lúc này Thẩm Mẫu Đơn mới vội đóng cửa lại, nghĩ nghĩ lại chốt cửa từ bên trong. Tựa vào cửa phòng, đợi trái tim bình ổn lại nàng mới nhớ tới vẫn còn người nam nhân ở trên giường. Trái tim vừa bình ổn lại bắt đầu đập thình thịch, mắt thấy phía bên giường không có động tĩnh, nàng chỉ đành kiên trì bước qua, chần chừ một lát nàng mới vén màn ra, phát hiện điện hạ đang nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thẩm Mẫu Đơn gọi: "Điện hạ" Trong lòng kêu khổ, rốt cuộc điện hạ có ý gì chứ.

Vệ Lang Yến mở mắt ra, con ngươi đen thâm thúy nhìn không ra cảm xúc gì. Hắn cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Thẩm Mẫu Đơn đang đứng bên giường một lúc lâu mới ngồi dậy. Thẩm Mẫu Đơn vội từ gầm giường lấy giày của hắn ra, giơ giày lên định mang vào giúp hắn, rất sợ hắn lại thay đổi ý kiến nằm ở trên giường không chịu ngồi dậy.

Đang muốn giúp hắn mang giày vào, Vệ Lang Yến đã cúi người nhận lấy chiếc giày từ tay nàng tự mang vào. Mang giày xong hắn dẫm bước xuống đất, nhìn nàng đứng ngồi không yên ở bên cạnh, mở miệng nói: "Nàng không cần lo lắng, lát nữa ta sẽ đi." Khoảng thời gian hai tháng không gặp, hắn thật sự rất nhớ nàng, biết Thẩm gia đã tới Bình Lăng rồi liền nhịn không được chạy qua đây.

Vệ Lang Yến nhìn dáng vẻ nàng do dự, kiểu muốn nói lại thôi liền ngồi xuống cái ghế bên cạnh đó, nói: "Ta biết nàng có lời muốn nói, muốn hỏi ta tại sao lại làm như vậy? Tại sao thăng quan cho Thẩm gia? Tại sao lại muốn Thẩm gia chuyển tới Bình Lăng?" Hắn vừa nói vừa vẫy tay với nàng, thấy nàng chần chừ không muốn nhưng vẫn phải đi qua. Hắn kéo nàng ngồi lên người mình, đưa tay ôm lấy eo nàng. Một mùi hương dịu nhẹ xông vào mũi, đôi mắt hắn trầm xuống, khàn giọng nói: "Nàng chắc biết ta tại sao lại làm vậy. Ta đã quyết định rồi thì sẽ không thay đổi. Nếu đã nhận định nàng, nàng chạy không thoát đâu. Nàng yên tâm. Bây giờ ta sẽ không ép buộc nàng đâu, sẽ cho nàng thời gian, chỉ có điều…" Giọng của hắn trầm xuống: "Đừng để ta đợi quá lâu, ta không có lòng kiên nhẫn như thế."

Ngẫm lại hắn đường đường là một thân vương, lại phải ăn nói khép nép để làm vui lòng một nữ nhân, chỉ sợ nói ra cũng không có ai tin.

Dục vọng của hắn đã thức tỉnh, rục rịch ngóc đầu dậy, quả thật hắn không có nhiều sự kiên nhẫn để chờ tiếp.

Hắn đưa tay giữ cằm của nàng, để khuôn mặt có chút tái nhợt của nàng đối diện mình, cúi đầu hôn xuống, ở trên môi nàng bắt đầu nhẹ liếm, gặm cắn một cách tỉ mỉ: "Mẫu Đơn, ta biết nàng lo lắng điều gì. Nàng yên tâm, ta đều có thể giải quyết …" Tiếng nói của hắn giống như cơn ác mộng bủa vây lấy Thẩm Mẫu Đơn khiến nàng chạy không thoát, giãy dụa không xong.

Trong miệng đều là hơi thở nam tính mạnh mẽ của hắn, hơi thở cũng bị hắn đè chặt khiến Thẩm Mẫu Đơn sắp hít thở không thông, bên tai còn có tiếng nỉ non của hắn: "Mẫu Đơn…"

Không dễ dàng đợi hắn buông lỏng mình, Thẩm Mẫu Đơn vội hít sâu mấy hơi, gương mặt ửng hồng nhìn đôi mắt sâu thẳm của hắn. Trong lòng như dây đàn bị gảy nhẹ.

Vệ Lang Yến không hôn nàng nữa, chỉ ngồi tại chỗ ôm chặt nàng. Ngón tay như có như không quấn quanh lọn tóc ẩm ướt của nàng, nói: "Ta đã chuẩn bị căn nhà cho người nhà nàng rồi, không cần bảo Trì Ninh Bái đi tìm cho nàng nữa." Giọng điệu của hắn nhàn nhạt, mơ hồ có chút hờn dỗi.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Mẫu Đơn là không thể nhận nhà của hắn, phản ứng thứ hai là sửng sốt. Đây chẳng qua là chuyện vừa xảy ra buổi chiều làm sao hắn biết được? Nghĩ tới nơi này là địa bàn của hắn, nếu hắn có thể hơn nửa đêm lẻn vào phòng của nàng thì có lẽ chuyện mua nhà đối với hắn mà nói cũng không phải là bí mật gì. Nàng lập tức nói: "Điện hạ, căn nhà để tự người nhà dân nữ chuẩn bị là được rồi." Thấy vẻ mặt hắn lạnh đi mấy phần, nàng lại vội nói: "Điện hạ, ngài… ngài ban thưởng căn nhà cho Thẩm gia như vậy sẽ… sẽ dọa tới hai vị lão gia. Điện hạ, lúc nãy ngài nói sẽ cho dân nữ thời gian mà."

Vệ Lang Yến nhìn đôi mắt trong suốt và đôi má ửng hồng của nàng lại nhịn không được kéo nàng lại hôn thêm hai cái: "Sau này xưng ta là được rồi, không cần xưng dân nữ." cũng không vướng mắc chuyện mua nhà này với nàng nữa.

Thẩm Mẫu Đơn lặng lẽ gật đầu, không nói nữa. Hôm nay đã chịu đựng đả kích quá lớn, bây giờ nàng cảm thấy đầu óc mờ mịt muốn ngủ rồi, lại đột nhiên nghe hắn nói: "Sau này cách xa Trì Ninh Bái một chút có biết không?"

Thẩm Mẫu Đơn bị dọa giật nảy mình, mờ mịt gật gật đầu. Nàng và Trì đại ca qua lại cũng không thân nha, chỉ là lần này đi Bình Lăng mới tiếp xúc mấy ngày.

Sau đó Thẩm Mẫu Đơn cũng không biết mình ngủ quên lúc nào, lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng rồi, ngoài cửa truyền đến tiếng của Tư Cúc: "Cô nương? Cô nương phải ăn sáng rồi."

Thẩm Mẫu Đơn bật dậy từ trên giường, có chút đờ đẫn, qua một hồi mới nói: "Tư Cúc, vào đây đi."

Tư Cúc bưng nước ấm đi vào: "Cô nương mau dậy đi. Trì đà chủ đã đợi ở dưới, nói là đã tìm được nhà rồi."

Thẩm Mẫu Đơn cũng không dám suy nghĩ gì khác, cuống quít đứng dậy rửa mặt chải đầu rồi đi xuống lầu dưới, phát hiện Trì Ninh Bái đang đợi ở cạnh bàn, thấy nàng xuống liền đưa chén mì qua: "Nhân lúc còn nóng mau ăn đi, ăn xong huynh sẽ nói với muội về chuyện căn nhà."

Thẩm Mẫu Đơn cười cười với huynh ấy, rất nhanh đã ăn hết nguyên chén mì. Lúc này mới hỏi chuyện căn nhà. Trì Ninh Bái nói: "Căn nhà ở thành Bắc, khu vực không tệ. Căn tứ hợp viện này có diện tích hơn hai thưởng. Bởi vì gia đình kia muốn bán gấp nên giá cả rất rẻ, chỉ cần năm trăm lượng bạc là có thể mua được rồi. Mẫu Đơn muội xem có cần thương lượng một chút với lão thái gia và lão phu nhân không."

Thẩm Mẫu Đơn lại lên trên lầu nói lại chuyện này với lão thái gia và lão phu nhân. Đại khái hai người cũng rất vừa ý. Ở đô thành Bình Lăng này năm trăm lượng bạc có thể mua được căn tứ hợp viện thì quả thật rất là rẻ rồi. Lão thái gia kêu lão phu nhân lấy ngân lượng ra đưa cho Thẩm Mẫu Đơn, lại kêu nhị gia Thẩm Khánh Đông cùng đi theo xem sao.

Vốn Thẩm Mẫu Đơn cũng muốn đi theo xem sao nhưng sau lại nhớ tới lời điện hạ nói đêm qua, kêu nàng ít tiếp xúc với Trì đại ca nên mới để Trì Ninh Bái và nhị ca cùng đi.

Tới khi hai người quay về, Thẩm Khánh Đông nói chuyện căn nhà với họ: "Căn nhà quả thật không tệ. Năm trăm lượng bạc thật sự là rất rẻ rồi. Ta và Trì đại ca đã tới nha môn làm xong các thủ tục hồ sơ, bây giờ có thể dọn qua đó ở rồi."

Người Thẩm gia cũng không muốn tiếp tục ở lại khách điếm nữa, vội tìm người khuân đồ đạc dọn qua nhà mới. Đến lúc vào nhà rồi mới phát hiện căn nhà này thật sự không tệ, diện tích rộng rãi. Vừa bước qua cổng lớn căn nhà thì phía bên trái là khu vườn lớn, bên trong trồng rất nhiều loại hoa đang nở tuyệt đẹp, phía bên phải là các hòn non bộ nối liền nhau thành một dãy. Đối diện cổng lớn là một cái hồ, trong hồ nuôi đàn cá chép màu đỏ, còn trồng hoa sen. Mùa này đang là mùa hoa sen nở, trên hồ là cây cầu hình vòm cho người đi qua. Nhìn về phía trước nữa là phòng ốc chằng chịt ẩn hiện mờ ảo, đều là những ngôi nhà lợp ngói xanh.

Người Thẩm gia đi dạo một vòng ở căn nhà mới. Ở chỗ hẻo lánh nhất vậy mà còn có rừng trúc lớn, trong rừng trúc còn xây một cái đình để nghỉ mát. Mặc dù ở đây hẻo lánh nhưng cảnh sắc thật sự không tệ, lão phu nhân cũng hơi thích cảnh sắc nơi đây. Nhưng mà cái viện kế bên nơi này thật sự là quá hẻo lánh, lão phu nhân chỉ đành để cái viện này lại cho tam phòng ở. Nhưng Thẩm Mẫu Đơn lại thật sự rất thích nơi này nên vui vẻ đồng ý. Trong lòng cũng có chút hoài nghi, căn nhà này không phải là tốt bình thường, căn nhà như thế ở nơi đô thành phồn hoa như vậy mà chỉ có giá năm trăm lượng bạc?

Nghi hoặc nhìn Trì Ninh Bái, phát hiện huynh ấy cũng nghi hoặc như vậy, hiển nhiên biết căn nhà này nhất định không phải chỉ có năm trăm lượng bạc.

Nhưng người của Thẩm gia đều tưởng đó là sự giúp đỡ của Trì Ninh Bái. Lão thái gia còn trịnh trọng cảm ơn Trì Ninh Bái.

Chi này của Thẩm gia lúc trước hoàn toàn được xem như là gia đình sa cơ. Nô bộc cũng không nhiều. Người hầu của lão thái gia, lão phu nhân và đại phòng coi như còn tốt. Tam phòng Thẩm gia cũng chỉ có Tư Cúc và Lục Nhi, còn có Tần Niệm Xuân vừa nhận vài ngày trước đó. Tần Niệm Xuân vốn không phải là tỳ nữ của Thẩm gia. Dù sao cũng không bán thân cho Thẩm gia, Thẩm Mẫu Đơn cũng không nói ra chuyện này, rõ ràng cũng không định nói.

Lão thái gia cũng lên tiếng để tam phòng tự ra ngoài mua về mấy người hầu.

Trong nhà cũng không cần dọn dẹp gì, xem ra cũng sạch sẽ. Lão phu nhân trực tiếp phân chia xong mấy viện. Tới khi Tư Cúc và Lục Nhi khuân hành lý vào nhà và dọn dẹp sơ qua thì Trì Ninh Bái tới từ biệt.

Đúng lúc Thẩm Mẫu Đơn muốn ra ngoài mua người hầu nên nhân tiện tiễn Trì Ninh Bái luôn.

Vừa ra khỏi cổng lớn, Thẩm Mẫu Đơn hỏi: "Trì đại ca, hôm nay huynh phải về Lâm Hoài rồi sao? Hay là nán lại ở đây vài ngày?"

Trì Ninh Bái cười nói: "Vốn là muốn nán lại ở đây vài ngày, nhưng mà bến tàu bên đó xảy ra chút việc cần huynh về xử lý nên hôm nay phải lên đường rồi."

Thẩm Mẫu Đơn không chút nghi ngờ. Vừa đúng lúc có người qua đón Trì Ninh Bái, huynh ấy liền đi trước. Thẩm Mẫu Đơn cũng dẫn theo Tần Niệm Xuân đi tìm người môi giới.

Trì Ninh Bái lên xe ngựa rồi, thắm thiết nhìn Thẩm Mẫu Đơn, cuối cùng quay đầu nói với phu xe: "Lên đường thôi." Chuyện bến tàu bên đó không biết có nghiêm trọng hay không. Nếu không huynh ấy nhất định sẽ không tùy tiện mà rời xa nàng, nhưng mà sau này còn nhiều thời gian. Hôn sự của nàng và La gia cũng đã hủy, dù sao huynh ấy vẫn còn cơ hội.

Hết chương 58.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn và Tần Niệm Xuân vừa bước ra khỏi nhà không bao lâu thì sau lưng truyền tới tiếng của nhị tẩu Lý thị: "Tứ muội, đợi tẩu với."

Quay đầu nhìn lại thì ra là thê tử của nhị ca Thẩm Khánh Đông Lý thị, Thẩm Mẫu Đơn vội dừng bước cười nói: "Nhị tẩu, sao tẩu lại ra đây rồi?"

Lý thị đi mấy bước là tới bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn, cười nói: "Mẫu thân bảo tẩu đi chọn mấy người hầu cùng với Tứ muội." Lý thị nói xong khuôn mặt ửng hồng. Bình thường, tính cách của tẩu ấy cũng có chút nhu nhược, mặc dù tuổi tác cũng xấp xỉ với mấy cô nương Thẩm gia nhưng lại rất ít đi chung với bọn họ, cả ngày không ở trong nhà thêu thùa thì là đọc sách.

Thẩm Mẫu Đơn đoán đại bá mẫu chắc là có ý muốn Lý thị bắt đầu học cách quản lý việc nhà rồi, nên lúc này mới bảo tẩu ấy ra ngoài chạy những việc như này. Nói ra thì tính tình nhị tẩu này có chút giống với nàng trước kia, nhưng mà nhị tẩu lại gặp được nam nhân tốt. Mặc dù tính tình của nhị ca hơi trầm lắng nhưng là người rất được, chỉ có một nữ nhân là nhị tẩu, ngay cả thông phòng cũng không có. Hơn nữa tính tình của đại bá mẫu cũng rất tốt, từ trước tới nay chưa từng hỏi qua chuyện của hai phu thê họ, cũng sẽ không đưa mấy người lung tung vào bên cạnh nhi tử. Nàng nhớ trước đây đã nghe mấy cô nương Thẩm gia nói qua, bởi vì lúc nhị tẩu gả vào thì tuổi vẫn còn nhỏ, chỉ có 15 tuổi thôi, cho nên nhị ca không để tẩu ấy sinh con liền, nói là phải đợi 2 năm nữa mới sinh, tốt cho sức khỏe hơn.

Việc này vẫn luôn bị mấy cô nương Thẩm gia đem ra kể, dù sao cũng không có nam nhân nào thông suốt như nhị ca vậy.

Thẩm Mẫu Đơn cũng cảm thấy quyết định này của nhị ca rất tốt. Sinh nở quá sớm đối với cơ thể của nữ tử quả thật không có ích lợi gì nhiều, có thể thấy nhị ca yêu thương tẩu tử này biết bao.

Ba người ra khỏi ngõ nhỏ ở thành Bắc rồi lại tìm một chiếc xe ngựa ở bên ngoài, hỏi phu xe chỗ ở của người môi giới gần đây rồi bảo phu xe chở bọn họ đi tới đó. Lý thị chọn được bốn nha hoàn, Thẩm Mẫu Đơn chọn được hai người, bà tử môi giới cười nói giá cả, đợi thanh toán ngân lượng xong, bà tử môi giới cười nói: "Hai vị cô nương ngụ ở chỗ nào vậy? Sau này nếu còn cần mua nha hoàn, sai người tới chỗ lão bà tử ta nói một tiếng là được rồi. Ta sẽ dẫn nha hoàn tới cửa cho các vị chọn."

Thẩm Mẫu Đơn nói địa chỉ của phủ cho bà tử môi giới này rồi mới rời khỏi.

Nha hoàn mua về là mua đứt luôn. Hai người Thẩm Mẫu Đơn mua về một người tên là Thúy Nhi, người còn lại tên là Đậu Nhi, đều là bộ dạng thanh thanh tú tú, dáng vẻ mười một mười hai tuổi. Đậu Nhi nói hơi nhiều một chút, dọc đường Thẩm Mẫu Đơn liền biết được thân thế của nàng ấy. Phụ mẫu của Đậu Nhi đều là người Bình Lăng.

Mấy người đều không quen thuộc Bình Lăng, vừa hay kêu phu xe chở bọn họ đi dạo một vòng trong thành. Xe ngựa cũng không ngồi được nhiều người như vậy. Thẩm Mẫu Đơn bảo Tần Niệm Xuân dẫn mấy nha hoàn mới mua đi về chỉ giữ lại Đậu Nhi. Nàng ấy nói suốt trên xe: "Cô nương, nô tỳ từ nhỏ đã lớn lên ở Bình Lăng. Đối với nơi này có thể nói là vô cùng quen thuộc. Nô tỳ nói với người nha, thành Đông là náo nhiệt nhất. Ở đó toàn là nơi ở của quan lại quyền quý. Phủ thân vương cũng có một căn ở đó đấy. Thành Bắc và thành Nam cũng coi như tạm được. Thành Tây là nơi ở của những người hơi nghèo khó chút. Nhưng mà Bình Lăng dưới sự thống lĩnh của Yến Vương đã rất tốt rồi. Đa số các gia đình ở thành Tây chỉ cần không quá lười biếng thì đều có cơm ăn. Nhà nô tỳ chỉ vì muốn cưới vợ cho đại ca. Gia cảnh đại tẩu tốt, sính lễ muốn có nhiều một chút nên mới bán nô tỳ đi…" Lại nhớ tới

chuyện đau lòng, vẻ mặt Đậu Nhi lộ vẻ phiền muộn.

Xe ngựa dạo một vòng ở trong thành, quả nhiên là thành Đông phồn hoa nhất. Dọc đường, có lúc Thẩm Mẫu Đơn cũng xuống xe hỏi thăm. Một cửa tiệm ở phía thành Đông bên này cũng đều trên sáu trăm lượng bạc, đắt tới nỗi khiến người ta líu lưỡi. Các cửa tiệm ở bên này Thẩm Mẫu Đơn không định bàn tính tiếp, quá mắc rồi. Bên thành Bắc chắc sẽ không mắc như vậy đâu, Thẩm Mẫu Đơn lên xe ngựa định kêu phu xe chở bọn họ về lại thành Bắc. Vừa lên xe ngựa còn chưa đi được bao xa, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng la thất thanh của phu xe, bỗng xe ngựa dừng lại, người ở trên xe cũng ngã thành một đống.

Thẩm Mẫu Đơn vén màn xe nhìn chung quanh thì thấy đối diện cũng có một chiếc xe ngựa dừng lại. Bốn vó ngựa của xe ngựa đối diện không ngừng khuấy động, hiển nhiên là bị kinh động. Tiếp theo trên xe ngựa đối diện vang lên giọng nói có chút chói tai: "Á, đây là chuyện gì vậy? Tay… trên tay sao lại có máu?" giọng nói này mơ hồ có chút run rẩy.

Lại có một tiếng nói sợ hãi vang lên: "Cô nương, trán của người chảy máu rồi…"

Thẩm Mẫu Đơn không rõ nguyên do, lại thấy rèm xe của xe ngựa đối diện bị xốc lên và một cô nương bước xuống xe ngựa. Diện mạo cô nương đó rất xinh đẹp, dáng vẻ động lòng người, cả người lộ ra thần thái kiều mị kinh người. Ngay cả một nữ nhân như Thẩm Mẫu Đơn cũng không khỏi nhìn theo mấy lần, chỉ tiếc rằng trên trán có vết thương đã làm hỏng đi mấy phần xinh đẹp. Đôi mắt cô nương đó hơi hồng, lại có 2 nha hoàn từ trên xe ngựa xuống, vội đỡ lấy cô nương xinh đẹp kia.

Cô nương xinh đẹp kia nhìn phu xe của Thẩm Mẫu Đơn ở bên này, giận dữ nói: "Tên cẩu nô tài to gan, ngươi đi đường không có mắt sao? Ngay cả ta cũng dám đụng! Người đâu, kéo lão ta đưa lên quan phủ cho ta!"

"Cô… cô nương, là xe ngựa của người xông về phía lão phu mà." Giọng nói của phu xe có chút run rẩy. Nhìn cách ăn mặc của cô nương này là biết thuộc dạng không phú thì quý, lão đắc tội không được. Hơn nữa rõ ràng không phải lão đụng vào, là ngựa của cô nương kia bị kinh động đột nhiên nổi điên khắp nơi đụng vào lão mà, thật là tai bay vạ gió.

Cô nương xinh đẹp kia hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải ngươi cản đường, ngựa của ta làm sao đụng tới ngươi? Nếu không phải do ngươi thì bổn cô nương lại bị bể đầu? ngươi có biết một cô nương mà để lại sẹo thì sẽ bị hủy hoại cả đời không…" Nói xong lại nhớ tới vết thương trên trán, vành mắt cô nương đó đều đỏ rồi, lại đưa tay sờ sờ trán, sờ thấy cả tay toàn vết máu, sắc mặt liền tái đi, cả giận nói: "Còn không mau dẫn lão ta lên quan phủ!"

Mắt thấy hai nô tài tiến lên bắt lấy phu xe kéo xuống xe, phu xe sợ xanh mặt, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão đều là vẻ sợ hãi. Lão phịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu ầm ầm về phía cô nương xinh đẹp kia: "Cầu xin cô nương tha cho lão nô, đều là lỗi của lão nô, cầu xin cô nương…"

Không bao lâu thì trán của phu xe đã bị rách. Vết máu theo gò má chảy xuống vạt áo và dưới đất.

Trong xe, Lý thị cũng không đành lòng: "Tứ muội muội, cô nương kia thật ngang ngược hết sức. Vốn chuyện này cũng không thể trách phu xe của chúng ta, rõ ràng là ngựa của cô nương ta bị dọa nên mới chạy tới đụng chúng ta." Mặc dù Lý thị không đành lòng nhưng cũng hiểu gia đình cô nương kia không phú thì quý, vừa muốn giúp phu xe nhưng cũng sợ liên lụy tới Thẩm gia, do dự không thôi.

Thẩm Mẫu Đơn đang muốn xuống xe, liền nghe thấy cô nương xinh đẹp kia nói: "Chủ tử nhà ngươi đâu? còn không mau xuống đây tạ tội với bổn cô nương, cứ trốn trong xe như vậy thì tính là cái gì!"

Ngược lại cô nương xinh đẹp kia dám chắc chủ tử của chiếc xe ngựa đối diện kia không phải là người giàu sang gì, dù sao xe ngựa cũng cũ nát như thế này mà, phu xe lại là người khúm núm như thế. Phu xe kia cũng không muốn gây thêm phiền phức gì cho Thẩm Mẫu Đơn bọn họ, vừa dập đầu vừa nói: "Cô nương, trên xe đều là khách thuê xe, không có liên quan gì tới bọn họ, đều là lỗi của lão nô, cầu xin cô nương tha cho lão nô…"

Vừa nghe là xe thuê, trong lòng cô nương xinh đẹp kia càng muốn trút giận. Ngày thường cô nương ta đều được phụ thân và di nương chiều chuộng hết mức, bỗng nhiên gặp phải tai nạn, trong lòng oán hận không thôi, nhớ tới vết thương trên trán càng muốn phát tiết ra.

Quả thật Thẩm Mẫu Đơn không thể xem tiếp được nữa, bảo Lý thị đợi ở trong xe còn mình thì nhảy xuống xe ngựa.

Cô nương xinh đẹp kia vừa nhìn Thẩm Mẫu Đơn toàn thân mặc váy áo màu hồng cánh sen hơn cũ, lại càng khẳng định nàng không phải tiểu thư quý tộc gì, lại nhìn thấy làn da trắng nõn, đôi mắt trong suốt của Thẩm Mẫu Đơn, dáng vẻ mặc dù không phải tuyệt mỹ, nhưng giờ phút này bởi vì vết thương trên trán khiến trong lòng cô nương ta càng ngày càng phẫn nộ, lập tức ngửa mặt về phía Thẩm Mẫu Đơn nói: "Ngươi chính là chủ tử của lão ta? Ngươi có biết ngựa của các ngươi kinh động tới bổn cô nương?"

Thẩm Mẫu Đơn cười cười: "Vị cô nương này nói chuyện thật là buồn cười, rõ ràng là ngựa của cô nương kích động nên mới đụng vào bọn ta. Bây giờ lại quay ngược lại trách cứ bọn ta? Ở đây có không ít người chứng kiến, mọi người cũng đều thấy rõ ràng. Cô nương đừng có hắt nước bẩn vào đầu bọn ta nữa?"

Cô nương kia bị Thẩm Mẫu Đơn chặn họng không nói nên lời, trong lòng càng ngày càng căm phẫn, nhìn về phía hai nha đầu bên cạnh cả giận nói: "Các ngươi ngu hết rồi sao? Không thấy chủ tử các ngươi bị người khác ức hiếp sao? Còn không mau qua vả miệng nàng ta cho ta!"

Thẩm Mẫu Đơn âm thầm cười nhạo, cũng không biết là cô nương nhà nào mà lại giáo dục thành điêu ngoa bướng bỉnh như vậy, ở nơi như vậy mà làm loạn, thật là làm trò cười, dáng vẻ xinh đẹp cũng vô dụng!

Hai nha đầu kia cũng là khó xử cực kỳ, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Cô nương, người đừng làm loạn nữa. Lúc về à bị phu nhân biết được, phu nhân lại giáo huấn người đó."

Lời vừa thốt ra, cô nương kia càng ngày càng căm phẫn: "Phu nhân… phu nhân? Trong mắt các người không phải chỉ có phu nhân thôi sao? Như thế nào? Ghét bỏ ta không phải sinh ra từ bụng phu nhân sao? Vậy các ngươi đi hầu hạ nhị tỷ tỷ đi, tỷ ấy được sinh ra từ bụng phu nhân đấy."

Đang nói, bên kia vừa đúng lúc có đội thị vệ tuần tra ngang qua, thấy bên này náo loạn, thị vệ trưởng liền dẫn theo mấy quan binh qua đây. Cô nương xinh đẹp kia vừa nhìn thấy thị vệ trưởng liền bắt đầu khóc lóc, chỉ Thẩm Mẫu Đơn nói: "Quan gia, ngài phải làm chủ cho ta. Người này đụng trúng xe ngựa của ta lại hại ta bị sứt đầu mẻ trán, bây giờ còn không chịu nhận lỗi…"

Thẩm Mẫu Đơn cười lạnh. Cô nương này quả thực là đổi trắng thay đen. Nàng đang muốn giải thích chuyện này một phen với thị vệ trưởng, nghĩ rằng thị vệ trưởng này sẽ xử lý công bằng. vừa hay thị vệ trưởng này quay đầu nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn, thoáng cái ngây ngẩn cả người. Trong lòng đang nghĩ, ôi chao, đây không phải là người trong bức họa vẽ người trong lòng của điện hạ mà Trần đại nhân cho xem vào hôm đi uống rượu với đại nhân hay sao? Thị vệ trưởng nghĩ tới đây, lập tức thu hồi biểu cảm ngẩn ngơ trên khuôn mặt, nhịn không được nhẹ giọng hỏi: "Vị cô nương này, cô nương có thể nói xem ở đây đã xảy ra chuyện gì không?" ngay cả giọng nói cũng mang theo vài phần cung kính.

Thẩm Mẫu Đơn nghĩ thầm, thái độ của thị vệ trưởng đối với nàng hơi kỳ lạ, áp chế cảm giác kỳ lạ này, kể lại toàn bộ sự việc. Lập tức thị vệ trưởng trừng mắt nhìn vị cô nương xinh đẹp, nghiêm túc nói: "Cô nương, sao cô nương có thể vu oan người khác như vậy?" Nói xong lại dịu giọng nói với Mẫu Đơn: "Vị cô nương này, không có chuyện của cô nương nữa, cô nương hãy mau đi đi…"

Thẩm Mẫu Đơn cười cười với thị vệ trưởng: "Quan gia, cám ơn ngài." Dứt lời lại nói với phu xe vẫn còn quỳ trên mặt đất: "Ông lão, ông mau đứng dậy đi. Chúng ta có thể đi được rồi."

Ông lão run sợ đứng dậy, nhìn cô nương xinh đẹp đang giận đùng đùng vẫn có chút không dám nhúc nhích. Thị vệ trưởng nhìn thấy lập tức phất phất tay với ông lão: "Ở đây không có chuyện của các ngươi nữa, mau đi đi."

Lúc này ông lão mới biết thật sự không có chuyện gì nữa, cẩn thận dè dặt nói tiếng cảm ơn với thị vệ trưởng rồi mới lên xe ngựa. Thẩm Mẫu Đơn cũng gật gật đầu với thị vệ trưởng rồi quay lên xe ngựa.

Hiển nhiên cô nương xinh đẹp kia vẫn chưa hoàn hồn, cho đến khi Thẩm Mẫu Đơn bọn họ rời đi rồi mới hoàn hồn, kêu gào: "Quan gia, ngài làm cái gì vậy? Rõ ràng là bọn họ hại ta sứt đầu mẻ trán, ngươi… sao ngươi dám thả bọn họ đi?"

Thị vệ trưởng cũng lười quan tâm cô nương xinh đẹp này, trực tiếp không đếm xỉa tới cô nương ta, quay đầu khoát khoát tay với binh sĩ phía sau: "Đi"

Tới khi thị vệ trưởng đi rồi thì đám người xem náo nhiệt cũng tản đi, chỉ còn lại cô nương xinh đẹp vẫn ở tại chỗ tức giận giẫm chân.

Trên xe ngựa Thẩm Mẫu Đơn an ủi phu xe mấy câu. Cuối cùng lúc đưa họ về tới thành Bắc thì đã là giờ Dậu rồi, nàng cũng không có hứng thú đi dạo tiếp nữa liền bảo phu xe đưa bọn họ về Thẩm gia. Lúc xuống xe Thẩm Mẫu Đơn còn cho thêm chút ngân lượng để phu xe đi băng bó vết thương.

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Editor: Vanny

Về tới nhà, Thẩm Mẫu Đơn nói với Lý thị mấy câu xong rồi tự ai về viện của người nấy. Không biết có phải vì liền kề với rừng trúc hay không mà cái viện đang ở mới có tên là Trúc uyển. Mặc dù Trúc uyển hơi hẻo lánh nhưng vị trí không tệ, các sương phòng lớn nhỏ trong đó có hơn mười gian, hơn nữa trong viện trồng rất nhiều hoa cỏ, vừa bước vào viện liền ngửi thấy hương hoa nhàn nhạt, càng khiến người ta ngạc nhiên hơn là trong sân còn trồng hai cây hoa quế thân to bằng bắp đùi, ở giữa hai cây còn có tấm ván gỗ làm thành một cái xích đu.

Phong cảnh của Trúc uyển hẻo lánh này quả thật không tệ. Hơn nữa thời tiết đã bắt đầu nóng lên, tới lúc đó nơi này do có rừng trúc kề bên mà sẽ không quá nóng bức.

Tư Cúc đi sắp xếp phòng cho Thúy Nhi và Đậu Nhi, hai người bọn họ ở một gian. Tư Cúc và Tần Niệm Xuân mỗi người ở một gian. Tần Niệm Xuân là người mà Thẩm Mẫu Đơn không xem như là hạ nhân. Tư Cúc là người đã theo bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn hơn mười năm rồi, Mẫu Đơn không nỡ đối xử tệ với nàng ấy. Tư Cúc chỉ nhỏ hơn nàng có một tuổi, Thẩm Mẫu Đơn vẫn luôn cảm thấy mắc nợ nàng ấy. Kiếp trước rơi vào kết cục thê thảm, kiếp này vốn Thẩm Mẫu Đơ định sau khi nửa đời sau làm bạn với nhang đèn rồi thì nàng sẽ trả lại khế ước bán thân cho Tư Cúc và thay Tư Cúc tìm một nhà chồng tốt. Nhưng hiện tại bởi vì quan hệ với Yến Vương nên sau này nàng cũng không biết sẽ như thế nào nữa, nếu có thể, nàng muốn tìm một nhà chồng tốt cho Tư Cúc càng sớm càng tốt.

Về tới phòng, Tư Cúc đã dọn phòng xong, giường chiếu cũng đã trải hết, phía trên treo một cái màn lụa màu tím nhạt. Tư Cúc đang ở trong phòng sắp xếp quần áo cho nàng, nghe thấy tiếng động phía sau liền quay đầu lại, thấy là cô nương nhà mình, vội cười nói: "Cô nương, người về rồi. Lão gia đã đi ra

ngoài với đại lão gia rồi. Cửu gia đã ra ngoài với Nhị gia. Người muốn ăn cái gì? Nô tỳ liền đi dặn nhà bếp làm.”

Lúc còn ở Lâm Hoài, lão phu nhân vốn không quan tâm đến chuyện ăn uống của tam phòng bọn họ. Tam phòng bọn họ cũng chưa từng đi tới nhà bếp. Bây giờ tới Bình Lăng rồi, lão phu nhân nói nhà quan thì phải có dáng vẻ của nhà quan, sau này thống nhất đều lãnh thức ăn ở nhà bếp. Ngoài ra tam phòng bọn họ đều giống như đại phòng và nhị phòng, mỗi tháng đều được nhận tiền tiêu vặt hàng tháng.

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: “Ngươi tùy tiện kêu nhà bếp làm mấy món là được rồi. Ta không kén ăn.” Nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Ngươi dẫn Thúy Nhi và Đậu Nhi cùng đi đi. Sau này những chuyện này cứ giao cho bọn họ đi là được rồi.”

Tư Cúc dạ một tiếng rồi ra cửa dẫn theo Thúy Nhi và Đậu Nhi đi tới nhà bếp lớn.

Ăn cơm tối xong, tới giờ Dậu cha Thẩm và Thẩm Hoán mới một trước một sau về tới. Bên phía lão phu nhân cũng có người qua đây, nói rằng lão phu nhân kêu mọi người qua đó có chuyện muốn căn dặn. Ba người tới chỗ lão phu nhân bên kia, phát hiện người của đại phòng cũng tới rồi, bát gia của nhị phòng Thẩm Phương Thần cũng đã tới. Dường như đã tới đông đủ rồi, lúc này lão phu nhân mới mở miệng: “Thẩm gia bên kia đã đưa thiếp mời qua đây, nói rằng vốn là người một nhà, bây giờ nếu đã tới Bình Lăng rồi thì sau này nên thân thiết gần gũi với nhau hơn. Bọn họ ba ngày sau sẽ mở tiệc ở bên đó, thay chúng ta đón gió tẩy trần.Tới lúc đó các ngươi nhớ ăn mặc chỉnh tề, đừng làm mất mặt chi Thẩm gia bên này của chúng ta, có biết chưa?”

Mọi người đều gật gật đầu. Lữ thị cười nói: “Mẫu thân, vốn là người một nhà, sau này cũng nên thân thiết với nhau hơn, cũng không biết con cháu bên kia bao nhiêu người, nên chuẩn bị lễ vật như thế nào?”

Dường như lão phu nhân nhớ tới chuyện không vui gì đó hừ lạnh một tiếng, lúc này mới nói: “Chuyện này ngươi khỏi lo, ta đã chuẩn bị xong rồi.”

Hình như Lữ thị cũng biết lão phu nhân không vui, không nói thêm gì nữa.

Lúc này lão phu nhân mới kêu mọi người đi về.

Ban đêm lúc đi ngủ Thẩm Mẫu Đơn cứ thấp tha thấp thỏm, rất sợ điện hạ lại giống như tối qua đột nhiên xuất hiện trong phòng nàng, cũng may hôm nay chắc điện hạ không rảnh. Tới lúc Thẩm Mẫu Đơn nhắm mắt đi ngủ hắn cũng không xuất hiện, liên tiếp ba ngày nay nàng đều phập phồng lo sợ, cũng may ba ngày này đều trôi qua thuận lợi, điện hạ cũng không đột nhiên xuất hiện trong khuê phòng của nàng nữa.

Sáng mai chính là ngày phải qua chi chính Thẩm gia bên kia, Tư Cúc hầu hạ nàng tắm rửa bằng những cánh hoa. Những cánh hoa này đều được hái ở trong vườn mấy ngày nay, sau đó lại gội đầu, rửa mặt giúp nàng, tới khi lau khô tóc nàng thì giục nàng mau lên giường nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tư Cúc liền bắt đầu phấn khích làm việc, ăn mặc trang điểm cho Thẩm Mẫu Đơn. Lần này Thẩm Mẫu Đơn không cản Tư Cúc chải hết tóc mái của nàng lên, dù sao cũng không sao cả, tới khi trang điểm chải đầu cho nàng xong, lúc này mới đặt gương đồng tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn: “Cô nương, người nhìn xem, như vậy đẹp biết bao, sau này người cứ trang điểm như vậy đi.”

Thẩm Mẫu Đơn nhìn chính mình trong gương đồng, quả thật có tinh thần hơn trước kia nhiều. Nàng đứng dậy nhéo nhéo khuôn mặt của Tư Cúc, cười nói: “Sau này đều nghe ngươi.”

Đi ra ăn sáng xong, sau đó đi tới viện của lão phu nhân, lão phu nhân nhìn cách trang điểm của Thẩm Mẫu Đơn cũng không nói gì, chỉ ngây ra một lúc. Lữ thị cười nói: “Tứ Tỷ Nhi nên ăn mặc như vậy, nhìn xinh đẹp biết bao.”

Lão phu nhân nói: “Được rồi, được rồi, mau đi thôi, coi chừng trễ giờ đấy.”

Cả đại gia đình ước chừng khoảng mười mấy người, phải ngồi mấy chiếc xe ngựa mới đủ chỗ.

Xe ngựa chạy hơn một canh giờ thì tới Thẩm gia bên kia ở thành Đông. Mấy chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa đại trạch của Thẩm phủ. Mấy năm nay, chi chính của Thẩm gia phát triển rất tốt, nghe nói Thẩm đại lão thái gia làm quan ở An Dương, là quan viên chính tam phẩm, mấy lão gia khác của Thẩm gia cũng đều là người có quan chức ở Bình Lăng. Bởi vì Thẩm đại lão thái gia làm quan ở An Dương nên hàng năm đều không ở Bình Lăng, bên đó chỉ dẫn theo thái di nương hầu hạ bên cạnh.

Một đoàn người xuống xe ngựa, nhìn tấm biển màu đen sơn vàng ghi hai chữ lớn “Thẩm phủ”, mỗi người đều có vẻ mặt khác nhau. Sắc mặt lão phu nhân nghiêm túc. Đại lão gia và Lữ thị thì có chút thận trọng, các gia và cô nương ngang hàng với Thẩm Mẫu Đơn thì có chút phấn khích, dù sao nói ra cũng là một đại gia tộc, sau này cũng có thể thân thiết với nhau nhiều hơn, có thêm mấy họ hàng thân thích.

Đại lão gia tiến lên phía trước đập cửa. Cánh cửa lớn nặng nề làm bằng gỗ tử đàn lập tức được mở ra từ bên trong, một gã sai vặt lanh lợi xuất hiện, vừa thấy nhiều người như vậy, vội khom lưng tiến lên trước cười nói: “Có phải là nhị lão thái gia và nhị lão phu nhân?”

Lão thái gia gật gật đầu. gã sai vặt kia lập tức dẫn họ vào một cách nhanh chóng. Lữ thị nhìn ra tên sai vặt này mặc dù ngoài miệng thì nói chuyện với bọn họ vô cùng cung kính, nhưng trên mặt lại không có vẻ cung kính bao nhiêu. Vả lại, nói ra thì cả đại gia đình bọn họ tới đây, lại chỉ cho tên sai vặt ra nghênh đón, có hơi tiếp đón không chu đáo rồi, xem ra tâm tư của chi chính bên này đối với chi này của bọn họ thật khó dò, chỉ sợ lão phu nhân từ lâu đã biết sẽ như vậy rồi.

Lữ thị đã hiểu được chuyện này, vội nhắc nhở bọn hậu bối một câu, lát nữa tốt nhất đừng gây ra chuyện gì đó.

Tên sai vặt dẫn bọn họ rẽ trái quẹo phải đi tới một sân viện rộng rãi thoáng mát. Sân viện này rất lớn, bên trong còn có vườn hoa, trồng đủ loại hoa, cách đó không xa còn có vài cái đình. Bây giờ bên trong sân viện rộng rãi này có không ít người hoặc đứng hoặc ngồi, chỉ sợ đều là người của chi chính bên

kia Thẩm gia.

Trong đó có một bà lão mặc quần áo màu vàng nhạt phối với áo choàng ngắn, tóc hoa râm từ trong đám người đi ra, cười khanh khách nói: "Đệ muội, muội cuối cùng đã tới rồi. Lão tỷ tỷ ta đã đợi muội cả buổi sáng rồi."

Thẩm lão phu nhân nhẹ bước chân nhỏ lên phía trước: "Ôi, lão đại tỷ, chúng ta cũng đã nhiều năm rồi không gặp rồi."

Lão phu nhân kia cười tủm tỉm nói: "Còn không phải sao. Ôi, đây đều là tôn tử tôn nữ nhà muội sao? Ôi chao, đều lớn như thế này rồi sao…"

Thẩm lão phu nhân lần lượt giới thiệu mấy vị gia và cô nương cho lão phu nhân đối diện này, lại cười nói: "Cả nhà lão nhị chỉ có đứa nhỏ Phương Thần này tới đây thôi, còn những người khác thì chưa tới. Tam cô nương phải thành thân cho nên mới kêu bọn họ nán lại ở bên kia trước, đợi thành thân xong thì người của nhị phòng qua đây, lúc đó lại dẫn tới cho lão tỷ tỷ gặp mặt."

Thẩm Mẫu Đơn bọn họ cũng lần lượt chào hỏi, dựa theo bối phận phải gọi lão phu nhân này là bá tổ mẫu (*bà bác).

Đại lão phu nhân cười nói: "Xem xem, dáng vẻ mấy đứa trẻ này thật linh động. Đều là những đứa trẻ ngoan, không tệ, không tệ." Tiếp theo lại giới thiệu đám người đứng sau lưng bà cho bọn họ. Quả thật quá nhiều người, Thẩm Mẫu Đơn căn bản không nhớ được mấy người, chỉ biết được đại lão gia, đại phu nhân, nhị lão gia, nhị phu nhân, tam lão gia, tam phu nhân, tứ lão gia và tứ phu nhân của bên kia đều ở đây. Đại lão gia, nhị lão gia và tam lão gia đều là đích xuất, tứ lão gia là thứ xuất. Đại lão gia có 2 nhi tử và 3 nữ nhi, một thê và một thiếp. Nhị lão gia có ba nữ nhi một nhi tử, một thê và hai thiếp. Tam lão gia có một nhi tử và một nữ nhi, một thê và một thiếp. Tứ lão gia có một nhi tử, chỉ có một chính thê. Hơn nữa thứ bậc của chi bên này cũng không giống nhau, tổng cộng có bảy cô nương, đại cô nương, nhị cô nương, tam cô nương, tứ cô nương như vậy xếp xuống, tổng cộng năm gia, đại gia, nhị gia, tam gia, tứ gia, ngũ gia, nam nữ xếp tách ra, không giống bọn họ bên này chín đứa trẻ đều dựa vào tuổi tác lớn nhỏ mà xếp.

Đại gia nhị gia của đại phòng bên này đều đã lấy vợ sinh con. Hai chi này cộng lại cũng hơn mười mấy người, thật sự là hết sức náo nhiệt. Đầu óc của Thẩm Mẫu Đơn hoàn toàn hỗn loạn, chỉ nhớ rõ mấy lão gia và phu nhân thôi, ngoài ra còn có tam cô nương thứ xuất của đại phòng Thẩm Tuệ Bảo là nàng nhớ rõ thôi. Bởi vì tam cô nương kia vừa hay nàng quen biết, chính là cô nương xinh đẹp đụng trúng xe ngựa của nàng mà bị bể đầu mấy ngày trước. Cô nương kia từ lúc chi của bọn họ bước vào đều chưa nhìn kỹ bọn họ, nhất là hôm nay nàng ăn mặc trang điểm khác với lúc trước. Thẩm Tuệ Bảo liếc mắt nhìn qua dĩ nhiên là không nhận ra nàng rồi.

Hai bên khó khăn lắm mới giới thiệu xong. Đại lão phu nhân kéo mấy vị cô nương bên mình ra để bọn họ làm quen với mọi người. Đại cô nương Thẩm Tuệ Nhan bên kia đã xuất giá, chỉ còn lại tám vị cô nương chưa đính hôn. Nhị cô nương Thẩm Tuệ Cẩm đã chào hỏi mọi người xong, đại lão phu nhân gọi: "Tam Tỷ Nhi, con mau qua đây làm quen với thúc tổ phụ, thúc tổ mẫu, còn có mấy vị thúc thúc, ca ca tỷ tỷ đệ đệ muội muội của con nè."

Đại lão phu nhân đã lên tiếng, Thẩm Tuệ Bảo cũng không dám làm ngơ nữa, tiến lên phía trước nhẹ nhàng cúi đầu với Thẩm lão thái gia và Thẩm lão phu nhân, nũng nịu nói: "Điệt tôn nữ (*cháu gái) gặp qua thúc tổ phụ, thúc tổ mẫu, gặp qua mấy vị thúc thúc, gặp qua mấy vị tỷ…" chữ tỷ còn lại của nàng ta đột ngột dừng lại, trợn mắt há mồm nhìn Thẩm Mẫu Đơn, sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng nổi giận, chỉ vào Thẩm Mẫu Đơn cả giận nói: "Sao lại là ngươi?"

Thẩm Mẫu Đơn cười một tiếng với nàng ta: "Muội muội ngoan, chúng ta lại gặp nhau rồi, thật là có duyên nha." Tam cô nương Thẩm Tuệ Bảo này nhỏ hơn nàng mấy tháng tuổi.

Người của hai phòng cũng rất tò mò, đại lão phu nhân cười nói: "Tuệ Bảo, có phải cháu quen biết với Mẫu Đơn tỷ tỷ của cháu không?"

Thẩm Tuệ Bảo giận tới mức đỏ mắt, sờ sờ vết thương đã kết vảy trên trán, quay đầu nước mắt lưng tròng nói: "Tổ mẫu, phụ thân, phu nhân, di nương, ngày hôm đó chính vì tỷ ta mà con mới bị đụng trúng đầu."

Dung mạo của Thẩm Tuệ Bảo giống với Tạ di nương của nàng ta, quả thật là vừa xinh đẹp vừa yêu kiều lại vừa kiều diễm. Mặc dù Tạ di nương đau lòng nhưng cũng không có cách nào, dù sao cũng là thân thích, chỉ đành an ủi nữ nhi yêu kiều của mình nói: "Bảo Nhi đừng đau lòng nữa, mọi người đều là thân thích, lại nói, Mẫu Đơn tỷ tỷ của con cũng không phải cố ý đâu phải không?" Hoàn toàn là giọng điệu dỗ trẻ con.

Sắc mặt đại lão phu nhân có chút khó coi, người làm chủ còn chưa mở lời, thế mà một di nương như bà ta lại dám chen vào. Đại lão phu nhân không vui liếc mắt nhìn đại lão gia Thẩm Hạo Quốc, đều trách đại nhi tử này thường ngày đã quá yêu thương di nương này rồi, lát nữa nhất định phải nói nói bọn họ mới được.

Đại lão gia Thẩm Hạo Quốc hoàn toàn không biết, đại phu nhân Tiền thị nhàn nhạt liếc Tạ di nương, nói với Thẩm Tuệ Bảo: "Chuyện đã qua thì để nó qua đi, đừng nhắc lại làm chi nữa."

Thẩm Mẫu Đơn mở miệng nói: "Bá mẫu, chuyện ngày đó có thể muội muội còn có chút hiểu lầm. Lúc đó là ngựa của muội muội bị kinh hãi nên mới đụng vào xe ngựa của chúng con." Nói xong lại quay đầu nhìn Thẩm Tuệ Bảo, cười nói: "Muội muội, muội đừng hiểu lầm. Hôm đó xe ngựa của bọn tỷ vừa hay đi ngang qua, là xe ngựa của muội muội đột nhiên tông vào, nói thật, đã dọa tỷ hết hồn. Hôm đó muội muội oai phong quá trời, trên trán đã bị thương rồi còn từ trên xe ngựa nhảy xuống yêu cầu tỷ đền tội với muội. Bây giờ xem ra vết thương của muội muội cũng không có gì đáng ngại, vậy thì tỷ cũng yên tâm rồi."

Sắc mặt đại lão phu nhân vừa nghe đã đen lại. Chuyện Tam Tỷ Nhi bị thương ở trán bà cũng biết, Tam Tỷ Nhi nói là người khác đụng vào nó, bây giờ bị cô nương của chi kia nói lại, thật là mất mặt quá mà.

Sắc mặt Thẩm Tuệ Bảo lập tức thay đổi, lấy khăn tay ra bắt đầu khóc, khóc lóc nức nở. Thẩm Mẫu Đơn mấp máy môi nói không nên lời, thầm nghĩ ngày hôm đó không phải oai phong lắm sao, bây giờ nói ra chuyện đó trước mặt trưởng bối lại bắt đầu giả bộ đáng thương.

Thẩm lão phu nhân ra mặt giảng hòa: "Được rồi, Tứ Tỷ Nhi, con đừng nói nữa. Đây chỉ là sự hiểu lầm, sau này con và Tuệ Bảo phải chung sống hòa thuận với nhau. Nó là muội muội, con phải nhường nhịn nó một chút có biết không?"

Thẩm Mẫu Đơn gật đầu: "Vâng, tổ mẫu, con đã nhớ rồi ạ." Nói xong lại cười với Thẩm Tuệ Bảo: "Bảo Nhi muội muội, muội đừng khóc nữa, đều là lỗi của tỷ."

Đại lão phu nhân cũng cười tủm tỉm nói: "Được rồi, được rồi, Tam Tỷ Nhi cũng đừng khóc nữa, cũng đã nói hơn nửa ngày rồi, mau qua đây ngồi xuống đi."

Cả đám người không để tâm đến chuyện vừa rồi, tươi cười ấm áp đi về phía bên kia đình đài ngồi xuống. Hai vị lão phu nhân để đám thanh niên tự mình đi chơi, chỉ kéo Thẩm lão phu nhân bắt đầu nói chuyện nhà.

Người Thẩm Mẫu Đơn nhớ không tới mấy người, đành phải tìm chỗ ngồi xuống bắt đầu ngắm hoa. Lục cô nương Thẩm Nhạn Dung cũng không biết nói gì với các tỷ muội chi kia, cũng ngồi theo bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn.

Các lão gia của hai chi bên kia cũng bắt đầu tán gẫu chuyện triều chính, các phu nhân cũng tụ tập lại bắt đầu nói chuyện.

Đang lúc ồn ào thì có tên nô bộc hốt ha hốt hoảng chạy vào, cao giọng hô: "Lão… lão phu nhân, Yến Vương tới rồi!" Sau lưng không xa là một nam tử thân hình cao lớn khôi ngô đi theo, cả người mặc cẩm bào màu đen, gương mặt tuấn tú góc cạnh, sắc mặt có phần nghiêm túc, đang đi về hướng bên này, bên cạnh còn có người thanh niên cũng mặt không biểu tình giống vậy – Dung Vân Hạc đi theo.

Lời vừa nói ra, toàn bộ đều sửng sốt, lúc nhìn thấy người tới thì toàn bộ đều yên lặng không phát ra tiếng nói nào. Một lúc sau Thẩm Hạo Quốc mới phản ứng lại, vội vàng đứng dậy đi ra nghênh đón, mọi người cũng đều đứng dậy theo.

Thẩm Hạo Quốc chạy đến chỗ Vệ Lang Yến chắp tay khom người nói: "Điện hạ, sao ngài lại tới đây?" Vừa hỏi xong liền cảm thấy lời này không đúng, vội vội vàng vàng nói: "Mời điện hạ thượng tọa…" Nói xong liền tránh sang một bên dẫn Vệ Lang Yến đi tới một trong những lương đình. Dù trên mặt ông rất điềm tĩnh nhưng trong lòng lại có chút rối rắm. Bình thường trong nhà có tiệc mừng lớn cỡ nào thì điện hạ đều không tới, hôm nay lại đột nhiên qua đây là sao chứ?

Thẩm Tuệ Bảo đang đứng ở đằng sau Thẩm Mẫu Đơn cách nàng không xa, thấy điện hạ liếc mắt nhìn về phía nàng ta bên này, khóe miệng còn khẽ nhếch lên, trong lòng lập tức bị mê hoặc tới đầu váng mắt hoa, lẩm bẩm nói: "Lúc nãy điện hạ đang nhìn mình… chẳng lẽ điện hạ thích mình sao…"

Nhị cô nương Thẩm Tuệ Cẩm bên cạnh nhìn thứ muội của mình như nhìn một đứa ngốc.

Thẩm Mẫu Đơn ngồi trong một viện nở đầy hoa, trái tim đập thình thịch, lại nhìn sang điện hạ đang ở trong lương đình kia, thấy hắn đang cùng Thẩm Hạo Quốc nói gì đó, không bao lâu liền gọi Thẩm Hồng Anh và Thẩm Thiên Nguyên qua nói chuyện.

Không bao lâu thì Thẩm Thiên Nguyên đi qua đây, để lại Thẩm Hồng Anh và Thẩm Hạo Quốc ở bên đó nói chuyện với điện hạ.

Thẩm Thiên Nguyên bước tới bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn, sắc mặt hơi không tốt. Điện hạ tới đây nói là có chút chuyện triều chính, nhưng thật ra là chuyện gì thì ông đều biết cả. chuyện triều chính từ trước đến nay điện hạ cũng sẽ không nói trong nhà của quan viên. Mục đích điện hạ tới đây lần này rất rõ ràng, dĩ nhiên là vì Mẫu Đơn mà đến, cũng không biết rốt cục đây là phúc hay là họa nữa.

Bên này Vệ Lang Yến nói chính sự xong, lại nhìn Thẩm Hồng Anh nói: "Bây giờ hai chi các ngươi đều ở Bình Lăng, sau này phải giúp đỡ tương trợ nhau mới phải, đừng nảy sinh khoảng cách. Dù sao các ngươi đều là Thẩm gia, nhất vinh nhất nhục đều cùng gánh chịu, phải nhớ kỹ điều này mới được."

Hai người vội vâng dạ. Trong lòng Thẩm Hạo Quốc càng ngày càng thấp thỏm, không biết rốt cuộc điện hạ sao lại thế này, không chỉ ở trong nhà bọn họ nói chuyện triều chính mà còn quan tâm tới chuyện nhà của bọn họ? Đang lo lắng không yên, ông lại nghe Yến Vương nói: "Các ngươi đi làm chuyện của các ngươi đi, đừng để ý đến bổn vương. Bổn vương đợi ở trong này là được rồi."

Thẩm Hạo Quốc và Thẩm Hồng Anh không dám tiếp tục nán lại ở đây nữa, vội ra khỏi đình, chỉ còn lại một mình điện hạ và Dung Vân Hạc ở trong đó.

Hai người ra khỏi lương đình, đối mặt nhìn nhau một cái. Trong mắt Thẩm Hạo Quốc là sự nghi hoặc và hoang mang,còn trong mắt Thẩm Hồng Anh là sự chấn động và kinh ngạc. Thẩm Hồng Anh lặng lẽ quay đầu nhìn chất nữ của mình.

Quả thật điện hạ giống như lời hắn nói, không đi đâu cả, ở trong lương đình ngắm cảnh khắp nơi, nhưng đa phần ánh mắt của hắn đều dừng lại ở phía Thẩm Mẫu Đơn bên kia. Thẩm Mẫu Đơn thấy hắn chỉ ngồi bên đó không có qua đây, trong lòng cũng xem như thả lỏng, chỉ cần hắn không đi tìm nàng là tốt rồi. Nàng luôn chú ý tới điện hạ nên không phát hiện ra Thẩm Tuệ Bảo với dáng vẻ xấu hổ thẹn thùng vẫn đứng sau lưng nàng.

Thẩm Tuệ Bảo cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên khi bị điện hạ nhìn, trong lòng vừa ngọt ngào vừa mong đợi, mong đợi điện hạ bước về phía nàng ta. Đợi hơn nửa ngày, điện hạ vẫn như cũ không qua đây. Thẩm Tuệ Bảo quả thật có chút không đợi được, đi tới bên cạnh phụ thân Thẩm Hạo Quốc thẹn thùng nói: "Phụ thân, sao hôm nay điện hạ lại tới Thẩm gia vậy?"

Thẩm Hạo Quốc lắc lắc đầu: "Phụ thân cũng không biết, nhưng mà ý của điện hạ thì chúng ta sao có thể đoán được. Được rồi, con qua bên cạnh nói chuyện với Mẫu Đơn tỷ tỷ của con đi. Sau này đừng bướng bỉnh như vậy nữa, rõ ràng là con đụng trúng Mẫu Đơn tỷ của con, còn kiên quyết nói là xe ngựa của nó đụng trúng con."

Thẩm Tuệ Bảo bĩu môi, lại nhìn về phía điện hạ ở lương đình kia, sáp lại bên cạnh Thẩm Hạo Quốc nhỏ giọng thẹn thùng nói: "Phụ thân, con phát hiện ra dường như điện hạ đang nhìn con đó."

Thẩm Hạo Quốc nghe vậy, dĩ nhiên kinh sợ, vội ngẩng đầu nhìn về phía điện hạ ở lương đình kia, phát hiện hắn mặc dù nhìn quanh khắp nơi, nhưng ánh mắt không dừng lại trên người nữ nhi, không khỏi chau mày nói: "Bảo Nhi, lời này không thể nói lung tung."

Thẩm Tuệ Bảo vội la lên: "Phụ thân, là thật đó, lúc nãy con đứng ở bên kia, ánh mắt của điện hạ một mực dừng lại trên người con…" Dứt lời, lại chạy về phía bên kia đứng, đứng ở chỗ cũ không xa phía sau lưng Thẩm Mẫu Đơn, phát hiện ánh mắt của điện hạ quả nhiên lại nhìn tới bên này, không khỏi nở nụ cười với phụ thân đang đứng cách đó không xa.

Lúc này Thẩm Hạo Quốc mới phát hiện ánh mắt của điện hạ hình như vẫn luôn nhìn về phía bên này, chẳng lẽ thật sự nhìn trúng cô nương nhà mình rồi sao? Suy nghĩ như vậy, trong lòng Thẩm Hạo Quốc lập tức tràn ngập vui mừng. Nếu Tuệ Bảo thật sự có thể lọt vào mắt xanh của điện hạ, vậy đối với Thẩm gia mà nói là vinh quang lớn biết chừng nào. Nói ra cũng đúng, bình thường điện hạ sẽ không tới Thẩm gia, mà hôm nay lại đột nhiên tới đây chẳng lẽ thật sự là vì khuê nữ nhà mình sao?

Thẩm Tuệ Bảo được thừa hưởng vẻ đẹp của di nương, dung mạo cũng coi như là xuất chúng nhất trong số các cô nương của Thẩm gia, bởi vậy mới cực kỳ kiêu ngạo, cho tới bây giờ cũng không để nam nhân nào vào mắt. Nhưng mà với một nam nhân xuất sắc như điện hạ, nàng ta dĩ nhiên vừa gặp đã yêu rồi. Mấy năm trước gặp qua điện hạ thì trái tim nàng ta đã đặt trên người hắn rồi, thế nhưng chỉ dừng lại ở việc đứng xa xa nhìn hắn mấy lần mà thôi chứ trước giờ chưa từng được tiếp xúc ở cự ly gần như vậy. Hơn nữa ánh mắt của nam nhân mà nàng ta ngày nhớ đêm mong lại dừng lại trên người nàng ta, khỏi phải nói nàng ta vui mừng biết chừng nào.

Thẩm Tuệ Bảo xoay chuyển ánh mắt, chợt thấy Thẩm Mẫu Đơn đang chắn phía trước, không khỏi có chút tức giận. Điện hạ đang nhìn nàng ta mà, nữ nhân này lại chắn ở phía trước nàng ta làm gì? Không được, phải nghĩ cách để Mẫu Đơn rời khỏi chỗ này mới được. thấy nha hoàn từ bên cạnh đi qua, nàng ta cười khẽ, ra lệnh cho nha hoàn kia: "Mau… mau đi rót cho ta một chén trà tới đây."

Nha hoàn kia lập tức rót chén trà qua đây, vẫn còn hơi nóng. Thẩm Tuệ Bảo cũng không để ý điều này, cầm lấy chén trà đi về phía Thẩm Mẫu Đơn. Đi tới trước mặt nàng, đưa cái chén trong tay tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, khóe miệng khẽ cười: "Mẫu Đơn tỷ, chuyện mấy ngày trước đều tại muội. Muội không nên oan uổng tỷ, hy vọng Mẫu Đơn tỷ đại nhân đại lượng bỏ qua cho muội, đừng trách muội nữa có được hay không?"

Hết chương 60.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn cũng không có thù địch gì với tam cô nương của chi chính này, chỉ có thể nói là hơi không thích nàng ta thôi. Bây giờ nàng ta đã chịu rót trà nhận lỗi với mình rồi thì nàng cũng thấy không có gì. Hai nhà cũng không ở chung, số lần gặp mặt chắc chắn sẽ không nhiều. Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Lời này của muội muội nghiêm trọng quá rồi, vốn không có gì mà."

"Vậy tỷ tỷ uống miếng trà này coi như tha lỗi cho muội muội có được không?" Thẩm Tuệ Bảo cười tủm tỉm đưa chén trà tỏa hơi nóng ra phía trước.

Thẩm Mẫu Đơn cười cười, đưa tay nhận lấy chén trà, nhưng không ngờ lại xảy ra sự cố. Tay nàng vừa chạm vào chén trà thì Thẩm Tuệ Bảo liền buông tay, nguyên chén trà nóng đều đổ hết vào tay nàng, chảy xuống váy áo của nàng. Lúc này đều mặc quần áo mỏng, nguyên chén trà đều đổ hết lên tay và đùi, đau tới nỗi nàng nhịn không được kêu lên, cúi đầu nhìn mu bàn tay đã đỏ bừng. Ngay lập tức Thẩm Mẫu Đơn biết tam cô nương này vốn không thật lòng nhận lỗi với nàng, còn viện cớ rót trà nhận lỗi để hại nàng. Nàng lập tức ngẩng đầu nhìn Thẩm Tuệ Bảo, sắc mặt lạnh đi: "Muội muội đang làm gì vậy?"

Thẩm Tuệ Bảo trưng ra dáng vẻ hoảng hốt lo sợ, móc khăn tay ra lau đi xác trà trên đùi giúp Thẩm Mẫu Đơn: "Ôi, tỷ tỷ, sao tỷ lại không cẩn thận như vậy, một chén trà thôi mà tỷ cũng cầm không chắc. Ơ, tay cũng bị phỏng rồi, phải làm sao đây? Như vậy đi tỷ tỷ, hay là tỷ về phòng muội đợi một chút trước, muội sai người đi mời đại phu tới khám cho tỷ?"

Người của hai nhà cũng chú ý tới tình hình của bên này. Thẩm Hạo Quốc hiểu rất rõ tính tình đứa nữ nhi này của mình, biết nàng ta rõ ràng là cố ý, trong lòng không khỏi than thở. Điện hạ dường như mới có thiện cảm với nàng ta mà nàng ta lại làm ra loại chuyện này, ngàn vạn lần đừng để điện hạ biết nha.

Cả đám người đều vây quanh hai người. Sắc mặt Vệ Lang Yến ở cách đó không xa cũng lập tức sa sầm, đứng dậy bước ra khỏi lương đình.

Đại lão phu nhân nhìn thấy mu bàn tay đỏ bừng của Thẩm Mẫu Đơn liền ối một tiếng: "Tam Tỷ Nhi, đây là chuyện gì? Sao lại làm tay của Mẫu Đơn trở thành như vậy?"

Thẩm Tuệ Bảo sắp khóc đến nơi: "Tổ mẫu, con thật sự không cố ý, vốn là muốn châm trà nhận lỗi với tỷ tỷ, nhưng… nhưng tỷ tỷ không cầm chắc chén

trà… Mẫu Đơn tỷ tỷ, đều tại muội, thật xin lỗi, đều là muội chân tay vụng về."

Thẩm Mẫu Đơn che lại mu bàn tay đỏ rực vì bị phỏng, bắp đùi cũng nóng rát, nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Tuệ Bảo: "Muội cố ý hay là không cẩn thận thì trong lòng muội biết rất rõ." Dứt lời nàng nhìn về phía đại lão phu nhân: "Bá tổ mẫu, thật xin lỗi, lời nói của con có thể không dễ nghe, nhưng tính cách của Tuệ Bảo muội muội rốt cuộc như thế nào, chắc hẳn mọi người đều rất rõ ràng. Chuyện lúc nãy rốt cuộc là muội ấy cố ý hay vô tình thì tin rằng trong lòng bá tổ mẫu cũng có thể tự nhận định."

Đương nhiên đại lão phu nhân biết đứa tôn nữ này của bà có tính cách như thế nào, nhưng bị một hậu bối nói ra như vậy thì trên mặt cũng có chút không thoải mái, sắc mặt hơi khó coi.

Tạ di nương bên cạnh nhịn không được, thì thầm nói: "Bảo Nhi đã nói không phải cố ý rồi mà, Mẫu Đơn cô nương đây làm sao vậy? Định đổ lỗi lên đầu Bảo Nhi…" Không đợi bà ta nói xong, đại lão phu nhân liền cả giận quát: "Im miệng, cái đồ không có mắt kia, các chủ tử đang nói chuyện mà có chỗ cho ngươi xen mồm vào sao? Còn không mau cút xuống đi."

Đôi mắt Tạ di nương liền đỏ lên, nước mắt chảy xuống, nhưng lại không dám cãi lại đại lão phu nhân, yên lặng đứng bên cạnh đại lão gia Thẩm Hạo Quốc.

Thẩm lão phu nhân nhìn mu bàn tay đỏ rực một mảng của Mẫu Đơn thì sắc mặt cũng không dễ nhìn, nhớ tới Yến Vương đang ở đây. Mẫu Đơn lại còn xảy ra chuyện như vậy nữa, cũng không biết Yến Vương có trách cứ bọn họ không nữa.

"Tỷ, tay của tỷ không sao chứ? Hay là chúng ta đi về trước mời đại phu tới xem xem." Thẩm Hoán hơi lo lắng nhìn thoáng qua tay của tỷ tỷ, lại trừng mắt nhìn Thẩm Tuệ Bảo ở đối diện. Sắc mặt Thẩm Thiên Nguyên cũng hơi khó coi, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Yến Vương, phát hiện Yến Vương đang đi về phía bên này, trong lòng lại càng thấp thỏm.

Thẩm Tuệ Bảo vốn còn muốn biện bạch hai câu, vừa ngẩng đầu thì bỗng thấy nam nhân cao lớn anh tuấn cách đó không xa, lập tức xấu hổ đỏ mặt, hơi cúi đầu, giọng dịu dàng gọi: "Điện hạ…"

Thẩm Mẫu Đơn cũng chú ý tới điện hạ đang bước qua đây, thấy sắc mặt hắn có vẻ không tốt, rất sợ hắn ở trước mặt mọi người làm ra chuyện gì kinh hãi liền nhìn về phía hắn với vẻ cầu khẩn.

Vệ Lang Yến tiếp tục đi đến trước mặt hai người, nhìn cũng không nhìn nữ tử với vẻ mặt thẹn thùng kia một cái, chỉ chú ý tới Thẩm Mẫu Đơn đang ngồi trên ghế đá cau mày, thấy trên mu bàn tay đã sưng đỏ của nàng và vệt nước trà trên quần áo. Sắc mặt càng ngày càng sa sầm, hắn dường như không nhìn thấy vẻ mặt cầu khẩn của Thẩm Mẫu Đơn, chỉ trầm giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Thẩm Tuệ Bảo thẹn thùng nói: "Điện hạ, đều tại ta không tốt. Ta chỉ muốn rót chén trà cho tỷ tỷ nhưng bản thân tay chân vụng về không ngờ làm tỷ tỷ bị thương." Dứt lời quay đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ, đều là lỗi của muội, muội tay chân vụng về, làm hại tỷ tỷ bị bỏng. Xin tỷ tỷ tha thứ cho muội muội. Muội sẽ sai người mời đại phu qua đây…" Nói xong liền gọi nha hoàn bên cạnh, đang muốn dặn nha hoàn kia đi mời đại phu thì giọng nói lạnh băng của Vệ Lang Yến đột nhiên vang lên: "Ngươi coi bổn vương là gì? Cứ như thế mà muốn lừa bổn vương sao? Chuyện lúc nãy bổn vương cũng nhìn thấy rõ ràng. Ngươi cái nữ tử này quả thật vô cùng độc ác."

Thẩm Tuệ Bảo ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vệ Lang Yến, gương mặt ửng hồng từ từ chuyển sang trắng bệch, nàng ta run rẩy nói: "Điện… điện hạ… ta…"

Không đợi nàng ta tiếp tục nói hết, Vệ Lang Yến đã nhìn Thẩm Hạo Quốc, lạnh giọng nói: "Ngay cả việc nhà của mình mà Thẩm đại nhân cũng xử lý không được, con cái được giáo dục thành như vậy. Theo bổn vương thấy Thẩm đại nhân vẫn nên ở nhà nhàn nhã xử lý lại hậu viện cho tốt, dạy dỗ tốt con cái rồi mới tới làm quan phụ mẫu của lê dân bá tánh đi." Nói xong, lại nhìn Thẩm Mẫu Đơn: "Còn ngồi ở đây làm gì, còn không mau đi mời đại phu tới khám tay cho nàng đi." Mặc dù vẻ mặt nghiêm khắc nhưng giọng điệu lại tốt hơn rất nhiều.

Mọi người xung quanh đều ngây ra. Thẩm Hạo Quốc ngây ra tại chỗ, lời nói này của điện hạ ông đã hiểu ra, là muốn bãi chức quan của ông ta. Ông ta không thể nào ngờ được sự sủng ái mà ông ta dành cho thứ nữ của mình lại cắt đứt con đường làm quan của ông ta. Người của đại lão phu nhân bên kia vẫn chưa hoàn hồn. Những người biết chuyện của lão phu nhân bên này thì lập tức biết chuyện gì đang xảy ra. Ánh mắt của những người biết chuyện nhìn Thẩm Mẫu Đơn vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc. Kinh ngạc vì sự bênh vực của điện hạ đối với Tứ Tỷ Nhi nhà mình, nghi hoặc là một khi đã như vậy thì tại sao vẫn chưa đón Tứ Tỷ Nhi vào cửa?

Thẩm Mẫu Đơn bị những lời nói bất thình lình này của điện hạ dọa tới sắc mặt cũng hơi trắng, rất sợ hắn lại nói ra điều gì nữa, run rẩy nói: "Tạ… tạ điện hạ quan tâm." Trong lòng lại thầm cầu xin điện hạ mau rời khỏi đây đi, đừng như vậy nữa, nàng thật sự sắp chịu không nổi nữa rồi.

May mà sau khi Vệ Lang Yến nói xong những lời này thì cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Thẩm Mẫu Đơn một cách sâu sắc rồi dẫn Dung Vân Hạc rời đi.

Người của Thẩm gia lúc này mới hoàn hồn. Tạ di nương khóc tới nỗi cả mặt đều là nước mắt: "Lão gia, đây là chuyện gì chứ?" Lại quay đầu nhìn nữ nhi mà ngày thường bà ta yêu thương, mắng: "Nha đầu chết tiệt nhà ngươi, xem chuyện tốt mà ngươi đã làm này. Bây giờ chức quan của phụ thân ngươi cũng mất rồi…" Nói xong lại bắt đầu khóc nức nở, khóc tới nỗi sắc mặt của đại lão phu nhân xanh mét, quát: "Đủ rồi, đều ngậm miệng lại hết cho ta!"

Đại lão phu nhân lại nhìn Thẩm lão phu nhân, thở dài nói: "Đệ muội à, chuyện hôm nay thật xin lỗi muội, đã gây ra hỗn loạn này, hay là các muội về trước đi, về mời đại phu tới khám cho Mẫu Đơn, đừng để lại vết sẹo cho người cô nương." Nói xong liếc nhìn Thẩm Tuệ Bảo bên cạnh đã hoàn toàn ngốc đi nói: "Còn về Tam Tỷ Nhi lát nữa ta sẽ tự mình trừng phạt nó."

Thẩm lão phu nhân dĩ nhiên cũng không tiện nói gì thêm, dẫn theo đại gia đình Thẩm gia đi về. Vừa ra khỏi cửa lớn Thẩm gia, người của Thẩm gia còn

chưa kịp thở phào liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa đậu bên cạnh cửa lớn Thẩm gia, đợi người của Thẩm gia lần lượt lên xe ngựa rồi chạy về phía trước, thì chiếc xe ngựa đang đậu kia cũng bắt đầu chạy theo.

Hơn một canh giờ sau người của Thẩm gia liền về tới căn nhà ở thành Bắc. Vừa xuống xe, chiếc xe ngựa theo phía sau cũng dừng lại. Vệ Lang Yến từ trên xe ngựa bước xuống. Những người của Thẩm gia còn chưa vào cửa lập tức há hốc mồm, căn bản không ngờ Yến Vương điện hạ sẽ đi theo bọn họ.

May mà Thẩm Hồng Anh cơ trí, lập tức đón vào cửa, đón tiếp điện hạ vào Thẩm gia. Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn lúc này đã hoàn toàn trắng bệch.

Tới khi bước qua cửa lớn Thẩm gia rồi, nơi nào Vệ Lang Yến cũng không đi, trực tiếp đi theo Thẩm Mẫu Đơn về Trúc uyển. Người của Thẩm gia dĩ nhiên là không dám nói gì. Đến lúc Thẩm Mẫu Đơn vào phòng rồi, điện hạ cũng vào theo, đóng cửa phòng lại. Dung Vân Hạc đứng ở ngoài cửa như thần giữ cửa vậy, vẻ mặt vô cảm.

Thẩm Thiên Nguyên nhiều lần do dự muốn tiến lên nhưng cuối cùng vẫn không dám.

Ở trong phòng, Thẩm Mẫu Đơn buồn bực ngồi ở trên ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Tâm trạng Vệ Lang Yến cũng không tệ. Bây giờ những người Thẩm gia này đều đã biết mối quan hệ của bọn họ.

Vệ Lang Yến cũng ngồi xuống theo, cười khẽ nói: "Giận rồi sao?"

Thẩm Mẫu Đơn khó chịu nói: "Không dám."

"Ta thấy dáng vẻ này của nàng là thẹn quá hóa giận rồi phải không. Nhưng ta đã nói qua với nàng rồi, ta không có bao nhiêu kiên nhẫn như vậy. Hiện giờ ta đã giữ mặt mũi cho nàng ở bên kia lắm rồi, nếu không thì ta đã trực tiếp ôm nàng rời đi rồi." Vệ Lang Yến nói xong liền nhấc bàn tay sưng đỏ đặt trên đầu gối của nàng lên, cau mày: "Sao nàng lại không có mắt như vậy. Muội muội kia của nàng rõ ràng là nhìn nàng không thuận mắt nên mới cố ý đổ trà nóng lên nàng. Nàng cứ khăng khăng để nàng ta làm phỏng." Nói xong, từ trong ngực móc ra một lọ thuốc mỡ nhỏ, mở nắp ra, một mùi hương thanh nhẹ tỏa ra.

Thẩm Mẫu Đơn buồn bực nói: "Thiếp làm sao ngờ tới nàng ta dám ở trước mặt điện hạ nảy ra ý xấu như vậy chứ. Còn tưởng nàng ta tốt xấu gì cũng muốn biểu hiện ở trước mặt điện hạ, ít nhất cũng không dám ở trước mặt điện hạ làm loại chuyện hại người như vậy." Nàng thật sự không ngờ Thẩm Tuệ Bảo còn dám ở trước mặt điện hạ làm ra loại chuyện này, còn không phải là bôi đen bản thân sao.

Vệ Lang Yến khẽ nhếch môi, ngẩng đầu nhìn nàng, dùng ngón trỏ nhích một ít thuốc mỡ ra bôi lên mu bàn tay sưng đỏ của Mẫu Đơn, bôi nhẹ nhàng: "Đau không?"

Mắt Thẩm Mẫu Đơn hồng hồng: "Không đau" Trái tim co rút lại vì đau. Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân đôi môi mím chặt, anh tuấn thốt không nên lời, trong lòng vừa đau vừa chua xót.

Tới khi hắn bôi thuốc mỡ cho mu bàn tay sưng đỏ của Thẩm Mẫu Đơn xong, ánh mắt dần dần rời xuống, nhìn đến cái váy còn đọng lại vệt nước trà, con ngươi tối sầm, khàn giọng nói: "Trên đùi có phải cũng bị bỏng không?"

Hết chương 61.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn vừa nghe những lời này, mặt liền đỏ. Nàng sao lại không hiểu ý những lời này, nàng không được tự nhiên dùng đôi tay che đùi có chút nóng rát lại, đỏ mặt nói: "Đa tạ điện… điện hạ quan tâm, trên đùi không sao."

Vệ Lang Yến lại không cảm thấy như vậy. trên tay đã bỏng thành như vậy rồi, trong khi cái váy lại không dày lắm, nhất định là cũng bỏng không ra gì rồi, hắn lại nói: "Cởi ra cho ta xem xem, nếu như bị bỏng thật thì thoa hút thuốc mỡ. Một cô nương mà để lại sẹo thì không tốt lắm." Giọng nói càng ngày càng khàn. Tuy là ham muốn cá nhân của hắn cũng có một phần, nhưng cũng vì thương nàng thật sự. Vả lại hắn cũng đã nhận định là nàng rồi, cả đời này nếu không phải nàng thì không cưới, mặc kệ phải dùng biện pháp gì cũng sẽ cưới nàng vào cửa, bây giờ để hắn ngắm đùi nàng một chút cũng không có gì đáng ngại.

Thẩm Mẫu Đơn vừa nghe liền luống cuống, biết hắn là loại người nói một là một, càng ngày càng đỏ mặt xấu hổ. Đôi tay càng đè chặt váy áo, không chịu nói lời nào.

Vệ Lang Yến thấy dáng vẻ khẩn trương của nàng, lại nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn không bị tóc mái che đi, dung mạo tinh tế, xinh đẹp, đôi mắt long lanh không cẩn thận đối mặt với hắn liền lập tức hoảng hốt tránh đi. Trong lòng hắn giống như bị mèo con cào nhẹ một cái, trái tim ngứa ngáy khó

chịu, ngay cả bụng dưới cũng căng cứng, càng ngày càng trướng. Quả thật hắn chỉ muốn trực tiếp bế nàng lên giường đè ở dưới thân dùng sức vuốt ve. Nói ra thì nếu là cô nương khác mà lộ ra vẻ thẹn thùng yếu đuối trước mặt hắn, nói không chừng trong lòng hắn sẽ thấy chán ghét, nhưng một khi gặp được người đặc biệt, hắn mới biết thì ra mặc kệ dáng vẻ của người đó như thế nào, bản thân cũng sẽ không ngừng được yêu thương.

"Là để ta giúp nàng cởi hay là nàng tự cởi, nàng chọn một đi." Vệ Lang Yến thật sự có chút nhịn không được, trong lòng lại muốn âu yếm, lại xác thực lo lắng cho vết bỏng trên đùi nàng.

"Điện hạ." Thẩm Mẫu Đơn gấp gáp, sắc mặt hồng hồng nhìn hắn, khẩn cầu nói: "Điện hạ, xin chàng đó… đừng như vậy mà có được không?"

Vệ Lang Yến nghiêm mặt nhìn nàng, nói: "Không được!" Nhìn sắc mặt của nàng ngày càng tái đi, hắn đưa tay muốn kéo nàng vào trong lòng mình "Nếu nàng đã không muốn tự mình cởi, thì để ta giúp nàng vậy." Thẩm Mẫu Đơn gấp gáp, vội đứng dậy, mặt như đưa đám nhìn nam nhân ngồi vững chắc ở đối diện, thấy vẻ mặt hắn không đổi, biết mình chắc chắn là chạy không thoát, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Thiếp… thiếp tự mình cởi được rồi."

Nhưng quả thật nàng rất ngại khi ở trước mặt điện hạ vén váy cởi quần dài ở bên trong, đành phải đi đến phía sau bình phong, tới đầu giường, lề mề một hồi, cuối cùng vẫn là đỏ mặt từ từ vén váy lên, lộ ra quần dài bằng vải ở bên trong, ngón tay run run cởi quần dài xuống, lại không tiện cởi ra hết toàn bộ, chỉ cởi tới đầu gối thôi. Cũng may chỉ bị bỏng đỏ trên đầu gối một chút, thật sự Thẩm Mẫu Đơn rất ngại đi ra trong dáng vẻ như vậy, chỉ đành ngồi ở đầu giường, dùng váy che hết toàn bộ từ đùi trở lên, dù là vậy nhưng gương mặt của nàng cũng thiếu chút nữa là rỉ máu rồi. Nữ tử của thời đại này không giống với nữ tử ở thời đại kia mà nàng đã trông thấy, ăn mặc thường ngày cũng chỉ có một chiếc quần lót và chân váy ở bên ngoài. Nàng thấy nữ tử của thời đại kia bên đều mặc chiếc quần lót rất là nhỏ ở bên trong, nàng cũng đã làm 2 cái, mặc vào quả thật là vô cùng thoải mái. Cũng may bây giờ bên trong vẫn còn mặc chiếc quần lót nhỏ kia, lại dùng váy che lại cũng không đến nỗi bị nhìn thấy gì. Nếu không thì nàng thật không biết phải đối mặt với nam nhân kia như thế nào, đúng là xấu hổ chết đi được.

Do dự hơn nửa ngày, cuối cùng nàng khẽ gọi: "Điện… điện hạ, xong rồi." Tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Vệ Lang Yến nghe tiếng gọi liền đứng dậy vòng qua bình phong. Vừa nhìn thấy tình cảnh sau bình phong, cả người hắn đều không ổn, hoàn toàn ngẩn ngơ tại chỗ.

Nữ tử gương mặt ửng hồng ngồi ở bên giường, hơi cúi đầu, quần áo ở thân trên vẫn đầy đủ, nhưng quần áo ở nửa thân dưới lại khiến người khác suy nghĩ sâu xa, quần dài bị tụt xuống một nửa ở giữa gối, cái váy thì cuốn lên che hết cái đùi, lộ ra chút xíu cái chân bị bỏng đỏ. Mặc dù cái váy kia đã che hết phần đùi. Nhưng từ chỗ Vệ Lang Yến nhìn qua đây, sẽ thấy rất rõ ràng khe hở giữa đôi chân. Bên trong là chiếc quần lót nhỏ kiểu dáng kỳ lạ, loáng thoáng có thể nhìn thấy vùng đất cấm bị che đi kia.

Gần như trong nháy mắt điện hạ liền bắt đầu cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Cảm giác trong người càng ngày càng không ổn, trong đầu giống như bị sét đánh đùng một cái, đánh tới hắn thiếu chút nữa mất đi lý trí. Bàn tay nắm chặt thành quyền, như thế mới gạt được ý nghĩ muốn nàng một cách điên cuồng, xông lên đặt nàng ở dưới thân ra khỏi đầu.

Từ từ đi tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, Vệ Lang Yến cũng nhận ra nàng rất khẩn trương. Đôi tay nắm chặt váy, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn cúi đầu nhìn chân trái bị bỏng đỏ của nàng, khàn giọng nói: "Còn nói không sao, xem xem đã bị bỏng thành như thế nào rồi." Dứt lời, hắn liền ngồi xổm xuống bắt đầu bôi thuốc cho nàng.

Thật lòng mà nói, ánh mắt của Vệ Lang Yến khi ngồi chồm hổm vừa hay ngang bằng với hai chân của nàng, vừa hơi giương mắt là có thể nhìn thấy tình hình giữa hai chân của nàng. Nhưng giờ phút này hắn cũng không dám nhìn lung tung, nếu không hắn không thể đảm bảo được bản thân có thể nhịn tiếp được hay không.

Thoáng chút mát lạnh của thuốc mỡ bôi lên đùi, bàn tay to lớn của hắn còn thỉnh thoảng đụng vào chân nàng. Sắc mặt của Thẩm Mẫu Đơn càng lúc càng đỏ, càng ngày không dám nhìn hắn. Nàng cúi đầu, có thể nhìn thấy rõ ràng hắn bôi thuốc mỡ lên cái đùi sưng đỏ của nàng, lại dùng lòng bàn tay xoa đều thuốc mỡ. Nàng khẩn trương đến mức nuốt nước miếng cái ực, lại không biết vì sao, có một cảm giác kỳ lạ từ trái tim tràn ra bên ngoài, tê tê tái tái lan khắp người.

"Thuốc này nhớ mỗi ngày đều phải bôi một lần, ba ngày sau là sẽ khỏi." Vệ Lang Yến khàn giọng nói. Mặc dù trên đùi đã bôi xong thuốc mỡ, nhưng tay của hắn vẫn không chịu bỏ ra khỏi đùi nàng.

"Tạ điện hạ, thiếp… thiếp đã nhớ rồi." Thẩm Mẫu Đơn thấy thuốc cũng đã bôi xong, trong lòng coi như thở phào một hơi, cúi đầu thấy bàn tay to của hắn vẫn còn đặt trên đùi nàng. Trong lòng cực kỳ xấu hổ, hơi không được tự nhiên cử động chân, nhắc: "Điện hạ, ngài… ngài không phải nên đứng dậy rồi sao?"

Qua sự nhắc nhở như vậy của nàng, Vệ Lang Yến hơi ngẩng đầu, cũng không ngờ tầm mắt vừa hay lướt qua vùng đất cấm bị che phủ kia. Lần này liền không thu hồi được tầm mắt, bàn tay đặt trên đùi nàng cũng từ từ sờ lên trên. Thẩm Mẫu Đơn giật nảy mình, lập tức bối rối giữ lấy bàn tay đang sờ soạng lên trên của hắn: "Điện… điện hạ… không… không thể như thế được."

Vốn Vệ Lang Yến đã cố kiềm lại, nhưng cảm giác từ bàn tay khi sờ bên ngoài đùi nàng, lại thêm cảm giác mềm mại của tay nàng phủ lên tay hắn thì bảo hắn làm sao nhịn được nữa. Gần như trong nháy mắt, hắn lập tức đứng dậy, không chút nghĩ ngợi cúi xuống đè nàng ở dưới thân, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Nụ hôn của hắn vừa gấp gáp vừa mãnh liệt. Vệ Lang Yến gần như không khống chế được chính mình, dùng sức cạy mở hàm răng của nàng, vươn lưỡi ra khuấy đảo khoang miệng của nàng, dùng sức mút chặt lưỡi nàng… bàn tay cũng sờ soạng về phía vùng đất cấm bị che phủ kia của nàng.

Vốn Thẩm Mẫu Đơn ngồi ở bên giường, Vệ Lang Yến lại đột nhiên đè xuống nên cũng chỉ có nửa thân trên ngã xuống giường, còn nửa thân dưới vẫn ở

ngoài giường. Tư thế này thật sự không tiện cho Vệ Lang Yến sờ soạng, chỉ đành tạm dừng trong chốc lát, tay trái chống ở mép giường, tay phải ôm lấy mông của nàng, dùng lực đẩy cả người nàng lên giường. Hắn cũng thuận thế leo lên giường, cả người bao phủ lên cơ thể nàng. Hai cơ thể quyện chặt vào nhau.

Thẩm Mẫu Đơn cũng bị nụ hôn bất chợt của hắn làm cho choáng váng, bây giờ bị đẩy một cái như vậy, cả người cũng tỉnh táo lại. Một tay đẩy ngực của hắn, một tay muốn bắt lấy cái tay đang sờ soạng phía dưới của hắn, sắp rơi nước mắt tới nơi, mơ hồ không rõ kêu: "Điện hạ… đừng mà."

Tuy nàng đã sớm chuẩn bị xong tư tưởng trao thân cho hắn, nhưng cũng không phải là giữa ban ngày ban mặt ở Thẩm gia như vậy.

"Mẫu Đơn ngoan, để ta hôn cái nào, ta… thật sự có chút chịu không nổi." Giọng của hắn càng ngày càng khàn đi, lần nữa dùng sức chặn môi của nàng, một tay duỗi ra bắt lấy đôi tay không ngừng cử động của nàng và giữ chặt trên đỉnh đầu nàng. Một tay còn lại thì mò xuống người dưới của nàng, hơi dùng sức một cái thì cái quần lót nhỏ kỳ lạ kia đã bị hắn xé nát và ném qua một bên. Bàn tay to của hắn cũng thuận thế phủ lên vùng đất cấm đầy cỏ thơm um tùm kia.

Cả người Thẩm Mẫu Đơn đều cứng đờ. Hai chân muốn nhúc nhích nhưng lại càng khiến chỗ đáng xấu hổ kia của nàng rơi vào tay hắn. Ngón tay của hắn đã tìm được hạt đậu nhỏ, bắt đầu vuốt ve, một cảm giác tê dại từ trong cơ thể tỏa ra bên ngoài, bụng cũng hơi tê tê. Thẩm Mẫu Đơn không hề xa lạ với loại cảm giác này. Nàng biết bản thân đã có cảm giác rồi, vì loại cảm giác này mà nàng cảm thấy xấu hổ, nước mắt cũng sắp rơi rồi, nàng nhỏ giọng khóc lóc cầu xin: "Điện… điện hạ, xin chàng đó, đừng mà." Đừng ở nơi như thế này muốn nàng, nàng sẽ cảm thấy rất xấu hổ đó.

Vệ Lang Yến lại làm sao nghe lọt tai được, một tay kéo vạt áo của nàng, cởi áo của nàng ra, xé nát cái yếm màu hải đường của nàng, bộ ngực trắng của nàng lộ ra. Ánh mắt của hắn càng ngày càng tối đi, cúi đầu xuống, dùng miệng ngậm chặt một bên ngực căng tròn, dùng sức mút vào. Cơ thể Thẩm Mẫu Đơn càng ngày càng trở nên cứng đờ, nhưng lại không ngăn được từng cơn ngứa ngáy từ môi và răng hắn truyền đến.

Hai chỗ nhạy cảm nhất trên người bị hắn tùy ý chơi đùa như vậy, không cách nào cưỡng lại được sự khoái cảm truyền đi khắp cơ thể. Nước mắt của nàng từ từ khô đi, thay vào đó là sắc mặt ửng hồng và âm thanh nhỏ tới độ không phân biệt rõ là tiếng nức nở hay tiếng rên rỉ. Đột nhiên, một cảm giác run rẩy kịch liệt truyền từ thân dưới tới khắp cơ thể. Đầu óc Thẩm Mẫu Đơn trống rỗng, chỉ cảm thấy có gì đó từ trong cơ thể trào ra ngoài.

Tới khi hoàn hồn, rốt cuộc nàng cũng ý thức được đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng cũng không ngăn được cảm giác hổ thẹn nữa, mở miệng bắt đầu khóc lớn, khóc tới nỗi thở không ra hơi. Ngay cả Dung Vân Hạc ở ngoài cửa cũng nghe thấy tiếng khóc này, do dự một hồi, nhưng cuối cùng vẫn không dám gõ cửa.

Vệ Lang Yến cũng đột nhiên đờ ra, cả người đã tỉnh táo lại. Hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn dáng vẻ khóc lóc thê thảm của nàng, hắn từ từ ngồi dậy, nhìn nàng bị hắn lột gần hết quần áo. Mặc dù dục vọng chưa tiêu trừ hết, nhưng trong đầu đã từ từ tỉnh táo lại. Hắn nhịn xuống ý nghĩ muốn tiếp tục, bàn tay to rời khỏi nơi ẩm ướt rậm rạp kia, mang theo một ít dịch trong suốt. Hắn gom quần áo lại giúp nàng, ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên trán nàng: "Mẫu Đơn, xin lỗi, ta… không nghĩ rằng sẽ muốn nàng vào lúc này. Lúc nãy chỉ là ta thật sự nhịn không được, nàng… đừng khóc nữa."

Nhìn thấy nàng khóc, trong lòng hắn cũng có chút đau xót, nhìn nước mắt nàng rơi, hắn cúi đầu hôn đi nước mắt của nàng. Trong lòng có chút hối hận, lại có chút buồn bực.

Thẩm Mẫu Đơn khóc lóc thê thảm, cúi đầu nhìn thấy vệt nước sẫm màu trên tấm chăn, rốt cuộc nàng càng khóc càng lớn.

Hết chương 62.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Editor: Vanny

Từ trước tới nay Thẩm Mẫu Đơn không hề biết bản thân có thể mất mặt như vậy, bị điện hạ vuốt ve tới mức có cảm giác thì cũng thôi đi, vậy mà nàng còn… nàng nhịn không được lại nhìn vệt nước lớn trên tấm chăn, trong lòng càng ngày càng lúng túng, bây giờ còn bị điện hạ ôm như vậy nữa. Nàng chỉ hận không thể đập đầu chết quách cho xong, sau này nên đối diện với người này như thế nào đây?

Nhìn nàng khóc tới nỗi thở không ra hơi, dáng vẻ đáng thương nước mắt lả chả, Vệ Lang Yến khẽ thở dài một cái, cúi đầu hôn lên gò má của nàng. Mặc dù bụng dưới vẫn căng cứng như cũ nhưng hắn cũng không dám xâm phạm nàng hơn nữa. Thấy ánh mắt nàng nhìn xuống tấm chăn, hắn cũng theo đó nhìn qua. Lúc nhìn thấy vệt nước đọng kia, hắn hơi lặng người đi, lúc nãy quá tập trung nên căn bản không chú ý tới nàng đã trào dịch ra ngoài. Bây giờ nhìn thấy vệt nước trên giường này, lại nhìn nàng thẹn quá hóa giận mà khóc lóc thê thảm như vậy liền hiểu đã xảy ra chuyện gì rồi, biết rằng nàng xấu hổ.

Vệ Lang Yến nhịn xuống ý cười trong lòng, nâng cằm nàng lên để nàng đối mặt với mình, hôn lên những giọt nước mắt trên mặt nàng: "Đừng khóc nữa, ta sẽ không cười nàng đâu." Chỉ mới dùng ngón tay thôi mà đã khiến nàng khoan khoái tới như vậy, hắn tự nhiên cảm thấy kiêu ngạo.

Hắn vừa nói như vậy, gương mặt nàng càng ngày càng hồng, nước mắt càng rơi dữ dội hơn. Vệ Lang Yến lại hôn hôn khóe môi nàng, nói: "Được rồi,

đừng khóc nữa, sau này ta sẽ chú ý, sẽ không tùy tiện chạm vào nàng nữa được chưa?"

Hắn vừa hôn vừa liếm. Cuối cùng Thẩm Mẫu Đơn khóc không nổi nữa, nghiêng đầu tránh nụ hôn của hắn. Nhưng Vệ Lang Yến lại không chịu buông tha nàng, đặt nàng ở trên giường, cầm tay nàng đặt vào chỗ đang căng cứng của hắn: "Mẫu Đơn, giúp ta với, ta khó chịu quá."

Vừa vươn tay liền chạm vào thứ đang căng cứng nóng bỏng của hắn, khó khăn lắm Thẩm Mẫu Đơn mới ngừng được nước mắt lại có xu hướng muốn rơi tiếp, dùng sức muốn rút bàn tay của mình ra khỏi tay hắn, nhưng lại thấy dáng vẻ đau khổ đầy mặt của hắn: "Mẫu Đơn, ta thích nàng nên mới muốn cưới nàng vào cửa. Ta cũng muốn lần đầu tiên của chúng ta là đêm động phòng hoa chúc. Nhưng bây giờ nàng không chịu đồng ý, ta thực sự có chút nhịn không được, cũng không muốn cưỡng bức nàng. Nàng giúp ta đi có được không?"

Khi nào thì nàng thấy qua hắn ăn nói khép nép như vậy, cuối cùng cũng không rút tay ra. Tùy ý bàn tay to lớn của hắn bọc lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy cái căng cứng nóng bỏng của hắn, bắt đầu di chuyển lên xuống. Mặc dù yên lặng đồng ý động tác của hắn, nhưng nàng lại không dám nhìn thẳng hắn, đỏ mặt xoay đầu nghiêng về một bên. Không biết đã qua bao lâu, tay dần mỏi đi, mới nghe thấy tiếng nặng nề của hắn vang lên, cái cứng rắn của hắn bắn ra một dòng dịch nóng bỏng vào trong tay nàng.

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn đỏ bừng, cuống quýt rút tay mình về, lấy khăn tay ra lau chùi hết chất dịch màu trắng trên tay nàng. Đầu nàng cúi rất thấp, không dám nhìn dáng vẻ của hắn.

Vệ Lang Yến khẽ cười ra tiếng, nghiêng đầu hôn lên gò má của nàng, nhìn thấy quần áo lót của nàng bị hắn xé nát ở bên cạnh, hỏi: "Quần áo của nàng để ở đâu? Ta đi tìm hai cái mới cho nàng thay vào."

Nàng cúi thấp đầu, giọng nói rầu rĩ vang lên: "Điện hạ, thiếp… thiếp tự mình làm là được rồi. Điện hạ có thể ra ngoài đợi trước một lát không." Giọng nhỏ như muỗi kêu.

Vệ Lang Yến biết rõ giờ phút này nàng đã xấu hổ tới cực điểm rồi, cũng không tiện kích động nàng thêm nữa, đứng dậy bước xuống giường, sửa sang lại quần áo, rồi nhanh chóng vòng qua bình phong ra bên ngoài đợi.

Lúc này Thẩm Mẫu Đơn mới quay đầu nhìn về đống lộn xộn ở trên giường. Bây giờ trên đó không chỉ có dịch của nàng mà còn có tinh dịch màu trắng của hắn, nhắc nhở nàng, lúc nãy rốt cuộc nàng và điện hạ đã làm những gì. Tuy rằng vẫn chưa vượt qua phòng tuyến cuối cùng nhưng cũng đã làm gần hết rồi còn gì. Ngẩn ngơ ngồi ở trên giường một hồi, nàng mới cứng nhắc bước xuống giường, chân trần đi tới tủ quần áo ở bên cạnh. Từ trong tủ lấy ra cái yếm và quần lót, từ từ mặc vào, lúc này mới trở lại đầu giường ngồi xuống.

Lại qua hơn nửa ngày, nghe thấy giọng nói của điện hạ ở phía bên kia bình phong: "Mẫu Đơn?"

Nàng đáp lại một tiếng, thầm thở dài, mang giày vào rồi đi vòng qua bình phong ra đằng trước, trông thấy điện hạ đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế.

Vệ Lang Yến thấy nàng đi ra, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại hơi có chút áy náy, nhưng lại cảm thấy nếu nàng sớm đồng ý hôn sự thì giờ đây hai người cũng không cần phải chưa tận hứng như vậy. Nàng còn quá thẹn thùng, nhìn đôi mắt đỏ hồng của nàng, hắn vẫy vẫy tay với nàng: "Qua đây"

Thẩm Mẫu Đơn chậm rì rì đi tới, thấy hắn vỗ vỗ đùi mình. Nàng chần chừ một chút nhưng vẫn là ngồi xuống, tùy ý hắn ôm lấy eo nàng, qua một hồi, nàng hỏi: "Điện hạ, người… lúc nào thì đi?"

Nhưng Vệ Lang Yến lại không trả lời câu hỏi này của nàng, chỉ hỏi: "Bây giờ người của Thẩm gia đều đã biết quan hệ của chúng ta. Nàng định như thế nào? Lúc nào thì gả cho ta?" Nhìn dáng vẻ cúi đầu buồn bực không nói của nàng, hắn lại hỏi: "Rốt cuộc nàng đang lo lắng điều gì? Nếu là lo lắng vấn đề dòng dõi thì ta đã từ từ cất nhắc người nhà của nàng rồi. Mẫu Đơn, ta thật lòng muốn cưới nàng. Bây giờ có phải nàng nên cho ta lời xác nhận rồi không?"

Rốt cuộc nàng đang lo lắng điều gì ư? Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn chua xót không thôi. Nàng đang lo lắng qua không lâu nữa hoàng thượng sẽ băng hà, thái tử kế vị, sau đó thì dân chúng lầm than, các vị quan viên đều chọn hắn lên làm tân đế. Sau khi chiến tranh một năm thì hắn đăng cơ làm hoàng đế, tới lúc đó liệu hắn có hối hận vì đã cưới nàng làm thê tử hay không? Coi như tới lúc đó hắn không hối hận thì Thẩm gia bọn họ lại bị đặt vào cảnh đầu sóng ngọn gió. Kỳ thật nàng rất muốn nói với vị điện hạ này rằng hắn phải đợi một năm. Một năm sau hắn là tân đế, tới lúc đó tự hắn cũng biết thân phận của hắn và nàng không xứng tới cỡ nào. Nhưng những lời này nàng không dám nói ra, suy nghĩ nửa ngày mới dám ấp úng nói: "Nếu đã như vậy rồi, nếu điện hạ đã khăng khăng như thế, vậy thì cứ đón thiếp vào cửa làm thiếp là được rồi." Như vậy thì sau này hắn làm hoàng đế rồi, Thẩm gia bọn họ sẽ không bị đặt vào cảnh đầu sóng ngọn gió. Hơn nữa sau này hắn sẽ không phải hối hận vì đã cưới nàng làm thê tử, đây coi như là cách tốt nhất hiện tại rồi.

Vốn nghĩ rằng bản thân đã đưa ra biện pháp vẹn cả đôi đường, nhưng không ngờ lời vừa nói ra, nhiệt độ ấm áp trong phòng lập tức hạ xuống, giờ là đầu hạ nhưng Thẩm Mẫu Đơn lại có cảm thấy hơi ớn lạnh trong người. Nàng không rõ nguyên do ngẩng đầu nhìn nét mặt lạnh lùng của điện hạ.

Vệ Lang Yến thật không hiểu một lòng chân thành cầu hôn của mình lại bị nàng chà đạp như vậy, trong nháy mắt sắc mặt liền lạnh đi, lạnh lùng nói: "Nàng thực là quá nực cười. Cô nương nhà ai mà vừa nghe đến được làm phi tử của thân vương không phải liền gấp gáp gả vào hay sao. Nàng thì hay rồi, bây giờ lại còn tự hạ thân phận muốn làm thiếp? Tình cảm của bổn vương dành cho nàng có thể mặc cho nàng chà đạp như vậy sao? Hay là kỳ thực nàng không để tình cảm của bổn vương vào mắt, thật sự vô cùng chán ghét bổn vương!"

Ngày thường lúc nói chuyện với Mẫu Đơn hắn đều tự xưng là ta, bây giờ đã đổi sang bổn vương rồi, có thể thấy hắn thật sự rất tức giận.

Mẫu Đơn làm sao dám nói ra chuyện sau này hắn sẽ là hoàng đế chứ, chỉ đành cắn chặt răng không nói. Nàng lại nghe tiếng hừ lạnh của hắn: "Nàng là muốn làm thiếp cho người ta vội vàng như vậy? Hay là trong lòng nàng căn bản không có bổn vương, chỉ nhớ thương Trì đại ca ở Lâm Hoài của nàng?"

Vừa nghe chuyện kéo tới trên đầu Trì đại ca, Mẫu Đơn lập tức nói: "Điện hạ, không phải vì Trì đại… Trì đà chủ, chỉ là điện hạ thân phận tôn quý, dân nữ thật sự không xứng với tới." Nàng không thể để điện hạ hiểu lầm Trì đại ca. Trì đại ca không dễ gì mới đạt được địa vị như ngày hôm nay, không thể vì mình mà bị điện hạ đẩy về vị trí ban đầu được.

Tuyệt đối không muốn nghe những lời này, điện hạ càng ngày càng cáu kỉnh, giọng nói cũng càng ngày càng lạnh, hắn cười lạnh nói: "Nàng thật sự không có nửa phần tình cảm nào với Trì đại ca sao? Nếu như không có thì tại sao nàng lại tặng trân châu của bổn vương ban cho nàng cho một người chẳng qua chỉ mới gặp vài lần, để hắn làm vật cầu xin ân tình của bổn vương?" Nhớ tới chuyện này, trong lòng hắn càng ngày càng bực bội. Hắn đường đường là một thân vương vậy mà lại thua kém một thường dân, thật là nực cười hết sức.

Dĩ nhiên câu nói này Thẩm Mẫu Đơn không biết tiếp lời như thế nào: "Điện hạ, không phải như vậy đâu?"

"Vậy thì như thế nào?" Điện hạ chất vấn.

Thẩm Mẫu Đơn gấp gáp, ngẩng đầu nhìn hắn, ấp úng nói: "Thiếp… thiếp có… có tình cảm với điện hạ, chỉ vì bất đắc dĩ nên mới không dám tiếp nhận tình cảm của điện hạ. Nếu… nếu điện hạ cứ khăng khăng muốn cưới thiếp, xin điện hạ có thể đợi một năm hay không? Cầu xin điện hạ đó, thiếp thật sự có nỗi khổ riêng, cũng mong điện hạ đừng hỏi thêm gì nữa. Nếu… nếu điện hạ thực sự nhịn không được, thiếp… thiếp không ngại sớm chút…" Những câu tiếp theo nàng thực sự nói không nên lời.

Vệ Lang Yến chỉ nghe thấy câu "Thiếp có tình cảm với điện hạ" thì gương mặt căng thẳng của hắn lập tức thả lỏng, thần thái sáng lạng nhìn nàng: "Nàng thật sự có tình cảm với ta sao? Không phải đang lừa ta chứ?"

Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu: "Dĩ… dĩ nhiên là thật rồi, vẫn mong điện hạ cho thiếp thời gian một năm." Một năm sau, nếu điện hạ vẫn cứ khăng khăng như vậy thì nàng cũng không còn lời nào để nói.

Rốt cuộc Vệ Lang Yến cũng không hỏi thêm gì nữa, cúi đầu hôn trán nàng: "Một năm sợ rằng ta đợi không được, vậy thì một tháng sau đi."

Một tháng sau, Thẩm Mẫu Đơn tính tính thời gian. Một tháng sau hoàng thượng đã băng hà rồi, tới lúc đó điện hạ sẽ bị triệu về An Dương, lần bận rộn này cũng tốn thời gian mấy tháng, sau đó là chiến tranh liên miên, sợ rằng coi như hắn có lòng muốn cưới nàng thì cũng không có thời gian, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu.

Hai người lại nán lại ở trong phòng hơn nửa ngày, mãi đến lúc cơm tối điện hạ cũng chưa đi, ở Thẩm phủ dùng cơm với Mẫu Đơn xong rồi mới đi.

Chân trước điện hạ vừa đi, đúng lúc Thẩm Thiên Nguyên muốn hỏi chuyện của Mẫu Đơn và điện hạ, thì bên kia lão phu nhân cho người tới, nói là mời người của tam phòng qua.

Đến khi tới chỗ lão phu nhân bên kia, mọi người nhìn thấy sắc mặt lão phu nhân không ổn lắm. Lão phu nhân nhìn Thẩm Mẫu Đơn, cuối cùng cũng không dám nổi giận, chỉ sa sầm mặt hỏi: "Tứ Tỷ Nhi, rốt cuộc con và điện hạ đã xảy ra chuyện gì? Nếu trong lòng điện hạ có con thì tại sao lại không đón con vào cửa. Con không danh không phận ở trong phòng với điện hạ cả buổi chiều, nói ra thì tính như thế nào đây? Mất hết thể diện của Thẩm gia chúng ta!"

Lữ thị cũng lo lắng nói: "Phải đó, Tứ Tỷ Nhi, rốt cuộc điện hạ suy nghĩ như thế nào, sao ngay cả một danh phận cũng không chịu cho con?" Thấy rõ ràng là rất quan tâm Tứ Tỷ Nhi nhà bà, vậy thì tại sao lại không chịu cho nó một danh phận.

Thẩm Mẫu Đơn cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ nói: "Tổ mẫu, đại bá mẫu, suy nghĩ của điện hạ con cũng đoán không ra, cũng… cũng không dám nhắc chuyện này với điện hạ."

Toàn bộ người của Thẩm gia cũng chỉ có Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Hoán biết chuyện điện hạ muốn cầu hôn Mẫu Đơn, hai người đều không lên tiếng.

Sắc mặt lão phu nhân càng ngày càng không tốt. điện hạ lại không phải là người bình thường. Bà cũng không dám ép điện hạ đón Tứ Tỷ Nhi vào cửa, bây giờ chỉ đành bảo người của Thẩm gia giữ kín chuyện này, không được nói chuyện này ra ngoài. Căn dặn người nhà và bọn hạ nhân một loạt xong, lão phu nhân sắc mặt không tốt giải tán mọi người.

Thẩm phủ bên này đào tim móc phổi ra suy đoán tâm ý của điện hạ thì Thẩm gia chi chính bên kia cũng là một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Editor: Vanny

Chi chính bên đó không sao ngờ được chỉ một bữa tiệc gia đình bình thường cũng có thể làm Thẩm Hạo Quốc bị cách chức. Bây giờ cả gia đình họ đang tập trung ở đại sảnh. Đại lão phu nhân ngồi ở bên trên sắc mặt khó coi, Thẩm Tuệ Bảo đang quỳ ở dưới. Đôi mắt sưng đỏ của Thẩm Tuệ Bảo hiển nhiên

là đã khóc rất lâu, Thẩm Hạo Quốc ở bên cạnh thì sắc mặt khó coi. Đôi mắt của Tạ di nương cũng đỏ, đang ôm thứ tử Thẩm Diệc Bác mới mười bốn tuổi ở trong lòng. Đại phu nhân Tiền thị mặt không biểu cảm ngồi ở một bên, ánh mắt sắc như dao nhìn Tạ di nương và Thẩm Tuệ Bảo. Nhị cô nương Thẩm Tuệ Cẩm đứng một bên nhìn thứ muội đang quỳ dưới đất, khẽ thở dài, thầm nghĩ thứ muội này thật là ngu xuẩn tới mức không có thuốc chữa.

Đại lão phu nhân cầm quải trượng gõ mạnh hai cái xuống nền đất, nhìn Thẩm Tuệ Bảo đang quỳ dưới đất lạnh lùng nói: "Ngươi nói xem ngươi có phải là không có đầu óc hay không. Ngươi không ưa cô nương bên đó thì cũng thôi đi. Ngươi có thể ức hiếp người ta lúc nào cũng được, vậy mà lại chọn đúng lúc có mặt Yến Vương điện hạ làm ra loại chuyện này. Bây giờ thì hay rồi, không chỉ Yến Vương chán ghét ngươi mà còn liên lụy phụ thân ngươi mất đi chức quan. Ngươi nói xem, sao ngươi có thể ngu xuẩn như vậy hả!"

Thẩm Tuệ Bảo bị đại lão phu nhân mắng như vậy, lại nhịn không được bắt đầu khóc, nức nở nói: "Tổ mẫu, con sai rồi. Con thật sự không phải cố ý mà. Con... con không ngờ tỷ ấy bị thương, con chỉ là không muốn tỷ ấy chắn trước mặt con… Điện hạ đang nhìn con mà tỷ ấy thì lại chắn ở trước mặt. Chẳng qua con chỉ muốn tỷ ấy tránh ra thôi nên mới sai nha hoàn bưng chén trà qua. Nhưng nha hoàn đó lại bưng ra chén trà nóng. Tổ mẫu, đều là tại nha hoàn đó hết." Nàng ta vẫn một mực cho rằng điện hạ đang ngắm nàng ta.

Thẩm Tuệ Cẩm sắc mặt kỳ lạ nở nụ cười, đột nhiên sâu sắc nói: "Tam muội muội, muội khẳng định lúc đó điện hạ đang ngắm muội chứ không phải đang ngắm Mẫu Đơn sao?"

Lời vừa nói ra, toàn bộ người của Thẩm gia đều ngẩn ra. Thẩm Tuệ Bảo kinh ngạc tới mức nước mắt cũng ngừng rơi, bỗng kêu lên: "Không… không thể nào. Điện hạ sao có thể ngắm tỷ ấy được? Ánh mắt của điện hạ rõ ràng là rơi trên người muội mà." Đương nhiên nàng ta không tin điện hạ đang ngắm Mẫu Đơn rồi. Đối với nàng ta mà nói, mặc dù dáng vẻ của Thẩm Mẫu Đơn không tệ nhưng cũng không sánh bằng dung mạo của nàng ta. Nam nhân đều thích mỹ nhân, phụ thân cũng vậy mà. Sự giáo dục của di nương đối với nàng ta từ trước đến nay đều là vậy mà. Bất kỳ nam nhân nào đều chỉ có thể chọn nàng ta mà không phải Thẩm Mẫu Đơn người có dung mạo bình thường kia.

Thẩm Hạo Quốc cũng có chút không tin lúc đó điện hạ đang ngắm Thẩm Mẫu Đơn. Dù sao ông cũng là nam nhân, biết rõ sở thích của nam nhân, so sánh nhan sắc thì Thẩm Mẫu Đơn không bằng nữ nhi nhà mình, ông vẫn một mực cho rằng điện hạ đang nhìn nữ nhi nhà mình. Nhưng mà nếu điện hạ thật sự thích Bảo Nhi, vậy thì tại sao có thể sỉ nhục Bảo Nhi như vậy, còn tước luôn chức quan của ông?

Tạ di nương hiển nhiên lại càng không tin, đại lão gia vẫn luôn đối xử với bà ta rất tốt. cho dù bà ta không phải là chính thất nhưng từ trước đến nay đại lão gia chưa từng đối xử tệ bạc với ba mẹ con bà ta, còn không phải là vì đại lão gia yêu thích dung mạo này của bà ta sao. Cho nên căn bản bà ta cũng không tin lời nói của nhị cô nương, lập tức phản bác: "Những lời này của nhị cô nương không thể nói bậy. Mẫu Đơn kia muốn dung mạo không có dung mạo, muốn tài hoa không có tài hoa. Điện hạ sao có thể nhìn trúng nó được."

Thẩm Tuệ Cẩm khinh thường liếc qua Tạ di nương, lười phải ứng phó với ba người không có đầu óc này, đứng ở bên cạnh mẫu thân của mình không lên tiếng nữa.

Đại lão phu nhân còn trong cơn giận dữ, nhìn bà ta chỉ là một di nương lại dám lên tiếng, cả giận nói: " Các chủ tử đang nói chuyện, một hạ nhân như ngươi là cái thá gì mà dám xen vào! Người đâu, vả miệng nó cho ta." Lần này đại lão phu nhân thật sự giận dữ. Nếu thường ngày không phải do sự giáo dục của di nương này thì Tam Tỷ Nhi sao có thể trở nên như vậy được. Lỗi hôm nay chỉ có thể trách bà ta là một di nương! Nhi tử của mình tuy là cũng có lỗi nhưng dù sao đó cũng là con ruột của bà mà, chắc chắn bà sẽ không trách tới đầu nhi tử bà, nhưng mà nhi tử cũng quá nuông chiều bọn họ rồi, lát nữa vẫn phải nói nói đứa con lớn này mới được.

Từ khi Tạ di nương được đón vào cổng nhà họ Thẩm, đại lão gia vẫn luôn yêu thương bà ta. Dù đại lão phu nhân không quan tâm tới bà ta nhưng cũng không như hôm nay bỏ hết mặt mũi của bà ta như vậy, bà ta lập tức nước mắt lã chã nhìn Thẩm Hạo Quốc. Lúc này Thẩm Hạo Quốc vẫn đang tức giận, mặc dù ngày thường rất sủng ái Tạ di nương, nhưng những lời điện hạ đã nói thì từ nào cũng ép người, nói ông ta ngay cả hậu viện cũng lo không xong, con cái đều giáo dục không tốt. cơn giận của ông ta còn chưa trút ra, lần này tự nhiên coi như không thấy ánh mắt cầu cứu của di nương.

Lão ma ma thân cận của lão phu nhân lập tức bước lên trước bắt lấy Tạ di nương, tát bốp bốp mấy cái. Lão phu nhân thấy đã tàm tạm rồi thì mới bảo dừng lại. Tạ di nương da mềm thịt yếu, mấy cái tát này lập tức khiến mặt mày bà ta sưng vù lên.

Dù sao cũng là nữ nhân mà mình yêu thương, thấy dáng vẻ tội nghiệp của bà ta như vậy, trong lòng Thẩm Hạo Quốc cũng có chút khó chịu, nhưng nhớ tới những lời kia của điện hạ, máu trong người sôi lên, quay đầu về phía Tiền thị, liền trút hết toàn bộ tức giận lên đầu bà ấy: "Cũng tại người chủ mẫu quản lý việc nhà như bà không tốt. Nếu năm đó Tuệ Bảo và Diệc Bác được bà nuôi dạy thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như thế này."

Đại phu nhân Tiền thị thật là giận hết chỗ nói. Bà thật không ngờ trượng phu đã sống cùng bà hai chục lại có thể bất công như vậy, đã tới nước này rồi mà ông ta còn đổ hết tất cả lỗi lầm lên đầu bà. Tiền thị giận run người, thiếu chút ngồi không vững, cũng may mà Tuệ Cẩm và con dâu Lưu thị ở bên cạnh đỡ lấy. Tiền thị nhìn Thẩm Hạo Quốc, mắt như muốn nứt ra: "Lão gia, sao người có thể làm tổn thương thiếp như vậy? Lúc trước sau khi Tạ di nương sinh Tuệ Bảo, thiếp đã nói với người như thế nào? Nói là để đứa con cho thiếp nuôi, người và Tạ di nương nói như thế nào? Tạ di nương khóc lóc cầu xin thiếp cho di nương tự nuôi con. Thiếp hỏi lão gia người, người nói là tùy Tạ di nương đi. Sau đó thì Diệc Bác cũng như vậy, Tạ di nương cầu xin người cho di nương tự nuôi con, người cũng đồng ý. Bây giờ thì hay rồi, con cái không nuôi dạy tốt, toàn bộ đều đổ lên đầu thiếp!"

"Hậu viện này là bà làm chủ hay ta làm chủ? Là vấn đề làm chủ, nuôi con dạy cái của bà thì bà hỏi ta làm gì? Lúc trước Tạ di nương sinh con xong, đáng lý ra bà phải ôm con qua chỗ bà nuôi chứ!" Thẩm Hạo Quốc cũng biết không thể đổ lên đầu Tiền thị, chỉ là bây giờ ông ta không nỡ đổ lên đầu Tạ di nương, dĩ nhiên là đổ toàn bộ lên đầu Tiền thị rồi.

Rốt cuộc tiền thị cũng không thể chịu được đả kích này, trước mắt tối sầm, hoàn toàn giận tới ngất đi. Người của Thẩm gia lập tức bắt đầu luống cuống tay chân.

Đại lão phu nhân cũng giận hết sức, chuyện đã xảy ra như vậy rồi mà tất cả mọi người đều đổ lỗi cho người khác, ngay cả con dâu lớn cũng giận tới mức

ngất đi, trong lòng lại càng căm hận Tạ di nương, hạ lệnh cấm túc Tạ di nương và Thẩm Tuệ Bảo, phạt nửa năm tiền tiêu vặt.

Đợi người hầu đưa đại phu nhân về phòng xong, Thẩm Tuệ Cẩm và đại gia Thẩm Diệc Nguyên lập tức sai người đi mời đại phu tới, Lưu thị lo lắng nhìn bà bà của mình: "Phu quân, Tuệ Cẩm, mẫu thân sẽ không sao chứ? Ôi, phụ thân cũng thật quá đáng, sao có thể tổn thương mẫu thân như thế chứ, rõ ràng là lỗi của Tạ di nương kia, vậy mà toàn bộ đều đổ lên đầu mẫu thân."

Thẩm diệc Nguyên và Thẩm Tuệ Cẩm, còn có đại tỷ đã xuất giá Thẩm Tuệ Tuyết đều là con ruột do Tiền thị sinh ra. Đại tỷ Thẩm Tuệ Tuyết đã gả đi vài năm rồi, trong phủ chỉ còn Thẩm Tuệ Cẩm và Thẩm Diệc Nguyên ở cùng với Tiền thị. Sự đau khổ của Tiền thị hai người đều nhìn thấy rõ, cũng đau lòng cho mẫu thân của mình, căm hận hành vi sủng thiếp diệt thê của phụ thân mình. Nói thật lòng đã trải qua nhiều năm như vậy, hai người họ từ lâu đã không còn tình cảm gì đối với phụ thân của họ rồi. Bọn họ rõ ràng mới là dòng chính, nhưng sao những gì tốt nhất phụ thân cũng đều dành hết cho Thẩm Tuệ Bảo và Thẩm Diệc Bác của di nương. Chẳng hạn như việc tìm thầy giáo dạy học cho bọn trẻ, mười năm trước lúc tìm thầy dạy học cho Thẩm Diệc Bác. Thẩm Hạo Quốc coi trọng việc đó biết bao, chọn tới chọn lui kỹ càng, mới chọn ra được một thầy giáo nổi tiếng cho Diệc Bác. Nhưng đứa con dòng chính của Thẩm Diệc Nguyên là Thẩm Hàm Chi năm nay vừa tròn ba tuổi, Thẩm diệc Nguyên có nói qua với Thẩm Hạo Quốc về việc tìm thầy giáo dạy học cho Hàm Chi, Thẩm Hạo Quốc liền không kiên nhẫn khoát khoát tay, bảo Diệc Nguyên tùy tiện tìm một người là được rồi. Từ đó về sau Thẩm Diệc Nguyên coi như hoàn toàn thất vọng rồi.

Nhìn vị phu nhân sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, Thẩm Diệc Nguyên nói: "Được rồi, ở đây đã có ta và Tuệ Cẩm, nàng đi trông Hàm Chi đi. Mấy đêm nay nghe nhũ nương nói nó ngủ không được ngon giấc, nàng ở cùng nó nhiều chút."

Lưu thị gật gật đầu rồi đi trông con.

Rất nhanh đại phu liền tới đây, bắt mạch cho Tiền thị, lại châm mấy châm. Tiền thị từ từ tỉnh lại, nhìn thấy nhi nữ trước mắt, nước mắt lập tức trào ra: "Tuệ Cẩm, Diệc Nguyên, nếu không phải vì các con, ta… ta…" Những lời tiếp theo bà không nói thêm được nữa.

Mấy năm nay Thẩm Tuệ Cẩm đã nhìn thấy sự thất vọng của phụ thân, sự đau thương của mẫu thân, nghĩ tới sự uất ức mấy năm nay của mẫu thân, cũng bắt đầu khóc theo.

Tiền thị trước mặt con cái của mình khóc lóc nửa ngày, lẩm bẩm nói: "Hôm nay biết phụ thân các con bị Yến Vương cách chức, trong lòng ta chỉ có sự vui mừng, xem như ông ta làm quan thì sao chứ, còn không phải là vẫn không tận tâm với các con sao. Trước giờ chưa từng vì các con mà quan tâm nhiều hơn, cái chức vụ năm ngoái kia, chỉ cần phụ thân con chịu nói vài câu để bạt với các đồng liêu, thì Diệc Nguyên cũng có thể nắm được chức vụ đó rồi, nhưng phụ thân con lại không làm vậy, hu hu hu. Đây là tạo nghiệt gì chứ, có người làm cha nào lại đối xử với con trưởng dòng chính của mình như vậy?"

Những lời này cũng không đả động được Thẩm Diệc Nguyên, thẩm Tuệ Cẩm lau nước mắt, lại lau nước mắt cho mẫu thân của mình, nói: "Mẫu thân, đừng khóc nữa. Sau này chúng ta không trông mong gì vào phụ thân là được rồi, chúng ta tự mình nỗ lực. Bây giờ chức quan của phụ thân cũng mất rồi, con thấy di nương bọn họ làm sao nhảy nhót được nữa?" Thẩm Tuệ Cẩm lại nhớ tới chuyện buổi sáng, nói: "Mẫu thân, dù thế nào con vẫn thấy chuyện hồi sáng có chút kỳ lạ. Người nói sao Yến Vương điện hạ lại đột nhiên tới đây? Lại còn ra mặt giùm Mẫu Đơn tỷ? Chẳng lẽ thật sự là nhìn trúng Mẫu Đơn tỷ?" nói ra thì câu nói lúc nãy của Tuệ Cẩm nói với Thẩm Tuệ Bảo rằng không chừng điện hạ đang ngắm Mẫu Đơn chẳng qua là để chọc tức Tuệ bảo thôi. Chứ xác suất điện hạ nhìn trúng Mẫu Đơn, Tuệ Cẩm cho rằng không cao, dung mạo của Mẫu Đơn mặc dù không tệ, nhưng mỹ nhân ở thượng kinh và Bình Lăng nhiều không kể xiết, mấy năm nay cũng không thấy điện hạ yêu thích mỹ nhân nào. Nếu nói về tài hoa, hình như cũng không nghe nói nàng có tài hoa như thế nào, cho nên hành động hôm nay của điện hạ thật là kỳ lạ vô cùng.

Tiền thị cũng rất nghi hoặc, chẳng qua hiểu biết của bà so với Tuệ Cẩm nhiều hơn một chút, thở dài nói: "Bây giờ cũng đã như vậy rồi, quan hệ của chúng ta với bên đó cũng nên gần gũi một chút vẫn tốt hơn. Ngày mai con thay mặt Tuệ Bảo qua đó tạ lỗi đi, dù sao cũng phải lôi kéo bọn họ một chút. Nếu như vị tam thúc bên kia của con chịu thay đại ca con nói vài câu trước mặt các đồng liêu thì càng tốt."

Thẩm Tuệ Cẩm gật gật đầu: "Mẫu thân, con hiểu rồi. Ngày mai con sẽ đi qua đó thay Tuệ Bảo tạ lỗi."

~~~

Ngày hôm nay Thẩm Mẫu Đơn ngủ không yên giấc, luôn mơ thấy bị điện hạ bỡn cợt, tới giờ dần thì đã sớm tỉnh giấc, nhìn ánh sáng lờ mờ bên ngoài, nằm ở trên giường ngẩn ngơ hồi lâu. Khoảng nửa canh giờ sau, bên ngoài vang lên giọng nói của Đậu Nhi và Thúy Nhi: "Cô nương, người nên dậy rồi."

Mẫu Đơn đau lòng cho Tư Cúc cho nên ngày thường cũng không cho nàng ấy trực đêm, đều là Đậu Nhi và Thúy Nhi thay phiên nhau trực đêm ở phòng cách vách, nói là trực đêm chứ thật ra cũng chẳng có việc gì cả, đều là mặc nguyên quần áo ở trên giường nghỉ ngơi thôi.

Thẩm Mẫu Đơn đáp lại một tiếng, để hai người họ tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, lại qua thỉnh an ở chỗ lão phu nhân. Lúc về tới Trúc Uyển thì Tư Cúc đã mang bữa sáng về, cháo trắng thơm ngon cùng với mấy món ăn tinh xảo. Thẩm Mẫu Đơn đang định cùng phụ thân và A Hoán ngồi xuống ăn sáng, không ngờ Lục Nhi ở bên ngoài đột nhiên chạy vào thông báo: "Lão gia, cô nương, điện… điện hạ tới rồi."

Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Hoán đều ngẩn ra, chỉ có Thẩm Mẫu Đơn vẻ mặt bất đắc dĩ. Hôm qua vừa mới xảy ra chuyện như thế, nàng còn không biết phải đối mặt với hắn như thế nào, vậy mà mới sáng sớm hắn đã chạy tới đây. Tiếng nói của Lục Nhi vừa dứt, điện hạ liền bước vào viện rồi. Vẫn là trang phục như thường ngày, rất nhanh hắn liền bước vào phòng, chỉ thoáng gật đầu với Thẩm Thiên Nguyên.

Trong lòng Thẩm Thiên Nguyên thấp thỏm không yên, lại không biết phải làm như thế nào, vội mời Yến Vương ngồi xuống.

Sau khi Vệ Lang Yến ngồi xuống, lại thấy ba người đứng ở xung quanh, nói: "Ta qua đây chỉ là muốn thăm Mẫu Đơn thôi. Các ngươi đều ngồi xuống đi, mau dùng cơm, đừng để nguội."
~~~

Thẩm thiên Nguyên nào dám ngồi cùng bàn với Yến Vương, đứng ở một bên không dám nhúc nhích. Thẩm Hoán cũng vậy, Thẩm Mẫu Đơn dĩ nhiên cũng không dám ngồi xuống. Vệ Lang yến thấy vậy, lại nói: "Thẩm đại nhân, A Hoán, sau này ta sẽ cưới Mẫu Đơn làm thê tử. Các ngươi hà tất phải câu nệ như vậy, chẳng qua chỉ là ngồi cùng một bàn ăn sáng với ta thôi mà."

Lời này vừa nói ra, cả ba người đều như sét đánh ngang tai. Thẩm Mẫu Đơn không ngờ điện hạ lại nói rõ ràng trước mặt phụ thân và đệ đệ của mình như vậy. Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Hoán cũng thật không ngờ điện hạ sẽ nói như vậy, đều kinh hãi nhìn điện hạ.

Yến Vương lại nói: "Ta vốn định nhanh chóng cưới Mẫu Đơn vào cửa, chỉ là nàng không chịu, cứ khăng khăng nói phải đợi một năm sau. Ta cũng đợi không kịp, liền định một tháng sau cho người tới cửa cầu hôn. Tới lúc đó, các ngươi một người là nhạc phụ của ta, một người là tiểu cửu tử (*em vợ) của ta. Bây giờ chẳng qua chỉ là ngồi cùng bàn ăn cơm thôi, có gì mà phải cự tuyệt chứ."

Cuối cùng ba người vẫn ngồi xuống, cùng ăn sáng với điện hạ.

Sau đó Thẩm thiên Nguyên phải đi lên quan phủ. Thẩm Hoán cũng phải ra ngoài chọn mấy quyển sách. Trong nhà chỉ còn lại Thẩm Mẫu Đơn và điện hạ hai người. Lúc Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Hoán rời đi đều là dáng vẻ muốn nói lại thôi, chỉ là nhìn điện hạ ở đó cũng không dám nói gì, định tối nay sau khi về mới hỏi Thẫm Mẫu Đơn.

Tư Cúc mang trà nước vào rồi liền lui ra. Điện hạ nhìn dáng vẻ buồn bực của Mẫu Đơn, hơi muốn ôm nàng vào lòng nhưng không dám, sợ đốt lửa tự thiêu mình, lát nữa còn có chuyện phải làm. Bây giờ chẳng qua chỉ là qua thăm nàng thôi, nén lại ý nghĩ trong đầu, hắn ngồi xuống kế bên nàng, hỏi: "Có phải lo ta đi vào từ cổng lớn không? Nàng yên tâm đi, phía sau trúc uyển này có một tiểu viện, ta đi vào từ bên đó."

Thẩm Mẫu Đơn có chút dở khóc dở cười. Hắn đường đường là một thân vương vậy mà vì nàng lại lưu lạc tới mức phải đi cửa sau. Quả nhiên trong lòng vừa tức giận, vừa hơi đau lòng, cũng không tiện giận hắn, chỉ nói: "Điện hạ, thời gian chẳng qua chỉ chừng một tháng thôi, ngài chờ chút là được mà, cần gì phải đi cửa sau." Cũng may mấy nha hoàn trong viện của nàng đều không phải là người ăn nói lung tung. Hơn nữa một tháng sau, hoàng đế đã băng hà rồi, hắn là thân vương, trong vòng ít nhất một năm không thể cưới hỏi, bản thân cũng có thể an tâm rồi.

Đang nói, bỗng nhiên Lục Nhi ở bên ngoài lại chạy vào thông báo: "Cô nương, nhị cô nương của bên chi chính qua đây, nói là muốn gặp cô nương."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn vẫn nhớ nhị cô nương này. Thẩm Tuệ Cẩm là nhị cô nương dòng chính của đại phòng chi bên kia. Tuy có ấn tượng nhưng cũng không thể biết được con người của nàng ấy như thế nào, càng không biết lúc này nàng ấy tới đây làm gì. Dù sao cũng là người nhà bên kia nên cũng không thể từ chối không tiếp, nhưng… Mẫu Đơn nhìn Yến Vương, vẻ mặt lộ vẻ cầu xin: "Điện hạ, ngài… ngài đi vào trong tránh trước được không?" Bây giờ nàng thật sự không muốn để người khác biết được mối quan hệ của nàng và Yến Vương.

Vệ Lang Yến nhìn dáng vẻ của nàng thì trong lòng ngứa ngáy, lại muốn trêu chọc nàng một chút, sắc mặt nghiêm chỉnh nói: "Nàng hôn ta một cái thì ta sẽ đi vào trong tránh một chút."

Thẩm Mẫu Đơn sắc mặt đỏ bừng, sao cũng không ngờ nam nhân này thường ngày nghiêm túc mà ở trước mặt nàng lại có mặt khác như vậy, nhưng lại không dám để Thẩm Tuệ Cẩm ở ngoài đợi lâu. Nàng đứng dậy, bước tới chỗ điện hạ, nhanh chóng cúi đầu hôn lên má của hắn, sau đó đỏ mặt ngẩng đầu nhìn hắn tha thiết.

Mặc dù Vệ Lang yến không hài lòng lắm với nụ hôn nhẹ này, nhưng nàng có thể chủ động hôn mình như vậy thì cũng tốt lắm rồi, cũng không làm khó nàng nữa, đứng dậy sải bước vào phòng trong. Lúc này Thẩm Mẫu Đơn mới kêu Lục Nhi mời người vào.

Rất nhanh Thẩm Tuệ Cẩm đã theo Lục Nhi đi vào đại sảnh. Đậu Nhi nhanh nhẹn rót trà rồi lui ra ngoài.

Nha hoàn theo sau Thẩm Tuệ Cẩm, trong tay cầm một món quà. Nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn, Tuệ Cẩm cười nhẹ nhàng với nàng, nói: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, muội tới đây là để tạ lỗi với tỷ. Tuệ Bảo không hiểu chuyện nên hôm qua mới gây ra chuyện như thế. Muội và mẫu thân rất áy náy nên hôm nay đặc biệt tới đây thăm tỷ." Nói xong nhìn thoáng qua ly trà ở trên bàn dài bên cạnh vẫn còn hơi bốc lên hơi nóng, trong lòng có chút kỳ lạ, nhìn giống như đang tiếp khách thì phải nhưng lại không thấy khách đâu. Nước trà vẫn còn ấm, rõ ràng khách mới đi chưa lâu. Lúc nàng ấy tới hình như cũng không thấy ai đi ra từ viện này cả.

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Tuệ Cẩm muội muội mau ngồi đi. Chuyện này vốn đâu phải là lỗi của bá mẫu và muội đâu, sao có thể để muội qua đây tạ lỗi được chứ."

Mặc dù Thẩm Tuệ Cẩm là nhị cô nương của bên kia, nhưng tuổi tác so với Mẫu Đơn thì nhỏ hơn mấy tháng.

Thẩm Tuệ Cẩm ngồi xuống, khẽ thở dài: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ không biết đó thôi. Tuy rằng chuyện xấu trong nhà không nên nói ra nhưng đã tới nước này rồi thì cũng không còn chuyện xấu hay không xấu nữa. Cái người phụ thân kia của muội sủng thiếp diệt thê, vậy mà chuyện ngày hôm qua, toàn bộ lỗi lầm đều đổ hết lên đầu mẫu thân của muội, nói rằng Tuệ Bảo và Diệc Bác không có giáo dục đều liên quan đến mẫu thân của muội cả, nói ra thật nực cười. Lúc trước rõ ràng là di nương cầu xin phụ thân muội được tự mình nuôi con. Bây giờ bị điện hạ nói là không biết dạy con thì toàn bộ tội lỗi đều đổ hết lên đầu mẫu thân, nên mẫu thân mới sai muội qua đây tạ lỗi thay Tuệ Bảo."

Thẩm Mẫu Đơn thật không ngờ đại lão gia bên kia lại có thể sủng thiếp diệt thê tới mức độ này, nàng cũng nghe tới sửng sốt cả người. thẩm Tuệ Cẩm thấy dáng vẻ của nàng như vậy, lại thở dài nói: "Nói ra thì có thể Mẫu Đơn tỷ tỷ không tin…" Muội ấy do dự một hồi, khuôn mặt ửng hồng, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Những lời này vốn không tiện nói cho Mẫu Đơn tỷ tỷ nghe, chỉ là muội coi Mẫu Đơn tỷ tỷ như là tỷ tỷ ruột của mình. Hơn nữa hiện giờ chỉ có hai người chúng ta nên mới dám nói những lời thật lòng như vậy. Trước đó vài ngày, vốn có một chức vụ rất thích hợp cho đại ca của muội, nếu như lúc đó phụ thân muội chịu nói nhiều vài câu để bạt trước mặt đồng liêu, thì đại ca đã có thể nhận chức vụ đó rồi. Mẫu thân cũng đã nói với phụ thân rồi nhưng ông lại kiên quyết cự tuyệt, như vậy có nực cười không chứ? Còn tháng trước nữa, chính thê của quan trên phụ thân vừa qua đời, vậy mà phụ thân lại muốn gả muội cho người đó làm vợ kế…" Nói tới đây quả thật Thẩm Tuệ Bảo rất muốn khóc, giọng nói nghẹn ngào: "Tuổi tác của người đó tương đương với phụ thân, con cái cũng đều lớn như muội rồi. Sao ông ấy có thể nhẫn tâm như vậy chứ, cũng may là mẫu thân kịch liệt phản đối, liều mạng làm ầm ĩ một trận với ông ấy, lúc ấy mới khiến ông ấy từ bỏ ý nghĩ này."

Lúc này Thẩm Mẫu Đơn chỉ có thể trợn mắt trân trối, lại nghe tiếng Thẩm Tuệ Cẩm vang lên: "Nhưng riêng cái đứa dòng thứ Tuệ Bảo kia, phụ thân lại đối xử với nó như là báu vật vậy, luôn cảm thấy nam tử khắp thiên hạ không ai xứng với nó cả, Hôm qua…" Thẩm Tuệ Cẩm ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ tỷ có biết tại sao hôm qua Tuệ Bảo lại đổ nước trà lên người tỷ không? Con Tuệ Bảo kia không biết có phải bị thần kinh không, một mực nói rằng điện hạ vì nó nên mới tới Thẩm phủ, còn nói ánh mắt của điện hạ một mực nhìn theo nó. Nó thấy Mẫu Đơn tỷ tỷ chắn ở trước mặt nó, nói là tỷ tỷ chắn mất tầm mắt của điện hạ, muốn đuổi tỷ đi nên mới đổ trà lên người tỷ. Người phụ thân kia của muội đoán chừng cũng nghĩ rằng nam tử ở dưới gầm trời này chỉ có điện hạ mới xứng với nó thôi. Thật là…" Những lời nói tiếp theo muội ấy thật là tìm không ra từ ngữ nào để hình dung.

"…" Thẩm Mẫu Đơn hoàn toàn không còn lời nào để nói, chỉ cảm thấy trên đời này sao vẫn có người đầu óc suy nghĩ không bình thường như vậy. Vậy mà điện hạ còn để ông ta làm quan lâu như vậy! Đang nghĩ tới điện hạ, đột nhiên bên trong phát ra tiếng động, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn lộp bộp lo lắng, biết là điện hạ tức giận rồi, rất sợ Tuệ Cẩm nghe ra cái gì đó.

Thẩm Tuệ Cẩm cũng nghe thấy rồi, quét đôi mắt hồng hồng nhìn vào bên trong phòng: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, bên trong có tiếng gì vậy?"

"Cái gì cơ? Tỷ không nghe thấy gì cả." Thẩm Mẫu Đơn mờ mịt nhìn Thẩm Tuệ Cẩm, lại nói: "Tuệ Cẩm muội muội thật là đáng thương, thật không ngờ đại bá lại như vậy, ôi."

Hai người lại nhàn nhã trò chuyện thêm mấy câu thì Thẩm Tuệ Cẩm phải về rồi, còn nói sau này hai người phải thường xuyên qua lại mới được. Thẩm Mẫu Đơn cũng đồng ý.

Đến khi Thẩm Tuệ Cẩm đã ra khỏi viện rồi, Thẩm Mẫu Đơn lập tức trở về phòng, quả nhiên thấy điện hạ đen mặt ngồi ở bên trong. Sắc mặt hắn vẫn không tốt hơn chút nào khi thấy Thẩm Mẫu Đơn đi vào. Thẩm Mẫu Đơn cố nén cười nói: "Điện hạ, ngài làm sao vậy?"

Trong lòng Vệ Lang Yến như nuốt phải ruồi, lại ngầm thấy dáng vẻ vui sướng khi người gặp hoạ của nàng, liền nhịn không được vươn tay kéo nàng vào lòng hôn tới tấp, hôn tới lúc nàng hít thở không thông, sắc mặt ửng hồng, hắn mới buông nàng ra, khàn giọng nói: "Ta xem nàng còn dám cười trên nỗi đau của người khác nữa không."

Đương nhiên là Mẫu Đơn vội vàng từ chối, Vệ Lang Yến lại lôi nàng ra giày vò một lúc thì thấy thời gian không còn sớm nữa, lúc này mới lưu luyến rời khỏi.

Đến khi điện hạ rời đi, Thẩm Mẫu Đơn ngồi ngẩn ngơ một lúc ở trong phòng, vẻ mặt sững sờ, lại giơ tay đặt lên chỗ trái tim. Lúc này đột nhiên đứng bật dậy, bây giờ không phải là lúc để sững sờ, tiền tiêu vặt mỗi tháng ở trong nhà vốn chẳng được bao nhiêu, trong tay cũng chỉ còn lại 1500 lượng bạc, nàng còn phải nghĩ tới việc kiếm tiền như thế nào mới phải.

Nếu là tam phòng trước đây thì số tiền 1500 lượng bạc này xem như là lớn rồi. Nhưng bây giờ phụ thân làm quan thì chi tiêu cũng lớn hơn, sau này còn phải chuẩn bị cho A Hoán. Tới lúc A Hoán trưởng thành phải cưới thê tử nữa, đều cần ngân lượng cả, nàng phải nghĩ cách mới được.

Sau này Yến Vương kế vị, sẽ dời thượng kinh từ An Dương về Bình Lăng, tới lúc đó phủ đệ ở Bình Lăng sẽ là tấc đất tấc vàng, nhưng mà trên người nàng chỉ có hơn 1000 lượng thôi, muốn mua thêm một vài căn nhà để kiếm lời thật là không có khả năng, chẳng bằng mở cửa tiệm, làm ăn ổn định.

Đặt xe ngựa, dẫn theo Đậu Nhi và Tần Niệm Hương ra ngoài, dạo một vòng quanh thành Bắc. Mặc dù thành Đông phồn hoa sầm uất, nhưng những cửa tiệm ở đó quả thật quá mắc, hơn nữa vị trí của cửa tiệm cũng không nhất thiết phải ở chỗ đó, chỉ cần quần áo của nàng nổi tiếng thì dù là ở trong hẻm nhỏ thì vẫn có người tới mua.

Dạo một vòng ở thành Bắc, nhưng lại thấy mấy cửa tiệm, nàng đi hỏi thăm giá cả thì đều khoảng trên dưới bốn trăm lượng. Thẩm Mẫu Đơn vừa ý một tiệm, bên ngoài mặt tiền là một gian bán trang sức còn bên trong ở giữa thì là gian bán son phấn, hai bên đều là những thứ mà nữ nhân hay dùng, lúc đi ngang cũng tiện đường ghé vào tiệm quần áo xem xem. Hơn nữa cửa tiệm này ngoài mặt tiền ra còn có một đại viện ở phía sau nữa. Trong đó còn có mấy gian phòng, điều kiện xung quanh cũng không tệ.

Thẩm Mẫu Đơn thoả thuận giá cả với ông chủ cửa tiệm, giảm được 20 lượng bạc, lúc này mới cùng nhau lên quan phủ làm giấy tờ, cửa tiệm liền thuộc về Thẩm gia.

Hôm nay chủ yếu là bận đi mua cửa tiệm, lúc về tới phủ thì đã là giờ thân rồi, Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Hoán đều đã về. Đến lúc ăn tối,Thẩm Thiên Nguyên mới hỏi về những lời mà điện hạ nói hôm nay. Nói ra thì tới hôm nay Thẩm Thiên Nguyên đã có cái nhìn khác đối với điện hạ. Lúc đầu chỉ nghe Mẫu Đơn nói điện hạ có ý cầu hôn, nhưng chính mắt thấy điện hạ đích thân tới cửa nói những lời này hơn nữa thái độ cũng rất ôn hoà, rốt cuộc nghĩ nếu điện hạ không phải là thân vương thì tốt biết bao, hoặc là dòng dõi Thẩm gia bọn họ hiển hách hơn một chút thì cũng có thể xứng đôi. Hiện tại thì thật đáng tiếc, nhưng mà điện hạ đã nói những lời như vậy, chẳng lẽ Mẫu Đơn phải thật sự gả cho điện hạ sao?

Thẩm Mẫu Đơn nghe xong thắc mắc của phụ thân, chỉ nói rằng điện hạ cứ khăng khăng như vậy cũng không dám nói thêm nhiều lời. Thật ra nàng rất rõ một tháng sau sẽ xảy ra chuyện gì, vốn không sợ điện hạ sẽ cưới nàng.

Thẩm Thiên Nguyên chỉ cho rằng lần này điện hạ nhất định sẽ cưới Mẫu Đơn. Trong lòng nói không rõ cảm giác gì, vừa mừng vừa lo.

Mấy ngày tiếp theo Thẩm Mẫu Đơn đều bận lo việc cửa tiệm. Bình Lăng có không ít cửa tiệm dệt và nhuộm tơ lụa, không cần phải chạy đi xa để lấy hàng. Ở Bình Lăng, Thẩm Mẫu Đơn đã chọn không ít những loại vải vóc tơ lụa đang bắt đầu thịnh hành, sau đó vội tìm tú nương (*thợ thuê), mời chưởng quỹ, mời thợ cắt may, thoáng cái là qua mấy ngày. Mấy ngày này điện hạ đều không tới, chỉ có Thẩm Tuệ Cẩm tới thăm mấy lần, tán gẫu một hồi với Thẩm Mẫu Đơn liền đi khỏi. Trong những ngày này Thẩm Mẫu Đơn dựa vào kiểu dáng quần áo thịnh hành ở Bình Lăng hiện nay đã vẽ không ít mẫu thiết kế quần áo, đưa qua cửa tiệm để cắt may.

Nàng bận rộn hết mấy ngày cũng coi như hoàn thành. Ngày hôm đó Thẩm Tuệ Cẩm lại ghé thăm, nói là thời tiết đang nóng dần lên, rủ Thẩm Mẫu Đơn đi dạo bờ hồ.

Mẫu Đơn đang rảnh rỗi, cũng muốn đi ra ngoài dạo, biết Bình Lăng có một hồ nước phong cảnh cũng không tệ. Mùa này trong hồ trồng rất nhiều hoa sen, đang là lúc thích hợp để dạo bờ hồ nên đã vui vẻ đồng ý.

Lúc đi nàng cũng dẫn theo Tư Cúc và Tần Niệm Hương. Thẩm Mẫu Đơn thật sự nhìn không thấu con người của Tần Niệm Hương, tính cách vô cùng tẻ nhạt, ở trong phủ là người ít biểu hiện nhất nhưng lại lấy được sự yêu thích của nàng. Hơn nữa Mẫu Đơn cảm thấy Niệm Hương rất hợp ý mình, hai người cũng có thể trò chuyện với nhau, lần nào ra ngoài cũng đều dẫn theo Niệm Hương.

Cả đoàn người lên xe ngựa đi về phía bờ hồ. Trên mặt hồ mùa này quả thật là một phong cảnh đẹp. Hoa sen đang lúc nở rộ, mọi người đều rất hào hứng, cộng thêm nha hoàn của Thẩm Tuệ Cẩm thì tổng cộng năm người vừa đủ hai chiếc thuyền. Lúc mọi người đang muốn xuống thuyền thì thấy một cô nương dáng vẻ thướt tha từ xa đi tới. Cô nương đó dung mạo khuynh thành, gương mặt chim sa cá lặn. Dung mạo này lại có vẻ không giống với dung mạo yêu kiều của Thẩm Tuệ Bảo, mang theo một vẻ đoan trang và hoà nhã, không phải cái kiểu hẹp hòi như Thẩm Tuệ Bảo có thể sánh kịp.

Hết chương 65.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Editor: Vanny

Dung mạo cô nương đó thật khiến người ta kinh ngạc. Ngay cả Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Tuệ Cẩm cũng không nhịn được nhìn ngắm mấy lần chứ đừng nói đến mấy người xung quanh. Cô nương đó dường như cũng chú ý tới ánh mấy của mấy người Thẩm Mẫu Đơn, hơi gật đầu với Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Tuệ Cẩm, nhẹ cười.

Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Tuệ Cẩm cũng nở nụ cười đáp lại. Đúng lúc lái đò chèo thuyền qua, Thẩm Mẫu Đơn theo Thẩm Tuệ Cẩm bước xuống thuyền. Hai người các nàng ngồi một chiếc thuyền. Tần Niệm Hương, Tư Cúc và nha hoàn của Tuệ Cẩm ngồi một chiếc thuyền. Lần dạo hồ này cũng vì vui chơi nên đa số mọi người đều là tự chèo thuyền, bọn họ cũng không ngoại lệ, để lái đò đợi ở trên bờ, tự mình chèo thuyền đi sâu vào đám hoa sen.

Hoa sen và đài sen ở đây đều có thể hái. Mấy người chèo sâu vào hồ sen liền dừng lại, hái mấy cành hoa sen và đài sen bỏ xuống thuyền, hoa sen toả ra hương thơm nhàn nhạt. Mấy người lột bỏ đài sen ở trên thuyền để lấy hạt sen ra bắt đầu ăn và tán gẫu.

Tư Cúc vẫn còn lưu luyến vị cô nương dung mạo khuynh thành lúc nãy, ăn một viên hạt sen, cảm thán nói: "Trên thế gian vậy mà có một vị cô nương xinh đẹp như vậy, cũng không biết chàng trai nào may mắn có thể cưới được cô nương ấy. Cưới một tân nương xinh đẹp như vậy về nhà chỉ cần để đó ngắm thôi cũng đủ cảnh đẹp ý vui rồi."

Bên cạnh vị cô nương lúc nãy là một chàng thanh niên tuấn tú, hình như Thẩm Tuệ Cẩm nhận ra chàng thanh niên đó, nghĩ nghĩ nói: "Chàng thanh niên phía sau cô nương lúc nãy hình như là đại công tử dòng chính của Hứa gia – Hứa Hạo. Vị cô nương đó thì muội không quen biết. Trong số các tiểu thư khuê các của Bình Lăng thì muội gần như chưa gặp qua vị cô nương này, có thể là họ hàng xa của Hứa gia chăng."

Thẩm Mẫu Đơn cũng cảm thấy dung mạo của cô nương ấy thật đáng kinh ngạc, đang cảm thán thì thấy ở phía xa dường như có giọng nói truyền đến: "Biểu ca, biểu muội, chúng ta qua bên kia đi. Lá sen ở bên kia cao hơn chút, mới có thể tìm được chỗ râm mát."

Không bao lâu, mấy người liền thấy hai chiếc thuyền nhỏ đang chèo qua đây, chính là vị cô nương có dung mạo khuynh thành và chàng thanh niên tuấn tú mà họ vừa gặp lúc nãy. Bên cạnh vị cô nương dung mạo khuynh thành kia còn có một vị cô nương khác dung mạo cũng không tồi, gương mặt hơi giống vị công tử Hứa gia – Hứa Hạo, có lẽ là muội muội của hắn ta.

Tên Hứa Hạo kia ngồi riêng một chiếc thuyền nhỏ khác, thấy phía trước đã có người rồi, dịu dàng nói: "Biểu muội, bên kia đã có người rồi, hay là chúng ta tới chỗ khác tìm xem."

Cô nương dung mạo khuynh thành kia lắc lắc đầu, cười nói: "Thì cứ qua bên đó đi, muội đã tới Bình Lăng mấy ngày rồi cũng chỉ quen biết mỗi biểu ca biểu muội các người, ngay cả các cô nương nhà khác cũng chưa gặp qua, vừa hay tiện thể làm quen kết giao thêm vài người bạn."

Hai chiếc thuyền chèo qua đây, mọi người đều là cô nương, rất nhanh đã bắt đầu quen thuộc. Vị cô nương dung mạo khuynh thành kia tuy rằng xinh đẹp nhưng tính cách lại vô cùng bình dị gần gũi, nói chuyện rất hợp với Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Tuệ Cẩm. Mấy người Thẩm Mẫu Đơn cũng biết được gia thế của vị cô nương kia, thì ra vị cô nương xinh đẹp này là người của Du gia ở thượng kinh.

Mọi người đều biết Du gia, là thế gia đại tộc ở An Dương. Du lão thái gia là quan Thượng thư chính nhị phẩm đương triều. Vị cô nương Du Dung Châu này là nhị cô nương dòng chính của đại lão gia Du gia. Du đại lão gia cũng là quan viên chính tam phẩm đương triều. Cô nương Du Dung Dhâu này được xưng tụng là quý nữ chân chính của thượng kinh.

Sở dĩ quý nữ thượng kinh này xuất hiện ở Bình Lăng là vì vài ngày trước quý nữ này bị bệnh, muốn ra ngoài cho khuây khoả, cho nên mới đến nhà di mẫu ở Bình Lăng ở một thời gian.

Du Dung Châu cười nói với mấy người: "Hiện giờ Dung Châu quen biết hai vị tỷ tỷ, là thật lòng muốn kết giao với hai vị tỷ tỷ. Sau này muội tới nhà tìm hai vị tỷ tỷ, thì mong hai người đừng ghét bỏ."

Thẩm Tuệ Cẩm cười nói: "Du muội muội nói đùa rồi. Bọn tỷ sao lại ghét bỏ muội chứ."

Thẩm Mẫu Đơn cũng nói phải liên tục, tuy ngoài mặt cười nói nhưng trong lòng lại cảm thấy kỳ lạ. Nàng luôn cảm thấy vị Du cô nương hơi kỳ lạ, không phải về phương diện cử chỉ lời nói, ngay cả Thẩm Mẫu Đơn cũng không rõ sao trong lòng mình lại nảy ra suy nghĩ này.

Mấy người nói chuyện, Du Dung Châu học thức uyên bác. Những lời nói ra có thể hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Cô nương Hứa gia bên cạnh rất sùng bái vị biểu tỷ của mình, ngay cả Hứa Hạo cũng dịu dàng đầy mặt nhìn Dung Châu, rõ ràng là thích vị biểu muội này của mình.

Thời gian dần trôi trong khi mấy người vẫn mải mê tán gẫu, mắt thấy đã không còn sớm nữa, mới cùng nhau chèo thuyền vào bờ.

Mấy chiếc thuyền vừa cập bờ liền trông thấy một nam tử dáng vẻ cao lớn đang đứng trên bờ, không phải ai khác chính là Yến Vương điện hạ của chúng ta. Gương mặt vốn lạnh băng của điện hạ sau khi nhìn thấy Mẫu Đơn liền dịu đi không ít. Chỉ là vừa nhìn thoáng qua nam tử thanh tú ở một chiếc thuyền khác, sắc mặt liền hơi sầm xuống.

Suy nghĩ của những người trên thuyền cũng khác nhau. Đương nhiên Thẩm Mẫu Đơn biết điện hạ xuất hiện ở nơi này không phải là ngẫu nhiên, đoán chừng là tới đây tìm nàng. Nàng rất sợ hắn ở trước mặt mọi người làm ra chuyện kinh hãi thế tục gì đó. Trong lòng Tư Cúc và Tần Niệm Hương cũng rất rõ ràng, hai người cùng nhìn về phía Thẩm Mẫu Đơn.

Vẻ mặt Thẩm Tuệ Cẩm đầy nghi hoặc, thật không biết tại sao năm lần bảy lượt đều gặp được điện hạ trong khoảng thời gian này, nhớ lại ngày trước thì một năm nửa tháng cũng khó mà gặp được vị vương gia của Lương châu này.

Du Dung Châu nhịn xuống sự rung động trong lòng, lộ nét cười dịu dàng với Vệ Lang Yến. Trong lòng cô nương ta nghĩ, không được gấp, so với những người khác ở kiếp này thì cô nương ta có nhiều ký ức hơn hẳn, có thể từ từ tiếp cận điện hạ, có thể trợ giúp điện hạ sớm ngày đăng cơ làm hoàng đế. Cô nương ta không muốn chuyện của kiếp trước lại một lần nữa xảy ra với mình. Cô nương ta biết điện hạ căm ghét nhất là loại nữ tử nào. Lần này cô nương ta sẽ không trở thành loại nữ tử đó nữa, cho nên cô nương ta sẽ không động đến Thẩm Mẫu Đơn.

Từ sau lần gặp Thẩm Mẫu Đơn trước đó ở An Dương, cô nương ta đã sai người điều tra Thẩm Mẫu Đơn, biết nàng là người Lâm Hoài. Vốn Du Dung Châu có chút lo lắng, cô nương ta chưa từng thấy trong mắt điện hạ có bóng dáng một ai. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô nương ta không cảm thấy một người bình thường như Thẩm Mẫu Đơn có khả năng hấp dẫn sự chú ý lâu dài của điện hạ như vậy, nếu không thì sao điện hạ không chịu cưới Mẫu Đơn, tại sao không chịu đón Mẫu Đơn vào cửa, nói trắng ra thì chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi, cho nên cô nương ta mới không hoang mang. Cô nương ta từng bước sắp đặt, trước tiên là tới Bình Lăng, muốn tiếp cận điện hạ. Nhưng trong lúc cô nương ta không ngờ nhất thì Thẩm Mẫu Đơn cũng tới đây rồi, còn biết được hai vị lão gia của Thẩm gia đều làm quan ở Bình Lăng, đây hiển nhiên là ý của điện hạ.

Trải qua chuyện này, Du Dung Châu càng không để Thẩm Mẫu Đơn vào mắt. Chẳng qua chỉ là quan viên thất phẩm, có thể thấy điện hạ không phải thật lòng muốn làm cho gia tộc của Mẫu Đơn lớn mạnh, chẳng qua chỉ là lấy lệ với Mẫu Đơn thôi?

Lúc nãy tới bờ hồ thật sự là ngẫu nhiên gặp, cô nương ta không ngờ có thể kết giao với Thẩm Mẫu Đơn. Chỉ là sau khi gặp được Thẩm Mẫu Đơn, cô nương ta đã thay đổi suy nghĩ. Dạo gần đây điện hạ rất mê đắm Thẩm Mẫu Đơn, chỉ cần tiếp cận Mẫu Đơn thì mới có cơ hội gặp gỡ điện hạ thường xuyên, mới có thể để năng lực tiên của cô nương ta có cơ hội phát huy, để điện hạ chú ý tới cô nương ta.

Thật ra Du Dung Châu cũng biết biểu ca có tình ý với mình, nhưng cô nương ta đã từng làm qua người phụ nữ tôn quý nhất trên đời này thì cô nương ta sao lại chịu gả cho biểu ca của mình.

Mấy người bước lên bờ, hành lễ với Vệ Lang Yến, Du Dung Châu ôn nhu nói: "Du thị Dung Châu gặp qua điện hạ."

Vệ Lang Yến quay đầu nhìn cô nương ta một cái, nhẹ gật đầu, lại chuyển ánh mắt qua đầu Thẩm Mẫu Đơn. Dĩ nhiên là Thẩm Mẫu Đơn hiểu rõ ánh mắt đó, ý bảo nàng nhanh chóng về nhà đi, nếu không thì hắn không đảm bảo sẽ làm ra chuyện gì ở bên ngoài đâu đấy.

Thẩm Mẫu Đơn đã hiểu ý của điện hạ, lập tức từ biệt Thẩm Tuệ Cẩm và Du Dung Châu, dẫn Tư Cúc và Tần Niệm Hương lên xe ngựa, một mạch chạy về thành Bắc.

Du Dung Châu nhìn hai người một trước một sau rời khỏi, mím chặt môi, mặc dù tự nhủ với bản thân là phải nhẫn nại, nhưng giờ phút này cô nương ta vẫn tồn tại ý nghĩ phải giết chết Thẩm Mẫu Đơn. Cho tới khi phía sau truyền đến giọng nói ôn nhu của biểu ca Hứa hạo, cô nương ta mới hoàn hồn, rất không cam lòng theo biểu ca đi về.

Xe ngựa chạy không bao lâu thì phía sau có một chiếc xe ngựa chạy theo. Tới khi chạy vào một con hẻm nhỏ thì chiếc xe ngựa đằng sau tăng tốc, vượt qua chiếc xe ngựa của Thẩm gia ở phía trước. Xe ngựa của Thẩm gia bị chặn lại, Thẩm Mẫu Đơn vén rèm xe lên nhìn, dĩ nhiên nhận ra chiếc xe ngựa của điện hạ, do dự một chút, nàng mới bảo Tư Cúc và Tần Niệm Hương ngồi xe ngựa về trước, còn mình nàng thì xuống xe ngựa đi tới trước mặt xe ngựa của điện hạ.

Màn xe bị xốc lên, nàng vừa nhìn là thấy ngay nam nhân cao lớn đang ngồi ngay ngắn ở bên trong. Nam nhân chìa tay ra, nàng không chần chừ đặt tay mình vào tay của hắn. nam nhân vừa dùng lực liền kéo nàng lên xe. tới khi rèm xe buông xuống, Thẩm Mẫu Đơn đã ngồi xuống đối diện điện hạ.

Thẩm Mẫu Đơn hơi gật đầu với hắn gọi điện hạ.

Mấy ngày nay Vệ Lang Yến đang bận bịu mấy chuyện khác. Hôm nay nghe thuộc hạ báo là nàng mở một cửa tiệm ở thành Bắc, hắn biết nàng rất kiêu hãnh, nhất định sẽ không chịu tiếp nhận sự giúp đỡ của hắn, cũng giống như toà nhà mà Thẩm gia đang ở, vẫn là hắn dùng cách ép giá xuống thấp bán cho Thẩm gia. Đương nhiên chuyện này sẽ không nói cho nàng biết rồi, bây giờ xem như biết nàng mở tiệm rồi cũng không thể giúp gì cho nàng, chỉ là dặn dò thuộc hạ giúp đỡ trông nom cửa tiệm cửa nàng.

Hôm nay vừa về, biết nàng đang vui vẻ đi dạo bờ hồ, hắn có chút không vui. Mấy ngày nay hắn thật là nhớ nàng muốn chết, vậy mà không ngờ nàng lại vui vui vẻ vẻ đi dạo chơi xung quanh.

Có thể nhận thấy điện hạ đang không vui, Thẩm Mẫu Đơn chủ động nói chuyện: "Điện hạ, Tử An có ở Bình Lăng không? Thiếp thấy hơi nhớ nó rồi đấy." Từ sau lần chia tay ở An Dương cũng sắp ba tháng không gặp Tử An rồi, Mẫu Đơn cũng hơi nhớ nó.

Vệ Lang Yến không trả lời, chỉ là sa sầm mặt nhìn Mẫu Đơn ở đối diện. Dung mạo của nàng không tính là tuyệt trần, nhưng lại có một cảm giác rất thoải mái, chí ít là từ lúc bắt đầu hắn biết mình không bài xích nàng. Hắn nhìn nàng hồi lâu mới mở miệng hỏi: "Mấy ngày nay nàng có nhớ ta không?"

Thật không ngờ hắn sẽ hỏi như vậy, Thẩm Mẫu Đơn nghĩ nghĩ, nhẹ gật đầu: "Có… có nhớ." Nàng luôn cảm thấy tình cảm của điện hạ đối với nàng quá đột ngột, nàng không cảm thấy chân thật gì cả, hơn nữa trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng thật sự không có lòng tin với nam nhân này.

Vệ Lang Yến đứng dậy ngồi xuống bên cạnh nàng, lại ôm nàng vào lòng, hôn gương mặt nàng một chút rồi không nói gì nữa. Xe ngựa chạy một mạch về vương phủ.

Vệ Tử An biết thẩm Mẫu Đơn tới thăm, hớn hở vui vẻ chạy đến ôm chầm Thẩm Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ tới rồi. Tử An rất nhớ tỷ."

Thẩm Mẫu Đơn ôm lấy Tử An đã cao không ít, cười nói: "Tỷ cũng rất nhớ Tử An. Mấy ngày nay Tử An có ăn uống đầy đủ không?"

Vệ Tử An gật đầu liên tục: "Đương nhiên là có rồi, những lời của Mẫu Đơn tỷ, Tử An luôn ghi nhớ trong lòng, không kén ăn, ăn uống đều rất điều độ. Mẫu Đơn tỷ xem có phải là Tử An đã cao hơn rồi không?"

Mẫu Đơn thả thế tử xuống, cao thấp đánh giá một phen, lại ra dấu một chút, cười nói: "Cao lên nhiều nha."

Trong lòng Vệ Tử An rất vui, lại kéo Mẫu Đơn vào phòng xem chữ viết mà mấy bữa nay nó luyện. Hai người trốn ở trong phòng nói một đống chuyện. Tới khi Vệ Lang Yến từ thư phòng đi ra thì ba người cùng nhau ăn cơm trưa. Sau đó Vệ Tử An phải đi ngủ trưa, bị nhũ nương bồng đi ru ngủ.

Đại sảnh chỉ còn lại Vệ Lang Yến và thẩm Mẫu Đơn, Vệ Lang Yến hỏi: "Nàng có muốn nghỉ một chút không?"

Thẩm Mẫu đơn lắc đầu. Mặc dù ngày thường nàng có thói quen ngủ trưa, nhưng bây giờ đang ở vương phủ, thật sự nàng rất sợ Yến Vương điện hạ, dường như nam nhân này vừa chạm vào nàng thì trong đầu toàn nghĩ đến mấy chuyện giường chiếu. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng không tin tưởng nam nhân này, luôn cảm thấy một năm sau khi hắn đăng cơ làm hoàng đế rồi, nhất định sẽ hối hận vì đã cưới nàng. Vì vậy hiện giờ như thế nào cũng không được buông lơi.

Vệ Lang Yến không biết suy nghĩ trong lòng của nàng, nếu không thì nhất định sẽ tức ói máu. Hắn cho rằng bản thân vì yêu nàng nên mới có dục vọng với nàng, thật không ngờ nàng lại có suy nghĩ như vậy.

Nhưng Vệ Lang Yến lại biết nàng có thói quen ngủ trưa sau giờ ngọ. Tất cả những thói quen sinh hoạt của nàng hắn đều biết cả. Hắn cũng không nhiều lời, lập tức đứng dậy đi tới bên cạnh nàng rồi cúi người xuống ôm ngang lưng nàng, khiến Thẩm Mẫu Đơn sợ hãi kêu ối một tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị doạ tới trắng bệch, tưởng hắn lại muốn làm ra chuyện gì đó giữa ban ngày ban mặt.

Vệ Lang Yến trực tiếp ôm nàng vào phòng, đặt nàng xuống giường một cách nhẹ nhàng, nói: "Nghỉ cùng ta một chút đi." Hắn không nói gì cả, ngồi

xuống giường nghiêng mình nằm xuống rồi ôm nàng vào lòng: "Ngủ đi, ta cũng hơi mệt rồi."

Thẩm Mẫu Đơn nằm trong lòng hắn hoàn toàn không dám lộn xộn, may mà hắn chỉ ôm như vậy một hồi thôi chứ không có hành động gì khác mới khiến nàng yên tâm hơn chút. Cả người cũng thả lỏng, thói quen tốt hằng ngày cũng bắt đầu lộ ra ở đây, nàng bắt đầu buồn ngủ. Trong lúc đang mơ mơ màng màng thì chợt nghe điện hạ hỏi: "Qua mấy ngày nữa là ngày giỗ của mẫu thân nàng, tới lúc đó có muốn lên chùa dâng hương không?"

Thẩm Mẫu Đơn mơ mơ hồ hồ đáp: "Đương nhiên là phải đi rồi." Qua mấy ngày nữa là ngày giỗ của mẫu thân nàng, mỗi năm vào ngày này nàng và người nhà đều sẽ đốt một chiếc đèn trường minh cho mẫu thân.

Trong nháy mắt sắp ngủ tới nơi, nàng dường như lại nghe thấy tiếng điện hạ nói: "Tới lúc đó ta sẽ đi với nàng."

Tới khi Thẩm Mẫu Đơn tỉnh lại, bên cạnh nàng đã trống không. Ngoài cửa có nha hoàn bước vào, nhìn kỹ thì ra là người quen, Cưu Lan.

Cưu Lan bưng nước ấm đi vào, cười nói: "Cô nương, cô nương tỉnh rồi à. Điện hạ có việc đi trước, có nói là nếu cô nương dậy rồi thì bảo phu xe trong phủ đưa cô nương về."

Thẩm Mẫu Đơn đứng dậy, gật gật đầu, xuống giường mang giày thêu vào, dùng nước ấm rửa mặt cho tỉnh táo, lại đi qua chơi với Tử An thêm một lúc nữa rồi mới kêu phu xe của vương phủ đưa nàng về Thẩm gia. Lúc về, Thẩm Mẫu Đơn vẫn luôn cảm thấy dường như mình đã quên chuyện gì đó thì phải, hình như lúc sắp ngủ điện hạ đã nói gì đó ở bên tai nàng thì phải, rốt cuộc là nói gì nhỉ?

Tới khi về tới Thẩm phủ nàng vẫn không nhớ ra rốt cuộc điện hạ đã nói cái gì với nàng.

Mấy ngày nay chắc là điện hạ có chút việc bận, trừ ngày gặp mặt hôm nay ra thì hôm sau lại không thấy bóng dáng điện hạ đâu. Ngược lại ngày hôm sau, Du Dung Châu lại tới cửa mời Thẩm Mẫu Đơn ra ngoài dạo chơi, vốn là Thẩm Mẫu Đơn không muốn đi, Du Dung Châu vừa nói vừa năn nỉ, tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngắn mà gọi nàng, lúc này nàng mới cùng với cô nương ta ra ngoài.

Du Dung Châu cũng không tính là quen thuộc với Bình Lăng, cho nên cũng dẫn theo biểu ca Hứa Hạo và biểu muội Hứa Thanh. Tới khi Thẩm Mẫu Đơn tới cửa mới biết có công tử dòng chính của Hứa gia đang đợi ở bên ngoài, liền có chút hối hận, nhưng lời đã nói ra thì không thể nuốt lời, chỉ có thể đi cùng nhau ra ngoài thôi.

Mấy cô nương chỉ có thể đi dạo chợ. Hứa Hạo đi ở phía sau mấy cô nương, dáng vẻ hơi có chút bất đắc dĩ.

Nói ra thì Hứa Thanh rất sùng bái vị biểu tỷ này của mình. Biểu tỷ không chỉ xinh đẹp dịu dàng, tài hoa cũng là bậc nhất. Hứa Thanh luôn cảm thấy biểu tỷ và ca ca của mình thật là xứng đôi, cũng rất thích nói chuyện với biểu tỷ, chơi cùng nhau. Chỉ là Hứa Thanh không sao hiểu tại sao biểu tỷ lại biểu hiện thân cận như vậy với tứ cô nương của Thẩm gia cái gì cũng không bằng biểu tỷ kia. Hứa Thanh luôn cảm thấy tứ cô nương Thẩm gia này không xứng làm bạn với tiên nhân như biểu tỷ. Nhưng biểu tỷ đã thấy không sao thì Hứa thanh cũng chỉ có thể suy nghĩ ở trong lòng thôi, sẽ không nhiều lời.

Mấy người đi dạo chợ rất lâu, dạo đủ các tiệm trang sức, son phấn còn có tiệm sách, Thẩm Mẫu Đơn mua một cây trâm màu xanh ngọc khảm ngọc lục bảo và mấy quyển du ký. Lúc này trong lòng nàng mới vui vẻ không ít. Ngày thường đều ít ra ngoài đi dạo, bây giờ trong tay có chút tiền nàng cũng muốn mua thêm cho mình vài bộ trang sức, sau đó lại mua thêm cho phụ thân và A Hoán một ít đồ nữa.

Mấy người đã đi dạo rất lâu. Thẩm Mẫu Đơn cũng nên trở về nhà rồi liền từ biệt Du Dung Châu. Du Dung Châu mời nàng hai ngày nữa lại đi dạo bờ hồ. Nhưng qua hai ngày nữa là giỗ của mẫu thân, Thẩm Mẫu Đơn nói: "Qua hai ngày nữa là giỗ của gia mẫu, tới lúc đó phải lên chùa đốt đèn trường minh cho mẫu thân, e rằng sẽ không có thời gian để đi ra ngoài."

Thẩm Mẫu Đơn vừa nói xong, trong đầu bỗng oanh một tiếng, cuối cùng nàng cũng nhớ ra hôm đó lúc đi ngủ điện hạ đã nói cái gì. Điện hạ nói muốn cùng nàng lên chùa!

Trong lòng nàng hốt hoảng, lại nghe Du Dung Châu nói: "Hai ngày nữa ta cũng muốn lên chùa đốt đèn trường minh cho tổ mẫu ta. Mẫu Đơn, tới lúc đó chúng ta cùng đi đi."

Thẩm Mẫu Đơn sao dám đồng ý, chỉ nói là không biết ý của phụ thân như thế nào nên không dám đưa ra chủ ý. Du Dung Châu cũng không tiện nói thêm gì nữa, cùng với huynh muội Hứa gia rời đi.

Thoáng cái hai ngày đã trôi qua, hai ngày nay điện hạ có việc nên không có ghé qua. Ngày mai là phải theo phụ thân và A Hoán lên chùa đốt đèn cho mẫu thân. Mẫu Đơn thấy điện hạ có khả năng không đến ngược lại lại thả lỏng hơn chút. Trước mắt nàng thật không muốn công khai chuyện của nàng và điện hạ cho người khác. Điều này đối với nàng hay đối với Thẩm gia đều không phải là chuyện tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Mẫu Đơn đã thay một bộ y phục trắng thuần, đầu tóc được búi đơn giản với hai lọn tóc mai, ngay cả trâm cài tóc cũng không mang. Sau khi ăn sáng, cả người trắng tinh cùng phụ thân và A Hoán lên xe ngựa. Lần này nàng dẫn theo Tần Niệm Hương cùng đi.

Thẩm Mẫu Đơn rất sợ điện hạ đột nhiên đến chùa nên bản thân cũng mang theo mũ che mặt. Cho dù tới lúc đó điện hạ tìm tới nàng, nàng cũng có thứ để che đi gương mặt.

Xe ngựa lắc lư đi ra khỏi thành. Những ngôi chùa thời này đa phần đều là ở trên núi, ngôi chùa ở Bình Lăng cũng không ngoại lệ, ở ngoài thành. Xe ngựa đi khoảng hai canh giờ là tới ngoài thành. Thẩm Mẫu Đơn ba người xuống xe ngựa, cho phu xe đợi ở dưới chân núi còn ba người thì lên núi tiến vào chùa. Hôm nay không phải mùng một và mười lăm, khách lên dâng hương cũng không nhiều.

Ba người đi tìm sư phụ đốt đèn trường minh trước rồi lại ở trước đèn dâng hương. Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Hoán ra ngoài đợi. Thẩm Mẫu Đơn ở trước đèn niệm kinh phật hết bảy bảy bốn mươi chín lần.

Vừa niệm xong, Thẩm Mẫu Đơn đứng dậy, đứng trước đèn hồi lâu. Nói ra thì ấn tượng của nàng với mẫu thân đã mờ nhạt từ lâu rồi. Mẫu thân vì khó sinh A Hoán mà qua đời, sau đó nàng lại trải qua hơn ngàn năm mới trùng sinh nên ấn tượng đối với mẫu thân lại càng mờ nhạt hơn. Những nhớ kỹ lại, vẫn có thể nhớ được dáng vẻ mẫu thân dịu dàng dỗ dành nàng, dạy nàng đọc sách viết chữ, làm nữ công lúc nàng còn nhỏ.

Trong lúc đang hồi tưởng dáng vẻ của mẫu thân, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói của điện hạ: "Đừng đau lòng, nếu như bá mẫu còn sống nhất định sẽ rất tự hào vì những đứa con như nàng và A Hoán."

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu, phát hiện điện hạ đã đứng ở sau lưng nàng không biết từ lúc nào. Nàng nhìn xung quanh một lượt, mặc dù không có ai ở gần đây. Nàng vẫn đội cái nón che mặt ở bên cạnh lên như cũ. Vệ Lang Yến nhìn nàng, cũng không nói gì, trước tiên chỉ thắp một nén nhang ở trước đèn, lại lạy ba cái trước cái bài vị ở đằng sau ngọn đèn trường minh.

Tới khi Vệ Lang Yến lùi về bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn, nhìn cái mũ che mặt ở trên đầu nàng, không nói một lời liền tháo cái mũ che mặt của nàng xuống, sắc mặt hơi sa sầm nói: "Sao hả, nàng không muốn người khác biết được mối quan hệ của chúng ta đến vậy sao?"

Thẩm Mẫu Đơn lắc đầu phủ nhận: "Không phải…"

Vệ Lang Yến trầm giọng nói: "Hôm nay trước mặt bài vị của bá mẫu, ta muốn nói trực tiếp rõ ràng với nàng. Mẫu Đơn, tính kiên nhẫn của ta có hạn. Ta thật lòng muốn cầu hôn nàng, và cũng đồng ý kéo dài tới một tháng sau mới tới cửa cầu hôn. Bây giờ bị người khác biết được mối quan hệ của chúng ta thì sao chứ? Tại sao nàng cứ một lần lại một lần lo lắng chứ? Nếu lần sau nàng còn như vậy thì ta không ngại để thời gian một tháng này kết thúc sớm hơn đâu!"

Lời này vừa dứt, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh băng của Tần Niệm Hương: "Ngươi là ai? Trốn ở đây làm gì? Ồ… thì ra là Du cô nương. Cô nương Du gia, cô nương trốn ở đây làm gì?"

Hết chương 66.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Editor: Vanny

Giọng nói lộ vẻ bối rối của Du Dung Châu cất lên: "Thì ra Niệm Hương cô nương, ta… ta chỉ muốn qua đây thắp cho tổ mẫu một ngọn đèn trường minh…"

Tần Niệm Hương nói: "Nếu là tới đốt đèn trường minh, sao Du cô nương không tiến vào mà cứ lén la lét lút ở đây vậy?" Niệm Hương nói xong đã kéo tay Du Dung Châu đi vào phật đường, đúng lúc bắt gặp người ở bên trong.

Mặc dù Du Dung Châu đã rất cố gắng che dấu bản thân, nhưng Thẩm Mẫu Đơn vừa liếc mắt một cái là có thể nhìn ra sự căm giận, không từ bỏ và thù hận của cô nương ta, cùng với sự ái mộ chợt loé khi cô nương ta nhìn điện hạ. Cuối cùng Thẩm Mẫu Đơn cũng hiểu ra, nàng nói sao cô nương Du gia lại thân cận nàng như thế, rõ ràng là lá ngọc cành vàng nhưng lại nhún nhường với nàng mọi lúc, tìm nàng ra ngoài chơi, thì ra là như vậy. Chỉ là vị Du cô nương này đã thích điện hạ từ lúc nào? Lại từ khi nào thì biết mối quan hệ của nàng và điện hạ? Nếu như không phải cô nương ta đã biết mối quan hệ của nàng và điện hạ từ sớm thì chắc sẽ không đến nỗi muốn làm bạn với nữ nhi của quan viên thất phẩm như mình đâu nhỉ.

Sắc mặt Du Dung Châu tái nhợt nhìn Thẩm Mẫu Đơn, muốn nở nụ cười, nhưng lại biểu hiện ra vẻ cười còn khó coi hơn khóc: "Mẫu… Mẫu Đơn, thật là trùng hợp, còn đang nghĩ qua đây có thể gặp được tỷ hay không, quả thật gặp được nè. Muội cũng đang muốn đốt ngọn đèn trường minh cho tổ mẫu của muội nè." Cô nương ta vừa nói vừa nhìn Vệ Lang Yến, cố hết sức nở nụ cười tươi: "Điện… điện hạ, Du thị Dung Châu xin gặp qua điện hạ."

Mấy người ở đây đều nhìn ra sự khác thường của Du Dung Châu. Vệ Lang Yến nhìn Tần Niệm Hương, nói: "Ngươi ra bên ngoài canh chừng đi, đừng để bất kỳ ai vào đây."

Tần Niệm Hương gật gật đầu, yên lặng lui ra ngoài.

Nhìn Tần Niệm Hương như vậy, Thẩm Mẫu Đơn hơi ngẩn ra, lại cười khổ, quay đầu nhìn Vệ Lang Yến: "Điện hạ, Niệm Hương là người của chàng

sao?" Nàng đã nói mà lúc đầu đụng trúng Niệm Hương rất kỳ lạ, thì ra là người điện hạ sắp xếp ở bên cạnh mình, buồn cười là bây giờ nàng mới nhận ra.

Vệ Lang Yến nhìn nàng, vươn tay chạm vào gương mặt nhỏ nhắn ủ rũ của nàng, phá lệ lộ ra nét cười: "Đương nhiên là phải sắp xếp một người bên cạnh để bảo vệ nàng rồi. Bằng không khi gặp phải một người như La Nam nữa thì nàng sẽ đối phó như thế nào? Cho nên mới để cho Niệm Hương ở cùng nàng. Võ công của Niệm Hương rất tốt, có Niệm Hương ở bên cạnh nàng, ta cũng thấy yên tâm."

"Điện hạ…" Thẩm Mẫu Đơn nhìn hắn, không ngờ ngay cả chuyện La Nam và La phu nhân đã làm hắn cũng biết.

Lúc này Du Dung Châu cũng không biết thả hồn bay tới đâu. cô nương ta sao cũng không ngờ được lần này lại nghe được những lời này. Điện hạ… thế mà muốn cưới nữ nhân này, sao có thể như vậy chứ? Cô nương ta cho rằng Thẩm Mẫu Đơn chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi không có gì đáng ngại, nhưng bây giờ lại là hòn đá cản đường, uy hiếp vị trí hoàng hậu của cô nương ta. Cô nương ta vốn không muốn động đến Thẩm Mẫu Đơn, nhưng với tình hình trước mắt này. Nếu như cô nương ta không kịp thời ra tay thì cô nương ta sẽ không có duyên với vị trí hoàng hậu này nữa, vậy rốt cuộc nên làm sao đây?

Sắc mặt Vệ Lang Yến vô cảm nhìn nữ tử gương mặt tái nhợt, vẻ mặt do dự ở đối diện, hỏi: "Lúc nãy ở ngoài ngươi đã nghe được những gì?"

Du Dung Châu vẻ mặt phức tạp nhìn hắn, cố nén sự chua xót trong lòng, nở nụ cười: "Đều nghe thấy hết rồi ạ…" Lại hỏi Thẩm Mẫu Đơn: "Muội muội ở đây còn phải chúc mừng tỷ tỷ đó, chúc mừng tỷ tỷ đã tìm được lang quân như ý như điện hạ đây." Ai cũng không biết trong lòng cô nương ta đang nhỏ máu.

Thẩm Mẫu Đơn hơi gật đầu: "Đa tạ Du muội muội, cũng chúc Du muội muội sớm ngày tìm được lang quân như ý."

Vệ Lang Yến không quan tâm Du Dung Châu có biết chuyện hay lan truyền chuyện này ra ngoài hay không, đối với hắn mà nói thì cũng không hề gì. Hắn đương nhiên nhận ra ánh mắt ái mộ của Du thị Dung Châu này đối với mình, chỉ là trong mắt hắn chỉ có mình Mẫu Đơn, đối với sự yêu mến của nữ tử khác thì hắn chỉ cảm thấy chán ghét mà thôi. Hắn vẫy vẫy tay để Du Dung Châu lui ra ngoài, lại quay đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn, không đầu không đuôi nói một câu: "Ta chỉ yêu mình nàng thôi." Không đợi phản ứng của Thẩm Mẫu Đơn, lại nói: "Được rồi, chúng ta đi về thôi."

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn có chút cảm xúc vui vẻ nói không rõ toát ra từ trái tim. Nàng dùng tay đặt lên tim mình, lại nhìn Vệ Lang Yến, ừ một tiếng. Hai người cùng nhau đi ra phật đường. Lúc sắp bước ra khỏi phật đường, Thẩm Mẫu Đơn quay đầu nhìn bài vị của mẫu thân mình một cái, thầm nghĩ: "Mẫu thân, chàng có phải là lương duyên kiếp này của nữ nhi không? Nếu… nếu chàng thật lòng đối với con, con cũng nguyện thật lòng thật dạ đối với chàng. Con sẽ không còn sợ hãi, không còn đắn đo nữa, sẽ cố gắng cùng chàng vượt qua những khó khăn gian khổ sau này."

Thẩm Mẫu Đơn lên xe ngựa của điện hạ. Sau khi điện hạ đưa nàng về Thẩm gia thì rời đi, nói rằng khoảng thời gian này có chút bận, qua mấy ngày nữa lại tới thăm nàng.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của điện hạ, Thẩm Mẫu Đơn biết trong lòng hắn đang rất mong chờ nàng nói vài câu quan tâm hắn hơn. Đầu óc nhất thời nóng lên, buột miệng nói ra: "Điện hạ, ngài… nên chú ý sức khoẻ nhiều hơn, đừng để mình quá mệt mỏi."

Nét mặt hơi nghiêm túc của Vệ Lang Yến lập tức giãn ra, nở nụ cười. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nét tươi cười của điện hạ như vậy, nhịn không được có chút ngây người, tim đập thình thịch.

Vệ Lang Yến cúi đầu hôn bờ môi của nàng, cười nói: "Nàng cũng vậy, cố gắng ngoan ngoãn ở trong nhà. Nếu như hiềm trong nhà quá buồn chán muốn ra ngoài đi dạo thì nhớ dẫn theo Tần Niệm Hương. Qua mấy ngày nữa ta sẽ trở về, tới lúc đó sẽ tới thăm nàng." Tiếng nói của hắn dừng lại một chút, tình cảm dịu dàng trong mắt hắn khiến trái tim của Mẫu Đơn bắt đầu nóng lên: "Mẫu Đơn, ta sẽ nhớ nàng."

"Thiếp cũng vậy… Thiếp cũng sẽ nhớ điện hạ." Thẩm Mẫu Đơn thì thào nhỏ nhẹ, bỗng nhiên giống như bị ma xui quỷ khiến, nàng nhón chân hôn lên đôi môi của nam nhân tuấn tú kia một cái. Tới khi hoàn hồn nàng mới biết vừa rồi nàng đã làm cái gì, mặc dù trong lòng xấu hổ muốn chết, nhưng nàng vẫn ngước mắt nhìn điện hạ, vẻ mặt không còn vẻ trốn tránh nữa. Phải rồi, một nam nhân ưu tú như vậy nhiều lần lặp đi lặp lại nói yêu nàng, còn bao dung nàng như vậy, nàng còn băn khoăn gì chứ? Nếu đã tránh không được thì chi bằng nàng cứ tiếp nhận hắn, vì tương lai sau này mà suy nghĩ.

Đầu tiên Vệ Lang Yến ngây ra một lúc. Tới khi đôi môi mềm mại của nàng rời khỏi, hắn mới biết vừa rồi Mẫu Đơn đã hôn hắn. Trong lòng rung động một hồi, lại thấy ánh mắt nàng rốt cuộc đã không còn trốn tránh nữa, sao hắn có thể không hiểu được ý của nàng cơ chứ. Hắn không nhịn được mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, nâng mặt nàng, nhẹ nhàng hôn xuống.

Nụ hôn này vừa cẩn trọng, dịu dàng lại vừa điên cuồng. Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy ngượng ngùng nhưng vẫn nhẹ nhàng đáp lại hắn, chủ động vươn lưỡi ra liếm liếm môi hắn, chạm vào lưỡi của hắn, khiến hắn càng thêm điên cuồng mút lấy đôi môi và cái lưỡi thơm tho, trơn nhẵn của nàng.

Tới khi đầu óc Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy choáng váng, Vệ Lang Yến mới buông nàng ra. Nhìn thời gian không còn sớm nữa, lại nói thêm vài lời yêu thương rồi mới lưu luyến không thôi mà rời khỏi.

Thẩm Mẫu Đơn đứng tại chỗ, sờ sờ đôi má vẫn còn đang nóng rực, trong lòng vừa ngọt ngào vừa sầu lo.

Trước kia nàng còn mờ mịt, nhưng bây giờ cuối cùng nàng cũng nghĩ thông rồi, biết mình cũng có tình cảm với điện hạ. Nàng đã định không tiếp tục trốn tránh nữa, cố gắng xây dựng tương lai, vì Thẩm gia và cũng vì chính mình.

Nói về Thẩm gia, trừ nhị bá mẫu cái người hay gây chuyện ra thì những người khác đều coi như là khá tốt. Mặc dù lão phu nhân coi thường tam phòng bọn họ nhưng cũng không liên kết với đại phòng và nhị phòng hại bọn họ gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là lạnh nhạt tam phòng bọn họ mà thôi. Đại bá của đại phòng rất thích hợp làm quan, năm đó cũng chỉ là chọn sai chiến tuyến mà thôi, lần này nàng nhất định sẽ không để đại bá giẫm lên vết xe đổ nữa. Đại bá

mẫu người này cũng rất hiểu lý lẽ, đối xử với tam phòng bọn họ cũng không tệ. Tính cách mấy đường ca đường đệ của mình mặc dù không giống nhau nhưng mỗi người bọn họ đều có nét đặc sắc riêng, tâm địa đều không xấu. Mấy huynh đệ tỷ muội bọn họ cũng coi như hài hoà, muốn Thẩm gia bắt đầu lớn mạnh, đương nhiên là phải để nam nhi của Thẩm gia bắt đầu lớn mạnh lên.

Tính tình nhị đường ca Thẩm Khánh Đông giống đại bá, thận trọng, có hơi khôn vặt, rất thích hợp trong chốn quan trường. Thất đường đệ Thẩm Khánh Niên lại thích võ hơn, có thể mời thầy giáo chính tông đến dạy đệ ấy sau đó đưa vào quân đội để luyện tập. Bát đường đệ Thẩm Khánh Thần mặc dù không thông minh bằng Thẩm Khánh Đông của đại phòng nhưng tính cách chín chắn. Người như vậy cũng rất thích hợp trong chốn quan trường, chỉ là hiện tại tuổi của đệ ấy còn quá nhỏ, cũng không vội, trước tiên tìm một danh sư về dạy dỗ đệ ấy hai năm rồi nói tiếp. Còn A Hoán, hiện tại đệ ấy đã là nho sinh rồi, tuổi tác giống nhau vẫn còn nhỏ, cũng chỉ có thể tìm danh sư về dạy hai năm.

Nàng đã nghĩ xong chuyện làm Thẩm gia phát triển, cũng muốn con đường làm hoàng đế của điện hạ sau này có thể nhẹ nhàng hơn. Những chuyện khác có thể nàng làm không biết nhưng nàng có thể dùng những điều mà nàng học được trong những năm này cố gắng kiếm nhiều tiền hơn. Tiền bạc chính là gốc rễ của một quốc gia, cũng là gốc rễ của quân đội, chỉ cần có ngân lượng, mới có thể chiêu mộ nhân tài, chiêu binh mãi mã, mua đủ quân lương theo nhu cầu của quân đội. Nàng còn nhớ lúc trước khi điện hạ đưa ly lưu ly cho nàng có nói cái vật đó là do man di chế tác ra, rất quý giá. Nàng định giao cách chế tạo lưu ly cho thuộc hạ của điện hạ để họ đi làm. Cái thứ này nếu có thể chế tạo ra, tin rằng có thể giúp điện hạ kiếm không ít tiền.

Nghĩ tới đây, Thẩm Mẫu Đơn có chút đứng ngồi không yên, về phòng chép lại phương thức chế tạo lưu ly mà nàng còn nhớ lúc trước. Sáng sớm ngày hôm sau liền bảo phu xe của Thẩm gia chuẩn bị xe ngựa, dẫn theo Tần Niệm Hương đi Trần gia.

Trần gia là thế gia vọng tộc ở Bình Lăng. Trưởng tử dòng chính Trần Hoằng Văn đi theo điện hạ làm thị vệ trưởng, rất trung thành đối với điện hạ, giúp điện hạ xử lý những việc vặt. Phương thức này có thể giao cho Trần Hoằng Văn để y cho người chế tác.

Thẩm Mẫu Đơn nhanh chóng được mời vào Trần phủ. Tần Niệm Hương cũng theo vào. Tới khi vào phòng khách, Thẩm Mẫu Đơn thấy ngoại trừ Trần Hoằng Văn ra còn có một hán tử thân hình vạm vỡ. Hán tử đó vốn đang nhìn Thẩm Mẫu Đơn với dáng vẻ tràn đầy hứng thú nhưng tới khi thấy Tần Niệm Hương bước theo vào, đôi mắt hán tử lập tức trợn trừng, nhìn chằm chằm vào Tần Niệm Hương.

Cuối cùng đại hán thân hình vạm vỡ này chịu không nổi sự thờ ơ của Tần Niệm Hương đối với hắn ta. Đại hán sải bước tới bên cạnh Niệm Hương, kéo nàng ấy đi ra ngoài: "Tần Niệm Hương, ngươi theo ta ra ngoài một lát!"

Tần Niệm Hương vùng vẫy, nhưng không thoát ra được hán tử thân hình vạm vỡ này, nói với Mẫu Đơn một tiếng rồi đi ra ngoài. Vốn Thẩm Mẫu Đơn còn hơi lo lắng, Trần Hoằng Văn đã cười nói: "Thẩm cô nương đừng lo lắng Tần cô nương. Đại hán thô lỗ kia là sư phụ và là người nuôi dưỡng Tần cô nương, sẽ không làm hại cô nương ấy đâu."

Lúc này Thẩm Mẫu Đơn mới yên tâm, lại giao phương thức tối qua mới viết cho Trần Hoằng Văn, cười nói: "Đây là phương thức chế tạo lưu ly mà ta đã ghi lại từ trong một cuốn du ký mà ta còn nhớ. Tự ta cũng không biết có đúng hay không, nghĩ rằng điện hạ có thể cần dùng tới nên đem qua. Chi bằng Trần công tử sai người làm thử xem, tìm ra khoáng thạch thử xem sao, cũng có thể chế tạo thành công cũng không chừng."

Trần Hoằng Văn nhìn phương thức trên tay, cảm thấy hơi kinh ngạc. Y biết điện hạ có tình cảm với vị cô nương này, cũng biết vị cô nương này dường như trốn tránh điện hạ. Người ngoài cuộc thường luôn tỉnh táo, thái độ lúc trước của cô nương này hoàn toàn là trốn tránh nhiều hơn có tình cảm với điện hạ. Bây giờ đột nhiên sao lại giống như nghĩ thông rồi? Cũng không biết hai ngày nay giữa điện hạ và vị Thẩm cô nương này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nữ nhân của điện hạ đối với y là ai vốn không quan trọng, chỉ cần là người có thể mang lại quyền lợi và lợi ích cho điện hạ thì vẫn tốt hơn nhiều so với một nữ nhân như hoa tầm gửi gấp mấy lần. Y đương nhiên rất vừa lòng đối với vị Thẩm cô nương trước mắt này. Hơn nữa, y lại nhìn phương thức chế tạo lưu ly trong tay, trong lòng cũng hơi kích động. Y đương nhiên biết phương thức này là thật rồi, mang đến điều gì cho điện hạ rồi. Y ngẩng đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Thẩm cô nương, đa tạ cô nương có thể vì điện hạ mà suy nghĩ như vậy. Điện hạ có thể cưới được nữ tử như cô nương cũng là phúc của điện hạ."

Khuôn mặt Mẫu Đơn khẽ nóng, cười nói: "Trần công tử quá lời rồi."

Hai người nói xong vài câu thì Tần Niệm Hương cũng quay về rồi, chỉ là sắc mặt hơi đỏ lên. Đại hán vạm vỡ kia không theo qua đây, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Tần Niệm Hương quay lại thì Thẩm Mẫu Đơn dẫn nàng ấy đi về. Hai người ngồi trên xe ngựa. Sắc mặt Tần Niệm Hương vẫn còn hơi đỏ. Thẩm Mẫu Đơn nhịn không được cười nói: "Niệm Hương, ngươi sao vậy? Đại thúc kia là gì của ngươi vậy?"

Tần Niệm Hương sờ sờ gương mặt nóng rực của mình, ấp úng nói: "Người đó là sư phụ của ta, cũng là người có công nuôi dưỡng ta. Lúc nhỏ nếu không nhờ người đó thì không biết ta sẽ ở phương trời nào nữa. Người đó… là người thân duy nhất với ta trên đời này. Đúng rồi, Mẫu Đơn tỷ, người đó chỉ mới 28 tuổi thôi, gọi đại ca là được rồi…" Nói tới đây, ngay cả chính Niệm Hương cũng không nhịn được đỏ bừng mặt.

Thẩm Mẫu Đơn cũng hiểu sơ sơ ý nghĩ trong đầu nha đầu này rồi, biết nha đầu này chắc là thích hán tử kia rồi, chỉ là nha đầu này mới 15 tuổi. Nam tử kia 28 tuổi, cách nhau 13 tuổi, sợ rằng bọn họ hơi khó khăn rồi.

Xe ngựa chạy lộc cộc. Lúc chạy vào một con hẻm thì đột nhiên Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy tiếng ngựa hí vang bên ngoài, rất thê thảm kèm theo đó chiếc xe ngựa bỗng nhiên bị hất văng, đập vào vách tường bên cạnh. Thẩm mẫu đơn đụng đầu vào cạnh cửa sổ, Tần Niệm Hương cũng không biết bị va vào chỗ nào, ngã một loạt.

Khó khăn lắm xe ngựa mới dừng lại, Thẩm Mẫu Đơn ôm lấy cái trán sưng đau hỏi: "Cát thúc, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"

Không đợi Cát thúc trả lời, bên ngoài đã vang lên mấy giọng nói lưu manh: "Ồ, người ngồi trong xe hình như là tiểu thư nhà nào thì phải, cũng thật là thuận tiện cho mấy ca ca chúng ta rồi. Mấy ca ca chúng ta đã chơi qua không ít hoa khôi ở thanh lâu rồi nhưng chưa có chơi qua tiểu thư khuê các nào như vậy, ha ha ha." Kèm theo đó là giọng cười khả ố của mấy tên nam nhân đê tiện.

Thẩm mẫu Đơn biến sắc, còn chưa kịp nổi giận thì Tần Niệm Hương đã tức giận đầy mặt, xốc rèm xe nhảy xuống, không bao lâu thì nghe tiếng kêu thảm khốc của một nam nhân ở bên ngoài. Thẩm Mẫu Đơn đẩy màn xe ra nhìn một cái. Con ngựa không biết bị cái gì làm bị thương, chỗ mông ngựa chảy không ít máu. Con ngựa đang đứng tại chỗ không ngừng đạp vó. cả người Cát thúc run rẩy trốn ở một bên. Niệm Hương cô nương ở một bên võ công cao cường, hai ba chiêu đã đánh tới người nam nhân bên cạnh, chỉ là nhân số đối phương hơi nhiều. Mấy người vây đánh Tần Niệm Hương, hai nam nhân còn lại thì mon men tới gần xe ngựa bên này, hiển nhiên là muốn vào bắt Thẩm Mẫu Đơn.

Thẩm Mẫu Đơn thót tim, trong lòng vô cùng phẫn nộ. Nàng không nghĩ ngợi nhiều, quay người tới vách ngăn nhỏ ở trong xe ngựa móc ra một cây chuỷ thủ sắc bén, nắm chặt chuỷ thủ ở trong tay. Đồng thời rèm xe ngựa đã bị xốc lên, một nam nhân tướng mạo hèn hạ leo lên xe ngựa vươn tay định bắt Thẩm Mẫu Đơn.

Mắt thấy nam nhân kia càng ngày càng tới gần, Thẩm Mẫu Đơn không chút do dự, rút chuỷ thủ đâm chính xác vào bụng của nam nhân. Động tác của tên nam nhân bỗng dừng lại, cúi đầu khó tin nhìn bàn tay xinh xắn cầm chuỷ thủ đâm tới cán ở bụng. Tên đó từ từ ngẩng đầu nhìn Thẩm Mẫu Đơn, thấy ánh mắt bình tĩnh và căm hận của nàng, há to mồm, muốn nói gì đó, vậy mà cô nương này lại còn rút chuỷ thủ ra, giơ chân đạp tên đó xuống xe, ngay cả tên đàn em đi theo phía sau tên đó cũng bị đá ra ngoài, bị tên đó ngã đè xuống đất.

Tên đàn em bị đè ở dưới lập tức há mồm mắng: "Trương Tam, ngươi làm gì vậy, ngay cả một cô nương cũng không khống chế được, còn bị đá xuống dưới nữa, xem ta đây, để ta khai trai trước, sau đó sẽ đến lượt các huynh đệ…" Hắn ta vừa nói vừa bò lên, nhìn cái bụng đẫm máu của huynh đệ mình chợt ngây ra.

Nghe thấy tiếng động ở sau lưng, tên nam nhân giống như gặp ma quay đầu nhìn cô nương dung mạo thanh tú đang ngồi xổm ở trên xe lạnh lùng nhìn hắn ta, trong tay đang cầm một thanh chuỷ thủ đang nhỏ máu, rõ ràng vẻ ngoài thanh tú là thế nhưng giờ phút này lại giống như ác quỷ tu la ở dưới địa ngục khiến hắn ta không lạnh mà run. Sắc mặt tên nam nhân lập tức trắng bệch, sợ tới mức hắn ta nhịn không được lui về sau hai bước. Trong lòng thầm mắng một câu kỳ lạ, khuê tú nhà ai lại dám đâm người khác mà mặt không chút thay đổi, chuyện lần này xem ra gay go rồi, còn tưởng rằng là một cô nương yếu đuối, bọn họ chỉ cần cùng xông lên cưỡng bức nàng ta là được rồi.

Nhưng mà dù sao cũng là một cô nương, nam nhân do dự một chút, lá gan rất nhanh lại to lên, sắc mặt hung ác bước lên trước hai bước.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn tên nam nhân kia tiến lên, lập tức lui vào bên trong xe ngựa. Không gian của xe ngựa có hạn, ngược lại có lợi cho cơ thể nhỏ nhắn của nàng phát huy. Tới khi tên nam nhân trèo lên xe ngựa định tóm lấy nàng, nàng không chút do dự đâm ra một đao. Bàn tay tên nam nhân lập tức bị rách một đường máu tươi chảy ra, nhưng không ngờ tên nam nhân lại không do dự, vươn tay giật mạnh mái tóc của nàng, tay còn lại cũng bắt được tay phải đang cầm chuỷ thủ của nàng.

Tên nam nhân nắm chặt mái tóc của Thẩm Mẫu Đơn, đập đầu nàng vào cạnh cửa sổ xe ngựa bằng gỗ bên cạnh. Cú đập khiến đầu của nàng tê rần, thiếu chút nữa là ngất đi. Nàng thầm cắn lưỡi mình một cái mới tỉnh táo lại, lại cố gắng nhớ lại lúc học được một số kỹ năng cầm nã, khi đó mặc dù nàng không có kinh nghiệm thực tiễn nhưng cũng không ngại để nàng luyện tập một phen. Các động tác đó ở trong đầu nàng từ từ rõ ràng hơn. Nàng duỗi chân trái dùng gót chân móc vào gót chân nam nhân kia, cơ thể dùng lực xoay lại, khuỷu tay thúc mạnh vào bụng tên nam nhân kia. Tới khi cơ thể có thể cử động, nàng lập tức dùng ngón tay đâm vào má, bàn tay cũng theo đà đập xuống cằm. Tên nam nhân lập tức ngửa ra sau té xuống đất. Tay nàng cầm lấy chuỷ thủ, không chút do dự, lập tức đâm vào một cách tàn nhẫn, đâm thẳng vào bụng tên nam nhân, rồi đạp hắn ta xuống trong ánh mắt không thể tin được của tên nam nhân.

Võ công của Tần Niệm Hương mặc dù không tồi, nhưng đều là một chút võ công quyền cước, nhiều lắm cũng chỉ khiến bọn chúng bị thương gân cốt ngoài da. Đám người này đâu ngờ tới lúc Trương Tam và Thuận Tử lên xe ngựa tóm lấy tiểu cô nương kia lại gặp phiền phức như vậy, cuối cùng hai tên còn bị đâm một đao. Tiểu cô nương bên trong rốt cuộc là người như thế nào? So với cái đứa bên ngoài còn khó khăn hơn, thật sự là tiểu thư khuê các mà người đó nói sao?

Giờ phút này mấy tên nam nhân đều hơi bị doạ sợ, thêm vào đó cô nương bên ngoài này võ công rất cao. Đám người này hiểu rằng hôm nay nhất định là bắt không được bọn họ rồi, một tên trong số đó hô to: "Các huynh đệ, mọi người mau rút lui thôi."

Trong nháy mắt mấy tên nam nhân đã tháo chạy hết, trong chốc lát đã không thấy bóng dáng đâu. Ở dưới đất chỉ còn lại hai tên nam nhân cả người đầy máu.

Lúc Tần Niệm Hương và Cát thúc nhìn thấy hai tên nam nhân nằm dưới đất đều ngây ra, tới khi nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn cả mặt đầy máu vén rèm xe ngựa đi xuống lại càng giật nảy mình. Cát thúc nhìn thấy cô nương giống như ác quỷ cũng bị doạ không nhẹ. Trái lại khả năng thích ứng của Tần Niệm Hương lại rất nhanh, đá đá hai tên nam nhân nằm dưới đất rồi đi tới bên cạnh Thẩm Mẫu đơn: "Cô nương, người không sao chứ."

Chuỷ thủ của Thẩm Mẫu Đơn vẫn còn bỏ trên xe ngựa, nàng lắc lắc đầu, lấy khăn tay trong người ra lau vết máu trên mặt do vết thương trên tay tên nam nhân bắn ra, lại nhìn Cát thúc đang trốn ở một bên nói: "Cát thúc, phiền lão đi nha môn báo án cái nha."

Cát thúc gật gật đầu, run run đứng dậy ra khỏi con hẻm.

Tần Niệm Hương nhìn thoáng qua 2 người đang nằm dưới đất, nói: "Cô nương, ta thấy chuyện này không giống ngẫu nhiên, hình như là có người cố tình muốn gây sự với chúng ta."

Đáy lòng Thẩm Mẫu Đơn cười lạnh hai tiếng, đâu chỉ là muốn gây sự với các nàng, rõ ràng là muốn cưỡng bức, huỷ đi sự trong sạch của các nàng, rốt

cuộc là do ai làm, trong lòng nàng cũng đã biết rõ là ai rồi. Một tiểu thư khuê các như nàng thì làm gì có kẻ thù gì, nhiều lắm là có chút ân oán với Thẩm Tuệ Bảo thôi. Nhưng Thẩm Tuệ Bảo chỉ là một tiểu thư bị chiều quá sinh hư, nhiều lắm cũng chỉ kiếm chuyện với nàng chút thôi, giở thủ đoạn nhỏ làm hại nàng một chút chứ không làm ra loại chuyện này được, vậy thì chỉ còn lại cô nương ta thôi.

Thẩm Mẫu Đơn không ngờ cô nương ta lại có thể giở thủ đoạn tàn độc như vậy. Hai người cũng chỉ mới quen biết mấy ngày thôi, chỉ vì điện hạ thích mình mà cô nương ta liền muốn hại mình như vậy, thật là độc ác mà. Cô nương ta biết quan hệ của mình và điện hạ mới có một ngày thôi mà. Chỉ mới một ngày thôi mà cô nương ta đã không thể đợi được muốn thủ tiêu mình rồi. Chỉ là lần này cô nương ta không thành công, lần sau không biết sẽ nghĩ ra cách nào đây, nhưng mà cách có thể khiến điện hạ chán ghét, vứt bỏ mình thì chỉ có một cách thôi, đó là bản thân bị người khác đoạt đi sự trong sạch. Đoán rằng thủ đoạn lần sâu của cô nương ta chắc cũng chẳng khác mấy lần này, cho người làm mất sự trong sạch của mình.

Thẩm Mẫu Đơn và Tần Niệm Hương đứng tại chỗ đợi không bao lâu liền có người dẫn theo binh lính tới đây, người dẫn đầu là Trần Hoằng Văn. Sắc mặt y hơi khó coi, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, cũng may mà Mẫu Đơn cô nương không sao, nếu không thì chẳng cần chờ điện hạ quay về, mình y cũng không còn mặt mũi nào gặp điện hạ nữa rồi.

Trần Hoằng Văn trấn an Thẩm Mẫu Đơn hai câu, nhìn tình trạng bi thảm của hai tên đang nằm dưới đất, cho rằng do Tần Niệm Hương làm nên cũng không để ý, rất nhanh đã dẫn hai tên đó đi. Trước tiên là để đại phu cầm máu sơ qua cho bọn chúng rồi sau đó mới bắt đầu nghiêm hình tra khảo, hai tên đều nói không biết người đó, người đó đã cải trang. Bọn chúng ngay cả mặt mũi cũng đều chưa gặp qua, người đó chỉ nói là phải cưỡng bức một cô nương tên Thẩm Mẫu Đơn trên chiếc xe ngựa đó, rồi sau đó sẽ cho mỗi người bọn họ 500 lượng bạc. Bọn chúng thấy tiền thì sáng mắt, nghĩ rằng chỉ là một tiểu thư khuê các thôi, có thể có bản lĩnh gì chứ, liền chấp nhận làm.

Tra khảo cả buổi chiều hai tên đó đều vẫn nói như vậy, xem ra thật sự là không biết tên chủ mưu đứng phía sau là ai rồi. Thật sự Trần Hoằng Văn có chút lo lắng, lần này ám vệ đều đi theo điện hạ ra ngoài rồi. Y chỉ có thể phái hai tên thị vệ qua bảo vệ Mẫu đơn trước, chỉ sợ người đó lại ra tay với Thẩm Mẫu Đơn lần nữa.

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn biết rõ là do ai làm nhưng lại không có chứng cứ, cũng không thể trực tiếp báo quan đi bắt cô nương ta, chỉ có thể nghĩ cách ứng phó trong đầu, bản thân nàng lại càng muốn gậy ông đập lưng ông hơn. Cô nương ta đã quan tâm thân thể của nàng như vậy thì nàng sẽ trả lại trên người cô nương ta như thế.

Gặp phải chuyện như vậy, nàng cũng không còn lòng dạ nào đi ra ngoài nữa, ở suốt mấy ngày trong nhà. Mấy ngày này cũng không rảnh rỗi, nàng đều cố gắng tập luyện mấy kỹ năng cầm nã với Tần Niệm Hương. Mấy kỹ năng này nàng vẫn thấy rất hữu dụng, dùng để phòng thân cũng không tệ. Vài ngày sau, bỗng Tư Cúc vào báo là Du cô nương ghé thăm. Thẩm Mẫu Đơn cười cười, bảo Tư Cúc mời người vào.

Hết chương 67.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Editor: Vanny

Hôm nay Du Dung Châu mặc bộ váy áo tơ lụa màu hồng phấn có thêu hoa văn hình hoa mai bằng vàng ở thân áo, váy dài màu trắng thêu chỉ bạc bồng bềnh như đoá lan trắng chìm trong màn sương. Dung mạo sau khi được trang điểm tỉ mỉ càng thêm xinh đẹp diễm lệ. Thẩm Mẫu Đơn cười khẩy, bởi vì không chiếm được cho nên càng muốn ở trước mặt nàng bày ra tư sắc vốn có sao? Chỉ là trừ dung mạo ra cô nương ta còn có gì chứ? Cho dù dáng vẻ xinh đẹp thì sao nào, lòng dạ lại cứ độc ác như vậy, nam nhân làm sao có thể yêu cô nương ta chứ.

Du Dung Châu bước vào phòng, nhìn nữ tử nhàn nhã đang tựa vào ghế quý phi đọc sách, cố gắng áp chế sự xúc động muốn xé xác nàng xuống, nở nụ cười xinh đẹp: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ ở trong nhà làm gì vậy, cũng không thấy tỷ tới Hứa phủ tìm muội."

Thẩm Mẫu Đơn ngồi thẳng dậy, đặt quyển sách xuống cái án bên cạnh, lại bảo Đậu Nhi ở bên cạnh mang điểm tâm và trà nước vào, lúc này mới cười nói: "Mấy ngày nay trong người có chút không khoẻ nên vẫn luôn ở trong nhà." Nói xong thì liếc mắt nhìn dung mạo tinh tế của Du Dung Châu, khen ngợi: "Mấy ngày không gặp mà dung mạo của muội muội càng ngày càng đẹp nha, cũng không biết sau này chàng trai như thế nào mới xứng với tiên nữ xinh đẹp như muội muội đây?"

Du Dung Châu nghe xong những lời này, trong lòng càng ngày càng căm hận, phải đó, dung mạo của cô nương ta tuyệt sắc như vậy sao điện hạ lại không chịu ngắm cô nương ta lâu hơn một chút chứ, lại cứ nhìn trúng Thẩm Mẫu Đơn cái gì cũng không bằng cô nương ta. Nữ nhân như vậy có gì tốt chứ! Cô nương ta cố gắng đè xuống sự ghen tỵ trong lòng và cảm giác suy sụp sâu sắc, cười nói: "Đa tạ lời khen ngợi của Mẫu Đơn tỷ tỷ. Nói ra thì phúc phận của Mẫu Đơn tỷ tỷ mới khiến người khác hâm mộ, có thể lọt vào mắt xanh của nam nhân như điện hạ, thật khiến muội muội hâm mộ biết bao." Tiện nhân, tiện nhân, ta xem điện hạ có thể yêu ngươi được bao lâu, đợi ngươi thất thân rồi, ta xem điện hạ làm sao còn đồng ý cưới ngươi.

"Muội muội nói đùa rồi." Thẩm Mẫu Đơn cười cười, lại hỏi: "Sao hôm nay Du muội muội lại qua đây?"

Du Dung Châu vội nói: "Ngày mai có một bữa tiệc ở Hứa gia, nói là đám tiệc thôi chứ cũng chỉ là muội và biểu muội Thanh Nhi mời mấy cô nương chơi

thân với nhau tới tham dự thôi. Mẫu Đơn tỷ tỷ phải tới tham dự đó, đều là các tiểu thư khuê các của Bình Lăng đó. Mẫu Đơn tỷ tỷ cũng phải nhân cơ hội lần này mà quen biết mấy người bạn nữa, hơn nữa đi ra ngoài hoạt động gân cốt đề phòng bệnh tật cũng tốt."

Thẩm Mẫu Đơn khó xử nói: "Tỷ có chút không khoẻ, bữa tiệc ngày mai có thể tỷ không đi được."

Du Dung Châu sốt ruột, bước lên kéo tay Thẩm Mẫu Đơn, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ tốt, tỷ đi đi mà. Tỷ cứ ở trong phòng suốt thế này thì không bệnh cũng buồn tới bệnh đó."

Thẩm Mẫu Đơn bị cô nương ta quấn quít chịu không nổi, cười nói: "Được rồi, được rồi, đừng làm loạn với tỷ nữa, tỷ đi là được chứ gì."

Du Dung Châu lúc này mới vui vẻ để thiệp mời lại. Hai người nói thêm mấy câu rồi Du Dung Châu có việc đi trước. Cô nương ta vừa đi, Tần Niệm Hương liền đi vào: "Cô nương, nếu người đã hoài nghi chuyện hai ngày trước là cô nương ta làm, vậy sao còn phải tới Hứa gia? Không sợ cô nương ta lại muốn hại người sao?"

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Không phải hoài nghi mà là khẳng định chính là cô nương ta. Lại nói có gì mà phải tránh né chứ, tránh được lần này thì lần sau không biết cô nương ta lại có chủ ý gì, ta chỉ cần cẩn thận chút là được rồi. Hơn nữa suy nghĩ của cô nương ta rất đơn giản, chính là huỷ đi sự trong sạch của ta. Cái cách này nói tới nói lui cũng chỉ có mấy loại như thế thôi, chú ý chút là sẽ không sập bẫy cô nương ta đâu. Hơn nữa không phải còn có ngươi bên cạnh sao? Ngày mai ngươi theo ta tới Hứa phủ, bất cứ lúc nào cũng có thể chú ý tới ta không phải là được rồi sao?"

Tần Niệm Hương cau mày nói: "Cô nương, hà tất phải mạo hiểm như vậy, hay là đợi điện hạ về rồi giao cho điện hạ xử lý không tốt hơn sao."

Thẩm Mẫu Đơn cười lắc đầu không nói nữa, sao nàng có thể cái gì cũng dựa vào điện hạ được chứ, những sóng gió sau này phải đối mặt càng lớn, càng khó khăn hơn, nếu như cứ một mực trốn sau lưng điện hạ, nàng còn mặt mũi nào xứng đáng đứng bên cạnh điện hạ đây?

Tần Niệm Hương còn muốn khuyên mấy câu, lại nghe tiếng Thẩm Mẫu Đơn nói: "Được rồi, theo ta đi luyện tập mấy chiêu thức đi."

Nghe vậy, Tần Niệm Hương không nói thêm nữa, mà hứng thú dạt dào theo Thẩm Mẫu Đơn bắt đầu luyện tập mấy chiêu thức. Cô nương ấy đối với mấy chiêu thức này rất có hứng thú, nói ra thì cũng thật kỳ lạ. Mấy chiêu thức này rõ ràng rất đơn giản, đối với việc khống chế đối thủ rất nhẹ nhàng, cho dù là một nữ tử yếu đuối cũng có thể dựa vào sức lực yếu ớt của mình mà chế ngự được đại hán cao bảy thước.

Hai người luyện suốt một canh giờ. Thẩm Mẫu Đơn cả người đổ đầy mồ hôi, sai người mang nước ấm vào phòng rồi tắm rửa.

Ngày hôm sau vừa ăn sáng xong, Thẩm Mẫu Đơn liền dẫn Tần Niệm Hương ra cửa. Tư Cúc hơi oán giận, cũng muốn đi cùng, chỉ là lần này đi không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nàng không dám dẫn theo Tư Cúc.

Hai người ngồi xe ngựa chạy một mạch tới Hứa phủ. Gã sai vặt dẫn hai người tới hậu hoa viên. Đúng lúc hoa đang nở rộ, bên cạnh còn có hồ nước, trong hồ trồng không ít hoa sen. Một đám cô nương đang ngồi trong lương đình nói nói cười cười, ngắm nhìn cảnh đẹp xung quanh.

Tới lúc thấy Thẩm Mẫu Đơn đi tới, Du Dung Châu lập tức đứng dậy đi đón nàng qua đây, lại thấy Tần Niệm Hương đi theo sau lưng nàng, nói rất bình tĩnh: "Niệm Hương cô nương, các nha hoàn đều đang đợi ở bên kia, không cần các ngươi hầu hạ đâu. Ngươi cũng qua bên đó uống trà ăn chút điểm tâm đi. Mẫu Đơn có ta chăm sóc là được rồi."

Thẩm Mẫu Đơn đưa mắt với Tần Niệm Hương. Niệm Hương hiểu được ý trong mắt nàng. Niệm Hương gật gật đầu, đi về một hướng khác.

Du Dung Châu dẫn Thẩm Mẫu Đơn đi vào lương đình, giới thiệu nàng cho các tiểu thư khuê các ở đây. Một đám cô nương ngồi ở trong lương đình ăn điểm tâm, uống rượu trái cây. Có lẽ vì Thẩm Mẫu Đơn là do Du Dung Châu mời tới, những cô nương này cũng coi như nể mặt Thẩm Mẫu Đơn, đều cố gắng săn sóc, tán gẫu với nàng.

Du Dung Châu rót hai ly rượu trái cây, đưa một ly cho Thẩm Mẫu Đơn, cười nói: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, đây là rượu nho do muội sai người trong phủ ủ ra đấy, mùi vị chua chua ngọt ngọt rất là ngon. Tỷ uống thử xem."

Thẩm Mẫu Đơn nhận ly rượu, nói tiếng cảm ơn, dùng ống tay áo rộng che khuất gương mặt, uống một hơi cạn sạch ly rượu nho. Đôi má hơi ửng hồng, nàng để ly rượu xuống, nhìn về phía Du Dung Châu: "Muội muội, vị của ly rượu trái cây này thật là ngon, nhưng mà bên trong vẫn có chút vị của rượu. Tỷ không thể uống nhiều, nếu không sẽ say đó, tới lúc đó lại bêu xấu thì không hay."

Du Dung Châu cười nói: "Không sao, uống một chút là được thôi mà." Trong mắt chợt loé lên sự mưu tính và đắc thắng.

Thẩm Mẫu Đơn đã phòng bị bắt được ý cười của sự mưu tính và đắc thắng trong ánh mắt của Du Dung Châu. Không bao lâu nàng đột nhiên loạng choạng, gương mặt càng lúc càng đỏ ửng, chống khuỷu tay lên bàn đá, lời nói mơ hồ: "Ôi, sao đầu ta chóng mặt quá…"

Du Dung Châu đứng dậy, đỡ Thẩm Mẫu Đơn, cười nói với các cô nương: "Xem xem Mẫu Đơn tỷ tỷ này, mới có một ly rượu trái cây thôi mà đã say rồi, sớm biết thế thì đã không cho tỷ ấy uống rồi. Các tỷ tỷ muội muội xin đợi một chút, ta đưa Mẫu Đơn tỷ tỷ vào phòng nghỉ một lát rồi sẽ quay lại tiếp mọi người."

Mấy cô nương vẫy vẫy tay: "Mau đi đi, tửu lượng của Mẫu Đơn cô nương thật thấp, mới có một ly rượu trái cây mà đã không chịu được rồi."

Du Dung Châu cười nói: "Còn không phải sao, thật không biết hưởng thụ mà." Dứt lời đã đứng dậy đỡ Thẩm Mẫu Đơn đi về phía hậu viện.

Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy mình bị người ta đỡ đi về phía trước. Nàng nghe thấy tiếng thì thầm của Du Dung Châu ở bên tai: "Tại sao điện hạ cứ thích ngươi chứ, tại sao điện hạ có thể nhìn trúng ngươi? Rõ ràng ta mới là người yêu điện hạ nhất mà, ta cũng không muốn phải làm loại chuyện này nữa. Ta cũng muốn vĩnh viễn chỉ lưu lại mặt tốt đẹp. Nhưng tại sao các người lại cứ ép ta phải làm loại chuyện này. Thẩm Mẫu Đơn, đây là do các người ép ta. Nhưng mà ngươi yên tâm, biểu ca của ta là chính nhân quân tử. Nếu huynh ấy đã chạm vào ngươi thì nhất định sẽ đón ngươi vào cửa. Thẩm Mẫu Đơn, ngươi xem ta tốt với ngươi chưa, tới nước này còn dâng cho ngươi loại nam nhân như biểu ca của ta. Có phải ngươi nên cảm ơn ta không?" Cô nương ta làm sao mà có lòng tốt như vậy chứ. Cô nương ta biết rõ di mẫu của mình là người như thế nào. Di mẫu đối xử với biểu ca như báu vật, nếu biết Mẫu Đơn dám trèo lên giường của biểu ca. Tới khi Mẫu Đơn được đón vào cửa rồi, cô nương ta dám đảm bảo, di mẫu của cô nương ta nhất định sẽ để cho Mẫu Đơn sống không bằng chết.

Kỳ thật cô nương ta vẫn muốn tìm một nam nhân ghê tởm tới làm nhục Thẩm Mẫu Đơn. Chuyện lần trước nếu thành công thì tốt rồi, chỉ đáng tiếc là không thành. Lúc này cô nương ta mới nghĩ ra cách lần này. Sở dĩ tìm tới biểu ca là bởi vì cô nương ta sợ lúc mà Mẫu Đơn tỉnh rồi sẽ tố cáo với điện hạ là do cô nương ta làm. Nếu là biểu ca thì cô nương ta hoàn toàn có thể nói là do bản thân Thẩm Mẫu Đơn ái mộ biểu ca nên mới trèo lên giường biểu ca. Dù sao biểu ca cũng tuấn tú lịch sự, nếu tuỳ tiện tìm một nam nhân, cô nương ta sợ cuối cùng điện hạ sẽ nghi ngờ lên người cô nương ta. Thật đúng là quá hời cho Thẩm Mẫu Đơn.

"Thật là hời cho ngươi." Du Dung Châu nhìn sắc mặt càng lúc càng đỏ của Thẩm Mẫu Đơn. Gương mặt lộ ra ý cười tàn nhẫn không hợp với vẻ mặt xinh đẹp chút nào.

Rất nhanh cô nương ta đã đưa Thẩm Mẫu Đơn vào phòng của Hứa Hạo. Trong phòng đã đốt hương hợp hoan. Người bình thường nếu ở trong phòng một hồi sẽ trúng phải hương hợp hoan này, đầu tiên là hôn mê, sau đó cả người sẽ nóng lên, dục vọng sẽ trổi dậy. Cô nương ta đoán biểu ca sắp tỉnh lại rồi, phải nhanh chóng vứt nữ nhân này vào phòng mới được.

Đẩy cửa phòng vứt Thẩm Mẫu Đơn vào trong, Du Dung Châu cũng bước vào theo, đóng cửa phòng, nín thở, đỡ Thẩm Mẫu Đơn ở dưới đất lên đi về phía giường. không ngờ nguời trong vòng tay lại đột nhiên cử động. Sau đó Du Dung Châu chưa kịp phản ứng lại thì cánh tay đã bị người ta bắt chéo ra sau lưng. Cô nương ta cả kinh, quay đầu nhìn khuôn mặt đang cười nhẹ nhàng của Thẩm Mẫu Đơn.

Sắc mặt Du Dung Châu bị doạ tới trắng bệch, cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Thẩm Mẫu Đơn cười cười, dùng lực đè lên bả vai của cô nương ta, thấy cô nương ta đau tới nhíu mày thì mới nói: "Du muội muội, không ngờ chứ gì? Ly rượu trái cây đó tỷ căn bản không có uống nha. Đồ do người lòng dạ độc ác như muội muội đây đưa sao tỷ dám uống chứ?" Hôm nay nàng cố ý mặc thêm một bộ quần áo ở bên trong, quần áo bên ngoài cũng là loại có tay áo rộng. Lúc uống rượu thì đã sớm đổ ly rượu trái cây đó từ ống tay áo rộng vào lớp quần áo bên trong.

Du Dung Châu mặt tái nhợt: "Sao… sao có thể! Sao… sao tỷ biết được chứ? Sao tỷ có thể nghi ngờ ta?"

Thẩm Mẫu Đơn nhìn cô nương ta, nụ cười trên mặt dần biến mất: "Tỷ đương nhiên biết rõ rồi. Đám người mấy hôm trước cũng là muội tìm đến có phải không? Có muốn biết tại sao tỷ lại nghi ngờ muội không? Ánh mắt muội nhìn điện hạ quá lộ liễu rồi, lại biết rõ quan hệ của tỷ và điện hạ. Tỷ không có kẻ thù gì ở Bình Lăng này, suy nghĩ kỹ càng là có thể đoán ra được rồi. Du Dung Châu, thật không ngờ lòng dạ muội lại độc ác như vậy. Tỷ cũng không làm chuyện gì có lỗi với muội hết mà, nếu có thì chỉ có chuyện tỷ là người mà điện hạ yêu thôi, muội hà tất phải làm như vậy chứ?"

"Tỷ dựa vào cái gì mà được điện hạ yêu chứ?" Du Dung Châu cũng hơi kích động, muốn đứng thẳng người, lập tức bị đè xuống bả vai, đau tới mức sắc mặt cô nương ta trắng bệch: "Tỷ có bản lĩnh gì mà nhận được sự yêu mến của điện hạ chứ? Không có dung mạo khuynh thành cũng không có tài hoa hơn người, tỷ dựa vào cái gì mà xứng đáng đứng bên cạnh điện hạ chứ."

Thẩm Mẫu Đơn cười lạnh: "Quả thật là tỷ không có dung mạo khuynh thành cũng không có tài hoa hơn người, nhưng vậy thì sao chứ? Điện hạ vẫn cứ thích tỷ đấy. Chuyện tình cảm không thể dùng nhan sắc và tài năng để đánh giá, cho dù là muội, dáng vẻ xinh đẹp thì sao chứ, lòng dạ lại ác độc, bất kỳ nam nhân nào cũng sẽ không thật lòng thật dạ yêu muội đâu."

Du Dung châu bị người ta chọc vào chỗ đau, thẹn quá hoá giận ra sức từ chối. cũng không biết Thẩm Mẫu Đơn làm như thế nào, hơi ép bả vai của cô nương ta một chút thì cô nương ta đã đau đớn tột cùng, tay và nửa người trên đều mất sức: "Mau thả ta ra, Thẩm Mẫu Đơn! Chuyện này hãy dừng ở đây thôi, chúng ta mau ra ngoài. Hương đang đốt kia là hương hợp hoan, có tác dụng mê hoặc và kích tình, còn không ra ngoài thì chúng ta cứ chờ đó mà mất mặt đi." Du Dung Châu hiểu rõ uy lực của hương hợp hoan. Lát nữa hai người bọn họ sẽ bị hôn mê, huống hồ trong đó còn có thành phần kích dục. Tới khi thuốc phát tác, một nam hai nữ ở trong một phòng thì ai mà biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn thoáng qua nam nhân sắp tỉnh nằm trên giường, cười với Du Dung Châu: "Du Dung Châu, bây giờ tỷ sẽ cho muội nếm thử thế nào là gậy ông đập lưng ông!" Dứt lời, giơ cao bàn tay, trong ánh mắt kinh hoàng của Du Dung Châu, nàng đập mạnh vào sau gáy của cô nương ta. Việc đã tới nước này rồi, nàng sao có thể tha cho cô nương ta được.

Sau khi đánh ngất, Thẩm Mẫu Đơn kéo cô nương ta tới đầu giường, lột hết quần áo ngoài chỉ chừa lại cái yếm màu trắng ở bên trong. Lúc đang định ném cô nương ta lên giường, nàng đột nhiên cảm thấy hơi chóng mặt. Thẩm Mẫu Đơn thầm nghĩ nguy rồi, còn tưởng mình có thể chịu đựng thêm một lúc nữa, không ngờ tác dụng của thuốc tác này nhanh như vậy. Nàng lắc lắc đầu cho tỉnh táo một chút, chợt nghe tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Thẩm Mẫu Đơn cố nén cơn buồn ngủ, nhìn qua mới phát hiện người bước vào là Tần Niệm Hương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Niệm Hương nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn ngã ở dưới đất cùng với Du Dung Châu bị lột gần hết quần áo, cũng giật nảy mình, vội tới đỡ Thẩm Mẫu Đơn đang ngồi ở dưới đất lên: "Cô nương, cô nương không sao chứ?"

Thẩm Mẫu Đơn cắn cắn lưỡi: "Ngươi mau nín thở, ném… ném nữ nhân này lên giường. Sau đó mau chóng đưa ta rời khỏi, làm nhanh lên chút. Hương

đốt trong phòng này không phải là hương bình thường, có tác dụng gây mê và kích dục… nhanh… nhanh lên chút.” Vừa dứt lời, nàng đã ngất đi, trước mắt tối đen.

Tần Niệm Hương vội ném Du Dung Châu lên giường, không tiếp tục nhìn bọn họ nữa, lúc này mới mau chóng đỡ Thẩm Mẫu Đơn đi ra ngoài.

Lúc Thẩm Mẫu Đơn tỉnh lại thì cả người khô nóng khó chịu, nàng hiểu rằng tác dụng kích dục của thuốc đã phát tác, mở to mắt mơ mơ màng màng, phát hiện sự bày trí xa lạ của căn phòng, cẩn thận nhìn lại hai lần thì hình như đây là phòng của điện hạ. Cả người nàng khô nóng khó chịu, dùng sức vỗ vỗ cây cột ở đầu giường. Tần Niệm Hương lập tức bước vào phòng, có chút lo lắng khi nhìn thấy dáng vẻ của nàng, vội hỏi: “Cô nương, vậy phải làm sao đây?” Dáng vẻ này của cô nương cũng không tiện mời đại phu, cũng không dám đưa về Thẩm phủ cho lão gia và A Hoán biết nên mới đưa tới vương phủ.

Trên người Thẩm Mẫu Đơn càng ngày càng khó chịu, sắc mặt ửng hồng. Cơ thể cũng nổi lên màu hồng nhạt. Nàng cắn cắn lưỡi, cố nén cảm giác chua xót ở trên người, nghiến răng nói: “Đi… đi lấy cho ta một thùng nước lạnh.”

Tần Niệm Hương nhanh chóng mang thùng nước lạnh vào, đổ đầy vào trong bồn tắm, chuẩn bị đỡ Mẫu Đơn qua liền phát hiện trên người nàng nóng kinh người, nhịn không được kinh hô: “Cô nương, cơ thể người nóng quá.” Nếu có điện hạ ở đây thì tốt biết bao, cô nương cũng không cần phải kiềm chế như vậy, dù sao thì sớm muộn gì cô nương cũng là người của điện hạ mà.

Thẩm Mẫu Đơn nghiến răng đáp: “Không sao, mau đỡ ta qua đó.”

Tần Niệm Hương đỡ nàng tới bên cạnh bồn tắm. Vừa mới giúp nàng cởi áo ngoài xuống, Thẩm Mẫu Đơn liền đỏ mặt khẽ kêu: “Niệm Hương, ngươi ra ngoài đi, tự ta làm được rồi.” Lúc nãy tay Niệm Hương vô ý chạm vào người nàng cũng khiến nàng thiếu chút nữa nhịn không được.

Tần Niệm Hương cũng biết được sự lợi hại của thuốc này, không dám chạm vào nàng nữa, lui ra ngoài.

Thẩm Mẫu Đơn không dễ gì cởi hết quần áo ngoài ra, bò vào bồn tắm ngồi xuống. lúc ngâm cả người vào nước lạnh, cuối cùng sự nóng bức khó chịu trên người kia cũng được đè xuống một chút. Nàng ngâm cả đầu vào trong nước lạnh, đầu óc mơ màng.

Không biết ngâm như vậy đã bao lâu, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng động giống như là tiếng mở cửa phòng, nàng cũng không rảnh đi bận tâm, cho tới khi cả người đột ngột bị bế lên, đối mặt với đôi mắt lạnh lùng. Đôi mắt này tuy lạnh lùng nhưng lại mang theo chút lo lắng. Thẩm Mẫu Đơn nhịn không được thì thào nói: “Điện hạ…”

Bị đôi tay lành lạnh của hắn ôm lấy, Thẩm Mẫu Đơn nhịn không được rên rỉ một tiếng, hai tay nàng lại chịu không được ôm lấy cổ hắn, hai chân nàng lại càng quấn chặt vào thắt lưng của hắn, cơ thể khô nóng cũng dán lên người hắn. lúc này nàng mới phát hiện sự khô nóng trên người không những không biến mất mà ngược lại càng thêm khó chịu, càng thêm có chút không chịu nổi. Đôi chân đang quấn lấy điện hạ càng thêm nhịn không được uốn éo một chút. Chợt hoa huy*t kia ma sát với lớp quần áo, khoái cảm khác thường lập tức lan toả khắp người nàng, khiến cho cơ thể nàng bắt đầu run rẩy kịch liệt, thở dốc liên tục, nhưng chút ít này sao có thể thoả mãn. Nàng càng ngày càng muốn nhiều hơn, trong lúc mơ hồ đã bắt đầu chủ động hôn điện hạ liên tục, miệng ngậm chặt môi của điện hạ.

Vệ Lang Yến vừa về liền biết được chuyện này từ trong miệng Tần Niệm Hương. Thật là vừa nóng vừa giận, bước vào phòng liền muốn giáo huấn nàng một trận nên thân. Vừa ôm nàng từ bồn nước lạnh lên, còn chưa kịp mở miệng nói đã bị sự ham muốn trong đôi mắt nàng và thân thể nhuốm màu hồng nhạt của nàng lay động, cho tới khi nàng ôm lấy hắn, đôi chân quấn vào thắt lưng hắn, lại yếu ớt gọi hắn một tiếng điện hạ. Hắn nào đâu chịu được, bụng dưới lập tức căng cứng.

Vuốt ve cơ thể nóng hổi của nàng, hắn lập tức ôm nàng về phía giường.

Hết chương 68.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Editor: Vanny

Mặc dù ý thức của Thẩm Mẫu Đơn có chút mơ hồ nhưng vẫn biết rõ nam nhân trước mắt này là ai. Nàng thèm muốn hương vị và nhiệt độ trên người hắn, nhịn không được càng muốn nhiều hơn. Tới khi hắn thả nàng xuống giường, cơ thể cao lớn của hắn đè nặng xuống người nàng, Thẩm Mẫu Đơn rên nhẹ một tiếng. Có trời mới biết nàng muốn ôm lấy nam nhân trước mắt mà cầu xin sự hoan ái của hắn biết nhường nào, nhưng mà đây là lần đầu tiên của hai người, lại phải nảy sinh dưới tình huống này, nàng không muốn cũng không đồng ý. Nàng hi vọng lần đầu tiên của hai người không phải như thế này.

Thẩm Mẫu Đơn dùng sức cắn đầu lưỡi, nhịn xuống sự khô nóng trong người, ham muốn tê dại càng ngày càng tăng lên. Đôi mắt đầy dục vọng nhìn nam tử cao lớn đang đè trên người nàng, gương mặt hơi mơ hồ, nàng lắc lắc đầu nói: "Điện… điện hạ…, thiếp… thiếp có thể chịu được. Thiếp… không muốn dưới tình huống này…" Nàng rốt cuộc không nói tiếp được nữa, ý thức dần mơ hồ, sự khô nóng toàn thân khiến nàng nhịn không được vặn vẹo cơ thể.

Trong lúc mơ hồ, nàng dường như nghe thấy tiếng nói nhỏ nhẹ của điện hạ ở bên tai: "Đừng cố nhịn nữa, nàng nhịn không nổi đâu. Niệm Hương nói nàng đã ngâm nước lạnh một canh giờ rồi. Mẫu Đơn, toàn bộ cứ giao hết cho ta, tất cả đều có ta."

"Điện hạ… Thiếp có thể nhịn được mà." Chỉ cần có ý chí kiên cường là có thể nhịn được thôi, nàng không muốn vào lúc này… nhưng mà thực sự rất khó chịu. Trước mắt là người nam nhân mà mình yêu thương, nàng thật sự rất muốn ôm lấy hắn, quấn quýt lấy hắn, cùng hắn hoan ái một trận, nhưng mà nàng nhất định phải nhịn xuống.

Trong phút chốc, động tác của nam tử cao lớn trên người nàng bỗng dừng lại, hình như sờ vào trong người nàng, không biết lấy ra cái gì, lại đột nhiên rời khỏi người nàng. Trong lúc mơ hồ, Thẩm Mẫu Đơn chỉ tưởng rằng hắn tôn trọng ý kiến của nàng, trong lòng chợt thả lỏng, nhưng mà cơ thể nàng càng ngày càng khó chịu, lại nhịn không được thở gấp mấy tiếng, giơ tay kéo quần áo trên người mình.

Vệ Lang Yến thầm mắng một câu, nhịn xuống sự kích động dâng trào và dục vọng cuồn cuộn, cố kiềm chế rời khỏi cơ thể nàng, sải bước đi ra ngoài cửa, sắc mặt tái nhợt gọi Trần Hoằng Văn qua đây.

Trần Hoằng Văn vừa tới liền trông thấy dáng vẻ gắt gỏng do dục vọng không được thoả mãn kia của điện hạ nhà mình, nhịn không được cảm giác có chút buồn cười, lại thầm cảm thấy kỳ lạ. Vào lúc này sao điện hạ không vào trong đi còn chạy ra đây làm gì? Trong lúc còn đang nghi hoặc, y liền nghe thấy giọng nói đang cố nén dục vọng của điện hạ: "Hoằng Văn, phiền ngươi mời Trần phu nhân tới giúp một chuyện, giúp bổn vương tới Thẩm phủ cầu hôn, trao đổi thiếp canh của bổn vương và Mẫu Đơn, định hôn sự."

Trần Hoằng Văn quả thật không ngờ điện hạ tới giờ phút này vẫn còn bận tâm tới Thẩm cô nương trước tiên, sợ nàng thiệt thòi. Y hơi sửng sốt, lập tức cười nói: "Vâng, điện hạ. Thuộc hạ lập tức đi mời mẫu thân thuộc hạ đi lo liệu chuyện này."

Vệ Lang Yến đưa cho y miếng ngọc bội khắc chữa "Yến" mà lúc nãy hắn lấy từ trong người Thẩm Mẫu Đơn ra, nói: "Thời gian có chút cấp bách, sính lễ thì không cần chuẩn bị rồi, lấy cái này làm sính lễ là được rồi."

Trần Hoằng Văn nhận lấy ngọc bội, lui xuống.

Lúc này Vệ Lang Yến mới xoay người đi vào phòng, phát hiện nữ tử trên tấm chăn lụa bởi vì nhịn không được sự khô nóng khô nóng trên người nên đã tự mình cởi quần áo trên người xuống, lộ ra cái yếm màu xanh biếc bên trong nổi bật trên cơ thể ửng hồng của nàng càng làm mê hoặc lòng người, ngay cả váy và quần lót cũng tụt xuống tới cẳng chân. Cảnh xuân tươi đẹp như vậy thì làm sao một nam nhân có thể nhịn được đây. Hắn sải bước đi qua, cởi xuống tất cả trói buộc, để lộ ra cơ thể cường tráng khoẻ khoắn và mạnh mẽ, lại cởi sạch những thứ còn lại trên người nàng, cũng không có bất kỳ do dự nào, cả người nằm xuống, sợ nàng lại chống cự, nhịn không được nhỏ nhẹ nói ở bên tai nàng: "Mẫu Đơn, đừng lo lắng nữa. Ta đã nhờ Trần phu nhân qua Thẩm phủ cầu hôn rồi. Bây giờ quan hệ của chúng ta là phu thê chưa cưới rồi, đừng sợ nữa, tất cả cứ giao cho ta, được không?"

Trong lúc mơ mơ hồ hồ Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy những lời của hắn như vậy. Trái tim càng ngày càng khó chịu, đã tới nước này rồi mà bản thân hắn còn cố kiềm chế để căn dặn người tới Thẩm phủ cầu hôn, chỉ vì sợ nàng tủi thân. Nàng sao có thể không cảm động chứ, nàng cũng không phản kháng nữa, nâng cánh tay trắng như bạch ngọc ôm lấy cổ hắn, đôi môi nóng bỏng cũng áp lên.

~~~diendannnnleequuydon~~~diiiiieeeeendannnleeeeequuyddooon~~~dlqđ~~~~~~

Sáng hôm sau, lúc Thẩm Mẫu Đơn tỉnh lại thì trời đã sáng bừng. Nàng dường như vẫn còn chút mơ hồ, chưa phản ứng kịp rốt cuộc mình đang ở nơi nào. Đập vào mắt là màn lụa màu xanh da trời, tầng tầng lớp lớp, cơ thể hình như cũng bị người ta ôm lấy. Nàng hơi quay đầu liền nhìn thấy lồng ngực cường tráng rắn chắc của nam nhân. Lúc này mới hoi hoàn hồn, rốt cuộc nhớ ra đã xảy ra chuyện gì, chỗ đó sưng đỏ đau xót đã nói cho nàng biết giấc mộng xuân hôm qua của nàng là thật rồi. Vậy là nàng đã làm chuyện đó với điện hạ suốt cả buổi chiều và buổi tối hôm qua, chỉ hốt hoảng nhớ tới chuyện bản thân cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, nỉ non cầu xin điện hạ rồi sau đó ngất đi.

Nam nhân bên cạnh cũng đã mở mắt, xoay người một cái liền đè nàng dưới thân, lồng ngực rắn chắc đè lên vòng ngực mềm mại, khiến Mẫu Đơn cảm thấy hơi áp bách, tới khi nàng phát hiện cái vật to lớn ở bụng dưới của hắn lại thức tỉnh, doạ nàng tới mức sắc mặt trắng bệch, vội cậu xin điện hạ: "Điện hạ… đừng mà, thiếp… thiếp đau lắm." Chỗ đó quả thật rất đau, làm sao có thể tiếp nhận đòi hỏi của hắn được.

Vệ Lang Yến cúi đầu hôn lên đôi môi của nàng, khàn giọng nói: "Yên tâm, bây giờ không chạm vào nàng đâu." Nói xong đã xoay người xuống giường.

Dù cho hai người đã có hành động thân mật như vậy nhưng khi nhìn thấy cơ thể cao lớn trần trụi của hắn đứng ở trước mặt nàng, Mẫu Đơn vẫn không nhịn được đỏ bừng mặt, hơi nghiêng đầu không dám nhìn cơ thể cao lớn cùng cái vật to lớn giữa hai chân. Trong lúc nàng đang xấu hổ, hắn lại đột nhiên ôm nàng lên đi về hướng cửa hông ở bên cạnh. Mẫu Đơn nhịn không được bắt lấy cánh tay hắn, đỏ mặt nói: "Điện hạ, chàng đi đâu thế?" Hai người vẫn còn đang khoả thân đấy.

Vệ Lang Yến cúi đầu hôn nàng một chút, không nói lời nào, lúc tới cửa hông bên cạnh thì một chân đạp cửa ra. Thẩm Mẫu Đơn nhìn vào bên trong, lúc này mới phát hiện thì ra phòng này là phòng tắm lớn thông với căn phòng. Toàn bộ nền của phòng tắm được lát bằng những khối gạch xanh lớn, bồn tắm thì được lát bằng đá cẩm thạch, bên trong là hơi nóng mờ mịt.

Vệ Lang Yến ôm nàng tới bên cạnh bồn tắm rồi bước xuống bồn, nhẹ nhàng thả nàng vào trong bồn, một tay vẫn ôm lấy eo nàng, để nàng ngồi trong
~~~

lòng hắn. Cánh tay còn lại thì kéo một cái khăn bông ở bên cạnh lau người giúp nàng.

Tỉ mỉ tắm rửa cho nàng, lúc rửa tới thân dưới, bàn tay nhẹ nhàng xoa chỗ đó, càng thêm cẩn thận rửa sạch cả bên trong. Bị hắn xoa như vậy, Thẩm Mẫu Đơn lại nhịn không được cơ thể mềm nhũn, cả người tựa sát vào người hắn. Cái đó của hắn cũng đang chống vào mông nàng. Thẩm mẫu Đơn nhịn không được thở dốc mấy tiếng. Lúc đang muốn nói cái gì đó, một tay của hắn đã ôm eo nàng nhấc lên, đặt cái đó vào ngay chỗ đó của nàng, đâm thẳng vào.

Mỗi lần ra vào đều mang theo dòng nước ấm áp, Mẫu Đơn khi nào thì được nếm qua cảm giác như vậy chứ, cả người nàng đều mềm nhũn, chỉ có thể thở dốc mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Hắn ở sau lưng nàng dùng sức ra vào, đôi tay cũng không nhàn rỗi, phủ lên bầu ngực của nàng, bắt đầu vuốt ve xoa nắn, cuối cùng lại càng tuỳ ý vân vê nhũ hoa đã cương cứng của nàng, làm cho nàng càng rên rỉ dữ dội hơn. Triền miên kéo dài hơn một canh giờ, tới lúc hắn tắm rửa sạch sẽ cho nàng, đổi một bộ quần áo sạch sẽ rồi ôm nàng về phòng thì đã gần trưa.

Mẫu Đơn đã đói tới mức đầu váng mắt hoa từ lâu, cơ thể bủn rủn không thôi, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động đậy.

Vệ Lang Yến sai người đem thức ăn vào, vừa ôm nàng vừa đút từng miếng từng miếng cho nàng. Mẫu Đơn chống cự hai lần, hắn lại càng khăng khăng làm như vậy, cuối cùng chỉ đành tuỳ ý hắn.

Ăn hết một chén cháo thịt và mấy miếng điểm tâm, lại ăn thêm không ít đồ ăn, Thẩm Mẫu Đơn đã no rồi, người đã có chút sức lực, lại nhớ tới mình cả đêm hôm qua không về nhà. Trong lòng có chút thấp thỏm, xin từ biệt điện hạ, định đi về.

Vệ Lang Yến lại càng không thả người, ôm nàng về lại giường, nói: “Bây giờ nàng đi nổi sao?”

“Điện hạ…” Mẫu Đơn bị những lời của hắn làm cho đỏ mặt: “Điện hạ, cả đêm qua thiếp không về nhà rồi. Thiếp sợ phụ thân và A Hoán lo lắng.”

Vệ Lang Yến nói: “Đừng lo, ta đã phái người đi nói với Thẩm tam lão gia rồi, nói rằng Tử An bị bệnh làm loạn muốn gặp nàng, nên nàng phải ở lại vương phủ vài hôm.”

Thẩm Mẫu Đơn không nói lời nào nữa, nhìn đôi mắt đen sâu thẳm mang theo ý cười của hắn, nhịp tim đập nhanh vài cái. Tuy rằng có chút mơ hồ, nhưng nàng vẫn nhớ y nguyên lời hắn nói với mình hôm qua rằng hắn đã sai người qua Thẩm phủ cầu hôn rồi, bây giờ chắc hẳn canh thiếp cũng đã trao đổi rồi. Hiện tại bọn họ đã là đôi phu thê chưa cưới.

Trong lòng nàng có chút ngọt ngào, cũng có chút cay đắng, nhìn đôi mắt hàm chứa ý cười của hắn, trong lòng nàng nghĩ: "Chỉ cần chàng đối xử tốt với thiếp, thiếp sẽ cố gắng để theo kịp bước chân của chàng, đứng ở bên cạnh chàng, dù cho sóng to gió lớn thế nào thiếp cũng sẽ vượt qua."

Lúc xảy ra chuyện đó ngày hôm qua, nàng hoàn toàn không giấu giếm Vệ Lang Yến. Nếu nàng đã thừa nhận hắn thì ở trước mặt hắn biểu hiện ra bản tính thật sự của mình nàng cũng thấy không sao cả. Nàng chính là người như vậy, không giống như các tiểu thư khuê các khác. Nàng dám đâm người, dám ném một nữ nhân lên giường nam nhân. Nàng là người có thù tất báo, nàng là người như thế, vậy bây giờ trong lòng hắn sẽ có cảm tưởng gì? Nàng nằm trên giường nghĩ ngợi một hồi, buồn bực cất giọng nói: “Điện hạ, mấy ngày trước thiếp đã đâm người khác.”

Vệ Lang Yến hiểu ý nàng, cười nói: “Bọn chúng đáng bị đâm, giết luôn bọn chúng cũng không quá đáng.”

Thẩm Mẫu Đơn lại buồn bực nói: “Thiếp còn ném một cô nương lên giường nam nhân nữa.”

Vệ Lang Yến cúi đầu hôn nàng: “Đáng đời cô nương ta, muốn hại nàng.”

Thẩm Mẫu Đơn nhìn hắn: “Điện hạ không cảm thấy thiếp đáng sợ sao?”

Đột nhiên Vệ Lang Yến phá lên cười, dung mạo anh tuấn lạnh lùng bởi vì cười lớn bất thình lình như thế mà trở nên dịu dàng không ít. Hắn ôm mạnh nàng vào lòng: “Đương nhiên không thấy nàng đáng sợ rồi. Ta thích nàng như thế. Đối với những người muốn hại nàng thì không cần hạ thủ lưu tình. Nếu như không xử lý được thì cứ nói với ta, ta giải quyết giúp nàng, có biết chưa? Chỉ cần nhớ rõ một điều là không được để mình chịu thiệt, tất cả đã có ta.”

Hắn quả nhiên vẫn thích mình như vậy dù mình có như thế nào đi chăng nữa. Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn vui mừng khôn xiết, nhịn không được đáp lại hắn, vươn tay ôm lất hắn, gật gật đầu: “Thiếp đã nhớ kỹ lời điện hạ nói rồi, tất cả đều có điện hạ.”

Vệ Lang Yến nhìn nét mặt tươi cười của nàng, trong lòng thầm nghĩ: "Ta sao cảm thấy nàng đáng sợ được chứ. Nàng rõ ràng đáng yêu thế này cơ mà, không giống với bất kỳ nữ nhân nào khác cả, có thể tìm được nàng là chuyện may mắn nhất trong đời ta rồi."

Hai người đang thắm thiết thì vang lên tiếng của Trần Hoằng Văn ở bên ngoài: “Điện hạ, Du thị Dung Châu cầu kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Editor: Vanny

Lúc Du Dung Châu tỉnh lại, trên người nhiều dấu sưng đỏ, chỗ đó lại càng đau buốt khó chịu. Cô nương ta nhìn cơ thể mình bị người khác làm nhục, lại nhìn vẻ mặt áy náy và thâm tình của biểu ca ở bên cạnh, không chịu đựng nổi nữa mà ôm mặt khóc nức nở. Cô nương ta không sao hiểu được nữ nhân kia sao lại độc ác như vậy, đây chẳng phải là đã huỷ hoại một đời của cô nương ta sao, cô nương ta sao còn có thể gả cho điện hạ được nữa? Đều đã trở thành như vậy rồi. Tại sao lại biến thành như vậy chứ, nếu đã không để cô nương ta có được điện hạ thì tại sao lại cho cô nương sống lại một lần nữa chứ?

Nghe tiếng an ủi của biểu ca ở bên tai: "Châu Nhi, đừng khóc nữa. Huynh sẽ cưới muội mà, được không? Muội yên tâm. Sau này huynh chỉ yêu một mình muội, thương một mình muội thôi. Nếu mẫu thân biết muội đồng ý gả cho huynh thì nhất định sẽ rất vui đó."

Giờ phút này Du Dung Châu rất muốn đạp tên nam nhân tình cảm sâu nặng này xuống dưới giường. Quả thật cô nương ta cũng đã làm như thế. Hứa Hạo bị đá xuống giường. Hắn ta không thể tin được ngẩng đầu nhìn biểu muội vẫn luôn hiền lành dịu dàng: "Muội… Châu Nhi, muội làm gì vậy?"

Du Dung Châu căm hận nói: "Ta sẽ không gả cho ngươi đâu. Cả đời này cũng sẽ không gả cho ngươi. Ngươi cút đi, cút ra ngoài cho ta." Dứt lời, ôm lấy quần áo ở dưới thân, lảo đảo xuống giường, vòng qua phía sau bình phong mặc quần áo vào.

Một đêm này Du Dung Châu không chợp mắt. Cô nương ta không biết phải làm sao, cân nhắc cả đêm, cảm thấy bản thân có thể đánh cược một lần. Cô nương ta biết được tình hình sau này, có thể lấy điều này yêu cầu điện hạ cưới mình. Cô nương ta hiểu rất rõ điện hạ. Ở trong lòng điện hạ, giang sơn so với mỹ nhân còn quan trọng hơn. Kiếp này cô nương ta không cầu mong điều gì, chỉ mong có thể ở bên cạnh điện hạ thôi.

Lúc sáng sớm, Du Dung Châu tắm rửa sạch sẽ, ăn mặc trang điểm, cố gắng hết sức để bản thân nhìn đẹp hơn. Tới trưa mới lên xe ngựa tới vương phủ, yêu cầu gặp điện hạ.

Tới khi gặp được Trần Hoằng Văn, cô nương ta mỉm cười xinh đẹp với y: "Trần đại nhân, đã lâu không gặp."

Trần Hoằng Văn nhíu mày, hiển nhiên là không hiểu ý cô nương ta đang nói là gì.

Du Dung Châu cũng không nói thêm gì nữa, lập tức để Trần Hoằng Văn dẫn cô nương ta đi vào phòng của điện hạ. Nhưng khi cô nương ta nhìn thấy tiểu thế tử Vệ Tử An đang đứng tấn ở một bên sân, đôi mắt không khỏi trợn tròn, lẩm bẩm nói: "Sao có thể? Tiểu thế tử sao lại khoẻ mạnh như vậy? Lúc này tiểu thế tử không phải đã trở thành một tên ngốc rồi sao?"

Trần Hoằng Văn không vui cau mày: "Du thị Dung Châu, xin cẩn trọng lời nói."

Du Dung Châu nhìn y, nở nụ cười xinh đẹp, mang theo hàm ý kỳ lạ không nói nên lời, cô nương ta nói khẽ: "Trần đại nhân, ngài nhất định cho là ta đang nói lung tung phải không? Ngài có biết hay không số phận của tiểu thế tử đã được định sẵn từ lâu. Tiểu thế tử một năm trước đã rơi xuống sông khi đang ở Lâm Hoài, sau đó tuy được cứu lên, nhưng do ở dưới nước quá lâu nên từ đó trở đi đầu óc có chút không linh hoạt, nhưng bây giờ số mệnh của tiểu thế tử đã không giống với trước kia rồi…" Cô nương ta nói tới khúc cuối thì tiếng nói càng khẽ. Tất cả những chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

Sắc mặt Trần Hoằng Văn cũng có chút kỳ lạ. Quả thật một năm trước tiểu thế tử có té xuống sông khi ở Lâm Hoài, sau đó được tứ cô nương Thẩm gia cứu lên. Sau đó cũng vì chuyện này mà điện hạ mới quen biết với Thẩm cô nương. Y lại nghe thấy Du Dung Châu này hỏi: "Trần đại nhân, ngài có biết là ai đã cứu tiểu thế tử lên không?"

Trần Hoằng Văn cũng không che giấu, nói ra tên của Thẩm Mẫu Đơn.

Du Dung Châu giật mình, qua hồi lâu mới cười khổ: "Thì ra là thế, thì ra là thế…"

~~diedddanleeequydodn~~~dieeeennnndanlequuuuuuuuuydddddddonnnnnnn~~~~~~~

Vệ Lang Yến và Thẩm Mẫu Đơn đều nghe được Du Dung Châu cầu kiến. Thẩm Mẫu Đơn sa sầm mặt, đã tới nước này rồi mà nữ nhân này còn tới làm gì. Vệ Lang yến sắc mặt lạnh lùng. Hắn quay đầu hôn trán Thẩm Mẫu Đơn, dịu dàng nói: "Nàng ở trong này nghỉ ngơi đi. Ta ra ngoài gặp cô nương ta." Hắn vừa hay cũng muốn tìm nữ nhân này để tính sổ.

Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu nhìn nam nhân sải bước đi ra. Tiếng nói chuyện ở đằng trước nàng cũng có thể nghe được rất rõ ràng, nàng nghe thấy giọng nói dịu dàng của nữ nhân kia: "Du thị Dung Châu gặp qua điện hạ."

Ánh mắt lạnh lùng của Vệ Lang Yến quét qua nữ tử có dung mạo khuynh thành này. Trong lòng không ngừng nảy sinh sự chán ghét, có được dung mạo xinh đẹp như vậy nhưng lòng dạ lại độc ác như thế, hắn lạnh giọng nói: "Du thị Dung Châu, ngươi hãm hại phi tử của bổn vương, bây giờ còn dám đến đây sao?"

Sự chán ghét trong mắt hắn quả thật không hề che giấu. Du Dung Châu cảm thấy trái tim mình đang rỉ máu. Cô nương ta đã yêu nam nhân trước mắt này hai kiếp rồi. Sao hắn có thể dùng ánh mắt như thế để nhìn cô nương ta chứ? Cô nương ta cười khổ, đôi mắt nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của nam nhân: "Điện hạ, thiếp thừa nhận mình đã làm sai, nhưng xin điện hạ hãy cho thiếp một cơ hội. Điện hạ, thiếp ái mộ điện hạ, thiếp chỉ mong có thể ở bên cạnh điện hạ, không cầu mong gì hơn cả. Điện hạ, xin ngài hãy cho Dung Châu một cơ hội đi."

Cho dù là người như Vệ Lang Yến cũng nhịn không được bị nữ nhân này chọc giận mà nở nụ cười lạnh. Hắn trên dưới đánh giá cô nương ta một phen, cười lạnh nói: "Ngươi coi bổn vương là gì hả? Dựa vào cái gì mà cầu xin bổn vương giữ ngươi ở bên cạnh?"

Ngược lại Du Dung Châu không sợ. Mặc dù cô nương ta đã thất thân, nhưng cô nương ta không cảm thấy mình thất bại, cô nương ta biết chuyện sắp sửa xảy ra sau này, chỉ bằng vào điều này thì cô nương ta cũng đủ trở lại bên cạnh điện hạ rồi. Cô nương ta hơi cúi chào với Vệ Lang Yến, cười nói: "Điện hạ, những lời tiếp theo thiếp nói có thể điện hạ không tin, nhưng những lời thiếp nói đều là sự thật, không quá mười ngày nữa hoàng thượng sẽ băng hà, thái tử kế vị…"

Sắc mặt Vệ Lang Yến càng ngày càng lạnh lùng: "Du thị, ngươi có biết mình đang nói gì không?"

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn ở trong phòng có chút trắng bệch, dường như đã đoán ra điều gì, nàng khẽ thở dài một cái.

Du Dung Châu cười nói: "Điện hạ, chắc ngài không tin nhưng thực ra thiếp mới là phi tử của ngài. Mấy tháng trước đáng lý ra điện hạ đã cưới thiếp làm phi tử rồi, chỉ là không biết tại sao lại không giống kiếp trước…" Cô nương ta lại nghe thấy tiếng cười đùa của tiểu thế tử ở bên ngoài, dừng một lúc lại nói: "Điện hạ, kỳ thực kiếp trước tiểu thế tử đã xảy ra chuyện từ một năm trước rồi. Thế tử sau khi rơi xuống sông ở Lâm Hoài do được cứu lên quá trễ, cho nên đầu óc sau này có chút không bình thường, đây cũng là tâm bệnh cả đời của điện hạ…"

Cô nương ta nhìn sắc mặt điện hạ càng ngày càng lạnh lẽo và khó coi, cười càng ngày càng quyến rũ: "Điện hạ, ngài đừng không tin. Sau lưng điện hạ có phải có vết sẹo do đao chém dài vài tấc kéo dài tới sau eo không? Là năm đó ở Ký Châu khi chiến đấu cùng quân man di mà lưu lại. Còn nữa sau xương bả vai của điện hạ ngài có vết bớt đúng không? Điện hạ, thiếp cũng không biết chuyện gì xảy ra, tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra một lần, nhưng mà lại có chút không giống. Ví dụ như điện hạ không cưới thiếp, chẳng hạn như tiểu thế tử khoẻ mạnh không việc gì. Điện hạ thiếp ái mộ ngài. Thiếp biết tất cả mọi chuyện sẽ xảy ra sau này. Sau khi thái tử kế vị chỉ ham mê hưởng lạc, dân chúng lầm than. Ngài thuận theo ý dân đăng cơ làm hoàng đế. Trong số mệnh ban đầu kia, thiếp mới là hoàng hậu của ngài. Điện hạ, lần này thiếp không cầu mong điều gì khác. Thiếp chỉ mong có thể ở lại bên cạnh điện hạ là được rồi. Thiếp sẽ dùng tất cả mọi điều thiếp biết để giúp điện hạ đăng cơ làm vua."

Chuyện này thật quá mức tưởng tượng, ngay cả Trần Hoằng Văn ở ngoài cửa cũng có chút ngây ngẩn.

Vệ Lang Yến cau mày nhìn nữ tử trước mắt, hồi lâu sau mới nói: "Du thị, ngươi đừng ăn nói bừa bãi."

Du Dung Châu cười nói: "Điện hạ, thật ra ngài đã tin lời của thiếp có đúng không? Ngài đã sớm biết sức khoẻ của hoàng đế mỗi năm mỗi kém, cũng hiểu tính cách của thái tử như thế nào, lại càng biết chiều hướng của thiên hạ sau này như thế nào. Tự ngài cũng có thể đoán được giang sơn ngày sau sẽ đổi chủ, trong năm vị vương gia còn lại thì cũng chỉ có ngài có thể nắm giữ trọng trách. Điện hạ, thật ra ngài đã rõ ràng từ lâu rồi đúng không."

Vệ Lang Yến sâu kín nhìn cô nương ta hồi lâu, cuối cùng đột nhiên nhếch khoé môi thoáng nở nụ cười trào phúng: "Du thị, nếu ngươi đã đoán được lòng bổn vương thì cũng nên biết rằng dù không có ngươi thì sau này bổn vương vẫn đạt được thành tựu. Quyền lực của bổn vương không phải được đổi từ một nữ nhân, cũng không cần dựa vào một nữ nhân. Còn nữa ngươi nói kiếp trước ngươi là phi tử của bổn vương? Đừng nói những thứ sáo rỗng hư vô như vậy, ngươi cái loại đàn bà độc ác để cho bổn vương nhìn nhiều một chút càng làm cho bổn vương thấy bẩn mắt. Đừng có nói là kiếp trước, đối với bổn vương mà nói không có cái gọi là kiếp trước, chỉ có đời này kiếp này. Đời này kiếp này chỉ có một mình Mẫu Đơn, đời này cũng chỉ có một mình nàng thôi, mặc kệ sau này ra sao, bất kể sao này gặp bao nhiêu khó khăn, bổn vương chỉ cần có nàng bên cạnh là đủ rồi." Càng nói về sau, giọng nói lạnh lùng của hắn đã biến mất, chỉ còn lại lời hứa hẹn dịu dàng sâu sắc.

Vốn Thẩm Mẫu Đơn ở trong phòng nghe thấy lời nói đó của Du Dung Châu sắc mặt đã tái đi. Nàng không ngờ Du Dung Châu cũng là sống lại, thậm chí còn là hoàng hậu của điện hạ ở kiếp trước. Kiếp trước nàng bởi vì quan hệ với Thẩm gia mà không chú ý nhiều tới sự việc ở thế giới bên ngoài. Bây giờ nhớ lại lúc trước quả thật có nghe qua hoàng hậu là họ Du, Thẩm Mẫu Đơn cười khổ, trong lòng lại cảm thấy Du Dung Châu này có chút đáng thương. Nàng cũng không biết quan hệ của cô nương ta và điện hạ ở kiếp trước như thế nào, đoán rằng cũng không quá tốt, nếu không cũng không để cô nương ta có chấp niệm sâu như vậy. Chỉ là tại sao cô nương ta sống lại một lần lại vẫn muốn lựa chọn như vậy, lựa chọn một nam nhân không yêu mình, lựa chọn tổn thương người khác để tác thành cho tình yêu ích kỷ của mình.

Lúc mới đầu biết Du Dung Châu cũng là sống lại, ý nghĩ trong lòng nàng có chút phức tạp, cũng có chút lo lắng cho sự lựa chọn của điện hạ. Nhưng bây giờ nghe thấy lời hứa hẹn của điện hạ, nàng biết lần này mình đã không chọn sai người.

Du Dung Châu không thể tin được nhìn Vệ Lang Yến, dung mạo anh tuấn của hắn xuất hiện trong giấc mơ của cô nương ta không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng đều lạnh lùng như vậy. Biết bao lần cô nương ta đều đau đớn tỉnh lại. Bởi vì sự lạnh lùng của hắn, tại sao hắn không thể đối xử dịu dàng với mình một chút, tại sao sự dịu dàng của hắn đều dành hết cho nữ nhân kia. Cô nương ta không cam tâm, lảo đảo đi về trước hai bước, muốn chạm vào nam nhân này một cái.

Hắn cau mày né tránh. Trần Hoằng Văn cũng đẩy cửa bước vào, cau mày nhìn nữ tử sắc mặt trắng bệch: "Điện hạ, nên xử lý con yêu nghiệt này như thế nào?"

Cả người cô nương ta không còn chút sức lực, nằm rạp xuống đất, cong người run lẩy bẩy: "Sao lại biến thành như vậy, rõ ràng người bên cạnh điện hạ phải là ta mới đúng. Thẩm Mẫu Đơn mới là người thừa, nó mới thật sự là yêu nghiệt. Kiếp trước vốn không có nó, không có nó xuất hiện cứu tiểu thế tử, không có nó đứng bên cạnh điện hạ. Nó mới phải… nó mới phải đó."

Trần Hoằng Văn thấy cô nương ta như vậy, chân mày càng ngày càng nhíu lại. Y kề tai điện hạ nói khẽ: "Điện hạ, mẫu thân của thuộc hạ thường ngày hay đi dâng hương ở ngôi chùa ngoại thành. Đại sư Không Nhiên của chùa đó rất lợi hại, hay là mời đại sư qua đây xem sao."

Du thị này bọn họ không thể làm gì được cô nương ta. Dù sao cô nương ta cũng nói không sai. Tình hình sau này điện hạ đã sớm đoán ra, điện hạ vẫn còn cần người nhà họ Du, quyết không thể để Du thị phá hoại kế hoạch sau này. Nếu đại sư có thể giải quyết được cô nương ta thì tốt, nếu không giải

quyết được thì y không ngại ra tay giải quyết cô nương ta thay điện hạ.

Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm nữ tử nằm dưới đất hồi lâu, cuối cùng gật gật đầu: "Theo lời ngươi nói mà làm đi."

Trần Hoằng Văn gật đầu, đi tới bên cạnh Du Dung Châu một tay chặt xuống. Du Dung Châu liền mềm nhũn nằm ở dưới đất. Trần Hoằng Văn nhấc cô nương ta lên: "Điện hạ, thuộc hạ dẫn cô nương ta ra ngoài cho người canh giữ trước."

Vệ Lang Yến phất phất tay, xoay người đi vào trong phòng, nhìn thấy sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn ngồi ở trên đầu giường không được tốt lắm, cũng cởi giày lên giường, ôm chặt nàng vào lòng: "Đừng lo, không có việc gì đâu."

Thẩm Mẫu Đơn ngập ngừng, ngẩng đầu hỏi: "Điện hạ, ngài định xử lý cô nương ta như thế nào?"

Vệ Lang Yến không đáp, qua một hồi mới ấp úng nói: "Hoằng Văn nói mời đại sư Không Nhiên tới. Du gia bây giờ vẫn cần dùng, tạm thời không thể động vào cô nương ta, chỉ xem đại sư có thể loại trừ ma chướng của cô nương ta hay không, nếu như không được…" Lời nói phía sau hắn không nói ra nhưng hai người đều hiểu rõ. Nếu đại sư có thể giải quyết được thì Du thị có thể tiếp tục sống cũng không sao nhưng nếu như không được, cô nương ta chỉ còn con đường chết thôi. Những lời nói hôm nay tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Loại chuyện này đại sư có thể giải quyết được sao? Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn hơi trắng bệch, nghĩ nếu như điện hạ biết được mình cũng nhớ chuyện kiếp trước thì điện hạ sẽ đối xử với mình như thế nào? Quả thật nàng không dám nghĩ tiếp nữa, đẩy vòng tay của điện hạ đang ôm lấy mình, mệt mỏi nói: "Điện hạ, thiếp hơi buồn ngủ, muốn nghỉ ngơi một lát."

Vệ Lang Yến chỉ tưởng là nàng hôm qua bị mình giày vò quá nên mệt mỏi rồi, giúp nàng đắp chăn, để nàng nghỉ ngơi cho tốt rồi đi ra ngoài.

Mấy canh giờ sau, Trần Hoằng Văn liền tiếp đón đại sư Không Nhiên qua đây. Đại sư Không Nhiên là một lão tăng 80 tuổi, một đầu râu tóc bạc phơ, cả người mặc áo cà sa, dung mạo rất hiền từ. Ông cũng không hỏi gì nhiều. Trần Hoằng Văn đã nói sơ lược một lần với đại sư lúc đang trên đường tới đây.

Vệ Lang Yến và Trần Hoằng Văn trực tiếp dẫn đại sư Không Nhiên tới phòng của Du Dung Châu. Cô nương ta đã tỉnh lại, thấy đại sư Không Nhiên bước vào, mặt cắt không còn giọt máu, la to: "Cút đi, cút đi."

Đại sư Không Nhiên thở dài, nói một câu a di đà phật: "Thí chủ, hà tất phải chấp nhất chuyện kiếp trước kiếp này như thế. Trên thế gian này sao lại có chuyện kiếp trước kiếp này kia chứ, có chăng cũng chỉ là suy nghĩ u mê của thí chủ mà thôi. Thí chủ đừng nên nắm chặt không buông những thứ này…"

Du Dung Châu làm sao nghe lọt tai những điều này. Cô nương ta ôm đầu kêu gào: "Cút ra, cút ra, ta không cần lão hoà thượng như lão tới dạy đời ta." Cô nương ta vĩnh viễn nhớ rõ khoảnh khắc bị ban thuốc độc chết trước kia, cung điện trống rỗng chỉ có một mình cô nương ta. Cô nương ta bò vào phật đường nhỏ ở trong phòng, quỳ ở trước mặt cầu xin ông trời cho cô nương ta thêm một cơ hội. Cô nương ta mãi mãi nhớ rõ những lời đã nói lúc đó, cô nương ta nói: "Nếu trên thế gian này thật sự có thần phật, cầu xin thần phật cho ta thêm một cơ hội nữa. Ta nhất định sẽ cố gắng sống tốt, không giống như kiếp này, nhất định sẽ hối cải làm người tốt."

Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện gì đây, cô nương ta vẫn như cũ vì tình yêu lệch lạc của mình mà một lần nữa chôn vùi bản thân, có phải tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc rồi không?

Đại sư Không Nhiên hơi thở dài, không nói lời nào nữa, hai tay chụm lại, nhắm mặt lại bắt đầu niệm kinh phật.

Tất cả nhân quả luân hồi đều đã được định sẵn, vậy thì làm gì có cái gì gọi là kiếp trước kiếp này. Một khắc trước khi chết ngất đi, trong đầu Du Dung Châu chỉ còn lại câu này.

~~dieennnndddddddaaaaaaaanleeeeeeeeeeeeeqqqqqqqqqquuuuyyyddddoooooonnnnnnn~~

Vốn trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng thấp thỏm không yên, vốn cũng muốn đợi đại sư Không Nhiên tới theo lời điện hạ nói, xem xem rốt cuộc sẽ giải quyết chuyện này thế nào. Nhưng không biết có phải vì hôm qua quá phóng túng hay không mà không bao lâu nàng đã ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại thì sắc trời đã tối. Nàng vội thức dậy, nhìn quanh bốn phía, lại thấy Cưu Lan đứng ở đầu giường, nàng kéo Cưu Lan: "Cưu Lan, điện hạ đâu? Đại sư Không Nhiên đâu?"

Cưu Lan nói: "Cô nương, điện hạ đã tiễn đại sư Không Nhiên về rồi. Cô nương, nô tỳ hầu hạ, cô nương đứng dậy đi, đoán rằng điện hạ cũng sắp trở về rồi."

Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu. Sau khi rửa mặt chải đầu mặc quần áo xong, điện hạ cũng về rồi. Thẩm Mẫu Đơn đang lo lắng chuyện của Du Dung Châu nên hỏi mấy câu. Điện hạ trầm mặc một hồi, nắm tay nàng: "Ta dẫn nàng đi xem là biết ngay thôi."

Đi theo điện hạ tới căn phòng giam giữ Du Dung Châu, còn chưa vào trong phòng đã nghe thấy tiếng khóc thảm thương từ trong phòng truyền ra. Sau khi bước vào trong thì cả người đều ngây ra. Nữ tử đang núp ở trên giường khóc lóc thảm thương kia làm cho người ta cảm giác đều đã thay đổi.

Du Dung Châu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Vệ Lang Yến và Thẩm mẫu Đơn một cái. Trong mấy người này cô nương ta chỉ quen biết điện hạ. Cô nương ta có chút khó hiểu, lúc đầu cô nương ta không phải đang yên đang lành trong Du gia ở An Dương hay sao, tại sao vừa tỉnh lại lại ở trong vương phủ ở Bình Lăng rồi? Không khỏi nước mắt tràn mi hỏi điện hạ: "Du thị Dung Châu gặp qua điện hạ, xin… xin hỏi điện hạ. Du thị tại sao lại ở đây?"

Sự chấn động trong lòng Thẩm Mẫu Đơn khỏi nói cũng biết. Ánh mắt của con người không thể là giả được. Ánh mắt của cô nương ta quả thật rất khác

so với trước kia. Thật sự cô nương ta đã quên hết tất cả những chuyện trước đây rồi sao. Nữ tử trước mắt khóc lóc thảm thương, lộ vẻ cực kỳ điềm đạm đáng yêu, cũng càng khiến người ta yêu mến.

Vệ Lang Yến nhìn Trần Hoằng Văn ở bên cạnh, hiển nhiên là không muốn trả lời câu hỏi này rồi. Trần Hoằng Văn ho nhẹ hai tiếng, mở miệng giải thích: "Du cô nương, trước đó điện hạ thấy cô nương hoảng loạn sợ sệt ở trong chợ, cho nên đã dẫn cô nương về đây… Du cô nương, cô nương sao vậy? Chuyện lúc trước cô nương đều quên hết rồi sao?"

Du Dung Châu rất khổ não suy nghĩ một hồi, nhận ra rằng những chuyện đã xảy ra trong vòng một năm nay đều không nhớ, không khỏi bắt đầu khóc lên, trong lòng càng ngày càng hoảng loạn sợ hãi.

Lúc này Trần Hoằng Văn lại nói: "Du cô nương đừng đau lòng. Ta đã sai người đi mời Hứa công tử qua đây. Lát nữa thì Hứa công tử tới đây rồi."

Đang nói giữa chừng thì nghe hạ nhân bên ngoài báo: "Điện hạ, công tử Hứa gia cầu kiến."

Hứa Hạo cũng đang tìm kiếm Du Dung Châu ở khắp thành, bây giờ tìm được Dung Châu cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, kết quả lại biết được Dung Châu không còn nhớ những chuyện đã xảy ra gần đây. Hứa Hạo kinh ngạc tới mức không nói nên lời, thấy biểu muội mảnh mai ở trước mặt khóc lóc đau khổ, nắm chặt góc áo của mình. Hứa Hạo lại cảm thấy dường như như vậy cũng tốt.

Ngay sau đó Hứa Hạo liền dẫn Du Dung Châu đi về. Cuối cùng chuyện này cũng như vậy mà kết thúc.

Không biết có phải vì chịu ảnh hưởng của chuyện này quá lớn hay không mà tối ngày hôm đó Thẩm Mẫu Đơn đã đổ bệnh. Cả người nóng đến đáng sợ. Vệ Lang yến sợ hết hồn, gần như hấp tấp bắt đầu lật tung mọi người trong phủ. Tới khi đại phu được mời tới, sắc mặt của điện hạ đã sa sầm tới mức đáng sợ.

Tới khi đại phu run lẩy bẩy bắt mạch cho Thẩm Mẫu Đơn rồi kê đơn thuốc, lấy thuốc về sắc xong, điện hạ đỡ nàng ở trên giường dậy, từng muỗng từng muỗng đút nàng uống thuốc.

Thẩm Mẫu Đơn cũng không biết mình bị sao nữa, có lẽ thật sự là bị doạ rồi, lần này hôn mê là ngủ liên tục mấy ngày liền. Trong lúc mơ hồ nàng biết được điện hạ đã cực nhọc ngày đêm chăm sóc nàng. Nàng muốn đáp lời hắn chỉ là cả người thật sự rất khó chịu.

Vài ngày sao, trong người đã không còn sốt nữa, chỉ là đầu óc vẫn còn mê man, nhìn thấy dáng vẻ điện hạ đã gầy đi, trong lòng nàng hơi áy náy.

Mấy ngày nay nàng đã nghĩ thông rồi, dù sao rất nhiều chuyện đều đã được định sẵn từ lâu rồi, mặc kệ kết quả sau này như thế nào, nàng chỉ cần không thẹn với lòng là được.

Ngày hôm đó điện hạ đang ở trong phòng đút nàng uống thuốc. Trần Hoằng Văn sắc mặt nghiêm nghị chạy vào.

Hết chương 70

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Vanny

Trần Hoằng Văn bước vào phòng, sắc mặt hơi nghiêm trọng. Y bước mấy bước là tới bên cạnh điện hạ: "Điện hạ, thượng kinh truyền tin đến, hoàng thượng… băng hà rồi, yêu cầu điện hạ người lập tức khởi hành hồi kinh."

Thẩm Mẫu Đơn cả kinh, ngụm thuốc ngậm trong miệng càng ngày càng đắng ngắt. Nàng nhìn sang điện hạ, vẻ mặt của điện hạ cũng bắt đầu hơi ngưng trọng. Hắn không nói lời nào, chỉ từng muỗng từng muỗng đút Thẩm Mẫu Đơn uống thuốc. Mẫu Đơn cũng không lên tiếng, từng muỗng từng muỗng uống lấy. Trần Hoằng Văn cũng không nói lời nào, im lặng lui ra ngoài.

Chén thuốc đắng cuối cùng cũng tới đáy. Vệ Lang Yến bưng một đĩa mứt táo từ bàn bên cạnh qua, lấy một viên đút vào miệng Thẩm Mẫu Đơn: "Ăn mứt táo để giảm bớt vị đắng trong miệng."

Thẩm Mẫu Đơn nghe lời ngậm mứt táo vào trong miệng, vươn lưỡi ra không cẩn thận liếm phải ngón tay của tay của điện hạ. Sắc mặt của hắn trầm xuống, đôi mắt đen bừng sáng nhìn chằm chằm Thẩm Mẫu Đơn khiến trái tim nàng loạn nhịp. Không đợi nàng phản ứng, cả người điện hạ đã cúi xuống đè lên người nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Mứt táo vừa mới vào miệng cũng bị đầu lưỡi của điện hạ cuốn lấy rồi nuốt vào. Lưỡi của hắn ở trong miệng nàng lại bắt đầu khuấy đảo. Trong miệng hai

người tràn ngập vị ngọt ngào của mứt táo, còn có thêm chút vị đắng mà lúc nãy lưu lại. Tới khi đầu óc nàng lại bắt đầu có chút mê mẩn, lúc này điện hạ mới buông nàng ra, thở hổn hển, đôi mắt đen chăm chú nhìn nàng: "Hoàng thượng băng hà. Ta phải hồi kinh rồi. Chặng đường sau này có thể rất khó đi, nàng vẫn sẽ ở bên cạnh ta chứ?"

Thẩm Mẫu Đơn nhịn không được sắp rơi nước mắt. Nàng cố nén sự chua xót trong mắt, gật gật đầu, chủ động ôm lấy cổ điện hạ, hôn môi của hắn, khàn giọng nói: "Sẽ, bất kể lúc nào thiếp cũng sẽ mãi ở bên điện hạ?"

Vẻ mặt nghiêm túc của điện hạ cuối cùng cũng có chút ý cười, lại cúi đầu hôn lên đôi môi của nàng. Hai người lại triền miên một hồi, lúc tách ra thì hô hấp của cả hai đều có chút hỗn loạn, điện hạ khàn giọng nói: "Bây giờ ta phải khởi hành hồi kinh rồi. Nàng cố gắng nghỉ ngơi ở trong vương phủ. Nghỉ đủ rồi nếu muốn về Thẩm gia thì gọi người đưa nàng về. Tần Niệm Hương ở lại bên cạnh nàng, nhớ kỹ lúc nào cũng phải dẫn theo Niệm Hương. Có Niệm Hương theo nàng, ta cũng yên tâm một chút. Chuyện hứa hôn của chúng ta trước mắt đừng để cho người ngoài biết. Tình hình sau này sẽ có chút khác biệt, ta sợ để cho người có lòng biết được mối quan hệ giữa nàng và ta, Thẩm gia các nàng sẽ gặp nguy hiểm, đã nhớ kỹ chưa."

Mẫu Đơn hiểu ý của hắn, gật gật đầu. Hoàng thượng băng hà, lại chỉ có một hoàng tử duy nhất là thái tử, chỉ có thể là thái tử kế vị. Bản tính của tên thái tử này như thế nào thì mấy vị thân vương đều biết rõ. Lần này về thượng kinh chỉ sợ lại là một màn tranh đấu, nàng chỉ trông mong hắn có thể bình bình an an.

Cuối cùng Vệ Lang Yến cũng rời khỏi, lúc đi dù không nỡ nhưng cũng hết cách. Tới khi cả căn phòng chỉ còn lại một mình Thẩm Mẫu Đơn, cả người nàng đều không còn hơi sức, mệt mỏi tựa vào cái gối ở sau lưng.

Lúc điện hạ đi dẫn theo cả tiểu thế tử Vệ Tử An. Vương phủ to như vậy chỉ còn lại một mình Thẩm Mẫu Đơn. Vương phủ không có điện hạ quả thật nàng ở có chút không quen, ngày hôm sau liền gọi phu xe của vương phủ đưa nàng và Niệm Hương về Thẩm gia.

Vừa về tới Thẩm gia, Thẩm Thiên Nguyên không có nhà chỉ có Thẩm hoán một mình ở nhà. Thấy Mẫu Đơn về, lập tức từ trong nhà chạy ra: "Tỷ tỷ, tỷ đã về rồi."

"A Hoán, sao vậy? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?" Mẫu Đơn giật mình còn tưởng trong nhà đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Hoán kéo Thẩm Mẫu Đơn vào phòng, kể hết những chuyện mấy ngày nay cho Thẩm Mẫu Đơn nghe. Mấy ngày trước, gã sai vặt đột nhiên thông báo rằng có một vị phu nhân họ Trần tới cửa thăm viếng, lão phu nhân có chút không hiểu ra sao nhưng cũng như cũ mời người vào. Tới khi Trần phu nhân nói rõ thân phận và mục đích tới đây, lão phu nhân liền có chút hồ đồ rồi, không phải Mẫu Đơn và điện hạ có quan hệ với nhau sao? Sao lại có vị quan phu nhân tới cửa cầu hôn?

Kết quả đợi tới khi Trần phu nhân thuật lại sự việc, nói là thay điện hạ tới cửa cầu hôn khiến lão phu nhân kinh hãi thiếu chút nữa là ngất đi, qua nửa ngày mới hoàn hồn, run giọng nói: "Phu nhân, phu nhân nói… phu nhân nói là tới đây cầu hôn cho ai?"

Trần phu nhân cười nói: "Lão phu nhân chẳng lẽ còn tưởng nghe lầm sao. Ta là tới đây cầu hôn cho Yến Vương điện hạ, muốn cưới tứ cô nương của Thẩm gia." Vừa dứt lời liền đem miếng ngọc bội có khắc chữ "Yến" ra: "Bởi vì sự việc xảy ra đột ngột, điện hạ còn chưa chuẩn bị sính lễ, chỉ giao cái này cho ta, nói rằng lấy cái này thay thế cho sính lễ cầu hôn."

Lão phu nhân sợ run mà tiếp nhận miếng ngọc bội từ trong tay của Trần phu nhân, cho dù bà không hiểu chuyện trên quan trường đi chăng nữa thì

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Editor: Vanny

Trong nháy mắt sắc mặt của lão phu nhân xanh mét. Bà không ngờ bây giờ lão tam đã làm quan rồi mà Võ ma ma vẫn còn diễu võ giương oai tới mức độ này, biết vậy thì đã không sai Võ ma ma đi mời người rồi. Bây giờ cũng không biết người của tam phòng sẽ nghĩ lão phu nhân là bà đây như thế nào, chỉ mong họ đừng cho rằng là do bà cố ý làm khó bọn họ.

Lúc này Võ ma ma thật sự là có ý khoe khoang với lão phu nhân, hoàn toàn không hiểu vì sao sắc mặt của lão phu nhân lại khác lạ: "Lão phu nhân, để cho người phải đợi còn không phải bất hiếu hay sao? Nếu để cho người ngoài biết được, mũ ô sa của tam lão gia thật sự sẽ không giữ được đó. Vệ quốc chúng ta không phải lấy chữ hiếu làm đầu sao, nếu để cho…"

Lời còn chưa dứt, lão phu nhân đã nổi giận, đập bàn cắt đứt lời của Võ ma ma: "Lão điêu nô nhà ngươi, ai cho phép ngươi nói xấu chủ tử như vậy hả!"

Võ ma ma còn hơi hồ đồ không biết, sững sờ nhìn về phía lão phu nhân: "Lão phu nhân…"

Lão phu nhân tức tới độ ngực phập phồng, quát: "Cút xuống đi. Ngươi cút xuống đi cho ta, chỗ Thẩm phủ này quá nhỏ, chứa không nổi cái loại nô tài không tôn trọng chủ tử như ngươi. Ta thấy ngươi là lão nô trong phủ, cũng không làm khó dễ gì ngươi, mai sẽ trả khế ước bán thân lại cho ngươi. Ngươi tự xuất phủ sống qua ngày đi."

Võ ma ma mơ hồ. Bà ta ở Thẩm phủ bên cạnh lão phu nhân đã nửa đời người. Năm đó bà ta là một goá phụ, lão phu nhân thấy bà ta đáng thương, không nơi nương tựa nên mới giữ bà ta lại. Con cái bà ta cũng không có, vốn bà ta đã định dưỡng lão ở Thẩm phủ luôn, xuất phủ rồi thì bà ta sẽ phải sống sao đây. Bà ta lập tức hoảng sợ, "bịch" một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Thẩm Thiên Nguyên: "Tam lão gia là lão nô có mắt không tròng, là lỗi của lão nô, xin tam lão gia cho lão nô một cơ hội. Xin tam lão gia nói với lão phu nhân đừng đuổi lão nô ra khỏi phủ." Xem ra bà ta vẫn còn có mắt nhìn, hiểu lão phu nhân tại sao lại tức giận.

Tuổi tác của bà ta cũng sàng sàng lão phu nhân. Thẩm Thiên Nguyên sao có thể làm khó bà ta được, lập tức đứng dậy tránh ra. Nói Thẩm Thiên Nguyên thành thật chẳng bằng nói tính tình ông lạnh nhạt, đối với sự hoạnh hoẹ của lão nô này căn bản không sao cả. Đối với kết cục của lão nô này ông cũng không có điều gì thông cảm cả, chỉ nói: "Ngươi cầu xin ta có tác dụng gì, đây cũng đâu phải chủ ý của ta."

Võ ma ma lại đi cầu xin lão phu nhân, khóc tới nước mắt nước mũi tèm lem. Mặc dù lão phu nhân không nhẫn tâm nhưng cũng biết lần này nhất định phải tỏ rõ thái độ với tam phòng. Bây giờ tam phòng đã không còn như trước đây nữa, quả thật bà không thể không lo. Lão phu nhân không ngoảnh đầu nhìn sự cầu xin của Võ ma ma, cuối cùng vẫn là trả lại khế ước bán thân cho Võ ma ma, để bà ta tự xuất phủ.

Trận náo loạn này đã kéo dài hơn nửa canh giờ. Đại lão gia Thẩm Hồng Anh cũng đã đến từ sớm, nhìn trận náo loạn này cũng không dám mở miệng, cuối cùng mới nhỏ giọng hỏi Lữ thị mới biết đã xảy ra chuyện gì. Nói thật, Thẩm Hồng Anh đối với thứ đệ này của mình cũng không có cảm giác gì, nếu nói thật thì hẳn có chút thiệt thòi. Mấy chục năm trước, thái độ của lão phu nhân đối với tam phòng ông ta cũng nhìn ra được, cũng biết cuộc sống của thứ đệ này không tốt, nhưng cũng không giúp đỡ được gì. Bây giờ lại bởi vì chất nữ này của mình khiến cho toàn bộ Thẩm gia bắt đầu trở nên vinh quang, ông sao lại không biết chức quan của nhi tử ông là liên quan đến chất nữ.

Chính bởi vì phần áy náy này mà bây giờ việc xử trí Võ ma ma ông không có gì để nói.

Sau khi Võ ma ma đi ra ngoài, sắc mặt lão phu nhân mới từ từ chuyển biến tốt, cuối cùng mới sai người dọn cơm nước, lúc này cả nhà mới bắt đầu dùng bữa.

Sau khi ăn cơm xong cũng không vội để mọi người về phòng, lão phu nhân sai nha hoàn bưng trà nước điểm tâm lên, lại cho tất cả nha hoàn trong phòng lui ra, lúc này mới hỏi: "Tứ Tỷ Nhi, chuyện của con và điện hạ rốt cuộc là như thế nào vậy? Mấy ngày trước điện hạ sai Trần phu nhân tới đây cầu hôn. Thiếp canh của các con cũng đã đổi rồi, nhưng sính lễ của điện hạ tới cùng cũng chỉ là…" Miếng ngọc bội đó tuy rằng rất quý giá nhưng để làm sính lễ thì rốt cuộc cũng không thể nào nói nổi, lão phu nhân vẫn cảm thấy nên cự tuyệt theo phép tắc. Thân vương xin cưới phi tử nên dùng sính lễ gì thì dùng sính lễ đó. Bà cũng sẽ tận lực đặt mua đồ cưới cho Tứ Tỷ Nhi. Tuy rằng trước đây chướng mắt tam phòng nhưng bà cũng không làm chuyện gì có lỗi với bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ là bỏ mặc bọn họ mà thôi. Bây giờ Tứ Tỷ Nhi sắp trở thành vương phi rồi, đó là vinh hạnh của toàn Thẩm phủ. Bà cũng không thể bỏ mặc không lo, sẽ tận lực chuẩn bị của hồi môn cho Tứ Tỷ Nhi. Nhưng điện hạ rốt cuộc có ý gì đây?

Thẩm Mẫu Đơn biết nàng và điện hạ chỉ có thể âm thầm đính hôn như vậy thôi, còn về việc cưới xin thì chỉ sợ trong 2 năm này là không có khả năng. Hoàng thượng băng hà, phủ thân vương trong vòng một năm không thể làm bất kỳ việc cưới xin gì. Dân chúng bình thường thì chỉ cần ba tháng không được kết hôn, còn có một vài quy tắc khác ví dụ như không thể đeo vàng đội bạc chỉ có thể ăn mặc đơn giản, về mặt ăn uống cũng phải ăn chay, tóm lại là có rất nhiều quy tắc.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, sự tranh đấu của mấy vị thân vương và thái tử sau này, nếu như lúc này bị người ngoài biết được mối quan hệ của Thẩm gia và điện hạ. Kết cục của Thẩm gia cũng có thể tưởng tượng được. Đây cũng là điều mà điện hạ lo nghĩ cho Thẩm gia bọn họ, là nguyên nhân không thể giống trống khua chiêng đi lo liệu mối hôn sự này. Điện hạ chỉ nghĩ là định việc hôn sự này lại là để cho nàng yên tâm, để Thẩm gia yên tâm nhưng lại không muốn để người ngoài biết được chuyện này.

Đang suy nghĩ lựa chọn từ ngữ, Mẫu Đơn lại sai Niệm Hương ra ngoài canh chừng, lúc này mới mở miệng nói: "Tổ phụ, tổ mẫu, đại bá, bá mẫu, phụ thân, chuyện tiếp theo con sắp nói có thể sẽ khiến mọi người giật mình, nhưng vì tương lai sau này của Thẩm phủ, con hy vọng mọi người có thể che dấu chuyện này." Giọng nói của nàng có chút khàn: "Hôn sự của con và điện hạ trước mắt vẫn chưa thể thông báo ra bên ngoài."

Lão phu nhân sốt ruột: "Tại sao vậy?"

Thẩm Mẫu Đơn tiếp tục ấp úng nói: "Hôm qua lúc ở vương phủ, thượng kinh truyền đến tin khẩn, nói rằng… hoàng thượng băng hà rồi."

Đâu chỉ Thẩm Hồng Anh nghe hiểu, ở đây người ít tuổi nhất là Thẩm Hoán cũng hiểu ý của tỷ tỷ mình. Đại ý là, thái tử vô năng, thiên hạ sau này sẽ đổi chủ, có khả năng là một trong mấy vị vương gia.

Người của Thẩm gia quả thật là bị những lời của Mẫu Đơn doạ sợ. Sắc mặt của lão thái gia và lão phu nhân đều hơi tái nhợt rồi. Ngược lại đại lão gia Thẩm Hồng Anh lại có chút hưng phấn: "Tứ Tỷ Nhi, những lời này đều là điện hạ nói cho con nghe sao? Vậy sau này có phải điện hạ có thể sẽ trở thành…?"

"Đại bá." Thẩm Mẫu Đơn ngắt lời của ông ta: "Thiên hạ sau này như thế nào không ai có thể biết trước được, nhưng tình hình nhất định sẽ không giống nhau. Điều Thẩm gia chúng ta có thể làm là trung thành với điện hạ, còn về phần hôn sự của con…" Trong đáy lòng Thẩm Mẫu Đơn hơi thở dài một

tiếng: "Thì đừng để người ngoài biết được, nếu không thì đối với Thẩm gia chúng ta cũng chỉ là một mầm tai hoạ mà thôi."

Những lời này mọi người đều hiểu. Tình hình thiên hạ sẽ có biến động, về phần ai sẽ làm hoàng đế thì ai cũng không nói chắc được, nhưng nếu là Yến Vương điện hạ thì khả năng thắng là lớn nhất. Nói như vậy, sau này Mẫu đơn sẽ là… Người Thẩm gia quả thật không dám tin đây là sự thật, chỉ cảm thấy miếng bánh này rơi xuống đầu bọn họ khiến họ đầu váng mắt hoa.

Ngay cả Thẩm Thiên Nguyên cũng đã tỉnh táo lại, nói: "Bây giờ mọi người đừng nghĩ tới mấy chuyện có có không không này, trước không nói sau này sẽ như thế nào, coi như điện hạ thật sự… thì ngài và Mẫu Đơn cũng chỉ mới đính hôn còn chưa thành hôn, coi như thành hôn rồi thì nó chẳng qua chỉ là vương phi, còn vị trí kia rốt cuộc sẽ là của ai thì không thể do Mẫu Đơn định đoạt được. Tóm lại chuyện này biến động quá lớn, mà sau này coi như Mẫu Đơn thật sự có thể ngồi lên vị trí đó, gia thế của Thẩm gia chúng ta cũng quá đơn bạc rồi, có thể chịu đựng được hay không thì nói không chừng. Chuyện này đối với Thẩm gia chúng ta mà nói chưa biết chừng là phúc hay là hoạ."

Người của Thẩm gia đều trầm mặc. Mới qua một lúc thôi mà trong lòng lại thật không ổn, một hồi thì cưỡi mây đạp gió, một hồi thì rơi vào vũng bùn. Mọi người đều hiểu là những lời này không thể nói lung tung với bên ngoài. Mối hôn sự của Mẫu Đơn trước hết là ếm đi. Bất kể tình hình sau này như thế nào, chi này của Thẩm gia bọn họ nhất định sẽ đứng về phía điện hạ.

Thẩm Mẫu Đơn liếc mắt nhìn đại bá một cái. Trong lòng cũng biết kiếp này đại bá sẽ không chọn sai chiến tuyến nữa. Chỉ là sau này Thẩm gia rốt cuộc là vinh hoa phú quý hay là từ từ suy yếu lụn bại thì không ai có thể nói trước.

~~~dieeeeennnnnnnnnddddddaaaaannnnnlequyyyyyyyydddddđoooooooonnnnnnnnn~~

Điện hạ đã đi được năm ngày rồi, nếu ra roi thúc ngựa thì có lẽ bây giờ cũng đã tới An Dương, cũng không biết điện hạ rốt cuộc như thế nào rồi. Mấy ngày nay Thẩm Mẫu Đơn lúc nào cũng không thiết ăn uống, lúc nào cũng nhớ điện hạ. Kiếp trước nàng cũng không biết điện hạ đã trải qua bao nhiêu khó khăn mới có thể ngồi lên vị trí đó, nhưng có thể khẳng định rằng đó nhất định là những trải nghiệm mà người thường không thể chịu đựng được. Nàng sờ sờ ngực, luôn cảm thấy ở đấy có chút ê ẩm.

Thích một người nàng mới biết mình sẽ thành như thế nào. Lúc hắn không ở bên cạnh nàng sẽ không thiết ăn uống, sẽ lo lắng cho hắn, luôn nhớ đến hắn. Nói ra thì từ lúc nào nàng thích điện hạ nàng cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết rằng lần đầu tiên lúc điện hạ bày tỏ sự yêu thích một cách mãnh liệt với nàng, nàng ngoại trừ lo lắng ra thì nhiều hơn vẫn là trái tim loạn nhịp.

Ngày thứ hai, tin tức hoàng đế băng hà đã truyền tới Bình Lăng. Chỉ là An Dương cách xa vạn dặm, hoàng đế đối với mọi người mà nói thì càng là nhân vật cao cao tại thượng. Ông ta băng hà rồi thì mọi người cũng sẽ kinh ngạc một hồi, nên tiếp tục sống như thế nào thì sống như thế đó, chẳng qua trước cửa từng nhà đều treo vải trắng, trong nhà cũng chỉ dùng màu trắng. Nữ tử thì mặc quần áo màu trắng, không đeo trang sức.

Sau khi Thẩm Mẫu Đơn biết được tin tức này liền thay một bộ quần áo màu trắng ngà, bên trên chỉ thêu chỉ bạc mấy đường viền, tóc cũng chỉ chải thành một búi, cũng không có bất kỳ trang sức nào. Cách ăn mặc bây giờ của nàng cũng đã khác trước rồi. Tóc mái cũng vén lên, để lộ vầng trán rạng rỡ. Cả người mặc một màu trắng thuần này ngược lại càng khiến nàng trở nên thanh lịch tao nhã.

Ở nhà đợi mấy ngày, đã nhiều ngày Mẫu Đơn không ra khỏi phủ, ở nhà vẽ kiểu dáng y phục. Hoàng đế cách Bình Lăng quá xa xôi, bởi vậy cửa tiệm của nàng cũng không gặp ảnh hưởng gì, việc làm ăn vẫn như cũ, các cô nương mua y phục cũng không giảm bao nhiêu, quan trọng nhất là mấy ngày trước nàng đã thừa dịp biết trước tin tức hoàng đế băng hà đã vẽ không ít kiểu dáng quần áo liên quan đến màu trắng. Những bộ y phục này nhận được sự ủng hộ rất lớn ở Bình Lăng, dù sao nàng cũng đã kiếm lời được một khoản.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Editor: Vanny

Sau khi vẽ xong hai bản vẽ kiểu dáng y phục mới nhất, nàng giao những bản vẽ này cho Tư Cúc, bảo nàng ấy mang đến cửa tiệm. Bây giờ tiệm quần áo này nàng đều giao cho Tư Cúc quản lý. Suy nghĩ của nàng rất đơn giản, để Tư Cúc rèn luyện một chút. Sau đó thì cửa tiệm này sẽ giao cho Tư Cúc quản lý, lại tìm cho Tư Cúc một gia đình tốt, không cần đại phú đại quý, chỉ mong cả đời bình an khoẻ mạnh là được.

Chỉ là bây giờ ở Bình Lăng vẫn chưa có người thích hợp, nàng định qua khoảng thời gian này sẽ nhờ đại bá mẫu hỏi thăm giùm một chút, xem xem có người nào thích hợp không.

Trong lúc đang suy nghĩ xuất thần, Lục Nhi ở bên ngoài chạy vào thông báo: "Cô nương, nhị cô nương Thẩm gia bên kia tới."

Từ sau chuyện của Du Dung Châu, Thẩm Mẫu Đơn đã không gặp Thẩm Tuệ Cẩm nữa. Bây giờ nghe tin cô nương ấy tới đây tìm gặp liền lập tức sai Lục Nhi mời người vào.
~~~

Nói tới vị cô nương Thẩm Tuệ Cẩm này, ban đầu có lẽ là bởi vì phụ thân Tuệ Cẩm bị cách chức quan mà phải kết thân với chi bên này nên mới tiếp cận Thẩm Mẫu Đơn, nhưng sau thời gian tiếp xúc, Tuệ Cẩm quả thật rất thích vị Mẫu Đơn tỷ tỷ hơi lớn hơn mình một chút. Tính cách Mẫu Đơn đôn hậu dịu dàng. Hai người đều có thể trò chuyện với nhau, Tuệ Cẩm thật sự coi nàng thành tỷ tỷ của mình rồi.

Thẩm Tuệ Cẩm vừa bước vào liền giật mình. Cô nương ấy nhìn Mẫu Đơn đang ngồi ngay ngắn đọc sách bên cạnh án thư, nhàn tản tự tại, cảm thấy khí chất bên người nàng càng ngày càng tốt. Mặc dù dung mạo không đẹp bằng Thẩm Tuệ Bảo, nhưng khí chất toàn thân này dù có xinh đẹp hơn nữa thì cũng không thể so sánh được. Mẫu Đơn đã ngẩng đầu vẫy tay với Tuệ Cẩm: "Tuệ Cẩm muội muội, mau qua đây."

Thẩm Tuệ Cẩm đi qua, cười nói: "Mẫu Đơn tỷ, tỷ ở suốt trong nhà làm gì vậy. Chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Mẫu Đơn cũng đang muốn đi qua tiệm y phục xem xem, liền gật gật đầu, cười nói: "Được đó, đợi chút, tỷ sai người đi gọi Nhạn Dung qua đây." Hiện giờ chi bên này của Thẩm gia chỉ có một mình nàng và Nhạn Dung ở đây, mỗi lần muốn ra ngoài làm gì cũng sẽ dẫn theo muội ấy. Chỉ là tính cách của vị đường muội này của nàng hơi lạnh nhạt, ngày thường không thích ra cửa. Lần này sai người đi gọi muội ấy, vậy mà muội ấy cũng qua đây, vừa qua gặp Mẫu Đơn và Tuệ Cẩm liền gọi một tiếng tỷ tỷ.

Ba người ra ngoài đi dạo một vòng chợ. Bởi vì hoàng đế băng hà, trên đường lớn đâu đâu cũng là người mặc quần áo màu trắng, thỉnh thoảng cũng thấy mấy vị cô nương cả người mặc bộ y phục màu trắng tinh xảo. Mấy kiểu dáng đó thật sự rất đẹp, Thẩm Tuệ Cẩm ngắm nhìn hồi lâu lại nhìn sang Thẩm Mẫu Đơn, chợt cười nói: "Mẫu Đơn tỷ, bộ y phục trên người tỷ là may ở đâu vậy? Nhìn thật là đẹp mắt."

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Nếu Tuệ Cẩm thích thì tỷ dẫn muội đi xem thử, vừa dịp chọn cho Nhạn Dung và Niệm Hương một bộ quần áo."

Tiệm y phục này người của Thẩm gia đều biết là do Thẩm Mẫu Đơn mở. Ngược lại bên chi chính lại không biết rõ. Dẫn hai người tới tiệm y phục ở thành Bắc, chưởng quỹ và thợ may ở bên trong đều quen biết Thẩm Mẫu Đơn, vừa thấy nàng qua đây liền lập tức nghênh đón: "Cô nương, người tới rồi."

Mẫu Đơn cười cười: "Vưu chưởng quỹ, Tư Cúc đâu? Nàng ấy không phải vừa rồi mới mang bản vẽ qua đây sao?"

Vưu chưởng quỹ cười nói: "Thật không khéo, Tư Cúc cô nương vừa đi. Cô nương người muốn chọn y phục sao."

Thẩm Tuệ Cẩm sửng sốt, quay đầu nhìn Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ, cửa tiệm này là của tỷ sao?"

"Còn không phải sao, chính là của tỷ đó." Mẫu Đơn cười cười: "Tuệ Cẩm thích y phục như thế nào cứ việc chọn, chọn xong thì tỷ tặng cho muội."

Thẩm Tuệ Cẩm chớp chớp mắt, cười nói: "Vậy muội không khách sáo nữa, tới lúc đó tỷ đừng có tiếc nha."

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Xem miệng lưỡi của muội kìa, mau đi chọn đi." Lại quay đầu nhìn Nhạn Dung và Niệm Hương: "Lục muội muội, Niệm Hương, hai người cũng đi chọn hai bộ đi."

Các cô nương luôn không có sức kháng cự đối với quần áo đẹp, ngay cả Thẩm Nhạn Dung và Tần Niệm Hương cũng không ngoại lệ, đều cùng Thẩm Tuệ Cẩm đi chọn lựa kiểu y phục, lại bảo tú nương ở phía sau chỉnh lại kích thước cho mình. Qua hai ngày là có thể tới tiệm để lấy về rồi, Thẩm Tuệ Cẩm sau khi chỉnh lại kích thước đi ra, đang muốn nói gì đó với Thẩm mẫu Đơn, bỗng thoáng nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở bên ngoài, không quan tâm tới Mẫu Đơn nữa, vội vã đuổi theo, thấy bóng người quen thuộc kia đang ôm một nữ nhân diễm lệ rêu rao đi lại. Nữ tử kia ăn mặc diễm lệ nhưng hở hang, vừa nhìn đã biết không phải là hạng đàng hoàng. Thẩm Tuệ Cẩm dậm mạnh chân mắng câu cặn bã.

Thẩm mẫu Đơn cũng đi theo nhìn, có chút không rõ hỏi: "Tuệ Cẩm, sao vậy?"

Thẩm Tuệ Cẩm có chút uể oải, ấp úng nói: "Cái tên nam nhân đằng trước là tỷ phu của muội, nhị công tử dòng chính của Chu gia, Chu Dật Lâm. Đại tỷ của muội gả cho hắn ta thật là xui xẻo tám đời mà. Hắn ta vừa háo sắc, vừa vô dụng. Nhưng chỉ vì Chu lão gia là quan tứ phẩm mà năm đó phụ thân của muội đã gả đại tỷ cho tên cặn bã đó. Vốn đại tỷ của muội cũng không đồng ý nhưng không ngăn được sự đồng ý của phụ thân, sau cùng hết cách đành phải gả đi. Tên nam nhân này có vẻ ngoài không tệ, lúc tỷ của muội mới gả qua đó, hắn ta cũng coi như đối xử tốt với tỷ ấy. Sau đó hắn ta mới từ từ lộ bản tính, thường xuyên đi ra ngoài ăn chơi đàn điếm, ngay cả của hồi môn của đại tỷ muội cũng bị hắn ta lừa đi đánh bạc thua sạch sẽ. Tuy rằng con người của mẹ chồng tỷ ấy không tệ, nhưng mẹ chồng của tỷ ấy lại không quản được đứa con thứ hai này nên từ từ cũng mặc kệ bọn họ. Nhưng tỷ của muội lại cứ một lòng tin rằng nam nhân này vẫn yêu tỷ ấy, cũng không biết tỷ ấy nghĩ như thế nào nữa, thật là nên gọi tỷ ấy ra đây để xem tên nam nhân này là đức hạnh gì."

Đúng là mỗi nhà mỗi cảnh, cũng không phải là chuyện trong nhà của mình, Thẩm Mẫu Đơn cũng không tiện nói gì thêm, chỉ hơi khuyên bảo vài ba câu.

Thẩm Tuệ Cẩm cũng thở dài: "Thôi, không nói đại tỷ của muội nữa. Tự tỷ ấy không tranh đấu thì cũng không thể trách người khác."

Điều Thẩm Mẫu Đơn nghĩ không phải là điều này. Phụ thân của Tuệ Cẩm không nói đạo lý như vậy thì sau này hôn sự của Tuệ Cẩm sẽ như thế nào đây.

Gặp phải chuyện như vậy, mấy người cũng dẹp ý định tiếp tục đi dạo, đều tự ai về nhà nấy.

Không quá hai ngày, bên chi chính Thẩm gia bỗng phát thiệp mời qua đây, mời bọn họ bên này qua bên kia ngồi chơi. Rạng sáng ngày hôm sau người của Thẩm gia đều đi qua đó. Những người bên kia, Thẩm Mẫu Đơn cũng chỉ quen biết Tuệ Cẩm nhiều hơn chút. Nàng vừa qua liền bị Tuệ Cẩm kéo vào phòng.

Vừa mới theo Tuệ Cẩm bước vào phòng, Thẩm Mẫu Đơn liền gặp một nữ tử trang điểm ăn mặc như phụ nữ đã có chồng ngồi ở bên trong, tuổi tác ước

chừng khoảng hai mươi tuổi. Bộ dạng có mấy phần giống với Tuệ Cẩm, mày hơi nhíu lại, dường như có chuyện gì đó buồn phiền.

Thẩm Tuệ Cẩm kéo Mẫu Đơn vào phòng, bước về phía nữ tử ngồi ở trước bàn dài ở đầu bên kia, cười nói: "Đại tỷ, đây chính là Mẫu Đơn muội muội mà muội hay nói với tỷ." Lại quay đầu cười với Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ, đây chính là đại tỷ của muội Thẩm Tuệ Nhan."

Thẩm Tuệ Nhan lớn hơn Mẫu Đơn vài tuổi. Mẫu Đơn cũng gọi tỷ ấy một tiếng tỷ tỷ. Chỉ là Thẩm Tuệ Nhan dường như không có ý định trò chuyện, luôn không ngừng nhìn ra ngoài, qua một hồi liền hỏi: "Tuệ Cẩm, muội ra ngoài xem mẫu thân đã hết bận chưa, tỷ có vài lời muốn nói với mẫu thân."

Thẩm Tuệ Cẩm có chút không vui: "Đại tỷ, tỷ vừa về thì nên nói chuyện vui vẻ với muội đi chứ, còn tìm mẫu thân làm gì?"

Đang nói thì Tiền thị bước vào, thấy Mẫu Đơn liền cười nói: "Mẫu Đơn, con tới rồi à." Lại sẵng giọng với Thẩm Tuệ Cẩm: "Cái đứa này, Mẫu Đơn tỷ tỷ của con vừa tới đây con dẫn nó đi nói chuyện với các huynh đệ tỷ muội đi chứ, cứ ở trong phòng làm gì?"

Thẩm Tuệ Nhan cũng vội nói: "Phải đó, muội muội. Muội liền dẫn Mẫu Đơn muội muội ra ngoài đi dạo đi, đúng lúc tỷ có chuyện muốn nói với mẫu thân."

Thẩm Tuệ Cẩm nhìn Thẩm Tuệ Nhan, tò mò hỏi: "Tỷ, tỷ còn có chuyện gì mà bắt buộc phải nói mẫu thân vậy, ở trước mặt bọn muội không thể nói sao, chuyện gì mà phải thần thần bí bí vậy."

Thẩm Tuệ Nhan đứng dậy đẩy Thẩm Tuệ Cẩm ra ngoài, vẻ mặt hơi trốn tránh: "Được rồi, được rồi, muội để cho tỷ yên lặng nói chuyện với mẫu thân đi."

Thẩm Tuệ Cẩm bất đắc dĩ, đành dẫn Thẩm Mẫu Đơn ra ngoài.

Hai người vừa ra ngoài, Thẩm Tuệ Nhan đột nhiên bật khóc. Khóc tới mức trái tim của Tiền thị cũng hoảng. Tiền thị chỉ có Tuệ Nhan và Tuệ Cẩm là hai đứa con gái ruột thôi. Bây giờ thấy đại nữ nhi khóc thành như vậy còn tưởng Tuệ Nhan đã xảy ra chuyện gì, đầu óc ầm một tiếng có chút mờ mịt, tiến lên vỗ vỗ lưng Tuệ Nhan: "Tuệ Nhan à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con nói với mẫu thân đi, đừng khóc nữa. Con cứ khóc như vậy, trái tim của mẫu thân cũng hoảng luôn rồi."

Thẩm Tuệ Nhan khóc nức nở nghẹn ngào hơn nửa ngày mới ngẩng đầu lên: "Mẫu thân, con có chuyện muốn thương lượng thương lượng với mẫu thân, chỉ là con nói rồi mẫu thân đừng có giận con. Con… con cũng là hết cách rồi."

Trong lòng Tiền thị thấp thỏm không yên, bị đại nữ nhi làm giật mình: "Tuệ Nhan, rốt cuộc con đã xảy ra chuyện gì, con mau nói cho mẫu thân nghe."

Lúc này Thẩm Tuệ Nhan mới nói ra ý định trở về lần này. Tỷ ấy lấy khăn tay ra lau mắt: "Mẫu thân, mẫu thân cũng biết mấy năm nay con ở Chu gia chỉ sinh được một nữ nhi là Thiến Nương, hai năm nay đều không có động tĩnh nữa. Đại phu nói lần trước lúc sinh Thiến Nương do khó sinh nên đã tổn thương cơ thể, chỉ sợ sau này không thể mang thai được nữa. Mẫu thân, không có nhi tử kề bên sau này con làm sao sống ở Chu gia được nữa đây. Mẫu thân, con cũng hết cách rồi. Con… con muốn cho Tuệ Cẩm vào cửa làm quý thiếp cho Dật Lâm. Con ... con muốn Tuệ Cẩm sinh đứa nhi tử nuôi dưới danh nghĩa của con."

"Con… con nói cái gì?" Tiền thị còn tưởng mình nghe lầm, không thể tin nhìn đại nữ nhi của mình: "Tuệ Nhan, con đang nói cái gì vậy? Con nói lại lần nữa xem?"

Trong lòng Thẩm Tuệ Nhan cũng khó chịu hết sức, nhưng cơ thể Tuệ Nhan không thể sinh được nữa, ngay cả nhi tử cũng không có. Dật Lâm nói rồi, chỉ cần một trong các muội muội Thẩm gia làm quý thiếp của hắn ta, sau này nhi tử được sinh ra sẽ được nuôi dưới danh nghĩa của Tuệ Nhan. Vả lại là muội muội của mình sinh cũng gần giống như là do mình sinh, hắn ta còn nói, nếu chuyện này thành công, sau này hắn ta sẽ vui vẻ ở nhà cùng với tỷ muội bọn họ, không ra ngoài đàng điếm nữa.

Đại phòng bọn họ chỉ có Tuệ Nhan, Tuệ Cẩm và Tuệ Bảo là khuê nữ, các muội muội phòng khác Tuệ Nhan không dám nghĩ tới. Các thúc thúc và thẩm thẩm chắc chắn sẽ không đồng ý. Dung mạo của Tuệ Bảo thì quá lẳng lơ. Tuệ Nhan sợ rằng nếu Tuệ Bảo bước vào cổng lớn Chu gia rồi sẽ nắm lấy trái tim của Dật Lâm, cho nên nghĩ đi nghĩ lại chỉ có Tuệ Cẩm là thích hợp nhất.

Thẩm Tuệ Nhan lại run rẩy nói lại một lần. Không đợi Tuệ Nhan nói hết, Tiền thị đã vung tay tát qua, khóc nói: "Con là đang tạo nghiệt gì vậy. Lão gia thật là tên khốn nạn. Bây giờ ngay cả nữ nhi thân sinh cũng đối xử với muội muội của mình như vậy, còn muốn kéo muội muội ruột của mình vào chỗ dầu sôi lửa bỏng."

"Hu hu… mẫu thân, con sai rồi. Con sai rồi. Mẫu thân đừng khóc nữa mà." Thẩm Tuệ Nhan cũng bị doạ ngây người, nghĩ lại bản thân như vậy là vì sao chứ, không kìm chế được mà cùng Tiền thị khóc rống lên.

Trong phòng khóc lóc thê thảm, Thẩm Tuệ Cẩm ở bên ngoài không biết rằng mình bị tỷ tỷ ruột của mình nhớ mong, kéo Thẩm Mẫu Đơn ra ngoài dạo một vòng, giới thiệu một lượt với toàn bộ ca ca tỷ tỷ đệ đệ muội muội, cuối cùng chạy đến bên cạnh đại tẩu Lưu thị, ôm bánh bao nhỏ Thẩm Hàm Chi trong lòng đại tẩu qua đây, cười nói với Thẩm Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ, đây là điệt nhi của muội, rất ngoan đó. Hàm Chi, mau gọi cô cô đi."

Tiểu tử kia ngây thơ ngọt ngào gọi tiếng cô cô khiến cho Thẩm Tuệ Cẩm vui vẻ cười khanh khách.

Bộ dạng bánh bao nhỏ trắng trẻo mềm mại, nhìn qua cực kỳ đáng yêu. Thẩm Mẫu Đơn nhìn đứa trẻ non nớt như vậy, trong lòng cũng mềm ra, không khỏi sờ sờ bụng mình. Trước đó với điện hạ ở bên nhau cũng không uống canh ngừa thai gì, cũng không biết sẽ… hay không, nhưng nghĩ nghĩ lại sẽ không có khả năng, dựa theo cách tính của người đời sau. Lúc cùng với điện hạ vừa hay là thời kỳ an toàn, hơn nữa kỳ của nàng qua hai ngày nữa sẽ tới. Bụng của nàng hai ngày nay đều hơi có chút trướng đau, đoán chừng sẽ không mang thai đâu. Tuy rằng nàng rất thích trẻ con nhưng cũng không định

mang thai vào lúc này. Bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Hai người đang trêu đùa đứa trẻ, bỗng sau lưng truyền đến giọng nam của một thanh niên trẻ tuổi: "Các muội muội, các muội đang làm gì vậy?"

Thẩm Mẫu Đơn vừa quay đầu là bắt gặp ngay một nam tử có diện mạo cực kỳ xuất chúng đang đứng ở sau lưng, không phải là người của Thẩm gia. Nhìn tướng mạo của nam tử này, trong lòng Mẫu Đơn đại khái đã biết được hắn ta là ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Editor: Vanny

Tướng mạo nam nhân này trắng trẻo, đôi mắt đào hoa, lúc nhìn người khác thì hơi xếch lên, khiến người khác có cảm giác đắm đuối, hơn nữa khoé miệng hơi nhếch lên, càng lộ vẻ phong lưu phóng khoáng. Nam nhân có bề ngoài đẹp mắt như vậy, chắc là tên tỷ phu cặn bã Chu Dật Lâm trong miệng Tuệ Cẩm rồi.

Quả nhiên, Tuệ Cẩm vừa nghe giọng nói của nam nhân này, ôm Thẩm Hàm Chi ngay cả đầu cũng không quay lại, sắc mặt đã sa sầm, hừ một tiếng: "Chúng ta làm gì thì liên quan gì tới ngươi."

Đại lão gia Thẩm Hạo Quốc nhướng mày, khiển trách Thẩm Tuệ Cẩm: "Nhị Tỷ Nhi sao lại nói chuyện với tỷ phu con như vậy? Thái độ tốt hơn một chút cho ta." Lại cười nói với Chu Dật Lâm: "Dật Lâm à, muội muội con không hiểu chuyện. Con đừng chấp nhất với nó."

Thẩm Tuệ Cẩm tức tới đỏ mắt. Thẩm Tuệ Bảo ở bên cạnh thấy nhị tỷ của mình bị trách mắng, lộ ra khuôn mặt tươi cười đắc ý. Chẳng qua cô nương ta cũng chẳng quan tâm tới Chu Dật Lâm. Tuy nói Chu gia không tệ, bề ngoài Chu Dật Lâm cũng không tồi, nhưng hắn ta đã có chính thê rồi. Thẩm Tuệ Bảo cảm thấy bản thân mình không tới mức phải làm thiếp cho người ta, Tuệ Bảo phải làm thì cũng phải là chính thê, vả lại nam nhân này mà so sánh với điện hạ thì thân phận liền thấp hơn rất nhiều.

Chu Dật Lâm cười cười với Thẩm Hạo Quốc: "Nhạc phụ đại nhân đừng nổi nóng với Tuệ Cẩm, đều là lỗi của con." Mặc dù hắn ta nói như vậy nhưng ánh mắt của hắn ta lại nhìn chằm chằm vào người Thẩm Mẫu Đơn. Hôm nay Mẫu Đơn mặc bộ y phục trắng, bên trên thêu hai cành mai. Mái tóc mềm mại búi thành một búi tóc, trên đầu không đeo bất kỳ trang sức gì. Cả người lại có vẻ thanh nhã thoát tục khiến người khác không nỡ rời mắt làm cho Chu Dật Lâm rung động rất lớn. Hắn ta không ngờ một cô nương cả người mặc quần áo màu trắng lại có thể có phong thái như vậy, tuy dung mạo không tính là xuất chúng nhưng phong thái kia lại không ai có thể bì kịp khiến trong lòng hắn ta ngứa ngáy.

Nói ra thì, Chu Dật Lâm có ý muốn hai tỷ muội cùng hầu hạ một chồng là bởi vì bản thân hắn ta có một người bạn. Ngày đó ghé thăm nhà người bạn này thấy trong hậu viện người bạn này có một đôi tỷ muội, hắn ta lập tức hết sức hâm mộ bèn nảy ra ý nghĩ này, về nhà liền nói với phu nhân của mình. Thực ra hắn vốn nhìn trúng nha đầu Tuệ Bảo, chi là bây giờ thấy vị cô nương này, lòng dạ đều bị đảo lộn. Dáng vẻ diễm lệ của Tuệ Bảo thì hoa khôi của thanh lâu cũng có, nhưng phong thái như vị cô nương này thì không có rồi, cũng không biết vị cô nương này là ai. Hôm nay là yến tiệc của Thẩm gia với chi bên kia, chắc vị cô nương này là người của chi bên kia nhỉ?

Thẩm Tuệ Cẩm ghét nhất là Chu Dật Lâm, kéo Thẩm mẫu Đơn, ôm lấy Hàm Chi đi ra ngoài.

Chu Dật Lâm quay đầu cười tủm tỉm với nhạc phụ của mình: "Nhạc phụ đại nhân, vị cô nương lúc nãy là ai vậy?"

Thẩm Hạo Quốc nói: "Vị cô nương đó tên Mẫu Đơn, là nữ nhi thứ tư của tam phòng Thẩm gia chi bên kia."

Quả nhiên như thế, nụ cười của Chu Dật Lâm càng ngày càng lớn. Tình hình chi bên kia Thẩm gia hắn ta cũng biết rõ, biết chi bên đó là dòng thứ, chẳng qua đại lão gia và tam lão gia làm quan. Chức quan không lớn. Vả lại tam phòng lại là dòng thứ của chi bên kia. Tuy rằng Mẫu Đơn này cũng coi như là tiểu thư nhà quan, nhưng thân phận thật sự quá thấp rồi, lấy về làm tiểu thiếp chắc là không sao.

Hắn ta nảy ra ý nghĩ này liền đi tìm Thẩm Tuệ Nhan. Lúc tới cửa phòng nghe thấy tiếng khóc thương tâm của nhạc mẫu và phu nhân, không khỏi cau mày, sau đó thật sự rất ngại gõ cửa, hắn ta bèn đi ra đằng trước tìm một nha hoàn gọi Tuệ Nhan ra đây.

Tới khi nha hoàn đã gọi được Thẩm Tuệ Nhan ra, Chu Dật Lâm liền dẫn Tuệ Nhan tới một chỗ hẻo lánh, cười nói: "Phu nhân, sao mắt nàng đỏ thế, có phải gặp mẫu thân nên đau lòng không? Nàng thật là, bình thường ta đâu có cấm nàng ra ngoài đâu. Nếu như nhớ mẫu thân quá thì nàng thường xuyên về thăm mẫu thân là được rồi, cần gì phải khóc như vậy." Dứt lời, lại lau nước mắt trên mặt Thẩm Tuệ Nhan: "Được rồi, đừng khóc nữa, còn khóc nữa vi phu sẽ đau lòng lắm."

Thẩm Tuệ Nhan không khóc nữa, chỉ buồn bực nói: "Phu quân, lúc này chàng gọi thiếp ra đây làm chi vậy?"

Chu Dật Lâm cười nói: "Mấy ngày trước không phải ta đã nói với nàng là tìm một tỷ muội trong nhà đón qua Chu gia làm quý thiếp sao, nghĩ đi nghĩ lại nếu chi bên này của các nàng không đồng ý thì chi còn lại thì sao? Vừa nãy ta gặp một vị cô nương, hình như là tứ cô nương Mẫu Đơn của chi bên kia, nhìn dáng vẻ cũng là người dễ sinh đẻ. Phu nhân, chuyện này đáng lẽ phải tìm người của Thẩm gia, nghĩ lại thì cũng đều là người Thẩm gia. Tới khi sinh được nhi tử thì quan hệ máu mủ với nàng sẽ càng thêm thân thiết có phải không?"

Đây chẳng phải là đã giải quyết vấn đề khó xử của Thẩm Tuệ Nhan rồi sao. Vốn Thẩm Tuệ Nhan cũng không muốn muội muội ruột làm quý thiếp cho phu quân của mình, cho dù là vì con nối dõi thì cũng có chút kỳ quặc, nhưng nếu là Mẫu Đơn thì khác rồi. Tuệ Nhan cũng biết một chút về Mẫu Đơn, là nữ nhi của tam phòng, dòng thứ của Thẩm gia chi bên kia. Tuy rằng tam lão gia bên kia nay đã làm quan nhưng cũng chỉ là chức quan nhỏ. Nữ nhi đi làm quý thiếp cho Chu gia thì cũng coi như có mặt mũi, dù sao công công (*cha chồng) của Tuệ Nhan cũng là quan viên chính tứ phẩm, chuyện này có thể được đó? Tóm lại, so với đưa muội muội ruột của mình thì vẫn tốt hơn.

Thẩm Tuệ Nhan đã có ý này liền lập tức đi về nói cho Tiền thị.

Tiền thị biết quan hệ của Nhị Tỷ Nhi và Mẫu Đơn. Tuy rằng lúc bắt đầu là vì muốn tiếp cận bên kia, nhưng từ trong lời nói của Nhị Tỷ Nhi thì bà biết Mẫu Đơn là một cô nương không tồi. Sao Tiền thị có thể đẩy một cô nương tốt như vậy vào chỗ chết, lập tức mắng: "Đại Tỷ Nhi, hôm nay rốt cuộc con bị làm sao vậy? Sao lại nảy ra ý định như vậy? Người ta là một cô nương tốt, sao lại phải đẩy người ta qua làm thiếp cho Chu Dật Lâm? Con bỏ ý định này đi. Ta không đồng ý! Nếu thật sự không thể sinh con, ta sẽ cho con một nha hoàn dễ sai khiến, tới khi sinh được nhi tử rồi thì sẽ được nuôi dưới danh nghĩa của con không phải được rồi sao, vì sao cứ phải làm hại các muội muội của mình!"

Thẩm Tuệ Nhan lại bắt đầu khóc: "Nha hoàn sinh thì sao có thể so với muội muội của mình sinh được chứ, trước sau cũng có quan hệ máu mủ với mình."

Đương nhiên Tiền thị mặc kệ, hung dữ mắng: "Con bỏ ngay cái suy nghĩ này đi cho ta!"

Thẩm Tuệ Nhan nhìn Tiền thị đi ra ngoài, trong lòng khó chịu vô cùng. Nếu như có thể Tuệ Nhan sao phải nạp muội muội của mình cho phu quân làm thiếp chứ, còn không phải muốn nhi tử có huyết thống gần gũi với mình một chút sao. Không được, chuyện này không thể từ bỏ như vậy được, hay là đi nói với phụ thân một tiếng, xem xem phụ thân có thể cầu xin tổ mẫu đi nói với bên kia một tiếng được không.

Thẩm Tuệ Nhan lập tức đi tìm Thẩm Hạo Quốc, khóc lóc kể lể: "Phụ thân, con cũng hết cách rồi. Con ngay cả một nhi tử cũng không có, sau này sao có thể có chỗ đứng ở Chu gia đây. Phụ thân, Mẫu Đơn kia chỉ là khuê nữ của lão gia dòng thứ bên kia. Phụ thân đi cầu xin tổ mẫu đi, xin tổ mẫu đi nói giúp một tiếng. Dù sao cũng là muội muội của Thẩm gia, nếu sinh thì đứa trẻ cũng có quan hệ huyết thống gần gũi hơn. Vả lại tam thúc thúc bên kia không phải chỉ là quan thất phẩm thôi sao? Nếu đồng ý thì có thể xin Dật Lâm đi nói với công công, nhờ công công nói giúp vài lời cho tam thúc thúc, mưu cầu một tiền đồ tốt hơn."

Thẩm Hạo Quốc rốt cuộc cũng có chút xao động, chỉ là khuê nữ của lão gia dòng thứ, chắc không sao đâu, có thể làm quý thiếp cho công tử dòng chính của Chu gia cũng coi như là có phúc rồi. Hơn nữa nếu sinh được nhi tử lại được nuôi dưới danh nghĩa Tuệ Nhan, đứa trẻ đó trước sau gì cũng là do cô nương Thẩm gia sinh, quan hệ huyết thống với Tuệ Nhan cũng gần hơn chút. Nếu mình làm xong việc này, nói không chừng ông thông gia có thể nói giúp mình vài lời.

Thẩm Hạo Quốc lập tức đồng ý, chạy đi tìm đại lão phu nhân nói hết chuyện này cho bà ta nghe. Đại lão phu nhân liếc mắt đánh giá Thẩm Mẫu Đơn từ xa, nhìn cái mông đầy đặn của nàng quả thật là dễ sinh đẻ. Chi bằng đi nói với đệ muội một tiếng để Mẫu Đơn vào cửa Chu gia, như vậy thì bên thông gia cũng có thể nói vài lời giúp Hạo Quốc, nói không chừng có thể khôi phục chức quan của Hạo Quốc cũng không chừng.

Thẩm đại lão phu nhân vì nhi tử của mình đã đồng ý chuyện này, nghĩ nghĩ liền nói: "Chuyện này ta sẽ bàn bạc lại với thẩm thẩm của ngươi, hẳn là không có chuyện gì lớn đâu."

Trong lòng Thẩm Hạo Quốc vui mừng, lúc này mới đi ra ngoài.

Đại lão phu nhân lập tức đi tìm lão phu nhân. Lão phu nhân đang ở trong lương đình cùng với mấy con dâu và các cô nương nói chuyện. Đại lão phu nhân lập tức cười nói: "Đệ muội à, muội vào phòng với tẩu một lát. Tẩu có chuyện muốn thương lượng với muội." Bà ta nghĩ tới loại chuyện vui này, vị đệ muội này chắc sẽ đồng ý thôi.

Lão phu nhân không nghi ngờ gì, nói một tiếng với các con dâu và các cô nương liền theo đại lão phu nhân vào phòng.

Vừa bước vào phòng, lão phu nhân đã cười nói: "Đại tẩu, có chuyện gì tìm muội thế, còn phải vào đây mới nói nữa chứ."

Đại lão phu nhân mời lão phu nhân ngồi xuống, kéo tay lão phu nhân cười nói: "Đệ muội à, là chuyện vui đó. Tẩu đã tìm cho tứ cô nương của nhà muội một mối hôn sự tốt."

Lão phu nhân ngẩn ra, có chút dở khóc dở cười. Hôn sự của Tứ Tỷ Nhi nhà bọn họ bà không làm chủ được. Vả lại hôn sự của Tứ Tỷ Nhi nhà bà quả thật là chuyện đáng vui mừng, trên thế gian này còn có nam nhân nào có thể hơn được điện hạ đây. Tuy rằng trong lòng lão phu nhân vô cùng tự hào nhưng cũng biết bây giờ là tình huống gì, đương nhiên không thể nói ra chuyện của điện hạ và Mẫu Đơn, chỉ từ chối nói: "Ôi chao, chuyện hôn sự của Tứ Tỷ Nhi này là do phụ thân nó làm chủ. Muội không làm chủ được, thôi, thôi."

Đại lão phu nhân nắm chặt tay bà không buông: "Ôi chao, mối hôn sự tốt như vậy sao có thể thôi chứ. Đệ muội à, tẩu nói cho muội nghe. Bên đàng trai thật sự không tệ. Sau khi Mẫu Đơn nhà muội được đón vào cửa, thì…" Không đợi bà ta nói hết câu, lão phu nhân đã ngỡ ngàng nhìn bà ta, cắt ngang lời của bà ta: "Đón vào cửa?"

Đại lão phu nhân gật đầu: "Còn không phải sao, Chu gia kia là thế gia vọng tộc, Dật Lâm cũng tuấn tú lịch sự. Đại lão gia Chu gia là quan chính tứ phẩm,

lão thái gia cũng là chiến công hiển hách. Gia thế kia đúng là không thể chê. Nếu như Mẫu Đơn được đón qua thì số làm quan của đại lão gia và tam lão gia nhà muội…"

Nhưng lời chưa nói xong, lão phu nhân đã sa sầm mặt, rút tay của mình về, lạnh giọng nói: "Đại tẩu, Tứ Tỷ Nhi nhà muội đã đắc tội với tẩu sao? Tẩu đề ra cho Tứ Tỷ Nhi nhà muội mối hôn sự gì vậy? Chu Dật Lâm kia là người như thế nào tẩu còn không rõ sao, còn muốn đẩy Tứ Tỷ Nhi của muội vào trong hố lửa, sao tẩu có thể nhẫn tâm như vậy. Năm xưa đại nhi tử nhà tẩu vì chức quan của mình mà gả khuê nữ cho tiểu công tử Chu gia kia, bây giờ còn muốn làm hại Tứ Tỷ Nhi nhà muội!"

Đại lão phu nhân không ngờ sẽ như vậy, không ngờ Thẩm gia lại không biết điều như vậy. Chu gia có chỗ nào không xứng với Mẫu Đơn, sao lão phu nhân lại mắng bà ta như vậy.

Hai người tuy là chị em dâu, tỷ muội tương xứng. Nhưng đại lão phu nhân là chính thất của dòng chính Thẩm gia, lão thái gia cũng là quan tam phẩm. Bà ta là cáo mệnh phu nhân, đương nhiên cảm thấy bản thân cao hơn người khác một bậc. Từ trước đến nay lại càng không để đệ muội này của mình vào mắt. Bây giờ lại bị lão phu nhân mắng mình như vậy, đại lão phu nhân cũng lập tức nổi giận, lạnh giọng nói: "Sao công tử Chu gia lại không xứng với Tứ Tỷ Nhi nhà muội? Tứ Tỷ Nhi nhà muội như thế nào chứ? Chẳng phải là khuê nữ của lão gia dòng thứ thôi sao? Thật sự coi mình là cao quý lắm sao, có Chu công tử chịu đón nó vào cửa là đã nể mặt nó lắm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Editor: Vanny

Lão phu nhân bị những lời này làm cho cơn tức từ ngực xông lên tận cổ, tay cũng hơi run run. Đầu ong ong. Bà rất muốn nói rằng phúc phận của tứ cô nương nhà bà các cô nương Thẩm gia của chi các người cũng không sánh bằng, nhưng tình huống trước mắt, cuối cùng cái gì cũng không nói ra miệng được, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm vào đại lão phu nhân, gằn từng chữ nói: "Phải phải, các cô nương nhà tẩu thì cao quý lắm, nhưng cũng đừng coi các cô nương nhà muội là bùn đất, có thể mặc tẩu tuỳ ý chà đạp, rồi có ngày tẩu sẽ phải hối hận vì những lời tẩu đã nói hôm nay!"

Giờ phút này trên mặt đại lão phu nhân cũng không thèm giả vờ ôn hoà nữa, cười lạnh liên tục: "Được, tẩu sẽ đợi tới ngày đó, xem xem sau này tứ cô nương nhà muội sẽ được gả đi như thế nào. Cô nương này của nhà muội cũng khoảng mười sáu tuổi rồi. Tẩu thấy muội đừng nên giữ nó lại thành gái lỡ thì, tới lúc đó thì chỉ có các muội hối hận thôi."

"Muội có hối hận hay không cũng không phải do tẩu nói. Nếu đã như vậy, sau này chúng ta cũng đừng qua lại gì với nhau nữa, miễn cho tẩu cảm thấy chúng muội bôi nhọ Thẩm gia các tẩu. Các tẩu bên này cũng đừng đánh chủ ý lên đầu tứ cô nương nhà muội nữa!" Lão phu nhân cảm thấy hôm nay nhất định phải trở mặt với bên này rồi, không biết chừng sau này sẽ còn gây ra chuyện gì nữa.

Chỉ là, trong lòng lão phu nhân khẽ thở dài. Tứ Tỷ Nhi đã mười sáu tuổi rồi, xem ra trong vòng một hai năm này điện hạ sẽ không có khả năng cưới Tứ Tỷ Nhi, cũng không biết sau này còn xảy ra những sự cố như vậy bao nhiêu lần, chỉ mong tất cả những điều này đều đáng giá, đừng đợi tới khi kết cục đã định, điện hạ… lão phu nhân không dám nghĩ tiếp nữa, sầm mặt vẫy tay áo rời đi.

Sau khi ra khỏi phòng liền sai nha hoàn đi gọi hết người của Thẩm gia qua đây, nói rằng phải cáo từ rồi. Người Thẩm gia đều có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thấy sắc mặt lão phu nhân không tốt, nghĩ rằng có lẽ lúc nãy đã nảy ra xung đột gì đó với đại lão phu nhân, đều không hé răng nửa lời theo lão phu nhân đi về.

Lúc đi Thẩm Tuệ Cẩm có chút không nỡ, nói thầm: "Làm sao vậy chứ, sao vừa mới tới thôi mà giờ phải đi rồi."

Đúng lúc Tiền thị đi ra nghe được những lời này, sắc mặt hơi khó coi, quát: "Tuệ Cẩm, Diệc Nguyên. Các con theo ta đi vào. Ta có lời muốn nói với các con."

Tới khi Thẩm Tuệ Cẩm và Thẩm Diệc Nguyên vào trong phòng với Tiền thị rồi, Tiền thị thật sự không muốn giấu giếm chuyện lúc nãy, nói hết với các con. Mọi người trong phòng đều ngây ra, Thẩm Tuệ Cẩm không ngờ tỷ tỷ ruột của mình lại muốn đẩy mình vào hố lửa như vậy, chớp mắt liền rơi nước mắt: "Mẫu thân, đại tỷ làm sao vậy, chẳng lẽ tỷ ấy không biết Chu Dật Lâm là người như thế nào sao? Còn muốn con làm thiếp của hắn ta. Làm thiếp đó, có khác gì một nô tài đâu, sao tỷ ấy có thể nhẫn tâm như vậy, con là muội muội ruột của tỷ ấy mà. Con đáng bị tỷ ấy sỉ nhục vậy sao, coi như phụ thân mất đi chức quan thì cũng không đến mức để cô nương dòng chính của đại phòng chúng ta đi làm thiếp cho người ta."

Sắc mặt Thẩm Diệc Nguyên cũng hơi khó coi, hiển nhiên không ngờ đại tỷ sẽ như vậy, sầm mặt nói: "Nhất định là cái tên họ Chu kia ở bên tai đại tỷ nói những lời này. Nếu không thì đại tỷ cũng sẽ không nói ra những lời như vậy. Đại tỷ sao có thể hồ đồ như vậy chứ…"

Tiền thị cũng bắt đầu khóc, lấy khăn tay ra lau nước mắt: "Lúc nãy không biết có phải là tên tỷ phu khốn khiếp kia của con nhìn trúng Mẫu Đơn hay không, lại nhờ đại tỷ con nói là Mẫu Đơn cũng được, cầu xin trước mặt ta. Ta không đồng ý, đoán rằng đại tỷ con đi cầu xin phụ thân rồi, phụ thân con

đã chạy đi nói với lão phu nhân rồi. Chắc lão phu nhân đã đi vào phòng nói với lão phu nhân của bên kia rồi. Có lẽ là trở mặt rồi, người ta không đồng ý, ai sẽ đồng ý chứ. Ai mà không biết tên tỷ phu khốn khiếp của con là loại người như thế nào. Nói đi đây là tạo nghiệt gì chứ. Đại tỷ con bây giờ sao lại biến thành như vậy?"

Thẩm Tuệ Cẩm giận vô cùng, nhấc chân muốn đi tìm đại tỷ nói cho rõ ràng, có thể hãm hại muội muội ruột của mình như vậy sao? Tiền thị liền giữ lại Tuệ Cẩm: "Tuệ Cẩm à, đừng đi tìm đại tỷ của con nữa. Bây giờ đại tỷ con là kẻ hồ đồ, có nói gì thì nó cũng không nghe đâu, lại nói con ra ngoài ồn ào như vậy chẳng phải là huỷ hoại danh tiếng của bản thân con và Mẫu Đơn sao? Thôi, thôi, dù sao thì không đồng ý là được rồi."

Thẩm Diệc Nguyên cũng sa sầm mặt nói: "Mẫu thân, mặc dù chuyện này cứ như vậy mà bỏ qua rồi, nhưng Tuệ Cẩm cũng đã tới tuổi bàn luận chuyện hôn nhân. Phụ thân lại là một kẻ hồ đồ, chỉ quan tâm tới bản thân. Ai biết được lúc nào lại hồ đồ nhất thời hứa gả Tuệ Cẩm cho người ta. Mẫu thân con thấy vẫn là nên mau chóng định mối hôn sự cho Tuệ Cẩm đi. Gia thế đều không quan trọng, chỉ cần là người tốt là được rồi."

Tiền thị đương nhiên hiểu đạo lý này, gật gật đầu, vẻ mặt đau khổ nói: "Mấy ngày nay ta sẽ chú ý chút, xem xem có nhà nào tốt hay không." Nghĩ tới đây, Tiền thị quả thật đau từ tận đáy lòng, ôm Tuệ Cẩm khóc lên: "Tuệ Cẩm ơi, khuê nữ tội nghiệp của ta, sao con lại có người phụ thân khốn nạn như vậy chứ, phải làm sao bây giờ đây…"

Thẩm gia bên này một đường chạy về Thẩm trạch. Đại phu nhân Lữ thị nhìn sắc mặt lão phu nhân thật sự hơi khó coi, lo lắng nói: "Mẫu thân, người không sao chứ."

Lão phu nhân mở mắt ra, thần sắc cực kỳ mệt mỏi: "Không sao, chỉ là trong lòng hơi khó chịu, vợ lão đại à, con nói xem Tứ Tỷ Nhi của chúng ta có chỗ nào không tốt chứ? Tới nỗi bị lão phu nhân kia sỉ nhục như vậy, muốn Tứ Tỷ Nhi của chúng ta làm thiếp cho phu quân của đại cô nương nhà bà ta. Đó không phải là coi thường Tứ Tỷ Nhi của chúng ta hay sao. Ôi chao, hôn sự của điện hạ và Tứ Tỷ Nhi sao cũng không thể công bố cho thiên hạ, bằng không thì cũng không đến nỗi bị lão phu nhân kia coi thường Tứ Tỷ Nhi của chúng ta như vậy." Rốt cuộc lão phu nhân cũng quên đi những oán hận trước đây đối với tam phòng, lấy làm vinh dự đối với hôn sự của Mẫu Đơn và điện hạ, chỉ là giấu đi sự vinh hiển này như vậy lại bị bên kia tuỳ tiện ức hiếp, cảm giác này thật không tốt chút nào.

Hiển nhiên Lữ thị không đoán được sẽ xảy ra chuyện này, không khỏi hơi ngẩn ra, lại cảm thấy có chút tức cười: "Mẫu thân, người cứ mặc kệ bọn họ, đợi sau này đại cuộc đã định, chuyện của Tứ Tỷ Nhi và điện hạ sẽ niềm ao cước của người ngoài. Tới lúc đó, bọn họ sẽ biết bản thân vô lý tới mức nào!"

Lão phu nhân thở dài: "Bây giờ đại cuộc của thiên hạ này rốt cuộc sẽ ra sao chúng ta cũng không đoán được, nhưng Tứ Tỷ Nhi đã mười sáu tuổi, nên sớm đính hôn gả cho người ta rồi. Sau này nhất định sẽ còn có bà mai tới cửa, cũng không thể đều cự tuyệt hết, nếu như kéo dài một hai năm nữa thì Tứ Tỷ Nhi của chúng ta cũng mười tám tuổi rồi, vậy nên làm sao đây."

Điều này quả thật có chút khó khăn, nhưng hiện tại cũng chỉ đành như vậy thôi, Lữ thị cũng thở dài theo. Hai người đều không lên tiếng.

Thẩm Mẫu Đơn không hề biết những chuyện bực mình này, chỉ cho rằng lão phu nhân đã phát sinh tranh chấp gì đó với bá tổ mẫu ở bên kia, lúc này trong cơn thịnh nộ mới bảo mọi người đi về. Nàng cũng không để ý, về tới Thẩm gia thì nên làm cái gì thì làm cái đó. Mấy ngày nay nàng vẫn luôn nghĩ tới một chuyện khác. Dù sao trong lòng vẫn lo lắng cho điện hạ, nhưng nàng ở Bình Lăng xa xôi cũng không thể giúp gì cho điện hạ, coi như thật sự đi An Dương thì cũng chỉ là gây thêm phiền phức mà thôi, còn không bằng ngoan ngoãn ở Bình Lăng đợi hắn về.

Việc mà nàng có thể giúp cũng không nhiều, chỉ nhớ đại khái kiếp trước một cách mơ hồ, cũng không rõ rốt cuộc điện hạ đã trải qua những gì trong thời gian này. Hiện giờ việc duy nhất mà nàng có thể làm là kiếm nhiều tiền một chút. Cách chế tạo lưu ly nàng chỉ biết phương thức thôi cũng không biết rõ cụ thể nên làm thế nào, chỉ có thể giao cho Trần Hoằng Văn nghiên cứu, nhưng mà những chuyện khác thì nàng có thể làm được. Nàng đã nghĩ kỹ mấy ngày rồi, dự định ở ngoại thành Bình Lăng mua một mảnh đất, xây một trang viên. Trang viên này sẽ bao gồm các loại hình ăn uống, ở trọ, nghỉ dưỡng, vui chơi. Nàng ở thời đại sau này đã thấy qua rất nhiều cách kiếm tiền, chỉ có cái này là nàng cảm thấy khả thi. Các công tử thế gia và các khuê tú ở Bình Lăng không ít, bình thường cũng không có nơi nào để vui chơi, nếu như có một trang viên như vậy, chắc hẳn có thể thu hút sự chú ý của rất nhiều công tử và các cô nương khuê các.

Chỉ là cái trang viên này phải thiết kế cho tốt mới được, rốt cuộc nên xử lý như thế nào, còn có số ngân lượng phải bỏ ra cũng là một vấn đề nan giải, nàng cũng chỉ có thể từ từ tính toán thôi.

Hai ngày tiếp theo, nàng gần như không ra ngoài chỉ một mực suy nghĩ chuyện của trang viên. Chỉ là nàng không hiểu việc thiết kế, vẫn là phải tìm người am hiểu về thiết kế phòng ốc mới được, nàng cũng chỉ có thể cho chút ý kiến ở bên ngoài thôi. Ngoài ra về mặt tổng thể của trang viên nàng cũng đã có quyết định. Nghĩ nghĩ, nàng kêu Tần Niệm Hương vào đây: "Niệm Hương, ngươi có biết trong vương phủ có người nào biết xây dựng phòng ốc hay không?"

Tần Niệm Hương lắc lắc đầu: "Cô nương, cái này nô tỳ cũng không rõ lắm. nhưng mà Tần Luân vẫn còn ở Bình Lăng, nô tỳ có thể đi tìm y hỏi hỏi xem. Y chắc biết đó."

Mẫu Đơn biết Tần Luân là nam tử thô bạo ngông cuồng mà nàng đã gặp hôm ở Trần gia, hình như là người đã nhận nuôi Tần Niệm Hương, nghĩ lại chắc hẳn là người của điện hạ, không khỏi gật gật đầu: "Được, ngươi đi hỏi giúp ta đi."

Tần Niệm Hương vừa đi ra, Thẩm Mẫu Đơn liền cảm thấy bụng dưới có chút trướng đau, vừa đúng dậy, một dòng nhiệt quen thuộc từ trong cơ thể trào ra. Nàng biết được kỳ kinh nguyệt của nàng đã tới, không khỏi thở dài, cuối cùng cũng tới rồi. Mấy ngày nay nàng đều hơi phập phồng lo sợ, tuy rằng rất thích trẻ con, nhưng trước mắt không phải là lúc thích hợp để sinh, như vậy thì danh không chính ngôn không thuận.

Sai Đậu Nhi bưng nước ấm vào, Mẫu Đơn về phòng rửa một chút rồi thay một cái quần lót sạch. Vừa thay xong thì nghe tiếng Thẩm Hoán ở bên ngoài:

“Cẩn Ngôn, đây là nhà của ta. Bây giờ chắc tỷ tỷ của ta có nhà đó. Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ có ở trong đó không?”

Mẫu Đơn vội đáp: “Đừng kêu nữa, tỷ ở đây.” Nói xong liền đi ra, thấy Thẩm hoán và một thiếu niên cao hơn đệ ấy nửa cái đầu đang đứng cùng nhau ở trong viện. Thiếu niên kia diện mạo tuấn tú, hào hoa phong nhã, tướng mạo dễ nhìn. Trên người chỉ mặc một bộ trường sam bằng vải bông thông thường, bên hông đeo thắt lưng vải bố màu xanh lá. Mặc dù thân hình hơi ốm yếu nhưng dáng người rắn rỏi, đứng ngay thẳng, thấy Mẫu Đơn bước ra liền hơi gật đầu với nàng: “Nguỵ gia Cẩn ngôn tới cửa quấy rầy, làm phiền cô nương rồi.”

Thẩm Hoán kéo thiếu niên tên Nguỵ Cẩn Ngôn này lên phía trước: “Tỷ tỷ, đây là bằng hữu mà đệ mới quen biết mấy ngày trước. Hôm nay đặc biệt mời y tới phủ chơi.”

Mẫu Đơn vội căn dặn Đậu Nhi và Thuý Nhi qua phòng bếp chuẩn bị trà nước và điểm tâm, lại cười nói với thiếu niên lịch sự nho nhã kia: “A Hoán cũng thật là, mời công tử tới phủ cũng không báo sớm cho bọn ta một tiếng. Như vậy bọn ta cũng sẽ chuẩn bị trước một chút, hốt ha hốt hoảng như vậy mong Nguỵ công tử thông cảm.”

Nguỵ Cẩn Ngôn lập tức chắp tay khom lưng: “Cô nương khách sáo rồi."

Đang nói, bỗng Lục Nhi ở bên ngoài chạy vào, vẻ mặt lo lắng: “Cô nương, nhị cô nương Thẩm gia bên kia tới thăm, đang khóc rất thảm thương.”

Mẫu Đơn sửng sốt, cũng không quan tâm tới bạn của A Hoán nữa, sai Lục Nhi vội mời người vào. Lục Nhi vội nói: “Cô nương Tuệ Cẩm đi theo ở phía sau. Nô tỳ chạy vào nói trước một tiếng với cô nương.” Vừa dứt lời, quả nhiên nghe thấy tiếng khóc của Thẩm Tuệ Cẩm từ ngoài truyền vào. Nháy mắt, Tuệ Cẩm đã bước vào trong viện, nước mắt rơi như mưa, đáng điệu đáng thương. Chỉ là dường như Thẩm Tuệ Cẩm không ngờ còn có thiếu niên khác trong viện này, trông thấy Nguỵ Cẩn Ngôn lịch sự nho nhã liền sửng sốt, cũng ngưng khóc. Khuôn mặt bắt đầu đỏ lên, xấu hổ.

Dường như Nguỵ Cẩn Ngôn cũng có chút xấu hổ, hai tai hơi đỏ.

“Tỷ, tỷ nói chuyện với Tuệ Cẩm tỷ đi, đừng bận tâm tới chúng đệ. Đệ dẫn Cẩn Ngôn vào phòng là được rồi.” Lúc này Thẩm Hoán mới vội kéo nguỵ Cẩn ngôn đi vào phòng mình.

Tới khi thiếu niên trong viện đi rồi, nước mắt Thẩm Tuệ Cẩm liền rơi xuống. Mẫu Đơn bước mấy bước tới bên cạnh muội ấy, lấy khăn tay lau nước mắt cho Tuệ Cẩm: “Được rồi, đừng khóc nữa, nói cho tỷ nghe đã xảy ra chuyện gì? Tỷ nghĩ cách giúp muội cho.” Trong lòng nàng đại khái cũng biết được xảy ra chuyện gì.

Kéo Thẩm Tuệ Cẩm vào phòng, Tuệ Cẩm khóc lóc kể lại sự việc: “Mẫu Đơn tỷ, tỷ nói xem sao muội lại có một phụ thân như vậy chứ. Ông ta đã hại cả đời của đại tỷ muội thì thôi đi, bây giờ còn muốn muội gả cho công tử Lưu gia kia. Ai mà không biết công tử Lưu gia kia là cái đức hạnh gì chứ, ăn chơi đàng điếm, nghe nói mấy ngày trước còn đánh chết một thị thiếp ở hậu viện. Mẫu Đơn tỷ, tỷ nói xem muội nên làm sao bây giờ, sao muội lại có người cha không đáng tin như vậy chứ, sao ông ta có thể đối xử với muội như vậy?”

Trong lòng Thẩm Tuệ Cẩm thật sự rất khó chịu, không ngờ rằng bản thân không làm thiếp cho tỷ phu của mình thì cũng phải nhảy vào một hố lửa khác. Trong lòng nàng khó chịu tới mức kể hết cho Mẫu Đơn nghe chuyện mấy hôm trước đại tỷ cầu xin phụ thân để Mẫu Đơn làm thiếp cho Chu Dật Lâm.

Thẩm Mẫu Đơn cau mày, nàng nói sao hôm đó tổ mẫu lại phận nỗ đi về thế chứ, thì ra là có nguyên do. Rốt cuộc Thẩm đại lão phu nhân và Thẩm Hạo Quốc không biết suy nghĩ thế nào. Thẩm gia bên kia thật đáng thương, đại lão thái gia không ở bên kia, cả Thẩm phủ bị bọn họ làm cho chướng khí mù mịt.

Thẩm Mẫu Đơn nhíu mày suy nghĩ rất lâu, kề sát tai Tuệ cẩm thấp giọng nói một câu.

Nghe xong, Tuệ Cẩm không khóc nữa, chỉ đỏ mắt nhìn nàng, có chút do dự: “Mẫu Đơn tỷ, như vậy thật sự có thể thành công sao?”

Mẫu Đơn lắc đầu: “Như vậy nhất định là không đủ, quan trọng nhất là nhanh chóng tìm một lang quân như ý cho muội, nếu không những chuyện này sẽ không bị trừ bỏ tận gốc được.”

Thẩm Tuệ Cẩm đỏ mặt, không biết sao lại đột nhiên nghĩ đến công tử thiếu niên tuấn tú nho nhã trong viện kia.

Hết chương 75.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Editor: Vanny

Kỳ thật Thẩm Mẫu Đơn cũng hơi hiểu suy nghĩ của đại lão phu nhân và Thẩm Hạo Quốc. đại lão phu nhân một lòng chỉ vì nhi tử, tôn tử và tằng tôn của mình, đối xử với tôn tử Thẩm Diệc Nguyên và tằng tôn Thẩm Hàm Chi của dòng chính rất tốt, còn đối xử với các cô nương của mình thì nàng đoán rằng hẳn là mắt nhắm mắt mở. Đối với đại lão phu nhân mà nói, các cô nương chỉ là vì gia tộc hưng thịnh mà liên hôn với một đối tượng nào đó trong tương lai mà thôi, về phần nhân phẩm của đàng trai như thế nào thì không có trong phạm vi xem xét, chỉ cần gia thế tốt là được.

Về phần Thẩm Hạo Quốc, ông ta chỉ là một nam nhân bình thường, chỉ yêu mỹ sắc mà mặc kệ tất cả, sủng thiếp diệt thê. Loại nam nhân này ngoại trừ coi thường ra nàng không có đánh giá gì khác nữa.

Vì đại nhi tử của mình, đại lão phu nhân đối với việc hứa gả tôn nữ của mình cho công tử Lưu gia – Lưu Trạm cũng không có cảm giác gì, nghĩ rằng có người của Lưu gia nói giúp đại nhi tử của mình thì việc phục chức của đại nhi tử có cơ hội rồi. Nhưng bọn họ lại không biết rằng nguyên nhân thực sự lúc trước điện hạ cách chức quan của Thẩm Hạo Quốc là gì, chính là do Thẩm Tuệ Bảo làm hại Mẫu Đơn. Dựa vào hành vi bảo vệ che chở của điện hạ đối với Mẫu Đơn mà nói, coi như có người thay Thẩm Hạo Quốc nói chuyện thì khả năng phục chức cũng không lớn, cả đời này cũng chỉ như vậy thôi.

Trong lòng Mẫu Đơn biết rõ nguyên nhân này, chỉ là nàng cũng không thể nói cho Tuệ Cẩm, chỉ có thể giúp Tuệ Cẩm đưa ra chủ ý khác.

Có được chủ ý này của Mẫu Đơn, trong lòng Thẩm Tuệ Cẩm cũng hơi an tâm một chút, nán lại ở Thẩm gia một lát rồi đi về. Không bao lâu thì Nguỵ Cẩn Ngôn bên chỗ Thẩm Hoán cũng tới đây từ biệt. Tới khi Thẩm Hoán tiễn người xong, sau khi quay về cực kỳ hưng phấn cầm một bài văn mà lúc nãy Nguỵ Cẩn Ngôn vừa viết tới khoe với Mẫu Đơn: "Tỷ tỷ, tỷ xem bài văn mà bằng hữu của đệ viết này. Huynh ấy thật là tài hoa, chỉ tiếc là xuất thân bần hàn, muốn có hoài bão lớn thật là quá khó."

Mẫu đơn nhận lấy bài văn, bắt đầu xem. Quả thật bài văn này làm rất tốt. Từ nét chữ có thể thấy được là người chân thành, chữ viết rất giản dị, không có chỗ nào sặc sỡ, cũng có rất nhiều quan điểm của bản thân. Người ta nói văn cũng như người, nghĩ lại thiếu niên này cũng không tệ. Nàng vừa xem bài văn vừa nghe Thẩm Hoán lải nhải ở bên cạnh, nói là vài ngày trước lúc đang nghe giảng ở chỗ Lỗ Lương Công làm quen với thiếu niên này.

Lỗ Lương Công? Nàng có nghe nói qua vị này, là nhà giáo dục, nhà tư tưởng, nhà văn hoá lớn uyên bác học sâu hiểu rộng, phẩm chất cao thượng. Trước mắt vị này đang ở Bình Lăng, thỉnh thoảng sẽ mở buổi đàm luận giảng giải, các nho sinh mỗi lần tới nghe đều nhiều vô số kể, có thể thấy các nho sinh này đều rất ngưỡng vọng vị Lỗ Lương Công này.

Nghe Thẩm Hoán nói tới đây, Thẩm Mẫu Đơn nhịn không được ngẩng đầu ra khỏi bài văn, lộ vẻ hứng thú: "A Hoán, đệ nói vị bằng hữu tốt này của đệ năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Trong nhà có mấy người?"

Thẩm Hoán liền nói hết toàn bộ gia thế của vị bằng hữu này ra. Trong nhà chỉ có phụ mẫu và một muội muội, phụ mẫu đều là người hiền lành chất phác, rất dễ gần. Bây giờ phụ thân là Chư Liễn Giả (*chức vụ dùng để chỉ người đánh xe cho hoàng đế), một chức quan rất nhỏ. Nguỵ Cẩn Ngôn này coi như là xuất thân bần hàn rồi.

Thiếu niên này quả thật không tệ, ngoại trừ xuất thân bần hàn thì những cái khác đều tốt hơn những công tử thế gia rất nhiều. Trong lòng Mẫu Đơn đã ghi nhớ kỹ, định ngày mai sẽ nhờ người tìm hiểu tình hình gia đình của thiếu niên này, nếu như không tệ thì…

Đang suy nghĩ thì Tần Niệm Hương đã quay lại, dẫn theo một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi - Khấu Giang. Mẫu Đơn nhìn người muốn tìm đã tới rồi liền bảo Thẩm Hoán về phòng trước.

Tới khi Thẩm Hoán ra ngoài rồi, Tần Niệm Hương nói Khấu Giang này là người mà Tần Luân giới thiệu cho nàng ấy, hiểu đủ loại cách bố trí xây dựng phòng ốc, bài trí phong thuỷ. Tần Niệm Hương nói xong, lại ghé vào tai Mẫu Đơn nói nhỏ: "Cô nương, Tần Luân nói Khấu Giang cũng là người của điện hạ, người cứ việc sai khiến, tuyệt đối không có vấn đề gì."

Mẫu Đơn phì cười, mời vị Khấu Giang tiên xinh này ngồi xuống, cười nói: "Khấu Giang tiên sinh, ở đây ta muốn xây một trang viên, lát nữa ta sẽ nói sơ bộ cấu trúc cho ngài xem. Về mặt chi tiết và bố cục phòng ốc gì đó thì vẫn phải làm phiền tiên sinh giúp đỡ rồi."

Khấu giang vội chắp tay: "Thẩm cô nương khách sáo rồi, có chỗ nào cần ta giúp đỡ cô nương cứ việc nói là được rồi."

Thẩm Mẫu Đơn nói hết toàn bộ kết cấu sơ bộ của trang viên mà mấy ngày nay nàng nghĩ ra cho Khấu Giang, lại nói đại khái quy mô lớn nhỏ, bố cục bên trong phải có, cấu tạo nên có về mặt ăn uống, vui chơi, ở trọ của trang viên này cho ông ấy. Còn có các gian phòng ở đều phải có hệ thống sưởi ngầm thông với nhau. Nguyên lý hoạt động của hệ thống sưởi này phải thiết kế làm sao để đông ấm hạ mát. Ngoài ra trong trang viên còn phải đào một cái hồ nước, trồng các loại cây ăn trái đều nói cho Khấu Giang, để ông ấy thiết kế cho rõ ràng, còn có các chi tiết tỉ mỉ khác.

Chắc hẳn đây là lần đầu tiên Khấu Giang biết còn có cách xây dựng một trang viên như vậy, cảm thấy rất hứng thú đối với trang viên này, cầm theo những ý kiến mà Mẫu Đơn đã viết viết vẽ vẽ ra đem về nghiên cứu.

Thoáng cái đã qua hai ngày, tin tức hoàng đế băng hà đã trôi qua chỉ khoảng nửa tháng, mọi người cứ như vậy dần dần phai nhạt trong tai mắt. Hai ngày này trong thành Bình Lăng khắp các trà lầu có người kể chuyện đột nhiên có thêm một chuyện liên quan đến tiểu công tử nhà họ Lưu.

"Tên tiểu công tử Lưu gia kia cực kỳ kiêu ngạo hống hách. Ngày đó lúc đang đi đường, cỗ kiệu mà tiểu công tử ngồi và một công tử thương gia oan gia ngõ hẹp gặp nhau. Tiểu công tử một lời không hợp liền sai người tiến lên đánh công tử thương gia kia một trận, sau đó còn ỷ vào gia thế của mình sai người đưa vào nha môn."

Mọi người thổn thức, xé giọng nói: "Quan lại quý tộc không phải luôn như thế sao, có gì mà phải ngạc nhiên chứ."

Người kể chuyện uống một ngụm trà, nhuận họng, phe phẩy cái quạt trong tay, cười nói: "Các vị đừng vội, nghe ta nói hết đã. Tiểu công tử này ngoại trừ kiêu ngạo hống hách ra thì tính cách cũng rất hung bạo tàn độc, biến thái khác thường. Thường ngày thích nhất là nữ tử quyến rũ như hoa, tiểu công tử này ban ngày ban mặt việc gì cũng không làm, chỉ biết quấn quít cùng đám tiểu thiếp ở hậu viện…" Người kể này quả là nói tiểu công tử này thành tên háo sắc vô lại hung bạo tàn độc, cuối cùng còn nói tiểu công tử này đánh chết một thị thiếp ở trên giường.

Người xung quanh thổn thức không thôi, nhớ lại mấy ngày trước không phải Lưu phủ truyền ra một chuyện sao, nói rằng tiểu công tử Lưu gia Lưu Trạm đánh chết một thị thiếp. Câu chuyện mà người kể chuyện này nói không phải là chuyện của Lưu Trạm tiểu công tử chứ?

Tiểu công tử Lưu gia này cũng cảm thấy bản thân gần đây rất xui xẻo. Đầu tiên là người kể chuyện ở trà lầu khắp nơi trong Bình Lăng đột nhiên lưu truyền chuyện phong lưu ở hậu viện của một công tử quần là áo lượt, nói tới mức tiểu công tử này không đáng một đồng, nói rằng lúc tiểu công tử và nữ tử hoan ái thì việc tiểu công tử yêu thích nhất là ngược đãi các nữ tử đó, nói rằng tiểu công tử đã chơi chết một thị thiếp ở trên giường. Tuy rằng không chỉ đích danh là nói hắn ta nhưng ai mà không biết là hắn ta chứ, bởi vì mấy ngày trước hắn ta đã đánh chết một thị thiếp ở hậu viện. Nhưng đều là lời đồn đại vô căn cứ, ai nói là chơi chết ở trên giường chứ, rõ ràng là nữ tử mua về đó không nghe lời, hắn ta chỉ nhất thời lỡ tay nên mới đánh chết nữ tử kia thôi.

Tiểu công tử thật là phiền não, luôn cảm thấy ánh mắt của các cô nương thế gia quen biết hắn đều rất kỳ lạ khi nhìn hắn ta, tựa như lúc này hắn ta đang đi dạo chợ, có người nhận ra hắn ta, lập tức bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn hắn ta: "Người này chính là tiểu công tử đó phải không? Nghe nói đã chơi chết một thị thiếp ở trên giường. Thật là đáng sợ, tiểu công tử này còn chưa cưới thê tử, cũng không biết cô nương nhà nào xui xẻo tới mức gả cho hắn ta."

"Gả cho hắn ta? Sao có thể chứ? Sở thích của tiểu công tử này cũng quá kỳ lạ rồi. Ai sẽ gả cô nương nhà mình cho hắn ta chứ, trừ phi có thù với cô nương nhà mình mới hứa gả cho hắn ta!"

Trong cơn tức giận tiểu công tử đã ra về, bị tức tới độ bệnh mấy ngày.

~~diennnnnnnnnnnnddddddddaaaaaaaaaaaaaaaannnnnnnleeeeeeeeeeqqqqqqqquydonnnn~~

Chưa tới hai ngày Thẩm Tuệ Cẩm liền vui vẻ đi tìm Thẩm Mẫu Đơn, cười tủm tỉm nói cảm ơn nàng: "Mẫu Đơn tỷ, cám ơn tỷ đã đưa ra chủ ý cho muội. Bây giờ Lưu công tử này đã là tên biến thái tránh còn không kịp trong mắt mọi người rồi. Phụ thân muội cũng không nhắc đến mối hôn sự này nữa."

Thẩm Hạo Quốc sao lại không coi trọng chuyện hôn nhân của khuê nữ dòng chính của mình chứ, cũng sợ người đời nói mình là bán nữ cầu vinh, cưỡng ép, đẩy khuê nữ vào trong hố lửa, cho nên mối hôn sự này phải từ bỏ thôi. Cũng may lúc đó Thẩm Hạo Quốc chỉ đáp ứng ngoài miệng thôi, cũng không có lời mai mối hay sính lễ gì, chỉ cần trực tiếp phủ nhận là xong.

Mẫu Đơn nói: "Muội cũng đừng vui mừng quá sớm. Tuy phụ thân muội cự tuyệt mối hôn sự này nhưng còn những mối khác nữa. Tỷ thấy muội nên tranh thủ tìm mối hôn sự tốt mà đính ước đi. Muội đã báo mẫu thân muội lưu ý tìm giúp muội chưa? Gia thế gì đó cũng không phải là điều quan trọng nhất. Quan trọng nhất là người phải tốt và đối xử tốt với muội."

Khuôn mặt Thẩm Tuệ Cẩm hơi đỏ: "Mẫu thân muội đang tìm giúp muội đây…"

Mẫu Đơn lại nhớ tới mấy ngày trước có nhờ đại bá mẫu tra xét qua công tử Nguỵ gia kia. Phẩm hạnh thực sự không cần nói gì nữa, hơn nữa người nhà cũng đều không tệ, phụ mẫu hoà thuận, muội muội cũng rất ngoan hiền, hơn nữa tài hoa của Nguỵ Cẩn Ngôn cũng không cạn. Sau này chỉ cần hiển lộ sơ qua lại đề cử một chút ở trước mặt điện hạ thì tiền đồ của Nguỵ Cẩn Ngôn là không thể đoán trước được. Tuổi tác của Nguỵ Cẩn Ngôn cũng tương đương với Thẩm Tuệ Cẩm, hai người rất thích hợp với nhau.

Nói về việc muốn tác hợp Nguỵ Cẩn Ngôn và Thẩm Tuệ Cẩm thì Mẫu Đơn cũng có chút lòng riêng. Đại cuộc sau này nàng nắm rất rõ, cũng hiểu rõ người của Thẩm gia hoàn toàn không thể chống chọi nổi những khó khăn mà sau này phải đối mặt. Trước mắt chỉ có thể cố gắng mở rộng các mối quan hệ của Thẩm gia hoặc là phát triển các gia tộc có mối quan hệ thân thiết với Thẩm gia. Nàng cũng không muốn người nào cũng kết giao. Nguỵ Cẩn Ngôn này quả thật là người rất tốt, nếu như có thể nên duyên với Tuệ Cẩm, sau này cũng là một trợ lực cho Thẩm gia.

Mẫu Đơn nhìn Tuệ Cẩm, cười nói: "Tuệ cẩm, muội có nhớ vị công tử mà mấy bữa trước muội có gặp ở trong viện khi đang khóc lóc đi tìm tỷ không? Vị công tử đó họ Nguỵ tên Cẩn Ngôn. Mặc dù gia thế không sánh bằng Thẩm gia nhưng vị công tử đó là người tốt. Mấy ngày trước tỷ có đọc qua bài văn của y, viết vô cùng tốt, cũng rất có tài hoa, muội thấy y như thế nào? Nếu được thì chi bằng nói với mẫu thân muội xem xem. Phụ mẫu Nguỵ gia cũng rất dễ chung sống. Tỷ cảm thấy mối hôn sự này không tệ."

Sắc mặt Thẩm Tuệ Cẩm càng ngày càng đỏ: "Muội… muội cảm thấy rất được." Dứt lời, đầu càng lúc càng cúi thấp hơn.

Thẩm Mẫu Đơn cười cười không nói nữa.

Không quá hai ngày, trong thành Bình Lăng truyền ra hai chuyện mừng. Một là nhị cô nương dòng chính Thẩm gia gả cho con trai nhà bần hàn Nguỵ Cẩn Ngôn, hai là chuyện kết hôn của Du thị Dung Châu với biểu ca của mình Hứa Hạo. Hai nhà đều chỉ mới đính hôn, còn chưa thành thân. Dù sao thì hoàng đế cũng vừa băng hà, trong vòng ba tháng cũng không thể bàn chuyện cưới gả.

Thẩm Mẫu Đơn không ngờ còn nghe được hôn sự của Du Dung Châu, nàng ngớ ra, cũng không nghĩ gì nhiều. Ngày hôm đó nàng thấy nét mặt của Du Dung Châu quả thật là đã quên hết chuyện lúc trước. Thẩm Mẫu Đơn cũng không quá tin vào chuyện thần phật, nhưng nếu không tin thì những gì nàng đã trải qua là thế quái gì chứ? Sao lại nhớ rõ những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước? Còn nếu nói thật sự không có chuyện kiếp trước, chẳng qua đó chỉ là giấc mộng hoang đường của bản thân thôi sao?

Nghĩ tới cùng, Thẩm Mẫu Đơn cũng nghĩ không rõ. Cuối cùng tất cả đều hoá thành một tiếng thở dài.

Hết chương 76.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn cũng không có nhiều thời gian để cảm khái. Trong lòng vừa mê mang xong thì đầu kia Đậu Nhi báo là Thẩm Tuệ Cẩm đến. Khi Thẩm Tuệ Cẩm bước vào, nụ cười tươi trên môi Tuệ Cẩm quả thật làm cho Thẩm Mẫu Đơn loá mắt, nàng nhịn không nổi, cười nói: "Ôi, cô nương mới đính hôn thật khác nha, xem xem nụ cười này, rực rỡ ghê."

Thẩm Tuệ Cẩm đỏ mặt ngồi xuống bên cạnh Mẫu Đơn, tựa đầu vào vai nàng, ấp úng cười nói: "Mẫu Đơn tỷ, tỷ đừng cười muội nữa mà. Tỷ không biết hai ngày nay trong phủ như thế nào đâu. Phụ thân muội vừa biết mẫu thân muội vừa ý một gia đình như vậy đã trở mặt với mẫu thân muội ngay tức khắc."

"Chuyện gì vậy nói ra nghe xem?" Mẫu Đơn rất muốn biết hai mẹ con này đã chống đối với Thẩm Hạo Quốc như thế nào.

Thẩm Tuệ Cẩm liên miên kể lại chuyện xảy ra hai ngày nay. Ngày hôm đó vừa về tới phủ Tuệ Cẩm liền nói hết chuyện của Nguỵ Cẩn Ngôn cho Tiền thị nghe. Tiền thị vì chuyện hôn sự của khuê nữ nhà mình mà mấy ngày nay như ngồi trên đống lửa, nghe được lời của cô nương nhà mình, lại nhìn dáng vẻ e thẹn của Tuệ Cẩm liền biết cô nương nhà mình chắc nhìn trúng Nguỵ Cẩn Ngôn kia rồi. Sau đó hỏi rõ ra, Tuệ Cẩm nói ra chuyện tình cờ gặp Nguỵ Cẩn Ngôn hôm trước.

Tiền thị nghe xong cảm thấy Nguỵ Cẩn Ngôn này rất đáng tin, lập tức sai người đi điều tra Nguỵ gia, phát hiện quả nhiên không khác lời nữ nhi nói là mấy. Mặc dù Nguỵ Cẩn Ngôn này còn trẻ tuổi nhưng lại là người có trách nhiệm. Hơn nữa phụ mẫu lại là người hiền lành, nữ nhi gả qua đó sẽ không bị thiệt. Tài hoa của Nguỵ Cẩn Ngôn kia cũng không tệ, sau này e là thành tựu cũng không thấp. Tiền thị cũng có chút dao động rồi, sai bà mai tới cửa làm mai, cũng không để bà mai giấu giếm chuyện trong nhà.

Lúc Nguỵ gia đang ăn cơm tối, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, ra mở cửa thì thấy một bà thím mặc áo trắng đứng ở cửa, không đợi Nguỵ gia lên tiếng, bà thím này đã vui mừng hớn hở nói ra mục đích tới đây, nói là tới làm mai cho Thẩm gia, tới khi bà mai này nói hết một lượt gia thế của Thẩm gia, lại nói Thẩm đại lão gia không đáng tin, thở dài: "Trong lòng Thẩm đại phu nhân cũng rất khó chịu, gặp phải một phụ thân không đáng tin như vậy, vì con đường làm quan của mình mà đẩy nữ nhi vào hố lửa. Thẩm đại phu nhân nói rồi, chuyện này nói rõ với các ngươi trước, nếu các ngươi đồng ý thì tốt, nếu không đồng ý thì thật đáng thương cho cô nương nhà mình rồi."

Tuy rằng phụ mẫu nhà họ Nguỵ cũng chấn động vì vẫn còn có người phụ thân như vậy, nhưng gia thế của Thẩm gia lớn như vậy. Bọn họ chỉ là một gia đình bần hàn như vậy sao dám cưới cô nương dòng chính của Thẩm gia, còn có người phụ thân không đáng tin như vậy chứ. Hai lão có ý cự tuyệt. Bà mai kia lại nhìn về phía Nguỵ Cẩn Ngôn, cười nói: "Tiểu ca, cô nương đó ngươi cũng đã gặp rồi đó. Còn nhớ vị cô nương khóc lóc thảm thương ở nhà bằng hữu Thẩm Hoán của ngươi ngày hôm đó không, chính là cô nương ấy đấy. Tuy rằng cô nương này có một phụ thân không đáng tin nhưng tính tình thì rất tốt, cũng rất hiếu thuận."

Bỗng Nguỵ Cẩn Ngôn nhớ tới cô nương khóc nức nở yếu đuối đáng thương ngày hôm đó, ánh mắt rụt rè nhìn y, lại cuống quýt quay đầu. Trái tim không khỏi lỡ nhịp, quay đầu nói với phụ mẫu của mình: "Phụ thân, mẫu thân, con thấy cô nương Thẩm gia này rất tốt. Vả lại phụ thân của nàng là phụ thân của nàng, nàng là nàng. Nếu như có thể bước vào cửa nhà mình, thì tự con sẽ bảo vệ nàng."

Nếu như nhi tử đã đồng ý, thì hai người bọn họ còn nói được gì nữa, liền đồng ý mối hôn sự này, lại biết được con người của ông thông gia. Đồng ý với bà mai lập tức trao đổi thiếp canh, còn những chuyện khác thì đều xử lý đơn giản cho xong, sau khi hết quốc tang của hoàng đế liền thành thân.

Tới khi bà mai báo tin lại cho Tiền thị, bà liền khóc, khuê nữ mà bà nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay cứ thế mà vội vã đính hôn như vậy. Bà không phải coi thường Nguỵ gia, chỉ cảm thấy nếu như không có một phụ thân khốn nạn như vậy, nữ nhi nhất định sẽ tìm được mối hôn sự tốt hơn, cớ gì phải đính hôn một cách hấp tấp như vậy.

Lúc tối, Tiền thị liền thông báo tin này cho Thẩm Hạo Quốc. Sau khi Thẩm Hạo Quốc biết được gia thế của Nguỵ gia liền lập tức trở mặt, đập bàn rầm rầm: "Rốt cuộc bà có để lão gia này là ta vào mắt không hả? Hôn sự của nữ nhi bà không nói tiếng nào với ta liền quyết định như vậy rồi."

Tiền thị cúi đầu không nói. Bây giờ bà không muốn quan tâm tới nam nhân này nữa, tuỳ ông ta nói gì thì nói. Dù sao cũng đã đính hôn rồi, ông ta cũng không thể mất thể diện mà tới nhà họ Nguỵ làm ầm lên.

Thẩm Tuệ Bảo ở bên cạnh đột nhiên kéo Thẩm Hạo Quốc lại: "Phụ thân, nếu nhị tỷ đã đồng ý gả thì cứ để tỷ ấy gả đi. Phụ thân đừng tức giận mà."

Tạ di nương cũng nói: "Phải đó, lão gia, đừng tức giận làm hại sức khoẻ, chẳng phải còn có Tuệ Bảo của chúng ta hay sao? Tuệ Bảo nhất định sẽ ngoan

ngoãn nghe lời lão dia mà.”

~~diiiieeeeeeeeeeeennnnnnnnnnnddddddannnnnnnnnleeeeeeqqqqqquuuuydonnnn~~

Thẩm Mẫu Đơn nghe Thẩm Tuệ Cẩm nói như vậy, không khỏi nở nụ cười. Trong đầu lập tức có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Thẩm Tuệ Bảo và Tạ di nương như thế nào.

Thẩm Tuệ Cẩm nói: “Có hai người đó khuyên giải, phụ thân muội có giận hơn nữa cũng bị dập tắt, cuối cùng là ngầm thừa nhận mối hôn sự này. Suy nghĩ của muội muội tốt của muội và Tạ di nương kia sao muội lại không hiểu chứ. Bọn họ thấy muội gả cho Nguỵ gia, cuộc sống sau này nhất định sẽ khổ sở, thấy muội gả không tốt, bọn họ liền vui vẻ rồi, chẳng thế thì sao lại đi khuyên phụ thân muội chứ.”

Đây cũng thật giống những chuyện mà Thẩm Tuệ Bảo và Tạ di nương sẽ làm. Hai người này cũng là kiến thức hạn hẹp, cũng không biết sau này tầm mắt cao hơn đầu của Thẩm Tuệ Bảo sẽ tìm được người như thế nào, cũng may là hôn sự của Tuệ Cẩm cuối cùng cũng đã định rồi.

Hai người tán gẫu thêm một hồi thì Thẩm Tuệ Cẩm ra về, muội ấy còn bận chuẩn bị đồ cưới. Hôm nay qua đây chẳng qua là báo tin tốt cho Mẫu Đơn biết mà thôi.

Thẩm Mẫu Đơn đang ở trong phòng may quần áo. Những quần áo này là làm cho điện hạ, nghĩ lại từ trước đến nay chưa từng làm gì cho điện hạ cả, lúc này mới nảy ra ý định may quần áo cho điện hạ. Đang cắt vải, bên ngoài vang lên tiếng gọi của Tần Niệm Hương, nàng liền đáp lại. Tần Niệm Hương dẫn theo Khấu Giang tiến vào. Gương mặt Khấu Giang đỏ lên, lộ vẻ hưng phấn, trong tay cầm khay giấy Tuyên Thành, trên đó viết viết vẽ vẽ rất nhiều thứ, ông cười nói với Mẫu Đơn: “Thẩm cô nương, kết cấu của trang viên này ước chừng khoảng hơn mười ngày nữa mới có thể chuẩn bị tốt toàn bộ, dù sao chỗ đó cũng quá lớn. Chỉ là, Thẩm cô nương, tới lúc trang viên này bắt đầu xây dựng thì có thể để cho ta giám sát hay không? Ta hi vọng mỗi nơi đều phải hoàn mỹ.”

Thẩm Mẫu Đơn gật đầu, cười nói: “Đương nhiên là được rồi, tới lúc đó phải làm phiền tiên sinh nhiều rồi, chỉ là tiên sinh ước lượng thứ xem xây cái trang viên này phải tốn bao nhiêu ngân lượng?”

Khấu Giang tính toán một cái: “Ước chừng phải tốn hơn vạn lượng bạc.”

Trên vạn lượng bạc để xây dựng một trang viên như vậy quả thật không nhiều, chỉ là trên người nàng đừng nói là vạn lượng bạc, ngay cả một ngàn lượng bạc cũng không đủ. Nàng đang nghĩ có cần về Lâm Hoài một chuyến, qua chỗ Trì đại ca mượn ít bạc, đợi sau này trang viên có lời thì trả lại cho Trì đại ca.

Vốn tháng sau là có thể về Lâm Hoài rồi, hôn sự của tam tỷ Thẩm Phương Hoa đã định vào tháng sau, nhưng vì hoàng đế băng hà nên chuyện này phải dời lại hơn một tháng sau. Vốn Mẫu Đơn cũng không muốn đợi lâu như vậy mới về, nếu như khởi công nhanh một chút nói không chừng nhân lúc trước khi điện hạ quay về có thể làm cho xong chuyện trang viên này.

Thẩm Mẫu Đơn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định vẫn phải về Lâm Hoài một chuyến. Không ngờ khỏi đợi nàng quay về, hai ngày sau, đột nhiên Lục Nhi chạy vào thông báo nói rằng Trì đà chủ đến rồi. Mẫu Đơn còn tưởng là mình nghe lầm, ngây người, hỏi Lục Nhi đang tươi cười đầy mặt: “Lục Nhi, ngươi nói ai tới? Trì đà chủ? Có thật không?”

Lục Nhi gật đầu: “Cô nương, đương nhiên là thật rồi, bây giờ Trì đà chủ đang đợi ở cổng lớn đó.”

Mẫu Đơn nói: “Còn không mau mời Trì đà chủ vào!”

Tới khi nam tử vóc dáng khôi ngô, làn da càng ngày càng đen đi đến trước mặt nàng, Mẫu Đơn có chút không nhận ra. Mới qua chưa tới hai tháng, Trì đại ca vừa đen đi nhiều lại vừa gầy đi không ít, nhìn nam nhân trước mắt gương mặt vẫn cương nghị như cũ, Thẩm Mẫu Đơn nhịn không được cười cười, ánh mắt hơi chua xót, đi tới trước hai bước: “Trì đại ca, sao đột nhiên huynh lại tới đây?”

Trì Ninh Bái nhìn nữ tử trước mắt khiến huynh ấy nhung nhớ tới phát điên. Nàng xinh đẹp thanh tú đứng ở trước mặt mình, dù nàng mặc toàn thân áo trắng đơn bạc cũng không che giấu được vẻ tươi đẹp của nàng. Gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn đang ngẩng đầu nhìn mình, trên mặt mang theo nụ cười hơi kích động. Trì Ninh Bái liên tiếp hít thở sâu mấy hơi mới áp chế được kích động muốn ôm nàng vào lòng, cười với nàng: “Mấy ngày trước vừa hay có việc ở thành trấn gần đây, hôm nay vừa xong việc liền tới đây thăm muội, khoảng thời gian này muội có khoẻ không?”

“Rất tốt ạ.” Mẫu Đơn gật gật đầu. Lúc này chợt nhớ tới hai người còn đang đứng ở bên ngoài, vội cười nói: “Trì đại ca, mau vào đây ngồi.”

Theo sau lưng Mẫu Đơn vào phòng khách, Trì Ninh Bái nhìn không chớp mắt vào bóng lưng phía trước, hít sâu một hơi. Từ lúc bắt đầu thì huynh ấy đã có thiện cảm với cô nương này, chỉ là sau này bị Yến Vương bức bách lại có sự trợ giúp của nàng rồi sau đó lại bận rộn chuyện ở bến tàu, huynh ấy vẫn chưa có cơ hội gặp riêng nàng. Mấy ngày trước đó gặp nàng, cái loại tình cảm đó càng ngày càng không áp chế được, muốn nói ra nhưng bên bến tàu lại đột nhiên xảy ra chút chuyện. Vốn định xử lý xong thì sẽ qua thăm nàng, điện hạ lại giao chuyện vận chuyển vũ khí cho huynh ấy, không dễ dàng gì mới xong việc vội chạy tới đây. Tình cảm bị áp chế tới khi gặp được nàng có chút không khống chế nổi.

Theo nàng vào phòng khách, Trì Ninh Bái ngồi xuống, nhìn nàng cười: “Mẫu Đơn, mấy ngày không gặp muội. Muội có nhớ Trì đại ca không?”

Mẫu Đơn rót chén trà bưng qua đưa cho huynh ấy, cười nói: “Đương nhiên là nhớ Trì đại ca rồi. Trì đại ca, lần này huynh định ở lại Bình Lăng bao lâu?”

Trì Ninh Bái nhận chén trà uống một ngụm: “Tạm thời cũng không có chuyện gì gấp, định nán lại ở Bình Lăng mấy ngày.”

"Thật chứ." Đôi mắt của Mẫu Đơn phát sáng, đột nhiên gọi Niệm Hương vào, sai Niệm Hương lấy bản vẽ của trang viên vào đây như hiến vật quý đưa cho Trì Ninh Bái xem: "Trì đại ca, huynh xem xem. Muội định ở ngoài thành khai khẩn một mảnh đất, xây một trang viên, trong đó việc ăn uống, ngủ nghỉ, vui chơi đều có đủ cả. Về mặt ngủ nghỉ đương nhiên là phải nghỉ ngơi thoải mái, bên trong có hệ thống lò sưởi, mùa đông thì ấm áp, mùa hạ mà mở mấy cửa sổ ra thì cũng mát mẻ. Về mặt ăn uống thì có thể đi săn trong núi ngoại thành, đủ loại món ăn dân dã, còn có vài món đặc biệt. Về mặt vui chơi thì cũng đã nghĩ ra vài thứ, cầm kỳ thi hoạ của các cô nương, đánh cầu đi săn của các công tử, trong trang viên còn đào hai cái hồ lớn, trồng các loại cây ăn trái… Trì đại ca, huynh mau xem giúp muội cái trang viên này có được không? Muội định dùng để kiếm tiền đó."

Trì Ninh Bái nhận một chồng giấy Tuyên Thành trong tay nàng, lấy lên xem. Những suy nghĩ và ý kiến ghi trên đó rất khác với lối suy nghĩ và ý kiến của các trang viên khác, hắn là một trang viên không tệ, huynh ấy không khỏi ngẩng đầu lên cười cười với nàng: "Cách nghĩ không tệ, nếu như có thể xây ra, lúc đó người tới nhất định không ít."

Hết chương 77.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Editor: Vanny

Hiện giờ Mẫu Đơn đều đặt toàn tâm toàn ý lên trang viên này. Nàng muốn giúp điện hạ, nàng muốn kiếm thật nhiều thật nhiều ngân lượng. Lần này cách suy nghĩ của nàng đã khác trước, trước đây nàng chỉ muốn trông coi một hai cửa tiệm, có thể sung túc đủ xài là được rồi. Bây giờ vì điện hạ nàng muốn kiếm thật nhiều thật nhiều ngân lượng, cái cảm giác này từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ trải nghiệm qua, bởi vì thích hắn cho nên mới muốn toàn tâm toàn ý mà giúp hắn.

Nghĩ tới lúc điện hạ trở về, nàng sẽ cho điện hạ một sự bất ngờ. Nàng nhịn không được cười mỉm, khiến Trì đại ca ở bên cạnh ngẩn ra, sắc mặt huynh ấy dịu dàng, ôn nhu hỏi: "Mẫu Đơn, sao muội lại muốn xây dựng một trang viên như vậy?"

Mẫu Đơn cũng rất xấu hổ nếu nói là vì điện hạ, chỉ đỏ mặt nói: "Chỉ là muốn kiếm thêm chút tiền…" Nàng ngừng lại một chút, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trì Ninh Bái, hơi ngại nói: "Đúng rồi, Trì đại ca, muội có chuyện này muốn bàn bạc với huynh? Trì đại ca, huynh có một vạn lượng bạc không? Có thể cho muội mượn trước được không? Sau khi trang viên xây xong, muội sẽ trả lại cho huynh."

Trì Ninh Bái không nói hai lời, trực tiếp từ trong ngực móc ra một xấp ngân phiếu, đưa cho Thẩm Mẫu Đơn, cười nói: "Cũng may vài ngày trước có thu về một khoản tiền, huynh cũng không cần dùng tiền gấp, muội lấy dùng trước đi."

Thẩm Mẫu Đơn nhận lấy, mở ra xem, mệnh giá lớn nhất của các ngân phiếu là năm trăm lượng. Những cái này cộng lại ước chừng hai vạn hai lượng ngân phiếu, nàng ngẩng đầu: "Trì đại ca, cái này dư rồi, dùng không hết nhiều vậy đâu, khoảng một vạn lượng là đủ rồi."

Trì Ninh Bái cười nói: "Dự toán của cái trang viên này rất lớn đó, nói không chừng tới lúc đó sẽ vượt chi. Những cái này muội cứ cầm trước đi." Tuy huynh ấy nói vậy, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn gương mặt căng mịn của nàng, cơ thể cũng nghiêng về phía trước, dịu dàng nói: "Mẫu Đơn, huynh…"

Lời còn chưa dứt, bên ngoài bỗng truyền đến giọng nói của Tư Cúc: "Cô nương, cô nương, không hay rồi, bên chỗ lão phu nhân xảy ra chuyện rồi…"

Thẩm Mẫu Đơn vội đứng dậy tại chỗ, chạy tới ngoài cửa, thấy gương mặt tái nhợt của Tư Cúc, hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Bên chỗ tổ mẫu sao rồi?"

Tư Cúc thở hổn hển vài hơi: "Cô nương, lúc nãy có người tới cửa cầu hôn, khiến lão phu nhân tức giận tới ngất đi."

Mẫu Đơn cau mày: "Cầu hôn? Cầu hôn ai?"

"Đương nhiên là tứ cô nương người rồi, bà mai kia thật biết nói chuyện, làm lão phu nhân tức tới ngất đi."

Mẫu Đơn muốn qua đó xem xem, quay đầu cười cười với Trì Ninh Bái: "Trì đại ca, muội đi trước nha."

Trì Ninh Bái cũng đứng dậy theo: "Huynh cũng qua đó xem xem, đúng lúc bái phỏng lão phu nhân và lão thái gia một lát."

Mẫu đơn gật đầu. Hai người cùng đi về hướng chỗ ở lão phu nhân, Tư Cúc và Tần Niệm Hương cũng đi theo. Vừa đi tới viện của lão phu nhân, Mẫu Đơn liền nghe thấy một giọng nói lớn tiếng của bà từ từ bên trong truyền ra: "Ôi chao, lão thái gia, nhị gia Chu gia kia có chỗ nào không tốt. Lão gia Chu gia là quan tứ phẩm. Lão thái gia Chu gia cũng là người chiến công hiển hách. Mẫu Đơn nhà mấy người qua đó thì chỉ có hưởng phúc thôi."

"Cút, cút ra ngoài. Mẫu Đơn nhà ta không với cao nổi!" Dường như lão thái gia cũng tức không nhẹ. Lúc Mẫu Đơn vừa bước vào liền thấy sắc mặt lão đỏ bừng, bên cạnh là một lão bà tử 40-50 tuổi đang đứng, nói thao thao bất tuyệt: "Lão thái gia, Mẫu Đơn nhà ông đã bao lớn rồi, còn không mau chấp nhận mối hôn sự này đi. Ta thật sự không nói quá đâu, chấp nhận mối hôn sự này rồi, chi này của Thẩm gia các ông cũng có thể theo đó mà được thơm lây đấy không phải sao?"

Nhị gia Chu gia không phải là phu quân của Thẩm Tuệ Nhan, Chu Dật Lâm đó sao? Thẩm Mẫu Đơn cau mày bước lên, bước mấy bước tới bên cạnh bà tử: "Bà thím, nếu tổ phụ và tổ mẫu của ta đã không đồng ý hôn sự này. Bà cũng mau chóng về đi cho."

Bà mai kia đánh giá Mẫu Đơn từ trên xuống dưới, cười nói: "Ôi, cô nương chính là Mẫu Đơn cô nương phải không? Dáng người thật là duyên dáng, vừa nhìn là biết dễ sinh đẻ rồi, nhìn nhìn tư thái này… cô nương à, không phải là ta nói tổ phụ tổ mẫu của cô nương. Bây giờ cô nương cũng 16 tuổi rồi, nên đính hôn từ sớm rồi. Tướng mạo của nhị gia Chu gia thì khỏi phải nói, vô cùng tuấn tú. Cô nương được đón qua đó đúng là hưởng vinh hoa phú quý rồi. Nhị thiếu phu nhân Chu gia cũng là người hiền lành, còn là người nhà họ Thẩm của cô nương, hai người cũng dễ sống chung với nhau…"

Bà mai còn chưa nói xong, Trì Ninh Bái ở phía sau đã nổi giận đầy mặt níu chặt cổ áo bà mai, nhấc bà ta lên: "Muội tử nhà ta sẽ không đồng ý mối hôn sự này đâu. Ngươi mau đi đi! Còn không đi, ta liền đánh đuổi ngươi ra ngoài."

Trì Ninh Bái người cao ngựa lớn, vóc dáng cường tráng, không chỉ cao hơn bà mai một cái đầu không thôi, lại là người của Tào Bang, bình thường cả người đều đầy sát khí, khi nào thì bà mai tiếp xúc qua với những người như thế, bị doạ tới sắc mặt đều hơi tái nhợt, cũng không dám nán lại nữa, chạy bước nhỏ chạy ra ngoài.

Tới khi Trì Ninh Bái trở về phòng, Mẫu Đơn đang an ủi lão thái gia. Vốn lão thái gia đang nói gì đó, vừa thấy huynh ấy bước vào, lập tức ngậm miệng, chỉ thở dài một hơi: "Thôi vậy, chúng ta đã giúp con ngăn cản bao lâu nay, chính con tự xem mà làm đi."

Mẫu Đơn cúi thấp đầu: "Đều là con không tốt, khiến tổ phụ tổ mẫu lo lắng. Con sẽ nghĩ cách, có cần mời đại phu tới xem cho tổ mẫu không?"

Lão thái gia xua tay: "Không có gì đáng ngại, con cũng biết tại sao tổ mẫu con giận tới mức này rồi chứ… Được rồi, được rồi, con đi bận việc của con đi, ở đây không còn việc khiến con phải lo nữa, Trì đà chủ tới rồi. Con đi tiếp đón đà chủ cho tốt đi, đừng chậm trễ nữa."

Mẫu Đơn gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Nàng cùng Trì Ninh Bái đi về, hai người đều không nói lời nào. Tư Cúc và Niệm Hương theo sau cũng im lặng, cả đường trầm mặc. Rất nhanh thì tới Trúc Uyển, lúc đi ngang rừng trúc, đột nhiên Trì Ninh Bái quay đầu lại nhìn Mẫu Đơn, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhưng cũng có mấy phần dịu dàng: "Mẫu Đơn, huynh có lời muốn nói với muội."

Mẫu Đơn vẫn còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, cảm thấy cứ đưa đẩy như vậy cũng không phải là cách. Tới hai năm sau đại cuộc đã định, nàng cũng đã mười tám tuổi rồi, trong 2 năm này nàng nên làm sao đây? Nhiều lần đưa đẩy sẽ có những lời không tốt truyền ra ngoài, đối với Thẩm gia thì ảnh hưởng cũng không nhỏ, vả lại Nhạn Dung và Phương Hoa còn chưa đính ước, đối với thanh danh của các muội ấy cũng sẽ có chút ảnh hưởng. Đang suy nghĩ những chuyện hơi lộn xộn này, đột nhiên nghe thấy tiếng Trì đại ca gọi mình, nàng hoang mang ngẩng đầu nhìn huynh ấy: "Trì đại ca, huynh có lời gì?"

"Mẫu Đơn." Giọng nói của trì Ninh Bái rất nhẹ, đôi mắt luôn mang sát khí nay chỉ còn lại sự dịu dàng: "Mẫu Đơn, huynh thích muội. Huynh muốn cưới muội. Nếu như muội chịu gả cho huynh, cả đời này huynh chỉ có một mình muội, chỉ đối xử tốt với một mình muội thôi. Mẫu Đơn, muội có đồng ý không?"

Mẫu Đơn hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trong lòng bắt đầu cảm thấy bối rối. Từ lúc nào Trì đại ca có ý với nàng vậy? Sao có thể chứ, thời gian hai người quen biết tuy dài, nhưng thường ngày thời gian ở chung với nhau cũng rất ít, Trì đại ca thật sự không nên thích nàng mới phải.

Tư Cúc và Niệm Hương ở phía sau cũng ngây người. Hai người nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương sự bất đắc dĩ. Nếu như có thể, hai người cũng hy vọng cô nương và Trì đà chủ đến với nhau. Con người Trì đà chủ tuy hơi thô lỗ nhưng có tình có nghĩa, nói chỉ yêu một mình cô nương thì nhất định về sau chỉ có một mình cô nương. Nếu là điện hạ, thì chắc chắc khả năng chỉ có một mình cô nương là không lớn rồi. Hai người nhịn không được thở dài trong lòng, thầm nghĩ Trì đà chủ sao động tác của huynh không nhanh nhẹn một chút, bây giờ nói cái gì cũng đều muộn cả rồi.

Tới khi Mẫu Đơn hoàn hồn, nàng quay đầu nhìn nhìn Tư Cúc và Niệm Hương, ý bảo hai người lui ra. Khi hai người lui xuống rồi, Mẫu Đơn mới cười khổ một cái, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Trì Ninh Bái, khàn giọng nói: "Trì đại ca, thật xin lỗi, muội không thể đồng ý."

"Tại sao?" Trì Ninh Bái cau mày: "Muội chưa gả, huynh chưa cưới. Huynh cũng có thể nói được làm được, sau này chỉ yêu một mình muội thôi. Muội không chịu tin huynh sao?"

"Không phải như vậy." Mẫu Đơn cúi đầu, không dám nhìn vào mắt huynh ấy, ấp úng nói: "Thật xin lỗi, Trì đại ca. Muội… muội có người trong lòng rồi."

Trì Ninh Bái sửng sốt, hơn nửa ngày mới hoàn hồn, đáy mắt chua xót: "Huynh hiểu rồi, đều là lỗi của huynh, không nên làm phiền muội. Muội hãy quên những lời huynh vừa nói đi."

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng có chút sầu khổ, không biết nên trả lời thế nào. Hai người đều trầm mặc, không ai nói chuyện, tới khi Tư Cúc qua đây gọi: "Cô nương, lão gia về rồi."

Lúc này hai người mới nhìn nhau, lặng lẽ đi về.

Vào tới Trúc Uyển, Thẩm tam lão gia đã từ nha môn trở về rồi, thấy Trì Ninh Bái cũng tới, muốn huynh ấy nán lại cùng dùng cơm.

Lúc ăn cơm tối, Thẩm tam lão gia hỏi: "Ninh Bái, lần này có định ở lại bên này mấy ngày không? Nếu như không có việc gì thì ở lại bên này mấy ngày."

Trì Ninh Bái gật gật đầu: "Không có việc gì cả, định ở lại đây mấy ngày rồi mới về."

Thẩm Thiên Nguyên cười nói: "Đã có chỗ ở chưa? Ta sai người dọn một sương phòng cho ngươi nha."

"Không cần đâu." Trì Ninh Bái nhìn Thẩm Mẫu Đơn một cái: "Bạn tốt của ta ở Bình Lăng, ta tới chỗ huynh ấy ở tạm vài bữa là được rồi nên không quấy rầy Thẩm bá phụ đâu."

Thẩm Thiên Nguyên cũng không thuyết phục nữa. Ăn cơm xong, Trì Ninh Bái liền đi về. Thẩm Mẫu Đơn đứng ở trong viện, nhìn bóng lưng Trì Ninh Bái chìm trong ánh hoàng hôn mờ tối vẫn cao lớn rắn rỏi như cũ, trong lòng nàng có chút đau lòng. Nàng nghĩ nếu như không có điện hạ mà Trì đại ca nói với nàng những lời đó nàng nhất định sẽ đồng ý. Người giống như Trì đại ca, có tình có nghĩa, tiếp xúc lâu ngày cũng sẽ nảy sinh tình cảm, chỉ đáng tiếc là nàng đã một lòng với điện hạ rồi, chỉ có thể cầu mong sau này Trì đại ca sẽ gặp được một cô nương có tình có nghĩa thôi.

Bởi vì chuyện này mà trong lòng Mẫu Đơn có chút không thoải mái, sợ mình và trong lòng Trì đại ca sẽ có khoảng cách, nếu vẫn muốn duy trì sự thẳng thắn vô tư như trước kia thì có vẻ hơi khó. Trong lòng nàng âu sầu nhưng không ngờ sáng sớm ngày hôm sau Trì Ninh Bái lại tới thăm, giống như chưa từng xảy ra chuyện lúc trước vậy, cười nói với Mẫu Đơn: "Vị trí của trang viên kia muội đã chọn được chưa? Huynh ra ngoài thành xem cùng muội."

Mẫu Đơn hơi do dự, lại nghe Trì Ninh Bái nói: "Mẫu Đơn, muội đừng suy nghĩ nhiều. Huynh vẫn là Trì đại ca của muội, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Những lời hôm qua muội đều quên hết đi là được rồi."

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn huynh ấy, thấy ánh mắt huynh ấy không giống như hôm qua, giống như đã thật sự buông xuống rồi. Nàng biết mình không thể tiếp tục vướng mắc chuyện này. Sau này Trì đại ca vẫn là Trì đại ca của nàng. Nàng cười nói: "Trì đại ca, vậy bây giờ chúng ta xuất phát thôi."

Hai người ngồi xe ngựa tới ngoại thành. Ngoại thành có ngọn núi lớn uốn lượn liên miên không dứt. Vùng đất kề bên chân núi gần như bỏ hoang. Thẩm Mẫu Đơn nhìn trúng một mảnh đất hoang. Mảnh đất đó có địa thế vô cùng tốt, có một sườn dốc nghiêng. Sau khi lên sườn dốc thì có tầm nhìn vô cùng thoáng đãng, có thể thấy được khói bếp bốc lên từ sơn thôn ở phía xa, còn có những cánh đồng xanh mướt nối tiếp nhau.

Nàng gần như lập tức nhìn trúng mảnh đất này. Ngay lập tức cùng Trì Ninh Bái lên quan phủ muốn mua lại mảnh đất này. Mảnh đất này ước chừng khoảng vài trăm mẫu. Nàng vẫn biết giá cả đất đai ở Bình Lăng, giá cả mảnh đất ở ngoại thành cũng phải ba tới bốn trăm lượng một mẫu, sơ sơ cũng cần hơn một ngàn lượng bạc.

Nàng vào nha môn nói rõ mục đích đến. Tên quan viên đó lại giở giọng hách dịch nói: "Cô nương, cái này có chút khó khăn. Lần này cô nương cần tới 400 mẫu đất. Ta không thể làm chủ được, phải thông báo cho cấp trên thôi."

Mẫu Đơn sao lại không biết suy nghĩ của người này, chính là muốn mình đút cho tên đó một chút ngân lượng. Nàng đành chịu, cũng hiểu đây chính là quan trường. Hơn nữa nàng cũng ngại vì một chút đất đai như vậy mà đi tìm thuộc hạ của điện hạ giúp đỡ. Đang định lấy chút ngân lượng đưa qua, đột nhiên ngoài cửa có tiếng nói thô ráp của hán tử truyền đến: "Đó có phải là cô nương của Thẩm gia không?"

Thẩm Mẫu Đơn và Trì Ninh Bái quay đầu, nhìn thấy một hán tử vóc dáng vạm vỡ. Hán tử này vậy mà cao hơn thân hình cao lớn của Trì Ninh Bái một chút, càng thêm cường tráng. Cả người mặc vải thô đều không che được cơ ngực vạm vỡ của hán tử, trong lúc giơ tay nhấc chân đều không che giấu được sức mạnh. Người này Mẫu Đơn cũng quen biết, chính là sư phụ của Niệm Hương. Nàng nhớ y tên Tần Luân.

"Tần…" Mẫu Đơn dừng lại, lại gọi: "Tần đại ca, sao đại ca lại ở đây?" Nàng còn nhớ lần trước gọi y là Tần đại thúc, Niệm Hương trách nàng gọi y già quá.

Dường như tiếng Tần đại ca này đã lấy được lòng hán tử, y nhếch miệng cười, nói: "Điện hạ không ở Bình Lăng, ta cả ngày rảnh rỗi, ra ngoài đi dạo vòng vòng khắp nơi. Thẩm cô nương tới đây làm gì vậy?"

Thẩm Mẫu Đan bất đắc dĩ nói: "Ta mua một mảnh đất ở ngoại thành, chỉ là vị quan lão gia này nói hắn không làm chủ được, phải thông báo lên cấp trên."

Tần Luân khó tin nhìn vị quan viên kia một cái, nhếch mép như cười như không. Hiển nhiên vị quan viên kia quen biết Tần Luân, vội đứng lên, trên mặt tươi cười: "Tần đại gia, sao ngài lại tới đây. Ngài quen biết vị cô nương này sao? Ôi trời, vị cô nương này cũng thật là, có quen biết Tần đại gia cũng không nói. Còn không phải sao, đều là người quen cả vậy mà lại hiểu lầm. Cô nương muốn lấy đất đai còn cần gì phải trả ngân lượng nữa. Ta cho luôn cô nương là được. Cô nương chờ một lát nha…" Nói xong vội vội vàng vàng đi tìm công văn đóng dấu.

Hết chương 78.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Editor: Vanny

Theo lý mà nói tên quan viên này không thể vì Tần Luân quen biết Mẫu Đơn mà cho không mảnh đất này cho nàng được. Nhưng nhìn nụ cười của vị Tần đại gia này, trong lòng tên quan viên này thật sự rất sợ, người hiểu rõ vị gia này đều biết cái nét cười như cười như không kia là có ý gì, ý là ngươi là một tên ngốc, làm ra chuyện ngu xuẩn còn không biết. Tên quan viên này đoán lai lịch vị cô nương này hẳn là rất lớn? Sự nhạy bén của người làm chức vị này bao năm nay nói cho tên quan viên này biết rằng hắn ta sẽ không dám có bất kỳ sự chậm trễ nào nữa, nhanh chóng giúp cô nương này làm xong chuyện là không sai.

"Tên đó thật sự không sợ… cũng may còn biết nhìn sắc mặt, chưa ngu hết…" Tần Luân nhếch miệng, lẩm bẩm mơ mơ hồ hồ một câu. Tần Luân biết vị trí của Mẫu Đơn cô nương này trong lòng điện hạ, sự bảo vệ che chở này cũng chưa từng thể hiện qua như vậy, thật sự là đặt cô nương này vào mắt mà đối đãi.

Mẫu Đơn không ngờ Tần Luân lại lợi hại như vậy, một câu cũng chưa nói mà đã giúp nàng một việc lớn như vậy, xem người này ở bên cạnh điện hạ có thân phận không tầm thường. Nàng xoay người trịnh trọng nói lời cảm ơn với Tần Luân: "Tần đại ca, lần này thật sự là cảm ơn đại ca rồi."

"Cảm ơn ta… cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì, không sao cả." Vốn Tần Luân muốn nói cám ơn y làm chi, đi cám ơn điện hạ kìa, cũng may là kịp thời thu hồi lời nói. Tần Luân cảm thấy vị cô nương này ngốc ghê, toàn bộ Bình Lăng đều là của điện hạ, dựa vào sự yêu thương của điện hạ đối với nàng thì cái gì của điện hạ cũng là của nàng thôi. Ở đâu còn cần nàng phải mua đất chứ, trực tiếp vào vương phủ nói một tiếng là được rồi, có quyền lực như vậy mà cũng không dùng, cô nương này thật quá ngốc.

Mẫu Đơn cũng không biết nên nói gì tiếp với Tần Luân nên trầm mặc, qua một hồi quay đầu nhìn Trì Ninh Bái, cười nói: "Trì đại ca, lát nữa muội còn phải đi mua chút đồ nữa. Qua một thời gian là ngày thành thân của Phương Hoa, muội muốn đi mua một chút đồ trang sức cho Phương Hoa làm của hồi môn. Lúc huynh về Lâm Hoài thì đưa cho Phương Hoa giúp muội có được không?"

Trì Ninh Bái gật đầu: "Lát nữa huynh đi với muội. Qua mấy ngày nữa huynh về sẽ đem đi giúp muội."

"Đa tạ huynh, Trì đại ca."

Tần Luân dựng thẳng tai nghe, không khỏi nhếch nhếch miệng, thầm nghĩ, không biết điện hạ trở về sẽ nổi lòng ghen tuông bao nhiêu, chậc chậc, cũng thật muốn nhìn dáng vẻ điện hạ không khống chế được như thế nào.

Tên quan viên đó rất nhanh là đã làm xong, cầm một chồng giấy tờ và khế ước đưa cho Mẫu Đơn: "Cô nương, đã làm xong hết rồi, cô nương xem xem."

Thẩm Mẫu Đơn lật xem một lát, lúc này mới ngẩng đầu cười nói: "Đa tạ ngài rồi." Cuối cùng vẫn đưa một chút ngân lượng tượng trưng, dù sao những ngân lượng này cuối cùng cũng vào tay điện hạ, nàng cảm thấy cũng không thiệt gì.

Đất đai đã chuẩn bị xong, tiếp theo là có thể khởi công xây dựng trang viên rồi. Trước tiên Mẫu Đơn đi mua một ít vải vóc và trang sức với Trì Ninh Bái, lại tới tiệm y phục lấy áo cưới đã chuẩn bị cho Phương hoa ra đưa cho Trì ninh Bái, để huynh ấy mấy ngày nữa đi về cầm theo đưa cho Phương Hoa.

Mấy ngày sau, Trì Ninh Bái liền đi về, lúc đi không có nửa phần lưu luyến, Mẫu Đơn cũng hoàn toàn yên tâm. Trì đại ca đúng là vẫn còn là Trì đại ca của nàng, không có gì thay đổi.

Trì Ninh Bái đi chưa tới hai ngày, Thẩm Tuệ Cẩm liền tới đây, kéo nàng ra ngoài mua đồ cưới với muội ấy, giúp muội ấy chọn áo cưới. Tiệm y phục của Mẫu Đơn vừa hay có mấy kiểu áo cưới nên dẫn Thẩm Tuệ Cẩm qua xem. Những bộ áo cưới này đều là nàng dựa vào những bộ áo cưới đời sau từng thấy qua mà sửa đổi lại. Kiểu dáng rất đẹp, Tuệ Cẩm vừa nhìn là thích ngay, bảo tú nương bắt đầu may gấp, tới khi xuất giá là có thể mặc rồi.

"Mẫu Đơn tỷ, những bộ áo cưới ở đây thật đẹp. Từ trước tới nay muội chưa từng thấy qua những bộ áo cưới đẹp như vậy." Thẩm Tuệ Cẩm nghĩ tới ngày thành thân mà được mặc bộ áo cưới đẹp như vầy thì trong lòng vừa thẹn vừa mừng.

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Có đẹp hơn nữa thì muội cũng chỉ có thể mặc được một lần. Được rồi, không phải muội còn phải đi mua những thứ khác sao? Nhanh đi đi."

Hai người ra khỏi tiệm y phục. Thẩm Tuệ cẩm ra tới bên ngoài đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Mẫu Đơn cười: "Mẫu Đơn tỷ, chắc tỷ không đoán được hai ngày trước đã xảy ra chuyện gì đâu?"

Mẫu Đơn tò mò hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hai người vừa đi về phía trước vừa nghe Thẩm Tuệ Cẩm nói: "Tối hôm qua đại tỷ của muội đột nhiên về nhà khóc lóc thảm thương, nói rằng phu quân của tỷ ấy Chu Dật Lâm hai ngày trước lúc đi ra ngoài không biết đã xảy ra chuyện gì, bị người ta đánh, bị thương rất nghiêm trọng, sợ rằng phải nằm liệt giường mấy tháng."

Mẫu đơn sửng sốt, sao đột nhiên Chu Dật Lâm lại bị đánh? Có phải là Trì đại ca làm hay không? Nàng nhớ sáng hôm đó nàng muốn đi tiễn Trì đại ca nhưng huynh ấy không cho còn nói rằng có chút việc phải làm, làm xong rồi thì sẽ tự mình đi. Nàng cũng không hỏi kỹ, chẳng lẽ là vì chuyện này.

"Vậy có biết là bị ai đánh không?"

Thẩm Tuệ Cẩm lắc đầu, kéo Mẫu Đơn vào một tiệm trang sức ở bên cạnh: "Không biết nữa, theo như lời Chu Dật Lâm nói, buổi sáng hắn ta mới từ trong hẻm đi ra, còn chưa hoàn hồn thì đột nhiên bị người ta trùm bao bố lên đầu, tiếp theo là một trận tay đấm chân đá. Những người đó ra tay rất nặng.

Tay và chân Chu Dật Lâm đều bị đánh gãy. Nói ra thì cũng đáng đời hắn ta, nói không chừng là hắn ta trêu nhầm nữ nhân nào đó không nên trêu bị nam nhân người ta biết được, lại sợ hắn ta trả thù cho nên mới che đầu hắn ta lại mà đánh cho một trận."

Thẩm Mẫu Đơn hơi đỏ mặt, không dám lên tiếng nữa.

Sau khi cùng Tuệ Cẩm mua không ít vải vóc và đồ trang sức, Mẫu Đơn mới quay trở về.

Những ngày tiếp theo, thiết kế của trang viên cũng đã xong, có thể khởi công được rồi. Khấu Giang quen biết không ít người ở Bình Lăng, các loại ngói xanh, núi giả, vật liệu có thể mua rẻ đi không ít. Mẫu Đơn cũng vui vẻ nhàn nhã, giao hết toàn bộ mọi việc cho Khấu Giang xử lý.

Thời gian trôi qua thoáng chốc là đã hai tháng sau, Dương đế đã băng hà được ba tháng, các nhà các hộ đều lấy vải trắng ở trước nhà xuống, trên đường cũng có thể thấy không ít các cô nương đã đổi y phục màu sắc tươi sáng, đeo những trang sức tinh xảo độc đáo, ca kịch, tiệc tùng và các loại tiệc mừng cũng bắt đầu không cố kỵ nữa.

Hôn sự của nhị phòng Thẩm gia Thẩm Phương Hoa vốn được định vào hơn một tháng trước nhưng vì quốc tang của Dương Đế mà phải dời hơn hai tháng, qua khoảng nửa tháng nữa là làm lễ thành hôn rồi. Cho nên người của Thẩm gia phải khởi hành về Lâm Hoài vào ngày mai rồi.

Hôm nay vừa qua thời điểm oi bức, bây giờ vào buổi trưa còn hơi nóng, vào lúc sáng mới thức dậy và buổi tối thì tiết trời hơi chuyển lạnh. Buổi tối lúc đi ngủ đều phải đắp chăn mỏng.

Vào buổi tối, Thẩm Mẫu Đơn đang nằm ở trên giường, qua khe hở của cửa sổ thấy được ánh trăng sáng ở bên ngoài, thầm nhớ tới điện hạ đã đi được ba tháng rồi. Bây giờ cũng không biết ở An Dương như thế nào nữa, e rằng cũng sắp quay về rồi, nàng sờ sờ lồng ngực, cảm thấy bản thân đã mắc bệnh tương tư rồi, cũng không biết điện hạ ở An Dương có nhớ nàng không. Cứ mơ hồ nhớ nhung tới nửa đêm, thầm nhắc mình phải đi ngủ thôi, sáng ngày mai còn phải khởi hành về Lâm Hoài nữa.

~~dieeeeeeeeeeennnnnnnnnddddddddaaaaaaaannnnnnnnleeeeqqqqqqquyyyyyyyddoonn~~

Điện hạ ở cách xa vạn dặm đang ở trong phòng tắm lớn được điêu khắc bằng đá cẩm thạch trắng, nằm trong bồn tắm lớn hơi nước mờ mịt, mở to đôi mắt lạnh lùng nhìn ánh sáng của cây đèn cầy ở trong góc. Trong lòng tràn đầy hình bóng của nữ nhân ở bên ngoài cách xa vạn dặm kia. Dáng vẻ của nàng khi nói chuyện, dáng vẻ của nàng khí trốn tránh mình, dáng vẻ nàng đỏ mắt nói sẽ phó thác cho hắn nhưng lại không đồng ý gả cho hắn. Nghĩ tới đây, điện hạ nhin không được thoáng ý cười, thì thào nói: "Mẫu Đơn, ta nhớ nàng, nàng có nhớ ta không?"

Bụng dưới của hắn đã sớm căng cứng, hắn nhịn không được cúi đầu thở dài, tựa vào một bên vách bồn tắm bằng bạch ngọc nhắm nghiền mắt, nghĩ, nhanh thôi, mấy ngày nữa là có thể về rồi, tới lúc đó sẽ không bỏ qua dễ dàng cho nàng vậy đâu.

Đang nhắm mắt nhớ lại dáng vẻ thẹn thùng vịn vào mình của nàng ngày hôm đó, bên ngoài bỗng vang lên tiếng mở cửa của tẩm cung.

Vệ Lang Yến bỗng mở to đôi mắt, lạnh lùng nhìn về phía sau tấm màn gấm dày đặc kia. Không bao lâu, tấm màn gấm kia bị vén lên. Một bóng dáng thướt tha mềm mại đi vào. Trong hơi nước mờ mịt chỉ thấy bóng dáng kia cả người chỉ mặc một bộ sa mỏng, bên trong không mặc gì cả, bộ ngực to tròn mềm mại, vòng eo mảnh mai, vùng lông rậm và đôi chân thon dài, trong sương mù dày đặc càng có vẻ quyến rũ hớp hồn.

"Ngươi làm gì vậy? Ai cho phép ngươi tiến vào?" Giọng nói của Vệ Lang Yến giống như tảng băng trong ngày trời đông giá rét, câu nào cũng lạnh lùng.

Bóng người kia cuống quýt quỳ xuống, cũng không biết là cố ý hay vô ý, lúc quỳ xuống bộ ngực kia cũng lay động kèm theo tiếng nói nũng nịu vang lên: "Điện hạ thứ tội. Nô chỉ muốn đi vào hầu hạ điện hạ, điện hạ ngài…"

"Cút ra ngoài!" Giọng nói lạnh lẽo thấm vào lòng người lại vang lên lần nữa, không mang theo một chút tình cảm và ham muốn nào cả, chỉ có sự chán ghét dày đặc.

Bóng người đang quỳ kia hiển nhiên không ngờ điện hạ lại không niệm tình như vậy, không ngờ vẫn còn nam nhân khi nhìn thấy dáng vẻ này của mình lại có thể kìm chế được. Ả ta ngẩn ra, cắn cắn môi, đứng dậy bước xuống bồn tắm bạch ngọc, từng bước đi về phía điện hạ. Ả ta không tin có nam nhân có thể từ chối mình.

"Người đâu!" Giọng nói của điện hạ càng ngày càng lạnh lùng, lần này mang theo sát ý nồng đậm.

Rất nhanh liền có người dẫn theo một toán thị vệ xông vào. Bóng người kia hiển nhiên không ngờ điện hạ sẽ như vậy. Bây giờ ả ta trần truồng như vậy sao dám để nam khác nhìn thấy, lập tức ngồi xổm xuống, bối rối trốn vào trong nước, trong miệng hoảng loạn kêu: "Điện hạ… Điện hạ…"

Vệ Lang Yến nhịn không được xoa mày, lạnh giọng nói: "Còn ngây ra đó làm gì, kéo ả ra ngoài!"

Lập tức có thị vệ nhảy xuống bồn tắm mờ mịt hơi nước, bắt nữ tử kia kéo lên bờ, mặc kệ ả ta có mặc quần áo hay không. Nữ tử bị kéo ra khỏi bồn tắm một cách nhếch nhác, không bao lâu liền bị thị vệ kéo ra ngoài. Trong phòng tắm to lớn chỉ còn lại Vệ Lang Yến và Trần Hoằng Văn đứng bên cạnh.

Điện hạ bực bội đứng dậy, từ bình phong kế bên lấy xuống cái áo bào mặc lên người, chân trần đẩy cửa phòng tắm thông với tẩm cung, sải bước đi vào. Trần Hoằng Văn lập tức đi theo, hỏi: "Điện hạ, nữ nhân kia xử lý như thế nào?"

"Giết đi!" Giọng nói không có nửa phần do dự.

Trần Hoằng Văn hơi thở dài, khuyên: “Điện hạ, trước sau gì cũng là người do thái hậu đưa tới. Bây giờ còn ở An Dương, động tới ả ta thật sự không tốt, chi bằng cứ giữ ả ta lại trước, tới khi về Bình Lăng rồi tuỳ ý trừng trị ả ta là được.”

Điện hạ hừ lạnh một tiếng, đi tới phía sau thư án ngồi xuống, giọng nói có chút khinh thường: “Thái hậu vì Tuyên đế cũng chỉ có mấy thủ đoạn này, xem ra bản thân bà ta cũng rất rõ nhi tử của mình là người như thế nào, trong lúc khẩn cấp vội vã muốn đưa người tới tay thân vương, cho dù bà ta muốn sắp xếp người bên cạnh bổn vương thì ít nhất cũng phải tìm một đứa thông minh, đừng thấy chỉ cần có mỹ mạo là thành công. Loại nữ nhân này, bổn vương ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt.”

Trần Hoằng Văn có chút muốn cười, nhịn xuống, sắc mặt nghiêm túc nói: "Điện hạ, vậy thì cứ giữ ả ta lại trước, tới khi về Bình Lăng rồi xử lý, điện hạ thấy sao?”

“Đúng vậy, nhưng mà không được để ả ta xuất hiện trước mặt bổn vương nữa, không thì giết chết không tha!”

Hết chương 79.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Editor: Vanny

Sau khi Trần Hoằng Văn lui ra, thị vệ ném ả nữ nhân không mảnh vải che thân khóc lóc nức nở ở ngoài tẩm cung về phòng ả xong rồi không quan tâm tới ả nữa. Quả nhiên không bao lâu, ngoài cung điện liền truyền đến tiếng thái hậu giá lâm, một phụ nhân mặc quần áo màu vàng sáng vội vã đi vào. Dáng vẻ của phụ nhân không tệ, chỉ là tuổi tác đã cao, khóe mắt, khóe miệng đều có nếp nhăn, vẻ mặt hơi nghiêm túc, sau lưng phụ nhân là một đám cung nữ và thái giám đi theo.

Phụ nhân sắc mặt uy nghiêm đi tới trước mặt Trần Hoằng Văn. Trần Hoằng Văn lập tức quỳ xuống hành lễ: “Thần tham kiến thái hậu."

Thái hậu nhìn thoáng qua tẩm cung đóng chặt, trực tiếp sai thái giám ở sau lưng đi mở cửa tẩm cung, sải bước tiến vào. Sau khi đi vào, vòng qua tấm màn thêu hoa văn màu vàng hồng tinh xảo, vừa vào bên trong phòng ngủ liền nhìn thấy nam nhân cao lớn mặc thường phục màu đen đang ngồi ở phía sau án thư.

Vệ Lang Yến ngẩng đầu, sự lạnh lùng trong ánh mắt không hề giảm đi, đứng dậy ra trước án thư, hành lễ với phụ nhân, mỉm cười nói: “Thái hậu, sao người lại qua đây? Thần đệ đang định đi nghỉ ngơi.”

Sắc mặt thái hậu dịu đi hai phần, đi tới phía sau án thư mà Vệ Lang Yến vừa mới đứng dậy rồi từ từ ngồi xuống, cười nói: “Bổn cung nghe nói lúc nãy điện hạ nổi trận lôi đình với nô tỳ xinh đẹp, có phải là không thích nô tỳ xinh đẹp này không? Nếu như không thích, bổn cung đi tìm một đứa khác tới hầu hạ đệ.”

Tuy trên mặt Vệ Lang Yến tươi cười nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo không hề giảm đi nửa phần, chỉ nói: “Đa tạ sự quan tâm của thái hậu, nô tỳ xinh đẹp này rất tốt, lúc nãy chỉ là tâm trạng của thần đệ không tốt nên mới giận chó đánh mèo với nàng ấy.”

Thái hậu nghẹn lời, dù sao thái hậu cũng không tiện nói với tiểu thúc của mình. Thái hậu nghe người ta nói, tiểu thúc đều không chạm vào nữ tử mà bà ta đưa qua. Thái hậu nghiến răng nghiến lợi hồi lâu, rốt cục cười nói: "Lang Yến, hiện giờ đệ cũng 24 tuổi, cũng nên lập gia đình rồi. Vừa hay nhà mẫu thân ta có đứa chất nữ Vinh Huệ, vừa tròn 16 tuổi, tướng mạo không tệ, tính cách cũng ngoan hiền. Ngày mai ta đi tìm hoàng đế, để hoàng đế tứ hôn cho đệ. Vừa hay mấy ngày nữa đệ trở về Lương Châu rồi, lúc đi dẫn theo Vinh Huệ, tới Lương Châu các đệ liền có thể cử hành đại lễ ngay.”

Vệ Lang Yến nhìn phụ nhân ở sau án thư, bình tĩnh cười nói: “Đa tạ thái hậu quan tâm. Thần đệ luôn muốn hai người đều có tình cảm với nhau mới kết duyên phu thê. Hôn sự của thần đệ không dám phiền thái hậu phải bận tâm.”

Nụ cười của thái hậu không giảm: “Lời này của Lang Yến nói sai rồi. Sau khi thành thân thì từ từ mới có tình cảm, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Ngày mai bảo hoàng đế tứ hôn cho đệ. Thời gian không còn sớm nữa, đệ đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Phụ nhân nói xong, đứng dậy, phất áo rời đi.

Vệ Lang Yến đứng tại chỗ im lặng cau mày, bỗng lớn tiếng gọi: “Hoằng Văn, vào đây!”

Trần Hoằng Văn đẩy cửa vào. Vệ Lang Yến nói nhỏ mấy câu vào bên tai của y. Trần Hoằng Văn gật đầu, lập tức lui ra ngoài.

Vệ Lang Yến đứng tại chỗ, mặt không cảm xúc, một lúc sau mới thở dài.

~~diiiiiiiiiiiiiiiiieeeeeennnnnnnnnddddddaânnnnnnlllleeeeqqqquuuuuyyyyyddddddoooon~~

Sáng sớm ngày thứ hai, thái hậu vừa thức dậy liền vào tẩm cung của Tuyên đế đợi hoàng đế về để bàn bạc chuyện tứ hôn cho Vệ Lang Yến và Vệ An Cảnh. Sau nửa canh giờ, Tuyên đế mới quay về tẩm cung. Thái hậu vừa nhắc chuyện này, Tuyên đế liền có chút xem thường nói: "Mẫu hậu, người lo cho bọn họ làm gì!"

Thái hậu thật là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cả giận nói: "Người nói bổn cung lo cho bọn họ làm gì. Trong số mấy vị thân vương người khiến người khác nhìn không thấu nhất chính là hai vị này. Bổn cung tứ hôn hai biểu muội Vinh Huệ và Vinh Hinh của người cho họ, ít nhất cũng có cái để kiềm chế bọn họ, miễn cho sau này bọn họ có hành động gì mà chúng ta còn không biết…"

Tuyên đế không kiên nhẫn xua tay nói: "Bọn họ sao dám? Cả thiên hạ này đều là của trẫm. Nếu bọn họ có ý định đó thì đó là tội mưu phản!"

"Người cứ như vậy… thôi, cái người hồ đồ này. Người đừng lo những cái này nữa, chỉ cần sai người viết thánh chỉ là được rồi!" Thái hậu tức tới nỗi đầu choáng váng. Nhi tử này của bà ta sao lại hồ đồ như thế. Bà ta thật sự lo lắng thiên hạ sau này sẽ biến đổi như thế nào, mặc kệ ra sao, bà ta đều phải loại bỏ những nguy cơ tiềm tàng giúp nhi tử mới được.

Tuyên đế cũng không tiện phản bác điều gì, đang muốn sai người viết thánh chỉ. Bỗng nhiên có người vội vàng chạy từ bên ngoài vào nói nhỏ mấy câu bên tai thái hậu, sắc mặt thái hậu lập tức thay đổi, nắm chặt nắm tay, cuối cùng cũng không kiềm được sự căm hận trong lòng, đập mạnh tay vào cái án thư bên cạnh.

Tuyên đế cau mày nói: "Mẫu hậu, người làm sao vậy?"

Thái hậu cả giận nói: "Người… hai biểu muội Vinh Huệ và Vinh Hinh của người tối hôm qua bị hai tên đạo tặc xông vào khuê phòng của hai đứa, làm ầm lên cả phủ đều biết. Thanh danh của hai vị biểu muội của người cứ như vậy bị huỷ rồi. Chết tiệt, Yến Vương và Cảnh Vương hai người này không diệt trừ thì không tiêu huỷ được mối hận trong lòng bổn cung! Thật không ngờ, bọn họ lại như vậy, lại dám như thế! Người đâu!"

Tên tâm phúc lập tức vội đi vào, thái hậu nghiêng tai nói thầm vài câu. Tên tâm phúc đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Tuyên đế có chút không cho là đúng, cảm thấy mẫu hậu hơi thần hồn nát thần tính.

~dddddiiiiiiiiiiieeeeeeeeeennnnddddddddaaaaannnnnlllllleeeqqqquuuuyyyyyydddoooonnnn~~

Mười ngày sau, Thẩm Mẫu Đơn cùng người nhà họ Thẩm khởi hành về Lâm Hoài. Căn nhà cũ ở Lâm Hoài vẫn chưa bán đi. Mọi người vẫn còn ở trong căn nhà cũ. Tới khi người của nhị phòng đón bọn họ vào nhà, mọi người vừa nói vừa cười vô cùng náo nhiệt.

Ngày kia Phương Hoa phải thành thân rồi. Hai ngày nay có không ít thân thích tới đây, bao gồm cả nhà mẫu thân của nhị bá mẫu Du thị cũng tới đây.

Cả gia đình nhà họ Thẩm gia, còn có các thân thích, tụ tập đầy một phòng.

Nữ quyến tập trung ở một cái viện, các đại lão gia tập trung ở một cái viện khác. Hai tháng trước Thẩm Mẫu Đơn có nhờ Trì đại ca đem mấy thứ đồ về, Phương Hoa cũng đều nhận được rồi. Vừa thấy Mẫu Đơn, Phương Hoa liền kéo nàng vào phòng, đỏ mặt nói lời cảm ơn: "Tứ muội, cái áo cưới kia tỷ rất thích, cám ơn muội nha."

Phương Lan ở bên cạnh cũng theo góp vui, cười hì hì nói: "Mẫu Đơn tỷ, cái áo cưới kia thật là đẹp. Muội mặc kệ, tới lúc muội gả, cũng muốn có một cái áo cưới như vậy."

Mẫu Đơn cười muội ấy: "Muội có bao lớn chứ, đã nghĩ tới việc cưới gả rồi."

Phương Lan bĩu môi nói: "Muội đâu có nghĩ tới việc cưới gả đâu. Muội chỉ muốn mặc thử cái áo cưới kia thôi. Thật sự là rất đẹp đó, ngày mà tam tỷ thành thân, nhất định là rất nhiều cô nương đều muốn hỏi cái áo cưới kia là mua từ tiệm y phục nào."

Phương Hoa trách mắng: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, tứ tỷ của muội vừa mới về, một đường vất vả, để tỷ ấy về nghỉ ngơi một chút trước đi." Lại quay đầu nhìn Mẫu Đơn: "Tứ muội, muội về phòng nghỉ ngơi một chút trước đi. Tới tiệc tối thì tỷ sẽ kêu muội dậy."

Quả thật Mẫu Đơn có chút mệt mỏi, đáp một tiếng rồi về phòng nghỉ ngơi một chút trước.

Tới khi trời sắp tối, nàng mới tỉnh dậy, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

Ngày mai Phương Hoa thành thân. Hai ngày nay đều mở tiệc ở nhà đãi họ hàng thân thích. Sau khi Mẫu Đơn thức dậy ra ngoài thì trong viện đèn đuốc sáng trưng, bày không ít bàn, bên trên phủ lụa đỏ. Đám nha hoàn đang bày từng đĩa từng đĩa thức ăn lên. Trên bàn ngồi cũng gần đầy người rồi.

Thẩm Phương Hoa nhìn thấy Mẫu Đơn, lập tức qua kéo nàng ngồi xuống, cười nói: "Ngủ có ngon không? Mau mau ngồi xuống đi, lát nữa là khai tiệc rồi."

Các cô nương, thiếu gia, thiếu phu nhân đồng trang lứa của Thẩm gia đều ngồi ở trong phòng, chỉ có nhị gia Thẩm Khánh Đông ở bên ngoài tiếp rượu với các trưởng bối. Đại tỷ Thẩm Doanh cũng trở về rồi. Sắc mặt của tỷ ấy càng ngày càng tốt. Nhân lúc ăn uống đang rảnh rỗi, Mẫu Đơn hỏi thăm tình hình gần đây của tỷ ấy.

Vẻ mặt Thẩm Doanh mang đầy vẻ hiền từ của người mẹ, cười nói: "Tỷ rất tốt. Mấy ngày trước đại tẩu đã sinh một nhi tử, dưới sự quyết định của mẹ

chồng đã đưa qua cho nhị phòng chúng ta làm con thừa tự rồi, tên Nghiêm Thiên Tứ, đứa bé này cũng rất ngoan…" Nhắc tới đứa bé do đại phòng đem qua làm con thừa tự này, Thẩm Doanh liền nói không ngừng miệng, xem ra là thật sự yêu thương đứa bé này rồi.

Trong lòng Mẫu Đơn không biết có cảm tưởng gì. Đời này của đại tỷ e rằng không thể có con do chính mình sinh ra rồi, chỉ là mặc kệ như thế nào thì đây cũng là lựa chọn của tỷ ấy, chỉ cần đại tỷ vui vẻ là được rồi.

Thẩm Doanh nói xong tình hình gần đây của mình, hơi do dự nhìn Mẫu Đơn một cái, nghĩ nghĩ, vẫn nói nhỏ ở bên tai của nàng: "Mẫu Đơn, muội có biết tình hình gần đây của đại gia La gia không. La gia gần đây dường như rất xui xẻo. Đại gia La gia xảy ra chuyện rồi."

Mẫu Đơn nhớ rõ những lời đã nói với Diêu Nguyệt trước khi rời khỏi. Với tính cách của Diêu Nguyệt mà không làm ra chút một chuyện gì thì thật có lỗi cho sự hiểu biết của nàng về ả rồi. Nàng không khỏi tò mò, cũng bắt đầu lặng lẽ nói với đại tỷ: "Đại tỷ, nhà của hắn ta xảy ra chuyện gì vậy?"

Thẩm Doanh nói nhỏ vào bên tai nàng: "Trước khi muội đi không phải đã tống đại gia La gia và La phu nhân vào đại lao sao? Bọn họ ở bên trong bị hành hạ một trận, lúc ra ngoài cũng không còn ra hình người nữa. Kết quả là chưa đầy hai tháng, cũng một khoảng thời gian trước, đại gia La gia cũng không biết đã đắc tội ai, bị người ta đánh một trận, nghe nói..." Nói tới đây, sắc mặt đại tỷ cũng không kìm được đỏ mặt: "Nghe nói chỗ đó bị người ta đánh hư rồi, từ nay về sau không thể giao hợp được nữa."

Mẫu Đơn ngẩn người. Sau khi La Nam ra ngoài lại làm gì đắc tội Diêu Nguyệt rồi? Lại bị Diêu Nguyệt ra tay tàn độc như vậy. Nàng gần như khẳng định chuyện này là do Diêu Nguyệt làm, chỉ là không biết La Nam này rốt cuộc đã làm chuyện gì khiến Diêu Nguyệt phải quyết tâm phế hắn ta như vậy.

Trong lúc còn đang ngạc nhiên, lại nghe Thẩm Doanh nhỏ giọng nói: "Nghe nói mấy tháng trước Diêu Nguyệt đã sinh một khuê nữ làm cho La phu nhân khóc lóc thảm thiết, nói rằng La gia bọn họ tuyệt hậu rồi. Ôi, thật là chuyện đời khó đoán, cũng không biết La gia sao nữa, nhưng mà nói ra thì cũng đáng đời đại gia La gia. Ai kêu hắn có ý nghĩ xấu xa chứ, may mà muội đã từ hôn với hắn."

Mẫu Đơn cười nói: "Còn không phải sao." Về phần La gia như thế nào nàng cũng không mấy hứng thú, tất cả đều do La Nam và Diêu Nguyệt tạo thành, không thể trách nàng được.

Hai người cũng không nhắc tới La gia nữa. Thẩm Doanh rót cho Mẫu Đơn một ly rượu trái cây. Vốn Mẫu Đơn cũng không muốn uống, nhưng nghĩ lại hôm nay là ngày vui của tam tỷ, hơn nữa bây giờ cũng tối rồi, có uống say thì cũng có thể gục đầu xuống ngủ, ngăn không được sự khuyên bảo của tỷ tỷ muội muội, kìm không được đã uống mấy ly.

Sau khi tàn tiệc rượu, đầu nàng có chút choáng váng rồi, nhưng người của Thẩm gia đều ngồi lại tán gẫu, nàng cũng không tiện đi về trước, chỉ có thể ngồi một bên ngủ gật. trong lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy bên cạnh hình như có bóng dáng của nam nhân bước thoáng qua, nàng ngẩng đầu, phát hiện là nam tử nàng không quen biết. Sắc mặt nam tử hơi trắng tái, đang cười tủm tỉm nhìn nàng: "Muội chính là Mẫu Đơn biểu muội phải không?"

Mắt nàng trợn trừng, người này là ai?

Thẩm Phương Hoa ở bên cạnh đã đứng lên, sắc mặt hơi khó coi, nói: "Biểu ca, huynh qua đây làm gì, ở đây là chỗ của các cô nương chúng ta, huynh mau ra ngoài đi!"

Tên nam nhân này lại không chịu, cười hì hì nói: "Ta đương nhiên là qua đây gặp Mẫu Đơn biểu muội rồi. Ta có nghe di mẫu nói rồi, Mẫu Đơn biểu muội sẽ được hứa gả cho ta đó!" Vừa nói ra lời này, các huynh đệ tỷ muội của Thẩm gia ở trong phòng liền phẫn nộ.

Trong mấy tỷ muội của Thẩm gia chỉ có Thẩm Nhạn Dung biết quan hệ của tứ tỷ mình và điện hạ. Thấy nam tử phù phiếm phóng túng quá độ trước mắt này, Thẩm Nhạn Dung hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Bằng ngươi? Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga sao? Tổ phụ, tổ mẫu và tam thúc đều không đồng ý chuyện này. Ngươi mà nghe di mẫu ngươi nói lung tung, coi chừng Du gia các người rước hoạ vào thân đấy."

Tên nam nhân này không phải ai khác, chính là điệt nhi nhà mẫu thân của Du thị Du Thế Bình.

Nói ra thì lần này mọi người đã hiểu lầm Du thị rồi, sau khi Du thị trải qua sự tức giận của lão phu nhân lần trước. Du thị cũng không dám nghĩ tới chuyện này nữa, chỉ là không khống chế được suy nghĩ của điệt nhi nhà bà ta là gì thôi. Không chỉ vậy, nhân lúc tiệc rượu còn chạy qua đây, nhìn thấy dáng vẻ của Mẫu Đơn xinh đẹp như vậy, trong lòng Du Thế Bình càng ngày càng ngứa ngáy, tam phòng có tiền, tam lão gia còn làm quan, nếu như cưới được Mẫu Đơn thì việc ăn uống của gã khỏi phải lo nữa rồi.

Đang suy nghĩ ngây ngất, nghe thấy giọng nói trào phúng của Thẩm Nhạn Dung, sắc mặt của Du Thế Bình lập tức sa sầm, không kìm được trừng mắt nhìn Thẩm Nhạn Dung: "Liên quan gì tới ngươi?"

Tuy rằng Mẫu Đơn mơ mơ màng màng, nhưng cũng biết người trước mắt này là ai, cũng không kìm được cười khẩy một cái, trào phúng nói: "Còn không phải sao, bằng ngươi như con cóc ghẻ… còn muốn, ưm, cẩn thận ta kêu… ưm, điện… điện…" Những chữ phía sau còn chưa nói ra, đột nhiên Thẩm Nhạn Dung ở kế bên đã bụm miệng nàng lại: "Được rồi, tứ tỷ thật là, ngay cả rượu trái cây cũng không uống được, lần sau ngàn vạn lần cũng đừng để tỷ uống nữa. Tam tỷ, tỷ mau giúp muội đỡ tứ tỷ về phòng nghỉ đi."

Thẩm Phương Hoa cũng nhận ra Mẫu Đơn đã say rồi, không dám giữ nàng ở đây nữa, vội đỡ nàng về phòng, còn sai Tư Cúc và Niệm Hương ở bên cạnh hầu hạ. Hai người lúc này mới quay lại tiền viện.

Sau khi quay về, tên Du Thế Bình đã bị đuổi ra ngoài, chỉ còn lại huynh đệ tỷ muội của Thẩm gia ở đây.

Thẩm Phương Hoa sớm đã lưu ý tới ẩn ý trong lời nói của Thẩm Nhạn Dung, lại nghe Mẫu Đơn mơ mơ hồ hồ nói điện gì đó. Trong lòng có chút tò mò,

nhịn không được kéo Nhạn Dung hỏi chuyện gì đã xảy ra. Nhạn Dung biết tam tỷ là người đáng tin nên không giấu giếm, kể lại một lượt chuyện đính hôn của Mẫu Đơn và điện hạ, lại nhỏ giọng nói: "Tỷ đừng tiết lộ cho ai hết. Mẫu thân của tỷ là người không đáng tin. Chuyện này trước mắt đừng kể cho mẫu thân tỷ nghe. Muội nói cho tỷ là bởi vì ngày mốt tỷ sẽ gả qua nhà huyện lệnh rồi. Sau này nếu có xảy ra chuyện gì thì cũng nên biết đứng về phía nào, có biết không?"

Thẩm Phương Hoa thật không ngờ lại là chuyện này, có chút giật mình, nhưng cũng lập tức hiểu ý của lục muội là gì, vội không ngừng gạt đầu: "Muội yên tâm, tỷ biết rồi. Mẫu thân tỷ cũng thật là, muội nói bà ấy đã làm ra chuyện gì chứ, sẽ có ngày bà ấy sẽ hối hận."

~~d ddiiiiiieeeennnnnnnnnddddddaaaaaannnnn~~~~llllleeeqqquuydoodoonnn~~~

Nửa đêm lúc Mẫu Đơn đang ngủ mơ mơ màng màng thì khát nước chịu không được, mơ màng mò xuống giường, cầm ly trên bàn rót một ly nước lọc rồi uống một hơi cạn sạch, lại mơ mơ màng màng bò lại lên giường tiếp tục nghỉ ngơi. Dường như loáng thoáng nghe được tiếng phì cười của nam nhân bên tai, trong lúc còn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên cảm thấy có một thân hình vạm vỡ đè lên người nàng.

Mẫu Đơn bị doạ tỉnh lại, đột nhiên nhớ lại dáng vẻ bỡn cợt của tên Du Thế Bình ở tiền viện lúc nãy. Nàng bị doạ tới hồn vía lên mây, cho rằng người này thừa dịp ban đêm mò vào phòng nàng. Đầu óc đột nhiên tỉnh táo, cơ thể cũng lập tức phản kháng, nhấc chân muốn đá về phía thân hình nặng trĩu trên người nàng!

Hết chương 80.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Editor: Vanny

Người đang đè trên người nàng hiển nhiên không ngờ nàng lại đột nhiên nhấc chân đá, cũng may thói quen tập võ nhiều năm đã khiến hắn sinh ra một chút cảnh giác, hơi nghiêng người tránh thoát một cước này, đỉnh đầu gối sượt qua đùi ngoài của hắn. Hiển nhiên nam nhân không ngờ nữ tử lại nhẫn tâm như vậy, ra roi thúc ngựa chạy về gấp như vậy nhưng kết quả chỗ đó lại thiếu chút nữa bị nàng đả thương. Không khỏi nhíu mày, lại đè xuống người nàng một lần nữa, lần này không thể lơ là, hai chân dùng lực mạnh đè chặt đôi chân của nàng khiến nàng không thể động đậy chút nào, bàn tay to trong đêm tối chuẩn xác tìm được gương mặt của nàng, giữ lấy cằm của nàng, cúi đầu hôn xuống.

Trong đêm tối, Thẩm Mẫu Đơn quả thật sợ hãi tới mức tim sắp nhảy ra ngoài. Tới khi thân hình cao lớn kia đè lên người nàng lần nữa, giữ chặt đôi chân của nàng, lúc này nàng mới phát hiện ra chỗ bất hợp lý. Vóc dáng của tên Du Thế Bình kia không cao, hơn nữa cũng không có khả năng có sức lực khống chế nàng lớn như vậy. Tới khi hơi thở nam tính quen thuộc xông vào mũi nàng, bàn tay to thoáng chút lạnh lẽo giữ lấy cằm nàng, khi đôi môi cũng lạnh lẽo như vậy hôn lên môi nàng, lúc này nàng mới biết nam nhân đang đè trên người nàng chính là điện hạ mà nàng luôn tưởng nhớ hơn ba tháng nay.

Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc nãy cơn say do rượu trái cây lưu lại đã tan hết, đầu óc nàng giờ đây đã rất tỉnh táo, biết nam nhân nàng nhớ nhung bao lâu nay đang ở trước mắt, nàng không kìm chế tình cảm của mình nữa, vòng tay ôm lấy cổ của điện hạ, chủ động hôn lên môi của hắn, nhỏ giọng hỏi: "Điện hạ, chàng về khi nào vậy?"

Vệ Lang Yến lại không đáp, ngậm chặt cánh môi của nàng gặm cắn tỉ mỉ, cực lực mút cái lưỡi của nàng, đến khi cảm thấy người bên dưới ngay cả hít thở cũng không thông, hắn mới khàn giọng nói: "Mười ngày trước liền ra roi thúc ngựa chạy về Bình Lăng, ai ngờ sau khi về rồi mới biết nàng đã về Lâm Hoài rồi, ta liền đuổi theo, tới Lâm Hoài sớm hơn nàng hai ngày." Hắn ra roi thúc ngựa đương nhiên là nhanh hơn nhiều so với nàng ngồi xe ngựa rồi.

Hơi thở của nàng còn hơi hổn hển, nghe hắn ra roi thúc ngựa trở về, trong lòng cũng cảm động không thôi, lại chủ động ôm lấy cổ hắn, cơ thể mềm mại của nàng dựa sát vào lồng ngực rắn chắc của hắn, ngẩng đầu hôn hắn. Vệ Lang Yến bị cơ thể mềm mại của nàng làm cho máu huyết càng sôi sục, lại nhớ tới lúc nãy nàng đá mình một cước, nhíu mày hỏi: "Lúc nãy nàng đá ta làm gì?"

Mẫu Đơn sao lại không biết hắn đang hỏi gì, vùi đầu vào lòng hắn: "Thiếp… thiếp lúc nãy không biết là điện hạ, còn tưởng là người khác, làm thiếp giật cả mình."

Mày rậm của Vệ Lang Yến nhảy dựng, người khác? Lại không kìm được nhớ lại tin tức nhận được sau khi trở về, biết nàng vậy mà đi mượn hai vạn hai ngân phiếu của Trì Ninh Bái. Vậy mà tên Trì Ninh Bái còn dám nói với nàng những lời kia. Nghĩ tới đây, điện hạ liền cảm thấy trong lòng có một nỗi buồn phiền không thể nào trút ra ngoài. Hắn ngồi dậy, kéo nàng từ trên giường dựa lưng vào lòng hắn, một tay ôm eo nàng, một tay lần theo làn áo mỏng manh len về phía trước trượt vào trong áo, nắm lấy một bên ngực mềm mại của nàng bắt đầu xoa bóp. Bởi vì sự phiền muộn trong lòng kia mà động tác trên tay cũng có chút thô lỗ, làm cho Mẫu Đơn bắt lấy bàn tay ở phía trước của hắn, thấp giọng nói: "Điện hạ… đau."

Cuối cùng Vệ Lang Yến cũng không nỡ làm nàng đau, động tác vuốt ve cũng chậm và nhẹ đi, cảm nhận được nhũ hoa của nàng dần cương cứng, dục vọng của hắn cũng sôi sục càng ngày càng trướng, hắn khàn giọng nói: "Không phải ta đã nói với nàng là không được đến gần Trì Ninh Bái sao, tại sao nàng còn mượn ngân lượng của hắn? Nếu muốn thì nàng cứ trực tiếp tới vương phủ gặp quản gia là được rồi. Sao nàng không nghe lời của ta vậy?"

Cơ thể của Mẫu Đơn đột nhiên khựng lại, lại nghĩ có phải là ngay cả những lời kia Trì Ninh Bái nói với nàng hắn đều biết hết rồi không, nghĩ tới đây không khỏi có chút bối rối. Nàng cúi đầu không nói, thật sự nàng chỉ coi Trì Ninh Bái là đại ca thôi. Người nàng thích rõ ràng là nam nhân trước mắt này, hắn còn không hiểu sao?

Vệ Lang Yến lại cho rằng nàng có tình cảm với Trì Ninh Bái. Ngẫm lại, nếu không có tình nghĩa, sao nàng lại mạo hiểm khiến người của Thẩm gia có thể bị liên luỵ mà cho Trì Ninh Bái mượn những viên trân châu kia. Nghĩ như vậy, lửa giận trong lòng hắn càng ngày càng bùng cháy, bàn tay đang ôm eo nàng cũng không kìm được lần ra phía trước, vuốt ve nhũ hoa còn lại của nàng.

Mẫu Đơn nào đâu chịu được cái này, nhịn không được rùng mình một cái, cơ thể cũng hơi nhũn ra, ngồi phịch ở trên người hắn. nhưng lại nhớ tới đây là Thẩm gia, nếu lát nữa gây ra tiếng động gì chẳng phải lúng túng lắm sao, không khỏi giữ lấy đôi tay của điên hạ, nhỏ giọng nói: "Điện hạ, đừng mà, thiếp muốn nghỉ ngơi."

"Nàng đối xử với ta như vậy sao? Ta ở nơi xa ra roi thúc ngựa chạy về đây chẳng qua chỉ muốn gặp nàng thôi, chỉ mới hỏi nàng hai câu mà nàng đã tức giận rồi? Bây giờ còn không cho ta chạm vào?" Vệ Lang Yến chỉ cho rằng nàng không quên được những lời Trì Ninh Bái đã nói hôm đó. Trái tim bị nàng chọc tức tới đau đớn. Một tay nắm lấy đôi tay của nàng, một tay sờ soạng xuống thân dưới của nàng.

Mẫu Đơn hoảng sợ, vội khép chặt hai chân, cơ thể cũng khom xuống dưới: "Điện hạ, đừng mà!" Lát nữa mà gây ra tiếng động gì thì thật xấu hổ chết mất.

Đột nhiên Vệ Lang Yến nhớ tới dáng vẻ bủn rủn vì uống rượu trái cây của nàng lúc nãy, kìm chế dục vọng ở thân dưới, xoay người xuống giường, lấy bình rượu mạnh còn lại ở trên bàn lúc nãy.

Ngẩng đầu uống một ngụm lớn rượu mạnh, hắn lần nữa trở lại giường, bắt lấy nữ tử đang trốn trong chăn, một tay giữ lấy cằm nàng, cúi đầu mớm ngụm rượu trong miệng vào trong miệng nàng.

Mẫu Đơn bị rượu mạnh bất thình lình rót vào trong họng làm cho ho khan, cổ họng lại càng đau rát. Trong nháy mắt rượu mạnh vào cổ họng, nàng chỉ cảm thấy có một dòng lửa nóng từ cổ chảy vào bụng, thiêu đốt làm cả người nàng đều nóng lên. Nàng bị sặc tới nước mắt cũng chảy ra, cả người khó chịu hết sức, nàng nhịn không được ngẩng đầu nhìn nam nhân kia trong đêm tối một cái: "Điện hạ, người làm gì vậy?"

Không bao lâu, đầu óc liền hơi mê man, cả người choáng váng không chịu nổi, không còn hơi sức. Cả người mềm nhũn gục trên người điện hạ.

Mặc dù trong lòng nàng rõ ràng biết rõ nam nhân ở bên dưới là ai, nhưng chỉ là không thể kìm chế được đầu óc bắt đầu ngất đi. Cả người đều choáng váng, cũng không biết có phải là rượu làm gia tăng lòng can đảm hay không, Thẩm Mẫu Đơn ôm lấy cổ điên hạ, rướn người đẩy điện hạ về phía sau. Điện hạ thuận theo ngã xuống tấm chăn lụa, tuỳ ý nàng đè lên.

Nàng hơi giang chân, đổi thành dạng chân ở trên eo hắn. Đầu óc mê man, nàng từ trên nhìn xuống gương mặt mơ hồ và cương nghị của nam nhân ở trong đêm tối. Những lời nàng không dám nói lúc nãy liền nói ra hết, giọng điệu vô cùng tủi thân, nàng nói: "Thiếp xây một trang viên ở Bình Lăng, ngân lượng không đủ nên mới mượn ngân lượng của Trì đại ca. Thiếp muốn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền. Thiếp muốn giúp điện hạ… thiếp chỉ muốn tạo một sự bất ngờ cho điện hạ thôi. Chứ không phải vì có tình cảm với Trì đại ca mới mượn ngân lượng của huynh ấy. Thiếp… thiếp từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới ai khác, trong lòng chỉ có điện hạ thôi. Tại sao điện hạ lại nói thiếp như vậy chứ?"

"Phải, phải, đều là lỗi của ta. Ta không nên hiểu lầm nàng." Vệ Lang Yến bị nàng làm cho trái tim đều mở ra, nhịn không được vươn tay xoa xoa gương mặt nàng. Tay còn lại cũng không rảnh rỗi, nắm lấy bầu ngực của nàng, dục vọng của hắn càng sôi sục và căng trướng hơn, chỉa thẳng vào cái mông tròn của nàng.

Thẩm Mẫu Đơn cũng cảm thấy sau mông nàng có gì đó chỉa vào rất khó chịu, không kìm được vặn vặn eo, nghe thấy tiếng rên của điện hạ, lại thấy trước ngực ngứa ngứa, vươn tay vỗ vào cái tay của điện hạ, tiếp tục tủi thân nói: "Thiếp trước giờ đều xem Trì đại ca là người thân. Trước đây đem trân châu cho Trì đại ca là vì… ưm, lúc đó bởi vì phải từ hôn với La Nam, sợ sau khi từ hôn thì tổ mẫu sẽ tuỳ tiện hứa gả thiếp cho người khác, nghĩ rằng có quen biết với một đà chủ thuỷ vận thì sẽ tốt hơn, tổ mẫu sẽ không tuỳ tiên hứa gả thiếp cho người khác, lúc đó… lúc đó mới cố tình giúp Trì đại ca."

Vệ Lang Yến không ngờ là vì nguyên nhân này, thân dưới đẩy đẩy, Mâu Đơn ngồi không vững, liền ngã sấp vào người hắn. Hắn khàn giọng nói: "Lúc đó sao nàng phải từ hôn với La Nam? Không phải là La Nam từ hôn trước sao?"

Nói tới đây, trong lòng Mẫu Đơn liền tức giận, căm hận nói: "Bọn… bọn họ có lỗi với thiếp. Thiếp hận bọn họ, đương nhiên phải từ hôn rồi. Sau đó thiếp bày kế Diêu Nguyệt ưm… hại ả ta bị huỷ dung. Thiếp không phải cố ý đâu, là ả ta muốn huỷ dung mạo của thiếp trước. Ả ta cố ý đẩy thiếp từ phía sau làm thiếp ngã xuống bậc cửa, trên trán có vết sẹo. Hừ, nhưng mà thiếp đã biết từ trước rồi, cho nên, ưm… cho nên lần này không bị ngã nữa, tự ả ta đụng vào bậc cửa, nhưng vết thương rất nhẹ. Thiếp… thiếp đổi thuốc mỡ của ả ta. Ả ta liền bị huỷ dung. Thiếp biết ả ta không cam lòng chia tay với La Nam, liền tương kế tựu kế mà trúng kế của ả ta. Quả nhiên ả ta gấp rút ở trong thọ yến của La lão gia cùng La Nam ưm.., thiếp… thiếp liền dẫn người xông vào, nhưng mà thiếp cũng không thấy được cảnh tượng ghê tởm gì cả… ưm, chóng mặt quá."

"Mẫu Đơn, nàng say rồi." Vệ Lang yến đành chịu, nói cái gì lung tung thế không biết.

"Thiếp không say." Mẫu Đơn rất khó chịu nằm ở trên người hắn vặn vẹo. hai tay lại chống trên lồng ngực của hắn, hôn một cái lên má hắn, giọng điệu mơ màng nói: "Thiếp biết chàng là điện hạ,… thiếp không say."

Vệ Lang yến bị nàng làm cho dục hoả thiêu đốt, nhịn không được ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói bên tai nàng: "Mẫu Đơn, ta rất nhớ nàng, cho ta chạm vào nàng có được không?"

"Được." Mẫu Đơn lại tiếp tục cọ cọ vào người hắn.

Vệ Lang Yến nào đâu kiềm chế được, rất nhanh liền lột sạch quần áo của hai người. Nàng vẫn nằm sấp trên người hắn như cũ. Vệ Lang Yến đổ mồ hôi lạnh, đưa tay nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng đặt lên dục vọng cứng rắn của hắn, giọng khàn khàn nói: "Mẫu Đơn, nàng tự ngồi lên trên có được không?"

"Ưm, ngồi như thế nào?" Mẫu Đơn mơ mơ màng màng trợn mắt nhìn hắn.

Vệ Lang Yến nhìn dáng vẻ của nàng như vậy, chỉ cảm thấy máu huyết sôi trào, từng bước dạy cô nương say rượu làm sao ngồi lên trên người hắn. Tới khi Mẫu Đơn nặng nề ngồi xuống trên người hắn, chỉ nghe thấy tiếng rên của hắn và tiếng nức nở của Mẫu Đơn: "Đau quá…"

"Ngoan, lát nữa sẽ không đau nữa." Vệ Lang Yến để nàng nằm trên người mình, cái miệng ngậm chặt một bên nhũ hoa của nàng, tay kia cũng không rảnh rỗi, bắt đầu xoa nắn bên ngực còn lại.

Qua một hồi, Mẫu Đơn mới cảm thấy chỗ đó không còn đau nữa, ngược lại có một loại cảm giác nói không nên lời quấy nhiễu nàng, khiến bản thân nàng không nhịn được bắt đầu đu đưa rầm rì. Khi nào thì Vệ Lang yến được hưởng qua loại cảm giác này chứ, quả thật cảm thấy chuốc say nàng là một việc làm đúng đắn. Nhưng không bao lâu thì Mẫu Đơn không chịu nổi nữa, nức nở muốn kêu to. Điện hạ vội hôn nàng, ngăn lại tiếng kêu muốn thốt ra của nàng.

Mẫu Đơn chỉ cảm thấy cái cảm giác tê dại chết tiệt kia lan truyền khắp người nàng, sau đó liền uể oải không chịu nhúc nhích nữa. Điện hạ hết cách, xoay người đè nàng xuống dưới thân mình bắt đầu ra sức đưa đẩy. Cuối cùng chỉ còn lại tiếng nức nở cầu xin của Mẫu Đơn, đáng tiếc là điện hạ đang rất đói khát.

Hết chương 81.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 82

Editor: Vanny

Mẫu Đơn nức nở khóc bảo đừng mà, nhưng điện hạ chỉ ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, ra sức va chạm với nàng. Không bao lâu tiếng nức nở trong miệng nàng biến thành tiếng thở gấp còn có tiếng rên rỉ. Mặc dù bên ngoài có người canh chừng, không sợ có người xông vào. Điện hạ chỉ sợ tiếng kêu của nàng sẽ đánh thức bọn nha hoàn ở cách vách, cúi đầu ngậm lấy cánh môi của nàng, nuốt hết tiếng rên rỉ của nàng vào trong miệng.

Không bao lâu, Mẫu Đơn liền tự mình ôm lấy eo của điện hạ, dùng sức bấu vào, đôi tay lại càng ôm chặt tấm lưng cường tráng của điện hạ.

Điện hạ giày vò nàng hơn nửa canh giờ mới giải phóng tất cả vào trong cơ thể nàng. Mẫu Đơn mơ mơ màng màng nghĩ cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi, lại không ngờ điện hạ lại lật người nàng, cúi đầu hôn lên bờ mông trắng nõn của nàng. Bàn tay to hơi thô lần theo đường cong trắng mịn của nàng từ từ trượt xuống dưới. dục vọng ở bụng dưới lại nhịn không được ngóc đầu lên. Điện hạ nằm sấp trên người nàng, hơi tách hai chân của nàng ra, nương theo chỗ ướt át lúc nãy dùng lực đẩy vào toàn bộ.

Mẫu Đơn rên lên một tiếng, lần này là thật sự bật khóc, nghẹn ngào nói: "Điện hạ, mệt quá, thiếp không muốn nữa…"

Điện hạ hôn lên tấm lưng trần của nàng, giọng nói dịu dàng mang theo khao khát nói: "Ngoan, nàng đừng động, ta động là được rồi."

Tới khi hắn dùng lực ra vào trong người nàng, từ phía sau ôm lấy ngực nàng, nàng đâu chịu được nữa, lại không kiềm chế được có cảm giác, từ khi nào ngủ thiếp đi cũng không biết, lúc tỉnh lại đầu đau như búa bổ. Nàng giương mắt nhìn lên, ngoài cửa sổ vẫn còn âm u, cũng không biết rốt cuộc là tới giờ nào rồi. Mẫu Đơn nhịn không được rên một tiếng, giơ tay xoa xoa trán của mình, cảm thấy phía sau có đôi tay ôm chặt lấy eo nàng kéo vào lồng ngực rắn chắc rồi ôm chặt.

Mẫu Đơn nhịn không được rên một tiếng, xoay người nhìn nam nhân kia trong bóng đêm, tầm mắt quá mơ hồ, nàng nhịn không được đưa tay sờ sờ khuôn mặt của hắn, khàn giọng nói bên tai hắn: "Điện hạ, thiếp muốn uống nước, chàng buông thiếp ra trước đi." Cảm giác say rượu thật sự quá đau

khổ, nàng quả thật hận không được lấy búa đập vào đầu mình.

Điện hạ ừm một tiếng, lại càng dùng sức ôm chặt nàng vào lòng. Mẫu Đơn dùng lực đẩy đẩy hắn, hoàn toàn đẩy không ra, lại phát hiện một mùi máu tươi nhàn nhạt đang toả ra ở đầu mũi. Nàng cảm thấy hoảng hốt, cũng không để ý đến cơn đau đầu, đưa tay sờ sờ trên người hắn. Cuối cùng sờ tới chỗ bị băng bó trên cánh tay, trên đó có cảm giác dinh dính. Mẫu Đơn đưa tay có chất dịch đó đưa lên mũi ngửi, một mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi.

Thẩm Mẫu Đơn luống cuống, dùng sức tách đôi tay của hắn ra, quỳ ở đầu giường, đẩy đẩy hắn, thấp giọng kêu: "Điên hạ, điện hạ…"

Nam nhân hừ một tiếng, rốt cục tỉnh lại, vươn tay chụp nàng rồi kéo nàng vào lòng, buồn bực nói: "Mau đi ngủ đi, trời sắp sáng rồi."

Mẫu Đơn nửa dựa vào người hắn, lại không dám đè lên tay hắn, lo lắng nói: "Điện hạ, tay chàng chảy máu rồi." Dứt lời, vội chạy xuống giường, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã xuống đất, may mà nắm kịp cái cột giường bên cạnh. Nàng cũng không để ý tới sự suy nhược của mình, nương theo ánh sáng lờ mờ bên ngoài cửa sổ đi tìm ngọn đèn dầu ở trên bàn, tìm được đá đánh lửa đốt đèn lên, lại lục tung khắp nơi tìm thuốc cầm máu còn sót lại và băng gạc sạch sẽ, lúc này mới cầm đèn đi tới trước giường.

Đặt ngọn đèn dầu ở trên giá cắm nến, Thẩm Mẫu Đơn nhìn nam nhân trên giường đang thâm trầm nhìn nàng, cũng không lo điều gì khác, bò lên đầu giường, kéo cánh tay hắn lên, nhìn băng gạc trên cánh tay hắn đã không ra hình dáng gì nữa, thấm đầy máu tươi. Trái tim nàng tê dại, cẩn thận cắt bỏ băng gạc, phát hiện trên tay hắn có một vết thương rất sâu, máu thịt lẫn lộn, nhìn rất đáng sợ, nàng nhịn không được nghẹn ngào nói: "Điện hạ, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Dứt lời lại cẩn thận dùng băng gạc sạch lau lau vết máu xung quanh miệng vết thương, rắc một chút thuốc cầm máu vào miệng vết thương. Tới khi máu không còn chảy nữa, lúc này mới lấy băng gạc sạch quấn từng vòng từng vòng băng bó lại.

Nàng ngẩng đầu thấy hắn đang nhìn nàng sâu sắc, lại nhịn không được hỏi: "Điện hạ, cánh tay chàng sao lại bị thương vậy?"

Vệ Lang Yến chăm chú nhìn qua cánh tay, ừm một tiếng, vươn tay ôm nàng vào lòng, cằm đặt trên mái tóc đen của nàng, thờ ơ nói: "Lúc về Bình Lăng gặp phải thích khách."

Trong lòng Mẫu Đơn căng thẳng, quay người ngẩng đầu nhìn hắn: "Điện hạ có biết là ai muốn giết chàng không?"

Ánh mắt Vệ Lang Yến dịu dàng, hôn một cái lên mặt nàng: "Thái hậu, yên tâm đi. Ta không có chuyện gì đâu, chỉ là trong lúc bảo vệ Tử An không cẩn thận bị chém trúng, không có gì đáng ngại cả."

"Như vậy mà không có gì đáng ngại." Mẫu Đan trợn mắt nhìn hắn: "Lúc trời sáng thì mời đại phu qua xem xem đi." Dứt lời, bỗng nhớ ra gì đó, tức giận nói: "Điện hạ, sao chàng lại đột nhiên xông vào đây. Ở đây là Thẩm gia đó, chàng còn đối xử với thiếp như vậy. Nếu như bọn nha hoàn nghe thấy được thì làm sao đây." Chuyện đêm qua nàng không quên. Nàng không nên uống rượu, thiếu chút nữa lỡ miệng nói ra chuyện mình trùng sinh.

Vệ Lang Yến nhịn không được cười cười, hỏi: "Đau đầu không? Ta sai người nấu một chén trà giải rượu đưa qua cho nàng nha?"

Mẫu Đơn cũng không muốn dáng vẻ này của nàng bị người ta nhìn thấy, lắc lắc đầu: "Không cần đâu, trời sắp sáng rồi, lát nữa thiếp sai bọn nha hoàn nấu là được rồi." Dứt lời, nàng nhịn không được rời khỏi lồng ngực của điện hạ ngồi thẳng người, đẩy đẩy điện hạ: "Điện hạ, chàng mau đi đi. Trời sắp sáng rồi, để người khác nhìn thấy thì không hay lắm."

Vệ Lang Yến cũng biết trời sắp sáng rồi, không thể nán lại ở đây lâu được nữa, lại nhịn không được muốn trêu nàng: "Vậy nàng hôn ta một cái đi, rồi ta sẽ rời đi ngay."

Mẫu Đơn cũng không chần chờ gì cả, ngồi thẳng người ngẩng đầu hôn lên miệng hắn một cái. Điện hạ đâu nào nỡ buông nàng ra, ôm lấy nàng hôn một trận, làm cho đầu Mẫu Đơn càng ngày càng đau. Hai người dính lấy nhau một hồi, bên ngoài mặt trời đã lên. Lúc này điện hạ mới lưu luyến rời đi, lúc đi còn nói: "Khi nào hết bận thì tới Trần trạch ở ngõ Nghĩa Hoà tìm ta, có nhớ không?"

Mẫu Đơn rất sợ bọn nha hoà thức dậy, vội gật đầu: "Nhớ, nhớ."

Lúc này điện hạ mới rời đi, nhìn cánh cửa phòng vừa bị đóng lại, trong đầu Mẫu Đơn vừa ngọt ngào vừa lo lắng. Ngọt là vì cuối cùng điện hạ cũng trở về rồi, lo là vì thái hậu sao lại muốn ra tay với điện hạ? Vả lại sau này phải làm sao đây? Hai người lúc nào cũng vậy, lại chưa thành thân, cứ tiếp tục như vậy không phải là cách hay.

Nghĩ tới đây, trong lòng Mẫu Đơn luôn có chút buồn phiền, nhưng suy cho cùng thì nên như thế nào chứ? Trước mắt Thẩm gia vốn không thể xuất đầu lộ diện trước mặt mọi người được, nếu không thì kết cục nhất định rất thê thảm. Thái hậu đối với điện hạ cũng dám xuống tay, huống hồ là Thẩm gia bọn họ. Tuy nàng và điện hạ đã đính hôn, nhưng cũng chưa thành thân mà có những hành động thân mật như vậy cũng là không đúng.

Nghĩ tới nghĩ lui như vậy, đầu lại càng đau, lại có chút mệt mỏi muốn ngủ, nhưng trên chăn nệm đều là vết máu của điện hạ, Mẫu Đơn đau đầu, một lần nữa đi tìm chăn nệm để thay. Lúc mở mắt lần nữa, bên ngoài trời đã sáng trưng, đầu của nàng càng ngày càng đau, lắc lắc cái chuông ở đầu giường, Niệm Hương lập tức đẩy cửa bước vào.

Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn Niệm Hương một cái, giọng khàn khàn nói: "Niệm Hương, nấu cho ta một chén trà giải rượu rồi đi giặt chăn nệm này giúp ta, cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy."

Sau khi uống trà giải rượu, lúc này Mẫu Đơn mới thấy dễ chịu một chút. Ra khỏi cửa phòng, mấy cô nương Thẩm gia đều ở viện phía trước, thấy nàng qua đây, Phương Hoa lập tức cười nói: "Tứ muội, muội tỉnh rồi à, lần sau cũng không dám cho muội uống rượu trái cây nữa, không ngờ mới uống mấy chén thôi mà muội đã say như vậy rồi."

Mẫu Đơn hơi ngại, cũng không thể nói là không phải vì rượu trái cây, đành phải đánh lạc hướng, cười nói: "Tam tỷ, tỷ đừng cười muội nữa. Ngày mai là ngày đại hỷ của tỷ rồi, đã chuẩn bị tốt hết chưa?"

Phương Hoa bị nàng đánh lạc hướng như vậy, cũng không tiện cười nhạo nàng nữa. Mấy tỷ muội Thẩm gia cùng nhau đi vào phòng.

Buổi trưa lại phải thiết yến. Sau khi Thẩm Mẫu Đơn ăn xong quả thật có chút không thể rời đi. Tỷ muội Thẩm gia đều ở đây, nàng cũng không thể rời khỏi đây để đi gặp điện hạ được. Sau đó chỉ đành nhờ Niệm Hương đi một chuyến, nói với điện hạ một tiếng.

Bận rộn như thế tới tối, tới khi về phòng đã là cuối giờ Tuất rồi. sau khi rửa mặt chải đầu xong liền định đi ngủ, kết quả vừa vén màn lên, Mẫu Đơn bị bóng người cao lớn nằm bên trong làm giật mình, chăm chú nhìn kỹ, thì ra là điện hạ. Mẫu Đơn nhịn không được gắt giọng: "Điện hạ, chàng làm thiếp giật cả mình."

Vệ Lang Yến chống người dậy kéo nàng vào lòng. Cả người Mẫu Đơn ngã vào lòng hắn, cảm nhận được sự cương cứng dưới thân hắn. Mẫu Đơn có chút hoảng sợ, nghĩ không ra sao nam nhân này lại có tinh lực như vậy, lúc nào cũng nghĩ tới mấy chuyện đó. Nhưng sáng ngày mai là ngày đưa gả Phương Hoa, nàng làm sao đối phó được, chỉ van xin nói: "Điện hạ, sáng ngày mai thiếp phải đưa gả tam tỷ, thật… thật sự có chút mệt mỏi."

Vệ Lang Yến cười nói: "Được rồi, ta sẽ không chạm vào nàng, chỉ cùng nàng đi ngủ thôi." Nói xong liền ôm nàng nằm xuống, từ bên cạnh lấy ra một viên đạn bạc bắn vào giá cắm nến ở trên bàn. Trong phòng lập tức chìm vào bóng tối. Trong bóng tối chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người, Mẫu Đơn thấy hắn thật sự không đụng chạm gì mình chỉ ôm mình ngủ thôi liền yên tâm.

Hôm nay mệt mỏi cả ngày, Mẫu Đơn thật sự có chút chịu không nổi, ngủ thiếp đi rất nhanh. Lúc ngủ lại nhịn không được nghĩ may mà hai ngày nữa là tới kỳ kinh nguyệt, chỉ tránh được mấy ngày này thì sau này phải như thế nào đây?

Mẫu Đơn bị nha hoàn ở bên ngoài đánh thức, lúc mở mắt bên ngoài mặt trời đã mọc rồi. điện hạ ở bên cạnh cũng không thấy nữa. Nàng ngẩn ra, vội thức dậy. Sau khi rửa mặt chải đầu xong liền đi qua phòng của Phương Hoa. Mấy tỷ muội Thẩm gia, còn có đại bá mẫu nhị bá mẫu đều có mặt. Lúc này PHương Hoa đang lau mặt. Hỉ nương đang dùng sợi chỉ mảnh se lông mặt cho Phương Hoa. Sau khi làm sạch gương mặt, bôi lên mặt một lớp cao thơm, lại thoa lên một lớp phấn mỏng, đánh má hồng, tô son, vẽ lông mày.

Sau khi trang điểm, lại mặc áo cưới, sau khi ăn mặc trang điểm một phen, vốn là một Phương Hoa thanh tú nay lại càng xinh đẹp hơn. Du thị nhịn không được đỏ mắt, mặc kệ Du thị như thế nào, bây giờ bà ta chỉ là một mẫu thân sắp gả nữ nhi, sự chua xót trong lòng có thể cảm nhận được.

Du thị kéo nữ nhi nói một tràng. Phương Hoa cũng nhịn không được đỏ mắt. Sau đó lại nhớ ra điều gì, Phương Hoa không kìm được nói: "Mẫu thân, sau này người đừng mai mối lung tung cho các muội muội nữa có biết không?" Phương Hoa sợ sau khi mình gả đi rồi, mẫu thân không biết nặng nhẹ, lại dẫn tới tai hoạ gì cho Thẩm gia. Điện hạ kia không phải là người dễ trêu chọc.

Vốn trong lòng Du thị cực kỳ chua xót nhưng nghe cô nương nói như vậy, lông mày lập tức nhíu lại, mắng: "Nha đầu chết tiệt, con nói bậy nói bạ gì đó!"

Hết chương 82.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Editor: Vanny

Lữ thị thấy dáng vẻ hai mẹ con sắp gây gổ, vội tiến lên trước kéo Du thị lại, nói: "Được rồi, được rồi. Hôm nay là ngày vui mà, mau mau, mấy tỷ muội các con xem xem Phương Hoa như vậy thế nào? Đừng có bỏ sót chỗ nào nha?"

Du thị cũng biết hôm nay là ngày nữ nhi gả đi, hừ một tiếng không nói gì nữa, xoay người đi qua bàn bên cạnh lấy một túi đồ nhét vào tay Phương Hoa: "Đây là bánh phù dung mà con thích ăn, giữ cẩn thận ở trên người, hôm nay phải vất vả cả ngày nên đừng để bản thân phải đói. Sau này… sau này mẫu thân không ở bên cạnh con nữa, bản thân con phải mạnh mẽ lên, đừng không nóng không lạnh, bị người ta ăn hiếp cũng không biết đánh trả."

"Mẫu thân, con biết rồi." Mắt của Thẩm Phương Hoa lại hơi đỏ, nắm chặt túi bánh kia gật gật đầu. Rất nhanh trời liền sáng trưng, bên ngoài tiếng nhạc rộn rã, chiêng trống rung trời, hỷ nương bước bước nhỏ tiến vào, tươi cười rạng rỡ: "Cô nương, giờ lành đã tới. Bà lão đây cõng cô nương lên kiệu hoa."

Hỉ nương giúp Phương Hoa đội khăn đỏ che đầu, cõng Phương Hoa ra khỏi phòng. Đám người Thẩm gia ở phía sau đều có chút kích động. Trong lòng vừa vui mừng lại vừa bi thương. Viền mắt của Du thị càng đỏ hơn, không kiềm được sắp nhỏ lệ, nhưng nhớ tới hôm nay là ngày vui xuất giá của khuê nữ, đành kìm nén lại.

Tới khi Phương Hoa được cõng ra khỏi cổng chính Thẩm gia, lên chiếc kiệu hoa thêu kim tuyến lấp lánh, tân lang dáng vẻ đường đường cưỡi con ngựa cao lớn, tươi cười đầy mặt đưa đưa tay. Kiệu hoa được nâng lên, một mạch đi về phía nha môn Huyện lệnh.

Lúc nữ tử xuất giá, thân thích bên nhà gái không thể đuổi theo ra ngoài. Tới khi tiếng chiêng trống bên ngoài từ từ im bặt. Lúc này người Thẩm gia mới ra ngoài nhìn thoáng qua, chỉ có thể thấy cái đuôi của đoàn người đón dâu thật dài. Lúc này người của Thẩm gia mới quay lại vào nhà. Hôm nay chỉ cần thiết yến đãi khách khứa thêm một ngày nữa là xong rồi.

Tới giờ Tỵ rồi Trì Ninh Bái mới đến, chỉ nói mấy ngày trước có chút việc bận, giờ mới gấp gáp trở về. Về việc Trì đà chủ có thể đến, mặc dù hơi lỡ thời gian nhưng nhị phòng Thẩm gia vẫn rất vui mừng, kéo huynh ấy đến ngồi cùng với đám nam nhân của Thẩm gia.

Nữ quyến Thẩm gia ngồi một bàn. Đương nhiên Mẫu Đơn cũng chú ý tới Trì Ninh Bái, mỉm cười với huynh ấy. Trì Ninh Bái cũng mỉm cười đáp lại nàng.

Tới khi tàn tiệc liền mời khách về đại sảnh uống trà, Trì Ninh Bái đứng ở trong viện nhìn Mẫu Đơn đang bận rộn không dứt. Trong lòng từ từ có chút cay đắng, không bao lâu, dường như cảm thấy có người đứng bên cạnh mình, huynh ấy quay đầu nhìn thoáng qua, thì ra là lục cô nương Thẩm gia, Thẩm Nhạn Dung, không khỏi quay đầu lại.

Thẩm Nhạn Dung theo ánh mắt của huynh ấy nhìn qua, nhịn không được nói: "Tứ tỷ của ta đã có người trong lòng rồi. Huynh có nhìn tỷ ấy nữa cũng vô dụng thôi."

"Ta biết." Giọng nói của Trì Ninh Bái có chút lạnh lùng: "Ta mặc kệ những điều này, chỉ cần bảo vệ tốt muội ấy là được rồi, chỉ cần muội ấy cảm thấy vui là được. Nếu như người đó làm muội ấy tổn thương, ta cũng bằng lòng đợi muội ấy." Dứt lời huynh ấy liền sải bước rời đi.

Thẩm Nhạn Dung đứng tại chỗ nhìn bóng dáng vạm vỡ của nam nhân đã đi xa, đôi má ửng hồng, nhịn không được lẩm bẩm nói: "Thật là ngu ngốc mà, hà tất phải vậy chứ."

~~diiiiiiiiiieeeeeennnnnnnnddddddaaaânnnnnnllllleeeqqqqqqquyyyyyyyddddooon~~~~~

Đợi ba ngày sau Phương Hoa về nhà lại mặt xong là người của Thẩm gia có thể quay về Bình Lăng được rồi. Mấy ngày nay vẫn ở lại nhà cũ, ba ngày nay đêm nào điện hạ cũng nghỉ ngơi trong phòng của Mẫu Đơn. Mấy ngày nay Mẫu Đơn luôn sống trong phập phồng lo sợ, rất sợ bị người của Thẩm gia phát hiện.

Ngày mai là ngày Phương Hoa về lại mặt, lúc Mẫu Đơn tắm rửa phát hiện mình tới kỳ rồi. Sau khi tắm rửa sạch sẽ quay về giường, quả nhiên nhìn thấy điện hạ lại nằm trên giường rồi, giờ phút này trong lòng Mẫu Đơn thật sự vô cùng tủi thân. Hai ngày nay nàng vừa lo lắng người của Thẩm gia phát hiện ra, vừa lo lắng cho kỳ kinh nguyệt của mình, rất sợ xảy ra chuyện gì. Nhưng nam nhân lại không thông cảm cho nàng một chút nào, thất thân cho hắn thì cũng thôi đi, nhưng tại sao người này động một tý là muốn gần gũi vào nàng mà trước giờ không lo lắng gì chứ, nếu như nàng thật sự mang thai, vậy sau này nên làm như thế nào đây? Không chỉ mặt mũi của Thẩm gia đều mất hết, sau này dù cho đã gả cho hắn cũng sẽ bị người đời chế giễu. Nghĩ tới đây, Mẫu Đơn thật sự đau lòng không thôi, nhịn không được đỏ mắt, nhìn nam nhân kéo nàng vào lòng liền khóc nức nở nghẹn ngào: "Điện hạ, chàng luôn chỉ là lo cho bản thân, có từng nghĩ qua cho thiếp không. Chúng ta chưa thành thân mà đã có quan hệ thân mật như vậy rồi. Vậy mà bây giờ chàng vẫn không quản không lo như vậy, chỉ quan tâm… chỉ quan tâm tới bản thân thôi, nếu thật sự thiếp mang thai đứa con thì phải làm sao đây?"

Vệ Lang Yến nhìn nữ tử đang vô cùng tủi thân liền ôm nàng vào lòng, một tay vuốt ve mái tóc đen mềm mại của nàng: "Thật xin lỗi, đều là lỗi của ta. Sau này ta sẽ chú ý được không?" Đương nhiên hắn cũng biết những điều này, chỉ là lúc gặp nàng lại hơi không kiềm chế được. Hắn cũng hiểu lúc này không phải là thời cơ tốt để cưới nàng vào cửa, chỉ mong sự việc sẽ được giải quyết nhanh chóng. Hắn nóng lòng muốn hành động trước, định khi về tới Bình Lăng rồi sẽ bắt đầu sắp xếp.

Mẫu Đơn nằm trên người hắn, ấp úng nói: "Đây là điện hạ nói đó. Điện hạ đừng quên đấy."

"Đương nhiên." Vệ Lang Yến hôn trán nàng một cái, nghiêng người để nàng nằm xuống bên cạnh mình, ôm eo nàng, khàn giọng nói: "Ngủ thôi."

Mẫu Đơn nói hết sự uỷ khuất ở trong lòng, tâm trạng đã thoải mái hơn, không bao lâu thì nặng nề ngủ thiếp đi. Chỉ có một mình điện hạ nhìn tư thế ngủ yên tĩnh của nàng mà máu huyết sôi sục không thôi.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Phương Hoa dẫn theo công tử của huyện lệnh Giản Di Hiên về lại mặt. Nhìn sắc mặt Phương Hoa hồng hào, mang theo chút

xấu hổ, người của Thẩm gia liền yên tâm rồi. Tính tình Giản Di Hiên ôn hoà, nhất định sẽ sống tốt với Phương Hoa. Phương Hoa và Di Hiên ở lại ăn cơm trưa, buổi chiều hai người liền rời đi.

Người của Thẩm gia cũng vội thu dọn đồ đạc, định sáng mai là về Bình Lăng.

Tối hôm đó điện hạ lại chạy tới khuê phòng của Mẫu Đơn. Nàng cảm thấy như vậy không tốt lắm nhưng nói điện hạ thì hắn lại không nghe, chỉ nói ôm nàng ngủ là được rồi. cũng may lúc sáng sớm tỉnh lại thì điện hạ đã đi rồi. Đồ đạc của Thẩm gia cũng đã thu dọn xong rồi. sáng sớm ăn sáng xong liền khởi hành ra bến sông.

Vì muốn về Bình Lăng sớm mấy ngày, vẫn là đi đường sông trước rồi đi đường bộ, tới khi lên thuyền, Mẫu Đơn rất sợ điện hạ cũng theo lên thuyền, may mà nhìn quanh bốn phía không thấy bóng dáng của điện hạ nhưng lại thấy bóng dáng của Trì Ninh Bái. Mẫu Đơn hơi do dự, không dám đi lên trước chào hỏi Tri Ninh Bái. Nàng sợ tai mắt của điện hạ ở xung quanh, nếu không thì sao mỗi lần nàng nói chuyện với Trì đại ca điện hạ đều biết được, không tiếp xúc với Trì đại ca cũng là vì sợ sự giận dữ của điện hạ sẽ liên luỵ tới huynh ấy.

Mẫu Đơn đang chăm chú nhìn bóng dáng Trì đại ca thì thấy Thẩm Nhạn Dung đi tới, hình như nói vài câu với Trì Ninh Bái, cũng không biết Trì Ninh Bái đáp lại câu gì, chỉ thấy Thẩm Nhạn Dung đỏ bừng mặt xoay người về phòng. Trong lòng Mẫu Đơn khẽ động. Tính cách Nhạn Dung lạnh nhạt trước giờ chưa từng đỏ mặt vì ai, nhìn kiểu này dường như đối xử với Trì Ninh Bái hơi khác biệt thì phải? Chẳng lẽ Nhạn Dung thích Trì Ninh Bái?

Điều này đối với Mẫu Đơn mà nói là một chuyện tốt. Nàng hy vọng Trì đại ca có thể gặp được một nữ tử tốt. Tính cách Nhạn Dung mặc dù hơi lạnh đạm nhưng người cũng không tệ, cũng không biết rốt cuộc Nhạn Dung nghĩ như thế nào. Nàng có lòng muốn tác thành cho bọn họ, nâng váy đi theo Nhạn Dung vào phòng. Nhìn thấy Nhạn Dung đang mất hồn ngồi ở đầu giường, Nhạn Dung thấy nàng đi vào, miễn cưỡng nở nụ cười: "Tứ tỷ, sao tỷ qua đây vậy?"

Mẫu Đơn đi về phía muội ấy, ngồi xuống bên cạnh: "Lục muội, lúc nãy tỷ thấy muội đi tìm Trì đại ca. Muội…" Những lời phía sau nàng rất ngại hỏi ra.

Thế nhưng không ngờ Nhạn Dung lại gật đầu, đỏ mắt nhìn Mẫu Đơn:"Tứ tỷ, muội cũng không muốn giấu tỷ. Quả thật muội thich Trì đại ca, chỉ là trong lòng Trì đại ca chỉ có tỷ. Lúc nãy muội đã đi hỏi Trì đại ca. Trì đại ca lại cự tuyệt muội rồi…"

Mẫu Đơn không ngờ Nhạn Dung biết chuyện Trì đại ca thích mình, không khỏi đỏ mặt nói: "Muội nên biết là trong lòng tỷ chỉ có điện hạ. Tỷ chỉ xem Trì đại ca như người thân thôi. Nếu muội thật sự thích Trì đại ca thì cũng đừng bỏ cuộc. Con người Trì đại ca trọng tình nghĩa, cũng không phải người lạnh lùng, sẽ có ngày huynh ấy hiểu ra thôi."

Nhạn Dung nhịn không được cười cười, tinh thần phấn khởi, muội ấy gật gật đầu: "Tứ tỷ, muội biết rồi. Muội không định bỏ cuộc đâu. Lúc nhỏ Trì đại ca đã cứu muội một lần." Sắc mặt Nhạn Dung đỏ hồng: "Nói ra thì khiến tứ tỷ chê cười rồi, lúc đó muội liền nghĩ lớn lên nhất định phải gả cho huynh ấy, chỉ là không biết huynh ấy là ai. Cho tới khi huynh ấy đến thăm Thẩm gia, muội mới nhận ra huynh ấy. Lúc đó muội cũng nhận ra tình nghĩa huynh ấy dành cho tứ tỷ không bình thường. lúc đó cũng không biết mối quan hệ của tứ tỷ và điện hạ, trong lòng rất đau lòng. Sau đó mới biết quan hệ của tỷ và điện hạ, trong lòng muội ngược lại lại cảm thấy may mắn." Nói tới đây, sắc mặt Nhạn Dung càng đỏ hơn.

Ngược lại Mẫu Đơn mơ hồ nhớ lại vẻ đáng yêu lúc nhỏ của Nhạn Dung, thiếu chút nữa là bị bọn bắt cóc bắt đi rồi. Sau nghe nói là lúc ở trên thuyền bị nhi tử của đà chủ phát hiện, cứu được muội ấy, không ngờ rằng đó là Trì Ninh Bái. Đó cũng là chuyện của sáu bảy năm trước, lúc đó Nhạn Dung cũng mới hơn bảy tuổi thôi. Như vậy xem ra hai người thế mà đã có duyên phận từ lâu. Sau này như thế nào thì không thể đoán chắc được.

Thấy Nhạn Dung tinh thần phấn chấn hơn nhiều, sắc mặt tươi rói, Mẫu Đơn nhịn không được cười cười, biết lúc này mới là tính cách của Nhạn Dung, không chịu bỏ cuộc.

Hai người ở trong phòng nói chuyện một hồi liền đi ra ngoài boong thuyền. Các trưởng bối của Thẩm gia đều ở trong phòng, chỉ có các cô nương và thiếu gia ở boong thuyền. Thẩm Phương Lan vô cùng hưng phấn. Lúc trước đi Bình Lăng không có muội ấy, lần này thì vui như điên vậy, đi dạo chung quanh boong thuyền.

Trên boong thuyền ngoại trừ người của Thẩm gia, mũi thuyền còn có một phụ nhân đang đứng. Phụ nhân đưa lưng về phía bọn họ nên không thấy rõ dung mạo, chỉ thấy một đầu tóc hơi khô dùng cây trâm vén thành búi tóc, cả người mặc bộ quần áo bằng vải thô hơi bạc màu. Thân hình gầy yếu, chỉ cần cơn gió hơi lớn thổi qua thì cơ thể người đó cũng hơi lay động, vịn vào đầu thuyền mới đứng vững được.

Mẫu Đơn cũng không quá chú ý tới phụ nhân này, chỉ cho rằng phụ nhân đó là khách trên thuyền, nhấc cái ghế nhỏ ra ngồi nhìn Phương Lan chạy như điên trên boong thuyền. Mấy huynh đệ thì đang đánh cờ.

Đang cười tủm tỉm nhìn, đột nhiên nghe đùng một tiếng ở sau lưng hình như có cái gì đó rơi xuống sàn, Mẫu Đơn nhịn không được quay đầu nhìn, phát hiện ra là phụ nhân lúc nãy đứng ở sau lưng nàng ngã xuống sàn.

Phương Lan đang chạy đùa ầm ĩ ôi chao một tiếng chạy tới bên cạnh phụ nhân, ngồi xổm xuống nhìn phụ nhân đó, nhẹ nhàng đẩy phụ nhân một cái: "Thẩm ơi, thẩm không sao chứ?"

Mẫu Đơn cũng bước lên nhìn thoáng qua, phát hiện phụ nhân hai mắt nhắm nghiền, mày hơi cau lại, đang ôm bụng cong lưng nằm trên sàn. Cẩn thận nhìn rõ dung mạo của phụ nhân kia, cả người Mẫu Đơn ngẩn ra.

Hết chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Editor: Vanny

Tuổi tác của phụ nhân này không lớn, khoảng trên dưới ba mươi tuổi. Sắc mặt hơi vàng, đầu tóc vừa khô vừa vàng. Tuy hai mắt nhắm chặt nhưng đường nét gương mặt lại có bảy tám phần giống mẫu thân luôn dịu dàng dỗ dành, hôn nàng, yêu thương nàng trong ký ức của Mẫu Đơn.

Phụ nhân kia nghe tiếng động, ôm bụng rên lên một tiếng, từ từ mở mắt nhìn Thẩm Phương Lan và Mẫu Đơn một cái rồi lại nhắm mắt lại.

Cái nhìn này khiến Mẫu Đơn cảm thấy ngay cả đôi mắt đều hơi giống. Nàng không chỉ hơi sửng sốt, dáng vẻ của người này quá giống mẫu thân. Trong lòng nàng hơi kích động, lờ mờ nhớ lại lúc nhỏ mẫu thân thường hay khóc lóc kể rằng mẫu thân có một thứ muội nhỏ hơn bà mấy tuổi. Có một ngày sau khi bà trở về, phát hiện di nương đang khóc, muội muội cũng không thấy liền hỏi di nương đã xảy ra chuyện gì. Di nương khóc kể rằng Miêu phu nhân đã ôm muội muội ra ngoài, kết quả là lạc mất muội muội rồi.

Lúc đó mẫu thân vô cùng đau lòng, thường ở trước mặt nàng nói di mẫu của nàng là bị Miêu lão phu nhân cố tình bỏ rơi, nói không chừng là bị bán cho người môi giới rồi, lại nói sau này di nương vì chuyện của muội muội mà bệnh liên miên, hai ba năm sau liền mất.

Phụ nhân trước mắt có bảy tám phần giống mẫu thân này có phải là di mẫu bị Miêu lão phu nhân bỏ rơi lúc trước không?

Trong lòng Mẫu Đơn hơi kích động, nhờ Phương Lan giúp đỡ. Hai người cùng đỡ phụ nhân ở dưới sàn lên, thấy phụ nhân kia đau không chịu nổi, trực tiếp đỡ vào phòng của Mẫu Đơn. Mấy huynh đệ tỷ muội của Thẩm gia cũng đều đi vào. Mẫu Đơn đuổi hết mấy huynh đệ tỷ muội ra, chỉ để lại Phương Lan và Nhạn Dung ở trong phòng.

Thẩm Phương Lan ngồi trên cái ghế nhỏ bên cạnh. Đôi mắt nhìn chằm chằm vào phụ nhân trên giường, qua một hồi mới nhỏ giọng hỏi Mẫu Đơn: "Tứ tỷ, thẩm này sao rồi? Có cần báo cho đại bá mẫu và mẫu thân của muội không?"

Vừa mới nói xong, chợt nghe ngoài phòng truyền tới tiếng của Thẩm Thiên Nguyên, Lữ thị và Du thị, tiếp theo cửa phòng bị đẩy ra. Ba người tiến vào, vừa nhìn thấy phụ nhân đang nằm trên giường, ba người đều ngẩn ra.

Thẩm tam phu nhân qua đời đã 13 năm rồi. Lúc đó Phương Hoa và Nhạn Dung vẫn còn nhỏ, đương nhiên không nhớ bà ấy. Nhưng Thẩm Thiên Nguyên, Lữ thị còn có Du thị thì đều nhớ rõ. Quả thật Thẩm Thiên Nguyên hơi không dám tin vào mắt mình, sững sờ nhìn phụ nhân nằm trên giường. Lữ thị cũng hơi ngẩn ra. Du thị nhịn không được ôi chao một tiếng, nhìn về phía Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn, người này là ai? Dáng vẻ giống quá, thật sự quá giống!"

Thẩm Phương Lan ở bên cạnh không nhịn được ngẩng đầu hỏi Du thị: "Mẫu thân, giống ai ạ?"

Du thị cười nói: "Giống tam thẩm thẩm của con."

Phương Lan nhịn không được trợn tròn mắt.

Thẩm Thiên Nguyên bước lên một bước nắm lấy tay Mẫu Đơn. Mẫu Đơn cũng cảm nhận được đôi tay của phụ thân đang run rẩy. Nàng nghe phụ thân nàng kích động hỏi: "Mẫu Đơn, đây … đây là chuyện gì vậy?"

Mẫu Đơn nhìn phụ nhân đang nằm tren giường: "Lúc nãy ở bên ngoài thấy thẩm này té xỉu. Con và PHương Lan liền đỡ bà ấy vào đây. Phụ thân, phụ thân đi hỏi Trì đại ca xem trên thuyền có đại phu không, tốt nhất là tìm đại phu tới xem xem."

Thẩm Thiên Nguyên cũng không nhiều lời, lập tức sải bước ra ngoài tìm Trì Ninh Bái. Mẫu Đơn thầm thở dài, từ khi mẫu thân vì khó sinh A Hoán mà mất, phụ thân vẫn chưa từng nghĩ tới tái giá, một là sợ bọn họ tủi thân, hơn nữa tình cảm đối với mẫu thân còn sâu đậm, thoáng cái đã mười mấy năm rồi. Lần này phụ thân nhìn thấy phụ nhân có dáng vẻ giống mẫu thân như vậy cũng không biết tới cùng sẽ như thế nào. Nàng chỉ mong phụ nhân này là người tốt, có lẽ…

Thẩm Phương Lan và Thẩm Nhạn Dung đều không nhớ rõ dung mạo của tam thẩm thẩm, nghe Du thị nói như vậy đều nhịn không được nhìn phụ nhân kia mấy cái. Lữ thị ở một bên nói: "Được rồi, chúng ta đều ra ngoài thôi. Ở đây có lão tam và Mẫu Đơn là được rồi. Các người ở trong phòng sắp không có chỗ đi đứng luôn rồi."

Lúc này mấy người mới ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Mẫu Đơn và phụ nhân ôm bụng đau không thôi ở trên giường.

Không bao lâu Thẩm Hoán liền chạy về, thở hổn hển mấy hơi nhìn phụ nhân ở trên giường, lại ngẩng đầu hỏi Mẫu Đơn, nhỏ giọng hỏi: "Tỷ tỷ, dáng vẻ

thẩm này thật sự rất giống mẫu thân sao?"

Lúc Thẩm mẫu qua đời Mẫu Đơn chỉ mới hơn ba tuổi. Chỉ là sống lại một đời, ngược lại càng khiến nàng nhớ rõ dáng vẻ của mẫu thân, nghe vậy không khỏi gật gật đầu: "Quả thật có bảy tám phần giống mẫu thân."

Sắc mặt Thẩm Hoán phức tạp nhìn phụ nhân nằm trên giường. Tâm trạng rối như to vò. Mẫu thân vì sinh khó lúc sinh đệ ấy nên mới mất, từ nhỏ đệ ấy chưa gặp qua mẫu thân, càng không được hưởng qua tình thương của mẹ. Bây giờ bỗng dưng nghe nói tới chuyện này, cảm xúc trong lòng không cần nghĩ cũng biết. Im lặng hồi lâu, đệ ấy nhìn dáng vẻ phụ nhân dường như không thoải mái lại nhịn không được hỏi: "Tỷ tỷ, thẩm này sao vậy?"

Tâm trạng Mẫu Đơn cũng rất phức tạp, nghe vậy, lắc lắc đầu: "Không biết nữa, chỉ e là sức khoẻ không được tốt cho lắm." Đang nói thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vã, sau đó là Thẩm Thiên Nguyên đẩy cửa bước vào, theo sau là Trì Ninh Bái và một nam tử trung niên.

Vừa vào, Thẩm Thiên Nguyên chẳng quan tâm điều gì khác, nhường chỗ hướng về phía nam tử trung niên nói: "Đại phu, ông mau xem xem. Phụ nhân này bị sao vậy?"

Nam tử trung niên bước lên bắt mạch cho phụ nhân rồi nói: "Không có gì đáng ngại, chẳng qua là chút bệnh vặt, e rằng đường ruột của vị phụ nhân này không tốt, thường xuyên bị đau. Các ngươi rót ly nước ấm đút cho bà ấy, nếu có thể thì nấu một ít cháo trắng đút cho bà ấy thì càng tốt hơn."

Sau khi đại phu rời khỏi, Thẩm Thiên Nguyên đi tìm nước ấm. Lúc này Mẫu Đơn mới biết được lai lịch của vị phụ nhân này từ miệng Trì Ninh Bái, chỉ biết rằng phụ nhân này lên thuyền từ huyện Khai Bình. Sau khi thuyền tới Lâm Hoài thì đổi thuyền qua thuyền của bọn họ, cũng không biết rốt cuộc phụ nhân này muốn đi đâu, cả đường phụ nhân này chỉ đi một mình, cũng không thấy người thân bạn bè nào ở bên cạnh.

Mẫu Đơn gật gật đầu. Lúc này Trì Ninh Bái mới ra ngoài bận rộn công việc. Trong phòng chỉ còn lại Mẫu Đơn và Thẩm Hoán. Thẩm Thiên Nguyên quay trở lại rất nhanh, trên tay bưng một chén nước ấm. Mẫu Đơn đỡ phụ nhân đó dậy, đút hết chén nước cho bà ấy.

Phụ nhân uống xong nước ấm, cong người nằm ở trên giường hơn nửa canh giờ mới từ từ hồi phục. Khi phụ nhân này tỉnh lại, bà ấy lập tức xuống giường, khom người hành lễ với Mẫu Đơn, dịu dàng nói: "Đa tạ các vị đã giúp đỡ, dân phụ cảm kích vô cùng."

Thẩm Thiên Nguyên hơi băn khoăn không yên, vội nói: "Sức khoẻ ngươi không tốt, mau ngồi xuống rồi nói."

Phụ nhân đó khẽ lắc đầu: "Ta đã không còn gì đáng ngại nên không làm phiền các vị nữa."

Nhìn thấy sự mất mát của Thẩm Thiên Nguyên, Mẫu Đơn cười nói: "Thẩm à, thẩm sao vậy? sức khoẻ không tốt cũng không có người thân ở bên cạnh, nếu như giống lúc nãy thì thật nguy hiểm biết bao."

Phụ nhân kia hơi xấu hổ cười cười, nhìn nhìn Mẫu Đơn, sắc mặt rất dịu dàng: "Ta… ta đang về nhà phu quân, cho nên cả đường chỉ có một mình ta. Lúc nãy thật sự rất cám ơn cô nương."

Mẫu Đơn kéo phụ nhân kia ngồi xuống, lại nhìn Thẩm Thiên Nguyên đang hơi trơ ra nói: "Phụ thân, phụ thân hãy ra ngoài hỏi xem Trì đại ca có thể tìm một chén cháo trắng ở trên thuyền không. Sức khoẻ của thẩm vẫn chưa hồi phục, nên uống một ít cháo trắng mới tốt."

Phụ nhân vội nói: "Cô nương, không cần đâu…" Nhưng Thẩm Thiên Nguyên đã vội vàng ra ngoài rồi.

Mẫu Đơn lại ra hiệu cho Thẩm Hoán. Thẩm Hoán rất thông minh, lập tức hiểu ý của tỷ tỷ, đi ra cửa theo Thẩm Thiên Nguyên ra ngoài. Lúc này Mẫu Đơn mới cười nói: "Thẩm à, không sao đâu, cứ để bọn họ bận rộn đi. Nếu chúng ta có thể gặp nhau ở trên thuyền thì cũng coi như là có duyên đi. Đúng rồi, nhà phu quân của thẩm ở đâu vậy?"

Dường như phụ nhân cũng rất thích Mẫu Đơn, cũng không giấu giếm, chỉ là nụ cười có chút cô đơn: "Nhà phu quân ta ở Bình Lăng."

Trong lòng Mẫu Đơn nảy lên, không ngờ phụ nhân này cũng đi Bình Lăng, vội nói: "Vậy nguyên quán của thẩm của ở đâu vậy?"

Sắc mặt phụ nhân hơi đau khổ, chỉ có điều vẫn cười nói: "Ta là người huyện Khai Bình." Khai Bình, cũng là một huyện thuộc trấn Lương Châu, cách Lâm Hoài cũng chỉ năm sáu trấn, nàng lại nhịn không được hỏi: "Thẩm à, vậy trong nhà thẩm có huynh đệ tỷ muội gì không?"

Trong lòng phụ nhân cũng cảm thấy kỳ lạ, chỉ là cũng không giấu giếm: "Không có, trong nhà cũng chỉ có song thân tuổi tác đã cao và ta thôi..."

Mẫu Đơn càng ngày càng nghi ngờ. Nếu lúc trước thật sự là Miêu lão phu nhân bỏ rơi di nương, vậy rốt cuộc là bán cho người môi giới hay là trực tiếp đem bỏ, chẳng lẽ người trước mắt dung mạo có bảy tám phần giống mẫu thân này thật sự không phải di mẫu của mình sao? Nhưng cũng chưa hẳn, quá giống rồi.

Mẫu Đơn cũng không hỏi gì nhiều nữa. Không bao lâu Thẩm Thiên Nguyên thật sự bưng một chén cháo vào. Ông dường như có chút vội vàng, vừa đưa cháo cho Mẫu Đơn xong liền ra ngoài. Tới khi phụ nhân này uống xong chén cháo liền nói cảm ơn với Mẫu Đơn rồi mới rời khỏi.

Phụ nhân vừa đi, Thẩm Thiên Nguyên liền tiến vào, hơi ngại ngùng nhìn Mẫu Đơn. Phụ thân cũng biết mẫu thân có một thứ muội ruột. Năm đó mẫu thân cũng thường lải nhải bên tai phụ thân, nói rằng rất nhớ người muội muội này, cũng không biết muội ấy sống như thế nào. Mẫu Đơn biết phụ thân cũng hoài nghi phụ nhân này có phải là muội muội mà mẫu thân năm đó thất lạc, không khỏi nói: "Phụ thân, không rõ lắm, vị thẩm này nói là người huyện Khai Bình, đi về nhà phu quân ở Bình Lăng. Trong nhà chỉ có song thân tuổi tác đã cao, cũng không biết rốt cuộc có phải…"

Thẩm Thiên Nguyên không nói gì nữa, hơi thở dài.

Phụ nhân kia và bọn họ đi cùng một chiếc thuyền. Sau đó mấy ngày Mẫu Đơn cũng gặp qua phụ nhân kia mấy lần trên boong thuyền. Mỗi lần phụ nhân kia đều mỉm cười với nàng, nhẹ gật đầu, nhưng cũng không chủ động tìm họ tán gẫu. Lúc Mẫu Đơn không có việc gì thì đều quan sát phụ nhân kia. Hoàn cảnh của phụ nhân này chắc hẳn không giàu có gì, ăn mặc có chút cũ kỹ, thân hình cực kì gầy yếu.

Tới khi xuống thuyền ở huyện Cẩm Bình rồi chuyển sang đi đường bộ tới Bình Lăng. Lần này Thẩm gia không mang theo bao nhiêu đồ đạc, chỉ có một chút quần áo tuỳ thân và thực phẩm. Người của Thẩm gia đã tìm xong được xe ngựa rất nhanh, định một canh giờ sau sẽ khởi hành, lại sợ thực phẩm trên đường không đủ nên sai bọn nha hoàn đi mua thêm màn thầu và bánh bao mang theo.

Mẫu Đơn đang nhìn ngó xung quanh, đột nhiên nghe thấy tiếng cầu xin khổ sở của phụ nhân ở chỗ cho thuê xe bên kia: "Vị đại thúc này, xin ông chở ta đi một đoạn được không. Trên người ta chỉ còn lại cây trâm bạc này thôi. Nếu ông chê không đủ thì khi tới Bình Lăng ta trả thêm cho ông nữa được không?"

Mẫu Đơn đi qua, vừa nhìn thì thấy vị phụ nhân trên thuyền đang khổ sở cầu xin một phu xe, trên tay đang cầm một cây trâm bạc. Phu xe đó đang ước lượng cây trâm bạc, cau mày nói: "Đại muội tử, cây trâm này của muội rỗng ruột mà, chẳng đáng mấy đồng đâu."

Phụ nhân kia sắp khóc tới nơi, sắc mặt cũng hơi tái: "Đại thúc, xin ông hãy thương tình chở ta một đoạn. Khi tới Bình Lăng rồi bất kể ra sao ta đều sẽ gom hết ngân lượng còn lại cho ông được không?"

Hết chương 84.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Editor: Vanny

Nói thật, dung mạo người này quá giống với mẫu thân trong ký ức của Mẫu Đơn nên nàng hơi bị ảnh hưởng, thấy bà ấy khổ sở cầu xin hồi lâu mà phu xe đó không chịu đồng ý. Mẫu Đơn nhịn không được khẽ thở dài, đi qua, nàng nhẹ giọng nói: "Thẩm à, vừa may xe ngựa bọn ta thuê có dư nhiều chỗ. Hay là thẩm đưa cây trâm này cho ta, sau đó theo Thẩm gia chúng ta đi cùng một chiếc xe ngựa được không?"

Phụ nhân quay ngoắt đầu, nhìn Mẫu Đơn, ánh mắt vừa cảm kích vừa xấu hổ. Bà ấy cuống quýt gật đầu, hơi e ngại đưa cây trâm trên tay cho Mẫu Đơn. Nàng cười cười với bà ấy, nhận lấy cây trâm từ tay bà ấy.

Xe ngựa mà Thẩm gia thuê vốn dư chỗ, thêm một mình phụ nhân này vào cũng không tính là nhiều. Tới khi dẫn phụ nhân đang thấp thỏm không yên này tới bên cạnh đoàn xe, người của Thẩm gia cũng không ai có ý kiến gì, chỉ cười cười với phụ nhân kia. Mẫu Đơn sợ bà ấy không được tự nhiên, nhỏ giọng nói với phụ nhân: "Lát nữa thẩm ngồi chung một chiếc xe ngựa với ta là được rồi."

Phụ nhân khép nép gật gật đầu, theo Mẫu Đơn lên xe. Trên xe cũng coi như rộng rãi, mà lần này về Mẫu Đơn chỉ dẫn theo một mình Niệm Hương, chỉ có ba người các nàng ngồi trên xe ngựa. Phụ nhân kia cực kỳ lo lắng, sắc mặt vàng vọt, lại có chút đỏ. Bà ấy cẩn thận nhìn Mẫu Đơn, nói cảm ơn lần nữa: "Cô nương, thật sự rất cảm ơn cô nương. Tới bây giờ ta vẫn chưa biết tên của cô nương ."

Mẫu Đơn cười nói: "Ta là Thẩm thị Mẫu Đơn, thẩm cứ gọi ta là Mẫu Đơn là được."

Phụ nhân gật gật đầu, cũng nói tên họ của mình cho Mẫu Đơn, chỉ nói mình tên Đào Uyển Nương, những chuyện khác liên quan đến phu quân của bà ấy thì bà ấy không nói.

Chốc lát sau, đại nha hoàn bên cạnh lão phu nhân tới gọi Mẫu Đơn qua gặp. Mẫu Đơn lên xe ngựa của lão phu nhân. Lão phu nhân cũng không nói gì nhiều, chỉ hỏi: "Nghe nói con mời phụ nhân ở trên thuyền lên xe ngựa của con?" Mẫu Đơn ngồi đối diện lão phu nhân, nhìn gương mặt đầy nếp nhăn và mái tóc hoa râm của lão phu nhân, khẽ gật đầu: "Con thấy bà ấy rất đáng thương nên mới kêu bà ấy lên ngồi chung xe ngựa với con."

Lão phu nhân nhịn không được cười cười, mở to mắt xem xét Mẫu Đơn: "Tốt xấu gì ta cũng là tổ mẫu của con, biết rõ con là người như thế nào. Tính tình con từ nhỏ đã rất tốt. Lúc mẫu thân con qua đời thì con đã rất hiểu chuyện, khóc lóc mấy ngày, phụ thân con dỗ thế nào cũng không được, trước mắt dáng vẻ phụ nhân này quá giống mẫu thân con, khó trách con lại như vậy. Vậy cũng không sao, chuyện ta muốn nói với con là phụ nhân này đã có gia đình chưa? Nếu như chưa có thì chi bằng cứ giữ lại. Tuổi tác phụ thân con cũng cao rồi. Sau khi mẫu thân con qua đời, nó vì tỷ đệ hai con cũng chưa tái hôn, bây giờ khó khăn lắm mới gặp được người giống mẫu thân con như vậy, chi bằng giữ lại để hầu hạ cho ông ấy. Ông ấy cũng lớn tuổi rồi, tới khi các con thành gia lập nghiệp, một mình ông ấy cô đơn lẻ bóng…"

Bây giờ lão phu nhân cũng nghĩ thông rồi. Mấy năm nay bà ta đối với tam phòng không ra gì, nhưng tam phòng vẫn không có oán hận gì cả, đối với bà ta vẫn hiếu thảo như cũ. Bà ta cũng coi như nhìn thấu rồi.

Mẫu Đơn cũng biết rõ đạo lý này. Nàng cũng đau lòng cho phụ thân của mình. Sau này nàng và A Hoán trưởng thành rồi, kết hôn xong thì phụ thân cũng già rồi, bên cạnh không thể không có ai hầu hạ, nhưng: "Tổ mẫu, vị thẩm này đã có gia đình rồi."

Lão phu nhân thở dài: "Vậy cũng hết cách. Sau khi về Bình Lăng phải tìm một vợ kế cho phụ thân con rồi. Con và A Hoán không có ý kiến gì chứ?"

Mẫu đơn cười nói: "Chỉ cần là người tốt thì dĩ nhiên là không có ý kiến rồi." Quả thật nàng hy vọng phụ thân có thể tìm được người bầu bạn nửa đời sau, nhưng điều kiện tiên quyết là tính tình nữ tử đó phải tốt, không phải là loại người điên đảo thị phi.

Lão phu nhân vẫy vẫy tay: "Được rồi, con mau quay về đi, sắp khởi hành rồi."

Suốt quãng đường còn lại, Mẫu đơn ngồi cùng với Uyển Nương trên một chiếc xe ngựa. Uyển Nương này không nói nhiều, ngày thường ở trên xe ngựa chỉ nhìn xa xăm phong cảnh thoáng qua bên ngoài xe.

Xe ngựa chạy mấy ngày cuối cùng cũng tới cổng lớn của thành Bình Lăng. Lúc này vừa qua buổi trưa, cổng thành vẫn chưa đóng. Xe ngựa chạy một mạch vào trong thành Bình Lăng. Vừa vào trong thành Uyển Nương liền xuống xe ngựa, nói tiếng cảm ơn với Mẫu Đơn lần nữa.

Người của Thẩm gia đều về tới Thẩm phủ. Lần này về còn có người của nhị phòng. Sau khi về tới nơi liền sắp xếp cho nhị phòng một căn viện. Mọi người cả đường mệt nhọc chỉ sai nhà bếp tuỳ tiện chuẩn bị vài món ăn rồi nghỉ ngơi sớm.

Cả đường không có sự quấy rối của Vệ Lang Yến. Mẫu Đơn sống rất thoải mái. Lần này về nàng nhịn không được có chút lo lắng, sợ nửa đêm điện hạ lại lẻn vào khuê phòng của nàng.

Quả nhiên sau khi rửa mặt chải đầu xong, lên giường ngủ tới lúc mơ mơ màng màng thì phát hiện có người nằm xuống bên cạnh, hơi thở nam tính quen thuộc bao quanh nàng khiến nàng nhịn không được hơi an tâm, lại cảm thấy như vậy không đúng. Nhưng thật sự quá buồn ngủ rồi, ngay cả xoay người cũng không muốn nhúc nhích, mặc cho nam nhân ở phía sau ôm lấy nàng, ở trong lòng hắn chầm chậm ngủ thiếp đi.

Ban đêm ngủ quá ngon, sáng sớm ngày hôm sau Mẫu Đơn dậy rất sớm. Sắc trời bên ngoài vẫn còn âm u là nàng tỉnh rồi, cử động cơ thể, phát hiện mình bị giam trong vòng tay mạnh mẽ. Nàng hơi nghiêng đầu nhìn dung nhan hơi mơ hồ của nam nhân phía sau. Dường như hắn đang nhắm mắt, tiếng hít thở rất đều đặn.

Hình như phát hiện nàng đã tỉnh, nam nhân cũng mở mắt theo, cúi đầu hôn lên má nàng: "Sao không ngủ thêm một lúc nữa? Đi tàu xe mệt mỏi nàng ngủ thêm một lát đi."

Từ lâu Mẫu Đơn đã không bối rối nữa, từ từ lắc đầu: "Thiếp không mệt." Nàng ngập ngừng một hồi, lựa chọn câu từ, từ từ nói: "Điện hạ, thiếp muốn nói… dù sao chúng ta vẫn chưa thành thân. Sau này điện hạ có thể đừng…"

Vệ Lang Yến ôm chặt nàng vào lòng, giọng nói hơi khàn: "Ta chỉ nhớ nàng thôi, muốn ôm nàng một chút. Mấy hôm trước sau khi từ Lâm Hoài thúc ngựa gấp gáp trở về vẫn luôn bận rộn chuyện khác. Tối hôm qua mới rảnh liền muốn qua đây ôm nàng. Nàng cứ yên tâm, ta biết nàng đang lo lắng điều gì, sau này sẽ không phóng túng nữa. Ta sẽ đợi tới ngày chúng ta thành thân." Hắn cũng sẽ đẩy nhanh tốc độ sắp xếp tất cả.

Mẫu Đơn cũng hơi đau lòng cho hắn, cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng mặc cho hắn ôm. Qua hồi lâu, mới nghe hắn nói: "Qua mấy ngày nữa có thể Tưởng hầu phủ sẽ xảy ra chuyện. Nàng bảo đại bá phụ nên ít qua lại với người của Tưởng hầu phủ. Mấy ngày này nếu có người của Tưởng hầu phủ đưa thiếp mời tới thì đều từ chối hết."

Tưởng hầu phủ? Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra, không khỏi hỏi: "Là điện hạ muốn diệt trừ bọn họ sao? Bọn họ là người của thái hậu?"

Vệ Lang Yến cười nhẹ một tiếng, lại hôn một cái vào sau tai nàng: "Mẫu Đơn của ta quả là thông minh, vừa nói cái là hiểu liền."

Mẫu Đơn đỏ mặt. Mặc dù nàng không nhớ rõ rốt cuộc người nào đứng về phía thái tử, nhưng trên địa bàn của điện hạ. Điện hạ muốn đụng vào hầu phủ, hiển nhiên là bọn họ ngược phe với điện hạ, không khó mà đoán, Tưởng hầu phủ chắc chắn là người của thái hậu thôi.

Đều là người trên quan trường, bình thường đều sẽ hay lui tới, nhưng Tưởng hầu phủ ở vị trí cao như vậy, đối với sự tác động của các thế lực xung quanh nhất định sẽ vạn phần chú ý. Điện hạ muốn đụng tới bọn họ. Bọn họ chắc hẳn sẽ phát hiện ra, chỉ sợ sẽ lập tức bắt đầu hành động.

Mẫu Đơn biết đại bá, phụ thân và nhị đường ca đều là người chốn quan trường, nhất định phải nhắc nhở bọn họ mới được, đặc biệt là đại bá. Kiếp trước đại bá chọn sai chiến tuyến làm hại tới Thẩm gia cũng bị lụn bại theo. Tuy hiện tại kiếp này đại bá đứng về phía điện hạ, nhưng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện tình huống bất ngờ.

Qua một hồi điện hạ lại buồn bực nói: "Mấy ngày nay ta đều hơi bận, có thể sẽ không qua đây. Nàng cố gắng nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt, đừng bận tâm tới trang viên kia của nàng nữa. Nếu nàng thích trang viên, ta tặng cho nàng là được rồi."

Mẫu Đơn buồn bực nói: "Điện hạ, trang viên của thiếp là để kiếm tiền mà." Mặc dù số ngân lượng kiếm được đối với điện hạ mà nói chỉ là hạt cát trong sa mạc, nhưng đó đều là tâm ý của nàng.

Vệ Lang Yến nhịn không được chế giễu nàng hai câu, cuối cùng thấy tới lúc phải đi rồi lúc này mới đi khỏi. Tới khi điện hạ đi rồi, Mẫu Đơn lập tức rời giường, sau khi ăn sáng xong liền đi gặp lão phu nhân và lão thái gia, nói hết một lần chuyện điện hạ muốn động Tưởng hầu phủ. Trong lòng lão phu nhân đã hiểu, gật gật đầu: "Ta biết rồi, một lát ta sẽ nhắc nhở đại bá và đường ca của con."

Tới tối, sau khi Thẩm Thiên Nguyên đã trở về, Mẫu Đơn cũng nhắc nhở ông. Thẩm Thiên Nguyên nói: "Cha biết rồi, hèn chi mấy bữa nay cha luôn cảm thấy có điều gì đó bất an. Người của hầu phủ cũng thường xuyên đưa thiệp mời cho không ít quan viên."

Chuyện này còn chưa giải quyết xong, kết quả chưa tới hai ngày bỗng nhiên truyền đến một tin chấn động. Đương kim hoàng đế - Tuyên đế muốn mở rộng hậu cung. Nữ nhi của các quan viên từ thất phẩm trở lên mà chưa có hôn phối đều phải nhập cung tuyển tú, mỗi gia tộc không may chỉ cần đưa một người vào cung là được.

Mẫu Đơn nghe tin này xong liền chết lặng. Bỗng nhớ lại chuyện này năm đó cũng đã xảy ra, chẳng qua lúc đó Thẩm gia đã hoàn toàn sa sút. Đại bá chẳng qua chỉ là quan viên cửu phẩm, chuyện này đương nhiên không rơi xuống đầu bọn họ rồi. Nhưng lần này thì khác, Thẩm gia đều đạt tiêu chuẩn này rồi, cho nên sẽ có khả năng chọn một trong số mấy nữ tử chưa có hôn phối vào cung tuyển tú. Người chưa có hôn phối ở Thẩm gia chỉ có nàng, Nhạn Dung và Phương Lan thôi.

Mặc dù nàng và điện hạ đã đính hôn, nhưng cũng chỉ là mới đính hôn thôi, người ngoài vốn không hề biết. Nhạn Dung đã nhìn trúng Trì đại ca. Tính cách của Phương Lan lại càng không thích hợp tiến cung, huống chi không lâu nữa đại cuộc của thiên hạ sẽ biến đổi, nữ nhi Thẩm gia không thể tiến cung! Ít nhất là nữ nhi chi này của Thẩm gia bọn họ không thể tiến cung. Nhưng chi này của các nàng và chi bên đó sớm đã chia ra, dựa theo quy tắc thì coi như là hai nhà rồi. Hai nhà đều phải chọn nữ nhi để nhập cung tuyển tú.

Mặc dù tuyển tú nhưng cũng không nhất định bị chọn trúng, nhưng nếu vạn nhất, không được, Thẩm gia chi này của bọn họ tuyệt đối không thể nhập cung tuyển tú.

Mẫu Đơn không chậm trễ nữa, lập tức ngồi xe ngựa tới vương phủ, lại được quản gia thông báo là Yến Vương điện hạ đã đi từ sáng sớm, giờ vẫn chưa trở lại.

Mẫu Đơn ngồi trên ghế dựa chạm khắc hoa văn bốn góc ở trong sảnh, nhịn không được xoa xoa trán, lại nhìn quản gia cung kính khom lưng ở đối diện, lại hỏi: "Vậy có biết điện hạ khi nào quay về không?"

Quản gia đáp: "Cái này lão nô cũng không biết nữa, nếu không thì Thẩm cô nương đợi ở đây được không? Thế tử Tử An cũng ở trong phủ, nghe nói cô nương đến, lát nữa có thể sẽ tới đây, hay là Thẩm cô nương cứ chơi với tiểu thế tử trước, nói không chừng điện hạ sẽ quay về nhanh thôi."

Cũng chỉ có thể như thế thôi, hơn nữa cũng khá lâu rồi nàng không gặp Tử An, không khỏi gật đầu, liền nghe thấy giọng nói vui vẻ của Tử An từ bên ngoài truyền vào: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ tới rồi à, ta rất nhớ tỷ."

Hết chương 85.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Editor: Vanny

Mẫu Đơn thấy tiểu thế tử chạy vào nhanh như gió. Cưu Lan vẫn chạy theo phía sau, Cưu Lan gấp đến độ kêu gào lên: "Thế tử, thế tử, người cẩn thận chút."

Sau khi Tử An chạy vào liền tới bên cạnh Mẫu Đơn, nắm tay nàng đi ra ngoài: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, gần đây ta luyện chữ tiến bộ rất nhiều. Hoàng thúc đều khen cả. Tỷ cũng qua xem xem đi?"

Mẫu Đơn đứng dậy theo, cùng Tử An đi về thư phòng. Vệ Tử An có thư phòng riêng của mình. Ngày thường đều ở trong thư phòng nhỏ của mình luyện chữ. Tử An kéo Mẫu Đơn vào thư phòng, lôi ra một xấp giấy chữ đã luyện trong mấy ngày nay khoe cho Mẫu Đơn xem. Cưu Lan ở một bên cười nói: "Cô nương, người không biết đâu. Mỗi lần thế tử viết xong chữ lớn đều nói phải giữ lại, giữ cho tốt, tới khi người tới thì cho người xem. Thế tử muốn người khen ngợi đấy."

Khuôn mặt tươi cười của Vệ Tử An đỏ bừng, hình như hơi ngượng ngùng nhưng không nói gì cả, hiển nhiên là mặc nhận những gì Cưu Lan nói. Mẫu Đơn xem xong chữ của thế tử, quả nhiên so với trước kia tiến bộ không ít, chữ viết ngay ngắn có lực, không khỏi cười nói: "Tử An lại tiến bộ rồi."

Tử An cười cười, bỗng nhiên lại nói: "Mẫu Đơn tỷ, ta cho tỷ xem cái này hay nè." Dứt lời liền đi vào gian phòng bên trong, không bao lâu liền ôm một cái hộp tử đàn ra. Hộp vẫn còn khoá, Mẫu Đơn nhịn không được bắt đầu tò mò: "Tử An, bên trong đựng gì vậy?"

Tiểu thế tử không nói, cười tủm tỉm móc cái chìa khoá từ cái túi hương ở trên người ra, mở khoá hộp gỗ, lộ ra một xấp giấy Tuyên Thành ở bên trong. Trên đó viết chi chít nhiều chữ nhỏ, đều là dùng bút lông nhỏ viết ra. Nàng lấy một tờ ra đọc, thì ra đó là câu chuyện tên là Tây Du Ký mà nàng thường kể cho Tử An, không khỏi kinh ngạc một tiếng, quay đầu nhìn tiểu thế tử đang háo hức muốn khen ngợi kia, cười nói: "Tử An, đây đều là thế tử viết sao? Thế tử đều viết lại hết toàn bộ câu chuyện mà ta kể cho thế tử nghe trước đây sao?"

Vẻ mặt Tử An kiêu ngạo gật gật đầu. Cưu Lan ở bên cạnh che miệng cười, cười hồi lâu mới nói: "Cô nương, người không biết đâu. Từ sau khi cô nương kể câu chuyện đó cho thế tử. Thế tử liền viết lại hết tất cả, coi như bảo bối vậy, lúc rảnh rỗi thì ôm cái hộp nhỏ ra, lấy một tờ ra cho bọn nô tỳ bắt đầu kể lại câu chuyện ghi trên đó."

Mẫu Đơn nghe tới đây trong lòng liền nảy ra một ý, không khỏi cúi đầu nói nhỏ bên tai Tử An mấy câu. Tử An nghe xong, không khỏi hưng phấn gật gật đầu: "Đều nghe theo Mẫu Đơn tỷ tỷ hết."

Mẫu Đơn ngồi thẳng lên, nghe thế tử xưng hô như vậy lại muốn bật cười. Thế tử gọi mình là tỷ tỷ nhưng lại gọi điện hạ là hoàng thúc, vai vế này thật loạn xạ mà.

Qua một hồi, hai người liền đuổi Cưu Lan ra ngoài, ngồi ở trước bàn, chụm đầu bắt đầu thì thầm với nhau. Hai người ở thư phòng cả một buổi chiều. Tới giờ cơm tối Yến Vương vẫn chưa về, Mẫu Đơn liền định đi, nhưng Tử An lại kéo nàng lại không cho nàng đi: "Mẫu Đơn tỷ, tỷ ở lại dùng cơm với ta đi mà, nếu dùng cơm xong mà hoàng thúc vẫn chưa về thì tỷ mới đi cũng được mà?"

Nhìn vẻ mặt tiểu thế tử nhăn như cái bánh bao, Mẫu Đơn cũng không từ chối thế tử nữa. nhìn lá cây bên ngoài bắt đầu chuyển vàng, nàng hỏi Cưu Lan trong bếp có thịt dê không, kêu nhà bếp nấu một nồi lẩu thanh đạm, cắt từng miếng thịt dê mỏng bỏ vào nồi ăn.

Đợi không tới nửa canh giờ, bọn nha hoàn liền bưng nồi thức ăn ra. Nồi lẩu là một cái nồi nhỏ đặc biệt, được thiết kế rất tinh xảo, ở dưới có thể bỏ than bạc vào. Nồi lẩu vẫn luôn sôi sùng sục, nha hoàn ở phía sau bưng lên đĩa thịt dê cắt miếng, thịt heo cắt miếng, óc heo, tuỷ heo, lát thịt lươn, còn có đậu hũ ky, đậu hủ, tiết vịt, miếng khoai tây, rau cải trắng, ngoài ra còn có một mâm nhìn giống như thịt trâu cắt miếng, cuối cùng còn có một nồi cua hấp đỏ au.

Mẫu Đơn rất vui, còn không phải sao, vào lúc này vừa hay là mùa cua. Bản thân nàng vốn là người sành ăn, lúc này cũng không vội tìm điện hạ giúp đỡ, vui hớn hở ngồi xuống cùng Tử An bắt đầu ăn.

Nhìn cái thứ giống thịt trâu quả nhiên là thịt trâu cắt miếng, nàng nhịn không được hỏi Cưu Lan ở bên cạnh: "Sao còn có thịt trâu?" Thịt trâu ăn vào rất mềm, không giống như thịt trâu của trâu già sau khi đã giết lấy thịt.

Cưu Lan cười nói: "Là người thu mua đi tới vùng quê để mua đó, không phải là trâu cày, hình như là đầu nghé con từ trên núi té xuống."

Đang nói, bỗng nghe bên ngoài vang lên tiếng nô bộc nói điện hạ đã về, Mẫu Đơn và Tử An vội đứng dậy ra ngoài nghênh đón. Vừa ra khỏi phòng, gió hơi lớn, Mẫu Đơn liền nhìn thấy một nam nhân bước vào viện trong ánh chiều tà, toàn thân hắn mặc áo bào màu đen, khoác áo choàng mỏng màu bạc thêu tơ vàng bị gió thổi bay phấp phới. Khoé miệng nhếch mạnh lên, vẻ mặt hơi nghiêm túc, trên người toả khí thể cực lớn. Hắn cởi áo choàng trên người ném cho Dung Vân Hạc đi theo phía sau. Nhìn thấy Mẫu Đơn đang đứng ở dưới mái hiên cùng với Tử An liền sửng sốt một phen, khí thế hơi lạnh lùng trên người bỗng nhiên biến mất, cả người đều bắt đầu trở nên dịu dàng, còn chưa tới chỗ hai người đã cười, nói: "Ta nghe quản gia nói nàng đến rồi." Khi nói chuyện đã đi tới bên cạnh Mẫu Đơn, rất tự nhiên ôm lấy eo nàng bước vào phòng: "Chuyện Tuyên đế tuyển tú ta đã biết rồi. Thẩm gia các nàng không phân biệt chi chính, chi thứ, chỉ cần Thẩm gia bên kia chọn ra một người là được." Tốt xấu gì thì đây cũng là địa bàn của hắn, chút quyền hạn ấy thì hắn vẫn có.

Mẫu Đơn vừa nghe trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, đi theo Yến Vương vào trong phòng. Yến Vương nhìn một bàn đầy thức ăn, nở nụ cười: "Bận rộn cả ngày, vẫn chưa ăn gì cả, đây thật vừa vặn."

Nghe hắn nói cả ngày chưa ăn, Mẫu Đơn liền có chút đau lòng, sai Cưu Lan đi lấy thêm một bộ chén đũa qua đây, nhưng không ngờ điện hạ đã ngồi xuống chỗ mà hồi nãy nàng vừa ngồi, cầm đôi đũa mà nàng đã dùng qua gắp một miếng thịt lươn trong nồi lẩu sôi sùng sục bỏ vào miệng, dường như có chút nóng, hắn liền há miệng. Mẫu Đơn vội rót một chén nước ấm đưa hắn: "Có phải bị nóng không, uống một chút nước đi."

Yến Vương cũng không đưa tay ra, uống một ngụm trên chén nước mà nàng bưng qua, lại thuận thế kéo nàng ngồi xuống: "Nàng cũng mau ăn đi." Lại nhìn Tử An đang cười tít mắt kia nói: "Con cũng mau ngồi xuống ăn đi."

Tới khi Cưu Lan mang bộ chén đũa ra, cả ba người cùng ngồi ăn lẩu nóng. Sau khi ăn tối xong, Tử An liền về phòng, Vệ Lang Yến đích thân đưa Mẫu Đơn về. Ngồi trên xe ngựa lắc lư chạy về Thẩm phủ, lúc đi ngang qua Tưởng hầu phủ, ở cổng chính của Tưởng hầu phủ ồn ào, hình như có ai đó quỳ

dưới đất khóc lóc cầu xin gì đó, Vệ Lang Yến cho xe ngựa dừng lại, sai Dung Vân Hạc ở phía sau đi xem xem, lúc này mới bảo phu xe tiếp tục chạy về phía trước.

Nhìn bóng dáng nhàn nhạt dưới mắt hắn, Mẫu Đơn nhịn không được nhẹ giọng hỏi: "Điện hạ, có phải chuyện của Tưởng hầu phủ vẫn chưa giải quyết?" Tưởng hầu phủ đã có căn cơ mấy chục năm ở Bình Lăng, sao có thể dễ dàng diệt trừ như vậy chứ, đương nhiên phải cần chút thời gian và thời cơ.

Vệ Lang Yến gật gật đầu: "Hầu phủ có căn cơ rất sâu ở Bình Lăng, không dễ dàng lay chuyển như vậy, nhất định phải có chút chứng cứ. Bây giờ ta đang ra tay từ phương diện này." Hắn nói xong nhìn thoáng qua nữ tử đang ngồi trong lòng.

Đại cuộc thiên hạ hắn nhìn thấy rất rõ ràng. Hoàng huynh trước kia có lẽ là một minh quân, đáng tiếc chỉ có một nhi tử là Vệ Tuyên. Cả đời này Tuyên đế không thể trở thành một minh quân, còn có một nữ nhân hồ đồ như thái hậu ở bên cạnh Tuyên đế, không biết sẽ biến thiên hạ thành như thế nào. Vốn hắn muốn đợi tới lúc dân chúng lầm than hắn mới hành động, chỉ là bây giờ… Vệ Lang Yến nhìn Mẫu Đơn, vì nàng, hắn muốn mau chóng đoạt được thiên hạ này, sau đó tới cầu hôn nàng.

Mẫu Đơn đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, cũng không giúp được hắn cái gì cả, không khỏi có chút mất mác, chỉ có thể xoa trán giúp hắn.

Tới khi xe ngựa chạy tới Thẩm phủ, Vệ Lang Yến liền rời khỏi, nhìn hắn thật sự rất bận rộn trong khoảng thời gian này.

~~~diieeeennnnddddannnnleêqqqquyddoonn~~diendaaaaanleeequuuuydddoônnn~~~~~

Qua một khoảng thời gian nữa là Thẩm Tuệ Cẩm phải thành thân rồi. Mặc dù bọn họ bên này đã trở mặt với Thẩm gia bên kia, nhưng quan hệ của nàng và Tuệ Cẩm vẫn tốt. Cho nên buổi sáng lúc đang trên đường, nàng chọn một đôi vòng bằng vàng, một cây trâm trân châu khắc mây cuộn, chuẩn bị làm quà cưới cho Tuệ Cẩm.

Vốn định qua hai ngày nữa mới bảo nô tài của Thẩm phủ bên kia báo cho Tuệ Cẩm ra ngoài một phen, kết quả là sáng hôm sau một tin chấn động truyền đến, Thẩm lão thái gia – Hoài Hoá đại tướng quân của chi chính bên kia đã trở về. Tin này không chỉ khiến hai nhà Thẩm gia chấn động, ngay cả những người trong quan trường ở Bình Lăng cũng bắt đầu suy đoán đã xảy ra chuyện gì.

Nói ra thì Hoài Hoá đại tướng quân là một chức quan võ nhàn rỗi, nhưng không sánh bằng chức quan chính tam phẩm, cũng đã rất chấn động lòng người. Thẩm đại lão thái gia vẫn luôn ở thượng kinh An Dương nay lại đột nhiên quay về khiến những người bên này của Mẫu Đơn kinh hoàng không thôi. Bây giờ đại lão gia, tam lão gia và nhị gia Thẩm Khánh Đông của Thẩm gia đều mặc nhận đứng về phía điện hạ, cũng rõ hơn so với người khác một điểm, hiểu được kết cục của thiên hạ sau này sẽ có thay đổi, chỉ là mấy người đều đoán không ra Thẩm đại lão thái gia lúc này đột nhiên trở về Bình Lăng là vì nguyên nhân gì. Theo lý thì chỉ có hoàng thượng hạ chỉ thì ông ta mới trở về, thời gian này, vào thời điểm nhạy cảm này trở về, có phải là hoàng thượng đã kiêng dè Yến Vương rồi không?

Như vậy, Thẩm đại lão thái gia rốt cuộc là người bên nào? Vì sao đã ở thượng kinh mười mấy năm, vào lúc này bỗng nhiên trở về?

Người của Thẩm gia bên này mặc dù vẫn rất kinh ngạc, nhưng kết quả hôm sau người của chi chính bên kia sai người gửi thiệp mời tới, nói rằng hai nhà đều là Thẩm gia, một bút không thể viết ra hai chữ Thẩm, người một nhà đừng vì những hiểu lầm trước đó mà chia rẽ, đặc biệt mời bọn họ qua ôn chuyện cũ.

Nói thật, Thẩm lão thái gia cũng không hiểu rõ lắm vị đại ca này của mình. Dù sao cũng đã chia nhà từ lâu, mấy năm nay đại ca một mực ở An Dương, cũng đã bao năm rồi không gặp mặt, cũng không sao hiểu được vì sao Thẩm đại lão thái gia gọi bọn họ qua đó? Nhưng mà đã gửi thiếp mời rồi, cũng không thể không đi.

Sáng sớm hôm sau, người của Thẩm gia đều thức dậy từ sớm. Mẫu Đơn cũng hơi đoán không ra đại lão thái gia của Thẩm gia có ý gì. Nếu tổ phụ tổ mẫu đã quyết định đi qua đó, bọn họ thân là hậu bối dĩ nhiên cũng phải đi cùng. Lúc đi Mẫu Đơn mang theo trang sức và y phục tặng Tuệ Cẩm đã gói kỹ lại, định lát nữa qua Thẩm phủ thì âm thầm tặng cho Tuệ Cẩm.

Cả nhà ngồi xe ngựa chạy tới chi chính bên kia. Khi tới nơi phát hiện cổng chính của Thẩm phủ đã rộng mở. Đại lão thái gia một thân thường phục, râu tóc đã bạc trắng, dáng người vẫn như trước cao lớn và rắn rỏi, sắc mặt nghiêm túc đứng ở cổng chính đã rộng mở, bên cạnh là đại lão phu nhân của Thẩm gia sắc mặt thờ ơ. Phía sau mấy vị lão gia, phu nhân, các cô nương và thiếu gia đời sau cũng đều có mặt.

Thế trận này thật sự quá lớn, người của Thẩm gia bên này đều có chút giật mình, hơn nữa càng không hiểu nổi đại lão thái gia Thẩm gia có ý gì.

Hết chương 86.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Editor: Vanny
~~~

Tới khi người của Thẩm gia xuống hết xe ngựa, lão thái gia đi trước dẫn đầu, Thẩm đại lão thái gia lập tức lên trước nghênh đón, khuôn mặt vốn nghiêm túc cũng nở nụ cười. Thẩm đại lão thái gia tiến lên trước nắm lấy bàn tay lão thái gia: "Hai huynh đệ chúng ta đã hai mươi năm chưa gặp mặt rồi. Ôi, thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt cái đều con cháu thành đàn hết rồi."

Lão thái gia nhìn huynh trưởng đã lớn tuổi của mình, vẫn là từ trên gương mặt đầy nếp nhăn nhớ lại hình bóng trong ký ức năm nào, cũng không khỏi cảm tthán: "Đại ca nói đúng, còn không phải sao, nháy mắt đã già cả rồi."

Thẩm đại lão thái gia cũng cảm thán theo một tiếng, nhìn đại gia đình phía sau lão thái gia, vội nói: "Được rồi, mau vào trong thôi, vào trong rồi hai hhuynh đệ già cả chúng ta cùng nhau ôn chuyện cũ."

Đại gia đình lục tục tiến vào, Mẫu Đơn nhìn đại lão phu nhân và đại lão gia trong đám người, còn có Tạ di nương, Thẩm Tuệ Bảo, nhận thấy bọn họ dường như có chút khinh thường, hiển nhiên cũng không hiểu tại sao đại lão thái gia lại phải đối xử với chi này của Thẩm gia như vậy.

Trong đám người, Thẩm Tuệ Cẩm đi chậm từ từ rớt lại phía sau, không bao lâu liền tới bên cạnh Mẫu Đơn. Muội ấy nhịn không được cười cười với Mẫu Đơn, nhỏ giọng gọi tiếng Mẫu Đơn tỷ.

Mẫu Đơn cũng cười cười với muội ấy, nhỏ giọng nói bên tai muội ấy: "Tỷ đã mua cho muội hai món trang sức làm quà cưới. Áo cưới của muội cũng thuận tiện đem qua luôn, lát nữa muội về phòng thử một chút."

Bọn họ nhỏ giọng nói chuyện. Đại lão thái gia và lão thái gia ở phía trước cũng không rảnh rỗi. Đại lão thái gia vốn thở dài, đưa tay vỗ vỗ bả vai của lão thái gia: "Những chuyện trước kia ta đều biết rồi. Bà vợ già nhà ta hồ đồ rồi, xin lão đệ đừng trách."

Lão thái gia biết chuyện mà lão nói là chuyện của Mẫu Đơn và Chu Dật Lâm, không khỏi nói: "Không sao, không sao, đều là chuyện nhỏ, đều là bọn vợ già làm ầm lên, đây đâu tính là chuyện lớn gì."

Sắc mặt đại lão phu nhân ở phía sau hơi khó coi, nhưng người làm chủ một nhà đã về rồi, cũng không có phần bà ta tuỳ tiện nói chuyện.

Đến khi tới viện đãi khách, Thẩm đại lão thái gia cho toàn bộ những người bên này làm quen lại một lần, rồi mới để bọn họ tự do sau. Lúc này Mẫu Đơn mới theo Tuệ Cẩm về khuê phòng của muội ấy. Mẫu Đơn bảo Tư Cúc mở bao y phục ra, lộ ra áo cưới ở bên trong, lại đưa hai món trang sức mua mấy hôm trước ra cho Tuệ Cẩm. Muội ấy cười tít mắt nhận lấy: "Mẫu Đơn tỷ, đa tạ tỷ nha. Tỷ không biết đâu. Mấy bữa trước muội buồn muốn chết, nghĩ tới phụ thân đối xử với muội như vậy, có thể cho bao nhiêu đồ cưới chứ. Đúng như dự đoán, phụ thân muội không chịu đưa tiền ra, vẫn là từ phần hồi môn còn lại của mẫu thân muội lấy ra một số ruộng đất cửa tiệm cho muội, còn có phần dành dụm của mẫu thân muội trong mấy năm nay đều đưa hết cho muội."

Mẫu Đơn cũng biết Thẩm Hạo Quốc thiên vị vô cùng. Hơn nữa Tuệ Cẩm là hạ gả, ông ta có thể đưa tiền ra mới là lạ đó, nhưng mà khẳng định là có gì đó thay đổi, nếu không thì Tuệ Cẩm cũng sẽ không cười như vậy, quả nhiên lại nghe Tuệ Cẩm tiếp tục kể: "Không ngờ hôm qua sau khi tổ phụ trở về, nghe nói chuyện này, nổi trận lôi đình rất lớn. Sau đó lại bảo phụ thân muội và tổ mẫu móc ra một khoản tiền, chuẩn bị đồ cưới gấp trước khi xuất giá."

Mẫu Đơn hơi kinh ngạc, xem ra Thẩm đại lão thái gia này vẫn là người thông minh, chắc không đến mức như đại lão phu nhân đâu nhỉ.

Tuệ Cẩm vừa nói vừa sai nha hoàn đóng cửa phòng lại, cẩn thận mở áo cưới ra. Đỏ mặt nhìn áo cưới đỏ tươi, lại sai nha hoàn giúp mình thay áo, mặc thử áo cưới.Ttuệ Cẩm ở bên phía bình phong thử áo cưới, lại nói: "Đúng rồi, Mẫu Đơn tỷ, còn có chuyện này. Mấy hôm trước không phải nói phải tuyển tú sao? Vốn chuyện này không có rơi trúng đầu Tuệ Bảo đâu, phải chọn dòng chính nữ trong phủ trước. Mặc dù muội đã đính hôn nhưng Tuệ Hương của nhị phòng là dòng chính nữ, vẫn chưa đính ước, theo lý mà nói chuyện tuyển tú này phải rơi xuống đầu Tuệ Hương mới đúng. Chỉ là phụ thân muội không biết làm sao đã xin được lão phu nhân bên kia rồi, muốn cho Tuệ Bảo nhập cung tuyển tú, nói rằng dung mạo của Tuệ Bảo xuất sắc hơn chút, thế mà lão phu nhân cũng đồng ý rồi, cuối cùng cũng không biết đã tốn bao nhiêu ngân lượng, chuyện này liền chọn Tuệ Bảo. Mẫu Đơn tỷ tỷ không biết đâu, mấy ngày nay nha đầu Tuệ Bảo kia kiêu căng biết bao, cái mũi cũng sắp hếch lên trời rồi!" Nói tới chuyện này Tuệ Cẩm liền tức giận, vẫn còn chưa bắt đầu tuyển tú, có thể được chọn hay không còn chưa chắc, Tuệ Bảo này liền coi bản thân thành nương nương rồi, nhìn ai cũng không vừa mắt.

Mẫu Đơn liền đoán bên này nhất định là Tuệ Bảo, quả nhiên như vậy, coi như được chọn thì sao chứ, sau này thiên hạ phải đổi hoàng đế rồi, đủ cho ả khóc thét. Chuyện này nàng cũng không tiện nói cho Tuệ Cẩm nghe, chỉ nói: "Tuyển tú nghiêm ngặt, có thể được chọn hay không còn chưa chắc. Nếu như muội ấy không được chọn, chẳng phải là muốn muội ấy khóc chết luôn hay sao."

Tuệ Cẩm có chút chần chờ: "Dung mạo kia của Tuệ Bảo muốn rớt tuyển cũng khó."

Mẫu Đơn chỉ nói: "Chuyện này ai cũng nói không chừng."

Đợi sau khi Tuệ Cẩm thay xong áo cưới từ bên trong bước ra, nha hoàn ở bên cạnh đều ngẩn ra: "Cô nương, cô nương đẹp quá. Bộ áo cưới này thật sự rất đẹp."

Thẩm Tuệ Cẩm cũng cảm thấy bộ áo cưới này thật sự quá đẹp rồi. Áo cưới của bất kỳ cô nương xuất giá nào trước kia đều không sánh kịp với bộ áo cưới mà mình đang mặc trên người này. Muội ấy quay đầu cười nói với Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ, tới ngày muội xuất giá, không biết có bao nhiêu cô nương sẽ ngưỡng mộ muội đây, bao nhiêu cô nương sẽ thăm dò áo cưới của muội được mua từ tiệm y phục nào. Tới lúc đó tiệm y phục kia của tỷ sẽ bận tới tối mắt tối mũi."

Mẫu Đơn nhìn bộ áo cưới trên người Tuệ Cẩm, cười nói: "Quy trình chế tác bộ áo cưới này rất rườm rà. Bộ áo cưới này của muội phải dùng tới thời gian hai tháng để hoàn thành, cắt may, thêu thùa đều rất phiền phức. Tới lúc đó áo cưới này của ta sẽ phải tăng giá rất cao đấy, một ngàn lượng bạc một bộ,

hoặc là có ngân lượng cũng mua không được.” Nói ra thì nàng quả thật muốn thừa dịp Tuệ Cẩm thành thân mà quảng bá một chút áo cưới trong tiệm y phục của nàng. Lại nói giá cả cũng rất hợp lý, quả thật dự tính là một ngàn lượng một bộ. Áo cưới này dùng loại gấm hồng ngọc vô cùng đắt đỏ để cắt may, lại thêm công đoạn chế tác rườm rà thì một ngàn lượng quả thật không đủ. Hơn nữa các cô nương thế gia xuất giá, một bộ áo cưới một ngàn lượng cũng không phải mua không nổi.

Thẩm Tuệ Cẩm sửng sốt một hồi, lại cúi đầu nhìn áo cưới trên người mình, nói lẩm bẩm: “Vậy chẳng phải mình mặc 1000 lượng lên người sao.”

Mẫu Đơn nở nụ cười, tới khi Tuệ Cẩm thay áo cưới ra thì nha đầu bên ngoài vào báo, nói là sắp tới giờ dùng bữa, mời các cô nương mau qua.

Lúc hai người qua tới, trong sảnh đã bày xong tiệc rượu. Các cô nương Thẩm gia ngồi một bàn, các thiếu gia một bàn, các lão gia một bàn, các phu nhân và thiếu phu nhân một bàn. Tới khi Mẫu Đơn và Tuệ Cẩm ngồi xuống, Thẩm Tuệ Bảo ngồi bên cạnh nhịn không được nở nụ cười đắc ý với Mẫu Đơn, cười nói: “Mẫu Đơn tỷ tỷ, chuyện chén trà mấy hôm trước là muội không cẩn thận đổ lên người tỷ, mong tỷ tỷ tha thứ cho muội.”

Mẫu Đơn dịu dàng cười cười: “Muội muội yên tâm, tỷ sẽ không trách muội muội đâu.”

Nụ cười của Thẩm Tuệ Bảo dừng một chút, lại nhịn không được cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ có nghe nói tới chuyện tuyển tú trong cung không? Bên phía tỷ tỷ đã chọn ra ai chưa?”

Lời này vừa dứt, một cô nương diện mạo thanh tú bên cạnh nhịn không được hừ mạnh một tiếng. Mẫu Đơn nhìn thoáng qua cô nương đó, nhớ ra cô nương đó là dòng chính nữ của nhị phòng Tuệ Hương. Nhị phòng có tổng cộng ba nữ, một nam, chỉ có tứ cô nương Thẩm Tuệ Hương này là dòng chính, hai cô nương còn lại là dòng thứ. Mẫu Đơn liền nhớ lúc nãy Tuệ Cẩm hình như có nói qua vốn là tứ cô nương Tuệ Hương này được chọn nhập cung tuyển tú ở trong phòng.

Xem ra tứ cô nương Thẩm Tuệ Hương này rất căm giận Thẩm Tuệ Bảo rồi.

Nói ra thì, bốn lão gia đều là con ruột của Thẩm đại lão phu nhân, nhưng người mà đại lão phu nhân yêu thương nhất lại là đại lão gia của đại phòng. Nguyên nhân chủ yếu là sau khi sinh ba vị lão gia tiếp theo thì đều được Thẩm lão thái quân đã qua đời nuôi bên cạnh nhiều năm. Cho nên tình cảm của Thẩm đại lão phu nhân đối với bọn họ cũng không sâu sắc bằng đại lão gia.

Mẫu Đơn cười nói: “Chúng ta và muội muội đều cùng một nhà, đều là Thẩm gia, cho nên xem xem bên muội muội đã chọn được ai chưa, nếu đã chọn được rồi thì tụi tỷ bên này liền thôi vậy.”

Thẩm Tuệ Bảo vừa nghe lời này, nụ cười trên mặt ngày càng tươi. Ả dùng khăn tay che miệng, gương mặt e thẹn nói: “Phụ thân đã xin phép quan phủ rồi, chọn muội đi tuyển tú.”

Mẫu Đơn cười càng ngày càng dịu dàng: “Vậy thật sự chúc mừng muội muội rồi, hy vọng sau này muội muội thành nương nương rồi thì đừng quên các tỷ muội Thẩm gia chúng ta đấy.”

Tuệ Bảo cười càng ngày càng thẹn thùng: “Đó là đương nhiên rồi, mọi người đều là tỷ muội Thẩm gia mà.”

Đang nói, bỗng bên kia vang lên tiếng đập bàn rầm rầm. Mọi người quay đầu nhìn qua, chỉ thấy ở trên bàn của các lão gia, Thẩm đại lão thái gia phẫn nộ đầy mặt nhìn qua bàn của các phu nhân: “Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì. Một di nương, một con nô tỳ mà cũng dám ngồi cùng bàn với các phu nhân sao! Ai cho phép vậy? Vương thị, đây là cách bà quản lý việc nhà sao?”

Vương thị là họ của Thẩm đại lão phu nhân.

Mọi người đều nhìn qua bàn của các phu nhân, quả nhiên trông thấy Tạ di nương ngồi kế bên Tiền thị. Cả bàn đều là các phu nhân và thiếu phu nhân, chỉ có Tạ di nương là một di nương, bị Thẩm đại lão thái gia nói như vậy, cả mặt Tạ di nương đều thay đổi, hoảng hoảng hốt hốt đứng dậy, đứng ở phía sau Tiền thị, rơi nước mắt, liên tục quay đầu nhìn Thẩm Hạo Quốc.

Mẫu Đơn cũng cảm thấy đầu óc của đại lão gia và Tạ di nương có phải bị úng nước rồi hay không, để một di nương ngồi cùng bàn trong trường hợp như vậy, nhìn xem di nương của nhị phòng tam phòng, đều thành thành thật thật đứng ở phía sau phu nhân hầu hạ.

Sắc mặt đại lão gia Thẩm Hạo Quốc cũng có chút khó coi, không ngờ phụ thân lại cho nữ nhân mà ông yêu thương nhất xem sắc mặt trong thời điểm này, không khỏi nói với Thẩm đại lão thái gia: “Phụ thân, đã bao nhiêu năm rồi, Tạ di nương vẫn luôn ngồi cùng bàn ăn cơm, vậy có sao đâu.”

Thẩm đại lão thái gia tức tới mặt đỏ tía tai, dùng lực đập bàn bốp bốp bốp: “Nghiệt tử, nghiệt tử, ngươi còn mặt mũi nói sao, để một di nương ngồi cùng bàn ăn cơm. Chuyện này mà xảy ra ở thượng kinh, để người dưới tâu lên ngươi là một người sủng thiếp diệt thê, sẽ liên luỵ tới toàn bộ Thẩm gia đấy…” Nói xong lại quay đầu nhìn Thẩm đại lão phu nhân: “Nếu bà đã quản lý việc nhà như vậy, ta thấy bà vẫn nên giao lại quyền quản lý việc nhà sớm một chút, cho vợ lão đại đi quản lý là được rồi.”

Sắc mặt Thẩm đại lão phu nhân thay đổi lập tức, không thể tin nhìn Thẩm đại lão thái gia: “Lão gia…. Ông,”

Thẩm đại lão thái gia mệt mỏi vẫy vẫy tay, ngồi xuống chỗ: “Cứ làm như vậy đi, ngày mai chìa khoá khố phòng, sổ sách gì đó, toàn bộ đều giao cho vợ lão đại là được rồi.”

Sắc mặt Thẩm đại lão phu nhân khó coi, thở hổn hển mấy hơi, ngồi xuống cái gì cũng không chịu nói. Tạ di nương ở bên kia nhỏ giọng bắt đầu khóc. Sắc mặt Thẩm Hạo Quốc cũng hơi khó coi, chỉ là phụ thân đã lên tiếng, ông cũng không dám nói thêm gì nữa.

Hết chương 87.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn nhìn đại lão thái gia như vậy, trong lòng không chỉ có hơi cảm khái. Đại lão thái gia quanh năm ở An Dương, nếu không có đại lão thái gia trấn trụ bên này, Thẩm gia cũng sẽ không như vậy rồi. Bốn vị lão gia dòng chính của Thẩm gia ngoài đại lão gia thì ba vị lão gia còn lại đều có chức quan trên người, hơn nữa từ nhỏ được nuôi bên cạnh Thẩm lão thái quân, tính cách không giống như Thẩm Hạo Quốc bị nuông chiều không ra gì cả, coi như ở trong quan trường, bọn họ vẫn thận trọng như cũ, tuân theo bổn phận, bằng không điện hạ cũng không tức giận một mình đại lão gia.

Mẫu Đơn nhìn đại lão thái gia, chầm chậm nhớ lại chuyện liên quan đến đại lão thái gia ở kiếp trước. Lúc đó nàng vì chuyện của Thẩm gia làm cho tinh thần suy sụp, căn bản không có thời gian bận tâm chuyện khác, chỉ thỉnh thoảng biết một ít tin tức từ người qua đường mà thôi. Năm đó bên chi chính của Thẩm gia hình như không xảy ra chuyện gì cả, nói cách khác là Thẩm gia bên này đứng về phía điện hạ?

Mặc kệ như thế nào, cứ đi hỏi điện hạ là biết ngay thôi, Mẫu Đơn cũng không nghĩ nhiều nữa, quay đầu bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện với Tuệ Cẩm.

Tới khi ăn tiệc xong, bàn cũng dọn xuống, cả đám người ở trong viện uống trà, tán gẫu. Tới giờ Thân người của Thẩm gia mới từ biệt ra về, Thẩm đại lão thái gia kéo tay lão thái gia nói: "Lão đệ à, sau này rãnh rỗi chúng ta lại tụ họp. Bây giờ đều ở Bình Lăng rồi, chúng ta đều là người Thẩm gia, đừng phân chia ra nữa."

Tới khi Thẩm đại lão thái gia tiễn bọn họ ra khỏi phủ, một nhà Thẩm gia mới quay về. Lên xe ngựa, lão phu nhân suy xét không yên nói: "Lão đầu à, ông nói đại ca làm sao vậy? Thật sự là muốn thân thiết với chúng ta hay là có ý gì khác vậy?"

Lão thái gia tựa vào gối lim dim mắt, nghe vậy, mắt cũng không mở, chỉ nói: "Đừng suy xét lung tung nữa, lúc trước chưa chia nhà thì đã ở chung với đại ca mười mấy năm rồi. Ta hiểu đại ca, đại ca không phải loại người như vậy đâu. Đại ca đây là hối hận không ở cùng với mấy đứa con, để đại tẩu tuỳ tiện làm hại Thẩm gia thành ra như vậy."

Lão phu nhân cũng thở dài theo: "Còn không phải sao, con hư tại mẹ mà, xem xem bên kia biến thành cái gì rồi."

Lão thái gia cười ha ha hai tiếng không nói gì.

~~diennnnnnddddannnnleeeeeqqqquuuyddđoonnnn~~~d d đàn llllleqqquyđooonnnn~~

Sau khi từ bên kia trở về, trong lòng Mẫu Đơn đại khái cũng biết Thẩm đại lão thái gia là người của điện hạ. Nàng cũng không vội đi thăm dò điện hạ, mà đi ra trang viên ngoài thành xem xét trước. Trang viên ở ngoài thành hoàn toàn giao cho Khấu Giang xây dựng, lúc Mẫu Đơn và Niệm Hương tới, phát hiện trang viên đã xây được hơn một nửa, hàng loạt nhà ngói gạch xanh, đi vào bên trong nữa thì không thể nhìn thấy khu rừng trúc lớn nữa, bên cạnh là một cái hồ rất lớn, cái hồ đã đào xong. Mặc dù mấy tháng trước đã mưa mấy trận nhưng vẫn không đủ làm đầy hồ, nước chỉ đầy nửa hồ thôi, đứng ở trong rừng trúc chỉ có thể thấy thấp thoáng mấy gian lầu trúc.

Trong trang viên có rất nhiều thợ đang làm việc, đếm đếm số người ước chừng ít nhất cũng hai trăm người trở lên, khó trách trang viên này xây nhanh như vậy.

Thấy trang viên đã hoàn thành hơn phân nửa, Mẫu Đơn không khỏi không cảm khái, Khấu Giang này quả thật là một cao thủ về mặt này. Nàng chẳng qua chỉ nói sơ qua một chút ý kiến, vậy mà ông ta không chỉ đã hiểu toàn bộ mà còn sử dụng một chút kiến thức thiết kế xây dựng của bản thân vào bên trong, bố cục của toàn trang viên được thiết kế khiến nàng vô cùng hài lòng.

Không bao lâu Khấu Giang đang bận bịu liền đi qua, Mẫu Đơn hỏi thăm sơ qua, ước chừng khoảng một tháng sau là có thể hoàn thành.

Xem xong trang viên, Mẫu Đơn liền đi về. Không tới hai ngày liền truyền đến tin tức, các tiểu thư quan gia tham gia tuyển tú phải tiếp nhận kiểm tra từ các ma ma trong cung tới từ An Dương. Nói ra thì toàn bộ tiểu thư quan gia của Vệ quốc không tới một ngàn, cũng hơn mấy trăm. Dĩ nhiên không thể toàn bộ đều nhập cung tuyển tú, trước tiên phải để các ma ma trong cung kiểm tra lễ nghi phép tắc, còn có cơ thể còn trong sạch hay không, trên người có bớt, vết sẹo hay không. Nói tóm lại là có một chút khuyết điểm thôi thì cũng bị loại rồi.

Tin tức này vừa truyền ra, Tư Cúc không khỏi cảm khái, nói với Mẫu Đơn: "Cô nương, thật không ngờ Tuệ Bảo cô nương phải nhập cung tuyển tú, thật lo cô nương ta có thể được chọn làm nương nương hay không." Tư Cúc vẫn rất lo lắng. Tuệ Bảo cô nương kia từng bất hoà với cô nương nhà mình, nếu thật sự vào cung làm nương nương rồi, cũng không biết có là làm khó dễ cô nương nhà mình không.

Mẫu Đơn đang xem bản thảo đã chỉnh sửa của Tây Du Ký đem từ chỗ Vệ Tử An về, nghe vậy cũng không ngẩng đầu, chỉ nói: "Yên tâm đi, nếu ta đoán

không sai, cô nương ta chỉ sợ ngay cả vòng đầu tiên cũng không qua nổi.”

Tư Cúc kinh ngạc: “Cô nương, dù sao Tuệ Bảo kia cũng là cô nương nhà quan. Về mặt lễ nghi quy tắc chắc sẽ không sai phạm, chẳng lẽ trên người có bớt hay vết sẹo?”

Mẫu Đơn lắc lắc đầu, cười nói: "Không phải.” Rồi không chịu nói thêm gì nữa, chỉ để lại Tư Cúc một mình ở đó khổ não suy nghĩ.

Mẫu Đơn sửa sửa đổi đổi bản thảo cuốn Tây Du Ký, càng thêm hợp với kinh kịch.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới chớp mắt đã qua hai ngày sau, ma ma trong cung đã tới Bình Lăng. Chuyện này có quan viên chuyên trách phụ trách, tìm một căn nhà lớn trong thành, để các tiểu thư quan gia ở Bình Lăng tham gia tuyển tú vào ở, để các ma ma dạy dỗ một ít lễ nghi quy tắc ở trong cung.

Thẩm Tuệ Bảo vừa bước vào liền làm nhiều người kinh ngạc. Dung mạo của cô nương ta vốn xinh đẹp tuyệt trần, lại ăn mặc trang điểm lộng lẫy một chút. Các tiểu thư quan gia nhìn qua liền sửng sốt, chỉ có các ma ma là không có biểu cảm gì cả, chỉ nghĩ các mỹ nhân ở trong cung đã gặp qua không ít người.

Sắc đẹp của Thẩm Tuệ Bảo, ở trong căn nhà dạo một vòng cũng không ai có thể sánh bằng cô nương ta cho nên cô nương ta kiêu ngạo không chịu làm quen với mọi người.

Sau một vòng kiểm tra, chỉ có mấy tiểu thư quan gia bởi vì trên người có vết bớt hay vết sẹo nho nhỏ là bị loại.

Những ma ma này chỉ kiểm tra thân thể của các tiểu thư quan gia thôi. Các quy tắc lễ nghi trong cung cũng chỉ nói sơ qua một chút, tới khi nhập cung rồi dĩ nhiên sẽ có ma ma chuyên trách dạy bảo những cái này, cho nên những ma ma này và những quan gia tiểu thư này không thể ở lại Bình Lăng lâu, chỉ có thể nán lại bảy ngày thôi.

Hiện giờ chỉ còn một ngày nữa là phải rời Bình Lăng đi An Dương rồi, sau khi Thẩm Tuệ Bảo tắm xong ngồi trước gương đồng bôi kem lên mặt, lúc đi ngủ luôn có cảm giác ngưa ngứa trên mặt. Cô nương ta cũng không quá để ý, chỉ nghĩ rằng qua một ngày nữa sẽ khởi hành về An Dương nhập cung làm nương nương, trong lòng chỉ có niềm vui sướng dạt dào và đắc ý. Cô nương ta cho rằng với dung mạo của cô nương ta thì muốn bị loại cũng hơi khó đó. Nghĩ tới những ngày chuyên sủng sau khi nhập cung, trong lòng Tuệ Bảo chỉ còn lại những ảo tưởng dạt dào, chìm đắm trong sự ảo tượng này chầm chậm thiếp đi.

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, Tuệ Bảo cảm thấy gương mặt mình càng ngày càng ngứa. Trong lòng cô nương ta hơi sa sầm, thầm cảm thấy có chút không ổn, cũng không dám kêu nha hoàn tiến vào, hoang mang vội vàng xuống giường kéo lê đôi giày tơ mềm tới trước gương đồng. Tới khi nhìn thấy gương mặt trong gương nổi đầy mẩn đỏ liền không chịu đựng nổi nữa, thét lên một tiếng, vung tay đẩy tấm gương rơi xuống đất.

Khi nha hoàn tiến vào, nhìn thấy cô nương mặt nổi đầy mẩn đỏ ở bên trong liền giật nảy mình, vội tiến lên trước: “Cô nương, cô nương, người sao vậy?”

Tiếng thét chói tai, tiếng hỗn loạn đã thu hút những tiểu thư quan gia khác tới đây. Ai nhìn thấy gương mặt Thẩm Tuệ Bảo đều hoảng sợ, lại sợ những cái đó sẽ truyền nhiễm, đều không dám tới gần, đứng ở ngoài cửa phòng chỉ chỉ trỏ trỏ. Có mấy tiểu thư quan gia lộ vẻ mặt vui sướng khi có người gặp hoạ. Bình thường bọn họ rất xem thường Thẩm Tuệ Bảo, chỉ cảm thấy cô nương ta kiêu căng ngạo mạn, tính tình đáng ghét, lời nói lúc nào cũng không che giấu được sự đắc ý về những ngày tháng tươi đẹp sau khi tiến cung, cho nên mấy tiểu thư quan gia đều không muốn gặp cô nương ta, bây giờ thấy cô nương ta như vậy đương nhiên vui sướng khi có người gặp hoạ rồi.

Rất nhanh, các quản sự ma ma cũng bị sự ầm ĩ này mà qua đây, vừa thấy tình trạng gương mặt của Tuệ Bảo, cũng không cảm thấy ngạc nhiên gì cả. Cái này đối với các bà mà nói thì chỉ là những chuyện bình thường mà thôi. Ma ma đi gọi đại phu qua đây. Đại phu cẩn thận bắt mạch xong chỉ nói là do dị ứng với phấn hoa mà thôi, cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi mấy tháng là có thể hồi phục, sẽ không để lại sẹo.

Thẩm Tuệ Bảo vừa nghe liền ngây ra. Hiện giờ cô nương ta đang vội nhập cung tuyển tú làm sao có thể đợi mấy tháng, cuống quýt nói: “Đại phu, ta… ngày mai ta phải khởi hành đi An Dương rồi, bộ dạng này làm sao có thể, cầu xin đại phu giúp đỡ một chút.”

Đại phu nói: “Cô nương, những mẩn đỏ trên mặt cô nương mặc dù không phải rất nghiêm trọng nhưng vẫn cần tịnh dưỡng cho tốt, ít nhất là hai tháng mới có thể hồi phục. Nếu cô nương muốn đi An dương chỉ sợ là không thể rồi, trước không nói trên đường không quen thời tiết có thể khiến vết thương nghiêm trọng hơn hay không, đi đường ngày đêm cũng rất mệt mỏi, thật sự rất bất lợi đối với sự tịnh dưỡng vết thương này.Ta thấy cô nương đừng nên đi An Dương thì vẫn hơn.”

Dáng vẻ này của cô nương ta, mấy quản sự ma ma làm sao có thể cho co nương ta đi An Dương, còn đưa tới trước mặt hoàng thượng. Hoàng thượng mà không trừng phạt các bà tội thất trách thì mới lạ đó.

Vì thế, mấy ma ma quản sự thương lượng liền đánh rớt Thẩm Tuệ Bảo, mặc cho Thẩm Tuệ Bảo khóc lóc cầu xin cũng vô dụng.

Tới khi Thẩm Tuệ Bảo bị đưa về Thẩm gia, Thẩm Hạo Quốc và Tạ di nương quả thật không dám tin, nhìn thấy mẩn đỏ trên mặt Thẩm Tuệ Bảo, cả hai đều tức giận không thôi, hỏi Thẩm Tuệ Bảo đã xảy ra chuyện gì. Thẩm Tuệ Bảo khóc thút thít kể lại: “Phụ thân, di nương, con cũng không biết xảy ra chuyện gì, buổi sáng thức dậy liền nhìn thấy gương mặt biến thành như vậy rồi… Hu hu hu, phụ thân, di nương, hai người nhất định phải làm chủ cho con, chỉ có người trong nhà mới biết con bị dị ứng phấn hoa của cỏ ngải thôi, nhất định là Tuệ Hương của nhị phòng. Hu hu, nhất định là nó thấy con đoạt đi vị trí tiến cung nên ghi hận trong lòng mới âm thầm hại con…”

Thẩm Hạo Quốc và Tạ di nương cũng cảm thấy lời này có lý. Hai người đối mắt nhìn nhau, di nương lập tức đỏ mắt: “Lão gia, người nhất định phải làm chủ cho Tuệ Bảo của chúng ta. Tuệ Bảo cũng đã 15 tuổi rồi, vốn luôn mong chờ vào lần này nhập cung làm nương nương có thể giúp lão gia hồi phục

quan chức, nhưng Tuệ Bảo xảy ra chuyện rồi. Đợi lần nữa là phải ba năm sau đó, Tuệ Bảo đợi không nổi đâu."

Thẩm Hạo Quốc cũng tức giận không thôi, vốn tưởng bản thân có thể trông chờ vào Tuệ Bảo, bây giờ xảy ra chuyện, lập tức chạy tới chỗ nhị phòng.

Phu nhân nhị phòng Vưu thị vừa nghe, tức giận không thôi: "Đại ca, lời này vậy mà nói được sao. Tuệ Bảo nhà huynh xảy ra chuyện liền đổ cho Tuệ Hương nhà muội sao? Huynh không thể vu khống như vậy được, đây chẳng phải là huỷ đi thanh danh của Tuệ Hương bọn muội sao?"

Thẩm Hạo Quốc hừ một tiếng: "Lúc trước vị trí tuyển tú này vốn thuộc về Tuệ Hương nhưng lại bị Tuệ Bảo của bọn ta đoạt đi. Tuệ Hương nhà muội đương nhiên là ghi hận trong lòng. Chuyện này ngoại trừ Tuệ Hương nhà bọn muội ra thì còn ai có thể làm chứ?"

Vưu thị tức tới ngất đi, Tuệ Hương ở bên cạnh cũng đỏ mắt: "Đại bá, bá không thể vu oan cho con như vậy được." Cô nương ấy tuy hận Tuệ Bảo cướp đi vị trí của cô nương ấy nhưng cũng không nghĩ tới việc đi hại tỷ muội của mình.

Vưu thị cũng thấy không thể để Thẩm Hạo Quốc vu oan cho cô nương nhà mình như vậy được, nhất định phải kêu Thẩm Hạo Quốc tới trước mặt đại lão thái gia để phân xử mới được.

Thẩm Hạo Quốc cảm thấy bản thân lần này có lý, chỗ nào phải sợ chứ, cùng người của nhị phòng đi tới chỗ đại lão thái gia.

Hết chương 88.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Editor: Vanny

Thẩm đại lão thái gia xuất thân từ võ tướng, lúc này đang ở trong viện luyện võ. Mặc dù thời tiết đã chuyển lạnh nhưng đại lão thái gia cũng chỉ mặc một bộ thường phục mỏng. Thấy ba người đang bước vào trong viện, đại lão thái gia không để ý bọn họ, vẫn tiếp tục luyện quyền pháp.

Ba người cũng không dám làm phiền lão thái gia luyện quyền, đứng ở bên cạnh chờ. Tới khi đại lão thái gia luyện quyền xong đang thu tay lại, lúc này Thẩm Hạo Quốc mới tiến lên trước gọi phụ thân.

Thẩm đại lão thái gia không để ý ông ta, nhận lấy khăn vải từ tay Dư di nương ở bên cạnh lau mồ hôi trên mặt. Nói tới Dư di nương, là di nương mà lúc trước đi theo hầu hạ đại lão thái gia từ Bình Lăng tới An Dương. Sau đó đại lão thái gia ở bên đó cùng Dư di nương sinh hạ thứ tử Thẩm Hạo Niên. Nhi tử dòng thứ này năm nay chỉ mới 18 tuổi. Vì từ nhỏ đã đi theo bên cạnh đại lão thái gia, tính cách rất đoan chính, không bị dạy hư, bây giờ cũng theo đại lão thái gia về Bình Lăng, lúc này có việc đi ra ngoài rồi.

Thẩm Hạo Quốc nhìn thấy Dư di nương liền nhớ tới người đệ đệ kia nhỏ hơn ông ta tới 20 tuổi. Tâm trạng liền có chút không tốt, lại nhớ tới hôm nay qua đây là vì chuyện của Tuệ Bảo, đành phải nhịn xuống cơn giận ở trong lòng nói với đại lão thái gia: "Phụ thân, người hãy làm chủ cho Tuệ Bảo. Tuệ Bảo khó khăn lắm mới có tư cách tham gia tuyển tú nhưng lại bị Tuệ Hương làm hỏng mất rồi. Nó đố kỵ Tuệ Bảo, đã thêm phấn cỏ ngải vào kem thoa của Tuệ Bảo, làm hại Tuệ Bảo bị phá huỷ gương mặt, ngay cả cơ hội để nhập cung tuyển tú cũng mất rồi. Phụ thân người nhất định phải làm chủ cho Tuệ Bảo."

Vưu thị cũng khóc lóc tiến lên: "Công công, người đừng nghe đại ca nói lung tung. Tuệ Hương của tụi con không phải loại người như vậy, coi như Tuệ Bảo đã cướp đi vị trí tiến cung của nó. Tuệ Hương cũng sẽ không hãm hại tỷ muội của mình như vậy đâu."

Thẩm Tuệ Hương đỏ mắt tiến lên: "Tổ phụ, xin người làm chủ cho Tuệ Hương. Chuyện của tam tỷ không phải do Tuệ Hương làm."

Thẩm đại lão thái gia nhận lấy chén trà từ trong tay Dư di nương bên cạnh, uống một ngụm. Lúc này mới nhìn về phía Thẩm Hạo Quốc, hừ một tiếng: "Con ngược lại nói nói xem tại sao con khẳng định chuyện này là do Tuệ Hương làm? Con nhìn thấy tận mắt sao? Chỉ nghe lời nói một phía của Tuệ Bảo liền nói là do Tuệ Hương làm? Lão đại, con đã bốn mươi mấy tuổi rồi, đầu óc có thể trưởng thành hơn không? Con tổn hại thanh danh của Tuệ Hương như vậy có lợi ích gì đối với các cô nương Thẩm gia chứ? Đều là người một nhà, có phúc thì cùng hưởng, có hoạ thì cùng chia."

Thẩm Hạo Quốc nóng nảy: "Phụ thân, chuyện Tuệ Bảo dị ứng với phấn hoa cỏ ngải chỉ có người trong nhà của Thẩm gia biết, không phải Tuệ Hương thì có thể là ai chứ?"

Thẩm đại lão thái gia hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Được rồi, chuyện này tới đây là kết thúc, đừng tranh cãi thêm là ai làm nữa. Chuyện tới nước này rồi thì coi như Tuệ Bảo không có duyên phận này vậy."

"Phụ thân..." Thẩm Hạo Quốc trợn tròn mắt, không rõ vì sao phụ thân không truy cứu chuyện này. Nếu Tuệ Bảo tiến cung làm nương nương rồi, lợi ích đối với Thẩm gia biết bao mà kể, phụ thân già rồi hồ đồ chăng!

Đại lão thái gia cũng không chịu nói nữa, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay: "Đều về hết đi."

Vưu thị và Tuệ Hương nói tiếng cảm ơn với đại lão thái gia, hành lễ rồi mới lui ra ngoài. Thẩm Hạo Quốc có không cam tâm đi nữa cũng biết phụ thân đã ra quyết định rồi, ông ta có nói thêm gì nữa cũng là vô ích thôi, không khỏi vung tay áo, tức giận đùng đùng đi khỏi. Nhìn dáng vẻ đại nhi tử như vậy, vẻ mặt Thẩm đại lão thái gia hơi sa sầm, lại nhịn không được thở dài.

Dư di nương ở phía sau lo lắng bước lên đỡ đại lão thái gia: "Lão gia, ông không sao chứ."

Thẩm đại lão thái gia lắc lắc đầu: "Không sao, không sao, chỉ là tại sao lão đại lại bị Vương thị nuôi thành như vậy chứ? Nếu sớm biết như thế, ta sẽ không để lão đại ở bên cạnh bà ta rồi." Nói xong lại thở một hơi dài, cùng Dư di nương đi về phòng.

~~diiiiieeennnnnddddannnnnllleeequyđoonnnnn~~dđ iennnndaânllllleêquyđoônnnnnnn~~

Tin tức Thẩm Tuệ Bảo bị loại đã nhanh chóng truyền tới Thẩm gia. Tư Cúc ngạc nhiên không thôi, quấn lấy Mẫu Đơn hỏi vì sao: "Cô nương, sao cô nương biết Tuệ Bảo cô nương sẽ bị loại vậy? Đoán chuẩn quá đi, chuyện mặt Tuệ Bảo cô nương nổi đầy mẩn đỏ rốt cuộc là ai làm vậy?"

Chuyện của điện hạ Mẫu Đơn chưa từng giấu giếm Tư Cúc điều gì, cười nói: "Chuyện Tuệ Bảo tiến cung đối với điện hạ mà nói vốn không hề gì, coi như sau này điện hạ… Vậy kết cục của Tuệ Bảo đối với điện hạ mà nói càng không quan trọng, cũng không bởi vì ta mà tha hay giết cô nương ta. Điện hạ cảm thấy không quan trọng nhưng bá tổ phụ lại không cảm thấy như vậy. Bá tổ phụ là người của điện hạ, như vậy thì tuyệt đối sẽ không cho người của Thẩm gia và Tuyên đế có bất kỳ quan hệ gì, dù là một cô nương ở hậu viện cũng không được. Cho nên chuyện này là bá tổ phụ làm đó." Ban đầu nàng vẫn không dám khẳng định Thẩm đại lão thái gia là người của điện hạ. Bây giờ Tuệ Bảo xảy ra chuyện, nàng mới dám khẳng định bá tổ phụ là người của điện hạ.

Tư Cúc vừa nghĩ, thì ra là vì lý do như thế.

Chưa tới hai ngày lại truyền đến một tin giật gân. Tưởng hầu phủ buôn lậu muối. Số ngân lượng do buôn lậu muối mấy chục năm nay đã đạt tới con số mấy nghìn vạn. Trong thời đại mà muối, sắt, đồng cực kỳ quan trọng như vậy, những thứ muối, sắt và đồng đều là do quan phủ độc quyền vận chuyển, buôn bán, không thể tự tiện tàng trữ vận chuyển. Huống chi số ngân lượng đã đạt đến mấy ngàn vạn như vậy, đây là trọng tội đủ để diệt cửu tộc rồi.

Đồng thời bị kéo xuống ngựa còn có mấy thế gia ở Bình Lăng, cũng vì tham gia buôn lậu muối với Tưởng hầu phủ. Mấy nhà này cũng không tham lam như Tưởng hầu phủ, chẳng qua chỉ mới mấy trăm vạn lượng thôi.

Tới khi Mẫu Đơn nghe Niệm Hương kể chuyện này, nàng sợ run lên, đứng bật dậy tại chỗ, ngay cả chiếc ghế ở phía sau cũng lảo đảo ngả bịch một tiếng lớn nàng cũng không phản ứng, chỉ sửng sờ nhìn Niệm Hương ở trước mặt. Đầu óc lờ mờ nhớ tới một chuyện mà trong phút chốc trở nên rõ ràng.

Niệm Hương hoảng sợ vội dựng cái ghế đằng sau Mẫu Đơn: "Cô nương, người sao vậy?"

Mẫu Đơn há miệng thở dốc, quay đầu hỏi niệm Hương: "Niệm Hương, lúc nãy ngươi nó Tưởng gia như thế nào?" Giọng nói của nàng hơi run run cũng có chút hơi phấn khích.

Niệm Hương nói: "Tưởng hầu phủ buôn lậu muối. Bây giờ bị điện hạ tra ra rồi, con số gần mấy ngàn vạn lượng. Lần này Tưởng hầu phủ e rằng không thể khôi phục lại được nữa."

"Phải đó, mấy ngàn vạn lượng bạc…" Mẫu Đơn lẩm bẩm. Nàng nhớ tới một chuyện ở kiếp trước. Đó là lúc sau khi nàng chết được mười mấy năm, lúc đó Thẩm gia sớm đã mất từ lâu, nàng cả ngày phiêu bạt trên thế gian, có một ngày nàng trôi tới một cái chợ, nghe người trong cái chợ bàn luận sôi nổi về một chuyện.

"Nghe nói chưa? Mười mấy năm trước ở đô thành bình Lăng có nhà Tưởng hầu phủ, nghe nói buôn lậu muối, con số lên tới mấy ngàn vạn lượng bạc, sau đó bị thánh thượng tịch thu tài sản, nên giết thì giết, nên lưu đày thì lưu đày, nhưng mà mấy ngàn vạn lượng này thì lại không biết ở đâu. Nghe nói mấy ngày trước đã tìm ra mấy ngàn vạn lượng này rồi, ở quê nhà của Tưởng hầu phủ. Tưởng hầu gia không phải người ở huyện Tam Nghĩa sao? Ông ta chôn hết toàn bộ ngân lượng ở trên núi, nghe nói thời gian trước núi bị sạt lở, những thùng ngân lượng đó bị lộ ra, lúc này mới bị người ta phát hiện, nhưng mà nghe nói bị tranh giành gần hết rồi. Ôi, nghe nói rất nhiều người tới chân núi đào ngân lượng, hay là chúng ta cũng đi đào thử?"

Mẫu Đơn nghe có chút không nhớ rõ nguyên văn, chỉ nhớ không lầm là khoản ngân lượng của Tưởng hầu phủ chôn ở dưới chân núi. Thời gian quá lâu, núi bị sạt lở mới bị người ta phát hiện. Cho nên lần này điện hạ dù có xét nhà của Tưởng hầu phủ cũng sẽ không tìm thấy khoản ngân lượng đó. Mà mười mấy năm sau, toàn bộ Vệ quốc dưới sự thống trị của điện hạ dân giàu nước mạnh, khoản ngân lượng đó cũng chỉ là thêu hoa trên gấm mà thôi. Nhưng nếu khoản ngân lượng đó đặt ở hiện tại thì khác rồi, bây giờ đang là lúc điện hạ cần ngân lượng, nếu có thể tra xét ra khoản ngân lượng này sẽ có lợi rất lớn cho sau này.

Mẫu Đơn vô cùng kích động. Mấy ngày nay nàng cố gắng cải biên Tây Du Ký thành kinh kịch, còn có xây dựng trang viên, tất cả đều vì điện hạ cần tiền, nàng muốn kiếm thật nhiều tiền giúp đỡ cho điện hạ. Nhưng bây giờ có một cơ hội tốt bày ra trước mắt, nàng nên làm sao đây? Nói cho điện hạ? Chỉ là làm sao nói cho điện hạ đây? Điện hạ cũng không có cách nào tra ra nơi giấu ngân lượng đó, thì nàng làm sao lại biết được?

Đứng tại chỗ một hồi lâu, Mẫu Đơn mới thở dài, lại ngồi xuống.

Qua không bao lâu, Tư Cúc từ ngoài tiến vào, nói rằng người dưới trướng của điện hạ tới đón cô nương qua vương phủ một chuyến, có chuyện cần thương lượng.

Mẫu Đơn cũng biết trước mắt nên xem tình hình của điện hạ bên kia như thế nào rồi mới tính tiếp, ra khỏi phòng, nhìn thấy Trần Hoằng Văn đang đứng ở trong viện, dáng đứng thẳng tắp, thấy nàng tới, y hơi khom lưng, cười nói: "Mẫu Đơn cô nương, điện hạ sai thần tới đón người qua vương phủ một chuyến."

Mẫu Đơn gật gật đầu, theo Trần Hoằng Văn lên xe ngựa, chạy một mạch tới vương phủ.

Đến khi tới viện của điện hạ ở, Trần Hoằng Văn chỉ chỉ thư phòng, ý nói điện hạ đang ở trong thư phòng, kêu nàng tự mình vào. Mẫu Đơn bước lên trước mấy bước, đi lên bậc thang, tới trước cửa thư phòng, khẽ gõ cửa, lập tức vang lên giọng nói hơi lạnh lùng của Yến Vương ở bên trong: "Vào đi."

Mẫu Đơn đẩy cửa vào, vừa nhìn đã thấy Yến Vương đang ngồi ngay ngắn sau án thư rộng rãi làm bằng gỗ tử đàn. Mười mấy ngày không gặp, y hình như đã ốm đi một chút, góc cạnh càng sắc nét hơn. Thấy nàng bước vào, Vệ Lang Yến cười cười, vẫy vẫy tay với nàng: "Mau qua đây, cho nàng xem cái này nè."

Mẫu Đơn đi tới. Vệ Lang Yến thuận tay kéo nàng vào lòng, hôn hôn trán nàng, lật lật thư từ trên thư án để nàng thấy nội dung trên bức thư. Mẫu Đơn càng xem trong lòng càng sửng sốt. Tới khi xem xong bức thư, nàng kích động ngẩng đầu lên: "Điện hạ, cái này kiếm được ở đâu vậy? Những điều viết trên đó đều là thật chứ? Đào Uyển Nương thật sự là di mẫu của thiếp sao? Điện hạ sao lại biết chuyện của Uyển Nương?"

Vệ Lang Yến cười nói: "Chuyện của nàng đương nhiên ta đều biết hết. Chuyện nàng và Uyển Nương gặp gỡ trên thuyền dĩ nhiên ta cũng biết. Vốn ta cũng không chú ý bà ấy, chỉ là nàng có nhớ mấy ngày trước, ngày mà ta đưa nàng về Thẩm gia, trên đường ngang qua trước cửa nhà Tưởng hầu phủ, không phải có rất nhiều người vây quanh, ồn ào lắm sao? Ta sai Vân Hạc đi xuống tra xét một chút, phát hiện Đào Uyển Nương đang quỳ trước cổng lớn Tưởng hầu phủ khóc lóc thảm thiết."

Hắn kể một lượt chuyện đã xảy ra. Ngày đó lúc đưa Mẫu Đơn về Thẩm gia có đi ngang qua Tưởng hầu phủ, tình cờ gặp Đào Uyển Nương đang ở trước cổng lớn hầu phủ khóc lóc. Sau đó Dung Vân Hạc đưa Đào Uyển Nương về vương phủ. Lúc này mới từ trong miệng Đào Uyển nương biết được, bà ấy là thiếp của đại lão gia Tưởng gia, ở Tưởng gia sinh được một cô nương. Cô nương đó năm nay cũng 12 tuổi rồi. Mấy năm trước bởi vì phu nhân của Tưởng đại lão gia vu cho bà ấy tội trộm đồ, dưới cơn nóng giận bà ấy bị đuổi khỏi hầu phủ. Sau đó Đào Uyển Nương liền trở về huyện Khai Bình. Vài ngày trước Đào Uyển Nương nghe người ta nói Tam Nương, cô nương do bà ấy sinh ra sống rất cực khổ ở Tưởng hầu phủ. Trong lòng bà ấy rất đau khổ, liền quay lại Bình Lăng muốn gặp Tam Nương một chút, liền quỳ gối ở trước cổng lớn hầu phủ.

Vệ Lang Yến cười nói: "Tưởng hầu phủ thất thế, nói ra cũng thiệt thòi cho Đào Uyển Nương. Cuộc sống trước kia của bà ấy ở Tưởng hầu phủ, mấy năm đầu rất được Tưởng đại lão gia sủng ái. Sau đó sinh con xong sức khoẻ bị tổn hại nên mới từ từ mờ nhạt trước mắt Tưởng đại lão gia. Trước tiên ta cũng chỉ thăm dò bà ấy một chút, nói nếu bà ấy có thể tìm ra chứng cứ buôn lậu muối của Tưởng hầu phủ thì sẽ giúp bà ấy cứu nữ nhi ra, sẽ không truy cứu trách nhiệm của bọn họ. Ta không ngờ bà ấy là một thị thiếp mà cũng biết chuyện của Tưởng hầu gia. Ai ngờ bà ấy nói với ta, có lần Tưởng đại lão gia uống say ngủ lại chỗ bà ấy có nói với bà ấy chuyện Tưởng hầu gia buôn lậu muối. Bà ấy biết đó là chuyện liên luỵ tới tru di cửu tộc, cũng không dám nói gì lung tung với bên ngoài. Nói rằng Tưởng đại lão gia có nói hầu gia có người thiếp ở bên ngoài, các thư từ liên hệ đều được cất giấu ở chỗ người thiếp đó.

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Không ngờ Tưởng hầu gia kia giấu người thiếp đó kỹ thật. Ta sai người không ngủ không nghỉ đi theo ông ta mấy ngày mới biết được chỗ ở của người thiếp đó, cũng may là những thư từ đó ông ta chưa kịp thủ tiêu nên mới tìm được chứng cứ."

Mẫu Đơn không ngờ cuối cùng lại là di mẫu của mình giúp điện hạ giải quyết chuyện này, lại nhớ tới thứ mà nàng nhìn thấy trên thư lúc nãy, hỏi: "Điện hạ, vậy sao chàng biết được bà ấy là di mẫu của thiếp?"

Vệ Lang Yến lại cúi đầu hôn môi nàng, mười mấy ngày nay không gặp, rất là nhớ nàng. Hắn cũng không vội trả lời nàng, bắt đầu nhẹ nhàng cắn mút môi nàng. Tới khi hô hấp hai người đều không ổn mới buông nàng ra, cười nói: "Lúc trước không phải nàng hoài nghi bà ấy là di mẫu của nàng sao? Cho nên ta sai người đi huyện Khai Bình điều tra. Di mẫu nàng cũng đã thừa nhận bà ấy là đứa trẻ được nhặt về. Lúc trước ở Lâm Hoài gặp được, cha mẹ nuôi của bà ấy nói rằng thấy một bà lão bỏ bà ấy lại ở ven đường, bọn họ canh cả ngày cũng không thấy ai tới nhận đứa bé đó nên bọn họ mới nhận về nuôi."

Mẫu Đơn im lặng, trong lòng không biết có cảm giác gì, chỉ cảm thấy Miêu lão phu nhân kia thật là đáng hận vô cùng. Nàng nhịn không được thở dài, lại hỏi: "Điện hạ, tình hình Tưởng hầu phủ hiện nay như thế nào rồi?"

Bàn tay Vệ Lang Yến vô thức sờ soạng vòng eo của nàng, nói: "Đều đã bị bắt giữ hết rồi, hôm nay đã có quan binh tới hầu phủ xét nhà rồi, mấy nhà khác cũng không bỏ qua. Bọn họ đều là người của thái hậu, không thể giữ lại ở Bình Lăng." Mấy gia tộc ở Bình Lăng gần như bị dọn dẹp sạch sẽ. Hắn cũng có thể yên tâm một chút, bây giờ điều đáng lo nhất là, khoản ngân lượng đó của Tưởng hầu phủ rốt cuộc ở đâu. Hoằng Văn nói hôm nay đã lục soát cả ngày, căn bản không thấy khoản ngân lượng đó.

Mẫu Đơn thấy dáng vẻ cau mày của hắn, muốn nói ra tung tích của khoản ngân lượng đó cho hắn nghe, nhưng nên giải thích như thế nào với hắn về việc sao nàng biết tung tích của khoản ngân lượng đó? Nói bản thân đã sống lại sao? Nhớ tới việc hắn đối xử với Du Dung Châu, nàng sợ, nàng sợ hắn sẽ tìm một đại sư, nàng sợ hắn sẽ xem nàng là yêu nghiệt.

Âm thầm thở dài trong lòng, cuối cùng Mẫu đơn cũng không nói ra tung tích của khoản ngân lượng đó cho Vệ Lang Yến, nghĩ rằng tới khi nào tìm được một cái cớ thích hợp sẽ nói cho hắn biết cũng không muộn, lại nhớ tới Đào Uyển Nương, không khỏi hỏi: "Điện hạ, di mẫu của thiếp hiện đang ở đâu? Thiếp có thể đi thăm dì ấy không?

Hai mẹ con Đào Uyển Nương hiện đang ở vương phủ, Vệ Lang Yến sai người dẫn Mẫu Đơn tới phòng của bọn họ. Lúc nhìn thấy biểu muội Tam Nương, Mẫu Đơn mới cảm thấy kinh hãi. Tam Nương đã 12 tuổi rồi, nhưng cơ thể lại gầy yếu, còn không tốt bằng đứa bé 10 tuổi, trốn ở sau lưng Đào Uyển Nương, thấy người liền sợ hãi.

Đào Uyển Nương không ngờ sẽ gặp Mẫu Đơn ở trong vương phủ, hơi sửng sốt, hồi lâu sau mới đứng lên chào hỏi Mẫu Đơn.

Uyển Nương trải qua mấy ngày nay cũng càng ngày càng ốm đi. Mẫu Đơn thở dài, cũng không giấu giếm chuyện gì, kể lại một lượt chuyện Miêu lão phu nhân bỏ rơi bà ấy, lại nói mình là cháu ngoại của bà ấy. Đào Uyển Nương hơi ngây người, không ngờ chuyện lại như thế.

Mẫu Đơn nhìn dáng vẻ của bà ấy, hỏi: "Di mẫu, bây giờ dì và Tam Nương đều không có chỗ nào để đi, có thể theo con về nhà được không?" Mặc kệ như thế nào, dung mạo của bà ấy và mẫu thân giống nhau như vậy, bản thân cũng không đành lòng để bà ấy chịu khổ.

Nhưng Uyển Nương lại cười khổ lắc đầu: "Mẫu Đơn cô nương, không cần đâu. Bây giờ ta chỉ muốn dẫn Tam Nương về huyện Khai Bình, bình bình an an ở cùng với cha mẹ. Bọn họ cũng già rồi, cần ta ở bên cạnh chăm sóc. Mặc kệ như thế nào, bọn họ cũng đã nuôi dưỡng ta mấy chục năm. Ta cũng chỉ cảm thấy bọn họ mới là phụ mẫu của ta."

Mẫu Đơn cũng không khuyên can gì nữa, lại nói chuyện với hai người một hồi rồi mới từ biệt. Sau đó nàng lén lút bảo điện hạ cho hai mẹ con họ nhiều ngân lượng một chút rồi mới nhờ điện hạ tiễn họ về huyện Khai Bình.

Tới tối sau khi trở về, Mẫu Đơn nói hết chuyện này cho Thẩm Thiên Nguyên. Ông hơi sửng sốt, một lúc sau mới cười khổ.

Mẫu Đơn hỏi ý kiến của Thẩm Thiên Nguyên, ông mới nói: "Lúc trước mẫu thân con thường càm ràm bên tai ta, nói nếu gặp được muội muội của mình, kêu ta nhất định phải đối xử tốt với muội ấy. Khi mẫu thân con qua đời, ta vẫn luôn muốn giúp mẫu thân con tìm vị muội muội này. Nói ra thì, đối với vị di mẫu này của con cũng chỉ cảm thấy bà ấy là muội muội của mẫu thân con, là di mẫu của con. Ta nghĩ nếu thật sự tìm được, nếu muội ấy gặp khó khăn, ta nhất định sẽ giúp đỡ. Bây giờ muội ấy không đồng ý ở nhà chúng ta thì cũng hết cách, may mà điện hạ đồng ý đưa hai người họ về huyện Khai Bình, như vậy ta cũng yên tâm một chút."

Mẫu Đơn mấp máy môi, nói ra thì nàng quả thật có ý muốn di mẫu chăm sóc cho phụ thân nàng. Bây giờ xem ra phụ thân nàng cũng vô ý nên không nói thêm gì nữa, nhưng không ngờ Thẩm Thiên Nguyên lại nhìn thấu suy nghĩ của nàng, cười nói: "Mẫu Đơn, mẫu thân con là nữ tử mà ta yêu nhất trên đời này, mặc kệ gặp được bao nhiêu nữ tử ưu tú khác, hoặc là nữ tử có dung mạo tương tự, đối với ta mà nói, trái tim ta chỉ có mẫu thân con, bất kỳ ai cũng không thể thay thế được vị trí của nàng ấy. Mẫu Đơn, con với A Hoán đều lớn rồi, cũng không giấu gì các con, kỳ thực ta không có ý định tái hôn. Ta nghĩ có thể thấy các con bình an, khoẻ mạnh mà lớn lên, lập gia đình, thì đó là chuyện may mắn nhất trong suốt cuộc đời này."

Hết chương 89.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn nói không nên lời cảm giác ở trong lòng. Nếu là kiếp trước có lẽ nàng sẽ rất sợ phụ thân tái hôn, sợ kế mẫu đối với nàng không tốt, đối xử tệ với A Hoán. Sống lại lần nữa, nàng đã nghĩ thông rất nhiều, cảm thấy sau cùng phụ thân cũng sẽ già đi, hi vọng sẽ có người bên cạnh lo lắng chăm sóc cho ông. Bây giờ nghe ông nói như thế, trong lòng có chút mờ mịt. Trên đời này vẫn còn một nam nhân tốt như vậy sao, kiếp trước trải qua chuyện của La Nam, nàng vẫn luôn có sự đề phòng đối với nam nhân, luôn cảm thấy nam nhân sẽ không thể nào có tình cảm thật sự với nữ nhân. Bởi vậy dù nàng đã trao thân cho điện hạ, coi như là thích điện hạ, trong đầu vẫn như cũ có chút đề phòng đối với điện hạ. Giống như lúc nãy, nếu như nàng không đề phòng điện hạ thì đã sớm nói ra tung tích của khoản ngân lượng đó rồi, nhưng từ đầu tới cuối nàng vẫn không có can đảm nói ra.

Thẩm Thiên Nguyên nhìn dáng vẻ có chút ngẩn ngơ của nữ nhi, biết nàng lại nhớ tới chuyện của La Nam, không khỏi dịu dàng nói: "Mẫu Đơn, gặp phải loại người đó đối với con mà nói không phải là chuyện xấu, chỉ là con đừng có xem nam nhân khắp thiên hạ đều là loại người như La Nam, chẳng hạn như điện hạ, người là thật lòng thật dạ đối với con, điện hạ không giống La Nam." Đây gọi là người ngoài cuộc thì tỉnh táo còn người trong cuộc thì u mê.

Cơ thể Mẫu Đơn chấn động, từ từ gục đầu xuống: "Phụ thân, con biết rồi."

Thẩm Thiên Nguyên không nói thêm gì nữa, biết rằng chuyện này phải tự mình Mẫu Đơn nghĩ thông mới được.

Mẫu Đơn rất nhanh liền quăng chuyện đó ra sau đầu, chỉ là ngày hôm sau điện hạ lại sai người tới mời nàng qua vương phủ.

Vệ Lang Yến vẫn ở trong thư phòng như cũ. Tuy rằng chuyện của Tưởng hầu phủ đã giải quyết, chỉ là lúc tra xét nhà lại tra không ra ngân lượng. Đồ đạc trong khố phòng cộng lại hết cũng chỉ khoảng từ 10 đến vạn lượng bạc, đây hoàn toàn không khớp số. Hắn đang lật xem thư từ có được từ Tưởng hầu phủ, xem xem có thể tìm thấy dấu vết gì từ đó hay không. Những chuyện tiếp theo cần dùng tới ngân lượng thật sự rất nhiều, nếu có thể tìm được khoản ngân lượng tàng trữ của Tưởng hầu phủ, thì ít nhất trong vòng hai năm tới sẽ không phải lo tới chuyện tiền bạc.

Nghe tiếng mở cửa, Vệ Lang Yến biết là Mẫu Đơn đã tới, nói tiếng vào đi, liền nghe thấy tiếng mở cửa. Hắn nhìn trên người Mẫu Đơn mặc chiếc áo dài tay lỡ màu tím nhạt, phía dưới là chiếc váy dài màu hải đường, đôi chân mang giày gấm thêu hoa. Mái tóc đen được bới đơn giản, chỉ cài cây trâm hoa mai đỏ khảm tơ vàng. Sắc mặt nàng hơi nhợt nhạt, dưới mắt có quầng thâm nhạt, nhìn thấy hắn, nàng lộ nét tươi cười, gọi tiếng điện hạ.

Vệ Lang Yến vẫy vẫy tay với nàng, tới khi nàng tới gần, liền theo thói quên cũ ôm chặt nàng vào lòng, bên dưới liền nảy sinh phản ứng sinh lý. Nhưng hắn chỉ là ôm nàng, hôn nàng, thấy nàng có chút mệt mỏi, hỏi: "Hôm qua ngủ không ngon sao?" Lại hô bên ngoài: "Đem chén chè hạt sen táo đỏ vào đây."

Tối qua Mẫu Đơn quả thật ngủ không ngon, lăn qua lăn lại nghĩ tới chuyện của Yến Vương, còn có khoản ngân lượng kia nên nói với Yến Vương như thế nào, tới lúc ngủ thiếp đi thì trời đã sáng. Chỉ ngủ được hai canh giờ thì phải dậy rồi, lúc này mới có chút phờ phạc.

Điện hạ hỏi như vậy, nàng cũng không tiện nói là vì khoản ngân lượng kia, chỉ hàm hồ nói là lo lắng cho di mẫu.

Vệ Lang Yến cười nói: "Nàng không cần lo lắng cho bà ấy. Sáng sớm hôm nay ta đã phái người đưa bà ấy về huyện Khai Bình rồi."

Mẫu Đơn dạ một tiếng, cúi đầu nhìn thư từ trên thư án, đều là chuyện liên quan đến Tưởng hầu phủ, nàng biết điện hạ vẫn đang nghĩ tới tung tích khoản ngân lượng đó, há há miệng, lại phát hiện bản thân không tài nào mở miệng nói ra được, không nói nhiều, chỉ tựa đầu vào ngực điện hạ.

Rất nhanh, Cưu Lan liền đưa chè hạt sen táo đỏ vào. Vệ Lang Yến đưa chén chè tới trước mặt nàng: "Mau ăn đi."

Mẫu Đơn từng ngụm từng ngụm ăn hết chén chè hạt sen táo đỏ. Điện hạ để nàng nằm ở ghế quý phi bên cạnh nghỉ ngơi, còn mình thì ngồi ở trên thư án nghiên cứu các thư từ đó.

Mẫu Đơn nằm trên ghế quý phi ngơ ngác nhìn nam tử ở bên phải. Hắn đang mím chặt môi, mày hơi nhíu lại, lúc nào cũng cầm bút viết gì đó vào tờ giấy Tuyên thành bên cạnh. Nàng nhìn tới mê mẩn, không bao lâu thì ngủ thiếp đi. Tới lúc tỉnh lại thì đã qua buổi trưa, điện hạ vẫn ngồi ở phía sau thư án xem những thư từ đó. Nghe tiếng động, hắn ngẩng đầu nhìn về phía nàng, thấy nàng đã tỉnh, hắn từ chỗ ngồi đứng dậy, sải bước tiến về phía nàng, khom người bế nàng lên.

Thẩm Mẫu Đơn vẫn còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng, tới khi điện hạ bế nàng lên, nàng mới ý thức được ôm lấy cổ hắn, hoàn toàn tỉnh hẳn: "Điện hạ…"

Vệ Lang Yến hơi nghiêng đầu, cười cười với nàng: "Đã qua buổi trưa, nàng vẫn chưa ăn gì cả. Ta ôm nàng qua ăn một chút." Nói xong liền đi tới đá văng cánh cửa phòng cách vách, bên trong đã bày sẵn đồ ăn và thức uống. Vệ Lang Yến đặt Mẫu Đơn xuống ghế ngồi xong liền ngồi xuống kế bên nàng, múc trước cho nàng một chén nhỏ canh cá trích màu trắng sữa: "Mau nếm thử xem mùi vị thế nào, nhà bếp mới vừa nấu xong đấy."

Mẫu Đơn ăn một muỗng nhỏ, hương vị tươi ngon, cũng múc thêm cho hắn một chén, hỏi: "Điện hạ, tiểu thế tử đâu? Thế tử đã ăn chưa."

Vệ Lang Yến uống một ngụm canh: "Nàng không cần lo cho nó, nó đã ăn rồi."

Tới khi hai người ăn trưa xong, hai người lại trở về thư phòng. Điện hạ vẫn bận rộn như cũ, nhưng Mẫu Đơn lại không ngủ thêm được nữa, nói với điện hạ một tiếng liền đi tìm Tử An, hai người thì thầm nói chuyện cả một buổi chiều. Tới khi sắc trời dần tối, Mẫu Đơn đi từ biệt điện hạ chuẩn bị về Thẩm phủ.

Lúc Mẫu Đơn đi qua, điện hạ vẫn đang bận rộn ở trước thư án. Ánh nến chập chờn khiến bóng lưng của hắn có chút mông lung, cũng có chút mơ hồ, nhìn không rõ biểu cảm trên mặt hắn. Mẫu Đơn khẽ nói: "Điện hạ, thiếp phải về rồi."

Vệ Lang Yến ngẩng đầu, tuỳ tiện đặt cây bút lông trên tay xuống cái nghiêng bằng ngà voi bên cạnh, đứng dậy. Hắn quay lưng về phía ánh nến, dáng người hiển nhiên càng cao lớn. tới khi hắn tới trước mặt, Mẫu Đơn cảm thấy bản thân phải hơi ngẩng đầu mới có thể nhìn rõ hắn. Vẻ mặt hắn rất dịu dàng, đưa tay nắm tay nàng, hắn nói: "Đi thôi, ta đưa nàng về."

Mẫu Đơn đáp một tiếng, hai người ra khỏi phòng, lên xe ngựa, xe chạy một mạch tới Thẩm phủ. Trên xe ngựa không có đèn cầy hay đèn dầu, chỉ có ánh sáng le lói từ bên ngoài chiếu vào. Mẫu Đơn nhìn sắc mặt uể oải của nam nhân đang ôm nàng vào lòng này, trong lòng rất không nỡ. Đôi tay áp trên ngực hắn, nhẹ giọng hỏi: "Điện hạ, có phải chuyện của hầu phủ còn chưa giải quyết xong không?"

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, mắt cũng không mở, chỉ càng ngày càng ôm chặt nàng: "Người của hầu phủ đều đã bị tạm giam, chỉ là tung tích khoản ngân lượng không tìm thấy trong hầu phủ, không biết bị hầu gia giấu ở chỗ nào?"

Thậm chí hắn đã dùng hình, gã hầu gia đó vẫn không chịu mở miệng.

Mẫu Đơn nhìn dáng vẻ mệt mỏi của hắn, trong lòng càng ngày càng không yên, nhịn không nổi giãy ra: "Điện hạ, có thể nào giấu ở quê nhà của hầu gia hay không, nghe nói Tưởng hầu gia là người huyện Tam Nghĩa? Khoản ngân lượng đó có thể nào bị Tưởng hầu gia giấu ở huyện Tam Nghĩa không?" Thấy điện hạ mở to mắt nhìn nàng chằm chằm, nàng áp chế bất an ở trong lòng, tiếp tục nói: "Thiếp… thiếp nghe di mẫu nói hôm qua. Mấy năm trước hình như bà ấy vô tình nghe được hầu gia và Tưởng đại lão gia nói chuyện, loáng thoáng nghe thấy giấu cái gì đi, nhà cũ, đỉnh núi, v.v… các loại. Có thể nào hầu gia giấu khoản ngân lượng đó ở trên đỉnh núi ở nhà cũ không? Chi bằng điện hạ ở trong thư từ của Tưởng gia hoặc trong sách tìm thử xem, xem xem có tìm thấy bản đồ của đỉnh núi đó không, nói không chừng có thể tìm được…" Cuối cùng nàng không nỡ nhìn điện hạ khó xử, nói hết chuyện này cho điện hạ.

Điện hạ sao lại không biết cuộc trò chuyện giữa nàng và di mẫu. Điện hạ sẽ đối xử với nàng thế nào đây?

Nàng cúi thấp đầu chờ điện hạ xử trí. Nhưng lại không biết trong ánh sáng mờ ảo, ánh mắt Vệ Lang Yến nhìn nàng dịu dàng như nước. Chưa đợi nàng phản ứng lại, hắn đã nắm lấy cằm của nàng, nâng lên, làn môi hơi lạnh ấn xuống, nụ hôn của hắn hơi hấp tấp như cố gắng muốn biểu đạt điều gì đó, lại khiến Mẫu Đơn có chút mơ hồ, chỉ cảm thấy mình bị hắn hôn tới mức sắp thở không nổi. Nam nhân vẫn như cũ không tha cho nàng, dùng lực mút lưỡi

của nàng, trong miệng toàn cảm giác tê tê dại dại.

Khó khăn lắm hắn mới rời khỏi môi nàng, Mẫu Đơn thở hổn hển mấy hơi, từ từ ngẩng đầu nhìn vẻ mặt dịu dàng chưa tan của nam nhân. Trong lòng nàng kích động, chỉ cảm thấy hơi buồn bực, có phải hắn đã đoán ra điều gì rồi không? Nhưng lại không nói thêm gì cả, thậm chí ngay cả hỏi thêm một câu cũng không có.

"Mẫu Đơn…" Nam nhân mở miệng, giọng hơi trầm, cũng có chút khàn khàn: "Mẫu Đơn, nàng phải đợi ta, có biết không?"

Mẫu Đơn khẽ gật đầu, nhịn không được chủ động ôm lấy cổ hắn, chui vào trong lòng hắn.

Sau khi Vệ Lang Yến tiễn nàng về Thẩm phủ xong liền rời đi, Mẫu Đơn nhớ tới lúc nãy trên xe ngựa hắn đã cứng lắm rồi nhưng vẫn chỉ một mực hôn nàng thôi, không chịu làm gì khác cả. Hình như từ lần trước nói với hắn xong, dù hắn có nhịn đến khó chịu cũng sẽ không tuỳ tiện muốn nàng nữa, chỉ sợ hắn cũng không muốn nàng gặp nguy hiểm trong lúc mang thai không danh không phận.

Mấy ngày sau Mẫu Đơn càng ngày càng bận, đưa kịch bản tới đoàn kịch cho chủ đoàn kịch xem. Chủ đoàn muốn mua kịch bản này, nhưng nàng nói đây chẳng qua chỉ là khúc thứ nhất thôi, vẫn còn 24 khúc phía sau nữa. Nàng có thể đưa vở kịch này cho chủ đoàn, nhưng không phải bán, mà nàng muốn lấy 40 phần trăm thu nhập của vở kịch này là được rồi, đương nhiên nàng cũng sẽ không đưa kịch bản này cho người khác.

Chủ đoàn lật đi lật lại xem mấy lần, biết được giá trị của kịch bản này, đương nhiên không thể không đồng ý nên nhận lời, lúc này Mẫu Đơn mới trở về.

Đã nhiều ngày điện hạ không tới tìm nàng rồi, nghe Niệm Hương nói điện hạ đã ra ngoài rồi.

Mẫu Đơn biết điện hạ chắc là về quê của Tưởng hầu gia, chỉ mong điện hạ có thể tìm được địa điểm chính xác của khoản ngân lượng đó.

Chớp mắt đã qua nửa tháng, thời tiết càng ngày càng lạnh. Ngày mai Tuệ Cẩm của Thẩm gia phải thành thân rồi. Bên kia muốn tổ chức tiệc ở trong nhà, đại lão thái gia Thẩm gia mời toàn bộ người của Thẩm gia qua đó. Tới khi Mẫu Đơn nhìn thấy Thẩm Tuệ Bảo đã gầy đi không ít, tinh thần cũng hơi không tốt, mẩn đỏ trên mặt vẫn chưa khỏi hết, có thể thấy lờ mờ các nốt đỏ.

Tâm trạng không tốt, cô nương ta càng không thèm che giấu bản thân, nhìn thấy Mẫu Đơn đều không cho nàng sắc mặt tốt, nặng nề hừ một tiếng.

Tuệ Cẩm trực tiếp kéo nàng vào trong phòng, nói: "Mẫu Đơn tỷ, tỷ đừng để ý muội ấy. Từ lần trước sau khi bị loại thì muội ấy đã như vậy rồi, không cho các tỷ muội trong phủ một sắc mặt tốt, cứ luôn cau có với người khác."

Quả thật Mẫu Đơn cũng không định quan tâm Thẩm Tuệ Bảo, cười nói với Tuệ Cẩm: "Không sao, hôm nay tỷ tới là để chúc mừng Tuệ Cẩm muội muội mà, chỉ mong muội sau này có thể sống vui vẻ ở Nguỵ gia."

Trong lòng Tuệ Cẩm lại vừa không được tự nhiên vừa vui sướng, còn có một chút xíu lo lắng. Hai người ở trong phòng trò chuyện một hồi rồi mới ra ngoài.

Bữa tiệc mừng này ăn thật thoải mái, chỉ là bàn của các cô nương có một Tuệ Bảo luôn cau mặt thật khiến người ta ghét cực kỳ, cũng may Thẩm gia quá bận nên cũng không thể giữ bọn họ lại. Ăn tiệc xong, người của Thẩm gia liền quay về.

Hết chương 90.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

Editor: Vanny

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Tuệ Cẩm phải thành thân rồi. Đoàn đón dâu dài thật là dài, không khí vui tươi rực rỡ. Nguỵ Cẩn Ngôn cưỡi con ngựa cao lớn, cả người mặc áo đỏ, khuôn mặt mang theo ý cười không ngớt, thường quay đầu lại nhìn kiệu hoa ở phía sau.

Đồ cưới của Thẩm Tuệ Cẩm có tới 64 rương lớn, người kiêng đồ cưới kéo dài tới mấy dặm đường. Người bên đường chỉ chỉ trỏ trỏ: "Nhị cô nương Thẩm gia này là cô nương dòng chính của đại phòng Thẩm gia, sao lại hạ gả cho Nguỵ gia. Nghe nói Thẩm lão thái gia về rồi, vậy mà Thẩm lão thái gia cũng đồng ý."

"Ngươi không biết rồi, nghe người ta nói rằng Thẩm đại lão gia là một kẻ hồ đồ. Lúc trước muốn gả Thẩm nhị cô nương này cho tiểu công tử Lưu gia – Lưu Trạm đó… sau này chuyện đó bị đồn ra, lúc này mới từ bỏ ý định, đoán chắc hắn là sợ đại lão gia này lại hồ đồ, hứa gả lung tung cô nương cho người khác, lúc này Thẩm phu nhân mới khẩn trương định hôn sự cho nhị cô nương Thẩm gia. Nghe nói, gia cảnh bần hàn cũng không sao, chỉ cần nhân phẩm và tính cách đàng trai tốt là được. Ta nghe nói công tử Nguỵ gia là người tốt, nói không chừng sau này sẽ gầy dựng được thành tựu lớn."

Khi đoàn đón dâu tới cổng lớn Nguỵ gia, Nguỵ Cẩn Ngôn xoay người xuống ngựa đá cửa kiệu. Hỉ nương ở bên cạnh cười ngọt ngào nói mấy câu may mắn rồi đỡ Thẩm Tuệ Cẩm ở trong kiệu hoa xuống kiệu. Chỉ trong phút chốc, đám người xung quanh đều loá mắt, chỉ cảm thấy áo cưới trên người tân nương này thật là tuyệt đẹp hiếm thấy. Áo cưới này từ trước tới nay chưa từng thấy cô nương nhà nào xuất giá mặc qua.

Nguỵ Cẩn Ngôn cũng hơi ngẩn ra, sau đó không biết nghĩ tới cái gì, cười dịu dàng một tiếng, từ trên tay hỉ nương nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại không xương của cô gái, nhìn bàn tay nhỏ nhắn mảnh khảnh trắng ngần đặt vào lòng bàn tay ngăm đen to lớn của mình, nam nhân nghĩ thầm, kiếp này y nhất định phải đối xử tốt với nàng ấy. Đây chính là thê tử duy nhất của y.

Đám người bên cạnh vẫn chưa hoàn hồn từ cái áo cưới. Chỉ nhìn theo bóng áo đỏ xinh đẹp bước vào trong nhà. Có cô nương đã không kềm được hỏi ra: "Áo cưới của Thẩm nhị cô nương lúc nãy là do tiệm nào may ra vậy? Thật làm người ta kinh ngạc."

"Không rõ nữa, từ trước tới giờ chưa nhìn thấy kiểu áo cưới nào như vậy, nếu có thể may được một chiếc áo cưới như vậy thì tốt biết mấy?"

"Ta nghe nói hình như là do tiệm y phục của Thẩm gia may đấy, cũng không biết có phải thật không, quay về hỏi thử xem."

Ngày hôm sau, sau khi Tư Cúc từ tiệm y phục trở về, miệng cười toe toét, vô cùng vui vẻ chạy tới trước mặt Mẫu Đơn: "Cô nương, người không biết đâu. Từ hôm qua sau khi Thẩm nhị cô nương xuất giá, thời gian chỉ ngắn ngủi một ngày, đã có mười mấy người tới tiệm y phục của chúng ta hỏi về bộ áo cưới kia. Hôm nay ước chừng đã có 10 bộ được đặt may. Có vài cô nương tuy không mua nổi nhưng lại vừa ý những bộ y phục khác có sẵn trong tiệm, làm cho việc làm ăn cũng tốt lên rất nhiều."

Mẫu Đơn lại không cho là đúng. Nàng biết nếu căn cứ theo các cô nương muốn mặc áo cưới này ngày càng nhiều thì sẽ càng có nhiều người tới đặt, nàng nói: "Tư Cúc, hãy nhớ kỹ cái áo cưới này mỗi ngày chỉ được đặt một cái. Tú nương của tiệm y phục chúng ta không nhiều. Cái áo cưới này lại cực kỳ hao tổn thời gian và nhân lực. Mỗi ngày 1 bộ đã là cực hạn rồi. Còn về những bộ y phục khác thì không cần hạn chế, nếu như tú nương và thợ may không đủ, ngươi cứ đi mời về vài người."

Khế ước bán thân của Tư Cúc đã được trả lại từ lâu, tiệm y phục cũng giao cho nàng ấy quản lý, chỉ đợi tìm được một lang quân như ý thì gả nàng ấy thôi.

Việc làm ăn của tiệm y phục càng ngày càng tốt. Không quá nửa tháng, đoàn kịch Minh Viên biểu diễn một vở kịch có tên là Tây Du Ký. Vở kịch này vừ công diễn, đã được vô số người ở Bình Lăng theo dõi và tán dương, bất kể là các cô nương công tử thế gia hay là các lão phu nhân lão thái gia, hầu như mọi người đều yêu thích vở kịch này.

Thời gian nửa tháng các buổi biểu diễn gần như chật kín, rất nhiều người đều sốt ruột đợi hồi thứ 2. Mẫu Đơn cũng gửi hồi thứ hai tới đoàn kịch.

Vở kịch Tây Du Ký nổi tiếng rồi. Toàn bộ người ở Bình Lăng đều biết đoàn kịch Minh Viên đã ra hồi mới, xem hay vô cùng, nghe đâu có tổng cộng 20 mấy hồi, bây giờ mới diễn tới hồi thứ 2.

Bởi vì đề xuất của Mẫu Đơn, vở kịch này sẽ không được hát như trước đây, gần như đều là nói, hơi giống với kịch nói hiện đại. Mỗi lần trước khi diễn hồi mới, Mẫu Đơn đều bảo đoàn kịch diễn trước một lần cho nàng xem, không qua ải thì không cho lên sân khấu biểu diễn. Trong đoàn kịch Minh Viên đều là dân thường, những người ở tầng lớp thấp nhất, đương nhiên sẽ không ai phản đối Mẫu Đơn, cũng sẽ không kiêu ngạo như mấy ngôi sao lớn ở thời hiện đại mà Mẫu Đơn đã gặp. Những người xuất thân từ con hát này đều rất nghe lời, phối hợp tuyệt đối với Mẫu Đơn. Bởi vậy dưới sự chỉ đạo và cải biên của Mẫu Đơn, bọn họ đều diễn rất sống động, cho dù có đoàn kịch khác mô phỏng thì cũng sẽ không mô phỏng được tới nơi tới chốn. Vì vậy đoàn kịch Minh Viên gần như không bị cướp đoạt việc làm ăn gì cả.

Thời gian đã trôi qua nửa tháng, điện hạ vẫn chưa quay về. Trong lòng Mẫu Đơn rất lo lắng, cũng không biết rốt cuộc điện hạ có tìm được tung tích của khoản ngân lượng đó không, chỉ mong điện hạ đừng tay trắng trở về.

Thời tiết càng ngày càng lạnh rồi. Sáng sớm hôm sau, Khấu Giang lại báo, nói rằng thôn trang đã xây xong rồi. Mẫu Đơn dẫn Tư Cúc và Niệm Hương đi thôn trang xem xem. Vừa tới thôn trang, Mẫu Đơn đã bị mê hoặc. Hoa trong trang viên là không ít cây thường xuân bốn mùa giá trị cao được chuyển từ Vân Nam tới đây, dù cho bên ngoài bây giờ đều là sắc vàng của mùa thu nhưng trong trang viên lại là một màu xanh mơn mởn.

Trong trang viên không chỉ có đánh cờ, câu cá, chỗ để đánh cầu, cưỡi ngựa và đi săn, còn có những hạng mục khác. Vốn trong trang viên không có suối nước nóng, nhưng không ngờ lúc xây trang viên lại đào ra suối nước nóng, cho nên Mẫu Đơn lại phải thiết kế lại, ví dụ như nữ tử tới trang viên có thể tắm suối nước nóng, câu cá một chút, đánh cờ một chút. Mẫu Đơn còn mở thêm hạng mục làm đẹp, ví dụ như ngâm suối nước nóng, có thể đắp mặt nạ dưỡng da, sau đó tập thể dục một chút, ăn chút thực phẩm dưỡng sinh làm đẹp, điều dưỡng chăm sóc sức khoẻ các loại.

Mẫu Đơn ham mới lạ, ở lại trang viên mấy ngày. Mấy ngày nay cho người bắt đầu tuyên truyền ở Bình Lăng, rất nhiều người đều mang theo thái độ hoài nghi, cảm thấy một trang viên thì làm gì có trò nào vui chứ, nhưng cũng có người mang thái độ muốn thử xem sao ở lại trang viên mấy ngày.

Người nọ là Khương thị - con dâu của nhà họ Vương, một thế gia vọng tộc ở Bình Lăng, chỉ lớn hơn Mẫu Đơn mấy tuổi. Mấy ngày nay bởi vì quan hệ với phu quân càng ngày càng tệ, lại không thể về nhà mẹ kể khổ, nghe nói có một trang viên như vậy, liền nghĩ tới đây trốn mấy ngày. Khi tới trang viên rồi, nhìn cảnh đẹp của trang viên, tâm trang vốn buồn rầu cũng trở nên tốt hơn nhiều.

Sau đó để cho tỳ nữ của trang viên dẫn đi tắm suối nước nóng, trên mặt đắp một lớp trắng trắng nhớt nhớt gì đó, nhìn cái thứ đó Khương thị vốn không muốn đắp lên mặt, chỉ là tỳ nữ đó cười nói: "Thiếu phu nhân, cái này là dùng bột gạo nếp, sữa và mật ong tạo thành, đắp lên mặt thời gian dài có thể khiến da mặt trở nên trắng trẻo mịn màng. Cái này người có thoa bất kỳ loại phấn nào cũng không sánh bằng."

Khương thị do dự hồi lâu vẫn để cho tỳ nữ đó đắp lên mặt mình. Một khắc sau thì sai tỳ nữ rửa mặt cho mình, Khương thị vô thức sờ lên mặt, cảm thấy

thật sự láng mịn hơn nhiều, lại sai tỳ nữ mang gương đồng qua, nhìn gương mặt mềm mịn không ít, trong lòng không khỏi vui mừng.

Sau đó trong lúc rảnh rỗi Khương thị liền đi tìm người đánh cờ. Người đánh cờ với Khương thị là một vị cô nương, vẻ ngoài thanh lệ, gương mặt trắng nõn, làn da vừa láng vừa mịn, mái tóc đen dài không búi lên, chỉ dùng một sợi dây lụa buộc lỏng lẻo ở sau đầu. Lúc 2 người đánh cờ thường không nói một lời nào, chỉ im lặng đánh cờ.

Cứ liên tục 2 ngày như vậy, Khương thị đều gặp được cô nương đó, trong lòng không khỏi có chút tò mò, ngày tiếp theo lúc đánh cờ không kềm được hỏi: "Nhìn cô nương chắc nhỏ tuổi hơn ta, vậy mạo muội cho ta được gọi cô nương một tiếng muội muội. Mấy ngày nay đều gặp muội muội, không biết muội muội là cô nương nhà nào vậy?"

Người đang đánh cờ với Khương thị chính là Mẫu Đơn đang ở trang viên mấy ngày nay, nàng nghe vậy, không khỏi cười nói: "Muội là cô nương của tam phòng Thẩm gia, không biết tỷ tỷ là?"

Khương thị cười cười nói ra thân phận của mình. Hai người vừa nói xong những lời này liền thân thiết hơn nhiều. Hai người nói rất nhiều chuyện, Mẫu Đơn cũng biết được chuyện của Khương thị. Khương thị là con dâu của nhà họ Vương, thế gia vọng tộc ở Bình Lăng. Ban đầu lúc Khương thị mới gả vào nhà họ Vương, tình cảm phu thê cũng xem như tốt đẹp, chỉ là cảm giác mới lạ qua nhanh. Đại gia Vương gia – Vương Ngạn liền rất ít bước vào phòng của Khương thị nữa. Trong lòng Khương thị tức giận, nghĩ tới thời gian lúc mới thành thân thì đối với Khương thị lời ngon tiếng ngọt, nói rằng đời này chỉ yêu một mình Khương thị, bây giờ chỉ mới qua mấy năm mà đã quên đi lời hứa lúc trước rồi. Bởi vì mỗi lần Vương Ngạn tới, Khương thị lúc nào cũng giận dỗi, cho sắc mặt Vương Ngạn coi. Vương Ngạn càng ngày càng không thích tới phòng của Khương thị, quan hệ của 2 người cũng càng ngày càng tệ.

Sau khi Mẫu Đơn biết được, cũng đã an ủi Khương thị không ít. Khương thị cũng từ từ gỡ bỏ khúc mắc trong lòng, nghĩ rằng bản thân cũng đã có nhi tử, vậy thì tại sao lại phải đặt tình cảm vào người nam nhân chứ, đối với nữ nhân mà nói, từ trước tới nay phu quân không phải là lối thoát của nữ tử, chỉ có con cái mới là hy vọng của nữ tử.

Vài ngày sau, lúc Khương thị rời đi, hai người đã trở thành bạn bè thân thiết rồi.

Lúc Khương thị tới, nét mặt đau khổ, sắc mặt cũng có chút vàng vọt, lúc rời đi thì mặt mày tươi tỉnh rạng rỡ, sắc mặt trắng trẻo mịn màng, lộ vẻ khoẻ mạnh hồng hào, hoàn toàn giống như biến thành một người khác. Lúc trở về, Vương Ngạn có chút không dám tin vào mắt mình, nhìn tới ngẩn ra. Hôm đó liền nghỉ lại ở phòng Khương thị. Thái độ của Khương thị đối với Vương Ngạn cũng thay đổi, không giống trước đây khóc lóc sướt mướt, ngược lại đã nghĩ thông rồi, hắn ta thích tới thì tới. Có thể dáng vẻ thờ ơ và bất cần này ngược lại lại khiến Vương Ngạn càng ngày càng thích thú với Khương thị nên cả tháng trời hắn ta đều ở trong phòng Khương thị, đương nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Sau khi Khương thị trở về liền kể hết những lợi ích của trang viên với mấy thiếu phu nhân và các cô nương hay chơi thân.

Sắc mặt của Khương thị không thể lừa dối ai được. Các thiếu phu nhân và cô nương đương nhiên sẽ tin trang viên đó thật sự không tệ, liền lũ lượt rủ nhau đi tới trang viên ở vài ngày.

Thấy việc làm ăn của trang viên càng ngày càng tốt, đoàn kịch bên kia cũng gây sốt không kém, thời tiết cũng tới cuối thu rồi mà điện hạ vẫn chưa trở về như cũ.

Mẫu Đơn không đợi được điện hạ trở về nhưng lại đợi được một tin tức khác. Thái hoàng thái phi đã tới Bình Lăng rồi.

Tin tức này vừa truyền ra đã khiến các cô nương ở Bình Lăng có chút kích động. Thái hoàng thái phi là thân mẫu (*mẹ ruột) của điện hạ, bây giờ tới Bình Lăng đương nhiên là ở trong vương phủ rồi. Đã bao nhiêu năm rồi, thái hoàng thái phi chưa từng tới Bình Lăng, bây giờ tới đây chỉ sợ là vì hôn sự của điện hạ.

Sự ghé thăm của thái hoàng thái phi khiến các cô nương ở Bình Lăng đều ngóng trông. Quả nhiên thái hoàng thái phi không khiến các cô nương đó thất vọng. Ngày thứ hai sau khi tới Bình lăng đã phát thiệp mời cho các tiểu thư nhà quan và các tiểu thư thế gia vọng tộc ở Bình Lăng, bất kể là dòng chính hay dòng thứ, chỉ cần đủ 15 tuổi và không quá 18 tuổi đều nhận được thiếp mời.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Editor: Vanny

Mẫu Đơn nhìn tấm thiệp mạ vàng trên tay, hơi đờ dẫn, lại hơi phiền não. Phải rồi, thiếu chút nữa nàng quên mất thái hoàng thái phi. Nàng biết quan hệ của điện hạ và thái hoàng thái phi không tốt, cho nên mới không để ý thái hoàng thái phi. Bây giờ thái hoàng thái phi đột nhiên tới đây nhất định là vì hôn sự của điện hạ, nên mới mời tất cả tiểu thư khuê các ở Bình Lăng tới cho bà gặp mặt.

Niệm Hương ở bên cạnh đọc sách, quay đầu thấy thiệp mời trên tay Mẫu Đơn, lại phát hiện Mẫu Đơn đang sững sờ, không khỏi quơ quơ tay trước mặt nàng, cười nói: "Cô nương, cô nương đang lo lắng thái hoàng thái phi sẽ vừa ý cô nương nhà khác có phải không? Cô nương yên tâm, cho dù bà ta có vừa ý thì điện hạ cũng sẽ không cưới đâu."

Mẫu Đơn hoàn hồn, lắc lắc đầu, thả tấm thiệp trên tay xuống bàn, nói: "Ta không lo lắng điều này. Ta hiểu tâm ý của điện hạ, cũng biết điện hạ nhất định sẽ không nghe theo lời sắp xếp của thái hoàng thái phi. Ta chỉ lo lắng dưới tình huống như vậy sẽ gây thêm phiền phức cho điện hạ. Ta nghe nói Tuyên đế lại tăng thêm không ít sưu thuế ở khắp nơi, rất nhiều bá tánh không chịu nổi sưu thuế cao như vậy, đã di chuyển tới đất phong của các vương gia. Các bá tánh tới đất phong của điện hạ là nhiều nhất, lúc này…" Lúc này điện hạ sao còn tâm tư để ý tới những chuyện này.

Ôi, bà thái hoàng thái phi này đúng là người thích gây thêm phiền phức mà, huống chi nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì đây sẽ là mẹ chồng tương lai của nàng, cũng không biết… Mẫu Đơn lắc lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa.

Niệm Hương bắt đầu cau mày, hiển nhiên là lo lắng chuyện này.

Nhưng Mẫu Đơn biết chuyện như vậy còn chưa kết thúc. Điều thực sự khiến Tuyên đế mất đi lòng dân là chính là trận bão tuyết mấy tháng sau. Mấy tháng sau, Hoè Châu của Vệ quốc sẽ gặp một trận bão tuyết lớn, cây lương thực chết hết, không có lấy một hạt gạo, dân chúng lầm than. Tuyên đế không cử quan viên tới cứu trợ thì cũng thôi đi, nhưng thuế lương cao ngất kia hắn ta cũng không giảm. Trong năm thiên tai như vậy, một đám bá tánh bình thường làm sao trả được thuế lương cao ngất như vậy. Sau đó Tuyên đế càng ngày càng làm mất lòng dân, sau đó ít ít nhiều nhiều đều xảy ra một số việc, dân chúng bắt đầu đề cử Yến Vương điện hạ lên làm vua, sau đó nữa là chiến tranh liên miên…

Mẫu Đơn nghĩ tới đây không kềm được thở dài. Dường như nàng có vội như thế nào thì cũng không giúp được gì. Trận bão tuyết này không giống nạn châu chấu, nạn châu chấu thì ít nhất ngươi còn có thể bắt châu chấu ăn, nhưng bão tuyết lại là khí hậu rét lạnh, cây cối chết hết, hơn nữa Hoè Châu cách xa Lương Châu. Thực sự nàng không biết nên mở miệng nói với điện hạ như thế nào. Coi như điện hạ có biết đi chăng nữa thì nước xa không cứu được lửa gần, lại thêm đó là địa bàn của Tuyên đế. Điện hạ cũng không thể tự tiện rời khỏi đất phong đi cứu trợ thiên tai.

Chuyện này thực sự không dễ làm.

Đang suy nghĩ tâm sự trong lòng, Tư Cúc từ tiệm y phục trở về, trong tay cầm mấy bộ y phục: "Cô nương, đây là mấy bộ y phục thu đông mà người thiết kế năm nay, đều đã làm xong rồi. Nô tỳ thu lại cho người rồi."

"Đi thôi." Mẫu Đơn không yên lòng nói.

Tư Cúc thu dọn y phục, từ rương y phục lấy ra một cái hộp gấm tử đàn, tò mò hỏi: "Cô nương, đây là gì vậy?"

Mẫu Đơn quay đầu nhìn qua, thì ra là hộp trân châu lúc trước điện hạ đưa cho nàng, khoé miệng không khỏi nở nụ cười, xoay người nhận lấy cái hộp tử đàn, đặt lên bàn rồi mở ra, bên trong là những viên trân châu sáng bóng, cười nói: "Đây là quà của điện hạ ban cho ta sau khi ta cứu tiểu thế tử lúc trước. Nói ra thì những viên trân châu này vốn bị ta đem ra ngoài mấy lần, cuối cùng đều là điện hạ tìm về cho ta." Nàng nói xong lại không khỏi nhớ lại nguyên nhân quen biết của nàng và điện hạ lúc trước, dường như đều bắt đầu từ hộp trân châu này. Nàng vươn tay lấy một viên trân châu lớn nhất, dưới ánh sáng mặt trời, viên trân châu toả ra ánh sáng lấp lánh khiến người ta không thể rời mắt.

Tư Cúc cũng cảm thấy viên trân châu này cực kỳ đẹp đẽ, cười nói: "Cô nương, những viên trân châu cực phẩm này cất ở đáy rương thật sự rất đáng tiếc, chi bằng lấy ra khảm vào đồ trang sức đi."

Mẫu Đơn nghĩ nghĩ quả thật là như vậy, không khỏi gật gật đầu cười nói: "Vậy không để ở đáy rương nữa. Ngày kia tìm một hai món trang sức thích hợp thì khảm vào."

Nàng nói xong thì bỏ lại trân châu vào hộp, bảo Tư Cúc để vào hộp trang sức trên bàn trang điểm, nghĩ rằng cũng ở trong nhà mình, không cần để lại vào rương, lúc nào rảnh thì cầm ra tiệm trang sức khảm vào trang sức là được.

Ngày mà thái hoàng thái phi mở tiệc chiêu đãi các tiểu thư khuê các là bảy ngày sau, mấy ngày nay Mẫu Đơn bận rộn với vở kịch Tây Du Ký, không rảnh ra ngoài. Không ngờ ngày thứ hai, mấy cô nương Thẩm gia bên kia tới thăm. Đại cô nương Thẩm gia phía bên kia Thẩm Tuệ Nhan, nhị cô nương Thẩm Tuệ Cẩm đều đã xuất giá. Tròn 15 tuổi dường như chỉ còn tam cô nương Thẩm Tuệ Bảo, tứ cô nương dòng chính của nhị phòng Thẩm Tuệ Hương, và ngũ cô nương dòng chính của tam phòng Thẩm Tuệ Nhu.

Mẫu Đơn đang sửa kịch bản ở trong phòng thì nha đầu bên cạnh lão phu nhân tới đây thông báo mời Mẫu Đơn qua đó gặp mặt. Mẫu Đơn rất tò mò, Thẩm đại lão phu nhân này vậy mà chịu để các cô nương nhà mình tới phủ của các nàng, không kìm được hỏi nha hoàn chuyện gì. Đại nha hoàn này cười nói: "Tứ cô nương không biết, đại lão phu nhân nói đại lão thái gia muốn bà ấy qua lại thường xuyên với bên này, nói đều là người một nhà, đừng xa lạ như thế."

Mẫu Đơn vừa nghĩ, quả thật là bá tổ phụ muốn bọn họ qua đây, chỉ đành thu dọn kịch bản, dẫn Niệm Hương cùng qua đó.

Đến khi tới chỗ của lão phu nhân chỉ gặp được Tuệ Hương và Tuệ Nhu, không thấy Thẩm Tuệ Bảo.

Lão phu nhân thấy nàng qua đây, cười nói: "Mẫu Đơn, lúc con tới đây không gặp Tuệ Bảo sao? Tuệ Bảo nói rằng muốn qua viện của con để tìm con."

Mẫu Đơn cũng không để ý. Trong căn nhà này cũng không phải chỉ có một con đường thông tới Trúc Uyển, chỉ cho rằng hai người đã bỏ lỡ nhau: "Tổ mẫu, con không gặp muội ấy, chắc là bỏ lỡ rồi."

Thẩm đại lão phu nhân bên kia cả giận nói: "Nha đầu kia, vừa tới đã chạy lung tung khắp nơi rồi, lão muội muội và Mẫu Đơn cô nương đừng trách nó nha."

Lão phu nhân cười nói: "Lão tỷ tỷ nói gì vậy…"

Nhìn dáng vẻ hai lão phu nhân nói cười ríu rít, Mẫu Đơn không khỏi cảm khái, đây chính là cái gọi là lão phu nhân của các đại gia tộc, lúc bất đắc dĩ thì lập tức xé rách mặt mũi, tới lúc cần hoà hợp thì lập tức quên hết những bất hoà lúc trước, bắt đầu cười cười nói nói với nhau.

Mẫu Đơn nghe Thẩm đại lão phu nhân cười nói: "Lão muội muội à, qua mấy ngày nữa là ngày thái hoàng thái phi mời các cô nương qua dự tiệc, tới lúc đó cô nương hai nhà chúng ta phải nhớ cùng đi với nhau cho có bạn, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau có phải hay không?"

Cô nương Thẩm gia ở hai bên có độ tuổi thích hợp cũng chỉ có Mẫu Đơn, Thẩm Tuệ Bảo, Thẩm Tuệ Hương và Thẩm Tuệ Nhu thôi.

Tính cách của Thẩm Tuệ Bảo thì khỏi phải nói, bị đại lão gia nuôi dưỡng tới nỗi không coi ai ra gì, ngang ngược kiêu ngạo vô cùng. Tính cách của tứ cô nương Thẩm Tuệ Hương và Thẩm Tuệ Nhu cũng không tệ lắm. Đôi lúc Thẩm Tuệ Hương cũng hơi bướng bỉnh một chút nhưng tính tình không xấu, không giống Tuệ Bảo luôn phát cáu dù đang ở bất kỳ trường hợp nào. Còn về Tuệ Nhu, muội ấy cũng là dòng chính, được phu nhân tam phòng nuôi dưỡng rất mềm mại, tính cách ôn hoà ngoan ngoãn, nói dễ nghe chút là dịu dàng, nói khó nghe thì chính là yếu đuối.

Trong bốn người thì số tuổi của Mẫu Đơn là lớn nhất, đương nhiên phải dẫn hai muội muội qua căn phòng cách vách nói chuyện. Tuệ Hương xem như khéo nói, có thể trò chuyện với Mẫu Đơn. Tuệ Nhu chỉ có thể mang vẻ mặt cười dịu dàng ngồi bên cạnh nghe hai tỷ tỷ nói chuyện, đôi lúc cũng sẽ dịu dàng trả lời một câu.

Thẩm Tuệ Hương nói nói, hướng ra bên ngoài nhìn quanh một cái, bỗng nhiên nhỏ giọng ghé vào bên tai Mẫu Đơn nói: "Mẫu Đơn tỷ, tỷ không biết đâu. Mấy ngày trước nha đầu Tuệ Bảo kia không phải cả ngày đều không có sắc mặt tốt sao? Hai ngày trước nghe nói thái hoàng thái phi đến Bình Lăng, nó lập tức tươi tỉnh trở lại, tới lúc hôm qua thái hoàng thái phi gửi thiệp mời, cả người nó đều như sống lại. Mẫu Đơn tỷ không biết, sáng sớm hôm nay nó nói chuyện với muội, giọng điệu hoàn toàn tự coi mình là vương phi, thật là tức cười hết sức." Dừng một chút lại nói: "Cũng may là những nốt mẩn trên mặt nó đã khỏi gần hết, nếu không thì lần này cũng hết cách tới vương phủ, chắc nó không chỉ tức tối gần chết, mà còn quậy tới cả nhà không yên mới thôi" Nói xong lại quay đầu hỏi Tuệ Nhu: "Tuệ Nhu, muội nói coi có phải không?"

Thẩm Tuệ Nhu ở bên cạnh dịu dàng nói: "Tứ tỷ, tam tỷ dáng vẻ xinh đẹp, chỉ cần lần này có thể vừa mắt thái hoàng thái phi…"

Thẩm Tuệ Hương hừ một tiếng, hiển nhiên là không nghĩ như vậy: "Ngũ muội, chẳng lẽ muội quên chuyện xảy ra lần trước lúc điện hạ ở Thẩm phủ sao? Hôm đó điện hạ không phải đã vứt bỏ mặt mũi của nó sao, coi như thái hoàng thái phi nhìn trúng nó thì sao chứ, tóm lại thì điện hạ phải đồng ý mới được."

Tuệ Nhu cười cười không lên tiếng.

Đang nói, bên ngoài vang lên tiếng của Tuệ Bảo: "Mẫu Đơn tỷ, tứ muội, ngũ muội, mọi người đang ở đâu vậy?"

Nha hoàn ngoài cửa đáp: "Tuệ Bảo cô nương, cô nương về rồi. Mấy cô nương đang ở bên trong, cô nương mau vào đi."

Tới khi Tuệ Bảo đẩy cửa bước vào, Mẫu Đơn thấy cô nương ta quả nhiên không giống lần trước. Trên mặt mang vẻ tươi cười, không có cái điệu bộ quắc mắt trừng trừng. Tuệ Bảo cũng thấy Mẫu Đơn, cười cười với nàng, chỉ là nụ cười hơi kỳ lạ, dường như ánh mắt có chút né tránh Mẫu Đơn.

Dĩ nhiên Mẫu Đơn cũng chú ý tới nhưng lại không nghĩ tới chiều hướng khác, chỉ sai nha hoàn mang ghế tới bên cạnh cho Tuệ Bảo ngồi, cười hỏi: "Lúc nãy vừa tới đã nghe tổ mẫu nói muội tới Trúc Uyển tìm ta, thật là không khéo rồi, ta vừa qua đây, không gặp muội muội trên đường, khiến muội muội đi không một chuyến, muội muội đừng trách nha."

Thẩm Tuệ Bảo cười cười, nhưng không nhìn vào ánh mắt của Mẫu Đơn: "Tỷ tỷ chê cười rồi, sao muội lại trách tỷ tỷ chứ."

Mấy tỷ muội ngồi cùng nhau nói nói cười cười. Ngược lại Thẩm Tuệ Bảo có hơi không tập trung, ngay cả Thẩm Tuệ Hương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ. Sáng sớm hôm nay tam tỷ này nghe nói phải qua đây đã tốn công ăn vận trang điểm. Tuệ Hương còn tưởng Tuệ Bảo lại muốn ở trước mặt Mẫu Đơn khoe nhan sắc nhưng không ngờ lúc này lại thờ ơ như vậy? Thật là kỳ lạ.

Giữ Thẩm đại lão phu nhân và 3 cô nương ở lại dùng cơm trưa xong, bọn họ mới đi khỏi.

Mẫu Đơn cũng không để ý gì cả, sau khi về thì nên làm cái gì thì làm cái đó. Không quá hai ngày, Mẫu Đơn đột nhiên nhớ tới hộp trân châu đặt trong hộp trang sức kia, muốn kêu Tư Cúc cầm ra tiệm trang sức ở ngoài kia để khảm vào trang sức, vội sai Tư Cúc đi lấy hộp trân châu.

Không bao lâu, Tư Cúc hốt ha hốt hoảng chạy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch, người cũng sắp khóc tới nơi: "Cô nương…"

Mẫu Đơn ngẩng đầu, hơi khó hiểu: "Làm sao vậy?"

Mắt Tư Cúc đều đỏ, oà một tiếng khóc lớn: "Cô nương, cái hộp trân châu đó không thấy nữa!"

Mẫu Đơn nghe vậy, đầu tiên là sợ run lên, sau lại nhíu mày, đứng dậy quay vào trong phòng, nhìn mấy ngăn trang sức trong hộp đều mở toang, những đồ trang sức khác đều còn. Cái hộp gấm tử đàn đựng trân châu kia vẫn còn, nàng mở hộp gấm tử đàn ra, mấy viên trân châu bên trong đều không thấy đâu

cả.

Sắc mặt Mẫu Đơn có chút khó coi, nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn Tư Cúc nói: "Đi gọi Đậu Nhi và Thuý Nhi vào đây!"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Editor: Vanny

Tư Cúc cũng hơi há hốc mồm, tưởng rằng cô nương hoài nghi Đậu Nhi và Thuý Nhi, nghĩ rằng không thể nào, hai nha đầu đó không thể nào làm ra chuyện như vậy đâu, nhưng cũng đâu thể là Niệm Hương cô nương. Niệm Hương cô nương là người của điện hạ, càng không phải là mình, mấy ngày nay mình đều ở tiệm y phục, đều không đụng vào hộp trang sức, chẳng lẽ thật sự là Đậu Nhi và Thuý Nhi, nàng ấy lắp bắp hỏi: "Cô nương, người là hoài nghi…"

Không đợi nàng ấy nói hết, Mẫu Đơn đã ngắt lời nàng ấy: "Không phải là họ, ta chỉ muốn kêu họ vào hỏi chút thôi. Ngươi mau gọi họ vào đây."

Lúc này Tư Cúc mới lật đật ra ngoài, trong lòng lo sợ không thôi, không phải là Đậu Nhi và Thuý Nhi, cũng không phải nàng ấy và Niệm Hương, vậy rốt cuộc là ai? Đây chính là đồ mà điện hạ tặng cho cô nương, nói là vật đính ước cũng không quá, bị người khác trộm đi như vậy, nếu để điện hạ biết, cũng không biết điện hạ có trách cô nương nhà mình không. Trong lòng Tư Cúc lo lắng, đi gọi Đậu Nhi và Thuý Nhi. Hai nha đầu còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nghe Tư Cúc nói lại một lượt. Hai người đều bị doạ không thôi. Tới khi vào phòng Mẫu đơn, hai người vội vã quỳ xuống. Đậu Nhi lại càng khóc lóc thảm thương: "Cô nương, không phải bọn nô tỳ trộm đâu…"

Mẫu Đơn xoa xoa trán, sai Tư Cúc mang cái ghế khắc hoa bốn góc qua đây, nàng ngồi xuống xong mới nói: "Được rồi, các ngươi đứng dậy đi. Ta biết không phải là các ngươi trộm, kêu các ngươi qua đây là có vài câu muốn hỏi các ngươi. Các ngươi có còn nhớ mấy ngày trước… chính là ngày mấy cô nương Thẩm gia ở bên kia qua đây. Ngày hôm đó có phải là Thẩm Tuệ Bảo đã vào Trúc Uyển, có bước vào phòng của ta không?"

Hai nha đầu bò dậy, bị doạ không nhẹ, cơ thể còn hơi run rẩy. Đậu Nhi lau nước mắt nói: "Hôm đó quả thật Tuệ Bảo cô nương có tới Trúc Uyển. Cô nương vừa đi không bao lâu thì Tuệ Bảo cô nương tới. Lúc đó Tư Cúc tỷ tỷ đang ở tiệm y phục, lão gia thì tới nha môn làm việc, thiếu gia cũng không có ở đây, trong viện chỉ có nô tỳ và Thuý Nhi. Bọn nô tỳ thấy Tuệ Bảo cô nương tới đây liền nói với cô nương ấy rằng cô nương người vừa đi tới chỗ lão phu nhân bên kia. Tuệ Bảo cô nương lại nói không vội, nói rằng muốn tới phòng của cô nương xem xem, bọn nô tỳ cản không được… Sau đó nô tỳ bưng trà vào rồi đi ra…"

Không có sự căn dặn của chủ tử, quả thật một đám nha hoàn nhị đẳng tam đẳng không thể vào phòng của chủ tử. Đậu Nhi và thuý nhi lại càng tuân thủ, không có nửa phần vượt qua. Hôm đó bưng trà vào cũng vì Tư Cúc không ở đây, bọn họ mới vào đưa trà.

Mẫu Đơn gật gật đầu, lại nhớ tới bộ dạng tránh tránh né né của Thẩm Tuệ Bảo ngày hôm đó, trong lòng đã biết ai là người đã lấy mấy viên trân châu đó. Vẫy vẫy tay, sau khi cho hai nha hoàn lui ra xong, Tư Cúc ở bên cạnh còn có chút không thể tin được, ngây ngốc hỏi Mẫu Đơn: "Cô nương, người nói những viên trân châu đó là Tuệ Bảo cô nương trộm đi sao? Cô nương ta… cô nương ta cũng quá…" Tư Cúc cũng không biết nên hình dung Thẩm Tuệ Bảo này như thế nào, tiểu thư khuê các của đại gia tộc đó, vậy mà lại làm ra chuyện đầu trộm đuôi cướp này. Nói ra thì Thẩm Tuệ Bảo này quả thật là chán sống rồi, còn liên luỵ tới danh tiếng của các cô nương Thẩm gia!

Mẫu Đơn cũng không biết nên nói Thẩm Tuệ Bảo như thế nào nữa, vậy mà dám làm ra chuyện như vậy, quả thật là… Thẩm đại lão gia và Tạ di nương rốt cuộc nuôi dạy cô nương ta như thế nào vậy? Cô nương như vậy liên luỵ tới toàn bộ Thẩm gia cũng không lạ. Nàng cũng không ngồi yên được nữa, chuẩn bị xe ngựa, lập tức đi tới bên đó.

Nàng qua đó cũng không tìm Thẩm đại lão thái gia và đại lão phu nhân, trực tiếp đi tới chỗ đại phòng.

Lúc này đại phòng chỉ có đại lão gia Thẩm Hạo Quốc ở đây, Tiền thị hình như ra ngoài rồi. Thẩm Hạo Quốc nghe nói Mẫu Đơn tới đây vốn không muốn gặp nàng lại sợ nàng đi gặp lão thái gia, đành để nàng vào, mời ngồi rồi bưng trà nước lên, mới hỏi: "Sao hôm nay Mẫu Đơn lại tới đây? Có phải có chuyện gì không?"

Mẫu Đơn đáp: "Bá phụ, con muốn tìm Tuệ Bảo có chút việc, gọi Tuệ Bảo ra đây một chút đi."

Thẩm Hạo Quốc nhìn sắc mặt Mẫu Đơn hơi khó coi, biết chắc Tuệ Bảo lại gây ra chuyện gì rồi, hơi không muốn nàng gặp Tuệ Bảo, nhưng không ngờ bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng cười hì hì của Tuệ Bảo: "Di nương, người xem xem cái này thật sự rất đẹp. Qua mấy ngày nữa lúc tới vương phủ con sẽ đeo bộ trang sức trân châu này. Tới lúc đó tất cả các cô nương đều không sánh bằng con. Di nương nếu như con có thể vào vương phủ làm vương phi, tới lúc đó sẽ khiến phụ thân bỏ mẫu thân, cưới người làm chính thê có được không?"

Mẫu Đơn nghe vậy, trên mặt ngớ ra, cũng không biết hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào. Đầu óc Thẩm Tuệ Bảo này thật sự không có vấn

đề gì chứ? Nàng cũng không ngồi yên được nữa, đi nhanh ra bên ngoài, thấy Thẩm Tuệ Bảo đang ở bên ngoài, kéo tay Tạ di nương đi vào trong phòng. Thẩm Tuệ Bảo ăn mặc diễm lệ, trên đầu cài cây trâm ngọc bích khảm trân châu. Vốn đã có một hạt châu nhưng đã bị một viên trân châu to bằng nắm tay trẻ sơ sinh thay thế. Viên trân châu đó không hổ là cực phẩm trân châu, làm nổi bật khuôn mặt kiều diễm sáng bóng của Thẩm Tuệ Bảo. Tai cũng đeo đôi bông tai ngọc bích đính tua rua bằng trân châu, rõ ràng là hai viên trân châu hơi nhỏ một chút trong mấy viên trân châu, trên tay cũng đeo nhẫn ngọc bích, trên mặt nhẫn cũng khảm một viên trân châu không lớn lắm.

Hai người vẫn chưa thấy Mẫu Đơn, vẫn vừa nói vừa cười, đến lúc cảm thấy có bóng người trước mặt, Thẩm Tuệ Bảo ngẩng đầu lên, vừa thấy Mẫu Đơn, sắc mặt lập tức tái nhợt, cơ thể vô thức lui về phía sau Tạ di nương, lắp bắp nói: "Sao… sao tỷ lại tới đây?"

Thẩm Mẫu Đơn đứng ở bậc thềm bên hiên nhà nhìn bọn họ, nhịn không được cười lạnh một tiếng: "Thẩm Tuệ Bảo, muội mà không biết tỷ qua đây tìm muội làm gì sao? Thật không ngờ Thẩm gia lại nuôi dưỡng ra một cô nương như vậy, muội như vậy trước sau gì cũng sẽ liên luỵ tới toàn bộ người Thẩm gia thôi!"

Sắc mặt Tuệ Bảo hơi tái nhưng lại không phản bác. Tạ di nương cũng ấp úng nói không nên lời, chỉ có Thẩm Hạo Quốc hoàn toàn không biết gì cả, lại nghe Mẫu Đơn nói Tuệ Bảo như vậy, đương nhiên là không tán thành, bước lên trước một bước, cau mày nói: "Mẫu Đơn, Tuệ Bảo tốt xấu gì cũng là muội muội của con, con không biết khách sáo một chút sao? Con nói những lời này là có ý gì? Tuệ Bảo nhà chúng ta rốt cuộc đã làm gì con?"

Mẫu Đơn quay đầu, nhìn nam nhân trung niên hồ đồ trước mắt, nhịn xuống lửa giận trong lòng, nói: "Bá phụ, bá còn tiếp tục nuông chiều Thẩm Tuệ Bảo như vậy, cuối cùng muội ấy sẽ hại toàn bộ người của Thẩm gia đấy, bá có biết muội ấy đã làm gì không?" Nàng nói xong quay đầu chỉ vào trân châu trên đầu, tai và ngón tay của Thẩm Tuệ Bảo, lạnh giọng nói: "Muội ấy đã trộm trân châu của con! Đường đường là tam cô nương của Thẩm gia vậy mà lại đi trộm trân châu của đường tỷ mình. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, bá phụ, bá đoán xem, Thẩm Tuệ Bảo có còn mặt mũi sống tiếp hay không? Đoán xem tỷ muội Thẩm gia có bị muội ấy liên luỵ không?"

Thẩm Tuệ Bảo bị người ta thoá mạ tại trận như vậy, thẹn quá hoá giận, cũng chả thèm quan tâm gì nữa, từ sau lưng Tạ di nương bước ra, chỉ Mẫu Đơn, cả giận nói: "Tỷ dựa vào cái gì mà nói muội trộm trân châu của tỷ? Tỷ lấy gì chứng minh đây là trân châu của tỷ? Thẩm gia của các tỷ sa sút còn phụ thân tỷ là con dòng thứ thì lấy đâu ra ngân lượng để mua trân châu như vậy cho tỷ? Chẳng bằng nói tỷ thèm muốn trân châu của muội, tới đây để ăn vạ!"

"Này..." Thẩm Hạo Quốc có chút hồ đồ. Ông ta nhớ rõ khuê nữ của mình trước đây hình như không có trang sức trân châu như vậy, mà trân châu này vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường, chẳng lẽ thật sự là Tuệ Bảo đã trộm của Mẫu Đơn? Thẩm Hạo Quốc nhíu mày nhìn Thẩm Tuệ Bảo, coi như ông ta có nuông chiều thiếp của mình và nữ nhi dòng thứ đi chăng nữa cũng không thể để bọn họ làm ra chuyện như vậy. Nếu như bị lão thái gia biết được, nhất định sẽ đánh chết bọn họ.

Thẩm Hạo Quốc nhìn về phía Tạ di nương, nhíu mày hỏi: "Đây là chuyện gì hả? Những viên trân châu này rốt cuộc là của ai? Lúc trước hình như không thấy Bảo Nhi có trang sức như vậy?"

Tạ di nương hơi kích động, lắp bắp nói: "Lão… lão gia, đây… đây là trang sức của Bảo Nhi. Lão gia không phải cho thiếp một vài cửa tiệm và điền trang sao? Mấy năm nay số ngân lượng thiếp tiết kiệm được hơn phân nửa là dùng vào việc… mua trân châu này…" nhìn vẻ mặt Mẫu Đơn càng ngày càng giận dữ, Tạ di nương dần dần không nói tiếp được nữa, sắc mặt cũng càng ngày càng tái. Bà ta gần như cầu cứu nhìn về phía nữ nhi của mình. Thẩm Tuệ Bảo hừ lạnh một tiếng: "Phụ thân, con đã nói rồi. Bọn họ bên kia làm gì có khả năng mua được loại trân châu này? Những viên trân châu này ít nhất cũng trên hai vạn lượng bạc. Đây rõ ràng là di nương mua làm đồ cưới cho con mà."

Thẩm Hạo Quốc vừa nghĩ không phải không có đạo lý, những viên trân châu này giá trị xa xỉ, Thẩm gia bên đó làm sao mua nổi, chắc là Mẫu Đơn vu oan cô nương nhà mình rồi? Không khỏi khuyên giải: "Chất nữ, con đừng vu oan Tuệ Bảo. Nó chắc chắn không lấy đồ của con đâu. Những viên trân châu này giá trị xa xỉ, loại quan viên như phụ thân con, bổng lộc có tiết kiệm cả đời cũng không mua nổi. Có thể những viên trân châu giá rẻ con mua đã bị nha hoàn của con lấy trộm rồi? Ta thấy con vẫn nên trở về tìm bọn nha hoàn hỏi thăm đi."

Mẫu Đơn siết chặt nắm tay, vốn định xoay người đi báo cho Thẩm đại lão thái gia nhưng nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của Thẩm Tuệ Bảo như vậy. Trong lòng thực sự phẫn hận, nữ nhân này phải dạy dỗ mới được. Nàng cũng không nói thêm gì nữa, xoay người rời khỏi.

Ba người Thẩm Hạo Quốc lập tức ngây ra. Ba người đều tưởng rằng Mẫu Đơn còn phải lẳng nhằng thêm một chút nữa nhưng không ngờ nàng lại rời đi như vậy? Thẩm Tuệ Bảo nhìn theo bóng lưng rời đi của Mẫu Đơn, trong lòng hơi có chút bất an, lại nghĩ, nàng là nữ nhi của một gia đình sa sút thì từ đâu mà có được loại trân châu này chứ, nói không chừng là trộm hoặc là nhặt được, xem như nàng có nói ra, người khác cũng sẽ không tin nàng, dù sao gia thế của 2 nhà cũng đã bày ra đó. Vừa nghĩ như thế, trong lòng Thẩm Tuệ Bảo đã bình tĩnh trở lại.

~~diennnndaaaannnnllllleeeqquuuyyđoooôn~đ diennnndddannnleêquuuyýđooonnnnn~~

Sau khi Mẫu Đơn trở về thì coi như không có chuyện như vậy xảy ra, nên làm cái gì thì làm cái đó, chỉ còn chờ tới ngày tổ chức yến hội. Ngược lại Tư Cúc và Niệm Hương không thấy lấy trân châu về, Niệm Hương nhịn không được nói: "Cô nương, hay là nô tỳ giúp người đi trộm những viên trân châu đó về lại?"

Mẫu Đơn lắc đầu: "Không cần đâu, nếu muội ấy đã dám làm ra chuyện như vậy, hậu quả cứ để muội ấy chịu đi." Để xem cô nương ta có tiếp nhận nổi hay không.

Cách ngày tổ chức yến hội không quá 3 ngày, lần này thái hoàng thái phi mở tiệc chiêu đãi, tất cả các cô nương đều biết là có ý gì, là thái hoàng thái phi có ý muốn chọn con dâu. Mọi người vốn biết điện hạ không ở Bình Lăng, lần này chắc sẽ không gặp được điện hạ, không ngờ cách ngày mở tiệc một ngày bỗng có tin tức truyền tới nói rằng Yến Vương điện hạ đã về rồi.

Tin tức này khiến các tiểu thư khuê các ở Bình Lăng đều kích động, đều nghĩ rằng ngày mai sẽ không gặp điện hạ, vậy mà điện hạ đã về rồi. Xem ra yến

tiệc ngày mai có khả năng điện hạ sẽ đích thân chọn phi tử, điều này càng khiến các tiểu thư khuê các càng thêm mong đợi vào ngày mai, càng muốn ăn mặc trang điểm xuất chúng hơn để hấp dẫn sự chú ý của điện hạ.

Mẫu Đơn biết được tin tức này, giật nảy mình, vốn nghĩ rằng còn khoảng một thời gian nữa mới có thể khiến Thẩm Tuệ Bảo chịu giáo huấn, không ngờ điện hạ lại về nhanh như vậy, nàng muốn khóc rồi.

Hết chương 93.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

Editor: Vanny

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Mẫu Đơn thức dậy rửa mặt chải đầu xong, nàng bảo Tư Cúc tìm một bộ y phục trắng mặc bên trong, lại mặc một chiếc áo khoác nhỏ màu hồng thạch lựu thêu sen vàng, bên ngoài khoác thêm chiếc áo choàng ngắn màu hồng cánh sen thêu hoa văn hình mây uốn lượn. Thân dưới cũng mặc chiếc quần màu trắng thật dày bên trong, bên ngoài mặc chiếc váy dài màu hồng cánh sen thêu hoa đậm. Mái tóc đen được búi thành một búi, trên cài một cây trâm hoa mai có tua rua rủ xuống. Cả người ăn mặc vừa không quá nổi bật cũng không quá cứng nhắc, trong trường hợp như vậy cách ăn mặc cực kỳ hợp quy củ.

Không bao lâu, Thẩm Tuệ Hương và Thẩm Tuệ Nhu bên kia đã qua đây, không thấy Thẩm Tuệ Bảo, Mẫu Đơn hỏi: "Thẩm Tuệ Bảo đâu?"

Thẩm Tuệ Hương cười nói: "Mẫu Đơn tỷ, tỷ cứ mặc kệ tỷ ấy. Sáng sớm hôm nay, muội và Tuệ Nhu đi tìm tỷ ấy, nói là qua đây đi cùng tỷ tới vương phủ. Tỷ ấy liền vung tay áo rời đi, nói là không qua đây, cũng không biết tỷ ấy làm sao nữa."

Mẫu Đơn đương nhiên là biết tại sao rồi, không nói thêm gì nữa, cười cười, nói: "Được rồi, mặc kệ muội ấy, chúng ta cùng tới vương phủ thôi."

Tới khi 3 người đến vương phủ, gã sai vặt ở cửa vương phủ lập tức mặt mày tươi cười tới đón: "Thẩm cô nương, người tới rồi…. mau mời vào trong."

Nói ra thì, đám người hầu trên dưới vương phủ đều quen biết Mẫu Đơn, mọi người đều biết nàng là người yêu của điện hạ, nhưng lại không một ai dám tiết lộ chuyện này ra ngoài. Người hầu trong vương phủ Bình Lăng đều được tuyển chọn kỹ lưỡng. Bọn họ đều biết rõ tính cách của điện hạ, không dám đối nghịch với điện hạ.

Gã sai vặt đón 3 vị cô nương Thẩm gia tiến vào. Quản gia của vương phủ đang đứng ở trong sân, thấy 3 người bước vào, tiến ra đón, cười nói: "Thẩm cô nương, để lão nô dẫn người đi vào."

Trong lòng Thẩm Tuệ Hương và Thẩm Tuệ Nhu có chút thấp thỏm không yên, không ngờ quản gia của vương phủ lại đích thân tới đón bọn họ vào cửa. Thẩm Tuệ Hương không khỏi kéo kéo tay áo của Mẫu Đơn, nhỏ giọng hỏi: "Mẫu Đơn tỷ, sao quản gia của vương phủ lại đón chúng ta vào cửa?" Cho dù là quản gia của vương phủ, cũng là đối tượng mà bọn thế gia vọng tộc ở Bình Lăng cố gắng nịnh nọt, bọn họ thực sự không hiểu đang xảy chuyện gì.

"Tỷ cũng không rõ nữa." Mẫu Đơn kinh ngạc nhíu mày, đây là ý của điện hạ sao? Điện hạ đây là? Chẳng lẽ định…

Lúc quản gia đưa bọn họ tới khu vườn bên trong nội viện vương phủ, bên trong đã có không ít các tiểu thư khuê các hoặc đứng hoặc ngồi, ai ai cũng ăn mặc lộng lẫy xinh đẹp. Hậu viện vào mùa cuối thu, bởi vì những tiểu thư khuê các này đến lập tức trở nên sống động, nổi bật khiến cho những đoá cúc và hoa thuỷ tiên bên cạnh đều phai mờ. Nổi bật nhất trong đám người là một vị cô nương mặc váy dài thướt tha, trên người cô nương đó dường như chỉ mặc một chiếc áo mỏng, thân hình không có chút mập mạp nào mà cực kỳ thon thả, bên hông đeo đai lưng được kết bằng tơ vàng, càng nổi bật vòng eo mảnh mai, vừa đủ nắm tay, có cơn gió thu thổi qua, nữ tử xinh đẹp này run nhè nhẹ, càng lộ vẻ điềm đạm đáng yêu, xinh đẹp động lòng người của cô nương này.

Mái tóc đen của cô nương này được búi thành búi tóc cao cao, giữa tóc chỉ cài một cây trâm ngọc bích khảm trân châu, mặc dù trên đầu chỉ cài một cây trâm như vậy nhưng lại hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Dưới ánh sáng sáng ngời chiếu xuống, trân châu trên đầu cây trâm toả ra ánh sáng lung linh, rực rỡ, lại càng làm nổi bật thêm nhan sắc kiều my, xinh đẹp tuyệt trần của vị cô nương. Cho dù nhan sắc của toàn bộ các tiểu thư khuê các ở đây đều không kém nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận vị cô nương này quá đỗi xinh đẹp động lòng người, ánh mắt luôn vô thức nhìn vào vị cô nương đó.

Thẩm Tuệ Hương sững sờ nhìn cô nương kia, qua nửa ngày mới hừ một tiếng, lại hơi nản lòng nói: "Dung mạo của tam tỷ quả thật là xinh đẹp vô cùng,"

Coi như Tuệ Hương có không thích đường tỷ này của mình đi chăng nữa cũng không thể không thừa nhận nhan sắc của cô nương ta thật sự xinh đẹp. Các cô nương có mặt ở đây không ai có thể sánh bằng cô nương ta, chỉ sợ lần này… Thẩm Tuệ Hương âm thầm thở dài tận đáy lòng. Trong lòng bắt đầu hơi ghen tỵ.

Mẫu Đơn nhẹ nhàng ừ một tiếng, thu hồi ánh nhìn, tìm một góc ngồi xuống. Thẩm Tuệ Hương và Thẩm Tuệ Nhu cũng vội đi theo.

Không bao lâu thì nghe người hầu thông báo: "Thái hoàng thái phi giá đáo…"

Các cô nương có mặt ở đây lập tức cúi người hành lễ.

Thái hoàng thái phi đi tới chỗ ngồi xuống, cười nói: "Đều mau đứng lên đi, ôi chao, nhiều cô nương xinh đẹp như vậy sao, bổn cung đều nhìn tới hoa cả mắt, xem xem, ngay cả các bông hoa ở đây cũng bị các ngươi lấn át hết kìa." Thái hoàng thái phi nói xong, liếc mắt liền thấy Thẩm Tuệ Bảo nổi bật nhất trong đám người, nhìn thấy trân châu trên đầu cô nương ta càng sững sờ. Nụ cười trên mặt càng ngày càng tươi, vẫy vẫy tay về phía Thẩm tuệ Bảo, cười nói: "Vị cô nương này là nhà nào vậy? Dung mạo này thật quá xuất chúng, mau tiến lên trước cho bổn cung nhìn xem."

Thẩm Tuệ Bảo vẻ mặt thẹn thùng tiến lên, hành lễ, dịu dàng nói: "Thẩm thị Tuệ Bảo gặp qua thái hoàng thái phi, thái hoàng thái phi thiên tuế."

Bên cạnh lập tức có người ghé tai thái hoàng thái phi nói một câu, thái hoàng thái phi giật mình, cười nói: "Thì ra là cháu gái của Thẩm lão tướng quân, xem xem, dáng vẻ này thật sự không giống với Thẩm lão tướng quân. Sao Thẩm gia lại sinh ra một cô nương xinh đẹp như vậy. Tới đây, lên trước một chút, ngồi cạnh bổn cung để bổn cung nhìn kỹ một chút."

Thẩm Tuệ Bảo lại tiến lên trước mấy bước, ngồi lên cái ghế bên cạnh thái hoàng thái phi. Trong lòng cô nương ta hơi căng thẳng, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn thái hoàng thái phi, hơi cúi thấp đầu. Cây trâm ngọc bích khảm trân châu trên đầu càng toả ra ánh sáng long lanh. Thái hoàng thái phi rất bình tĩnh ung dung đánh giá đầu tóc, vành tai và nhẫn của Thẩm Tuệ Bảo mấy lần, dịu dàng cười nói: "Dáng vẻ nha đầu này thật xinh đẹp, lại phối với những trang sức trân châu này thì càng lộ vẻ xuất chúng. Bổn cung xem hết cả Bình Lăng này cũng không có nha đầu nào có nhan sắc sánh bằng ngươi. Nha đầu ngươi có được những viên trân châu này từ đâu? bổn cung thấy những viên trân châu này không phải là vật tầm thường?"

Trong lòng Thẩm tuệ Bảo hoảng hốt, không biết tại sao thái hoàng thái phi lại hỏi như vậy, dù sao những viên trân châu này… Cô nương ta vội nói: "Bẩm thái hoàng thái phi, những … viên trân châu này là di nương của dân nữ mua về ạ."

Thái hoàng thái phi à một tiếng, cười nói: "Không biết di nương của ngươi mua ở đâu vậy? bổn cung không ngờ trong tiệm trang sức ở Bình Lăng lại có thể bán loại trân châu cực phẩm như vậy?"

Các cô nương ở bên dưới đều hiểu được dường như có điểm không đúng. Ánh mắt đều đặt vào viên trân châu óng ánh trên đầu Thẩm Tuệ Bảo, trong lòng thầm nghĩ, đúng rồi, từ khi nào mà tiệm trang sức ở Bình Lăng xuất hiện loại trân châu cực phẩm như vậy? Nếu như có thì cũng không tới phiên một thứ nữ như cô nương ta có thể mua được, đều âm thầm suy đoán viên trân châu trên đầu cô nương ta rốt cuộc từ đâu mà có?

Mẫu Đơn cũng hơi có chút kinh ngạc. Dường như thái hoàng thái phi biết những viên trân châu này? Ngẫm lại cũng phải, những viên trân châu này của điện hạ nói không chừng là từ trong cung lấy ra, thái hoàng thái phi thấy qua cũng không lạ. Nàng liền xem xem Thẩm Tuệ Bảo này làm sao lấy đá đập chân mình.

Trong lòng Thẩm Tuệ Bảo càng ngày càng hoảng loạn, âm thầm hơi tự trách mình. Lúc trước sao không nghĩ tới những viên trân châu như vậy, dựa vào di nương của cô nương ta làm sao mua được, nhưng lời đã nói ra thì làm sao thu hồi được?

Trong lúc căng thẳng, chợt nghe người hầu hô: "Điện hạ giá đáo…"

Trong chớp mắt các cô nương bị tiếng nói ấy thu hút, không nhìn Thẩm Tuệ Bảo nữa, quay đầu nhìn về phía cổng viện, chỉ nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn truyền lại, đập vào tầm mắt trước tiên là vạt áo màu đen cùng với gương mặt hơi nghiêm túc của Yến Vương điện hạ đang sải bước tiến về phía vườn. Gương mặt của hắn giống như được điêu khắc, góc cạnh rõ ràng, mày rậm, đôi mắt hơi hẹp dài, đôi môi mím chặt.

Các cô nương đều bất giác ổn định lại hơi thở. Thẩm Tuệ Bảo cũng quên mất câu hỏi của thái hoàng thái phi, sững sờ nhìn nam nhân hơi lộ vẻ lạnh lùng kia, trái tim đập thình thịch trong ngực, hai má đỏ bừng, sóng mắt long lanh.

Mẫu Đơn cũng nhìn về phía nam nhân kia. Gần một tháng không gặp rồi, gương mặt của hắn lại gầy đi một chút, dáng người vẫn cao lớn khoẻ mạnh như cũ. Dù bị ngăn cách bởi tầng tầng lớp lớp người, ánh mắt của hai người vẫn có thể giao nhau trước tiên.

Vệ Lang Yến nhìn thoáng qua đám người một cái liền thấy người mà hắn ngày đêm thương nhớ. Trong chốc lát vẻ mặt hắn dịu dàng lại, hắn chỉ đứng ngay cổng đó không nhúc nhích nhìn nàng.

Thẩm Tuệ Hương và Thẩm Tuệ Nhu mới gặp được điện hạ cũng có chút kích động. Không bao lâu, hai người đều phát hiện ánh mắt của Yến Vương điện hạ dường như nhìn về phía các nàng bên này, không khỏi tò mò, theo tầm mắt của điện hạ đang dừng lại ở trên mặt Mẫu Đơn. Thẩm Tuệ Hương giật mình, bỗng nhớ tới điều gì đó, liền vội vàng nhìn biểu cảm của Yến Vương, phát hiện biểu cảm lạnh lùng của hắn đã dịu đi không ít. Đầu óc đùng một tiếng, đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước, khi Thẩm Mẫu Đơn lần đầu tiên tới Thẩm phủ của bọn họ.

Lúc đó là lần đầu tiên nhà họ Thẩm bên kia tới Thẩm phủ thăm bọn họ, không bao lâu, điện hạ cũng đến. Bọn họ đều không nghĩ gì nhiều, huống chi lúc đó Thẩm Tuệ Bảo còn ồn ào nói ánh mắt của điện hạ vẫn luôn nhắm vào cô nương ta, còn vì vậy mà hắt nước trà nóng vào người Mẫu Đơn. Bọn họ cũng đều không cho là đúng, chỉ cho rằng Thẩm Tuệ Bảo bị điên rồi. Bây giờ Tuệ Hương mới biết bản thân đã sai cỡ nào. Lúc đó quả thật điện hạ nhìn về phía Thẩm Tuệ Bảo nhưng không phải nhìn Thẩm Tuệ Bảo mà là nhìn Thẩm Mẫu Đơn.

Người điện hạ vẫn luôn để ý là Thẩm Mẫu Đơn. Vì vậy lúc đó điện hạ mới vì Mẫu Đơn ra mặt, cách chức quan của đại bá.

Thẩm Tuệ Hương sững sờ nhìn ánh mắt đang nhìn nhau của Yến Vương điện hạ và Thẩm Mẫu Đơn, trong lòng không biết nên nghĩ như thế nào, rối như tơ vò.

Thái hoàng thái phi thấy điện hạ tới đây, đứng dậy cười nói: "Yến Nhi, con tới rồi, mau qua dây ngồi."

Vệ Lang Yến nghe thế, quay đầu nhìn thái hoàng thái phi, nét mặt vốn đã hoà hoãn trong nháy mắt đã lạnh lùng trở lại. Trong lòng thái hoàng thái phi đang hoảng sợ, rất sợ đứa nhi tử này ở trước mặt mọi người làm trái lời bà. Không ngờ điện hạ chỉ nhìn bà một cái rồi nghe theo lời bà tiến lên ngồi vào vị trí kế bên chính vị của bà.

Vệ Lang Yến vừa ngồi xuống liền nghe thấy giọng nói sợ hãi ở bên cạnh: "Thẩm thị Tuệ Bảo gặp qua điện hạ."

Vệ Lang Yến ngẩng đầu nhìn, vừa nhìn thấy người đó, hắn liền sửng sốt, sau đó cau mày, sự lạnh lùng trong ánh mắt đã bị thay thế bởi sự phẫn nộ. Quay đầu nhìn nữ tử đang ngồi yên lặng trong góc khuất giữa một đám người, chỉ nhìn thấy sự tủi thân trong mắt nữ tử đó, lúc này hắn lại nhíu mày, đè xuống lửa giận trong lòng.

Hắn quay đầu, lạnh lùng nhìn nữ tử đang cúi đầu thẹn thùng cách mấy bước chân, lạnh giọng nói: "Ngươi tiến lên đây!"

Tuy giọng nói lạnh lùng, nhưng lọt vào tai Thẩm Tuệ Bảo lại chẳng khác nào tiếng nhạc trời. Cô nương ta đè xuống sự xấu hổ và vui sướng trong lòng, tiến lên trước hai bước tới bên cạnh điện hạ. Lần này lá gan của cô nương ta cũng lớn hơn, đầu cũng không cúi xuống nữa, khẽ ngẩng đầu, đôi mắt đẫm đuối đưa tình nhìn Vệ Lang Yến một cái, miệng lại càng ngọt ngào gọi một tiếng điện hạ.

Sắc mặt Vệ Lang Yến càng lúc càng lạnh lùng, không nói một lời, đột nhiên giơ tay rút cây trâm ngọc bích khảm trân châu trên đầu Thẩm Tuệ Bảo xuống, cầm trên tay bắt đầu xem. Thẩm Tuệ Bảo ở bên cạnh còn chưa biết chuyện gì, hơi hoang mang, không hiểu điện hạ gọi cô nương ta tiến lên trước rồi lại rút cây trâm trên đầu mình để làm gì.

Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm cây trâm hơn nửa ngày. Nét mặt càng ngày càng khiến người ta không nhìn thấu. Thái hoàng thái phi bên cạnh dùng mắt đánh giá hai lần cây trâm kia, cười nói: "Yến Nhi có phải cảm thấy viên trân châu này rất quen thuộc không? Có phải rất giống viên trân châu lớn nhất trong hộp trân châu mà tiên hoàng đã ban cho con lúc trước không?"

Thẩm Tuệ Bảo còn có chút không rõ nguyên do, không biết tại sao trân châu của Mẫu Đơn lại giống với trân châu tiên hoàng ban tặng cho điện hạ.

Các cô nương khác cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ có Thẩm Tuệ Hương dường như nhớ ra điều gì đó. Trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch. Mấy ngày nay Thẩm Tuệ Bảo vẫn luôn khoe khoang với bọn họ mấy đồ trang sức trân châu này. Bọn họ cũng hơi tò mò, cực phẩm trân châu như vậy làm sao Tạ di nương có thể mua được chứ? Nhưng dưới tình huống trước mắt này, sắc mặt điện hạ nhìn những viên trân châu này, còn có mấy ngày trước nghe nói Mẫu Đơn có ghé đại phòng, sau đó không biết vì sao lại nổi giận đùng đùng rời khỏi. Vả lại, mấy viên trân châu này chỉ mới xuất hiện trên tay Tuệ Bảo mấy ngày trước sau khi bọn họ đi thăm Thẩm gia một chuyến.

Thẩm Tuệ Hương xâu chuỗi lại các sự kiện với nhau xong liền đoán những viên trân châu này hẳn là vật điện hạ tặng cho Mẫu Đơn. Cả người Tuệ Hương bắt đầu hơi run rẩy, nhịn xuống sự kinh hãi ở trong lòng, quay đầu nhìn Mẫu Đơn ở bên cạnh, khẽ hỏi: "Mẫu… Mẫu Đơn tỷ, những viên trân châu đó… là của tỷ sao?" Ngay cả giọng nói cũng bắt đầu hơi run.

Mẫu Đơn mím môi không nói, nhưng Tuệ Hương lại biết đây là sự mặc nhận của Mẫu Đơn. Tuệ Hương không chịu đựng nổi nữa, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, cơ thể run rẩy kịch liệt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Giờ phút này, Tuệ Hương thật sự rất hận, hận không thể giết nữ nhân ngu xuẩn Thẩm Tuệ Bảo này. Nữ nhân ngu xuẩn này cứ thế liên luỵ Thẩm gia của bọn họ, nếu chuyện này bị điện hạ vạch trần, thanh danh của tất cả tỷ muội Thẩm gia bọn họ đều bị huỷ hết.

Vệ Lang Yến xoay cây trâm trên tay hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng. Hắn ngẩng đầu nhìn nữ tử ngu xuẩn kia, giơ giơ cây trâm trên tay, lạnh giọng hỏi: "Ngươi có được viên trân châu trên cây trâm này từ đâu?"

Dù cho Thẩm Tuệ Bảo có ngu đi chăng nữa, lúc này cũng phát hiện ra điều không thích hợp, nhưng đã đến nước này rồi, dù sao cô nương ta cũng không thể nói rằng bản thân vô cùng yêu thích những viên trân châu này trong phòng của tỷ muội, cho nên đã lén lấy đi. Cô nương ta kiên trì đến cùng lắp bắp nói: "Ta… Ta, đây là lễ vật do di nương của dân nữ mua tặng."

Vệ Lang Yến nghe vậy, ngược lại giật giật khoé miệng, nụ cười này có vẻ châm biếm, hắn nói: "Đây là trân châu được đem về từ làng đánh bắt trai bên cạnh Lâm Hải ở Phong Châu. Trân châu cực phẩm như vậy chỉ có thể làm vật tiến cống đưa vào cung. Từ trước tới nay chưa bao giờ được buôn bán trên thị trường, tiên hoàng đã từng ban thưởng cho bổn vương một hộp trân châu. Nếu bổn vương nhận không lầm thì viên trân châu này hẳn là viên lớn nhất trong hộp trân châu đó." Hắn lại nhìn nhìn trân châu trên vành tai và ngón tay của Thẩm Tuệ Bảo, tiếp tục nói: "Trân châu trên tai và ngón tay ngươi đều là từ trong hộp trân châu đó."

Các cô nương bên dưới đều trợn tròn mắt, hiển nhiên không rõ rốt cuộc đây là chuyện gì.

Thái hoàng thái phi cười nói: "Bổn cung đã nói mà, sao những viên trân châu này nhìn quen mắt thế. Cô nương Thẩm gia nói nói xem rốt cuộc ngươi làm sao có được trân châu này vậy?"

Thẩm Tuệ Bảo đã choáng hoàn toàn. Cô nương ta làm sao cũng không ngờ được chỉ vì lòng tham nhất thời lại tạo thành hậu quả như vậy. Tuệ Bảo lại

càng không ngờ được Mẫu Đơn lại to gan tày trời như vậy, dám lấy trộm trân châu của Yến Vương điện hạ, còn hại cô nương ta rơi vào bước đường cùng như vậy. Bây giờ cô nương ta vẫn còn tưởng rằng những viên trân châu này Mẫu Đơn trộm, căn bản không nghĩ tới phương hướng khác.

Thái hoàng thái phi lại cười nói: "Lúc nãy bản cung thấy vị cô nương này cài cây trâm ngọc khảm trân châu còn tưởng rằng Yến Nhi tặng trân châu này cho vị cô nương này đó, thiếu chút nữa đã cho rằng vị cô nương này là…" Thái hoàng thái phi cười cười, quay đầu nhìn Vệ Lang Yến: "Yến Nhi, con cũng 24 tuổi rồi, cũng nên tìm một phi tử thôi?"

Các cô nương nghe những lời này thì càng thêm hồ đồ, chẳng lẽ những viên trân châu này là điện hạ tặng cho Thẩm Tuệ Bảo? Nhưng nhìn thái độ của điên hạ, hoàn toàn là dáng vẻ hỏi tội.

Giờ phút này Thẩm Tuệ Bảo cũng tái mặt đứng tại chỗ không biết nên làm thế nào.

Vệ Lang Yến không đáp lời của thái hoàng thái phi, chỉ nhẹ nhàng xoay viên trân châu trên tay, ngón cái ấn vào viên trân châu, dùng lực một cái, viên trân châu liền rơi khỏi cây trâm ngọc. Hắn nhìn viên trân châu óng ánh trên tay, chợt đứng dậy. Tuy hắn đứng lên, đầu cũng không ngẩng lên cứ nhìn chằm chằm viên trân châu trên tay, chậm rãi nói: "Quả thật bổn vương đã tặng hộp trân châu đó cho nữ tử mà bổn vương yêu…"

Phía dưới ồ lên, đều hơi lờ mờ. Lúc này Thẩm Tuệ Bảo nghĩ thông điều gì đó, sắc mặt càng ngày càng khó coi, ngay cả đôi môi cũng bắt đầu trắng bệch. Cô nương ta run rẩy cả người ngẩng đầu, không thể tin nhìn Thẩm Mẫu đơn vô cùng bình thường trong đám người kia, cuối cùng chịu không nổi đả kích này nữa, cả người ngả ngồi ở trên ghế.

Thái hoàng thái phi cười nói: "Yến Nhi, vậy có phải con đã tặng những viên trân châu đó cho vị Thẩm cô nương này không?"

Vệ Lang Yến ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào nữ tử đang mím môi trong đám người, vẻ mặt dịu đi không ít, mở miệng nói: "Quả thật bổn vương đã tặng những viên trân châu đó cho một vị cô nương của Thẩm gia, nhưng không phải là vị này…" Hắn không nói tiếp nữa, từng bước từng bước đi về phía nữ tử đang ngồi trong góc kia.

Lần này các cô nương ở bên dưới đều không khỏi nín thở, lẳng lặng nhìn nam nhân dáng người nổi bật đang từng bước từng bước bước xuống, đi về một góc.

Vệ Lang Yến đi tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn liền ngừng lại. Hắn giơ viên trân châu trên tay, trầm mặc nhìn Thẩm Mẫu Đơn: "Trân châu này không phải bổn vương đã tặng cho nàng rồi sao? Đây là vật bày tỏ cho tâm ý của bổn vương, tại sao lại ở trên người đường muội của nàng?" Giờ phút này hắn thật sự có chút giận dữ. Những viên trân châu này ba lần bảy lượt rời khỏi tay nàng, chuyền tới chuyền lui rồi về lại tay nàng nhưng nàng lại không biết quý trọng, hơn nữa còn cho nữ nhân khác dễ dàng cầm đi?

Tin tức này là sự đả kích rất lớn đối với các cô nương thế gia vọng tộc, dường như không ai dám tin vào chuyện đang xảy ra trước mắt này. Điện hạ thế mà đã có người trong lòng từ lâu, thậm chí còn đã tặng vật đính ước cho người đó. Nữ tử này không chỉ không có dung mạo tuyệt sắc mà tài hoa xuất chúng cũng không có, chẳng qua chỉ là một cô nương vô danh mà các cô nương này mới nghe lần đầu.

Trái tim của ba cô nương Thẩm gia khác cũng chấn động. Thẩm Tuệ Bảo biết bản thân lần này thật sự tiêu rồi. Trong lòng Thẩm Tuệ Hương và Thẩm Tuệ Nhu lại càng khó chịu, bọn họ biết lần này bị Thẩm Tuệ Bảo liên luỵ thảm rồi.

Mẫu Đơn dịu dàng cười cười với nam nhân hơi giận dữ kia, nói khẽ: "Điện hạ, là lỗi của thiếp. Mấy ngày trước Tuệ Bảo thấy trang sức trân châu này của thiếp, nằng nặc đòi mượn đeo mấy ngày. Dù sao bọn thiếp cũng là tỷ muội, cũng ngại từ chối muội ấy…" Dù nàng không vì các tỷ muội Thẩm gia bên kia cân nhắc thì cũng phải vì Nhạn Dung và PHương Hoa suy xét. Hai muội ấy đều chưa gả đi, cũng không thể để Thẩm Tuệ Bảo này ảnh hưởng tới thanh danh.

Ý của lời này rất rõ ràng, các cô nương có mặt ở đây đều nhớ tới hồi nãy Thẩm Tuệ Bảo kia vì muốn lấy sỉ diện mà một mực nói những viên trân châu này là di nương nhà mình mua cho mình, hay chưa, náo thành một chuyện cười lớn cỡ nào, thật là mất mặt mà, cho nên nói, mặt mũi xinh đẹp thì sao chứ, không có đầu óc thì không có thuốc nào cứu được.

Thẩm Tuệ Hương và Thẩm Tuệ Nhu bên cạnh nghe như vậy, trái tim đang căng thẳng cũng thả lỏng xuống, cũng may, Mẫu Đơn tỷ chỉ nói là cho Tuệ Bảo mượn, nếu không chuyện ăn trộm này truyền ra ngoài thì các tỷ muội Thẩm gia bọn ho không thể sống được nữa.

Sắc mặt Thẩm Tuệ Bảo càng thêm vàng vọt. Cô nương ta không thể nào chịu đựng nổi sự khó chịu và cảm giác thất bại trong lòng nữa, ôm mặt khóc. Trong trường hợp này cô nương ta cũng không dám khóc lớn tiếng, chỉ ôm mặt run run bờ vai, nước mắt rơi qua khẽ tay.

Thái hoàng thái phi cũng hơi sững sờ. Bà ta cũng không ngờ đứa con trai kiêu ngạo của mình lại dám ở trước mặt bao nhiêu cô nương như vậy thừa nhận nữ tử mà nó yêu. Bà ta cười cười, trong lòng nghĩ, thôi vậy, dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, gia thế như thế nào cũng được, chỉ cần Yến Nhi thích là được rồi, dù sao không phải làm phi tử là được rồi. Bà ta cười nói: "Yến Nhi, con cũng thật là, có cô nương mình thích rồi mà vẫn còn giấu người mẫu thân này." Ngừng một lát, quay đầu nhìn Mẫu Đơn, lại cười nói: "Nếu đã thích vị cô nương Thẩm gia này thì chọn ngày lành rước cô nương ấy vào vương phủ là được rồi. Nhưng mà con cũng nên định vị trí phi tử đi, dù sao cũng phải tìm một nữ nhân giúp con quản lý hậu viện chứ có phải không?"

Các cô nương bên dưới vừa nghe lời này, trong lòng liền sôi sục hẳn lên, đúng vậy, chẳng qua chỉ là nữ nhi của một quan viên thất phẩm, làm thiếp cho điện hạ thì còn được chứ vị trí phi tử thì sao được, vẫn là phải lựa chọn trong đám cô nương thế gia vọng tộc bọn họ mới đúng.

Vệ Lang Yến nghe những lời này, liền cười cười, nhìn thái hoàng thái phi, chầm chậm nói: "Thái hoàng thái phi, nàng ấy sao có thể làm thiếp được? Từ sáu tháng trước, bổn vương đã nhờ Trần phu nhân mang sính lễ tới Thẩm phủ. Nàng là vị hôn thê đã trao đổi thiếp canh của bổn vương. Nàng chính là phi tử của bổn vương, là phi tử sắp được cưới hỏi đàng hoàng."

Lúc nãy khi Mẫu Đơn vừa bước chân vào vương phủ, nàng đã đoán được sẽ công bố quan hệ của bọn họ ra ngoài. Chỉ là, tới giờ phút này, nàng mới cảm nhận được, cái cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong tim là như thế nào. Nàng cũng biết tại sao điện hạ lại chọn thời điểm này tuyên bố. Trong thành Bình Lăng này, vây cánh của Tuyên đế và thái hậu đã bị trừ khử, dĩ nhiên điện hạ sẽ không còn băn khoăn gì nữa.

Giờ phút này, trái tim của nàng chỉ còn lại tiếng đập thình thịch ngoài ra không còn phát hiện ra gì nữa.

Trong vườn vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thu thổi qua. Thái hoàng thái phi sững sờ trong giây lát, một lát sau, cau mày, quát mắng: "Yến Nhi, vị trí phi tử không phải là trò đùa, con…"

Không đợi thái hoàng thái phi nói hết lời, Vệ Lang Yến đã nắm lấy tay Mẫu Đơn, hơi khom người cung kính với thái hoàng thái phi: "Thái hoàng thái phi, bổn vương còn có việc nên cáo lui trước." Dứt lời, dắt Mẫu Đơn sải bước rời đi.

Hết chương 94.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Editor: Vanny

Vệ Lang Yến kéo Thẩm Mẫu Đơn rời khỏi nhanh chóng, chỉ lưu lại một đám tiểu thư khuê các đang ngạc nhiên sửng sốt đứng tại chỗ không hiểu ra sao, có người đã bắt đầu bàn tán: "Cô nương mà điện hạ yêu là của nhà nào vậy, hình như trước giờ chưa từng gặp qua."

Quả thật, Thẩm Mẫu Đơn chỉ mới đến Bình Lăng có mấy tháng, rất ít tham gia các buổi yến tiệc. Ngoại trừ lần Du Dung Châu mời tới Hứa phủ, lần đó cũng chỉ có mấy cô nương gặp qua nàng, nhưng cũng đã qua lâu rồi, đương nhiên cũng không có bao nhiêu ấn tượng. Mấy cô nương đó cũng có mặt ở đây, một hồi lâu cũng đột nhiên nhớ ra: "Vị cô nương này hình như là cô nương dòng chính của tam phòng thuộc chi khác của Thẩm gia. Phụ thân của cô nương ta cũng là một quan viên thất phẩm."

"Sao điện hạ có thể thích cô nương ta chứ."

Đây cũng là câu hỏi của tất cả mọi người. Tuy dung mạo không tồi nhưng cũng không phải là tuyệt sắc, lại càng không phải tài nữ gì cả, ngay cả gia thế cũng chỉ thường thường, nhưng điện hạ lại thích, muốn cưới nàng làm phi tử. Cái này khiến mọi người đành chịu. Mọi người đều là các tiểu thư khuê các của các gia tộc lớn, đương nhiên hiểu biết cũng sẽ hơn người khác, cũng hiểu cách xem xét tình hình. Đây là lúc nên lôi kéo quan hệ, qua lại với Thẩm gia chứ không phải lúc ghen ghét đố kỵ.

Các vị cô nương nhìn Thẩm Tuệ Bảo đang núp ở một góc không xa đang ôm mặt khóc, đều không tiến tới quan tâm cô nương ta, đều chạy đến bên cạnh hai vị cô nương Thẩm gia còn lại bắt đầu bắt chuyện.

Sắc mặt của thái hoàng thái phi ngồi ở phía trên hơi khó coi. Trong lòng tức giận đau đớn, bị con trai của mình ở trước mặt bao nhiêu người làm phật ý, vừa bực vừa hận, bà ta không bình tĩnh được nữa, trong lòng cũng thầm trách vị cô nương Thẩm gia lúc nãy bị Vệ Lang yến kéo đi kia. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng thái hoàng thái phi cũng thở dài, nói với lão ma ma bên cạnh vài câu bảo ma ma chăm sóc cho các cô nương này rồi rời đi.

~~diennnnnddddannnnlllllleeeêqqquuuuýýýdodoooôn~~diennnnnndànnnnnnleequysssdon~~

Vệ Lang Yến nhanh chóng kéo Mẫu Đơn về viện của hắn đang ở, không nói một lời liền kéo nàng vào thẳng phòng. Mẫu Đơn không đợi hắn mở miệng, đợi điện hạ đóng cửa phòng xong vừa quay người, nàng liền nhào vào lòng hắn: "Điện hạ, cuối cùng chàng cũng về rồi. Thiếp rất nhớ chàng."

Vốn Vệ Lang Yến vẫn còn tức giận vì những viên trân châu kia. Hắn đương nhiên biết là Thẩm Tuệ Bảo lấy cắp những viên trân châu kia, cũng biết lần này là Mẫu Đơn muốn mượn tay hắn dạy dỗ Thẩm Tuệ Bảo. Hắn tức giận không phải vì nàng mượn tay hắn trừng phạt Thẩm Tuệ Bảo, mà là giận nàng… nghĩ tới những viên trân châu này năm lần bảy lượt bị nàng tặng cho người khác, đem cầm cố, đánh mất mấy lần như vậy, đặc biệt là lúc đầu nàng tặng cho Trì Ninh Bái. Nghĩ tới điều này, sắc mặt điện hạ liền sa sầm xuống, đôi tay dùng lực ôm lấy eo nàng, nhấc nàng lên, đôi chân nàng rời đất, đôi mắt nàng và hắn nhìn thẳng vào nhau.

Mẫu Đơn đột nhiên bị hắn nhấc người khỏi mặt đất, kiềm chế không được kinh hô một tiếng, phản ứng theo bản năng ôm lấy cổ hắn, mũi chân nhón trên giày hắn. Thấy sắc mặt hắn nặng nề, hiển nhiên là vẫn còn đang tức giận vì chuyện vừa rồi. Trong lòng nàng hơi băn khoăn, đoán hắn có phải đang trách nàng đã mượn tay hắn để trừng phạt Thẩm Tuệ Bảo không? Nghĩ nghĩ nàng chủ động hôn lên đôi môi mỏng đang mím chặt của hắn, dịu dàng nói: "Điện hạ, chàng giận rồi sao? Những viên trân châu lúc nãy là Thẩm Tuệ Bảo lấy trộm đó. Vốn thiếp muốn khảm những viên trân châu đó lên đồ trang sức, kết quả là hôm đó Tuệ Bảo qua tìm thiếp, đúng lúc thiếp không ở trong phòng. Những viên trân châu đó liền bị Tuệ Bảo tiện tay lấy đi. Lúc nãy nhiều người quá, thiếp không thể nói là Tuệ Bảo lấy trộm được, nếu không sẽ liên luỵ tới thanh danh của cô nương Thẩm gia. Điện hạ, chàng đừng giận thiếp nữa có được không?"

Trong lòng Vệ Lang Yến dù vẫn còn giận nhưng bị nàng vừa hôn vừa dỗ dành như vậy thì cơn thịnh nộ có lớn hơn nữa cũng tiêu tan. Lại nghĩ tới nỗi nhớ nhung trong những tháng ngày xa nàng, thì làm sao kiềm nén được nữa. Đôi tay nhấc mông của nàng lên để cặp đùi nàng vòng quanh eo hắn, đi về phía giường có trải lông bạch hồ.

Tới cạnh giường, hắn ngồi xuống rồi để nàng ngồi giang chân trên người hắn. Hắn cúi đầu hôn nàng, vẫn là hương vị ngọt ngào như cũ khiến hắn không kiềm chế được mà đắm chìm vào đó. Bàn tay lặng lẽ luồn vào trong áo nàng, cách lớp áo trong mềm mại xoa ngực nàng, tìm được nhũ hoa của nàng một cách chính xác và bắt đầu cọ xát khiến nó dần cứng lên. Nụ hôn nhẹ nhàng cũng dần trở nên sâu hơn, hắn dùng sức mút lấy lưỡi trong miệng nàng.

"Ngoan nào, ta rất nhớ nàng." Hắn thì thầm nhỏ nhẹ, nhưng lực tay của hắn lại mạnh lên, nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của nàng bên tai, không khỏi cười thầm.

Vật cứng rắn của hắn chỉa thẳng vào nơi mềm mại của nàng. Cơ thể Mẫu Đơn mềm nhũn, lại nhận ra bàn tay to lớn của hắn đang lần xuống phía dưới, vội vàng nắm lấy tay hắn, đỏ mặt nói: "Điện hạ, hôm nay không thể." Ngày hôm nay không an toàn, nàng rất sợ sẽ có thai.

Vệ Lang Yến nhìn sâu vào gương mặt xấu hổ mang theo chút thẹn thùng của Mẫu Đơn, hít sâu mấy hơi, mạnh mẽ rút tay về, lại nặng nề hôn lên môi nàng.

Hai người triền miên một hồi rồi mới tách ra. Mẫu Đơn đỏ bừng mặt. Vệ Lang Yến mạnh mẽ kiềm nén, cuối cùng mới thở hổn hển bế nàng đặt xuống giường, không dám ôm nàng nữa. Hắn rời giường đứng dậy, nhìn chằm chằm vào nàng đang đỏ mặt tới mang tai, đôi mắt sâu càng làm người ta say mê. Hắn khàn giọng nói: "Ta sẽ nhanh chóng sai người chọn ngày lành, để chúng ta mau chóng thành thân. Mấy ngày này nàng chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở Thẩm phủ, để người Thẩm gia chuẩn bị đồ cưới là được rồi."

Cả người Mẫu Đơn nằm úp sấp trên giường. Nghe hắn nói xong, gương mặt càng đỏ hơn. Trong lòng lại càng ngập tràn ngọt ngào, nàng nhẹ nhàng dạ một tiếng, bỗng nhớ tới điều gì đó, ngồi bật dậy, đỏ mặt sửa sang lại quần áo trên người, hỏi: "Điện hạ, chuyện của Tưởng hầu phủ đã giải quyết xong rồi sao?"

Vệ Lang Yến nghe được lời này, vẻ mặt thả lỏng mấy phần, mặt mày vươn ý cười. Hắn ngồi xuống bên cạnh Mẫu Đơn, nói: "Đều giải quyết xong rồi. Tất cả trăm vạn lượng buôn lậu muối của Tưởng hầu phủ đều giấu ở ngọn núi phía sau nhà cũ ở huyện Tam Nghĩa, đã sai người chuyển toàn bộ về đây rồi." Hắn nói xong quay đầu nhìn nàng, thấy nàng nắm chặt nắm tay và gương mặt lộ vẻ hơi căng thẳng. Vẻ mặt hắn rất dịu dàng, cũng có chút bất đắc dĩ, nghiêng đầu hôn lên má nàng, cười nói: "Được rồi, không nói cái này nữa, lát nữa ở lại dùng bữa với ta và Tử An. Qua buổi trưa, ta sẽ sai người đưa nàng về Thẩm phủ."

Mẫu Đơn gật gật đầu, lại nhớ tới thái hoàng thái phi, chần chừ một hồi, nói: "Điện hạ, thiếp vẫn nên về thì hơn, thái hoàng thái phi ở trong phủ, thiếp…" Nàng vẫn chưa vào cửa, làm sao có thể không biết xấu hổ mà dùng bữa với thái hoàng thái phi. Vả lại dáng vẻ của thái hoàng thái phi lúc nãy ở trong vườn, rõ ràng là không thích nàng. Trong lòng thái hoàng thái phi nói không chừng vẫn còn đang tức giận, nàng vẫn là đừng nên xuất hiện trước mặt thái hoàng thái phi thì hơn.

Quyết định mà Vệ Lang Yến đã đưa ra thì làm sao thay đổi được, hắn nói: "Không sao, bà ta sẽ không làm gì nàng đâu. Nàng yên tâm, tất cả đã có ta." Hắn nói xong, không nhiều lời nữa, kéo nàng tới thư phòng cùng hắn xử lý công vụ. Hắn để nàng ngồi bên cạnh mình đọc sách, thỉnh thoảng sẽ nói đùa vài câu chọc nàng.

Rất nhanh đã đến giờ dùng bữa, người hầu bên dưới báo là đã bày biện xong bữa trưa, thái hoàng thái phi mời điện hạ qua dùng bữa.

Vệ Lang Yến bỏ công văn trên tay xuống, kéo Mẫu Đơn ra phòng khách dùng cơm. Thái hoàng thái phi và Vệ Tử An đã ngồi vào chỗ rồi. Vệ Tử An nhìn thấy Mẫu Đơn, gương mặt nhỏ vốn cau có đã lập tức nở nụ cười, vẫy tay mạnh mẽ về phía Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ tới rồi. Mau tới ngồi bên cạnh Tử An."

Vệ Lang Yến dắt Mẫu Đơn tới bên cạnh Vệ Tử An ngồi xuống, Vệ Lang Yến thuận tay gõ gõ trên đầu Vệ Tử An, nói: "Đã gọi sai rồi? Sao còn gọi là tỷ tỷ? Phải gọi là thất hoàng thẩm mới đúng."

Vệ Tử An nào đâu phản đối, lập tức cười hì hì sửa lại, gọi tiếng thất hoàng thẩm, làm cho Mẫu Đơn đỏ mặt, lại nhớ tới thái hoàng thái phi còn ở đây, liền hành lễ với thái hoàng thái phi: "Dân nữ gặp qua thái hoàng thái phi, thái hoàng thái phi an khang."

Sắc mặt thái hoàng thái phi vốn có chút không tốt nay lại càng khó coi, nhưng ở trước mặt nhi tử và tôn tử bà ta không tiện phát tác. Bà ta lờ đi sự chào hỏi của Mẫu Đơn, căng mặt khiển trách Vệ Lang Yến: "Yến Nhi, như vậy còn ra thể thống gì, còn chưa vào cửa, làm sao có thể ở trong vương phủ dùng bữa được chứ? Nói ra há chẳng phải là để người ta chê cười nữ nhi của Thẩm gia giáo dục không có quy tắc sao?"

Vệ Lang Yến mặt không cảm xúc cũng không nói năng gì, chỉ múc cho Mẫu Đơn một chén canh nhỏ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn thái hoàng thái phi, trầm giọng nói: "Nữ nhân của bổn vương có ai dám bàn tán? Bổn vương và nàng đã đính hôn. Nàng đã là phi tử chính thức của bổn vương, chẳng qua chỉ là ăn bữa trưa ở vương phủ còn có thể bị truyền ra ngoài những lời khó nghe gì sao, bổn vương thấy nuôi một phòng nô tài như vậy cũng vô dụng, dám bàn tán chuyện của chủ tử trong vương phủ ra ngoài, chẳng bằng toàn bộ đều đem ra ngoài chém hết cho xong chuyện!"

Toàn bộ nô tài trong phòng bịch một tiếng quỳ xuống hết.

Mẫu Đơn sao lại không biết điện hạ đang bảo vệ nàng, muốn cảnh cáo thái hoàng thái phi và đám nô tài do bà ta dẫn đến, đừng nói bậy điều gì ra bên ngoài, nếu không sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ đâu.

Dĩ nhiên thái hoàng thái phi cũng biết đây là nhi tử đang cảnh cáo bà ta, bị nhi tử đối xử như vậy trước mặt người ngoài và đám nô tài trong phòng, bà ta tức tới mắt nổ đom đóm, lại nghĩ tới nhi tử nhà khác nên kính trọng và bảo vệ mẫu thân của họ như thế nào, không khỏi đau buồn từ tận đáy lòng, đỏ mắt nhìn Vệ Lang Yến: "Yến Nhi, ta là mẫu thân của con, con…"

Vệ Lang Yến không đợi bà ta nói xong, đã nói: "Thái hoàng thái phi, mời dùng bữa thôi." Lại lừ mắt nhìn lão ma ma sắc mặt tái nhợt đang đứng phía sau thái hoàng thái phi, nói: "Còn đứng ở đó làm gì? Mau qua đây hầu hạ thái hoàng thái phi dùng bữa."

Lão ma ma run như cầy sấy, thiếu chút nữa đã ngã nhào khi tới bên cạnh thái hoàng thái phi, tay run run gắp thức ăn cho thái hoàng thái phi.

Mẫu Đơn ăn bữa cơm này giống như ngồi trên bàn chông, tuy có điện hạ ở bên cạnh nói dịu dàng vài câu với nàng hoặc Tử An non nớt cất tiếng cười vui bên tai nhưng nàng vẫn như cũ cảm nhận được tầm mắt sắc bén của thái hoàng thái phi vẫn đang nhìn nàng. Nàng nghĩ, bản thân nàng thật thê thảm, vẫn chưa vào cửa mà đã đắc tội với mẹ chồng tương lai rồi, sau này vào cửa cũng không biết thái hoàng thái phi sẽ làm khó nàng như thế nào nữa.

May mà thái hoàng thái phi biết Yến Vương bảo vệ nàng, sẽ không ở trước mặt Yến Vương cho nàng sắc mặt khó coi. Mấy người an an ổn ổn ăn xong bữa cơm. Mẫu Đơn tưởng rằng cuối cùng bản thân cũng đã được tự do rồi, nhưng không ngờ, bọn nô tài vừa dọn bàn xong. Thái hoàng thái phi rửa tay và mặt xong, lấy khăn lau tay xong liền quăng vào thau đồng do ma ma bên cạnh đang bưng, ngẩng đầu nhìn nàng: "Được rồi, cơm đã dùng xong. Yến Nhi đi thư phòng xử lý chuyện của con đi. Ngươi ở lại với bổn cung. Bổn cung vừa hay có vài lời muốn nói với ngươi."

Hết chương 95.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Thái hoàng thái phi nói xong, lại nhìn Vệ Lang Yến, thở dài: "Yến Nhi, con đừng nói gì trước cả. Ta biết trong lòng con đã quyết, cho nên con muốn cưới ai làm phi tử ta sẽ không quan tâm nữa, chỉ là nếu con đã quyết định cưới nàng ta, ta cũng phải tiếp xúc với nàng ta nhiều chút có phải không, chẳng lẽ Yến Nhi không tin mẫu phi."

Những lời này nhất định là không mấy ai tin. Mẫu Đơn không tin, nàng biết thái hoàng thái phi đang muốn gây sự với nàng. Nàng không tin thì dĩ nhiên Vệ Lang Yến cũng không tin người mẫu thân mà từ nhỏ tới lớn đã lừa hắn vô số lần và không có bất kỳ tình cảm nào với hắn. Hắn mặt không đổi nói: "Thái hoàng thái phi quá lo rồi. Sau này thành thân rồi sẽ có thời gian tiếp xúc nhiều thôi, chỉ là bây giờ con có chút việc cần nàng ấy nên không làm phiền thái hoàng thái phi nữa." Lại liếc mắt nhìn lão ma ma bên cạnh: "Còn không nhanh chóng hầu hạ thái hoàng thái phi đi nghỉ ngơi."

Lão ma ma lập tức sợ hãi run rẩy tiến lên đỡ thái hoàng thái phi.

Vệ Lang Yến không để ý đến sắc mặt tái nhợt và cơ thể lung lay sắp ngã của thái hoàng thái phi, kéo Mẫu Đơn rời khỏi. Nhìn nam nhân lạnh lùng đã rời đi, lão ma ma vội đỡ thái hoàng thái phi ngồi xuống, thầm thở dài, sự uy nghiêm của điện hạ quá lớn, bọn nô tài như các bà làm sao mà chịu nổi chứ.

Thái hoàng thái phi ngã ngồi trên ghế, đôi mắt hơi đỏ. Nhìn theo bóng dáng đã biến mất ở ngoài cửa kia, lầm bầm nói: "Bổn cung là mẫu phi của nó. Sao nó có thể vì một nữ tử mà đối xử với bổn cung như vậy, nó thật sự hận bổn cung như vậy sao? Chuyện của Ngọc Hoành năm đó không phải là bổn cung cố ý mà. Bổn cung chỉ nghĩ Cảnh Nhi không biết võ công, nó và Ngọc Hoành thì một thân tài nghệ, nên mới thuyết phục tiên hoàng cho hai huynh đệ họ đi Ký Châu. Bổn cung thật sự không ngờ Ngọc Hoành sẽ… Ma ma, ngươi nói bổn cung có phải đã làm sai rồi không?"

Lão ma ma đi theo hầu hạ bên cạnh thái hoàng thái phi cũng hai ba mươi năm rồi, luôn biết bà ta rất thiên vị, thiên vị Cảnh Vương, chỉ là sao dám ở trước mặt bà ta nói ra những lời này, chỉ gượng gạo nói: "Dĩ nhiên không phải là lỗi của thái hoàng thái phi."

Thái hoàng thái phi ngẩn ra, bỗng tỉnh ngộ, hô lớn ra bên ngoài: "Người đâu, vào đây!"

Tới khi thị vệ thân cận tiến vào, thái hoàng thái phi thì thầm vài câu bên tai thị vệ. Thị vệ lập tức vâng một tiếng rồi lui ra ngoài.

Vệ Lang Yến dẫn Mẫu Đơn về thư phòng. Trong lòng Mẫu Đơn lo lắng, hỏi: "Điện hạ, trước mặt thái hoàng thái phi thất lễ như vậy không sao chứ?"

Vệ Lang Yến lạnh nhạt đáp: "Không sao, nàng không cần để ý tới nữa. Bà ta yêu thương Cảnh Vương nhiều hơn nên sớm muộn gì cũng qua chỗ Cảnh Vương bên kia thôi. Sau này ta sẽ không để nàng vì những chuyện này mà buồn phiền đâu. Được rồi, đừng bận tâm những chuyện này nữa. Nàng nên về Thẩm phủ thôi, để ta sai người đưa nàng về."

Mẫu Đơn gật gật đầu, để thị vệ đưa nàng về Thẩm phủ.

~~dieddaaaannnnnllllllleeeeêqqqqqqqqquuýđoooon~~diennnndannnleeequuysdoôn~~

Ba vị cô nương Thẩm gia chi chính bên kia vừa về tới Thẩm phủ đã kể hết mọi chuyện cho các trưởng bối. Thẩm Tuệ Bảo làm mất mặt lớn như vậy đương nhiên cái gì cũng không nói, quay về đại phòng liền nhốt mình trong phòng khóc rống lên. Tạ di nương ở bên ngoài lo lắng không thôi, cuối cùng tìm Thẩm Hạo Quốc về bàn bạc sai người hầu phá cửa phòng Thẩm Tuệ Bảo. Lúc này 2 người mới bước vào được, nhìn dáng vẻ thê thảm của Thẩm Tuệ Bảo, Tạ di nương và Thẩm Hạo Quốc đều giật nảy mình. Tạ di nương hốt ha hốt hoảng tiến lên: "Bảo ơi, con làm sao vậy? Có phải lúc nãy ở vương phủ có người ăn hiếp con không? Lúc đi không phải còn rất tốt sao?" Lại phát hiện cây trâm ngọc bích khảm trân châu trên đầu cô nương nhà mình không thấy nữa, vội vàng hỏi: "Cây trâm trên đầu con đâu? Đi đâu rồi? Con bé này, con nói chuyện đi, đừng khóc nữa."

Thẩm Tuệ Bảo nào đâu dám nói cây trâm của mình đã đi đâu. Giờ phút này cô nương ta chỉ muốn chết đi cho xong, gục xuống bàn khóc rống lên: "Ra ngoài! Các người ra ngoài hết đi!"

Thẩm Hạo Quốc quát mắng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con nói xem? Vừa về tới thì khóc cái gì mà khóc? Có gặp được điện hạ không? Có được điện hạ nhìn trúng không?"

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới thì Thẩm Tuệ Bảo càng khóc thê thảm hơn.

Hai người cũng hết cách, chỉ đành ra ngoài trước, sai nha hoàn đem nước ấm vào rửa mặt chải đầu cho Thẩm Tuệ Bảo, không bao lâu liền nghe thấy tiếng thau đồng rơi xuống đất và tiếng quát mắng đuổi bọn nha hoàn ra ngoài của Thẩm Tuệ Bảo.

Tạ di nương lo lắng không thôi. Bà ta có một đôi nhi nữ, bình thường cưng chiều không ngớt, nghe thấy nữ nhi ở bên trong khóc lóc thảm thương, bà ta cũng nhịn không được bắt đầu khóc: "Lão gia, người đi tìm Tuệ Hương và Tuệ Nhu của nhị phòng và tam phòng hỏi thăm xem xảy ra chuyện gì đi. Tuệ Bảo của chúng ta rốt cuộc bị làm sao vậy? Có phải có người ăn hiếp nó không?"

Vừa nói xong, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, vẻ mặt Tiền thị đầy phẫn nộ đi vào, không nói hai lời liền tát một cái lên mặt Tạ di nương. Tạ di nương bị cái tát này đánh trúng ngẩn ra, tới khi phản ứng kịp liền kéo tay áo của Thẩm Hạo Quốc bắt đầu gào khóc: "Lão gia ơi, người phải làm chủ cho nô gia. Nô gia đã làm gì nên tội chứ, khuê nữ bị người ta ăn hiếp, ngay cả nô gia cũng…"

Sắc mặt Tiền thị càng ngày càng khó coi, cả giận nói: "Còn không mau ngậm miệng lại, ngươi còn có mặt mũi khóc sao?"

Thẩm Hạo Quốc quở trách: "Tiền thị, bà làm gì vậy? Còn không mau xin lỗi di nương?"

"Xin lỗi? Lão gia ông có biết nữ nhi bảo bối và di nương bảo bối của ông rốt cuộc đã làm chuyện gì không?" Vừa về, Tiền thị liền nhớ tới chuyện ở vương phủ Tuệ Hương kể lúc nãy ở nhị phòng. Lúc này Tiền thị thật hận không thể giết chết hai nữ nhân hãm hại Thẩm gia này: "Trân châu mà di nương bảo bối của ông mua cho nữ nhi bảo bối của ông là vật đính ước mà điện hạ tặng cho Mẫu Đơn! Bị điện hạ ở vương phủ vạch trần ngay tại chỗ! Những viên trân châu này là những viên trân châu mà ngày đó khuê nữ bảo bối của ông lấy trộm từ trong phòng của Mẫu Đơn! Vậy mà… vậy mà còn không biết xấu hổ nói là mua về, điện hạ nói những viên trân châu này chỉ có làng đánh bắt trai ở Lâm Hải Phong Châu mới có thể lấy được, cực phẩm trân châu như vậy chỉ có thể làm vật tiến cống đưa vào trong cung, chưa bao giờ được buôn bán ở ngoài thị trường…"

Thẩm Hạo Quốc và Tạ di nương giống như bị sét đánh ngang tai, ngây ra tại chỗ. Cả người Tạ di nương đều bắt đầu run rẩy. Thẩm Hạo Quốc hoàn hồn, tát một cái lên mặt Tạ di nương, rống lên: "Tiền thị nói có phải sự thật không? Những… những viên trân châu đó là Tuệ Bảo ăn trộm của Mẫu Đơn?" Giọng của ông ta hơi run run. Lúc này ông ta mới phát hiện bản thân ngu xuẩn biết bao. Lúc đó còn cho rằng điện hạ vừa ý Tuệ Bảo, thì ra là nhìn trúng Mẫu Đơn.

Tạ di nương bị tát ngã xuống đất, khoé miệng trào máu. Bà ta run cầm cập, nằm bò trên mặt đất, khóc gào: "Lão gia, xin lão gia hãy cứu Tuệ Bảo, nô gia thật sự không phải cố ý đâu. Nô gia không biết đó là vật đính ước mà điện hạ tặng cho Mẫu Đơn cô nương, nếu biết thế thì hôm đó Mẫu Đơn cô nương tới đòi nhất định sẽ bảo Tuệ Bảo trả lại cho cô nương ấy." Tạ di nương biết nếu chuyện này bị lão thái gia biết được, nhất định sẽ đánh chết Tuệ Bảo.

Tiền thị cười ngất, lời này có nghĩa là mấy ngày trước Mẫu Đơn có tới tìm bọn họ đòi lại trân châu nhưng bọn họ lại không trả?

"Ngươi còn không biết xấu hổ bảo ta cứu nó? Các ngươi có phải bị điên rồi không? Lúc trước đã hỏi các ngươi từ đâu có được những viên trân châu đó, ta cũng thật hồ đồ, sao lại không nghĩ những viên trân châu như vậy làm sao có thể mua được ở tiệm trang sức chứ…"

Trong lúc đang náo loạn, bên ngoài đột nhiên có một đám bà tử ùa vào, không nói hai lời, đẩy thẳng cửa phòng của Thẩm Tuệ Bảo. Trong đó có hai bà tử kẹp lấy hai cánh tay của Thẩm Tuệ Bảo kéo ra ngoài làm cho Tuệ Bảo gào thét liên tục. Tạ di nương cũng từ dưới đất bò lên, xông vào muốn giành lại Tuệ Bảo: "Các ngươi làm gì vậy, còn không mau thả Tuệ Bảo ra, nó là chủ tử há có thể để đám nô tỳ các ngươi động vào?"

Một bà tử trong đó hét lên một tiếng rồi đá vào người Tạ di nương, hừ một tiếng chế giễu nói: "Chúng lão nô là phụng mệnh của lão thái gia và lão phu nhân qua đây, còn không tự mình nhìn xem bản thân đã làm cái gì!"

Sắc mặt Thẩm Tuệ Bảo tái nhợt, ra sức giãy giụa, gào thét: "Ta không đi, thả ta ra, cái đám lão nô tài hạ tiện các ngươi, mau thả ta ra."

Đám bà tử này không để ý tới cô nương ta, kéo Tuệ Bảo ra ngoài viện, chỉ còn lại tiếng gào thét và tiếng khóc chói tai vang vọng. Tạ di nương khóc lóc đứng dậy định chạy theo. Thẩm Hạo Quốc rống đám nha hoàn đang ngẩn ra ở bên cạnh: "Còn không mau ngăn di nương lại, các ngươi chết hết rồi hả?"

Tới khi nha hoàn ngăn Tạ di nương đưa vào phòng xong, Thẩm Hạo Quốc và Tiền thị mới cùng nhau đi qua viện của lão thái gia và lão phu nhân.

Sau khi tới chỗ của lão thái gia, mấy lão gia và phu nhân của Thẩm gia đều có mặt, sắc mặt đều không tốt lắm, tới khi Thẩm Hạo Quốc tiến vào đều trọn mắt nhìn ông ta. Lão phu nhân và lão thái gia ngồi ở ghế chủ vị, người của Thẩm gia phân ra đứng hai bên, Thẩm Tuệ Bảo gục ở dưới đất khóc lóc, vô cùng nhếch nhác.

Sắc mặt lão thái gia thật sự rất khó coi, qua hơn nửa ngày mới nói: "Xử theo gia pháp, đánh 100 gậy, sống được thì coi như ngươi mạng lớn, sống không được thì ngươi cũng đừng trách chúng ta, muốn trách thì trách bản thân ngươi tham lam, ngang ngược kiêu ngạo! Ngươi… ôi…" Sau cùng tất cả đều biến thành tiếng thở dài.

Lão thái gia đã ra lệnh đương nhiên không ai dám ngăn cản. Thẩm Hạo Quốc mím chặt môi, vừa nghĩ tới chức quan của mình bị mất cũng vì đứa nữ nhi yêu thương nhất này, trong lòng ông ta thật sự căm hận không thôi sao lại đi cầu xin cho nó.

Lập tức có lão bà tử tiến lên kéo Thẩm Tuệ bảo ra ngoài, không bao lâu bên ngoài đã vang lên tiếng gậy đánh nặng nề lên người và tiếng kêu khóc của Thẩm Tuệ Bảo.

Những âm thanh này khiến sắc mặt Thẩm Hạo Quốc trắng bệch, dù sao cũng là đứa nữ nhi mà ông ta đã yêu thương chiều chuộng bao năm nay, ông ta vẫn có chút không đành lòng. Nhưng những người khác lại không nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy hả lòng hả dạ, cảm thấy đáng đời Thẩm Tuệ Bảo.

Lão thái gia lắng nghe động tĩnh bên ngoài hồi lâu, lại nói: "Sáng sớm ngày mai, con dâu lớn chuẩn bị một phần hậu lễ đích thân tới nhà bên kia xin lỗi… Thôi, ngày mai đích thân ta qua đó một chuyến vậy. Được rồi, giải tán thôi."

Thẩm Tuệ Bảo quả thật mạng lớn, 100 gậy này đánh lên người cô nương ta cũng chỉ bị trọng thương. Thẩm Hạo Quốc lập tức đi mời đại phu về khám.

~~diiiieennnnnddaaannnnlllleeeeqqqqquuuuyyyddoonnn~~diiieennnddânlequuuyđôn~~

Yến Vương điện hạ đã đính hôn từ lâu, thậm chí chuyện ở buổi yến tiệc hôm đó công bố người mà điện hạ yêu là Thẩm Mẫu Đơn của Thẩm gia chưa tới một ngày mà đã truyền đi khắp thành Bình Lăng. Các danh gia vọng tộc ở Bình Lăng lúc này mới biết được Thẩm gia còn có một chi phụ như vậy, mới biết được Thẩm Thiên Nguyên thân là lục sự tham quân tính cách cổ hủ lại có một nữ nhi như vậy.

Tin tức này chỉ trong một ngày đã truyền đi khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Bình Lăng, bất kể là danh gia vọng tộc hay dân thường, đều biết có một cô nương của Thẩm gia tên là Mẫu Đơn, sớm đã đính ước cùng điện hạ, trở thành vị cô nương được tất cả mọi người trong thành Bình Lăng ngưỡng mộ. Đồng thời, chuyện Thẩm Tuệ Bảo ỷ mình là nữ nhi của đại lão gia chi chính Thẩm gia, gượng ép mượn vật đính ước của điện hạ tặng cho Mẫu Đơn cô nương, thậm chí trên bàn tiệc còn nói là di nương nhà mình mua cho cũng nhanh chóng lan truyền trong đô thành Bình Lăng.

Trong vòng một ngày Thẩm Tuệ Bảo đã trở thành trò cười trong toàn thành Bình Lăng.

Thẩm Tuệ Cẩm, người đã xuất giá vài ngày trước đó, nghe được tin tức này còn hơi ngẩn ra, qua hồi lâu mới nở nụ cười, lẩm bẩm: "Ta nói mà lúc trước ở Thẩm phủ sao điện hạ lại chạy qua chứ, thì ra là vì Mẫu Đơn tỷ. Thẩm Tuệ Bảo này cũng xui thật, thật là đáng đời! nên để nó chịu chút giáo huấn" Tuệ Cẩm lại nhớ chuyện tới mấy ngày trước phu quân đột nhiên trở thành tuyên tiết phó uý (*tên một chức quan), chỉ sợ cũng là điện hạ nể mặt Mẫu Đơn nên mới cho phu quân làm chức phó uý. Lần sau gặp Mẫu Đơn tỷ nhất định phải cảm ơn đàng hoàng mới được.

Mẫu Đơn được thị vệ và xe ngựa của vương phủ đưa về Thẩm gia. Chuyện hôm đó người của chi phụ Thẩm gia còn chưa biết, Niệm Hương cũng không nói. Đêm đó Mẫu Đơn nghỉ ngơi thoải mái một đêm. Sáng sớm đang ăn sáng cùng phụ thân và A Hoán thì lão phu nhân đột nhiên sai đại nha hoàn thân cận qua đây mời tam phòng nhanh chóng qua bên chỗ lão phu nhân.

Đến khi 3 người tới, nhìn thấy Thẩm đại lão thái gia, đại lão phu nhân, đại lão gia Thẩm Hạo Quốc, đại phu nhân Tiền thị của chi chính bên kia đều qua đây. Lão phu nhân và đại lão phu nhân đang nói gì đó, trên mặt không che dấu được niềm vui sướng, thấy bọn họ tới, liền vẫy vẫy Mẫu Đơn, cười nói: "Mẫu Đơn tới rồi à, mau, mau qua đây ngồi bên cạnh tổ mẫu."

Hết chương 96.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 97

Mẫu Đơn đương nhiên biết tại sao lão phu nhân lại vui sướng như vậy. Nàng mỉm cười bước lên trước ngồi bên cạnh lão phu nhân, cười nói: "Tổ phụ, tổ mẫu mạnh khoẻ." Lại nhìn về phía Thẩm đại lão thái gia và đại lão phu nhân, lần lượt chào hỏi.

"Khoẻ, đều rất khoẻ. Con à, hôm nay bá tổ phụ qua đây là muốn nói với con một tiếng xin lỗi, đều là bá tổ phụ không tốt, không dạy dỗ tốt đám con cháu bên kia để cho con phải chịu thiệt thòi." Thẩm lão tướng quân than nhẹ một tiếng. Sắc mặt đại lão phu nhân bên cạnh không được tốt lắm, nhếch môi biểu hiện trong lòng bà ta không cam lòng như thế nào. Đúng vậy, bà ta trước mặt đám chị em dâu của mình kiêu ngạo bao nhiêu năm nay, thế mà bị hôn sự bất thình lình này đánh tới trở tay không kịp, bây giờ phải cúi đầu trước mặt em dâu của mình thì bà ta sao làm được.

Thẩm lão tướng quân nói xong liền nhìn phía đại lão phu nhân bên cạnh đang không cam tâm và đại nhi tử, sự cảnh cáo trong mắt không cần nói cũng biết. Hai người đó đều hiểu ý của Thẩm lão tướng quân. Thẩm đại lão phu nhân cuối cùng vẫn chấp nhận sự thật, mở miệng, bà ta rũ mắt nói: "Mẫu Đơn, bá tổ mẫu biết con chịu thiệt thòi rồi, cho nên cũng đã trách phạt Tam Tỷ Nhi, đã đánh nó 100 gậy rồi, cũng không biết nó có thể qua khỏi không. Con cũng đừng trách nó nữa."

Thẩm đại lão gia cũng nói: "Phải đó, Mẫu Đơn. Tuệ Bảo nó chỉ nhất thời hồ đồ nên mới phạm sai lầm. Chúng ta đều đã dạy dỗ nó rồi. Con tha lỗi cho nó lần này đi, có được không?"

"Mẫu Đơn, lần này đã để con chịu thiệt thòi rồi, bá mẫu ở đây nói tiếng xin lỗi với con." Trong lòng Tiền thị khỏi nói có bao nhiêu bực tức, tới nước này rồi mà lão gia còn bảo vệ cho cái đứa tai hoạ kia! Ông ta còn mặt mũi ở đó cầu xin Mẫu Đơn tha thứ.

Mẫu Đơn cười cười, nhìn Thẩm lão tướng quân và Tiền thị: "Bá tổ phụ, bá mẫu, chuyện này cũng không thể trách mọi người được. Nếu bá tổ phụ đã phạt Tuệ Bảo rồi thì con cũng không nói thêm gì nữa, mong rằng sau này Tuệ Bảo muội muội sẽ thành thật làm người, đừng có hồ đồ như vậy nữa."

Thẩm Hạo Quốc xoa xoa tay: "Tất nhiên, Tất nhiên. Sau khi về ta nhất định sẽ để mắt tới nó."

Bên chi chính bây giờ đã tới cửa xin lỗi rồi, nếu Mẫu Đơn đã đồng ý tha thứ thì họ cũng nên rời khỏi.

Tới khi tiễn bọn họ ra khỏi viện, Tiền thị kéo tay Mẫu Đơn, vẻ mặt khổ não nói: "Mẫu Đơn, còn có chuyện bá mẫu mong con có thể tha thứ. Lúc trước Đại Tỷ Nhi nhà bá mẫu đã hồ đồ rồi nên mới muốn con làm thiếp cho tên phu quân không nên thân của nó, còn vì chuyện này mà khiến 2 nhà trở nên xa cách. Bá mẫu hi vọng con có thể tha lỗi cho Đại Tỷ Nhi. Nó chỉ là người mệnh khổ thôi, chỉ là…" Tiền thị nói xong thở dài một tiếng: "Chỉ là nhìn sai người thôi." Cuối cùng vẫn là nữ nhi của bà, bà sao có thể nhẫn tâm trách nó chứ.

Mẫu Đơn cười nói: "Bá mẫu, không sao đâu, con không trách đại tỷ." Nàng quả thật không trách chuyện Thẩm Tuệ Nhan muốn nàng làm thiếp cho tên Chu Dật Lâm kia. Nàng hiểu Thẩm Tuệ Nhan cũng là người đáng thương, chỉ là người đáng thương ắt có chỗ đáng trách. Nàng không trách bọn họ, dù sao lúc trước bọn họ cũng là quang minh chính đại tới cửa cầu xin, lại không sử dụng thủ đoạn âm hiểm gì.

Nhìn dáng vẻ của Mẫu Đơn, Tiền thị cũng biết Mẫu Đơn thật sự không trách cứ gì Đại Tỷ Nhi nhà mình. Trong lòng vừa hổ thẹn vừa xấu hổ, lại nhớ tới nữ nhi Thẩm gia bọn họ bởi vì Thẩm Tuệ Bảo mà bị bên ngoài lan truyền khó nghe đến mức nào, thật là khổ tận trong lòng, không kìm được đỏ mắt.

Tới khi tiễn bọn họ về hết, đại gia đình Thẩm gia tập trung lại trong phòng khách. Toàn bộ người của Thẩm gia đều có mặt. Người của đại phòng và tam phòng sớm đã biết mối quan hệ của Mẫu Đơn và điện hạ. Bây giờ biết điện hạ đã công bố với mọi người chuyện hôn sự, trong lòng chỉ có niềm vui sướng chứ không có mấy kinh ngạc, chỉ có nhị lão gia Thẩm Hồng Thuỵ và nhị phu nhân Du thị của nhị phòng là không biết chuyện này. Bây giờ đột nhiên nghe được chân tướng sự việc, 2 người đều ngây ra. Du thị đợi người bên đó đi hết rồi, lập tức cười hì hì nắm tay Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn à, thật không ngờ con lại lọt được vào mắt của điện hạ, đây thật sự là một chuyện đáng mừng nha. Trước đây đều là lỗi của nhị bá mẫu. Con đừng so đo với nhị bá mẫu. Nhị bá mẫu ở đây nói tiếng xin lỗi với con. Con đại nhân đại lượng tha thứ cho nhị bá mẫu nha?" Du thị là người co được giãn được. Bà ta hiểu trước đây muốn hứa gả Mẫu Đơn cho điệt nhi của bà ta đã nói những lời tổn thương người khác bao nhiêu thì bây giờ có thể lập tức xuống giọng xin lỗi Mẫu Đơn. Hơn nữa bà ta rất khôn ngoan. Mẫu Đơn gả cho Yến Vương điện hạ, thì người chịu ơn huệ chính là Thẩm gia, lợi ích mà bà ta đạt được đương nhiên là tốt hơn nhiều so với việc Mẫu Đơn gả cho điệt nhi của bà ta rồi.

Mẫu Đơn cười nói: "Nhị bá mẫu nói đùa rồi. Mẫu Đơn sao trách nhị bá mẫu chứ. Lúc trước nhị bá mẫu cũng vì nghĩ cho Mẫu Đơn thôi mà."

Du thị cười tít mắt vỗ vỗ bàn tay Mẫu Đơn: "Vậy thì tốt, nhị bá mẫu biết Tứ Tỷ Nhi là người hiểu chuyện mà."

Lão phu nhân vẫy vẫy tay: "Được rồi, không kéo Tứ Tỷ Nhi nói mấy chuyện này nữa. Bây giờ điện hạ đã thông báo chuyện hôn sự với Tứ Tỷ Nhi rồi, chỉ sợ mấy ngày nữa tin nạp cát chọn ngày của 2 người sẽ truyền tới đây. Đồ cưới của Tứ Tỷ Nhi đều chưa chuẩn bị, con dâu lớn và con dâu thứ hai mấy ngày nay mặc kệ là chuyện gì đều bỏ qua hết phải mau chóng đi mua đồ cưới cho Mẫu Đơn. Tối nay ta sẽ viết danh sách đồ cưới ra, tới lúc đó các con cứ chiếu theo đó mà chuẩn bị là được."

Không ngờ sau buổi trưa thì người của vương phủ tới, đưa tin nạp cát qua đây, đồng thời còn có sính lễ đưa tới Thẩm phủ. Người của Thẩm gia nhìn sính lễ đầy ắp ở trong viện, đều biết những sính lễ này không phải chỉ mới chuẩn bị trong một lúc, e rằng đã chuẩn bị từ lâu rồi.

Tới đưa kết quả nạp cát và sính lễ là Trần phu nhân, sau khi nói tiếng chúc mừng với người Thẩm gia xong, Trần phu nhân lại cười nói: "Kết quả nạp cát cũng có rồi. Điện hạ cũng đã tìm người chọn ngày. Ngày 30 tháng sau là ngày lành thích hợp cho việc cưới gả. Điện hạ muốn ngày 30 tháng sau sẽ thành thân với Mẫu Đơn cô nương. Lão thái gia và lão phu nhân thấy ngày này có được không?"

Mặc dù ngày tháng có hơi gấp gáp nhưng lão thái gia và lão phu nhân sao lại không đồng ý chứ, hai lão cười tít mắt: "Đương nhiên là được chứ, thế thì

chọn ngày 30 tháng sau vậy."

Kết hôn thời cổ đại như sau ngày 1 nạp thái, ngày 2 hỏi tên, ngày 3 nạp cát, ngày 4 nạp chinh, ngày 5 thỉnh kỳ, ngày 6 đón dâu. Trình tự tuy có chút đảo lộn trước sau nhưng may mà tất cả đều đã ổn thoả. Ngày thành thân cũng đã định, chỉ đợi tới ngày 30 tháng sau điện hạ tới đón dâu là được.

Ngày hôm sau lão phu nhiên lấy ra tờ danh sách đồ cưới đã chỉnh sửa xong. Lữ thị và Du thị vừa nhìn vào tờ danh sách, đều hơi ngây ra. Lữ thị cười cười, trong lòng nghĩ bà mẹ chồng này của bà lần này chỉ sợ dù có bỏ tiền thì cũng bỏ một cách vui vẻ, nhưng thật không ngờ, lúc trước bà lão ghét tam phòng bao nhiêu thì bây giờ lại cười hì hì, cam tâm tình nguyện lấy nhiều tiền như vậy ra mua đồ cưới cho Mẫu Đơn.

Du thị cũng bắt đầu lẩm bẩm: "Ôi trời ơi, bao nhiêu đồ như vậy, phải tiêu tốn bao nhiêu tiền đây. Bà bà không phải là muốn đem hết tất cả ngân lượng trong nhà ra mua hết đồ cưới cho Mẫu Đơn đó chứ? Lần này bà bà thật sự quá hào phòng rồi." Du thị vẫn còn chút tiếc rẻ, nhưng cũng hiểu người Mẫu Đơn phải gả là hoàng thân quốc thích. Nếu đồ cưới quá ít, lúc vào cửa sẽ bị bà bà coi thường. Vốn là với cao nên tự nhiên phải chuẩn bị đồ cưới nhiều một chút, bởi vậy dù trong lòng Du thị có ghen tỵ thì cũng không dám nói gì nhiều.

Quả thật lão phu nhân đã lấy ra hết tất cả ngân lượng tích góp trong mấy năm nay để mua đồ cưới cho Mẫu Đơn, còn có những điền sản và cửa tiệm sau khi tới Bình Lăng mới mua cũng cho không ít. Lão phu nhân cũng không thấy tiếc. Lúc này trong lòng bà lão sáng như gương, biết Mẫu Đơn gả được chỗ tốt, chịu ân huệ cũng là Thẩm gia của bà. Lão phu nhân sao lại không biết chức quan của lão đại và Khánh Đông là bởi vì Mẫu Đơn mới có được, cho nên chút ngân lượng này bà lão chi một cách cam tâm tình nguyện.

Lão phu nhân uống một ngụm trà rồi đưa chung trà cho nha hoàn bên cạnh, nói: "Được rồi, vợ lão nhị cũng đừng bĩu môi nữa, mau đi đặt mua những thứ có trong danh sách đi, 30 tháng sau phải thành thân rồi, chỉ còn lại thời gian 30 ngày thôi, còn không mau thì sẽ không kịp đâu, đặc biệt là những đồ dùng trong nhà trên đầu danh sách, mau đi tìm thợ mộc bắt đầu chế tác nhanh đi."

Đang nói thì nghe thấy tiếng đập cửa của nha hoàn bên ngoài: "Lão phu nhân, tứ cô nương tới."

Lão phu nhân vội mời Mẫu Đơn vào. Mẫu đơn vừa vào thấy tờ danh sách đồ cưới trên tay Lữ thị và Du thị, trên đó viết một hàng dài cũng hơi ngẩn ra. Nàng không ngờ lão phu nhân lại sẵn lòng chuẩn bị cho nàng nhiều đồ cưới như vậy. Dù sao thái độ trước đây của lão phu nhân với tam phòng đã rành rành ra đó. Cuộc sống năm đó của tam phòng thiếu chút nữa là sống không nổi, lão phu nhân cũng không chịu giúp một tay, nhưng bây giờ… nàng không chỉ thầm thở dài mà còn bối rối trong lòng.

Nàng biết gia sản của Thẩm gia hẳn là không nhiều, chỉ sợ lần này đã tiêu hết toàn bộ gia sản của Thẩm gia để chuẩn bị đồ cưới cho nàng. Sau này Phương Lan, Nhạn Dung, còn có Khánh Niên, Phương Thần, A Hoán bọn họ sau này thành gia phải làm thế nào đây? Đương nhiên nàng không thể để lão phu nhân đem hết tất cả ngân lượng để mua đồ cưới cho nàng được. Tuy chỉ lấy một chút thu nhập từ tiệm y phục, trang viên và vở kịch Tây Du Ký trong mấy tháng nay, cùng với mấy thứ lặt vặt khác cộng lại tất cả cũng có hơn 10 vạn lượng. Mẫu Đơn chỉ lấy 2 vạn 2 lượng ra. Nàng đưa xấp ngân phiếu cho lão phu nhân, nói: "Tổ mẫu, con biết tổ mẫu một lòng lo nghĩ cho con, chỉ là ngân lượng để chuẩn bị những đồ cưới này thì con vẫn có, nên không cần tổ mẫu phải nhọc lòng, cứ giữ lại cho Phương Lan, Nhạn Dung còn có mấy đệ đệ là được, cũng không thể vì con phải thành thân mà vét sạch toàn bộ gia sản của Thẩm gia chúng ta được."

Lão phu nhân, Lữ thị và Du thị nhìn thấy xấp ngân phiếu trong tay Mẫu Đơn đều ngây ra. Lão phu nhân kinh ngạc nhìn Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn, ngân phiếu này của con từ đâu mà có?" Tất cả tiền mặt của Thẩm gia của bọn họ cũng chỉ có nhiêu đây thôi mà Mẫu Đơn có thể một lần lấy ra nhiều như vậy.

Mẫu Đơn cười nói: "Lúc trước con mới tới Bình Lăng đã mua một tiệm y phục, còn có một trang viên ở ngoại thành cũng là con tìm người xây nên. Khoảng thời gian này cũng có chút thu nhập, con dùng số ngân lượng này để chuẩn bị đồ cưới cũng được rồi. Những ngân lượng này tổ mẫu hãy để dành cho các đệ đệ muội muội khác đi."

Mọi người trong phòng đều sửng sốt. Bọn họ đều biết Mẫu Đơn có mở một tiệm y phục, nhưng không ngờ có thể làm ăn tốt như vậy, còn trang viên ở ngoại thành kia bọn họ cũng nghe nói qua, nghe nói muốn ở 1 đêm trong đó cũng phải tốn trên 100 lượng. Gần đây trang viên đó được người Bình Lăng lan truyền rất thần kỳ, đều nói rằng tới đó chơi một chuyến thì lúc trở về người cũng sảng khoái, một chút bệnh vặt trong người cũng hết, đặc biệt là các phu nhân đã ghé qua thì tới khi về cả người đều thay đổi, khí sắc, da dẻ tốt hơn trước rất nhiều. Do đó người trong thành Bình Lăng đều rất tò mò đối với trang viên này, người có tiền đều không quan tâm tới mấy trăm lượng đó, đều thích tới trang viên đó chơi mấy ngày.

Nhưng người Thẩm gia không ngờ tới trang viên đó lại là của Mẫu Đơn. Trong lòng rối rắm không nói nên lời, không biết đang có cảm tưởng gì, chỉ nghĩ nàng là một cô nương vậy mà có thể im hơi lặng tiếng nghĩ ra cách kiếm tiền như vậy. Mẫu Đơn không đợi bọn họ phản ứng lại, đã nhét xấp ngân phiếu vào tay Lữ thị, cười nói: "Chuyện chuẩn bị đồ cưới vẫn phải làm phiền đại bá mẫu và nhị bá mẫu." Ngân phiếu nàng chỉ dám giao cho đại bá mẫu mà không giao nhị bá mẫu.

Lại nói một tiếng với lão phu nhân rồi nàng mới xoay người rời đi.

Lão phu nhân nhìn ngân lượng trong tay Lữ thị, một lúc sau mới nói: "Thôi vậy, cứ dùng ngân lượng của Mẫu Đơn đi mua vậy, nhưng mà trên danh sách đồ cưới phải thêm một vài thứ, ngoài ra ta đưa thêm cho các ngươi 5 ngàn lượng, coi như là Thẩm gia chúng ta mua thêm của hồi môn cho Mẫu Đơn vậy."

Sáng sớm hôm sau, Mẫu Đơn vừa ăn sáng xong, Tư Cúc liền cầm mấy tấm thiệp mời qua đây, cười nói: "Cô nương, từ lúc người trong thành Bình Lăng sau khi biết hôn sự của người và điện hạ, cửa lớn của Thẩm phủ chúng ta đều bị người ta đạp hỏng rồi. Nhìn nhìn xem, mới có buổi sáng, lại có mấy phu nhân mời người qua chơi kìa."

Đang nói, Đậu Nhi ở bên ngoài hối hả chạy vào: "Cô nương, vương phủ phái người tới đón cô nương qua đó một chuyến, nói rằng điện hạ tìm cô nương."

Hết chương 97.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

"Bên ngoài là ai được phái tới?" Mẫu Đơn hỏi, cũng không phải là nàng nghĩ nhiều. Nhưng nàng sợ khoảng thời gian này thái hoàng thái phi sẽ mượn danh nghĩa của điện hạ đến mời nàng ra ngoài.

Đậu Nhi cười nói: "Bẩm cô nương, là Trần đại nhân được phái tới đây ạ."

Vậy thì chắc chắn là điện hạ tìm nàng rồi, Mẫu Đơn gật gật đầu, cười nói: "Ngươi ra ngoài nói Trần đại nhân đợi một chút, ta lập tức ra ngay."

Đợi Đậu Nhi ra ngoài rồi, Mẫu Đơn nhìn nhìn những tấm thiệp mà tư Cúc đưa qua, đều là những lời mời của một vài phu nhân danh gia vọng tộc. Những gia tộc lớn đều không thể đắc tội, trong nhà cũng không có nhiều người có khả năng ra ngoài tiếp đón. Mẫu Đơn nghĩ nghĩ nói: "Tư Cúc, ngươi trả lời bọn họ, nói là trong phủ hiện tại bận rộn, thật sự không có thời gian tới, đợi sau này có thời gian nhất định sẽ tới cửa thăm hỏi đàng hoàng, nhất định phải nói khách sáo một chút biết chưa."

Tư Cúc gật đầu, cười nói: "Cô nương, người cứ yên tâm, nô tỳ biết rồi. Cô nương, có cần nô tỳ hầu hạ cô nương thay y phục không?"

Sau khi Mẫu Đơn thay y phục xong mới theo Trần Hoằng Văn tới vương phủ, lúc tới thư phòng của điện hạ, Mẫu Đơn mới hiểu tại sao điện hạ tìm nàng. Vừa bước vào nàng liền thấy từng khối thuỷ tinh trong suốt, còn có những ly thuỷ tinh tinh xảo, những bình hoa thuỷ tinh được vẽ hoa văn chế tác tinh xảo nằm trên án thư rộng rãi của điện hạ. Mẫu Đơn vui mừng, bước lên cầm lấy một cái ly thuỷ tinh khắc hoa văn tinh xảo. Những thuỷ tinh này càng thêm sáng bóng, trong suốt, không lẫn tạp chất hơn thuỷ tinh do Tây Đan quốc tiến cống, đã không khác mấy so với thuỷ tinh nàng đã thấy trong đời sau. Nàng quay đầu nhìn Yến Vương, cười hì hì giơ cái ly thuỷ tinh trong tay lên: "Điện hạ, thuỷ… lưu ly này đã chế tạo thành công rồi sao?"

Yến Vương điện hạ nghe nàng buột miệng nói ra chữ kia cũng không truy vấn gì, chỉ từ phía sau thư án đứng dậy bước tới trước mặt nàng. Bóng dáng cao lớn bao trùm lấy dáng vẻ nhỏ xinh của nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng. Đây là một nụ hôn rất dịu dàng, tới khi Vệ Lang Yến rời khỏi môi nàng lúc này mới cười nói: "Đã chế tạo ra rồi, đây là thành phẩm đầu tiên."

Mẫu Đơn đỏ mặt, cũng hơi hưng phấn. Lúc trước nàng đưa phương pháp chế tạo lưu ly cho Trần Hoằng Văn cũng không ngờ có thể chế tạo ra được. Tuy rằng nàng không tự tay chế tạo qua, chỉ biết đại khái phương pháp này. Bây giờ nghe nói đã chế tạo được, trong lòng tự nhiên là rất vui mừng.

Vệ Lang Yến kéo nàng về phía sau thư án cùng ngồi xuống cái ghế dài, hô lớn về phía ngoài cửa: "Phạm Tùng, vào đây."

Cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông mặc vải bố khoảng 30 tuổi tiến vào. Làn da người đàn ông này đen sạm, vẻ mặt hơi nghiêm túc, dáng người cũng không cao. Y vừa bước vào liền hành lễ với Vệ Lang Yến, trầm giọng nói: "Thần Phạm Tùng, gặp qua điện hạ, gặp qua vương phi."

Hiển nhiên Vệ Lang Yến cực kỳ hài lòng đối với cách xưng hô vương phi này, cong nhẹ khoé môi, hắn nghiêng đầu nhìn Mẫu Đơn nói: "Hắn là người chuyên chế tạo lưu ly. Tờ phương pháp lúc trước cho Trần Hoằng Văn đã đưa cho hắn, trải qua mấy tháng mới chế tạo thành công lưu ly như vậy. Sau này nếu nàng có chỗ cần dùng lưu ly thì cứ tìm hắn là được."

Quả thật Mẫu Đơn có chỗ cần dùng lưu ly. Nàng vẫn luôn muốn xây 1 cái nhà kính ở trang viên ngoài thành kia, chỉ là chưa tìm được loại kính thích hợp. Bây giờ đã chế tạo thành công thuỷ tinh, ý tưởng này lại khôi phục trong tâm trí này, nghe vậy liền cười nói với Phạm Tùng: "Phạm đại nhân, lưu ly này có dễ chế tạo không? Có thể chế tạo hàng loạt không? Ta muốn dùng lưu ly này xây một nhà kính, chỉ sợ phải dùng rất nhiều."

Phạm Tùng nói: "Hồi bẩm vương phi, lưu ly này lúc mới chế tạo có chút phiền phức, thử nghiệm tới lui nhiều lần, cuối cùng cũng có thể sản xuất ra hàng loạt. Nếu vương phi cần thì chỉ cần nói với thần một tiếng, thần phái người đem qua là được."

Mẫu Đơn lập tức cười nói: "Vậy thì đa tạ Phạm đại nhân trước nha, đợi ta và Khấu Giang tiên sinh bàn bạc xem xây nhà kính cần bao nhiêu lưu ly thì sẽ làm phiền đại nhân."

Tới khi Phạm Tùng lui xuống, Mẫu Đơn rất vui mừng, bảo điện hạ sai người tìm Khấu Giang tới. Từ khi trang viên được xây xong, Khấu Giang tiên sinh liền ở trong trang viên. Đến khi Khấu Giang tới, Mẫu Đơn nêu ý tưởng muốn xây một nhà kính trong trang viên cho Khấu Giang nghe. Đây là lần đầu tiên, Khấu Giang nghe đến nhà kính, cũng rất có hứng thú, tỉ mỉ hỏi Mẫu Đơn mấy câu về kết cấu của nhà kính.

2 người nghiên cứu cả canh giờ trong thư phòng của điện hạ. Cuối cùng Khấu Giang đã vẽ ra mấy bản vẽ, rốt cuộc cũng xác định định được kích thước của lưu ly cần dùng để xây nhà kính. Sau cùng lại xin Mẫu Đơn giao nhiệm vụ xây dựng nhà kính này cho y. Mẫu Đơn đương nhiên đồng ý phủi tay giới thiệu Phạm đại nhân cho y và nói nếu y cần lưu ly thì liên hệ Phạm đại nhân.

Tới khi Khấu Giang rời khỏi, trời đã gần trưa, hai người ở trong thư phòng thảo luận. Điện hạ cũng đứng một bên. Khi Khấu Giang đi khỏi, Mẫu Đơn

vừa ngẩng đầu liền phát hiện ánh mắt điện hạ nhìn mình rất sâu sắc. Trong lòng nàng kinh hãi, lo sợ điện hạ hỏi nàng sao lại biết nhiều như vậy, may mà điện hạ cũng không nói gì nhiều, chỉ hỏi nàng: "Đói bụng chưa? Ta sai người mang bữa trưa vào đây. Hôm nay không cần phải dùng bữa cùng thái hoàng thái phi, chỉ có ta và nàng hai người thôi."

Mẫu Đơn gật gật đầu, thấy hắn không hỏi gì nhiều, trong lòng cũng hơi bình tĩnh lại. Sau khi dùng bữa với hắn xong, thì thời gian cũng không còn sớm nữa, buổi chiều điện hạ còn có việc. Mẫu Đơn cũng không tiện ở lại vương phủ, cùng xuất phủ với điện hạ, trở về Thẩm gia.

Thuỷ tinh để xây nhà kính cũng không thể chế tạo ra nhanh như vậy được, ước chừng phải đợi một khoảng thời gian, Mẫu Đơn cũng không vội, chỉ ngoan ngoãn đợi ở nhà. Đại hôn sắp đến rồi, áo cưới của nàng đã để tú nương trong tiệm y phục tiến hành may gấp. Nàng cũng sai Tư Cúc đem về rất nhiều vải vóc trong tiệm, định tự tay may cho điện hạ mấy bộ y phục. Kiếp này nàng đụng tới việc thêu thùa may vá rất ít, nhưng kiếp trước vì để làm một hiền thê lương mẫu, khả năng thêu thùa may vá của nàng không thành vấn đề.

Y phục điện hạ mặc trên người, nàng dùng loại vải bông cao cấp và mềm mại may thành. Áo bào bên ngoài nàng chọn gấm Tứ Xuyên màu đen. Nàng nhớ điện hạ không thích màu sắc loè loẹt, đa số áo bào đều là màu đen và màu xanh đen.

Ngày cứ thế trôi qua mấy ngày, mấy ngày nay người tới Thẩm gia thăm viếng nườm nượp, cũng may không cần Mẫu Đơn phải ra tiếp đãi. Nàng chỉ ở trong Trúc Uyển yên tâm may vá y phục của mình. Tối hôm đó, sau khi Thẩm Thiên Nguyên từ nha môn trở về, lúc 3 người đang cùng ăn tối, ông luôn lơ đãng, liên tục nhìn Mẫu Đơn.

Mẫu Đơn cũng nhận ra Thẩm Thiên Nguyên hơi bất thường, đặt chén đũa trong tay xuống, hỏi: "Phụ thân, có phải có chuyện gì không?"

Thẩm Thiên Nguyên do dự hồi lâu, cuối cùng nhíu mày hỏi: "Mẫu Đơn, con đã gặp qua thái hoàng thái phi chưa?"

Ông đột nhiên nhắc tới thái hoàng thái phi, trong lòng Mẫu Đơn đã biết nguyên nhân: "Phụ thân, có phải thái hoàng thái phi tới tìm phụ thân không? Bà ấy có phải khuyên phụ thân bảo con chủ động thuyết phục điện hạ đừng cưới con làm chính phi phải không?" Nói tới nói lui cũng là thái hoàng thái phi chê gia thế của nàng thấp, chỉ e các cô nương lúc trước mời tới dự yến tiệc ở vương phủ bà ta cũng chả để vào mắt. Yến tiệc lúc trước mời bọn họ chỉ là muốn chọn vài người thiếp cho điện hạ mà thôi?

Thẩm Thiên Nguyên biết là không giấu được nữ nhi, khẽ thở dài, cau mày nói: "Sáng sớm hôm nay, sau khi ta tới nha môn thì thái hoàng thái phi sai người tới mời ta tới vương phủ, nói với ta rằng con không xứng với điện hạ, bảo ta sau khi về thì khuyên khuyên con, bảo con chủ động nói với điện hạ muốn làm trắc phi. Thái hoàng thái phi nói bà ta đã chọn được người thích hợp làm chính phi của điện hạ rồi. Mẫu Đơn…" Thẩm Thiên Nguyên ngẩng đầu nhìn Mẫu Đơn, trong lòng lo lắng không thôi, thái hoàng thái phi rõ ràng không thích Mẫu Đơn. Nếu Mẫu Đơn gả qua kia, thái hoàng thái phi nhất định sẽ làm khó nó. Sau này Mẫu Đơn nên xử lý thế nào đây? "Mẫu Đơn, ngày tháng sau này của con…"

Thẩm Hoán ở bên cạnh nghe được những lời này, nhíu mày: "Tỷ tỷ, thái hoàng thái phi cho rằng tỷ ham muốn vị trí phi tử đó sao?" Chuyện này Thẩm Hoán biết rất rõ, lúc trước rõ ràng là điện hạ theo đuổi tỷ tỷ của mình trước.

Bỗng nhiên Mẫu Đơn nhớ tới dáng vẻ sững sờ của thái hoàng thái phi trước mặt điện hạ, không khỏi cười cười: "Được rồi, không có gì đáng ngại, chỉ cần thái hoàng thái phi không làm khó phụ thân là được rồi." Lại quay đầu nhìn A Hoán, cười nói: "Những lời này không được nói lung tung ra bên ngoài, biết chưa?"

A Hoán nhíu mày gật đầu: "Tỷ tỷ yên tâm, đệ tự có chừng mực."

Thẩm Thiên Nguyên thấy Mẫu Đơn không quan tâm, cũng ngại nói thêm gì nữa nhưng trong lòng lại càng lo lắng cho tình cảnh sau này của nữ nhi.

Tuy rằng Mẫu Đơn nói không để tâm chuyện này nhưng cuối cùng vẫn có chút lo lắng, cũng không thể vì chuyện nhỏ này mà đi báo với điện hạ được. Nàng cũng không làm được loại chuyện này. Vốn cho rằng thái hoàng thái phi không nhận được câu trả lời của nàng, sẽ mời nàng qua đó một chuyến, không ngờ sắp tới ngày thành hôn vẫn không thấy thái hoàng thái phi sai người tới tìm nàng.

Lại nói thái hoàng thái phi cũng rất buồn bực. Trước đó vài ngày, quả thật bà ta có sai người đi tìm Thẩm Thiên Nguyên một chuyến, để Thẩm Thiên Nguyên khuyên nhủ Mẫu Đơn vài câu. Bà ta cũng chỉ muốn lấy danh thái hoàng thái phi ra doạ bọn họ mà thôi, hy vọng Thẩm gia tự hiểu, có thể từ bỏ vị trí chính phi này. Nào ngờ ngày hôm sau điện hạ đã tìm tới cửa, lạnh lùng nhắc nhở bà ta đừng xen vào chuyện của hắn nữa, hỏi bà ta có thể muốn tiếp tục hại chết người mà hắn yêu thương thì mới vừa lòng bỏ qua hay sao.

Thái hoàng thái phi bị tức tới phát khóc tại chỗ. Về sau lại nhớ đến vài năm đầu sau khi Ngọc Hoành chết, dáng vẻ chán nản, tinh thần sa sút của nhi tử, cuối cùng cũng không tiếp tục gây chuyện với Mẫu Đơn nữa.

Ngày thành thân đã đến gần, thuỷ tinh bên kia cũng đã chế tạo ra, Khấu Giang đang bận xây nhà kính ở trong trang viên.

Đồ cưới của Mẫu Đơn cũng đã chuẩn bị xong. Áo cưới cũng đang được may gấp ở tiệm y phục để kịp trước ngày thành thân. Cả tháng nay, Mẫu Đơn và điện hạ cũng không gặp nhau được mấy lần. Dù sao lão phu nhân cũng hơi mê tín, trước khi Mẫu Đơn thành thân phải tránh gặp điện hạ.

Trước hôn lễ ba ngày, Thẩm phủ mở tiệc cả ngày. Ngay cả Tuệ Cẩm đã lâu không thấy cũng xuất hiện, nói chuyện một hồi lâu với Mẫu Đơn. Tới tối sau khi kết thúc, Tư Cúc, Niệm Hương, Đậu Nhi và Thuý Nhi hầu hạ Mẫu Đơn tắm rửa, lại rửa sạch mặt, thoa kem thơm khắp người, lại để nàng nghỉ ngơi thoải mái một đêm, đợi tới ngày mai là phải gả đi rồi.

Tới khi bọn nha hoàn ra ngoài rồi, Mẫu Đơn nằm trên giường hơi khó ngủ, nhớ tới kiếp trước lúc thành thân cùng La Nam, nàng cũng kích động giống như bây giờ, chỉ là chuyện sau này… nàng hơi thở dài, bây giờ nhớ lại dường như sự hận thù trước kia đã phai nhạt ít nhiều rồi, chỉ mong lần này nàng

nhìn đúng người, đừng lặp lại bi kịch kiếp trước nữa.

Mẫu Đơn cứ như vậy mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Sáng sớm hôm sau, náo nhiệt ầm ầm, rửa mặt trang điểm, mặc áo cưới, Lữ thị và Du thị nói vài chuyện thầm kín với nàng. Thậm chí Du thị còn lén đưa cho nàng một cuốn sách, mỉm cười nói bên tai nàng: "Tứ Tỷ Nhi đừng mắc cỡ, tới khi gả cho người ta rồi liền biết chuyện này không có gì xấu hổ cả."

Đậu Nhi, Thuý Nhi cũng theo qua đó. Tư Cúc bây giờ đã không còn là nô tỳ của Thẩm phủ, nên Mẫu Đơn không để nàng ấy theo qua vương phủ. Tới khi bên ngoài tiếng chiêng trống ngập trời, nàng được hỷ nương cõng lên kiệu hoa. Cả đường khua chiêng gõ trống, lắc lư đi vào vương phủ, bái đường xong với nam nhân đó liền được đưa vào phòng tân hôn, nàng vẫn tồn tại cảm giác không chân thật.

Hết chương 98.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 99

Nến đỏ thắp sáng cả căn phòng, hỷ nương và bọn nha hoàn đều đã lui xuống. Khi âm thanh náo nhiệt bên tai từ từ biến mất, Đậu Nhi ở bên cạnh mới coi như thở phào nhẹ nhõm, nhìn Mẫu Đơn ngồi ngay ngắn trên giường cưới màu đỏ, Đậu Nhi nhỏ giọng hỏi: "Cô nương, người có đói không, trên bàn có chút điểm tâm, nô tỳ bưng qua cho người ăn chút nha."

Mẫu Đơn mơ mơ màng màng ừ một tiếng. Giày vò cả ngày chỉ ăn được một ít cháo trắng vào buổi sáng, bụng đã đói từ lâu. Ăn mấy miếng điểm tâm mềm xốp mà Đậu Nhi bưng qua, lại uống thêm hai ngụm trà ấm, Mẫu Đơn thở ra một hơi, lại ngồi ngay ngắn ở trên giường cưới.

Đậu Nhi sợ lát nữa điện hạ sẽ qua đây nên nàng ấy vội nhét quyển sách mà hôm nay Du thị đưa vào tay Mẫu Đơn, thấp giọng nói: "Cô nương, đây là quyển sách mà sách mà sáng nay nhị phu nhân đưa, bảo cô nương nhớ xem. Cô nương, vậy bọn nô tỳ xin phép lui xuống trước."

Mẫu Đơn cúi đầu từ trong khăn voan đỏ nhìn xuống cuốn sách cũ không có bìa trên tay, ừ một tiếng: "Các ngươi lui xuống trước đi." Tới khi hai nha hoàn lui ra hết, nàng lơ đãng lật quyển sách trong tay ra xem, vừa nhìn thấy bức tranh trên đó, giật nảy mình, gương mặt lập tức đỏ bừng. Các bức tranh trên đó là mấy bức vẽ nam nữ khoả thân, đủ mọi tư thế khác nhau. Nàng lật xem 2 trang, sắc mặt càng ngày càng đỏ. Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng hỗn loạn của Đậu Nhi và Thuý Nhi: "Điện … điện hạ…" tiếp theo đó là tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Mẫu Đơn cuống quýt nhét quyển sách trên tay xuống dưới tấm chăn lụa. Tim đập thình thịch, cũng không biết động tác lúc nãy có bị điện hạ nhìn thấy không. Nàng ngồi vững trên giường cưới, nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn của nam nhân từ từ tới gần. Nàng cúi thấp đầu, có thể nhìn thấy đôi giày đỏ thẫm của nam nhân dưới lớp khăn voan đỏ, cách nàng không tới hai bước. Mẫu Đơn hơi khẩn trương, có chút cảm giác miệng khô lưỡi đắng, tự động liếm liếm đôi môi khô khốc.

Trước mắt đột nhiên sáng bừng, khăn voan đỏ đã bị đẩy ra, Mẫu Đơn ngẩn ngơ nhìn Yến Vương đang cầm cán cân bằng ngọc như ý trong tay. Tim nàng càng đập mạnh hơn, hai má cũng bắt đầu nóng lên.

Nam nhân che đi ánh nến sau lưng cũng không nói một lời, biểu cảm trên mặt hơi nhìn không rõ, hắn ném cán cân ngọc như ý qua một bên, từ từ cúi người, hơi nhìn xuống nàng. Một lúc sau mới mở miệng, giọng nói hơi có chút khàn khàn, hắn nói: "Mẫu Đơn, cuối cùng ta cũng cưới được nàng rồi. Nàng có biết ta đợi ngày này bao lâu rồi không?"

"Điện hạ…" Trên người hắn thoang thoảng mùi rượu khiến đáy lòng Mẫu Đơn có chút bối rối.

Vệ Lang Yến nói xong, chợt đứng dậy. Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn hắn, hơi không hiểu hắn muốn làm cái gì, chỉ thấy hắn cởi y phục trên người ra, rất nhanh đã cởi còn áo trong. Mẫu Đơn ngẩng ra, bỗng nhiên hiểu ra hắn muốn làm cái gì rồi, trong nháy mắt, ngay cả áo trong cuối cùng trên người điện hạ cũng cởi hết, cơ thể cường tráng trần truồng đứng trước mặt Mẫu Đơn, cái vật hung dữ ở thân dưới cũng thức tỉnh, đang ngóc đầu lên.

Bây giờ đã là đầu đông, góc phòng đã đặt hai chậu than. Trong phòng không hề cảm thấy lạnh, ngược lại khiến Mẫu Đơn có cảm giác khô nóng. Mẫu Đơn không cẩn thận liếc mắt nhìn thoáng qua cái vật kia, cả người đều ngẩn ra, cuống quýt nhắm mắt lại.

Nàng chỉ cảm thấy có thân hình nóng bỏng đè lên người, đè nàng xuống tấm nệm đỏ thẫm bên dưới. Nàng nghe thấy tiếng nam nhân thì thầm bên tai nàng: "Mẫu Đơn, ta rất nhớ nàng, để ta hôn nàng nào." Vừa dứt lời đã hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, dùng sức ngậm đôi môi nàng, cái lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng của nàng, tìm được lưỡi nàng, mạnh mẽ mút lấy.

Trên người hắn mang theo mùi rượu nồng nặc khiến trong lòng Mẫu Đơn càng ngày càng xao động, lại bị hắn hôn như vậy, hơi có cảm giác thở không nổi, không khỏi dùng sức đẩy đẩy hắn.

Sức lực của nàng nào lay động được điện hạ. Hắn không chút sứt mẻ, vẫn như cũ đè lên người nàng ra sức hôn nàng. Một bàn tay cũng bắt đầu táy máy, cách một tầng y phục dày đặc xoa bóp ngực nàng, dường như phát hiện xúc cảm không đúng, điện hạ hừ một tiếng, dùng sức một cái, áo cưới trên người Mẫu Đơn liền bị xé ra.

Trong lòng Mẫu Đơn rỉ máu. Đây là bộ áo cưới trị giá nghìn lượng bạc mà các tiểu thư khuê các trong thành Bình Lăng tranh nhau mua đấy, cứ như thế bị hắn xé rách. Trong lòng nàng hoi bực bội, nhịn không được dùng răng cắn lưỡi của hắn một cái, không nặng nhưng cũng không nhẹ. Vốn tưởng điện hạ bị đau ít nhất sẽ buông nàng ra nhưng không ngờ lại khiến điện hạ càng thêm hưng phấn, càng dùng lực thô bạo ngậm lấy miệng và lưỡi nàng. Trong miệng toàn là cảm giác tê dại, ngay cả áo lót màu đỏ bên trong áo cưới cũng bị xé ra.

Trong chốc lát, cả người nàng đã bị điện hạ lột sạch như trẻ sơ sinh, toàn thân trần truồng. Nến cưới đỏ rực chiếu xuống, làn da nàng càng thêm mềm mại bóng loáng, khiến điện hạ quấn quýt không rời, cuối cùng cũng chịu buông môi nàng ra, chuyển hướng xuống hai nụ hoa trên ngực nàng, mạnh mẽ gặm mút. Hai nụ hoa của nàng bắt đầu cương cứng, trên người lan toả cảm giác tê tê dại dại, khiến nàng nhịn không được rên nhẹ một tiếng, đôi tay cũng ôm lấy đầu của điện hạ trước ngực nàng.

Vệ Lang Yến càng ngày càng bị kích thích, trong cổ phát ra tiếng hít thở nặng nề, càng ngày càng ra sức mút lấy. Một tay cũng bắt đầu xoa bóp nụ hoa còn lại, bên dưới cũng không buông tha. Ngón tay mò tới vùng kín um tùm, nhẹ nhàng khều vài cái, bàn tay từ từ ướt đẫm.

Mẫu Đơn nhắm mắt, hàng mi run rẩy. Cảm giác tê dại toàn thân khiến nàng càng ngày càng không biết làm gì cho phải, chỉ có thể nắm chặt mái tóc đen của hắn.

Vệ Lang Yến cũng buông tha bộ ngực của nàng, bắt đầu hôn lên cơ thể trắng mịn của nàng, từ từ hôn xuống phía dưới, trong ánh nến sáng trưng, thấy rõ vùng kín trắng hồng dưới lớp cỏ dày lênh láng nước. Đôi mắt hắn hoi đỏ, yết hầu lên xuống, thở gấp mấy hơi, ruốt cuộc không kiềm được nữa, cúi đầu ra sức hôn vào vùng trắng hồng đầy nước kia, bắt đầu mút chặt.

Mẫu Đơn chỉ thấy càm giác ở thân dưới càng ngày càng kỳ lạ. Nàng mở to mắt nhìn, chỉ thấy đầu của điện hạ ở giữa hai chân nàng. Nàng bị doạ tới hồn phi phách tán, xấu hổ không thôi, bắt đầu ra sức giãy giụa, đôi tay cũng chống xuống giường muốn ngồi dậy, né tránh cái hôn xấu hổ này của điện hạ: "Điện hạ, đừng mà…"

Vừa mới động dậy, không ngờ điện hạ nắm hai chân nàng kéo nàng lại, lần nữa hôn vào chỗ đó. Đôi tay hắn cũng bóp chặt mông nàng, giữ nàng nằm tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Mẫu Đơn xấu hổ tới mức muốn khóc. Nàng đâu nghĩ tới điện hạ sẽ hôn nàng như vậy, nàng vặn người dùng lực đẩy đầu điện hạ ra: "Điện hạ, đừng như vậy mà."

"Ngoan, để ta hôn nàng nào." Vệ Lang Yến khàn giọng nói, lại càng ra sức mút lấy, thậm chí lè lưỡi liếm vào bên trong.

Khoái cảm đặc biệt truyền tới khiến Mẫu Đơn nói không nên lời nữa, cả người mềm nhũn nằm trên nệm. Cảm giác tê dại đó càng ngày càng lớn, tiếng rên rỉ càng phát ra từ trong cổ họng.Ttay chân hơi nhũn ra. Cuối cùng nàng cũng không chịu đựng nổi loại khoái cảm đặc biệt này nữa, từ tay chân lan ra toàn thân, nước dịch từ trong cơ thể trào ra.

Vệ Lang Yến thấy nước dịch chảy ra, cũng không chịu đựng nổi nữa, nhân lúc nàng đang rên rỉ liên hồi liền đè lên người nàng, gác hai chân của nàng lên, dùng lực đẩy vào, nhanh chóng đưa đẩy.

Luồng khoái cảm kia vừa hết, điện hạ lại chèn vào, Mẫu Đơn chỉ cảm thấy như bị kiến cắn một cái, nhịn không được run run, bị bắt buộc tiếp nhận sự va chạm liên tiếp này. Hơn nữa tư thế này thật sự quá xấu hổ, một bên điện hạ đang dùng sức ra vào, vừa nhìn vào chỗ giao hợp của 2 người, lại càng thêm dùng sức. Mẫu Đơn đỏ mặt nhắm mắt lại.

Không bao lâu, cảm giác run run kia biến thành tê tê dại dại, ngay cả nàng cũng chịu không được phải nâng eo hùa vào với hắn.

Một đêm xuân tiêu, trong phòng trướng che khuất bóng một nam nhân và tiếng một nữ tử đang thấp giọng rên rỉ cầu xin liên tục kéo dài đến sau nửa đêm. Canh ở ngoài cửa có Đậu Nhi, Thuý Nhi còn có hai nha hoàn trong phủ là Xuân Lan và Hạ Hà nghe thấy tiếng điện hạ sai bọn họ đưa nước vào, mấy người lật đật bưng nước ấm vào liền lui ra ngoài.

Điện hạ bồng Mẫu Đơn vào phía sau bình phong giúp nàng lau rửa cơ thể. Mẫu Đơn kiệt sức, ngay cả sức lực để mở mắt cũng không có, mặc cho điện hạ ôm nàng vào bồn tắm, lau người giùm nàng. Nào ngờ điện hạ lau lau lại lau ra lửa, mặc kệ nàng có đồng ý hay không cũng chen vào bồn tắm. Ôm nàng ngồi lên người hắn, thân dưới cứng rắn dễ dàng xâm nhập vào cơ thể nàng, vùi trong cơ thể nàng, đôi tay đỡ lấy vòng eo trắng mảnh mai của nàng ra sức đưa đẩy. Mẫu Đơn đâu còn sức lực nào nữa, cuối cùng nàng trực tiếp hôn mê trên người điện hạ.

Vừa đến giờ mão sáng sớm ngày hôm sau, Mẫu Đơn liền mở mắt, phát hiện nam nhân đằng sau đang ôm chặt nàng. Nàng động đậy cơ thể, đang muốn kêu người đi vào, liền nghe thấy điện hạ nói: "Thời gian còn sớm, ngủ thêm lát nữa đi."

Mẫu Đơn xoay người, đối diện lồng ngực cứng rắn của điện hạ, khẽ ngẩng đầu nhìn cái cằm cương nghị của hắn, chịu đựng sự đau nhức cả người, ấp úng nói: "Điện hạ, đã giờ mão rồi, lát còn phải đi thỉnh an thái hoàng thái phi, còn không dậy nữa thì sẽ không kịp đâu."

Rạng sáng ngày thứ hai sau tân hôn phải dâng trà cho mẹ chồng là quy tắc của thời đại này, nếu làm không tốt, tới lúc đó thì đến nước bọt cũng có thể làm chết người. Cho dù nàng biết thái hoàng thái phi không thích nàng nhưng bổn phận của mình thì nàng vẫn phải làm tốt.

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, mở to mắt, nhìn gương mặt thẹn thùng của nữ tử trong lòng, tâm trạng thoải mái không thôi. Hắn hôn lên trán nàng một cái, dẫn đầu xuống giường mặc quần áo. Lúc chống tay lên giường cảm thấy dưới lớp chăn nệm dường như có thứ gì đó, hắn mở ra xem, thấy một quyển sách hơi cũ. Mẫu Đơn vừa nhìn thấy quyển sách trên tay điện hạ, trong đầu nổ oành một tiếng, thầm mắng bản thân sao lại có thể quên mất vụ này chứ. Nàng cuống quýt ngồi dậy giật lấy cuốn sách trong tay điện hạ, nhưng không ngờ điện hạ đã nhanh hơn nàng một bước mở cuốn sách ra, vừa nhìn thấy

nội dung bên trong, vẻ mặt kinh ngạc, lúc này mới quay lại nhìn Mẫu Đơn, từ vẻ mặt đến đôi má rồi trượt xuống phía dưới, đôi mắt cũng từ từ trở nên sâu kín.

Mẫu Đơn cúi đầu vừa nhìn, tấm chăn trên người đã trượt xuống dưới eo, toàn bộ nửa người trên đều phơi bày trước mắt điện hạ. Nàng la lên một tiếng, vội vàng kéo chăn che người nhưng đã quá trễ, điện hạ hất một cái đã kéo cái chăn trên người nàng ra.

Mẫu Đơn thật sự khóc không ra nước mắt. tới khi điện hạ thực sự buông tha nàng đã là giờ mão bốn khắc rồi. Lúc này điện hạ mới thong thả mặc quần áo, kêu nha hoàn tiến vào hầu hạ nàng mặc quần áo.

Bước xuống giường, chân Mẫu Đơn thực sự mềm nhũn muốn ngã, nhưng nàng cố nén để nha hoàn hầu hạ nàng mặc quần áo. Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Vệ Lang Yến đã sai người bưng vào một chung huyết yến thơm ngon, nói: "Ăn chút gì ấm bụng trước đi, lát nữa tới chỗ thái hoàng thái phi bên kia cũng không thể ăn gì được." Hắn lo lắng đêm qua đã làm nàng tiêu hao hết thể lực, lúc thỉnh an có thể không gắng gượng được.

Huyết yến thơm ngon mềm nhuyễn và đậm đặc, tan ngay trong miệng. Chỉ trong chốc lát Mẫu Đơn đã ăn hết một chung huyết yến, lúc này mới cùng điện hạ bước ra khỏi phòng, đi tới chỗ ở của thái hoàng thái phi.

Hết chương 99.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Mặc dù trước kia đã có mấy lần hoan ái, nhưng khoảng cách quá lâu, tối qua điện hạ lại làm quá lợi hại, lúc nãy có người đỡ cũng không có cảm giác gì. Nhưng lúc này đang cùng điện hạ đi về phía trước nàng mới phát hiện chỗ đó cực kỳ khó chịu, lúc bước đi bị cọ xát vào khiến chỗ đó hơi đau, chỉ là lát đi thỉnh an thái hoàng thái phi, nàng cũng không tiện thể hiện ra điều gì, nếu không điện hạ nhất định mặc kệ sự phản đối của nàng bắt nàng về phòng.

Thật sự là cực kỳ khó chịu, nàng hơi nhíu mày. Nam nhân bên cạnh lập tức nhận ra sự khác thường của nàng, dừng bước, nghiêng đầu nhìn nàng, hỏi: "Sao vậy? Không thoải mái à? Nếu không thoải mái thì ta đưa nàng về phòng, không thỉnh an cũng không sao."

Mẫu Đơn lắc lắc đầu: "Điện hạ, thiếp không sao, vẫn nên mau chóng đi thỉnh an thái hoàng thái phi thôi."

Nhưng Vệ Lang Yến đứng yên không động đậy, nhìn thân dưới của nàng một cái, lập tức dắt nàng đi về. Mẫu Đơn cả kinh, gắt gao kéo hắn lại: "Điện hạ, thiếp không sao mà, lát nữa thỉnh an thái hoàng thái phi xong chúng ta hãy về có được không? Điện hạ, nếu chàng khăng khăng bảo thiếp trở về bây giờ sẽ khiến người đời chê cười thiếp không biết lễ phép, tới lúc đó truyền ra ngoài thiếp sẽ bị nước bọt nhấn chìm mất. Điện hạ, xin chàng đó…"

Cuối cùng Vệ Lang Yến cũng không chịu được ánh mắt cầu xin của nàng, tiếp tục trầm mặc nắm tay nàng đi về phía viện của thái hoàng thái phi.

Tới khi đến viện của thái hoàng thái phi, bọn người hầu thông báo điện hạ đến, thái hoàng thái phi mới mời người vào.

Cùng vào với điện hạ còn có hai lão ma ma vẫn luôn đi theo phía sau, vừa vào trong phòng, hai lão ma ma tiến lên tham kiến thái hoàng thái phi xong liền mở cái khay bưng trên tay ra. Bên trong là một chiếc khăn trắng tinh, trên khăn còn dính một ít vết máu đỏ tươi.

Mẫu Đơn cả kinh, sắc mặt liền đỏ lên. Trên tay ma ma này bưng chính là thứ mà mẹ chồng cần kiểm tra vào ngày thứ hai sau tân hôn của nữ tử. Tối qua nàng thực sự rất hối hận, bởi vì trước đó nàng và điện hạ đã từng hoan ái, vẫn đang lo lắng cái khăn trắng nên xử lý như thế nào, không ngờ điện hạ đã chuẩn bị giùm nàng rồi. Chỉ là đây rõ ràng là trò lừa gạt…, trong lòng nàng hơi chột dạ, cúi thấp đầu, không dám nhìn sắc mặt thái hoàng thái phi.

Thái hoàng thái phi nhìn lướt qua khăn trắng đó, khẽ ừ một tiếng rồi sai ma ma lui ra ngoài.

Vệ Lang Yến giọng cung kính nói: "Thỉnh an mẫu thân."

Mẫu Đơn cũng học theo, chỉ là điện hạ có thể không quỳ nhưng nàng thì không thể không quỳ. Nàng quỳ xuống hành đại lễ, nói: "Con dâu xin thỉnh an bà bà."

Lão ma ma bên cạnh dâng ly trà lên. Vệ Lang Yến bưng một ly dâng cho thái hoàng thái phi, người đang có vẻ mặt không được tốt cho lắm. Thái hoàng thái phi không nói một lời nhận lấy ly trà uống một ngụm. Lúc này Vệ Lang Yến mới nhận lại ly trà đưa cho ma ma bên cạnh.

Mẫu Đơn cũng nhận một ly trà từ tay lão ma ma, nàng cúi thấp đầu, dâng ly trà cao qua đầu.

Nàng cúi thấp đầu nên không thấy vẻ mặt của thái hoàng thái phi, thầm nghĩ ít nhất thái hoàng thái phi sẽ làm khó nàng một phen, không nhận ly trà trong tay nàng. Đang suy nghĩ, tay nàng đã trống không, ly trà đã được nhận. Nàng ngẩng đầu nhìn, thấy thái hoàng thái phi đang uống ngụm trà, nàng thầm thở phào một hơi.

Sau khi đưa chén trà cho ma ma bên cạnh xong, thái hoàng thái phi tháo cái vòng ngọc sáng bóng lấp lánh trên tay đưa cho Mẫu Đơn, lạnh nhạt nói: "Được rồi, ngươi đã đại hôn với Yến Nhi rồi. Ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ mong sau này ngươi sẽ vì hoàng gia chúng ta mà sinh nhiều con nối dõi tông đường." Thái hoàng thái phi nói xong liền ngừng lại, liếc mắt về phía sau nói: "Uyển Như, ngươi tiến lên đây."

Mẫu Đơn chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp dáng người yểu điệu thướt tha bước vào. Nữ tử đó có đôi mắt tuyệt đẹp, khoé mắt hơi xếch lên, một nụ cười một cái nhăn mày đều xinh đẹp động lòng người. Nữ tử tiến lên trước quỳ gối hành lễ trước mặt thái hoàng thái phi, ngượng ngùng nói: "Nô tỳ tham kiến thái hoàng thái phi, tham kiến điện hạ, tham kiến vương phi."

Mẫu Đơn hơi sửng sốt, trong lòng hơi khổ sở, biết thái hoàng thái phi có ý gì. Vệ Lang Yến bên cạnh mặt không cảm xúc, hắn hơi nghiêng đầu nhìn nét sầu khổ thoáng qua trên mặt Mẫu Đơn, ngược lại nhịn không được nhếch khoé miệng.

Thái hoàng thái phi không nhìn thấy sự thân mật của đôi phu thê mới cưới, tiếp tục nghiêm mặt nói: "Mẫu Đơn, đây là Uyển Như, tuy rằng nó là một nha hoàn, nhưng từ lúc 5 tuổi đã được bổn cung nuôi dưỡng bên cạnh rồi. Lúc Yến Nhi đại hôn, đáng lý ra là chính phi và trắc phi phải cùng cưới vào, chỉ là…" Thái hoàng thái phi nhớ tới lúc trước bà ta rõ ràng là muốn cưới chất nữ nhà mẹ đẻ của bà ta làm chính phi. Nếu như Yến Vương thật sự thích Mẫu Đơn thì cho nàng làm trắc phi cũng không sao, chỉ là không ngờ thái độ của Yến Vương quá cương quyết, căn bản là không cho bà nói thêm gì cả. Bây giờ nếu đã cưới vào, bà ta cũng không tiện nói gì nữa. Nhưng muốn làm khó nàng, một nữ nhi của nhà quan chức nhỏ, bà ta có rất nhiều cách. Thái hoàng thái phi tiếp tục nói: "Thôi vậy, chuyện trước kia không nhắc nữa. Nếu đã đại hôn rồi, Yến Nhi cũng không thể để một mình ngươi hầu hạ được. Bổn cung sợ ngươi mệt cho nên sai Uyển Như qua đó hầu hạ."

Đột nhiên Mẫu Đơn nhớ tới chuyện kiếp trước sau khi cùng La Nam thành thân, La lão phu nhân cũng giống thái hoàng thái phi nạp hai người thiếp cho La Nam vào ngày thứ hai. Mặc dù lúc đó trong lòng nàng hơi khó chịu nhưng là một hiền thê thì dĩ nhiên phải vui vui vẻ vẻ đón hai người thiếp đó về phòng.

Mẫu Đơn đang nghĩ, có phải đa số các bà mẹ chồng trên đời đều như vậy, đều gây phiền phức cho con dâu, thích nạp thiếp vào phòng nhi tử. Cho dù nàng đã phiêu bạt tới thời đại sau này, vẫn nhìn thấy rất nhiều nam nhân không lo cho gia đình, ăn chơi đàng điếm ngoại tình với nữ nhân khác bên ngoài. Sau khi bị mẹ chồng và con dâu biết được, mẹ chồng căn bản sẽ không trách mắng nhi tử của mình, chỉ biết trách cứ con dâu, nói con dâu sai, nói rằng nếu con dâu hoàn mỹ thì nam nhân dĩ nhiên sẽ không như vậy, nói ra thì thực nực cười.

Đáy lòng Mẫu Đơn thở dài, cung kính khom lưng với thái hoàng thái phi, nói: "Thần thiếp đa tạ thái hoàng thái phi đã châm chước."

Vệ Lang Yến đứng một bên không nói gì cả. Sắc mặt hơi trầm xuống khiến người ta nhìn không thấu trong lòng hắn đang nghĩ gì, ngay cả chuyện này hắn cũng không muốn nói gì nhiều.

Thái hoàng thái phi thấy Vệ Lang Yến không nói lời nào, tưởng rằng hắn đồng ý. Lúc này nét mặt bà mới có chút ý cười, nghĩ rằng, xem ra tình cảm của hắn đối với Mẫu Đơn này cũng không bao nhiêu, ngày thứ hai sau khi thành thân tặng thiếp cho hắn, hắn cũng thu nhận về phòng, có lẽ nam nhân đều như vậy thôi. Tiên hoàng lúc trước, lúc đang sủng ái bà ta cũng nói chỉ yêu một mình bà ta. Sau đó không phải lại chiếu cáo tuyển tú, tuyển vô số nữ nhân vào cung, nghĩ tới đây sắc mặt thái hoàng thái phi hơi tái nhợt, vẫy vẫy tay, mệt mỏi nói: "Được rồi, bổn cung cũng mệt rồi. Các ngươi đi về đi."

Hai người đi ra khỏi phòng, phía sau là 1 đám ma ma và nha hoàn đi theo. Uyển Như đi theo phía sau Mẫu Đơn, vẻ mặt không che dấu được sự vui mừng. Hai má nàng ta bởi vì kích động mà hơi ửng hồng.

Quả thật Uyển Như từ nhỏ đã đi theo bên cạnh thái hoàng thái phi. Thái hoàng thái phi cũng không coi nàng ta là một nha hoàn mà từ nhỏ đã dạy nàng ta rất nhiều thứ, cầm kỳ thi hoạ cái nào cũng tinh thông. Đáy lòng nàng ta cũng biết thái hoàng thái phi tính toán như thế nào. Tất nhiên là sau khi Yến Vương hay Cảnh Vương cưới chính phi rồi sẽ đưa nàng ta cho bọn họ. Nàng ta tự hiểu rõ, biết thân phận của nàng ta như vậy làm phi dĩ nhiên là không thể rồi nhưng cho dù làm thiếp thì cũng đã là vinh hạnh cực lớn rồi. Nàng ta nghĩ, nàng ta nhất định sẽ làm tròn trách nhiệm, cố gắng hầu hạ vương phi và điện hạ, chỉ là nghĩ tới thân phận vương phi, trong lòng nàng ta rốt cuộc vẫn có chút đố kỵ và không cam lòng.

Vùng kín của nàng vô cùng khó chịu, chỉ nghĩ tới phải mau chóng về phòng nghỉ ngơi một chút, đối với Uyển Như ở phía sau, nàng cũng không quan tâm gì. Mặc dù điện hạ đã nói qua chỉ yêu một mình nàng, nhưng chung quy cũng không có khả năng chỉ cưới một mình nàng. Hắn là vương gia, lại là hoàng đế sau này, nàng rất rõ ràng, cho nên cũng không yêu cầu xa vời, chỉ cần điện hạ đối xử tốt với nàng là được rồi.

Thấy dáng vẻ của nàng thật sự rất khó chịu, Vệ Lang Yến nhướng mày, mặc kệ đám nô tài đi theo phía sau, nhấc tay bồng nàng lên.

Mẫu Đơn cả kinh, nghĩ tới vẫn chưa ra khỏi viện của thái hoàng thái phi, kéo ống tay áo của điện hạ, vội vàng nói: "Điện hạ, mau thả thiếp xuống, thiếp tự đi được."

Vệ Lang Yến cúi đầu nhìn nàng: "Ngoan, đừng cử động lung tung."

Cả đường cứ như vậy được điện hạ ôm về viện, mặc dù phía sau một đám nô tài đi theo nhưng lại yên lặng không tiếng động, ngay cả tiếng bước chân cũng không có. Uyển Như nhìn theo điện hạ và Mẫu Đơn ở phía trước, trong lòng nghĩ bây giờ đang ân ái thì sao chứ, dù sao điện hạ cũng không thể chỉ có một người là nàng, đợi tối nay nàng ta nhất định sẽ giở hết tất cả bản lĩnh của mình ra để giữ điện hạ ở trong phòng mình.

Vệ Lang Yến ôm Mẫu Đơn về phòng. Góc phòng đã đặt mấy cái bếp than, ấm áp không thôi. Vệ Lang Yến đóng cửa phòng lại, vừa vào phòng liền bắt đầu cởi quần áo của Mẫu Đơn. Nàng giật nảy mình, nắm chặt quần áo rụt vào chăn, đỏ mặt nói: "Điện hạ, giữa ban ngày ban mặt…" Ban ngày tuyên dâm không tốt lắm đâu.

Vệ Lang Yến nắm chân nàng kéo ra ngoài, tiếp tục cởi quần lót dưới chân nàng: "Đang nghĩ gì vậy? Ta sợ tối qua ta đòi hỏi nàng nhiều quá làm nàng đau, nên muốn thoa chút thuốc mỡ cho nàng."

Ban ngày ban mặt, sao Mẫu Đơn có thể không biết xấu hổ để điện hạ thoa thuốc cho nàng, nắm chặt quần lót không để hắn cởi: "Điện hạ… không cần đâu. Một mình thiếp tự làm được rồi."

Nhưng vệ Lang Yến lại mặc kệ nàng, trên tay dùng lực, chiếc quần lót liền bị kéo xuống, người cũng bước lên giường. Đôi tay cũng cứng rắn tách đôi chân nàng ra. Mặt Mẫu Đơn đỏ bừng, kéo tấm chăn lụa bên cạnh qua che mặt không dám nhìn hắn nữa.

Vệ Lang Yến cúi đầu liền nhìn thấy chỗ đó sưng lên. Đôi mắt hắn từ từ trở nên sâu kín, ngón tay khẽ vuốt nhẹ lên trên đó, cảm nhận được Mẫu Đơn đang run nhẹ. Hắn thầm thở dài, mạnh mẽ nhịn xuống, lấy thuốc mỡ trong người ra bôi lên đoá hoa đang sưng đỏ kia.

Tới khi bôi thuốc mỡ xong, hắn thật sự không nỡ buông tay, tiếp tục dùng ngón tay vuốt nhẹ lên đó, cảm thấy sự run rẩy của nàng càng lúc càng rõ ràng, chỗ đó cũng tiết ra nước dịch.

"Điện hạ…" Mẫu Đơn nhịn không được run rẩy kêu.

Lúc này Vệ Lang Yến mới lưu luyến lấy tay ra, giúp nàng mặc lại quần lót, ôm nàng lên, thấy gương mặt và tai đều đỏ, nhịn không được nở nụ cười: "Xấu hổ sao?" Nói xong cúi đầu hôn hôn môi nàng.

"Không có." Mẫu Đơn ấp úng nói. Nàng thật sự không hiểu sự hứng thú của điện hạ sao lại dồi dào vậy. Tối qua khiến nàng mệt không chịu được, bây giờ cơ thể vẫn còn không có sức, sao hắn vẫn còn tinh lực như vậy, nếu không phải chỗ đó bị như vậy, chỉ sợ hắn lại kéo nàng ân ái một phen.

"Điện hạ, vương phi, nên dùng bữa sáng rồi." Bên ngoài vọng đến tiếng của Uyển Như, vẻ mặt của điện hạ lập tức sa sầm.

Mẫu Đơn vội từ trong lòng điện hạ nhảy xuống, nói: "Điện hạ, nên dùng bữa sáng rồi."

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, sắc mặt khôi phục lại, xuống giường, mang giày, nắm tay Mẫu Đơn đi ra. Bữa sáng đã bày biện xong ở phòng khách bên ngoài. Cháo thịt được nấu thơm nồng, bánh chẻo trong suốt tinh xảo, hắc mộc nhĩ trộn một cách tươi ngon, hải sâm được cắt và chế biến tinh tế, canh táo đỏ ngân nhĩ, còn có các điểm tâm tinh tế được bày đầy cả bàn. Huyết yến hồi sáng đã bị tiêu hoá hết rồi, Mẫu Đơn đói không chịu được, kéo Vệ Lang Yến ngồi xuống.

Uyển Như cười nói: "Điện hạ, vương phi, để nô tỳ gắp thức ăn giúp hai người được không?"

Mặc dù trong lòng Mẫu Đơn không thoải mái nhưng vẫn cười cười nói: "Vậy làm phiền ngươi."

Uyển Như cười tủm tỉm nói: "Vương phi đừng nên nói như vậy, được hầu hạ điện hạ và vương phi là phúc phận của nô tỳ." Nàng ta nói xong, liền cầm cái muôi múc một chén cháo thịt cho Vệ Lang Yến, lại gắp một đũa mộc nhĩ vào đĩa của điện hạ, rồi mới quay đầu múc cháo và thức ăn giống vậy cho Mẫu Đơn.

Thấy điện hạ đã ăn hết mộc nhĩ, Uyển Như lại cười tủm tỉm tiến lên trước gắp một đũa hải sâm trộn rau cải cho điện hạ, nhưng không ngờ đột nhiên bị trượt tay, miếng hải sâm kia rơi xuống vạt áo của điện hạ. Uyển Như cả kinh, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, bịch một tiếng vội quỳ xuống, cúi thấp đầu hô: "Nô… nô tỳ không phải cố ý, xin điện hạ tha cho nô tỳ."

Mẫu Đơn cũng hơi ngẩn ra. Nàng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ. Cô nương này không thể vụng về tới mức gắp đồ ăn mà cũng trượt tay như vậy, nếu không thì đã bị thái hoàng thái phi ném qua một góc từ lâu rồi đừng nói chi là đưa tới chỗ điện hạ làm thiếp.

Vệ Lang Yến cau mày hô: "Người đâu, kéo ả ta ra ngoài, đánh 50 trượng, ném ra ngoài phủ!"

Uyển Như hoàn toàn bị doạ sợ, cũng không quan tâm cái gì nữa, bắt đầu dập đầu xuống đất bình bịch, khóc hô: "Xin điện hạ tha mạng, nô tỳ không phải cố ý, xin điện hạ tha cho nô tỳ."

Mắt thấy điện hạ không động đậy, Uyển Như hiểu hắn là người có trái tim sắt đá, vội nghiêng người dập đầu về phía Mẫu Đơn, khóc nói: "Xin vương phi tha cho nô tỳ, nô tỳ thật sự không phải cố ý, xin vương phi hãy cứu nô tỳ."

Mẫu Đơn nhướng mày. Cái cô Uyển Như này thật tình, điện hạ đang ở trước mặt, sao nàng ta lại cầu xin nàng chứ? Trong phủ này người làm chủ trước sau gì cũng là điện hạ. Nàng ta như vậy chỉ sợ điện hạ sẽ càng giận dữ thêm. Quả nhiên, điện hạ cười lạnh một tiếng: "Thật là có bản lĩnh, biết bổn vương sủng ái vương phi liền xoay theo chiều gió đi cầu xin vương phi? Nhưng người ngươi mạo phạm là bổn vương, không phải vương phi!"

Đã có thị vệ xông vào, Vệ Lang Yến lạnh giọng nói: "Mau kéo xuống dưới!"

Thị vệ kéo Uyển Như đang khóc lóc không thôi ra khỏi phòng. Mẫu Đơn nhìn nam nhân chưa khôi phục sắc mặt kia, ấp úng nói: "Điện hạ, lúc nãy là chàng động tay chân phải không?" Nàng cẩn thận nghĩ ngợi một hồi, Uyển Như vốn không thể phạm phải một sai lầm như vậy được, vậy chỉ có thể là điện hạ đã động tay chân thôi. Trong lòng nàng dĩ nhiên rất cảm động. Điện hạ đang lo lắng cho nàng nếu trước mặt thái hoàng thái phi mà cự tuyệt Uyển Như sẽ mang danh con dâu không hiền thục, cho nên lúc nãy mới thu nhận Uyển Như, lại lập tức bắt lỗi nàng ta để đuổi ra ngoài.

Vệ Lang Yến nhìn nàng sâu sắc, nói: "Bổn vương chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng, bất kể hiện tại hay sau này như thế nào, bổn vương chỉ yêu một mình nàng. Nàng đã nhớ kỹ chưa?"

Mẫu Đơn hơi sững sờ, ngẩn ngơ nhìn hắn: "Điện hạ…" Trong lòng nàng rất cảm động, đương nhiên bằng lòng tin tưởng lời nói của hắn. Cả đời này chỉ có

một nữ nhân là nàng ở bên cạnh, như vậy có được chăng?

Hết chương 100.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.